

Giới thiệu Thất Ngược Khí Phi

Thất Ngược Khí Phi là truyện xuyên không ngược của tác giả Thiên Tiểu Lê Qua viết về một vương phi thất sủng.

Nàng vốn là một nữ nhi xuyên không từ thế kỷ hai mốt đến đây làm vương phi mà hần chẳng đoái hoài gì tới nàng, thậm chí nàng có bị hãm hại thế nào hần cũng chẳng quan tâm.

Muốn tìm sự giải thoát cho mình bằng cái chết nhưng nàng rất băn khoăn bởi vì nàng đang mang trong mình một hài nhi. .

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đêm đại hôn

Đông Kỳ hoàng triều, ngày mười tám tháng sáu năm Thiên Khải thứ sáu. Kinh thành có vẻ náo nhiệt, vui mừng hơn bình thường. Hôm nay chính là ngày đại hôn đệ đệ ruột của Hoàng thượng, Hiền vương gia cùng tam nữ Thừa tướng. Từ sáng sớm, mấy con đường phồn hoa nhất kinh thành đã bị sóng người tràn ra nườm nượp làm tắc nghẽn, tất cả mọi người đều muốn xem phong thái của Hiền vương gia cùng đại hôn long trọng, đình đám.

Cả hôn lễ đều do hoàng thất tỉ mỉ xử lý, chẳng những long trọng mà còn náo nhiệt phi thường, bên ngoài không thể so sánh được với đại hôn của thiên tử đương triều.

Từ hoàng thành tới Hiền vương phủ, từ các đường cái đến hẻm nhỏ, khắp nơi đều giăng hoa kết đèn, pháo hoa được phóng ra đình tai nhức óc, tiếng chiêng trống xé gió vang vọng lên tận mây xanh. Trong đám người náo nhiệt, từng đợt tiếng hoan hô vang lên, khắp nơi đều là sự vui mừng, hân hoan, cảnh tượng thật là náo nhiệt.

Ngày trước đại hôn, cổng lớn của Hiền vương phủ treo đầy những dải lụa đỏ và tiền hoa. Trong vương phủ, các cột trụ đều được sơn đỏ thắm, các lầu đình cũng được trang trí không kém, nào là lụa đỏ rồi tiền hoaA cùng đèn lồng, khắp nơi giăng đèn kết hoa, tiếng chiêng trống rộn ràng, tỷ nữ hạ nhân lui ra lui vào, công việc vô cùng bận rộn.

Sau khi rước kiệu hoa xong, tại tân phòng, trong niềm vui sướng, hân hoan của mọi người, trên người mặc đại hồng cầm bào, đầu đội mũ phượng, tân nương Kinh Vân Nhiễm an tĩnh ngồi trên hi giường, nghe được tiếng chân bà mối cùng tỷ nữ đã ra khỏi phòng, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thế nào cũng không nghĩ hôn lễ ở cổ đại rườm rà đến thế.

Vạch khăn trùm đầu, bỏ mũ phượng ra, nàng tiện tay ném nó lên giường, nhanh chóng đứng lên, ngọn nến lớn màu đỏ chiếu rọi dung nhan thanh nhã, xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc mai như mây, đôi mắt trong như nước, mũi thẳng, đôi môi anh đào, da trắng như tuyết, cả người lộ ra một khí chất thanh nhã. Mái tóc dài đen như mực, mũ phượng đẹp đẽ quý giá, phía trên búi tóc cài 1 cây trâm vàng đính chuỗi ngọc thật dài buông xuống, đứng đưa theo cử động, trên người nàng có Hoàn bội cũng rung động theo. Dung nhan này, cho dù ở hiện tại cũng là mỹ nhân bại hoại khó gặp (haha mỹ nhân bại hoại). Chỉ là lúc này trên mặt nàng không có vẻ mặt ngượng ngùng, vui sướng của một tân nương mà ngược lại vẻ mặt của nàng như là chuẩn bị nghênh đón một trận chiến ác liệt và nghiêm trọng vậy.

Bên trong hi phòng, mọi thứ đều được điều chỉnh tinh tế, nạm vàng khảm ngọc, đồ gỗ lộ ra thân vận tao nhã, xa hoa phú lậ, cửa sổ được che bởi tấm rèm đỏ, chần đi một chút ánh sáng của mặt trăng, nàng chậm rãi tới hướng cửa sổ. Một trận gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, Vân Nhiễm nhẹ mân cách môi anh đào, đưa tay vươn ra ngoài cửa sổ để cảm nhận từng làn gió thổi nhẹ nơi đầu ngón tay, một mùi hoa nhàn nhạt, thoang thoảng theo gió mà đến. Tựa hồ như tâm tình tốt lên, nàng cười lãnh đạm, con ngươi mắt nàng lên sau đó lại lơ đãng hạ xuống, gió vẫn thổi nhẹ nhàng, cả người toát lên vẻ kiêu ngạo.

Vàng trắng rằm treo phía trên cao bầu trời, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, sau khi sự huyền ảo, âm ỉ kết thúc thì tất cả rơi vào tĩnh lặng, hết thấy trong mắt nàng như thế cũng tốt đẹp, suy nghĩ không khỏi như gió mà tan đi.

Đột nhiên có một trận những tiếng chuông đồng thanh thuy vang lên, nàng bỗng quay đầu lại, chỉ thấy trên hi giường có giắt chuông gió không ngừng phát ra những tiếng “đing đong” như xé gió, như từng làn nước suối giống nhau chảy qua tâm ruộng, làm cho người ta tâm tình cảm giác sung sướng, trong lòng có điểm kinh ngạc, trong phòng Hiền vương gia cư nhiên như có nữ nhân vậy.

Sau một khắc, cửa phòng dán chữ Hi bị đẩy ra, một thân ảnh tôn quý, cao lớn bất ngờ xuất hiện tại cửa. Kinh Vân Nhiễm dùng mắt nhìn lại, ánh nến chập chờn, dần dần thấy rõ dáng vẻ của hần, một khuôn mặt tuấn mỹ, trên người mặc hi phục tân lang, hết sức anh tuấn, tuấn mật (đẹp giai thế này mà lại ác thế T.T). Trên đầu đội mũ quan minh châu, tóc dài như thác nước buông xuống, đôi mắt như bao bởi lớp băng sương, tân mạt toát lên vẻ kiêu ngạo bất tuân, con ngươi đen thâm thúy hẹp dài, tinh thần như khí trời trong đêm lạnh, biểu hiện của hần vô cùng lạnh lùng, cao ngạo, từ đó tạo nên bức tranh hần lãnh khốc vô tình, vóc người cao lớn, khí chất giống như báo đen, tựa hồ từ đầu đến chân đều tản ra vẻ lạnh lùng đến cả ngán dậm.

Nam nhân này là phu quân, cũng là người nắm giữ sinh mạng của người Kinh gia nàng.

Tiêu Thần Hiên tầm mắt lạnh như băng dừng lại nơi Khinh Vân Nhiễm, liền nhanh chóng chuyển sang chỗ khác, chỉ thấy cánh môi hình cung đơn bạc của hân hơi giật giật, một thanh âm lạnh lùng truyền đến:

-Vương phi phải chăng thấy tịch mịch, dám tự ý tháo bỏ hi khăn ?!

Khinh Vân Nhiễm có chút sững sốt nhưng nhanh chóng định thần lại, lãnh đạm nở nụ cười lấy lại nhan sắc:

-Phu quân nói quá lời, thiếp thân chậm chạp không chờ đến khi phu quân giá lâm, tưởng rằng phu quân tối nay có ý định đến nơi khác cho nên mới lớn mật tự tháo bỏ hi khăn xuống.

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, ngữ khí lạnh lùng bao hàm châm chọc:

-Vương phi chẳng lẽ trách Bôn vương không quan tâm người?

Khinh Vân Nhiễm mím môi, kiềm chế cơn tức giận phát lên trong lòng, có chút cúi người nói:

-Thiếp thân không dám.

Tiêu Thần Hiên cười lạnh nói:

-Vương phi vì sao không dám? Bôn vương mới rồi còn đang đoán, Vương phi có phải không hài lòng hôn sự này nên có ý muốn đào tẩu?!

Khinh Vân Nhiễm khẽ run, môi cánh hoa khẽ mở, thản nhiên nói:

-Phu quân nói đùa, thiếp thân chỉ là hóng gió mà thôi.

Tiêu Thần Hiên khoé môi nổi lên một mặt cười lạnh, nói:

-Vương phi thật hăng hái, đêm động phòng hoa chúc ra trước cửa sổ hóng gió lạnh.

Khinh Vân Nhiễm lạnh nhạt không nói, đầu cúi xuống, che đi trong mắt sự lúng túng. Tiêu Thần Hiên không thèm để ý tới, đi nhanh tới bên giường, hi phục một bên, mặt âm trầm ngồi xuống, chỉ chốc lát, cơn người lạnh như băng của hân giương lên, lạnh giọng ra lệnh:

-Lại đây!

Bóng dáng của hân bị ánh nến chiếu rọi trên mặt đất trông rất dài, khuôn mặt tuấn mỹ tựa đá cẩm thạch của hân lạnh như băng, hai tròng mắt cơ hồ như có một tầng băng lớn.

Toàn thân hân như phát ra lãnh ý làm Khinh Vân Nhiễm giật mình khiếp sợ trong chốc lát, chậm rãi đi tới bên giường, hé ra mặt cười, ánh mắt hạ xuống nơi mặt đất, đứng bên mép giường, vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Thần Hiên nhẹ nâng mi mắt, mặt hơi nghiêng đi, mỗi câu mỗi chữ đều lạnh lùng nói:

-Người lo lắng cái gì? Đem y phục cởi ra, nằm lên trên giường.

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt đôi mày, môi anh đào nhẹ mằn, không nói một câu, một cảm giác nhức nhối mãnh liệt kéo tới, ánh mắt đối phương lạnh lùng tàn nhẫn tựa như thợ săn khôn khéo ước lượng giá trị con mồi, nam tử như vậy lại là phu quân của nàng, quả như lời đồn là người bạc tình.

“Nếu người không chịu làm, đại lao của Bôn vương tốt lắm!”, Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, cơn người đen hẹp dài híp lại, trong mắt dâng lên sự bức mình, hung hăng bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, sử dụng lực đạo đủ để đem đầu khớp xương nàng bóp nát.

Cổ tay liên tục duy trì sự đau đớn kéo tới, Khinh Vân Nhiễm không không nhịn được kêu một tiếng, cơn người mắt nâng lên chống lại tầm mắt của hân. Đôi mắt đối phương như một hắc động không đáy, bên trong tựa hồ như cất giấu hận ý đến khắc cốt, u trầm âm hời, làm cho nàng vạn kiếp bất phục.

Một trận tiếng vang y phục bị xé rách, quần áo tại bàn tay hân hóa thành những mảnh vụn buông rơi, hân không chút nào thương tiếc đem nàng đặt dưới thân.

“Mờ ra!”. Thanh âm của hân lạnh như băng, trong mắt không có độ ấm, cho dù bây giờ vốn là mùa hè nắng chói chang nhưng nàng cũng không cảm thấy một tia ấm áp, phảng phất như mình đang ở nơi hoAng vu chỉ có băng và tuyết, thất thân chỉ trong chốc lát, hân tàn nhẫn cướp lấy sự trong sạch của nàng.

“Áa!”. Đau nhức làm cho Khinh Vân Nhiễm không nhịn được bi thảm kêu lên một tiếng, móng tay cắm sâu vào da thịt hân, sâu đến nỗi chảy máu, một giọt nước mắt khuất nhục lặng lẽ chảy xuống từ khóe mắt của nàng, nhanh chóng ản xuống mái tóc. Vì đau đớn nên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vạn vẹo, tái nhợt như tờ giấy, một vài sợi tóc vương vãi tán loạn, bởi dao động trên giường, lưng lay muốn ngã...

Từng đợt đau đớn thấu xương làm cho đầu óc Khinh Vân Nhiễm tỉnh táo, nàng an ủi chính mình, nhịn một chút, nhẫn nại một chút thì tốt rồi... Nàng nhắm mắt lại, khi hai tròng mắt thanh thần khép vào, trong nháy mắt, trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm châm chọc lạnh lùng:

-Giả bộ trong sạch cái gì, ở trong mắt ta, ngươi ngay cả xương kỹ cũng không bằng!

Tiêu Thần Hiến ánh mắt tà tứ, tay nắm chặt cảm nang, miệng nói ra những lời lẽ cay độc.

“Đừng! Ngươi... Tránh ra!”. Kinh Vân Nhiễm hốc mắt đầy nước mắt, phát ra tiếng nức nở, nàng đã đau đến nỗi không thể phản bác lại lời nói của hắn.

-Cảm giác được đau đớn thật sự? Đừng nóng vội, Bồn vương sẽ làm ngươi càng trở nên đau đớn hơn...

Tiêu Thần Hiến cúi xuống thân thể, khoe môi vẽ ra điệu cười lạnh, ánh mắt hung ác làm cho người ta không rét mà run, con mắt âm lãnh, đem nàng giữ chặt không thể động đậy.

-Không, đừng như vậy, van cầu ngươi...

Kinh Vân Nhiễm hai tay khưốc từ, ánh mắt của hắn làm cho nàng giống như rơi vào động băng, trong nháy mắt cảm giác toàn thân lạnh lẽo, rét đến phát run.

Song nỗi đau đớn vẫn lan tràn, phảng phất như thân thể cùng lục phủ ngũ tạng đều bị lửa đốt cháy, trái tim của hắn như khối băng cùng với lửa dày vò nàng, không cách nào chạy thoát.

Tiêu Thần Hiến lạnh lùng vô tình nhìn nàng chằm chằm, không có một tia rung động, cũng không có một tia trầm luân, thanh âm lãnh khốc hướng tai nàng:

-Sau này ngươi với thị thiếp trong phủ đều giống nhau, chờ Vương gia ta sai bảo.

Cả một đêm, hắn không quan tâm nàng mới trải việc đời, làm đủ tư thế, hại nàng thiếu chút nữa chết ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ngộ thiện gặp lại

Ngộ thiện: Bữa trưa. Hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào phía trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Kinh Vân Nhiễm, thẳng đến tận trưa, nàng mới từ trong mộng lo lắng tỉnh lại.

Thân dưới khắp nơi bị thương, đau đớn vạn phần, như là có một ngọn lửa lớn chích nung, còn đang đau nhức như bị xé rách, lại vừa mới thêm một trận quần đau thật sự làm người ta khó có thể chịu đựng được, chỉ chốc lát sau, trên người xuất hiện một lớp mồ hôi.

Nàng cảm giác thân thể mình mềm oặt, không có một điểm khí lực, bàn tay nhỏ bé chậm rãi trượt xuống, phía dưới chính là một mảng hồng tươi ướt át trơn trượt, rất lạnh!

Trên giường nằm một hồi lâu, thân thể mới khôi phục một chút khí lực, nàng vắt mảy, nhìn đàu cử động thân thể mới phát hiện trong phòng không có một bóng người.

Mái tóc dài của nàng buông xuống, hai tròng mắt như sương mù nhìn vào đôi chim uyên ương ở đầu giường, hốc mắt ướt át, nhìn quần áo rơi tán loạn, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh tối hôm qua như một con ác mộng, đôi má lúm đồng tiền trở nên vô cùng trắng bệch.

Hít sâu một hơi, nghĩ đến tình cảnh lúc đó, không khỏi cười tự giễu, nàng làm gì có thời gian hối tiếc. Một tay thu chặt cái chăn, bảo vệ ngực, nàng ngồi xuống, tấm lưng trần trắng nõn nhưng lại đầy những vết thâm, làm cho người ta đau lòng.

Bên ngoài có người nghe thấy tiếng vang từ bên trong, không quá bao lâu, cửa bị đẩy ra, một a hoàn ước chừng 15, 16 tuổi, lanh lẹ tay chân đi đến, cách sau tấm màn, nhẹ giọng kêu:

-Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?

Nghe vậy, Kinh Vân Nhiễm vội vàng chui vào trong chăn, gương mặt phấn trắng nổi lên một tầng hồng nhạt, hỏi:

-Lan nhi, bây giờ là giờ nào rồi?

Nàng đột nhiên nghĩ đến, dựa theo tục lệ, thị thiếp trong phủ phải đến thỉnh an Vương phi, nếu không đi thì sẽ bị trách tội.

-Bây giờ đã là buổi trưa rồi ạ.

Lan nhi trước tiên bẩm báo, biết tiểu thư đã tỉnh dậy, nàng bước nhanh tiến lên, ngoài ý muốn lại nhìn thấy một sò đồ vỡ. Tiểu thư bình thường sáng sớm đã dậy, hôm nay cư nhiên lại ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh, vốn nghĩ là, đêm qua vương gia hắn là rất điên cuồng, nghĩ đến điều này, khuôn mặt thanh tú

không khỏi nhiễm một tầng mây đỏ ửng

“Đã trễ thế này rồi cơ à?”, Khinh Vân Nhiễm thờ dài, thấp giọng hỏi:

-Lan nhi, thị thiếp trong phủ có đến đây xin thỉnh an không?

Lan nhi lắc đầu, thấy khí sắc nàng không tốt, lo lắng nói: “Tiểu thư...”

Khinh Vân Nhiễm nhìn xuống chưa xót, lắc đầu nói

-Ta không có việc gì! Lan nhi, thay ta chuẩn bị một chút, ta muốn tắm rửa.

Trải qua một phen hành hạ đêm qua, cả người đã sớm đau nhức không chịu nổi, nếu như không có nước nóng để ngâm mình, hôm nay đừng nghĩ đến bước xuống giường, huống hồ giữa hai chân khó chịu, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Lan nhi cười nói:

-Nô tỳ đã sớm vì tiểu thư chuẩn bị tốt rồi, để Lan nhi đi lấy y phục cho tiểu thư.

Nói xong, nàng xoay người đi hướng tủ quần áo lấy ra một bộ y phục, choàng lên người Khinh Vân Nhiễm. Con người mất Lan nhi hạ xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy trên người tiểu thư có vô số những vết bầm to nhỏ, không giống dấu hôn của vợ chồng hoan ái bình thường (bà này biết rõ ghê), trông qua như vết thương do bị ngã, trong đầu suy nghĩ trăm thứ, không khỏi cau mày hỏi:

-Tiểu thư, Tối hôm qua Vương gia ở đây, có phải hay không đối với người thô bạo?

Khinh Vân Nhiễm trách nhẹ, nói:

-Lan nhi, phụ thân không phải đã nói qua, tối Vương phủ rồi phải nhẫn nại mà chịu.

Nơi này dù sao cũng không thể so với phủ Thừa tướng, mọi việc đều phải có chừng mực, huống hồ, Hiến vương gia sáng sớm đã biểu hiện rõ thái độ của mình, tốt hơn hết là nàng ở trong phủ theo an bài của hắn.

Chứng kiến Lan nhi chau mày, vì nàng mà tức giận, trong lòng có chút cảm động, ít nhất ở cái nơi xa lạ này cũng có một người thực lòng quan tâm nàng, nàng cảm tay trần an:

-Lan nhi, không đau một chút nào, bất quá nhìn qua chỉ có điểm dọa người mà thôi.

Lan nhi tức giận, bất bình nói:

-Nhưng Vương gia đúng là quá khi dễ người!

Khinh Vân Nhiễm nâng đầu, mày liễu nhăn lại, thản nhiên nói:

-Tốt rồi, Lan nhi, đừng nóng giận nữa, mau đỡ ta đi tắm.

Lan nhi miệng đáp nhẹ, đứng dậy đỡ Khinh Vân Nhiễm hướng phòng tắm đi tới.

Trong phòng tắm, sau tắm bình phong, mùi Long Tiên Hương thoang thoảng bay, một thùng gỗ lớn đủ để một người ngồi vào trong, từ bên trong tỏa ra đầy khí nóng, trên mặt nước có rất nhiều cánh hoa nổi lơ lửng, thùng gỗ bên cạnh là nước để dội đi quần áo đi từ (xà phòng thơm – thời đó mà cũng có xà phòng), được chuẩn bị hết sức thỏa đáng.

Lan nhi xem thử độ ấm của nước, ôn nhu nói:

-Lúc trước khi tiểu thư tỉnh lại, sợ không có nước nóng tắm rửa, Lan nhi đã lập tức đi lấy thêm một thùng nước nóng, nước nóng thế này mới tốt.

-Lan nhi, phiền toái người rồi!

Khinh Vân Nhiễm cười cảm kích, nói:

-Ta một mình ở lại nơi này được rồi, người đi ra ngoài nghỉ ngơi đi.

-Vâng! Lan nhi cAnh giữ ở bên ngoài, nếu có việc, tiểu thư cứ gọi Lan nhi.

Lan nhi mỉm cười gật đầu, thuận thế lui ra ngoài, đem cánh cửa phòng tắm đóng lại.

Đội Lan nhi đi đi rồi, Khinh Vân Nhiễm đem y phục cởi ra, lộ ra cơ thể tuyệt mỹ, nếu như không có những mảng xanh tím khó coi thì đây đích thị là một pho tượng ngọc được điêu khắc hoàn mỹ.

Dẫm lên ghế, nhấc chân bước vào trong thùng, đem thân thể ngâm hoàn toàn vào trong thùng, nước nóng làm giảm bớt sự đau nhức ở thân dưới, nàng nhẹ nhàng tháo búi tóc, làm cho mái tóc đen dài như thác nước rơi xuống, lấy tay túm lại sau đó đổ lên quế hoa, tinh tế chà nhẹ.

Tẩy hết tóc, nàng lại đem các nơi trên người tỉ mỉ tẩy trừ một lần, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thích thú hưởng thụ sự yên lặng trong chốc lát, đem thân mình trong nước hoàn toàn giãn ra.

Tắm rửa xong, Kinh Vân Nhiễm thay một chiếc váy có thêu hoa bách hợp, phảng phất mang theo màn sương sáng sớm, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, thanh nhã, còn có thêm một phần phiêu dật.

Chờ sau khi khô tóc, Lan nhi giúp nàng vấn một kiểu tóc đơn giản.

Trên đỉnh đầu vấn một búi tóc, dùng dây cột tóc màu trắng bó chặt lại, 2 bên cạnh buông xuống 2 dải tóc, còn lại buông xõa ở phía sau. Nhìn vào trong gương, vóc người tinh tế yếu điệu, làn da trắng mịn như tuyết, mái tóc đen nhánh mềm mại, ánh mắt sáng ngời, đôi môi anh đào hồng nhuận căng đầy, khí chất thanh nhã tú lệ.

Mặc dù không phải là tuyệt sắc khuynh thành nhưng cũng được coi là thanh lệ thoát tục, tướng mạo như vậy đáng lẽ phải được nam nhân yêu mến mới đúng, nhưng thái độ của Hiên vương gia đối với nàng phảng phất như thù giết cha. Có lẽ, cho dù nàng có xinh đẹp tuyệt thế thì thái độ của Hiên vương gia đối với nàng vẫn là căm hận, chán ghét, khinh thường mà thôi.

Đột nhiên thanh âm Lan nhi vang lên:

-Tiểu thư, quần áo màu xanh nhạt này có phải là trông quá đơn giản không, tiểu thư mới tân hôn, hay là mặc đồ đỏ cho cát lợi.

Kinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, quay đầu lãnh đạm cười nói:

-Như vậy rất tốt, thanh thanh sáng sáng, mùa hè ăn mặc như vậy sẽ làm bớt đi cái nóng.

Đang lúc nàng chuẩn bị đứng dậy, ngoài cửa truyền đến giọng hạ nhân, nói Hiên vương gia mời nàng đi đại sảnh dùng ngọc thiện.

Kinh Vân Nhiễm cùng Lan nhi nhìn thoáng qua, việc vương gia chán ghét nàng là ngoài mặt sẽ làm dần dần hay là làm luôn một lần? Hoặc là, chuẩn bị cho nàng xuống ngựa.

Lan nhi mở cửa ra, ngoài cửa đã có hạ nhân chờ sẵn, nhìn thấy Kinh Vân Nhiễm, khom người nói:

-Vương phi, xin mời lên kiệu.

Ánh mặt trời giờ ngọc xuyên thấu qua cửa sổ kiệu chiếu vào, da thịt có cảm giác nóng, gió mát hây hây, mùi thơm ngát của hoa quế đập vào mặt, chim chóc đậu trên ngọn cây hót vang, tuyệt vời dễ nghe, rập rờn cánh bướm sắc sỡ nô đùa bên những bông hoa nhỏ nhắn xinh đẹp.

Phủ đệ của Hiên vương phủ chiếm một diện tích rộng lớn, không chỉ có nhiều sân rộng lớn ở phía sau núi mà cả danh lâm Bích Hồ của kinh thành cũng được bao gồm trong đó, đình bàn lâu các, đình viện sân vườn, vách đá, hòn giả sơn, hoa viên, hồ nước chảy êm đềm, cảnh công điêu khắc tinh xảo, phú lệ xa hoa.

Kinh Vân Nhiễm trầm ngâm, tự trách mình không cần phải lên kiệu. Vừa mới đó, kiệu cũng dừng lại, rốt cuộc cũng đến nơi. Nàng chậm rãi xuống kiệu, chịu đựng sự đau nhức ở bắp đùi, bước đi ưu nhã vào trong đại sảnh, cảnh tượng xuân sắc vô cùng. Nếu không sớm biết rằng, các nàng vốn là cơ thiếp trong phủ, tại đại sảnh có 4 mỹ nhân thật vốn có thể so với hoa kiều (cái này chắc là kỹ nữ).

Đột nhiên thanh âm của một người kiều mỹ đến tận xương vang lên:

-Vương phi tỷ tỷ thật là xinh đẹp động lòng người!

Người vừa mới nói chuyện chính là một vị nữ tử xinh đẹp đang ngồi trong lòng Tiêu Thần Hiên, trên đầu cài trâm không tước phát sáng, mi mắt không tước nạm vàng, rất kiều diễm, một thân y phục tơ tằm màu tím thêu uyên ương, khuôn mặt phấn hồng xinh đẹp nhẹ nhàng lộ ra.

Kinh Vân Nhiễm vừa định nói chuyện, một vị nữ tử ngồi đối diện Tiêu Thần Hiên mập mờ nháy nháy mắt, ngón tay thanh tú vỗ về chơi đùa lồng ngực của hắn, âm thầm chia rẽ, hơi sáng giọng nói: “Khó trách, Vương gia làm tỷ tỷ mê nhọc đến vậy, ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh”, nói xong liền phát ra một tiếng cười duyên.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngựợc Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Người ngoài tham gia

Khinh Vân Nhiễm sắc mặt bình tĩnh, bỏ qua ánh mắt khiêu khích của mấy thị thiếp, bước đi thản nhiên, tiêu sái đến trước mặt Tiêu Thần Hiên, cúi người thản nhiên nói: -Thiếp thân xin thỉnh an Vương gia. Tiêu Thần Hiên chưa từng liếc nhìn nàng lấy một cái, bàn tay nâng cầm nữ tử đang ngồi trong lòng lên, giọng điệu châm chọc, nói:

-Nghe Thường, biểu hiện ở trên giường của Vương phi, người làm sao có thể so sánh được?! Tiếng nói vừa dứt khóe mắt lặng lẽ liếc nhìn Khinh Vân Nhiễm, trên môi cười lạnh. Khinh Vân Nhiễm hạ mắt xuống, đối với lời nói của bọn họ nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng Lan nhi ở bên cạnh sớm đã nắm chặt hai bàn tay, trong lòng vô cùng tức giận, Hiên vương gia nói như vậy, không phải ám chỉ tiểu thư nhà nàng giống với kỹ nữ thanh lâu sao? Lan nhi đang muốn mở miệng nói chuyện thì Khinh Vân Nhiễm đã vội vàng kéo ống tay áo của nàng, lắc lắc đầu. Lúc này một nữ tử đáng điệu ôn nhu, giọng: -Vương gia thật là bất công, trong mắt chỉ có mỗi Nghe Thường tỷ tỷ, ngay cả Di Hương cũng không liếc nhìn một chút.

Nàng rút ra từ trong ngực một chiếc khăn tơ tằm quynh rũ che miệng, cả sảnh đường nhất thời có mùi thơm lan tỏa. Nàng cùng Nghe Thường so sánh tướng mạo tương đối ngang nhau, rất có phong thái của Giang Nam nữ tử kiều nhược, váy áo màu xanh lá mạ phon phớt thêu hoa bách hợp lúc sương sớm, tóc búi bông bênh như một đóa tiên hoa, mặt thoa phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn, tú lệ. Tiêu Thần Hiên trên môi cười: “Di Hương giận rồi!”, bàn tay ôm chặt eo nàng, một thân vòng vo, nàng nằm ngã vào lòng hắn, hắn cúi sát vào người hôn môi nàng. Một màn này làm cho nữ tử xinh đẹp ngồi cạnh xấu hổ đỏ mặt.

Nàng mặc bộ quần áo màu hồng phấn, ngực bó lụa kim ngân, tóc cài trâm phượng bằng bạc và cài một con bướm ở phía trên, đôi mắt sóng nước, môi đỏ mọng phấn hồng ướt át, hết sức xinh đẹp động lòng người. nàng gọi là Khả Hinh, một trong những thị thiếp của Tiêu Thần Hiên. Phía cuối có một nữ tử mặc áo lam đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, da thịt trắng nõn, trên người mặc váy thêu song điệp vờn hoa (Điệp: Bướm đó, tên cóc tở đó, Điệp Tiên Cốc, Cốc Pửm Tiên, tên đẹp hem, nghe hay hem??? n n), khoác áo màu xanh nhạt, mặc quần tơ tằm là lượt, mang thắt lưng xanh da trời , tóc vấn cao, trên cài trâm hoa bằng vàng, bên cạnh sườn buông xuống một chuỗi ngọc, kiều mỵ phong tình mà không mất đi sự đoan trang (lưu manh giả danh cán bộ), nàng gọi là Nhã Phù và cũng là một trong những thị thiếp của Hiên vương gia.

Khinh Vân Nhiễm có chút kinh ngạc, nam nhân phong lưu đa tình ở trước mắt với nam nhân ác quỷ tối qua là cùng một người sao? Có lẽ chỉ là làm trò mà thôi. (hô hô anh ý như khi diễn trò) Nghĩ đến ngộ thiện lại bị bắt xem cảnh văn nghệ làm trò này khó mà có thể tiêu hóa nổi, nàng không khỏi xúc muốn rời đi nhưng là có thể đi sao? Bây giờ chỉ có nhẫn nại mới sống yên bình lạnh mà thôi. Coi như không nhìn không nghe thanh âm bọn họ liếc mắt đưa tình với nhau, nàng hít sâu, ho nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói: -Vương gia định khi nào dùng bữa? Tiêu Thần Hiên gương mặt tuấn mỹ không tỷ vết quay đầu lại, con mắt nổi lên tia cười lạnh như băng, tà mị sương lạnh, chỉ thấy bạc môi hắn cười như không cười, nói: -Vương phi không định kính Bồn vương dùng trà sao? Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, hạ mắt xuống, có chút mím môi, nói: -Thiếp thân sao dám!

Quay đầu lại, nàng kêu Lan nhi dâng trà lại đây,Lan nhi nhanh nhẹn lấy một chén trà nóng đặt ở trên bàn bên cạnh Khinh Vân Nhiễm. Khinh Vân Nhiễm hai tay tiếp nhận, nâng chén trà lên, đưa tới trước mặt Tiêu Thần Hiên, ôn nhu nói: -Vương gia, xin mời dùng trà. Tiêu Thần Hiên nâng con người rất lên, đưa tay đặt trên cái eo nhỏ nhắn về, chậm rãi vươn tay, trong nháy mắt ngay khi vừa chạm vào chén trà thì một tiếng “Xoảng”. Chén trà bỗng nhiên vỡ vụn, nước trà cùng mảnh vụn văng tung tóe khắp nơi, có một chút văng vào tay Khinh Vân Nhiễm, nước trà theo máu từ tay nàng chảy từng giọt xuống sàn.

Xảy ra tình huống này, mọi người đều chấn kinh, lạnh ngắt như tờ. Trái tim Khinh Vân Nhiễm chột đau. Tiêu Thần Hiên nâng mi mắt, con người lạnh lùng tức giận quát: -Người đầu, kéo tiện tỷ này xuống, đánh bốn mươi trượng cho ta! Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm cả người ngẩn ra, trên tay truyền đến một trận đau đớn khó nhịn, mắt nhìn Lan nhi vì mình bị liên lụy đang bị hạ nhân kéo ra ngoài, không khỏi uất ức, quay đầu, lớn tiếng kêu lên: -Chậm đã! Vương gia vì sao phải phạt Lan nhi?

-Thị làm Vương phi của Bồn vương bị thương, thế còn chưa đủ hay sao? Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, con mắt âm lãnh khiến người khác run sợ. - Chuyện này... vốn là chuyện phát sinh, không phải tại nàng. Đôi mi thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhuật chặt lại, trên tay truyền đến đau đớn làm nàng có chút dừng khí. -Huống hồ, chỉ là một vết thương nhỏ, thiếp thân không để ý, khẩn xin Vương gia tha cho nàng lần này, miễn không trách phạt. “Theo ý kiến của Vương phi, nếu như lỗi không phải do có ý, cho dù là lỗi rất lớn cũng không trách tội?”, Tiêu Thần Hiên cười lạnh, con người phiếm sương, “Kéo xuống!”.

-Người nói không có lý! Khinh Vân Nhiễm không khỏi chán nản, sắc mặt trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi, lòng như bị lửa đốt, nếu như đánh bốn mươi trượng, Lan nhi hẳn là mất mạng. -Vương phi mới là không có lý. Tiêu Thần Hiên trả lời một cách mỉa mai, khóe môi cười lạnh, ánh mắt lạnh băng, trong tay còn đang cầm vài mảnh vỡ của chén trà. Khinh Vân Nhiễm cắn môi, chịu đựng sự đau đớn từ hai chân truyền đến, xoay người đi nhanh ra bên ngoài, Tiêu Thần Hiên thấy vậy cũng không cho người ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn tầm lưng của nàng, trong mắt gia tăng lạnh lùng.

Lan nhi bị hai người to lớn giữ chặt cánh tay, không thể động đậy, người ta dùng sức kéo lê nàng trên mặt đất. Hạ nhân trong phủ đã quen làm việc này đến mức thành thực. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã cầm trong tay hai cây gậy, một người dùng gậy giữ chặt phần trên thân Lan nhi, một người nâng gậy, chuẩn bị hướng Lan nhi mà đánh. Khinh Vân Nhiễm không để ý đến tay mình còn đang chảy máu, kéo người đang định đánh Lan nhi, lớn tiếng kêu lên: -Không cho người đánh! Hạ nhân cầm gậy đánh Lan nhi sùng sốt, chau mày, bất đắc dĩ nói: -Vương phi, xin đừng làm khó nô tài, nô tài cũng chỉ thực hiện mệnh lệnh của Vương gia thôi.

Trong Vương phủ, mệnh lệnh của Vương gia là lớn nhất, cho dù Vương phi phản đối, hắn cũng không dám cãi lời Vương gia. Lúc này Lan nhi đang nằm trên mặt đất, ngẩng đầu lên, mỉm cười với Khinh Vân Nhiễm: -Tiểu thư, Lan nhi không có việc gì, không cần vì Lan nhi mà lo lắng, bốn mươi trượng Lan nhi có thể chịu được. -Lan nhi, người mà bị đánh bốn mươi trượng, người, người...”.

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm nổi lên nước mắt, vừa mới rồi, chén trà vỡ tan nhất định là do hắn động tay động chân, cho dù như thế, trông vương phi

không có khả năng có người đứng ra thay các nàng nói chuyện, càng không phải là Vương gia, thị thiếp trong phủ hẳn là đặc ý. Tình hình ngày hôm nay, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn Lan nhi chịu phạt. Tay nàng nắm lại, cắn răng mím môi, thân ảnh đứng trong sân viện, trong mắt nổi lên hận ý, chuyển ánh mắt đến đại sảnh, nơi có một nam tử đang ngồi.

Trong đại sảnh, Nghê Thường, Di Hương thân hình thơm mát, xinh đẹp kề sát Tiêu Thần Hiên, một bên ân cần thay hắn gấp rau, một bên ướt át đưa đồ ăn lên miệng hắn. Song bên tai Khinh Vân Nhiễm vang lên những tiếng kêu thảm thiết của Lan nhi. Lúc này, Ngô quân gia tới phía sau nàng, cúi đầu nói: - Vương phi, Vương gia nói nếu như Vương phi không quay về trong sảnh, Vương gia sẽ không chờ Vương phi dùng bữa nữa.

Nói xong, Ngô thúc cung kính khom người lui ra. Khinh Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, trông là không đúng như vậy, sau một khắc nàng lại hướng tới Lan nhi đang bị đánh...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Một ngày một đêm

Tiêu Thần Hiên nâng mi, nghiêng mắt suy nghĩ, âm thầm chú ý mọi việc phát sinh trong sân viện, thấy Khinh Vân Nhiễm không để ý đến sự an nguy của chính mình, nhào tới trên người tỷ nữ Lan nhi, thay nàng hứng chịu gậy tiếp theo. Con người đen không khỏi biến đổi, thần sắc đột biến, tức giận tới tận tận mang tai, con người đen chớp động, nóng rực như lửa nhưng lại lạnh lùng giống như băng, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo.

- Vương gia ném thử món cá đồng Tây hồ chua ngọt này đi...

Nghê Thường ngồi cạnh Tiêu Thần Hiên, cảm giác được một luồng khí lạnh kéo đến, không nhịn được rung mình một cái.

Tiêu Thần Hiên trầm mặt, Di Hương cũng nhận thấy có điều không đúng, không khỏi ôn nhu hỏi:

- Vương gia làm sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?

Tiêu Thần Hiên cau mi lại, bạc môi mím chặt, đối với câu hỏi vừa rồi ngoảnh mặt làm ngơ, đẩy hai thị thiếp trong lòng hắn ra, đứng lên tron mắt quét ngang một vài thị thiếp đang đặc ý, lạnh giọng quát:

- Các người rút hết cho Bồn vương!

Nghe vậy, Nhã Phù có chút nâng con người mắt, an tĩnh buông bát xuống, dùng khăn tơ tắm lau khóe miệng, chân thành đứng dậy, bình tĩnh cùng nha hoàn thân cận rời khỏi sảnh đường.

Nghê Thường cùng Di Hương, hai người trong lòng đều bất mãn, nhưng sau khi chứng kiến ánh mắt Tiêu Thần Hiên, không thể không lui ra, Khả Hinh thấy vậy liền theo sau, cùng nhau ra khỏi sảnh đường.

Tiêu Thần Hiên tiêu sái đi nhanh ra khỏi đại sảnh, đi đến chỗ của Khinh Vân Nhiễm.

Hạ nhân đang dùng hình thấy Vương gia đích thân tới nơi này đều cúi người quỳ xuống, kinh sợ kêu lên:

- Nô tài tham kiến Vương gia.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn chưa dừng lại, cật mạnh đem thân thể của Khinh Vân Nhiễm túm lên, ra lệnh một tiếng:

- Đem nha đầu kia giam vào vào phòng củi, ba ngày không cho ăn uống, còn lại lui ra.

Nhất thời trong lúc đó, tại đình viện to lớn như vậy chỉ còn lại hai người là Tiêu Thần Hiên cùng Khinh Vân Nhiễm.

Tiêu Thần Hiên đôi mắt hẹp dài trong mây đen rậm rạp, lạnh giọng khiển trách:

- Người thật to gan! Dám cãi lời bồn vương, không nghe lệnh của bồn vương? Người nào cho người quyền lực? Người tưởng người là nữ chủ nhân của Vương phủ sao?

Khinh Vân Nhiễm đầu cúi xuống, không nói một lời, mới vừa rồi đau đớn còn hành hạ nàng.

Tiêu Thần Hiên thấy phản ứng của nàng như vậy, gân xanh hiện lên, quả đấm nắm chặt cầm nàng giờ lên, hơi dùng sức, hai lòng chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì đau đớn mà trở nên vằn vện, từ miệng hắn phát ra một tiếng cười lạnh, hết sức đùa cợt nói:

- Trong mắt Bồn vương người cũng chỉ là một vật để chơi đùa.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác cảm mình sắp bị hấn bóp nát, đau nhức khó nhịn, miệng nàng cười khê, thản nhiên châm chọc:

-Vương gia như thế nào lại không kiềm chế nói ra những lời bại hoại như vậy?

Mắt Tiêu Thần Hiên nhiễm một màn sương lạnh, giận dữ cười:

-Khá lắm, tiện nhân miệng lưỡi thật khéo léo!

Khinh Vân Nhiễm nâng con ngươi mắt, không hề kiêng kỵ nhìn thẳng hai tròng mắt của hắn, trả lời lại một cách mỉa mai:

-Cùng với vương gia đấu khẩu, ta sẵn sàng.

Tiêu Thần Hiên con mắt sắc bén, bàn tay chuyển xuống phía dưới, hấn bóp mạnh cổ nàng, hơi gia tăng lực đạo, thấy nàng sắc mặt dần dần trắng bệch, lạnh giọng quát:

-Ngươi muốn chết?!

Khinh Vân Nhiễm nhẹ nâng mi, đôi mắt trong sáng nổi lên một tầng sương, nàng cảm giác hô hấp không thông, trong lòng sợ hãi, lớn tiếng chất vấn nói:

-Vương gia muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho Lan nhi?

Con ngươi mắt Tiêu Thần Hiên xẹt qua một tia quỷ dị, lực đạo ở tay giảm bớt, lạnh lùng nói:

-Bỏ vương cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi quý ở chỗ này, không ăn không uống một ngày đêm, ta sẽ tha cho tiện tỳ kia.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng cắn môi, trong mắt hiện lên một tia nhẫn nhục, biết rõ hấn là muốn cố ý hành hạ nàng, nhưng không cách nào không đáp ứng, lập tức ra điều kiện:

-Ta có thể quý nhưng Vương gia phải cam đoan với ta, một khi ta làm được rồi, Vương gia phải lập tức thả Lan nhi và tìm đại phu trị thương cho nàng.

Tại cổ đại, mạng của nha hoang chỉ đáng giá bằng một đầu gia súc, Lan nhi bị đánh, vết thương nếu xử lý không tốt sẽ bị sốt, thân thể trở nên suy yếu, hơn nữa ba ngày không ăn không uống nhất định sẽ mất mạng. Chỉ cần nàng nhẫn nại một ngày một đêm, Lan nhi có thể sống, điều ấy đáng giá để hy sinh.

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi thực sự làm cho Bôn vương thấy khác về ngươi đấy.

Tiêu Thần Hiên cười lạnh, độ mắt lộ vẻ âm u, lạnh lẽo.

-Ngươi đã vì tiện tỳ kia cầu xin, Bôn vương sẽ thành toàn cho ngươi.

Khinh Vân Nhiễm buông mắt xuống, đem con mắt đầy nước che đi, hai chân quỳ gối trên mặt đất nóng bỏng.

Tiêu Thần Hiên trong ngươi nao nao, phụ nữ này chỉ biết giả bộ đáng thương, tranh thủ sự đồng tình, không ngờ nàng sẽ vì một tỳ nữ nhỏ nhoi mà nguyện ý quỳ lâu hơn nữa. Trong đầu suy nghĩ trăm thứ, nhất định đây là khổ nhục kế của nàng, hấn quyết sẽ không rút lui.

Con ngươi đen nhuộm màu tức giận, hấn muốn nhìn xem người phụ nữ dối trá này rốt cuộc muốn làm trò này trước mặt hấn tới khi nào? Ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, không tới nửa canh giờ là có thể thấy rõ ràng, hấn sẽ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trừng phạt ác liệt

Đột nhiên có một trận gió lớn mùi hoa quế đánh tới làm dây tóc nàng bung ra, bộ mặt ửng hồng nhưng vẻ mặt lạnh ngưng, mặc dù quỳ trên mặt đất nhưng tư thái lại cao ngạo, tóc dài bù xù đổ từ trên vai xuống, bị gió lớn thổi mạnh, phía sau bay lên, tản mát ra khiến nàng hết sức xinh đẹp. Tiêu Thần Hiên nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác được trong lòng có chỗ tối lại, hung hăng giật mình, tầm mắt của hấn không tự chủ được rơi trên người nàng.

Lần đầu tiên hấn nghiêm túc đánh giá nàng, phát hiện ra nàng giống như lạnh lùng xa cách nhưng tinh thần quật cường lại làm lay động lòng người, như vậy... làm cho hấn rung động.

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, hai tay nắm chặt, tâm tình không nên loạn như vậy, xoay người bước tới hướng nơi ở của thị thiếp Di Hương, trong lòng nổi lên lửa giận, cần cấp bách tìm người để phát tiết.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác được hôm nay mặt trời so với bất cứ lúc nào khác độc ác mãnh liệt, bình thường trông vô cùng đẹp nhưng hôm nay lại làm cho nàng vô cùng thống khổ, đỉnh đầu như có chuông đồng chuông thép đè, nàng tựa như một con cá nhỏ đang phơi nắng dưới mặt trời chói chang, giương miệng, hấp hối giãy dụa trên mặt đất.

Hốc mắt của nàng vì nôn mửa mà ửng hồng, thân thể sau khi ra đầy mồ hôi trở nên yếu ớt không chịu nổi, không có chút khí lực, đột nhiên cảm giác hoa mắt chóng mặt kéo đến mãnh liệt, cả thân thể không tự chủ được mà lay động. Nàng hoảng hốt, cơn ác mộng đêm qua dần dần hiện lên, hân cười tà mị lạnh lùng, giống như móng vuốt của ma quỷ bóp ở cổ họng nàng, làm cho nàng cảm thấy hít thở không thông...

Không biết qua bao nhiêu lâu, ánh mắt của nàng trở nên vô hồn, cảnh vật trước mắt lúc thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, nàng nửa hípmắt, chợt ngửi thấy mùi hoa quế.

Thân hình suy yếu, mềm oặt nghiêng ngã, lưng lay muốn ngã, tựa hồ như muốn té xỉu nhưng lại có một thanh âm lạnh lùng chui vào tai nàng, làm cho nàng thần trí muốn bất tỉnh tỉnh táo lại ngay lập tức.

-Như thế nào, không chịu nổi rồi sao?

Không biết từ khi nào Tiêu Thần Hiến đã đi tới bên cạnh nàng, đứng trước mặt nàng, thay nàng che khuất một chút ánh nắng mặt trời chói chang, hân hípmắt, lạnh lùng cười với nàng.

Khinh Vân Nhiễm hoảng loạn, ý thức hôn mê biến mất, ngẩng đầu, hípmắt, thản nhiên nói:

-Đa tạ Vương gia quan tâm.

Tiêu Thần Hiến chầm chọc khiêu khích:

-Vương phi không cần đa tình, Bôn vương đến chỉ là muốn nói cho ngươi, nếu như ngươi không thể quỳ đủ một ngày một đêm, Bôn vương nhất định không tha.

-Vương gia nếu lo lắng có thể sai người đứng canh ở chỗ này.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác được cổ họng khô nứt, nói xong cả câu cảm thấy vô cùng khó chịu.

-Vương phi như thế Bôn vương cảm giác không có chút yên tâm, đã nghĩ rằng muốn giúp Vương phi kia đấy!

Tiêu Thần Hiến cười ôn hòa đến khác lạ.

Giờ phút này đã là giờ ty, ý thức của Khinh Vân Nhiễm đã có chút không rõ, đầu cúi xuống không đáp lời, Tiêu Thần Hiến mặt không chút thay đổi, hô to một tiếng:

-Người đâu?

Tiếng nói vừa dứt, trong viện liền xuất hiện vài hạ nhân, rất nhanh đến đây, trước mặt nàng là một hạ nhân, thần sắc bối rối mang theo một thùng nước chạy tới.

Khinh Vân Nhiễm khép hờ con ngươi mất, ý thức của nàng lúc này chậm rãi tiêu tán dần, một thùng nước đá dội xuống từ đầu tới chân, nàng cả người run lên, giật mình một cái, ý thức cũng thanh tỉnh, rét lạnh không cách nào ngăn cản dọc suốt thân mình và tứ chi của nàng.

Ngước giềng mùa hè thật lạnh, hướng chi là nước giềng đã hóa thành băng.

Khinh Vân Nhiễm sắc mặt trắng bệch không còn chút máu quý trên mặt đất lạnh run, hai hàm răng va vào nhau, rất lạnh! Giọt nước theo khuôn mặt nàng chảy xuống, tóc đen ướt, nước thấm vào y phục, đường cong thân hình lộ ra.

Khinh Vân Nhiễm bi phẫn trong lòng, nam nhân đáng chết này, không chỉ có tính thần vượn vẹo mà quả thực vốn là biến thái cực kỳ, ngay cả đối với một nữ tử cũng có thể hạ độc thủ.

-Cảm giác như thế nào, Vương phi của ta, có phải hay không ta giúp ngươi làm ngươi thanh tỉnh?

Tiêu Thần Hiến lãnh đạm mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo lợi hại như một mũi tên độc đâm vào lồng ngực nàng, làm nàng hít thở không thông.

Khinh Vân Nhiễm rùng mình một cái, khẽ cười nói:

-Tạ ơn Vương gia, đã làm Vương gia phải quan tâm rồi!

Tiêu Thần Hiến khước miệng cứng đờ, nàng quật cường và cũng không khuất phục làm lửa giận cuồng nhiệt không cách nào ức chế bốc cháy lên, hân khéo léo nắm cầm của nàng, đánh giá kỹ về mặt lạnh nhạt của nàng:

-Người thật ngời như vậy?

-Vương gia muốn ta trả lời như thế nào?

Khinh Vân Nhiễm cười suy yếu, con người mất như bao trùm một làn mưa, như một bóng ma phóng vào trong mắt hắn, tóc đen ẩm ướt buông rơi.

-Khinh Vân Nhiễm, người tưởng rằng Bôn vương không trị được người?

Tiêu Thần Hiên nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên. Hắn không biết ánh mắt Khinh Vân Nhiễm tan rã, ý thức đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, đối với bất kỳ thanh âm nào bên ngoài cũng chưa từng phản ứng.

Một trận hoa mắt kéo tới, Khinh Vân Nhiễm chỉ cảm thấy trước mắt có một mảng màu đen, cả người không có khí lực, rốt cuộc chống đỡ không nổi, ngã đầu hôn mê bất tỉnh.

Có một hạ nhân xem như là can đảm, nuốt nước bọt, run rẩy nói:

-Vương, Vương gia! Vương phi hình như bất tỉnh rồi, không, không bằng...

Nâng mắt lên nhìn thấy con mắt Vương gia âm trầm bạo lệ, tâm lý không khỏi sợ hãi, không thốt nên lời.

Tiêu Thần Hiên nhắm mắt, trong lòng không có chút thương xót, buông đầu nàng ra, đem thân thể suy nhược của nàng ném xuống đất, lời nói lạnh như băng:

-Bất phải tỉnh!

-Vâng, thưa Vương gia.

Ba gã hạ nhân lạnh sống lưng, không dám lơ đãng, hai người trông coi còn một người đi lấy nước đá.

-Nghe cho rõ, chỉ cần nàng bất tỉnh thêm lần nữa, dùng nước hắt vào bất tỉnh cho đến khi nàng quý đủ một ngày một đêm mới thôi.

Tiêu Thần Hiên mặt không chút thay đổi ra lệnh tàn khốc xong liền phát tay áo rời đi.

Một trận lạnh lẽo từ trên đỉnh đầu kéo tới, làm cho Khinh Vân Nhiễm tỉnh lại, nàng quỳ rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy người nóng bỏng, đầu đau muốn nứt ra, cổ họng khô khát phảng phất như mấy ngày qua chưa từng được uống một giọt nước nào, ngực khó chịu muốn nôn, không nói nên lời, nàng cố gắng đứng dậy nhưng lại phát hiện tứ chi vô lực, nàng biết chính mình đã nóng rần lên rồi, nhìn thấy một bên có thùng nước cùng người canh giữ, khóe miệng không khỏi cười khổ. Chính mình chung quy là rất ngu ngốc, nghĩ chuyện ngay lúc đó rất đơn giản, không chỉ không cứu được Lan nhi mà còn đem chính mình dây dưa vào.

Hai tròng mắt khép lại, nàng lại ngất đi.

Nàng đang bất tỉnh lại có nước lạnh hắt vào làm nàng thức tỉnh.

Không biết qua bao nhiêu lâu ngay cả nước đá cũng không làm nàng tỉnh lại, một hạ nhân phát hiện có điểm khác lạ, chần chừ trong chốc lát liền hướng nơi Vương gia chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bệnh nặng mới khỏi

Khinh Vân Nhiễm nằm ở trên giường, toàn thân nóng lên, trán đầy mồ hôi, đôi mắt nhắm chặt, ngón tay không ngừng nắm chặt, tựa hồ như là gặp ác mộng. Trong mộng, như có một tấm lưới quấn quanh nàng, phảng phất như có một ánh mắt cực nóng đem toàn thân nàng trôi lên tường, không thể nhúc nhích có cảm giác như sắp bị cắn nuốt.

Chỉ chốc lát sau, nàng cảm thấy cơ thể trở nên rất lạnh như là đang ở trên hàn băng, lạnh đến thấu xương, từ máu tới xương tùy đều bị đóng băng tới mức đau đớn làm cho nàng rên rỉ liên tiếng.

Môi có vật cứng va chạm, cảm của nàng bị nắm, miệng có chút mở ra, một dòng chất lỏng chảy vào trong miệng, nàng ho mạnh liệt, rất nhiều thuốc từ miệng bị bắn ra, theo cảm chảy xuống cổ.

Ngay sau đó có một thứ gì đó theo nước thuốc chảy vào trong miệng nàng, một chén thuốc đưa hết vào trong họng nàng. Thân thể dần có tri giác, tay nhỏ bé của nàng mơ mơ màng màng duỗi về phía trước, ngoài ý muốn mò được một bàn tay ấm áp, không chút nghĩ ngợi mà cầm chặt không chịu buông.

tay, trong mộng nói mơ:

-Thật ám!

Chủ nhân của bàn tay ấy hơi ngẩn ra nhưng không có bỏ tay, tùy ý để nàng nắm chặt, lòng bàn tay truyền đến ấm áp, làm cho Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ tiếp tục ngủ.

Khinh Vân Nhiễm trong mộng thấy con người đen phảng phất như có một làn sương mù, mọi vật đều mờ mịt, nàng nâng mắt thấy phía trước có một thân ảnh cao lớn đứng quay lưng về phía mình.

Hắn mặc bộ y phục màu xanh nhạt, khí chất tôn quý tao nhã, bóng lưng có chút quen thuộc, dường như cảm thấy được gì, hắn bỗng nhiên xoay người lại, nàng rốt cuộc cũng thấy rõ bộ dáng của hắn.

Nàng vui mừng chạy tới nhào vào trong lòng hắn, chậm rãi ngả đầu, mềm giọng thổ lộ hết:

-Nhị ca, muội rất nhớ huynh, huynh như thế nào lại quay trở về kinh...

Lời còn chưa dứt đã thấy nam nhân ôn nhu trước mắt bỗng nhiên biến thành tên Vương gia ác ma kia.

Tâm trạng sợ hãi đột nhiên bùng tỉnh, Khinh Vân Nhiễm nháy mắt mấy cái, thích ứng với ánh sáng xung quanh, trên đỉnh đầu là tấm màn thêu hoa văn, đầu giường có treo một cái chuông gió phát ra tiếng vang đinh đàng.

Trong phòng không có một bóng người, có vẻ có chút yên tĩnh, nàng hơi nhẹ một cái, xúc chấn đứng dậy, thân thể có chút suy yếu, chân vừa chạm xuống đất cả cơ thể như muốn đổ xuống, nàng thở hổn hển, ngồi ở đầu giường một lúc lâu, cảm giác khí lực hồi phục mới miễn cưỡng đứng lên.

Lúc này bên ngoài có tỷ nữ nhẹ nhàng gõ cửa, đợi Khinh Vân Nhiễm đáp lại mới đẩy cửa vào. Tỷ nữ thấy Khinh Vân Nhiễm ngồi ở trên giường đang muốn đứng dậy liền vội đi qua đỡ nàng đứng lên, nhanh nhẹn giúp Khinh Vân Nhiễm, ôn nhu nói:

-Vương phi, nô tỳ tên là Tâm nhi, Lan nhi tỷ tỳ có thương tích trên người không tiện hầu hạ Vương phi, sau này là do nô tỳ hầu hạ người.

Đôi mi thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt, sốt ruột hỏi:

-Lan nhi như thế nào rồi?

Tâm nhi trong mắt bình tĩnh, trả lời lại chi tiết:

-Lan nhi tỷ tỳ tính mạng không có vấn đề gì, chỉ là chút thương ngoài da chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian, Vương phi không cần lo lắng quá mức.

Nghe Tâm nhi nói xong, tâm Khinh Vân Nhiễm dịu đi chút ít, nàng chưa từng nghĩ tới tâm Vương gia tốt như vậy lại tha cho Lan nhi, rốt cuộc có chuyện gì đã làm cho hắn thay đổi chủ ý?

-Ta đã ngủ bao nhiêu lâu rồi?

Khinh Vân Nhiễm cảm giác nàng đã ngủ đến xương cốt rã rời, Tâm nhi nhẹ giọng nói:

-Thưa Vương phi, người đã ngủ gần một ngày một đêm rồi ạ!

-Bây giờ đã là giờ nào rồi?

Khinh Vân Nhiễm đau đầu xoa trán hỏi.

-Bây giờ khoảng là giờ tỵ ạ!

Tâm nhi ôn nhu trả lời. Mỗi khi Khinh Vân Nhiễm khô khốc, quay đầu lại nói:

-Tâm nhi, phiền người giúp ta mang chậu nước đến, ta muốn rửa mặt.

-Vâng thưa Vương phi.

Tâm nhi cúi người xuống, cung kính lui ra.

Rửa mặt xong, Tâm nhi giúp nàng vấn tóc, tóc dài xuống tới vai, người mặc bộ quần áo xanh nhạt, cả người toát ra thần vận mờ ảo.

Khinh Vân Nhiễm chớp mắt mấy cái, nhìn mình trong gương thấy rất hài lòng. Tâm nhi ở bên cạnh sớm đã ghen tỵ, không khỏi cảm thán nói:

-Vương phi, người đẹp quá!

Nghe vậy Kinh Vân Nhiễm cười một cái, đối với lời nói của nàng không có bình luận. Người xấu không thể nhận diện được qua vẻ ngoài, như Hiền vương gia dung mạo tuyệt mỹ nhưng ở trong lòng nàng lại xấu xí không chịu nổi, giống như một đồng xương trắng làm cho nàng khắp cả người ớn lạnh.

Chuẩn bị xong, nàng liền đứng dậy nói:

- Tâm nhi, ta muốn đi xem Lan nhi thế nào.

- Không thể được!

Tâm nhi thốt ra, sau khi thấy phản ứng của mình có chút quá khích, vội vàng sửa:

- Ý của nô tỳ là, Vương phi bệnh nặng mới khỏi, không nên ra gió.

“Ta không đến mức như vậy”, Kinh Vân Nhiễm nhủ mảy, “Tâm nhi, người thành thật nói cho ta biết, có phải Vương gia ra lệnh không cho ta được gặp Lan nhi?”.

- Vâng ạ!

Tâm nhi gật đầu, sau đó quỳ xuống nói:

- Xin Vương phi thứ tội.

- Đứng lên đi. Ta sẽ không trách người.

Kinh Vân Nhiễm hạ mắt, khóe miệng cười khổ.

Hạ nhân phải xem ánh mắt của chủ nhân để làm việc, muốn thoát khỏi cảnh này chỉ có thể làm người trên, đây là lý do vì sao phi tần hậu cung, thế thiếp đại viện tranh đấu không có hồi kết.

- Vương phi, nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho người.

Tâm nhi đứng lên nói. Kinh Vân Nhiễm gật đầu:

- Làm phiền người rồi.

Không quá bao lâu, Tâm nhi bưng đồ ăn sáng đến, nàng cười nói:

- Đại phu nói, người lâu chưa ăn cơm, không được ăn thức ăn mặn nhiều dầu mỡ, nô tỳ đã tự ý chuẩn bị đồ ăn cho người.

Kinh Vân Nhiễm ngửi thấy mùi thơm, bỗng nghe thấy tiếng kêu vang từ trong bụng, tiếp nhận cái bát, cười rồi nói cảm ơn, múc một bát canh gà ra uống trước.

- Đây là bốn phần của nô tỳ.

Tâm nhi cúi đầu, mềm mại nói. Kinh Vân Nhiễm nhăn mặt, cau mày, đặt bát xuống nói:

- Tâm nhi, sau này không nên xưng nô tỳ với ta.

- Nhưng...

Tâm nhi nhìn nàng. Kinh Vân Nhiễm thở dài nói:

- Người có thể xưng tên, ta cũng vậy.

Tâm nhi gật đầu, đáp nhẹ:

- Vâng, Tâm nhi biết rồi.

Kinh Vân Nhiễm tiếp tục uống canh, khóe mắt liếc nhìn, Tâm nhi này so với tướng tượng của nàng khó đoán hơn nhiều, nàng vốn do Hiền vương gia phái tới giám thị nàng sao? Không thể trách nàng nghi ngờ phòng ngự, Vương gia chán ghét nàng, lại còn một đám thị thiếp hung hăng, nguy hiểm, nàng không thể không cẩn thận một chút.

Nàng buông bát, lau miệng, nâng mắt hỏi:

- Vương gia ngoài việc không cho phép ta gặp Lan nhi thì còn quy định gì không?

- Vương gia còn căn dặn Tâm nhi chăm sóc Vương phi thật tốt.

Tâm nhi lắc đầu nói. Khinh Vân Nhiễm đứng dậy:

- Vậy ta ra hoa viên đi dạo ngắm cảnh có được tính là cãi lệnh đúng không?

Tâm nhi suy nghĩ một lúc, gật đầu. Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm, quanh quẩn một lúc rồi đi vào trong, không bao lâu thì đi ra, trên tay cầm chiếc quạt, nàng gật đầu cùng Tâm nhi đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ngẫu nhiên gặp tại hoa viên

Hồ trong hoa viên nước trong vắt, một vài phiến lá sen còn đọng nước khi tia sáng mặt trời chiếu xuống ánh lên lấp lánh như viên ngọc trai trong suốt, những đóa hoa sen sáng lấp lánh, cao quý thanh nhã làm cho người ta không mở mắt ra được. Dưới tàng cây, những cánh hoa trắng muốt như những bông tuyết tung bay dường như đang nhảy múa trong không trung. Bầu không khí có mùi thơm nhẹ nhẹ của hoa quế, hải đường, mẫu đơn, nguyệt quý nở rộ, thiên hình vạn trạng, từng cánh bướm bay chập chồn trong gió, mùi hương của các loài hoa thoang thoảng làm cho người ta cảm nhận được mùa hè đặc biệt tươi đẹp.

Giờ ngọ ngày hè thật yên tĩnh, hành lang dài tít tắp nối tiếp nhau, gió mát thổi đi hơi nóng, một chút ánh sáng từ ngọn nước lóe ra, tiếng nước chảy róc rách, rất thanh bình.

Khinh Vân Nhiễm đang cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy, khí trời khô nóng làm lòng nàng có chút buồn bực, lặng lẽ nhìn qua Tâm nhi, nàng không nghĩ bởi vì mình ngay cả Tâm nhi có thể phải chịu phạt, nhưng trong lòng lo cho thương thể của Lan nhi, không tiện mất đi xem thì không thể yên lòng.

- Tâm nhi, hôm nay khí trời quá nóng, người đi lấy một ít đá lạnh ra đây xem có thể giải nhiệt được không?

Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ một tiếng nói với Tâm nhi.

Tâm nhi đang bưng điểm tâm, nghe được lời nói của nàng lập tức ngừng đầu lên, trong mắt hiện lên chút chán chừ, mỉm cười nói:

- Vâng, Tâm nhi lập tức đi chuẩn bị.

Nàng thoát cái đứng dậy chạy đi, thân ảnh nhỏ nhắn thoáng biến mất.

Khinh Vân Nhiễm trong lòng nói tiếng xin lỗi với Tâm nhi, nhanh chóng đứng dậy, tay cầm quạt che nắng, thân ảnh phiêu dật xuất thần thướt tha đi qua hoa viên, nàng biết, muốn đến phòng của người dưới phải đi qua nơi này.

Đột nhiên có một thanh âm vang lên làm cho người ta đỏ mặt nổi trống ngực từ Bát Giác đình cách đó không xa truyền đến, xa xa nhìn lại thấy có hai thân hình đang quấn lấy nhau chặt chẽ.

Nam nhân quần áo chỉnh tề, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, cúi xuống người nữ tử, chân ngọc quắp lấy thắt lưng của nam nhân, quần áo màu hồng nhạt bị kéo rách đủ để chứng minh sự thô lỗ của nam nhân đó.

- Gia, không nên... Hà?! Gia, đừng có ngừng... Thiếp sướng quá... (ặc, tởm không chịu nổi, ợe...) ... Quá sâu... Hà...

Tiếng phụ nữ rên rỉ phóng đảng cùng tiếng nam nhân thở dốc nặng nề không dứt bên tai.

Theo động tác mãnh liệt của nam nhân, nữ tử uyển chuyển thân hình, khuôn mặt ôn nhu nhỏ nhắn ửng hồng một mảng, phần má dính lệ, ánh mắt vừa giống như vui thích, vừa giống như thống khổ, một đôi mắt đẹp chìm đắm trong tình dục, không cách nào kiềm chế.

Nàng phát ra tiếng rên rỉ kiều mỹ như uống phải xuân dược, cùng với mùi thơm của cơ thể phát ra quanh nàng làm cho nam nhân thật say mê.

Khinh Vân Nhiễm khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên xấu hổ, nàng thấy rõ sờ sờ nam nhân kia chính là phu quân mới tân hôn được vài ngày với nàng.

Chứng kiến phu quân của chính mình cùng với thị thiếp biểu diễn xuân cung sống động, nàng có cảm giác gì? Có lẽ là cảm giác ghê tởm! Tâm tình chán ghét này lên trong lòng, cổ đại không phải rất bảo thủ sao? Hiền vương gia tàn khốc này sao có thể biểu hiện mà tại hiện đại cũng không sánh bằng.

Quên đi, dù sao cũng không liên quan đến chuyện của nàng, từ sau ngày ấy nàng đã nhìn ra được bản tính của hắn.

Nàng không biết hắn đã nắm trong tay điểm yếu gì của Khinh gia nhưng phụ thân đã dặn đi dặn lại rằng tuyệt đối không được chọc giận hắn. Không có biện pháp đấu lại với hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời ủy khuất chính mình, mong hắn có thể sớm đưa cho mình một phong hưu thư, Hoàng thượng có thể chấp nhận để chấm dứt cuộc hôn nhân này.

Đang định yên lặng rồi đi không một tiếng động thì cách đó không xa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Tâm nhi:

- Vương phi, Vương phi, người đi đâu rồi?

Thầm kêu một tiếng không tốt, Kinh Vân Nhiễm dùng quạt che mặt, nghiêng đầu xoay người, nhanh chóng chạy đi hướng khác, chạy được một lúc nàng dừng lại, lòng vẫn còn sợ hãi lấy tay vỗ vỗ ngực, thở dốc.

- Thế nào, không chạy nữa?

Một thanh âm trào phúng từ sau lưng nàng vang lên, trong nháy mắt, Tiêu Thần Hiên bay đến trước mặt nàng, một phát xé luôn chiếc quạt của nàng, lạnh lùng kêu lên:

- Vương phi.

- Thiếp không biết Vương gia đang nói cái gì?

Kinh Vân Nhiễm buông mắt, cố gắng giả bộ ngu ngốc, dù sao lúc này hấn cũng không tiện nhìn thấy nàng chứng kiến. hấn nắm lấy cằm nàng, hừ lạnh nói:

- Còn muốn giả ngu?

- Vương gia muốn gây khó dễ cho thiếp cũng nên lấy một lý do tốt hơn đi.

Kinh Vân Nhiễm vắt mi, con ngươi đen trong suốt vì tức giận mà như phát sáng, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm cằm nàng rất bẩn, vừa mới sờ qua người phụ nữ khác mà lại chạm vào nàng, thật ghê tởm.

Tiêu Thần Hiên bị ánh mắt chán ghét của nàng kích thích, trên trán hiện lên gân xanh:

- Kinh Vân Nhiễm, ngươi không chọc giận Bôn vương thì không chịu được sao?

Kinh Vân Nhiễm cắn môi, thản nhiên nói:

- Thiếp không dám!

Tiêu Thần Hiên sắc mặt lạnh băng âm trầm, trợn mắt nhìn:

- Ngươi ngoài miệng nói không dám nhưng trên thực tế việc ngươi làm không phải vậy!

- Vương gia thích biểu diễn trước công chúng không phải sợ bị người nhìn thấy!?

Kinh Vân Nhiễm nhìn hồi lâu, cuối cùng không chịu đựng được dùng toàn bộ khí lực đẩy hấn ra.

Tiêu Thần Hiên bị bất ngờ không phòng ngự, lui về phía sau vài bước, gầm lên:

- Ngươi...

Kinh Vân Nhiễm cười đậm một tiếng, khoe miệng trào phúng:

- Vương gia không đi an ủi giai nhân lại tới chỗ thiếp thân tìm phiền toái, chẳng phải là rất rối rời sao?!

Tiêu Thần Hiên vắt mi sững sờ, hôm nay là chuyện gì xảy ra mà mọi chuyện mình đều ở thế hạ phong.

Hấn vuốt đầu trấn định tâm tình, cười lạnh nói:

- Kinh Vân Nhiễm, Lan nhi mặc dù là nha hoàn của ngươi, nhưng một khi đã vào Vương phủ thì đều do Bôn vương làm chủ, tính mạng của nàng đều do ta quyết định.

Kinh Vân Nhiễm tức giận mắng:

- Ngươi đúng là đồ hèn hạ.

Hấn nói làm cho nàng giận từ tâm mà ra, dùng tính mạng Lan nhi để uy hiếp nàng.

Tiêu Thần Hiên con ngươi đen híp lại, trầm giọng nói:

- Hèn hạ? Trong mắt của Bôn vương dùng thủ đoạn gì không quan trọng, quan trọng là đạt được mục đích, không phải rất có hiệu quả sao?

Khinh Vân Nhiễm chán nản, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, nói:

- Tại sao lại liên lụy tới người vô tội...

Tiêu Thần Hiền cắt đứt lời nàng, lạnh lùng cảnh cáo:

- Chuyện hôm nay Bồn vương để lại cho ngươi một con đường. Vương phi, ngươi tự thu xếp.

Nói xong hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Khinh Vân Nhiễm đứng ở đó thật lâu không di chuyển, rõ ràng thân nhiệt quanh người nóng như lửa nhưng trái tim lại lạnh thấu như băng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cơ thiếp trong phủ

Đôi mi thanh tú của Tâm nhi vắt lên, khẩu khí oán hờn: - Vương phi, người vừa đi đâu? Tâm nhi tìm người lâu lắm rồi!

Trên tay Tâm nhi đang cầm dụng cụ đập đá còn khối đá lạnh bởi sức nóng trong không khí đã tan chảy từ lâu.

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm mang theo ửng hồng mất tự nhiên như đứng dưới ánh nắng mặt trời hồi lâu, nàng chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Ta ra chỗ này một lúc.

Tâm nhi lo lắng hỏi:

- Vương phi, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?

Vừa nói chuyện vừa nhìn kỹ khắp người Khinh Vân Nhiễm. Thấy thế, Khinh Vân Nhiễm khoát khoát tay nói:

- Không có gì, có thể là do quá nóng làm ta khó chịu, đem nước đá cho ta đi.

Tâm nhi vâng lời, Khinh Vân Nhiễm lấy nước đá đổ ra tay vỗ nhẹ lên mặt, xúc cảm lạnh lẽo, trong lòng buồn bực giảm bớt, tâm tình sau khi hồi phục chút ít mới nói:

- Ta có chút mệt, quay về đi!

- Vâng, thưa Vương phi.

Tâm nhi gật đầu, không hề hỏi xem nàng mới rời đi tới chỗ nào mà là không nhanh cũng không chậm đi theo nàng.

Trên đường đi, Khinh Vân Nhiễm cùng Tâm nhi đều có tâm sự riêng, khi đi qua hành lang dài vắng vẻ, các nàng nghe được cuộc nói chuyện râm ran.

-.....

- Vốn tưởng rằng Vương phi sau khi vào phủ, thị thiếp sẽ phải chia sẻ sủng ái, vậy mà...

- Cái này cũng khó trách, Vương phi không được Vương gia thích, tân hôn được ngày thứ hai không biết đã xảy ra chuyện gì bị Vương gia trừng trị bất kỳ gổ dưới đất phơi nắng mặt trời.

- Vương gia như thế nào lại tuyệt tình như vậy, nghe nói ngày thường Vương phi rất đẹp.

- Đẹp thì có ích lợi gì, thị thiếp trong phủ có người nào không đẹp? Ta nghĩ sớm muộn nàng cũng sẽ bị Vương gia đuổi ra khỏi phủ.

- Ai, vậy không phải chủ từ các người đều vui mừng rồi. Kỳ thật Vương phi cũng thật đáng thương, bị phu quân ghê lạnh, cuộc sống sau này sợ rằng...

-....

- Vương phi.

Tâm nhi gọi nhẹ một tiếng, cẩn thận nói:

- Việc các nàng nói Vương phi không cần để ý làm gì.

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, không cho là đúng nói:

- Ta không để trong lòng.

Miệng lưỡi hạ nhân trong phủ, nàng cảm được một người nhưng không cảm được nhiều người, nếu Hiền Vương gia đem nàng đuổi ra ngoài, nàng cũng muốn vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tâm nhi mỉm cười:

- Vương phi thật rộng lượng.

Nói đến lúc này, hai nha hoàn lăm miệng lúc này đối mặt với Khinh Vân Nhiễm.

Tâm nhi nhìn các nàng, cau mày nhấc nhỏ:

- Các ngươi lo lắng cái gì, còn không mau thỉnh an Vương phi!

Nghe vậy, hai nha hoàn sợ hãi cúi đầu quỳ xuống, cung kính nói:

- Nô tỳ xin thỉnh an Vương phi.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng đổi môi đỏ mọng, nàng đã gả vào Vương phủ được ba ngày, thực quyền cũng không có, hạ nhân cùng nha hoàn trong phủ cũng chưa chính thức gặp nàng cho nên gặp mặt cũng không nhận ra, vậy cũng là hợp tình hợp lý. Nàng thấp giọng nói:

- Đừng lên đi! Sau này gặp ta cũng không cần quỳ, ta không thích!

Hai nha hoàn đang quỳ tạ ơn đứng dậy, các nàng thấy Khinh Vân Nhiễm bình dị gần gũi, trong lòng có chút kinh ngạc không khỏi nhìn nhau, trong mắt đồng tình nhiều hơn, Vương phi ôn nhu như thế làm sao có thể là đối thủ của đông đảo thị thiếp trong phủ?!

Trở lại Minh Hiền Uyển, Khinh Vân Nhiễm vốn định nghỉ ngơi chút ít, không nghĩ rằng lại có vị khách không mời mà đến.

Nghe Thường đầu tóc tỉ mỉ trên cài trâm mã não, tóc dài tô điểm, đôi môi đỏ mọng cười yếu ớt, trang phục của nàng hôm nay hết sức thu hút có điều là mùi thơm đậm quá.

Nàng dáng vẻ thướt tha tiêu sái vào cửa, theo sau là một tỷ nữ, thanh âm kiều nhuỷễn giống như dương liễu gặp gió tháng hai, cúi người nói:

- Vương phi tỷ tỷ.

Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm nói:

- Muội muội đa lễ rồi, mời ngồi!

Đối với loại ngênh tiếp này nàng chior có thể lấy thái độ bình tĩnh mà xử sự.

Nghe Thường cười một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, đánh giá bài biện xa hoa trong phòng, trong mắt hiện lên đồ kỵ. Khinh Vân Nhiễm đôi mắt sáng như nước, có chút ngiêng đầu, nhẹ giọng nói:

- Tâm nhi, dâng trà.

Tâm nhi nhanh nhẹn mang trà tới, đưa tới tay Nghe Thường:

- Nghe chủ tử, mời dùng trà.

Nghe Thường tiếp nhận chén trà, chưa uống lấy một ngụm liền đặt xuống bàn, khuôn mặt tươi cười hết sức thân thiện nói:

- Nghe nói tỷ tỷ bị bệnh nặng, trong lòng muội thấy rất lo lắng, cho nên không mời mà đến, mong rằng tỷ tỷ thứ lỗi.

Khinh Vân Nhiễm nâng mắt, thổi chén trà một cái, thản nhiên nói:

- Nói chi vậy.

Nghe Thường môi đỏ thẩm nhẹ câu, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, ôn nhu nói:

- Xem tỷ tỷ khí sắc không đổi, hẳn là không có gì đáng ngại.

Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm, nhẹ giọng nói:

-Cảm ơn muội muội quan tâm, thân thể đã không còn gì trở ngại.

Muốn dò xét nhược điểm sao? Trong lòng âm thầm phán đoán, nàng lần này đến đây rốt cuộc là có mục đích gì?

Nghê Thường chăm chú nhìn Khinh Vân Nhiễm, lông mi run rẩy, thân nhiên cười nói:

-Tỷ tỷ đừng nên trách bọn muội muội không biết quy củ, đều là do lệnh của Vương gia nên không thể tới đây bái kiến.

Khinh Vân Nhiễm buông mắt, giọng điệu hòa hoãn:

-Chuyện cũng đã qua, ta cũng chẳng trách tội đâu.

Nghê Thường thấy Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, con ngươi đen phát sáng nhìn không ra thần sắc gì, miệng nàng mỉm cười nói:

-Tỷ tỷ mới vào phủ chưa lâu còn có nhiều chuyện không biết, không bằng để muội muội lắng miệng nói ra.

-Ta mới đến, chính xác là cũng có nhiều quy củ chưa biết.

Khinh Vân Nhiễm vuốt cằm, cười nói:

-Muội muội chỉ giáo thật hợp lý.

Nghê Thường khẽ cười một tiếng, lấy khăn che miệng, lập tức nói:

-Tỷ tỷ vào bằng cửa trước, trong phủ có đến chín vị thị thiếp có danh phận. Nói đùa, tính cả Vương phi tỷ tỷ thì vừa tròn là mười.

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh, trong tiếng nói hàm chứa thân nhiên cùng châm chọc:

-Vương gia có tới chín vị thị thiếp, đúng là diễm phúc quá tốt.

Nói danh phận thì có đến chín thị thiếp, vậy không danh phận thì không biết có đến bao nhiêu người nữa?

Nghê Thường mắt phượng nhẹ chớp, con ngươi mắt hiện lên một đạo lãnh quang, dịu dàng nói:

-Hiền Vương gia trong phủ chỉ có từng ấy thị thiếp cũng coi như là quá ít rồi, trừ Thất Vương gia ra, nhìn lại thì hoàng thân quốc thích người nào không có đến trăm cơ thiếp ở trong phủ?!

Trong lời nói mơ hồ ám chỉ Khinh Vân Nhiễm không biết tốt xấu.

Khinh Vân Nhiễm từ chối cho ý kiến, thấp giọng hỏi:

-Trong phủ này còn có bao nhiêu vị muội muội mà ta chưa từng gặp?

Nghê Thường ho nhẹ một tiếng, uống một ngụm trà rồi nói:

-Tỷ tỷ còn nắm vị thị thiếp chưa có gặp qua, các nàng đều ở trong Hoa Phụng viện phía tây. Các nàng là Thái Nghiên, Vũ Liễu, Lục Cẩm, Tích Tích, Tử Tuyết. Các vị thị thiếp được sủng ái thì được ban thưởng cho biệt viện riêng, muội ở Nghê Mộng các.

Nói đến lúc này, ánh mắt nàng lộ ra vài phần đắc ý.

-Ở tại Phiêu Hương các là Di Hương, ở tại Phù Dung lâu là Nhã Phù, ở tại Hình Nhiên viện là Khả Hinh, cái người tên Tử Tuyết kia thật ra dung mạo xuất chúng, nhưng không biết điều chọc giận vương gia nên bị đuổi đến Hoa Phụng viện rồi.

Nói xong, trong mắt nàng ta toát lên một vẻ hèn mọn.

-Nàng phạm phải tội gì?

Khinh Vân Nhiễm thuận miệng hỏi.

-Nàng đi vào vùng đất cấm kỵ, Vương gia mặc dù tính tình lạnh lùng nhưng nếu như không phạm lỗi quá lớn cũng không trách phạt.

Nói đến đây ngữ khí bỗng thay đổi một chút:

-Trong Vương phủ có hai nơi là cấm địa, người nào cũng không thể vào, một chỗ là Minh Nguyệt lâu, chỗ còn lại là Tiêu Tương uyển. Nếu đi vào mà để Vương gia biết được nhất định sẽ không tha. Tử Tuyết nguyên là cây mình được sủng ái nhất nên xông vào. Muốn thay đổi những người khác, sợ là mình

đã sớm mất mạng rồi.

Khinh Vân Nhiễm nghe được câu nói cuối cùng của nàng ta, lòng nàng không khỏi run lên, ở cổ đại việc giết người chỉ là chuyện bình thường sao? Nàng hít sâu, lãnh đạm cười nói:

-Đa tạ muội muội đã nói cho ta biết điều này, nếu như chính mình mơ hồ mà đi vào vậy thì nguy to rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không màng tranh sủng

Nghê Thường khoe môi cười lộ vẻ quyến rũ, con ngươi nhìn chăm chú, cười hỏi: -Tỷ tỷ không tò mò một chút nào sao?

-Tò mò cái gì?

Khinh Vân Nhiễm cau mày lại, nàng bình sinh thiếu nhất chính là lòng hiếu kỳ.

-Đương nhiên là về... cấm địa.

Tiếng cười của Nghê Thường kiều mi đến tận xương nhưng lại mơ hồ lộ ra chút hàn khí.

-Muội muội vừa nói đó là cấm địa, nếu như tìm tòi nghiên cứu sâu hơn chẳng phải là tự đào mộ cho chính mình sao?

Khinh Vân Nhiễm sắc mặt lạnh ngưng.

-Vương gia đối đãi như thế nào, trong tâm muội muội biết quá rõ ràng.

-Vâng, là muội muội không hiểu chuyện.

Nghê Thường cong khoe miệng cười có chút cứng đờ, đột nhiên nói:

-Không còn sớm nữa, muội muội không tiện ở lâu, xin cáo từ tỷ tỷ.

-Tâm nhi, tiễn Nghê Thường muội muội ra cửa.

Khinh Vân Nhiễm cũng không giữ lại, trực tiếp phân phó Tâm nhi tiễn khách.

Tâm nhi khom người mời, Nghê Thường chân thành đứng dậy, một lời nói:

-Tỷ tỷ bảo trọng cho tốt.

Nói xong liền theo Tâm nhi đi ra ngoài, ai cũng không chú ý, bước ra tới cửa, khoe mắt nàng ta khẽ liếc Khinh Vân Nhiễm, miệng mím chặt, cười âm lãnh.

Tâm nhi tiễn Nghê Thường xong liền trở về phòng khách, chứng kiến Khinh Vân Nhiễm vẫn ngồi ở đó với ánh mắt lạnh nhạt, nàng có chút vất vả, tiến lên từng bước, cúi người nói:

-Vương phi, xin thứ tội Tâm nhi lăm miệng.

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, thấy Tâm nhi vẻ mặt nghiêm trọng, môi anh đào khẽ mở, hỏi:

-Có chuyện gì?

Tâm nhi nhếch miệng, nói thẳng:

-Vương phi bình dị gần người đứng là không sai, nhưng nếu quá nhẫn nại, thì thiếp trong phủ trèo lên đầu người thì tuyệt đối không thể.

Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm cười khê:

-Tâm nhi suy nghĩ nhiều quá, ta cũng không muốn cùng các nàng tranh sủng.

Nàng có chút buông mắt xuống, lấy điểm tâm khẽ cắn một cái, tiếp tục nói:

-Nếu như có người bảo ta cho đi Vương vị Vương phi này đi, nếu như vương gia đồng ý, ta cũng vui vẻ tiếp nhận.

-Nhưng người là do Vương gia dùng kiêu tám người khiêng rước về, là Vương phi chính chủ. Mặc kệ thế nào thì Vương gia cũng là phu quân của người, nào có ai lại chấp tay cho phu quân mình với người khác?

Tâm nhi chau mày, không thể hiểu nổi vương phi suy nghĩ cái gì trong đầu.

-Vương gia đã khi nào đối đãi với ta như thê tử chưa?

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng cười, nàng bây giờ hoàn toàn bình tĩnh.

Tâm nhi suy nghĩ một chút, đề nghị:

-Như vậy phải nghĩ biện pháp để Vương gia thích người, huống hồ Vương phi ngày thường dung mạo xuất chúng, thử hỏi trên đời này nam nhân nào không động tâm?

Con người đen của Khinh Vân Nhiễm phiếm lộng lấy lưu chuyển, lãnh đạm cười nói:

-Lấy sắc đẹp để có tình yêu, khi dung nhan phai tàn thì tình cũng sẽ nhạt, nhan sắc không còn thì tình cũng hết.

Tâm nhi hạ mắt, thấp giọng nói:

-Mẹ ta nói qua, lâu ngày sẽ sinh tình cảm. Vương phi mới vào cửa được vài ngày, Vương gia không thích cũng là chuyện bình thường. Hống hồ không phải tất cả nam tử đều bạc tình.

Khinh Vân Nhiễm mỉm môi, thản nhiên nói:

-Cho dù có cho ta tất cả thời gian của cả đời, ta cũng không thể nào thích hắn được.

Nếu như đối với người mình căm hận chán ghét mà sinh ra tình cảm thì đúng là đi tìm vào chỗ khổ. Chỉ là không biết nàng đã làm sai cái gì để hắn chán ghét đến thế. Hắn cùng với nàng rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì làm cho hắn giờ mọi thủ đoạn ra đối phó nàng.

Tâm nhi gục đầu xuống như đang suy nghĩ cái gì. Khinh Vân Nhiễm cảm thán nói:

-Là phúc không phải là họa, nếu là họa thì cũng không tránh khỏi. Thuận theo tự nhiên thôi.

Đôi mi thanh tú của tâm nhú chặt, lạnh lùng nói:

-Vương phi không nên bị hình tượng tốt đẹp ban này mê hoặc, đó chỉ là diễn trò, tất cả các nàng đều như vậy. Ai biết được sau lưng các nàng tính toán, giờ thủ đoạn gì chứ?

-Người với người ở chung không nên đấu người chết thì ta sống. Ngôi vị Vương phi này ta cũng không muốn.

Khinh Vân Nhiễm thờ dãi, cùng với nhị ca đi du ngoạn thiên hạ chắc vốn chỉ là giấc mộng của nàng mà thôi.

-Vương phi không tranh sủng không có nghĩa là các nàng sẽ bỏ qua cho Vương phi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tâm nhi có chút âm lãnh.

-Tâm nhi sợ sao?

Khinh Vân Nhiễm nâng mắt, nhìn thẳng nàng mà hỏi.

-Dạ?

Tâm nhi có chút giật mình.

-Nếu như các nàng hại ta, có lẽ sẽ liên lụy đến người.

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm hiện lên vẻ u sầu.

-Vương phi đã là chủ tử của Tâm nhi, tự nhiên Tâm nhi sẽ tận tâm trợ lực giúp Vương phi. Cho dù gặp nạn Tâm nhi cũng không sợ.

Nói rồi Tâm nhi quỳ xuống.

-Tâm nhi mặc dù là một nô tài nhưng Vương phi là người duy nhất không coi Tâm nhi là nô tài.

- Tâm nhi, tấm lòng của người ta hiểu, nhưng theo chủ tử như ta, thật sự là đáng tiếc.

Khinh Vân Nhiễm than nhẹ, nàng nói:

- Mau đứng lên đi.

- Tạ ơn Vương phi.

Tâm nhi đứng dậy, khóe môi dần ra một điệu cười lạnh.

- Ta biết người tốt với ta, ta sẽ chú ý nhiều hơn.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ giọng nói, ngay lúc đó nàng đang nghĩ biện pháp làm sao có thể gặp mặt được Lan nhi.

Đêm lạnh, một mùi thơm nồng nặc tung bay khắp cả phòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của Di Hương xuân tình nhộn nhạo, thân hình mềm mại thướt tha ửng hồng, váy lụa bạc mong manh trên người như ẩn như hiện lay động lòng người.

- Gia, ngài làm sao vậy?

Di Hương mị nhãn như tơ khoát lên đầu vai Tiêu Thần Hiến, đưa mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm của hắn, gất giọng:

- Mới vừa rồi ngài cau mày, có phải là chán ghét thiếp thân rồi?

- Di Hương, từ lúc nào người trở nên lăm lờ như vậy?

Đôi mắt lạnh lẽo quét về phía nàng, lộ ra vẻ lạnh lùng âm trầm.

- Gia thứ tội.

Nụ cuoif quỳnh rũ trên gương mặt xinh đẹp hiện lên hoảng sợ, ngón tay cầm đoạn gấm xanh chậm rãi buộc chặt, đem khăn lụa che mặt.

- Biết vì sao Bồn vương sủng ái người không?

Tiêu Thần Hiến nắm cái cầm mảnh khánh của nàng, ngữ khí bình thản làm người khác có cảm giác lạnh lẽo.

- Trong tất cả các thị thiếp, chỉ có người là người thức thời nhất. Đừng để lý do Bồn vương sủng ái người biến mất.

- Gia, Di Hương biết sai rồi.

Di Hương ngữ khí kiêu ngạo, thân thể lập tức quán lấy Tiêu Thần Hiến, ngón tay trắng nõn chơi đùa tại ngực hắn, trong mắt hiện lên thần thái mị hoặc.

Tiêu Thần Hiến lạnh lùng trong mắt không có chút độ ấm, không quan tâm tới động tác mềm mại của nàng, lạnh giọng nói:

- Lui ra.

Di Hương có chút sững sốt, dung nhan xinh đẹp mang chút oán hờn. Lúc này ngoài cửa đột nhiên có thanh âm trầm thấp vang lên:

- Gia, thuộc hạ có việc bẩm báo.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến buồn bã, bạc môi khẽ mở, thanh âm lạnh lùng:

- Nói.

Sau đó, nam tử ngoài cửa lớn tiếng nói:

- Cô nương Nghê Thường tại Nghê Mộng các không may trúng độc, tính mạng vô cùng nguy kịch.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Có sẵn hiềm nghi

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên chau mày, đôi mắt âm u như nước ao lạnh lẽo không có chút rung động. Di Hương nhẹ mân đôi môi đỏ mọng, đôi mắt buông xuống giấu đi sự vui sướng nảy lên trong lòng. Tiêu Thần Hiên bỗng nhiên đứng dậy, mặt âm trầm, nhanh chóng đi ra chỗ khác, đẩy cửa ra, vạt áo bị kéo sang một bên làm lộ ra lồng ngực khỏe đẹp gợi cảm, trầm giọng nói:

-Đi mời Duẫn đại phu.

Ám vệ Trảm Đình chấp tay nói:

-Thuộc hạ đã phái người đi mời rồi ạ.

Tiêu Thần Hiên cau mày, trong mắt lạnh ngưng nổi lên giận dữ, dám can đảm gây chuyện trước mặt hân quả là chán sống, sửa sang lại trang phục, nói:

-Theo ta đi tới Nghê Mộng các.

-Thuộc hạ tuân mệnh.

Trảm Đình đứng dậy, sắc mặt hết sức bình tĩnh, tựa hồ như loại sự tình này là chuyện bình thường.

Phía trong Nghê Mộng các, một nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, sắc môi xanh tím, hô hấp yếu ớt, hai nha hoàn yên tĩnh đứng hai bên, đôi mi thanh tú vắt chặt, trên người mơ hồ như đổ mồ hôi lạnh.

Thị nữ thân cận của Nghê Thường sắc mặt bối rối, tính mạng của chủ tử nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì người trong cái viện này cũng không tránh khỏi liên quan.

Bên cạnh giường có một vị nam tử tuấn tú thân bạch y đang ngồi, hân cau mày, bóp cổ tay nữ tử dò xét mạch tượng, cảm giác được mạch tượng lúc mạnh lúc yếu, hết sức rối loạn, là điển hình của chứng trúng độc, hơn nữa độc trong người nàng tựa hồ không phải là của Đông y.

Duẫn Mặc Băng vạch mí mắt nàng ra, phát hiện đồng tử nàng thu nhỏ lại, tầm mắt dời xuống phía dưới, nhìn thấy đầu ngón tay nàng biến thành màu đen, khóe miệng không khỏi cười yếu ớt.

Lúc này, Thiển nhi lo lắng hỏi:

-Duẫn đại phu, chủ tử có thể cứu được không?

Duẫn Mặc Băng cúi đầu không nói gì, con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng, đứng dậy đi tới bàn, lấy từ trong người một cái lọ, đổ ra một viên thuốc đưa cho Thiển nhi, nói:

-Trước tiên đem thuốc giải độc này cho nàng ăn.

Khóe miệng Thiển nhi vừa động, lộ ra chút vui sướng, tiếp nhận viên thuốc, vội vàng mang cho chủ tử ăn.

Lúc này cửa lớn bị đẩy ra, bọn nha hoàn nhìn thấy người liên sợ hãi, vội vàng cúi đầu, quỳ xuống nói:

-Nô tỳ xin thỉnh an Vương gia.

Con mắt lãnh đạm của Tiêu Thần Hiên liếc qua một cái, thấy Duẫn Mặc Băng ngồi ở một bên, bộ dáng nhàn nhã tự tại, không nhìn được nhẵn mày hỏi:

-Mặc Băng, thế nào rồi?

Ngón tay Duẫn Mặc Băng nhẹ gõ lên mặt bàn, lãnh đạm cười trêu chọc:

-Thần Hiên, vương phủ này của ngươi đều thành nấm mộ hồng nhan rồi!

Con mắt của Tiêu Thần Hiên sắc đến rùng mình, khuôn mặt nghiêm trọng kêu lên:

-Ngươi mà nói loạn nữa ta lập tức đem y quán của ngươi san bằng.

Duẫn Mặc Băng nâng đầu, hé miệng cười khê:

-Hay, tính tình nóng như lửa vậy.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Thần Hiên hiện lên phẫn nộ:

-DUẨN MẶC BĂNG.

Duẩn Mặc băng kéo kéo tai.

-Gọi lớn tiếng như vậy làm gì? Ta không có bị điếc.

Tiêu Thần Hiên vắt mi, mặt âm trầm ngồi xuống, thanh âm lạnh lùng nói:

-Nói việc chính đi, nàng bị trúng độc gì?

Duẩn Mặc băng liền ngưng cười, trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang.

-Nàng trúng loại độc rất hiếm gặp, ta cũng chưa xác định được là loại độc gì?

Tiêu Thần Hiên mi lạnh khê nhú, trong mắt bắn ra hàn khí âm lãnh, ngữ khí vô cùng bức mình.

-Đến ngươi mà cũng không biết đây là loại độc gì?

-Này! Ánh mắt ngươi như vậy là không tin ta sao?

Mây rậm của Duẩn Mặc Băng vắt thành một đường, con ngươi đen lạnh lùng, nói:

-Tìm ra hung thủ hạ độc là việc của ngươi.

-Hung thủ Bổn vương sẽ không bỏ qua.

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh, trên trán nhú chặt, dăm tạt Vương phủ của hắn gây chuyện, hắn tuyệt đối không tha.

-Ta đã kiểm tra qua đồ ăn buổi tối cùng với nước trà, không phát hiện thấy điểm khác thường.

Duẩn Mặc băng nâng đầu lên thản nhiên nói:

-Độc phát tác trong thời gian dài, thời gian nàng trúng độc hẳn là trong vòng hai canh giờ.

-Mặc Băng, ngươi có phải đang giấu ta điều gì không?

Tiêu Thần Hiên ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm hai tròng mắt Duẩn Mặc Băng hồi lâu.

-Thần Hiên, ngươi biết rõ tính ta, khi không nắm chắc chuyện gì ta sẽ không nói, không xác định được chuyện gì ta lại càng không nói.

Duẩn Mặc Băng hừ nhẹ, cười lãnh đạm như lúc ban đầu.

Tiêu Thần Hiên hé mắt, sắc mặt dần dần hòa hoãn. Duẩn Mặc băng nhún vai cười:

-Bị Vương gia vô tình như ngươi kéo đến đây đúng lúc ta đang trong chăn ấm nệm êm, đúng là vô nhân đạo.

-Ngươi có thể đi!

Tiêu Thần Hiên cười hừ một tiếng, vốn là bạn tốt cũng không thể chịu nổi tính tình tùy ý của hắn.

-Nhớ đem tiền công chữa bệnh đến y quán của tại hạ.

Duẩn Mặc Băng mỉm cười đứng dậy, lưng ưỡn thẳng, nghiêm mặt nói:

-Thần Hiên, chuyện này không nên kết luận vội vàng.

-Ngươi...

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên trở nên âm lãnh.

-Có phải ngươi đã phát hiện ra chuyện gì?

-Chỉ là trực giác, có lẽ chuyện cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi.

Duẩn Mặc Băng vỗ vỗ vai hắn, ưu nhã tiêu sái đi ra ngoài.

Duẩn Mặc Băng vừa đi khỏi, không khí trong phòng như ngưng trệ, hai nha hoàn run run quỳ xuống mặt đất, không được lệnh của Vương gia, cho dù có cho các nàng đến một trăm lá gan, các nàng cũng không dám tùy tiện đứng dậy.

Tiêu Thần Hiên cúi đầu, khí thế cao cao đè người, hần đứng trước mặt các nàng, lạnh giọng hỏi:

-Hôm nay là nha hoàn nào hầu hạ chủ tử các ngươi?

Thiến nhi dập đầu trên mặt đất, nghe được câu hỏi của hần, thân thể chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu lúng túng nói:

-Bẩm Vương gia, là nô tỳ ạ.

Con ngươi đen của Tiêu Thần Hiên nheo lại, trầm giọng nói:

-Nàng đã đi qua nơi nào, gặp những ai? Mau mau thành thật bẩm báo cho ta.

Thiến nhi nuốt nước bọt, nom nớp lo sợ nói:

-Thưa vương gia, chủ tử lúc xế chiều có đi bái kiến Vương phi, ngồi tại đó trong chốc lát, uống chút nước trà. Trừ lần đó ra thì chủ tử vẫn ở tại Nghê Mộng các.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên trở nên u ám, nhìn chằm chằm nàng hỏi:

-Còn gì nữa?

-Vâng, Vương gia! Nô tỳ không dám kết luận việc này là do Vương phi gây nên nhưng Vương phi lại là người đáng nghi nhất, nô tỳ cả gan nói thẳng, xin Vương gia chu trì công đạo cho chủ tử.

Thiến nhi nói xong, sống lưng thăm ra một tầng mồ hôi lạnh.

-Ngươi phải nghĩ cho rõ ràng, nói xấu chủ tử vốn là tội lớn.

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh, sắc mặt lạnh lùng.

-Những lời nói của nô tỳ đều là thật, xin Vương gia minh giám.

Thiến nhi toát mồ hôi như mưa mùa hạ, đáp lời như vậy, hần là chủ tử sẽ không trách mắng nàng.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên đảo qua nhìn Thiến nhi, như nghĩ tới điều gì, trước tiên phải đi Minh Hiên uyển điều tra một phen, sau đó kết luận cũng không muộn.

Ánh trăng ngày hè trông thật tuyệt vời, mông mông lung lung, bầu trời trong suốt.

Khinh Vân Nhiễm bệnh nặng mới khỏi, một ngày qua nàng cảm thấy hết sức mệt mỏi, liền đi ngủ từ sớm, thẳng một mạch đến nửa đêm không chút mộng mị.

Cửa ngoài sân đột nhiên vang lên những tiếng ồn hỗn tạp, mấy tên thị vệ cầm đuốc trong tay, sân đang yên tĩnh vắng vẻ bỗng được ánh lửa soi sáng như ban ngày, một tiếng động lớn, cửa phòng bị một người thô bạo đá văng ra.

Khinh Vân Nhiễm bừng tỉnh, đôi mắt đang buồn ngủ nhập nhèm chậm rãi mở ra, ưm một tiếng, tiện tay mặc vào bộ váy ngủ màu trắng, đứng dậy xuống giường, đi ra bên ngoài, vén rèm lên, muốn nhìn xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Một bộ bạch y tung bay, nữ tử khí chất xuất trần đột nhiên xuất hiện trước mắt toàn bộ thị vệ, làm cho người ta có cảm giác khiến hô hấp cứng lại, da thịt tuyết trắng mê người như ần như hiện, mái tóc tung bay, một chút buông xuống trước ngực trái, chỉ thấy lông mi nàng khẽ run, tư thái thanh nhã lạnh nhạt, đáng vẻ ôn nhu yếu điệu, vô cùng hư ảo, không nhìn được khói lửa nhân gian (cái này chắc là không vương bụi hồng trần).

Khuôn mặt kiên nghị của thị vệ có chút giật mình, hiện lên sự nhột nhạt.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng, con ngươi đen thâm thúy như có làn sương lạnh đuổi đi toàn bộ xúc động của bọn họ.

Khinh Vân Nhiễm đứng ở mạn trước rèm, có chút hé mắt, thích ứng với ánh lửa bên ngoài, nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng trước cửa, thân thể không khỏi run lên, chớp mắt, rất nhanh khôi phục vẻ mặt nghiêm trang, môi anh đào khẽ mở, hạ thấp người nói:

-Thiếp xin thỉnh an Vương gia. Không biết Vương gia mang theo nhiều thị vệ đến đây có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cố tình vu oan

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên phần nộ chống lại con mắt bình tĩnh của nàng, tâm bỗng nhiên thấy căng thẳng, thanh âm lạnh lùng nói: -Nghê Thường bị trúng kịch độc, nha hoàn bên người nàng nói xế chiều nàng có tới đây.

Khinh Vân Nhiễm tỉnh mâu híp lại, khoe miệng cười lạnh:

-Ý Vương gia là hoài nghi ta hạ độc?

Như vậy là vu oan giá họa, hần đặc biệt đến tìm chứng cứ phạm tội của nàng.

-Cũng không phải, Vương gia ta sẽ điều tra rõ ràng!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lợi hại, hần cười lạnh, mày không khỏi nhú chặt, neho mắt lại:

-Lục soát cẩn thận cho Bôn vương.

-Vâng, thưa Vương gia.

Con người đen hẹp dài híp lại, nhìn thấy khoe miệng Khinh Vân Nhiễm trào phúng, trong lòng càng buồn bực, bực mình kêu lên:

-Có tìm được không?

-Hồi bẩm Vương gia, không phát hiện được gì.

Một thị vệ trả lời.

-Không có?

Tiêu Thần Hiên bỗng nhiên trầm mặt đáp lại lời thị vệ, đôi mắt nguy hiểm neho lại, lạnh lùng nói:

-Rốt cuộc là người có lục soát cẩn thận hay không?

-Thuộc hạ không dám chậm trễ.

Thị vệ kinh sợ quỳ xuống.

-Tiếp tục lục soát!

Tiêu Thần Hiên lạnh giọng nói, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng, nữ nhân đó lúc nào cũng bình tĩnh.

Hần chán ghét bộ dáng vân đạm phong khinh (coi như không có chuyện gì) của nàng, ánh mắt khinh miệt, cười lãnh đạm châm chọc, tư thế cao ngạo, hết thấy đều chướng mắt, thật đáng chết! Dám có dũng khí cười nhạo hần, chờ hần nắm được nhược điểm của nàng, hần muốn xem xem nàng còn có cái thái độ đó không?

Nhắc chân đá vào lư hương bên cạnh, loảng xoảng một tiếng. Lư hương lăn mấy vòng, khoảnh khắc khi nó rơi xuống đất có một làn khói nhẹ bay ra.

Đôi mắt lạnh lẽo của hần tỏa sự tức giận ra bốn phía, tầm mắt dừng lại, sắc mặt phần nộ có chút biến hóa, hần đi tới vị trí của lư hương, ngồi xổm xuống nhìn vào trong đáy của lư hương, phía bên trong có một cái túi nhỏ, mở túi nhỏ ra cúi đầu ngửi, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, hần chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng trừng lên nhìn Khinh Vân Nhiễm, tay giơ lên cái túi, lạnh giọng nói:

-Cái này người định giải thích như thế nào?

Khinh Vân Nhiễm nâng mắt, trong lòng không có một chút hoảng hốt, hết sức bình tĩnh, nói:

-Ta không biết đó là cái gì, cũng không biết tại sao nó có trong lư hương?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lãnh khốc rơi vào trên mặt Khinh Vân Nhiễm, tức giận nói:

-Trong phòng người lục soát ra thứ này, người nói túi độc được này không phải của người?

-Nó không phải là của ta. Vương phủ có nhiều người, Minh Hiên uyển ngay cả một thủ vệ cũng không có, theo ta chỉ có Tầm nhi là hai người, nếu như hung thủ thừa dịp chúng ta đi ra ngoài đem độc được bỏ vào trong phòng phải nói là vô cùng dễ dàng

-Chúng cứ xác thực, ngươi còn muốn nói dối!

Tiêu Thần hiện bước tới gần nàng, ánh mắt của nàng làm cho hắn tức giận không kiềm chế được, hận không thể đem người phụ nữ ghê tởm này giết chết.

-Xin hỏi Vương gia, có hung thủ nào lại ngu như vậy đem độc dược đặt ngay trong phòng mình làm người ta nghi ngờ, chờ người khác đến lục soát.

Trái tim Khinh Vân Nhiễm bị ánh mắt tàn khốc của hắn bóp chặt, con ngươi mắt xẹt qua một tia phẫn nộ.

-Bỏn vương chỉ biết người phụ nữ khéo miệng như ngươi đương nhiên có thể phản bác.

Tiêu Thần Hiện kiểm tra cái cảm mềm mại của nàng, lực đạo của đầu ngón tay quá mạnh làm cho da thịt trắng như tuyết của nàng xuất hiện một vài vết đỏ, hai tròng mắt thâm thúy lạnh như băng nổi lên ngọn lửa giận dữ nguy hiểm kịch liệt.

-Vương gia cũng không điều tra rõ ràng cũng đã nhận định ta là hung thủ, bất luận ta nói cái gì Vương gia cũng không tin tưởng, nhiều lời vô ích.

Khinh Vân Nhiễm châm chọc cười lạnh.

-Tâm vương gia có tự hỏi rốt cuộc chính mình có công bằng xử lý việc này hay không?

Đã đến nước này, nàng hoàn toàn xác định là hắn cố tình buộc tội nàng, dùng cái lý do này để hành hạ nàng.

Lúc này ngoài sân một tiếng quát lớn truyền đến:

-Tránh ra cho ta đi vào!

-Người nào ở bên ngoài?

Tiêu Thần Hiện nhíu mày, con ngươi đen sắc bén lạnh lẽo, môi mím chặt, gân xanh trên trán mờ mờ nổi lên, thị vệ canh giữ ngoài sân lập tức đáp:

-Hồi bẩm Vương gia, là Nghê Thường cô nương.

Hắn cau mày, tự hỏi trong chốc lát, giọng điệu lạnh như băng kêu lên:

-Cho nàng vào.

Nghe vậy, Nghê Thường vui mừng không kìm hãm được mà xông vào, sắc mặt nàng tái nhợt, bộ dạng suy yếu nhưng lại mang theo vài phần lạnh lẽo, nhìn thấy thân ảnh cao lớn trong phòng, nàng nện kêu lên:

-Vương gia.

Con ngươi mắt Tiêu Thần Hiện thâm thúy lạnh lùng, thần nhiên hỏi:

-Thân thể không sao chứ?

Khinh Vân Nhiễm nhẹ mân môi phấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn diễn trò, rõ ràng là không có chút tình ý nhưng lại có bộ dáng thương tiếc giai nhân, thật sự là rất buồn cười.

Đôi mắt yêu mị của Nghê Thường híp lại, ôn nhu nói:

-Đa tạ Vương gia quan tâm, độc trong người cũng đã được giải gần hết rồi.

Thoáng qua, dung nhan phẫn nộ, ánh mắt oán hận hướng thẳng về phía Khinh Vân Nhiễm, lớn tiếng kêu lên:

-Vương phi, ta không nghĩ lòng dạ ngươi lại ác độc đến vậy.

Khinh Vân Nhiễm vẻ mặt hồ hững nhìn khuôn mặt Nghê Thường có chút vụn vặt, lãnh đạm nói:

-Nghê Thường cô nương muốn nói cái gì?

-Vương gia, người phải làm chủ cho thiếp.

Nghê Thường xoay người, dựa vào người Tiêu Thần Hiện, hai mắt đầm lệ, nức nở nói:

-Thiếp bình thường cẩn thận, đồ ăn trước khi dùng đều dùng kim bạc thử độc sau đó mới yên tâm dùng bữa. Hôm nay chỉ có lúc đến bái kiến Vương phi không chú ý uống ngụm trà rồi trở lại Nghê Mộng các, không bao lâu sau thì trúng độc, suýt nữa thì mất mạng. Vương gia ngài nói xem không phải nàng hạ độc thì ai làm?

-Nghê Thường cô nương nhớ cho rõ ràng, ngươi uống trà, ta cũng uống, ta bình yên vô sự nhưng ngươi lại bị trúng độc, tại sao ngươi lại khẳng định là

trong trà có độc?

Khinh Vân Nhiễm có chút buồn cười, muốn vu oan cho người khác cũng nên nói cho thông minh chút.

-Muốn hạ độc cần gì phải hạ độc trong trà, người bôi độc vào miệng chén không phải là quá dễ dàng?

Nghê Thường trừng mắt phượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Nghê Thường cô nương thật sự rất thông minh, ngay cả phương pháp hạ độc cũng hiểu rõ ràng như vậy, như thế chính mắt nhìn thấy hung thủ hạ độc, thật sự bội phục.

Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm, trào phúng trong mắt càng nhiều.

-Lời này của ngươi là có ý gì?

Trong mắt Nghê Thường có chút bối rối, giả vờ trấn định nói.

-Vương phi chó quên, túi độc được này là lục soát phòng ngươi tìm ra.

Tiêu Thần Hiên mắt lạnh nhìn các nàng tranh chấp bỗng nhiên lên tiếng, đem vấn đề đặt lên người Khinh Vân Nhiễm.

-Hôm nay chứng cứ xác thực, Vương phi còn gì để nói?

Nghê Thường trong mắt hiện lên sự đắc ý, nhất thành giương nanh múa vuốt đứng lên.

-Ta vừa mới nói qua, Minh Hiên uyển chỉ có ta cùng Tâm nhi là hai người, thị vệ không có, người nào cũng có thể giả họa cho bọn ta, tại sao ngươi lại một mực chắc chắn túi thuốc độc này là của ta?

Khinh Vân Nhiễm bắt đắc dĩ, hai người như lửa, nàng đích thực như đang nói thay trăm cái miệng.

-Ngươi cũng không có chứng cứ chứng minh túi độc này không phải là của ngươi.

Nghê Thường lạnh lùng hừ một tiếng, trên miệng cười lạnh.

-Các ngươi nếu đã nhận định ta là hung thủ, ta có giải thích như thế nào thì cũng vô dụng. Các ngươi định làm gì ta, giải lên quan điều tra hay là dùng tư hình tại Vương phủ ép ta nhận tội?

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh, cơ hồ như đã nhìn thấu chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp.

-Sự việc trong Vương phủ tất nhiên phải do Vương gia định đoạt, nếu đưa lên quan điều tra, việc Vương phi ghen tỵ đầu độc thị thiếp bị truyền ra ngoài chẳng phải làm cho người ta chê cười.

Nghê Thường miệng cười châm chọc.

-Ngậm miệng cho Bôn vương!

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, trong mắt hiện lên sự bức mình, nữ nhân cãi nhau ầm ĩ thật sự là không thể ngừng được.

Nghê Thường miệng đang cười cũng phải ngậm chặt lại.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ mân đôi môi anh đào, nhìn chằm chằm hán, nàng là người bị nghi ngờ nhất, mọi chứng cứ đều hướng về phía nàng, mọi người trong phủ đều biết hán chán ghét nàng sâu đậm, nàng biết mình khó có thể thoát khỏi kiếp này.

-Người đâu?!

Con người đen của Tiêu Thần Hiên sắc bén, ánh mắt như ngọn đuốc, lạnh giọng hạ lệnh:

-Đem Vương phi giam vào đại lao.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thống khổ nhớ lại

Hai thị vệ tiến lên, trong mắt hiện lên sự thương tiếc, nữ tử như vậy lại có thể làm ra chuyện ác độc đến vậy. -Vương phi, xin đắc tội.

Kinh Vân Nhiễm nâng mắt, khi tầm mắt giao nhau, ánh mắt lạnh lùng cùng với ánh mắt run sợ gặp nhau làm cho thị vệ bất năng rung mình lạnh cả sống lưng, nàng thấp giọng nói:

-Chính ta tự đi.

Không phản kháng, không giải thích! Mặt nàng không chút thay đổi đi ra ngoài, trước khi tới cửa, nàng liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái đầy thâm ý liền bị thị vệ áp giải tới đại lao.

Mặt Tiêu Thần Hiên không chút thay đổi, trong nháy mắt xuất hiện tầng hàn băng, bàn tay không tự giác nắm chặt, mày rậm nhíu chặt đầy suy tư.

Mắt phượng Nghê Thường lộ vẻ chưa thỏa mãn, thân thể giống như rắn dán vào người Tiêu Thần Hiên, dịu dàng nói:

-Vương gia, Vương phi lòng dạ hẹp hòi đầu độc thiếp, làm như thế là quá dễ dàng với nàng.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên xẹt qua một tia phiến phúc, đẩy thân hình đang quán lấy mình ra:

-Bỏ vương làm việc, ở đâu đến phiến nguoi vung tay múa chân?

Nghê Thường nhìn thấy sự bức mình trong mắt hắn.

-Thiếp không dám.

Trong lòng Tiêu Thần Hiên bức tức, sắc mặt lạnh đi, lạnh giọng khiển trách:

-Cút!

Nghê Thường bị hắn trừng mắt, cả người như rơi vào hầm băng, hai tròng mắt trừng lớn, thân hình run rẩy, lão đảo vài bước rồi chạy ra khỏi phòng.

Loảng xoảng một tiếng, cửa đại lao khép lại.

Kinh Vân Nhiễm sắc mặt có chút giật mình, đây chính là đại lao, không có ánh sáng, cũng không có gió, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng từng giọt, từng giọt nước rơi tí tách cùng tiếng chuột đi kiếm ăn, nghĩ đến chuột, thân thể của nàng bất giác lùi vào trong.

Đại lao lạnh lẽo ẩm ướt, căn phòng cũng không rộng lắm, ngay cả chăn mền rách chống lạnh cũng không có, chỉ có một ít rơm cỏ rơi tán loạn trên mặt đất.

Nàng mím chặt môi, cuộn mình lại trên mặt đất, bây giờ là nửa đêm, thân ở chỗ âm u này nói không có chút sợ hãi, thì đúng là lừa người. Nàng ôm chặt thân thể lạnh như băng, cố gắng làm cho mình nghĩ đến một số chuyện vui vẻ, vùi đầu vào đầu gối nhưng lại nhớ đến những chuyện đau khổ.

Nàng vốn là trẻ mồ côi, không có anh chị em, chưa bao giờ biết đến tư vị của tình thân. Nhớ lại chuyện bắt đầu, nàng vốn là một ăn mày, cô đơn lưu lạc khắp nơi, khi đói bụng thì đi bới rác để tìm đồ ăn, lúc khát thì ra sông uống nước, thân hình nho nhỏ một mõi cuộn mình nằm dưới đất.

Ở trên đường ngẫu nhiên được chứng kiến những gia đình hạnh phúc cùng nhau cười đùa vui vẻ, nghĩ đến tình cảnh của mình, nàng luôn không nhận được mà ảo tưởng nếu như cha mẹ mình còn sống có thể hạnh phúc giống như bé gái kia không? Có thể muốn ăn gì thì ăn, có thể làm nũng với cha mẹ, cũng có một phòng ngủ ấm áp và cũng có thể có một hoài bão tươi đẹp.

Sau đó nàng được một người hảo tâm đưa vào cô nhi viện, nàng rất biết ơn, nhu thuận làm lòng người chưa xót. Mỗi ngày trong cô nhi viện nàng phải làm rất nhiều việc, rửa bát, vệ sinh cộ tẩy nhà xí, quỳ tên mặt đất dùng giẻ lau sàn, ngày qua ngày, năm lại qua năm.

Bàn tay nhỏ bé của nàng có rất nhiều vết sẹo. Trên tay có vô số vết sẹo, không giống như bàn tay của một cô bé tám tuổi bình thường. Lúc người lớn được trong cô nhi viện khen ngợi, nàng rất vui vẻ nhưng những trẻ mồ côi khác lại bất mãn. Ở sau lưng nàng luôn bị người khác bắt nạt, gây khó dễ. Thời gian trôi qua, nàng đã quên mất việc phản kháng lại, chỉ có thể lấy vẻ mặt lạnh lùng, mỉm cười thản nhiên khi người khác thương tổn mình.

Nàng chỉ hy vọng có người quan tâm mình, có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu nàng, làm chỗ dựa tinh thần cho nàng.

Dần dần lớn lên nàng ngày càng trở nên xinh đẹp nhưng lại khiến cho người xấu chú ý.

Đó là kí ức dơ bẩn nhất trong cuộc đời nàng. Hém nhỏ tối tăm, một tên khốn kiếp (cái này là tở chém vì tức) có khí tức ác độc cùng nụ cười dâm dăng hèn mọn. Một ngày nào đó, tầm mắt của nàng bị nhiễm toàn máu tươi, nàng rơi vào một vực sâu vĩnh viễn không có đáy...

Ngày nào đó, cánh chim trắng trên bầu trời đã bị nhiễm đen, không bao giờ có thể rửa sạch.

Trên người không một mảnh vải che thân, ánh mắt trống rỗng, bước đi lão đảo lưu lại dấu chân đầm máu, miệng nàng nở nụ cười bi thương, chân không chùn bước chậm chậm xuống biển, rõ ràng nước biển lạnh như băng nhưng lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Trong hoảng hốt, một người con gái giống hệt nàng thổ lộ điều gì đó bên tai, khi tỉnh lại thì nàng đã trở thành Tam tiểu thư của Thừa tướng đương triều, có gia thế vô cùng hiển hách, mặc dù phụ thân lạnh lùng, mẫu thân đã qua đời nhưng lại có nhị ca yêu thương nàng, có được tình thân như vậy, đối với nàng mà nói là cầu được ước thấy.

Vì bảo vệ những người quan trọng, muốn nàng làm gì nàng cũng làm.

Nàng đáp ứng Kinh Văn Nhiễm, thay thế nàng sống cho tốt, thật hiếu thảo với phụ thân, chỉ tiếc thế gian hiểm ác, vương phủ này nguy hiểm khắp nơi, chỉ mong được yên tĩnh an bình cũng thật khó!

Tiếng kêu của chuột làm cho nàng bừng tỉnh từ trong suy nghĩ, con chuột đen sì béo núc ních, hai mắt phát sáng, ánh mắt tham lam nhìn nàng lộ ra vẻ hung dữ, nàng lui vào trong góc tường bất động như pho tượng. Con chuột trừng mắt nhìn nàng hồi lâu rồi quay đầu kéo cái đuôi trĩu lông chạy đi.

Nàng không phải là ghét chuột, xác thực là rất sợ hãi! Sợ hãi nhớ lại cuộc sống đau khổ, nhắm mắt lại, cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, suy nghĩ càng ngày càng mông lung, sự đen tối kéo tới hướng nàng.

Hôm sau, tại Phủ Dung lâu.

Nhã Phủ nghiêng đầu nhìn chăm chú Tiêu Thần Hiến đang ngủ trên giường, mi mày cau lại, tóc đen bù xù, khuôn mặt tuần mỹ nhu hòa so với lúc thanh tỉnh hoàn toàn bất đồng.

Đêm qua hắn đột nhiên đến phòng nàng, triển miện như thể phát tiết phần nộ.

Đôi mắt Nhã Phủ ôn nhu nhìn hình dáng tuần mỹ của hắn, trong tâm cảm thấy chua xót, đêm qua hắn vì Vương phi mà tức giận, mới có vài ngày ngắn ngủi đã có thể làm cho Vương gia dễ ý như thế, mặc dù không cam lòng nhưng nàng không thể không thừa nhận chuyện này là có thật.

Lần đầu tiên có người phụ nữ không nhìn hắn, lần đầu tiên có một người phụ nữ có dũng khí khiêu chiến sự uy nghiêm của hắn, đây có thể nói là báo ứng của hắn vì đã đối xử với phụ nữ quá mức bạc tình.

Mí mắt Tiêu Thần Hiến nhẹ nhàng giật giật, Nhã Phủ đem nhu tình trên mặt thu hồi, đây là biện pháp bảo toàn tự tôn duy nhất của nàng, trừ nữ nhân đó trong lòng hắn, hắn sẽ không yêu bất luận kẻ nào, lại càng không tiếc phụ nữ thương hắn.

Đôi mắt Nhã Phủ nhìn Tiêu Thần Hiến, trên môi nở nụ cười:

-Gia, ngài tỉnh rồi?!

Tiêu Thần Hiến mày rậm nhíu chặt, thấp giọng hỏi:

-Bây giờ là giờ nào?

Con người đen mị hoặc hẹp dài lạnh lùng nhìn Nhã Phủ.

Nhã Phủ buông mắt đáp lời:

-Giờ Thìn rồi ạ!

Nghe vậy Tiêu Thần Hiến từ giường nhảy xuống.

Nhã Phủ thấy thế vội vàng khoác thêm áo cho hắn, hầu hạ hắn, chuẩn bị xong, hắn đi nhanh ra ngoài để lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng.

Tiêu Thần Hiến nhẹ vịn vế huyệt Thái dương, mấy ngày nay tâm tình hắn dễ tức giận, buồn bực, hơn nữa tất cả đều vì người phụ nữ đáng chết đó mà nên.

Cả đêm cứ có một hình ảnh một khuôn mặt lạnh nhạt hiện lên trong đầu hắn, cho tới tận bình minh hắn mới ngủ được, hắn chưa từng có thói quen tỉnh dậy trong lòng có phụ nữ nhưng hôm nay lại phá lệ.

Đêm qua ma xui quỷ khiến khiến hắn tới Phủ Dung lâu tìm Nhã Phủ, có vài lần hắn đem Nhã Phủ dưới thân trở thành nàng, chẳng lẽ hắn đã trúng tà rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nằm trong dự liệu

Tiêu Thần Hiên lãnh đạm mặc một bộ quần áo bằng lụa màu tím đẹp đẽ quý giá xuất hiện tại cửa y quán, đôi mắt màu đen so với bất cứ loại đá quý nào đều phát ra ánh sáng đẹp đẽ hơn, ánh mắt cho dù có lạnh như băng nhưng cũng đủ để làm cho người ta mê say, làm cho liên tiếp các cô nương đi trên đường đều có ánh mắt ái mộ. Về mặt hân hạnh lạnh lùng nhìn lên lầu hai, tầm mắt rơi vào trên người Duẫn Mặc Băng, ánh mắt lợi hại hướng tới cầu thang đi nhanh.

Duẫn Mặc Băng đang chế thuốc, gấp hân đi lên lầu hai, lãnh đạm cười nói:

-Con gió nào đem người tới đây vậy?

Tiêu Thần Hiên kiểm chế sự phẫn nộ trong mắt, ngồi xuống lấy từ tay áo ra một cái túi đưa cho hân:

-Tiểu tử thôi, người biết rõ nội tình vậy mà không nói cho ta biết.

Duẫn Mặc Băng khẽ cười nói:

-Ta sợ người đánh rắn động cỏ, với tính của người, nếu biết hung thủ thì bất kể là ai cũng phải diệt trừ. Có lẽ nàng bị người khác lợi dụng.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lợi hại, trong mắt hiện lên lạnh lùng:

-Ta cảm giác được trong Vương phủ đối phương còn có rất nhiều cơ sở ngầm, thời gian ẩn nấp sợ rằng không chỉ trong một năm.

Con mắt Duẫn Mặc Băng bình thản, nửa cười nửa không nhìn hân:

-Như thế nào, người muốn chị dâu chết thay?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên trở nên âm trầm, sắc mặt trở nên tối tăm:

-Làm sao người biết là nàng?

-Hung thủ nếu không phải nàng thì người không muốn làm khó nàng rồi.

-Đây là chuyện trong nhà ta, người không nên nhúng tay vào.

Ánh mắt Tiêu thần hiên hàm chứa sự tức giận.

-Còn nữa, không được gọi là chị dâu, tiện nhân kia không xứng.

-Ta đã nói từ lâu với người rồi, nhiều nữ nhân chưa chắc đã là chuyện tốt. Huống hồ người phụ nữ này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Duẫn Mặc Băng nhìn thẳng hân.

-Bị người vu oan, phản ứng của Vương phi như thế nào?

-Ở trước mặt ta đừng nhắc đến nàng.

Con người đen của Tiêu Thần Hiên lạnh lùng xẹt qua một tia hàn quang, quanh người tản ra một luồng không khí lạnh lẽo càng lúc càng sâu.

-Kế tiếp người định làm gì?

Duẫn Mặc Băng mím môi cười khẽ.

-Chờ cho cô ta lòi cái đuôi hồ ly ra.

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh, đôi mắt sáng lên có một tầng băng mỏng che phủ.

-Dù sao cũng đang nhàn rồi, lấy việc đó làm trò tiêu khiển thật tiện cũng có thể đập tan duệ khí của nàng ta.

-Kinh thành truyền rằng người bạc tình bạc nghĩa, được tận mắt nhìn thấy thì đúng như thế thật.

Duẫn Mặc Băng cau mày lắc đầu không đồng tình với cách làm của bằng hữu tốt.

-Nàng ở với người lâu như vậy rồi mà người ngay cả một chút tình ý cũng không có?

-Nếu như có tình ý thì cũng đã sớm tiêu tan rồi. người phụ nữ tầm thường này so với Minh Nguyệt thì kém một trời một vực.

Tiêu Thần Hiến khinh miệt nói, trong mắt như có hàn băng lan sang cả tâm tình.

-Nàng có tốt như vậy thật không? Hai năm rồi mà ngươi vẫn nhớ mãi không quên.

Đuẩn Mặc Băng cau mày nhìn hấn, trong mắt có sự tìm tòi nghiên cứu.

-Minh Nguyệt là người phụ nữ tốt đẹp nhất trên đời này.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến ôn nhu quyến luyến đã nói lên tất cả, Minh Nguyệt đối với hấn mà nói là tuyệt vọng không còn cách nào có thể cứu được.

-Có rất nhiều chuyện không thể nhìn mặt ngoài, có lẽ nàng nhu nhược nhưng tuyệt đối không đơn giản.

Đuẩn Mặc Băng thở dài, hấn cảm giác được Minh Nguyệt đối với bất luận kẻ nào đều không phải đơn thuần, rất bí ẩn, loại phụ nữ này mới là đáng sợ nhất.

-Đuẩn Mặc Băng, ngươi đừng cho ta nghe thêm một lần nữa ngươi nói nàng không tốt, nếu không huynh đệ cũng không còn.

Trên mặt Tiêu Thần Hiến nổi lên sự tức giận, con ngươi rét lạnh như lưỡi kiếm bắn về phía Đuẩn Mặc Băng.

Đuẩn Mặc Băng nín thở than nhẹ, trọng sắc khinh bạn, nói trở mặt liền trở mặt, thật không có cách nào cứu được.

Trong đại lao âm u, Khinh Vân Nhiễm ngồi xổm tựa vào góc tường, người vẫn đang bất tỉnh mê man không dậy nổi.

Đột nhiên nàng cảm thấy có một người nào đó tàn nhẫn kéo tóc, đau đớn làm bùng tỉnh, trong phòng giam âm u, đối phương mặc đồ đen nhìn không rõ hình dáng.

-Người nào?

Nàng khẽ kêu một tiếng, tâm lý đã có bảy, tám phần rõ ràng, Tiêu Thần Hiến chưa định tội nàng thì hung thủ đã có chút nóng nảy.

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi ném tư vị oan uổng thấy thế nào?

Tiếng nói của đối phương có chút khàn khàn mất tự nhiên, lời mờ có thể nhận ra đó là phụ nữ.

-Ngươi đến đại lao cũng không phải chỉ để nói điều này với ta rồi đi?

Khinh Vân Nhiễm cau mày, con ngươi phát sáng, trên đầu truyền đến đau đớn:

-Tâm nhi?!

Lục đạo trên tay bỗng gia tăng, Tâm nhi khôi phục lại thanh âm, lạnh lùng kêu lên:

-Làm sao ngươi biết là ta?

Khinh Vân Nhiễm không nói, cái mũi của nàng so với người bình thường nhạy cảm hơn rất nhiều, mùi trên người Tâm nhi nàng nhận ra.

Tâm nhi trong mắt bắn ra một đạo hàn ý, lạnh lùng cười:

-Không nói cũng được! Vậy ngươi xem xem kế tiếp ta muốn làm gì?

-Giết ta hay cứu ta? Về sau chiếm đa số.

Khinh Vân Nhiễm thần nhiên nói.

-Như vậy tội danh hạ độc nhất định sẽ do ta gánh chịu, mặc dù không phải do ta gây nên nhưng người khác cũng không tin tưởng.

-Là ta xem thường ngươi rồi.

Tâm nhi lạnh lùng nói, ngữ khí lạnh lẽo.

Khinh Vân Nhiễm đoán không sai, Tâm nhi chỉ là quân cờ, người đứng phía sau còn chưa lộ mặt hoặc là muốn Tâm nhi chịu tội thay người khác, làm cho Tâm nhi tới cứu nàng, cho dù có bị bắt cũng có thể giải thích là do sót ruột muốn cứu chủ ra ngoài, chỉ cần Tâm nhi một mực chắc chắn rằng chuyện đó là do nàng làm, tất cả tội danh đều sẽ đổ hết lên đầu nàng.

Tâm nhi điểm huyết đạo của Khinh Vân Nhiễm, nàng nhất thời không thể động đậy cũng không thể nói chuyện, Tâm nhi nâng Khinh Vân Nhiễm lên, đang chuẩn bị thi triển khinh công bay ra ngoài thì đúng lúc đó cửa đại lao mở ra, mấy tên thị vệ cầm đuốc đứng bao vây ở cửa, thân ảnh cao lớn đứng ở

cửa, bóng dáng bị ánh lửa chiếu xuống mặt đất chập chờn.

Tâm nhi cả kinh, thị vệ bên ngoài không phải đã bị nàng đánh thuốc mê rồi?

Con người đen của Tiêu Thần Hiên cùng thanh âm lạnh lùng làm cho người ta run rẩy:

-Buông nàng ra!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Roi đánh tàn nhẫn

Trong nháy mắt, vài thị vệ võ công cao cường tay cầm kiếm đặt trên cổ Tâm nhi, nàng ta chậm rãi kèm Kinh Vân Nhiễm, con người đen như băng kinh ngạc nhìn nàng, khóe miệng mỉm cười lãnh đạm -Nô tỳ làm việc không tốt việc Vương phi nhờ vả, nô tỳ xin đi trước...

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên âm trầm sắc bén, sắc mặt đột biến, lập tức lạnh giọng kêu lên:

-Kiềm trụ ả, không cho ả cắn lưỡi tự vẫn.

Tiếng nói vừa dứt, cuối cùng cũng chậm một bước, Tâm nhi đã...

Kinh Vân Nhiễm trừng lớn hai mắt, nhìn khóe miệng Tâm nhi tràn ra máu tươi, tâm lý có cảm giác bị đánh mạnh, đến tột cùng là hận chuyện gì mà tới mức Tâm nhi thà chết cũng muốn hãm hại nàng.

Tiêu Thần Hiên mặt không chút thay đổi tiêu sái xuống bậc, nhìn Kinh Vân Nhiễm hai tròng mắt tròn to, khóe miệng cười châm chọc, nâng mặt nàng lên, lạnh lùng nói:

-Thật đúng là một nha đầu trung thành.

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm xanh trong như nước suối, miệng mấp máy nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, mắt nhìn hấn đầy chán ghét.

Con người Tiêu Thần Hiên có chút mỉa, tâm cơ của phụ nữ khó lòng phòng bị, hấn giải huyết đạo của nàng, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn:

-Người không cần phải gấp gáp giải thích, Bỏ vương không có ý định giết người.

Kinh Vân Nhiễm cảm giác được yết hầu khô khốc, trong mắt hiện lên sự khinh thường, trái tim băng giá lạnh lùng nói:

-Ta không muốn giải thích, Vương gia nếu tin tưởng lời tâm nhi nói thì có giải thích nhiều lần cũng sẽ bị Vương gia cho rằng đó là nói dối.

-Người đâu?!

Tiêu Thần Hiên lạnh băng kêu lên, dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt đó nhìn hấn, phụ nữ không được giáo huấn tốt này sớm muộn cũng trèo lên đầu hấn ngồi.

-Vương gia có gì phân phó?

Một thị vệ bước lên trước người Tiêu Thần Hiên, quỳ xuống nói.

-Cầm roi lại đây!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên dần dần tụ lại một luồng âm trầm, từ khóe miệng tỏa ra một khí tức lạnh lẽo.

-Người không thể...

Kinh Vân Nhiễm giật mình, hấn muốn cầm roi đánh nàng.

-Vương gia!

Thị vệ cung kính mang theo roi đến, thương xót liếc mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm nhिêm một cái, trong đại lao đã chuẩn bị đủ các loại, các dạng hình cụ.

-Không!

Khinh Vân Nhiễm sợ hãi lùi về phía sau vài bước, trong mắt nổi lên hận ý.

-Người đây là dùng tư hình bừa bãi, người chỉ nhất thời muốn hành hạ ta, ta không phục!

-Đề nàng xuống!

Tiêu Thần Hiên quát lạnh, vài thị vệ tiến lên, mạnh mẽ đem nàng ấn trên mặt đất.

-Không phải ta hạ độc, không phải ta, không phải ta...

Khinh Vân Nhiễm thét chói tai, nàng rất hận, hận hấn không phân biệt được, ác ma lấy việc hành hạ nàng làm trò vui.

Tiêu Thần Hiên biến sắc, cánh tay dài vung lên, một roi hung hấn roi trên lưng nàng, sắc bén cắt quần áo đơn bạc trên người nàng, vẽ ra một vết roi xuyên qua sống lưng.

-Áaa...

Khinh Vân Nhiễm thét ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trên lưng nóng truyền đến cảm giác đau đớn toàn thân, đau nhức suốt từ từ chỉ đến xương tủy làm nàng gần như bất tỉnh, nàng gất gao cắn môi, rung rung nuốt vào tất cả đau đớn, nàng sẽ không cầu xin hấn tha thứ, sẽ không! Nhị ca, cứu, cứu muội...

Tiêu Thần Hiên nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, trong mắt tràn đầy hận ý, roi thứ hai tiếp xuống, roi thứ ba, roi thứ tư, roi thứ năm, những tiếng roi sắc bén vang lên trong địa lao yên tĩnh.

Đột nhiên có thị vệ hét lớn:

-Vương gia, Vương phi bắt tỉnh rồi.

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên tối tăm nghiêm mặt, thu hồi roi trong tay, trừng mắt nhìn thân ảnh trên mặt đất, da thịt tuyết trắng, vết máu ở lần roi có thể nhìn thấy được.

Mới vừa rồi trong nháy mắt, hấn cư nhiên động lòng.

Hấn điên rồi, không được, loại phụ nữ dối trá này căn bản không đáng để hấn đồng tình, kiềm chế tâm tình đang hỗn loạn, hấn lạnh lùng ra lệnh:

-Ném vào đi!

Trong thư phòng, Tiêu Thần Hiên mặc bộ quần áo màu lam đứng ở trước cửa sổ chấp tay sau lưng.

Lúc này ám vệ Trảm Đình mặc một bộ quần áo đen, quỳ gối trước mặt Tiêu Thần Hiên, cung kính nói:

-Vương gia, mới rồi thám tử đưa tới một phong mật hàm.

Tiêu Thần Hiên bỗng quay đầu, liếc mắt nhìn hấn một cái, chưa lên tiếng, đi đến trước bàn ngồi xuống, thản nhiên nói:

-Trình lên đây.

Trảm Đình đứng dậy, cầm lấy phong thư giấu ở trong lòng đưa cho Tiêu Thần Hiên.

Tiêu Thần Hiên nhìn bút tích trên phong thư, trái tim khẽ run lên vội vàng mở ra lấy bức thư, đọc nhanh như gió, mày nhíu bết tắc, năm ngón tay rất nhanh trở nên trắng bệch, sắc mặt tối tăm lạnh lẽo, đem bức thư để vào trong phong rồi đốt lửa, mật hàm rất nhanh cháy thành tro bụi.

Câu nói cuối cùng của mật tín làm cho tâm của Tiêu Thần Hiên hết sức rối loạn.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng nha hoàn tổng quản là Lâm ma ma:

-Vương gia, lão nô có việc bẩm báo.

Tiêu Thần Hiên suy tư trong chốc lát, đứng lên phát tay cho Trảm Đình lui ra, thấp giọng nói:

-Người lui ra trước đi.

Trảm Đình lĩnh mệnh, cúi đầu cung kính rời khỏi phòng.

-Vào đi!

Tiêu Thần Hiên hiện lên một tia tức giận, lạnh giọng nói.

-Lão nô tham kiến Vương gia.

Lâm ma ma cung kính quỳ trên mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ bất an.

-Chuyện gì?

Tiêu Thần Hiên nâng mắt, con mắt lạnh đậm lạnh như băng làm cho Ngô thúc không khỏi rùng mình. (chẳng hiểu ông này từ đâu nhảy ra)

-Vương gia, cô nương Từ Tuyết ở Hoa Phương viện. .có thai rồi! Lão phu đã đi tìm đại phu chứng thật, cực kỳ chính xác.

Lâm ma ma cúi đầu nom nóp lo sợ nói không dám nhìn Tiêu Thần Hiên hai tròng mắt trừng lớn vì thịnh nộ.

Theo lý thuyết, chuyện này không có khả năng phát sinh, Vương gia mỗi lần chiêu thị thiếp thị tẩm sau đó đầu phân phó nha hoàn bưng một chén thuốc tránh thai và nhìn các nàng uống xong, đều không có ngoại lệ, nếu như ngoài ý muốn chỉ có thể nói là vị Từ Tuyết cô nương kia gian díu cùng nam nhân khác.

-Lâm ma ma ngươi bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả đầu óc cũng hồ đồ rồi, chuyện này cần phải bẩm báo Bôn vương sao?

Tiêu Thần Hiên con ngươi đen híp lại, trong mắt một tia lạnh lùng chọt lóe qua.

-Vương gia thứ tội! Vốn là do Từ Tuyết cô nương, nàng. . .

Lâm ma ma nói còn chưa hết thì ngoài cửa truyền đến một trận những tiếng ồn ào, phút chốc cửa bị đẩy ra, một nữ tử tuyệt mỹ thân bộ y phục màu tím xuất hiện tại cửa.

Thị vệ canh ngoài cửa về mặt sợ hãi nhìn Tiêu Thần Hiên, vội vàng quỳ xuống nói:

-Thuộc hạ đáng chết, không thể ngăn cản được Từ Tuyết cô nương.

Tiêu Thần Hiên phất tay ý bảo hấn lui ra, đội thị vệ đứng dậy ra ngoài liền đóng cửa lại.

Từ Tuyết trên mặt lộ ý cười, chậm rãi quỳ xuống nói:

-Thiếp tham kiến Vương gia, Vương gia kim an.

Lâu nay nàng không gặp Vương gia, hôm nay nhìn thấy thật không giấu được vui mừng ở trong lòng.

Lúc trước, thân thể nàng mệt mỏi, dạo này thường hay nôn mửa nhiều, sau khi nha hoàn thân cận nhắc nhở nàng mới nhớ tới, hơn một tháng nay nguyệt sự không tới, hoài nghi mời đại phu xem chẩn mới biết được chính mình đang có bầu, hưng phấn đến nỗi mấy đêm không ngủ được, vốn định chờ tin tức sau khi truyền ra ngoài, mẫu bằng tử quý (mẹ sang vì con), Vương gia nhất định hồi tâm chuyển ý lấy lại được ân sủng nhưng lại chưa từng nghĩ tới Lâm ma ma lại mang đến một chén thuốc phá thai.

Vương gia đối với nàng vẫn còn sủng ái, nàng chỉ bất quá bị người hãm hại không cẩn thận xông vào Minh Nguyệt lâu, bị đuổi vào lãnh cung, nàng không phục! Nhất định nàng phải mượn hải tử để được Vương gia sủng ái.

Tiêu Thần Hiên có chút nhú mày, miệng cười lạnh, thần nhiên nói:

-Lại đây.

Từ Tuyết về mặt thẹn thùng đi đến, trong mắt nhu tình như nước, đột nhiên nghĩ Vương gia có phải hoài nghi hải tử không phải của hấn, vội vàng giải thích:

-Vương gia, Từ Tuyết xin lấy tính mạng ra cam đoan, đứa con trong bụng thiếp tuyệt đối là cốt nhục của Vương gia.

Tiêu Thần Hiên đối với lời nàng nói ra không quan tâm, khóe miệng cười đầy ý vị, bàn tay to ôn nhu xoa bụng nàng:

-Từ Tuyết, ngươi theo Bôn vương bao lâu rồi?

-Hồi bẩm vương gia, đã nửa năm rồi ạ!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Từ Tuyết hiện lên một chút hy vọng xa vời nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của hấn, tâm nhất thời lạnh lẽo.

-Vậy tính tình bôn vương hấn ngươi rất rõ ràng?!

Trong mắt Tiêu Thần Hiên lóe ra tia sáng lạnh như băng, kiềm trụ cằm nàng chặt chẽ.

-Vương gia, van cầu ngài cho thiếp sinh hạ hài tử.

Từ Tuyết sắc mặt cứng đờ hoảng sợ quỳ xuống, không ngừng dập đầu, trên trán một mảng xanh tím cũng không dừng.

-Từ Tuyết, Bồn vương sủng ngươì không phải dung túng để ngươì ngỗ nghịch Bồn vương, ngươì không xứng sinh ra con của Bồn vương.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên vẻ bạo tàn, dùng lời nói tàn nhẫn như băng đá thương ngườì:

-Ngô quân gia, ngươì lấy thuốc phá thai lại đây, nhìn nàng uống xong, nếu nàng không uống dùng biện pháp mạnh bắt nàng uống.

Nghe vậy Từ Tuyết phủ phục đứng lên, ôm lấy chân Tiêu Thần Hiên, đau khổ cầu khẩn:

-Vương gia khai ân! Vương gia, van cầu ngài, thiếp theo ngài lâu như vậy, không được bỏ hài tử!

-Lần trước ngươì xông vào Minh Nguyệt Lâu, Bồn vương đã niệm tình ngày xưa, tha cho ngươì một mạng, ngươì cũng không biết hối cải, giấu diếm tâm cơ có ý có hài tử, ngươì cho rằng Bồn vương có thể giữ lại ngươì?

Thanh âm của Tiêu Thần Hiên lạnh như băng không có chút độ ấm.

-Vương gia, không được! Đó là cốt nhục của ngườì, vốn là con của ngườì!

Hai tròng mắt Từ Tuyết trừng lớn, nghe ra ý tứ của hắì, nước mắt không kìm được mà rơi xuống, Vương gia đối với phụ nữ, hửì dung phá tương lai thì không nói, còn độc ác đưa đi làm quân kỹ (kỹ nữ trong quân đội), trọn đời không được sống yên.

-Kéo ra ngoài!

Tiêu Thần Hiên chán ghét đá văng Từ Tuyết ra ngoài, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Gây hấn tại đại lao

Khinh Vân Nhiễm nằm trên mặt đất, đôi mi thanh tú nhú chặt, trán không ngừng đổ mồ hôi hột, hai tay nắm chặt, toàn thân co quắp lại không dám giãn ra như đang phải trải qua ác mộng. Trong mộng hé ra một khuôn mặt đáng sợ, chậm rãi hướng nàng, nàng rất sợ hãi, lao đảo ngã xuống đất, thân thể lui một chút về phía sau. Nàng thất thanh hét đến chói tai, bò lên, không may trong bóng tối gặp phải năm ngón tay, liều mạng chạy trốn, nhưng bất luận nàng có chạy trốn đến thế nào sau lưng bóng dáng đó vẫn gắt gao bám theo nàng, trái tim bị sợ hãi chiếm cứ không thờ nổi, nàng nghĩ muốn cầu cứu nhưng lại không thể nói được.

Một trận đau nhức kéo đến, đôi mắt nàng bỗng mờ to thoát khỏi cơn ác mộng, một thân mồ hôi lạnh thấm ướt cả quần áo mỏng manh dính sát vào da thịt lạnh như băng, môi anh đào khẽ nhếch, cánh môi như hoa khô nứt không ngừng run rẩy, nàng thở dốc không ngừng, nỗi sợ hãi vừa rồi vẫn làm cho nàng chưa hoàn hồn.

Mọi người nói, ban ngày nghĩ tới người nào thì ban đêm sẽ mộng thấy người đó, mỗi ngày đều gặp mặt với nam nhân vô tình đó không gặp ác mộng mới lạ.

Nàng nhú chặt mày, cắn chặt môi dưới, trên lưng bị đau đớn dày vò, hết thấy cực khổ đều do hắì ban tặng cho nàng, nàng cố hết sức cử động nhưng trên lưng truyền đến đau đớn làm sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, cắn môi nhin đau dựa vào vách tường, miễn cưỡng ngồi dậy, trán đã sớm đầy mồ hôi, lấy tay lau mồ hôi, cánh tay áo rộng thùng thình lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc.

Bốn phía âm u ẩm ướt, nàng cảm giác cổ họng khô khát, không tự giác liếm liếm đôi môi cánh hoa.

Đột nhiên có nhiều tiếng bước chân truyền đến, là ai tới? Là hắì?!? Đôi mắt to lộ ra sợ hãi, hắì lại tới hành hạ nàng sao?

Cửa bị người ta mở ra. Trong mắt nàng hiện lên thân ảnh tinh tế, chậm rãi xuống lầu đi tới phía nàng.

Đến đại lao hỗn loạn này nhưng lại mặc trang phục hồng nhạt thêu bách hoa chập chờn như hoa hoa đào nở rộ mùa hè, kiểu điểm động lòng người, trên đầu cài một đóa hoa mẫu đơn màu trắng, trong đại lao tối tăm nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn nàng cảnh giác, nàng mở cửa lao, đi tới trước mặt nàng ngồi xổm xuống.

Nghe Thường nhìn Khinh Vân Nhiễm vẻ mặt phòng bị, trên mặt kiều diễm lộ ra vẻ châm chọc:

-Không ngờ Vương phi tỷ tỷ cũng có ngày hôm nay.

Kinh Vân Nhiễm cảm giác khát nước, ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Ta sống rất khá, không phiền người quan tâm

Đôi mắt Nghê Thường ngẩn ra:

-Tiện nhân!

“Ba” một tiếng, Nghê Thường cho nàng một bạt tai.

Kinh Vân Nhiễm bị bất ngờ không phòng ngự, thân thể suy yếu ngã sang một bên, đầu đập vào vách tường, nàng cắn môi dưới, phát ra một tiếng kêu đau đớn, bên tai ong ong, trên trán một dòng máu đỏ chậm rãi chảy xuống dần thấm ướt một nửa bên mặt.

-Vương gia mặc dù lưu lại cái mạng còm của người nhưng không có nghĩa là ta không thể làm gì người!

Nghê Thường hung hăng trợn mắt nhìn nàng, trong miệng phát ra một tiếng cười duyên.

-Ta không có hạ độc người, người đánh ta cho hả giận thì đã tìm nhầm người rồi.

Trước mắt Kinh Vân Nhiễm trở nên mờ hồ, suy yếu kêu lên.

-Không phải vì chuyện hạ độc.

Nghê Thường hừ lạnh một tiếng, ai hại nàng ta, tâm lý nàng ta quá rõ ràng, vốn chỉ là mượn đao giết người mà thôi, nàng ta lợi dụng Kinh Vân Nhiễm bởi người phụ nữ trước mắt này không thể lưu.

Nàng ta dữ tợn kêu lên:

-Ta theo Vương gia lâu nhất chưa bao giờ thấy hắn dễ tâm, nhưng chỉ có người nhiều lần làm ảnh hưởng đến tâm tình của Vương gia, trực giác nói cho ta biết, không diệt trừ người thì hậu họa vô cùng.

-Người nhầm rồi! Người cực kỳ sai, Vương gia hận ta, hận tới thấu xương, hận không thể đem ta băm thành trăm mảnh. Hắn không ngừng nghĩ biện pháp hành hạ ta, căn bản không phải như người nghĩ.

Kinh Vân Nhiễm cười lạnh, hắn hận nàng sâu sắc đến nỗi ánh mắt cũng có thể thấy được.

-Vương gia bây giờ hận người cũng không đảm bảo một ngày nào đó sẽ động tâm, ta phải đem hết tai họa ngầm diệt trừ.

Nghê Thường tâm khí cao ngạo không giống các thị thiếp trong phủ, nhưng trực giác của nàng lại cực kỳ chuẩn xác cho nên ở trong Vương phủ đã hai năm nhưng không bị ai hãm hại, vẫn được sủng ái như cũ.

-Khụ!! Vậy người muốn như thế nào? Ta bây giờ cũng dờ sống dờ chết, căn bản cũng không thể uy hiếp được người, khụ khụ khụ!!!

Kinh Vân Nhiễm ho một trận, khí tức mong manh nói.

Nghê Thường âm trầm cười lạnh, lại gần bên tai nàng:

-Người chỉ có chết mới không uy hiếp được ta.

Nàng ta phất chốc vươn tay bóp chặt cổ Kinh Vân Nhiễm, móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt nàng khiến da chảy ra vài giọt máu.

Kinh Vân Nhiễm thống khổ than nhẹ, sắc mặt trắng bệch, tay chân lạnh như băng, nàng khó chịu há miệng, hai tay bóp chặt lấy tay Nghê Thường, dùng móng tay mà cào cào tay nàng ta.

Nghê Thường chịu đau đón lui về sau, tức giận đứng dậy, trong mắt lệ quang lóe ra, vẻ mặt dữ tợn, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn vặn vẹo, nổi giận mắ:

-Tiện nhân! Có dũng khí đấu với ta, người đúng là muốn chết rồi!

Hai tròng mắt nàng ta hẹp dài hiện lên tia máu, tức giận dùng chân đạp lên người Kinh Vân Nhiễm một cái, nghe được tiếng nàng kêu thảm thiết, tâm lý có chút dễ chịu đôi chút. Nàng ta không quen nhìn Kinh Vân Nhiễm luôn có một bộ dáng thanh cao tự cho là mình rất giỏi, lực đạo dưới chân tăng thêm, dùng giày ra sức đạp lên mặt Kinh Vân Nhiễm.

Kinh Vân Nhiễm lâm vào trạng thái nửa hôn mê, trên mặt toàn máu, hốc mắt biến thành màu đen, khoe miệng tràn ra rất nhiều máu, mái tóc bù xù bừa bộn trên mặt đất, cả người không có chút tức giận.

Nghê Thường xem Kinh Vân Nhiễm hấp hối, tâm trạng bối rối, người này không phải là đã.....chết?!!?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tính mạng nguy hiểm

Nàng là Vương phi còn nàng ta lại là thị thiếp, địa vị một người trên trời, một người dưới mặt đất, Vương phi độc sát thị thiếp, tội không đáng chết nhưng nếu là thị thiếp giết Vương phi thì chỉ có một con đường chết. Nàng ta ngồi xồm xuống, ngón tay run rẩy dò xét khí tức Kinh Vân Nhiễm, may là mặc dù yếu ớt nhưng vẫn còn thở. Ánh mắt lạnh lẽo, nơi này không nên ở lâu, nếu làm cho thị vệ canh cửa phát hiện có điều khác thường truyền tới tai Vương gia thì sẽ không tốt cho lắm.

Nàng ta chỉnh sửa lại đầu tóc cùng trang phục, đem cửa lao khóa lại, liếc mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm dờ dỏng dờ chết một cái, hừ lạnh một tiếng, bước đi không nhanh không chậm ra ngoài.

Thấy thị vệ canh cửa, mắt phượng mị hoặc cười duyên đem chìa khóa trả lại, đang chuẩn bị rời đi thì lúc này lại nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện ngoài ý muốn làm cho nàng ngẩn ra.

Sắc mặt Nghê Thường mang theo cứng ngắc nở nụ cười, cúi người xuống:

-Thiếp xin tham kiến Vương gia, Vương gia cát tường!

Thị vệ phía sau sợ hãi bất an quỳ xuống kêu lên:

-Thuộc hạ tham kiến Vương gia.

Tiêu Thần Hiên mặt không chút thay đổi, đôi mắt không có chút độ âm híp lại, một bạt tai giáng mạnh trên mặt Nghê Thường, thân thể nàng ta đứng koong vững ngã xuống đất, khoe miệng chảy máu, nàng hoảng sợ bịt mắt, hai mắt mở to, vẻ mặt không biết làm sao, lúng túng nói:

-Vương gia, thiếp.....

Tiêu Thần Hiên lạnh như băng nhìn thẳng hai thị vệ phía sau Nghê Thường, thần nhiên nói:

-Bốn vương ra lệnh gì, các người có nhớ không?

-Chúng thuộc hạ nhớ, nhớ kỹ!

Hai thị vệ đổ mồ hôi lạnh.

-Vương gia ra lệnh, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần!

-Vậy các người đã biết mà còn cố tình vi phạm?!

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng.

-Vương gia tha mạng, thuộc hạ nhất thời hồ đồ!

Hai thị vệ sắc mặt trắng bệch, dập đầu cầu khẩn.

-Nghịch ta chỉ có chết.

Tiêu Thần Hiên cười lạnh một tiếng, kiếm quang hạ xuống, máu tươi trào ra, trong khoảnh khắc, hai đầu người rơi xuống, Nghê Thường sợ đến mức vừa mới đứng lên lại xụi lơ trên mặt đất, hai cái đầu ở bên tường to mắt nhìn nàng ta, không khỏi ôm ngực sợ hãi.

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng kêu lên:

-Vương Kỳ.

Lập tức có một nam tử đáp lại:

-Có thuộc hạ.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên không có sóng, thần nhiên nói:

-Xử lý sạch sẽ đi!

Một thị vệ lĩnh mệnh, bắt tay vào dọn sạch, Tiêu Thần Hiên quay đầu nhìn kỹ, Nghê Thường cả người run run nhanh chóng bỏ đến trước mặt hắn, nước mắt rơi như mưa:

-Vương gia, thiếp sai rồi, Vương gia tha mạng!

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng liếc nàng một cái, chán ghét phất tay áo đi vào phòng giam, ám vệ Trảm Đình cùng mấy thị vệ thân cận theo sát sau đó.

Hắn đi xuống cầu thang đi tới phòng giam Khinh Vân Nhiễm, từ cửa lao nhìn vào chỉ thấy một thân ảnh mơ hồ đầy máu cuộn mình trên đất, sắc mặt trắng xám, hai mắt nhắm nghiền, có vài con chuột bò trên người nàng.

-Đáng chết!

Tiêu Thần Hiên giận dữ hét lên, nhắc chân đá văng cửa lao, vọt đi vào, phất tay hất những con chuột trên nàng, trong khoảnh khắc đó, mấy con chuột liền không còn thở nữa.

-Khinh Vân Nhiễm, tỉnh lại cho ta! Đừng nghĩ giả chết!

Tiêu Thần Hiên nắm bả vai Khinh Vân Nhiễm lay động.

-Vương gia, không thể!

Trảm Đình quát to một tiếng, cau mày, tiến lên chặn lại, nói:

-Vương phi đang trong tình trạng nguy hiểm phải được nhanh cứu chữa, nếu không tính mạng khó giữ được!

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên ôm lấy Khinh Vân Nhiễm, bước xa như bay hướng ra ngoài lao, mấy thị vệ thấy thế đều tránh đường, khi bước ra cánh cửa, hắn phần nộ nói với Trảm Đình một tiếng:

-Mau đi mời đại phu!

Đuẩn Mặc Băng nhìn bộ dáng nữ tử đoan trang nằm trên giường, mày nhíu chặt, một giai nhân xinh đẹp đến vậy bị hành hạ đến mức người không ra người, quý không quý, tâm không khỏi sinh ra thương tiếc.

-Mặc Băng, thương thế của nàng như thế nào?

Tiêu Thần Hiên nhìn ánh mắt của Khinh Vân Nhiễm, mày rậm không khỏi nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng, ngữ khí có vẻ hết sức bức mình.

-Thần Hiên, rốt cuộc là ngươi có thâm thù đại hận gì với nàng mà lại đem một nữ tử tốt như vậy hành hạ đến mức này.

-Đuẩn Mặc Băng sắc mặt trầm ngưng:

-Nếu như chậm thêm chút nữa thì dù có là Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh cũng không cứu được! (nguyên văn là đại la thân tiên trên đời nhưng tôi sửa lại ^^)

-Ngươi vì một phụ nữ mà chỉ trích ta?

Con mắt Tiêu Thần Hiên thoáng chốc phủ một màn sương lạnh.

-Này, ta chỉ tốt bụng nhắc nhở ngươi mà thôi!

Đuẩn Mặc Băng trong mắt hiện lên lo lắng.

-Ta thấy Tiêu Thần Hiên ngươi cho dù bạc tình bạc nghĩa cũng không đến mức tàn nhẫn như vậy.

-Đù rồi! Nếu tính mạng nàng không còn nguy hiểm, ngươi có thể đi!

Tiêu Thần Hiên trợn mắt nhìn, khẩu khí hết sức bức mình, sắc mặt âm trầm giống như bão táp sắp tới.

-Đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, ngươi tự thu xếp đi.

Đuẩn Mặc Băng nhìn khuôn mặt Tiêu Thần Hiên băng sương lạnh lẽo, không nhịn được thở dài, hắn vốn là bằng hữu mới liều chết cảnh báo, đổi lại là người khác thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Nghiêng người nhìn khuôn mặt tái nhợt phía đầu giường, nghĩ đến chính mình cũng là đồng lõa hại nàng chịu khổ, trong tâm cảm thấy hết sức áy náy. Không nhúng tay vào việc này chỉ sợ là không được rồi.

Tiêu Thần hiện nhìn Dẫn Mặc Băng rời đi, trong lòng có chút buồn bực, quay đầu đem tầm mắt hạ xuống trên mặt Khinh Vân Nhiễm, vừa mới rồi thấy nàng khí tức mong manh, tính mạng nguy hiểm, trong tâm cảm thấy sợ hãi chấn động, rốt cuộc từ đâu mà đến? Loại tâm tình thống khổ này làm cho hắn hết sức chán ghét.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm trầm ổn của Trảm Đình vang lên:

-Vương gia, đã đưa người tới rồi!

Nghe vậy, Tiêu Thần hiện đứng dậy, mặt không chút thay đổi tiêu sái đi ra ngoài.

Trong phòng, Nghê Thường co quắp tê liệt quỳ trên mặt đất, thân hình xinh đẹp run rẩy giống như lá rụng mùa thu, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, mắt phượng rung rung, môi đỏ mọng khẽ run, ánh mắt có vẻ rất hoảng sợ.

Tiêu Thần Hiện mi tâm cau lại, chậm rãi ngồi xuống, tiếp nhận chén trà xanh từ nha hoàn, thần nhiên nói:

-Nghê Thường, Bôn vương ngày thường đối đãi với ngươi như thế nào?

Nghê Thường cúi đầu, con mắt hoảng loạn:

-Vương gia đối với thiếp đương nhiên là vô cùng tốt. Không có vương gia sẽ không có Nghê Thường ngày hôm nay.

Trước khi đi theo Vương gia, nàng ta cũng chỉ là một kỹ nữ thanh lâu mà thôi.

-Vậy ngươi báo đáp Bôn vương như thế nào?

Con mắt Tiêu Thần Hiện nổi lên sóng lớn, chén trà trong tay “ba” một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, nước trà trên mặt đất lượn lờ khói nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tâm cứng như thép

-Thiếp sai rồi, thiếp không nên xông vào đại lao, xin Vương gia khai ân! Nghê Thường trên mặt đầy nước mắt, đầu gối đáng thương nhưng không làm Tiêu Thần Hiện có chút mây may.

-Việc đã đến nước này ngươi còn không chịu hối cải thừa nhận lỗi lầm.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiện lạnh ngưng, ngẩng đầu lạnh giọng kêu lên:

-Mang người vào.

Chỉ chớp lát sau, một nha hoàn bị thị vệ dẫn vào, nữ tử cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy cái cằm nhọn của nàng ta, quỳ xuống nói:

-Nô tỳ tham kiến Vương gia.

-Bôn vương cho ngươi một cơ hội cùng nha hoàn thân cận ngươi đối chất với nhau.

Tiêu Thần Hiện nâng mi, khóe miệng cười lạnh:

-Xảo nhi, ngươi biết gì thì nói hết ra.

-Vâng, thưa Vương gia. Chuyện Vương phi đầu độc chủ tử tất cả đều do chủ tử dựng nên, ý đồ đem tội danh vu oan giá họa cho Vương phi, chủ tử phân phó nô tỳ, thừa dịp Vương phi không có trong phòng liền đem độc được giấu vào trong phòng.

Xảo nhi nói tới đoạn cuối liền cúi đầu, toàn thân mơ hồ rung động.

Nghê Thường vừa khiếp sợ lại vừa phẫn nộ, ngón tay run rẩy chỉ vào nàng, lớn tiếng khiển trách:

-Ngươi nói hươu nói vượn.

Sắc mặt nàng biến đổi, cắn chặt răng, phần nộ nhìn Xảo nhi, chỉ vào nàng lớn tiếng thét đến chói tai:

-Phương Xảo, là ai cho ngươi cái gì tốt mà ngươi lại hãm hại ta?

-Vương gia, những lời nô tỳ nói đều là thật. Nếu có nửa câu gian dối sẽ chết không từ tế.

Xảo nhi cuống quýt dập đầu nói.

-Thiếp bị oan uổng, thiếp bị oan, Vương gia, người phải tin thiếp. Thiếp không có giá họa cho người khác, sao có thể lấy tính mạng mình ra đùa. Lúc ấy, thiếp suýt chết, tuyệt đối không phải là diễn trò.

Hai mắt Nghê Thường đầm lệ nhìn Tiêu Thần Hiên hô to, về mặt nàng không đổi, rung rung quay đầu bắt lấy tay áo của Xảo nhi, kêu lên:

-Xảo nhi, ngươi đi theo ta năm năm rồi. Lúc đầu nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã sớm chết đói rồi, lương tâm của ngươi ở đâu, sao có thể vu oan hãm hại ta?! Ngươi nói cho ta biết là ai sai ngươi làm như vậy, chỉ cần ngươi nói người đứng phía sau hạ độc thủ, chuyện hôm nay ta nhất định sẽ bỏ qua.

-Chủ tử, là ta có lỗi với ngươi nhưng ta không nói dối!

Thanh âm Xảo nhi có chút nghẹn ngào.

-Chủ tử muốn ngồi lên vị trí Vương phi, lên làm chuyện tày trời, vậy không đúng sao?

-Ngươi quyết tâm muốn đưa ta vào chỗ chết?!

Hai mắt Nghê Thường đầm lệ run lên, nàng ta quay đầu nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, quỳ xuống ôm chân hắn, khóc kêu lên:

-Vương gia, thiếp không làm chuyện đó, thiếp thật sự không làm.

Nàng ta bị người khác hãm hại nhưng không có chứng cứ chứng minh.

-Bổn vương chán ghét phụ nữ chuyên gây chuyện.

Tiêu Thần Hiên có chút cúi đầu, con ngươi xẹt qua một đạo hồng quang, tay lạnh như băng nắm chặt cầm Nghê Thường, nhẹ nhàng chơi đùa đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt, khá giống với Minh Nguyệt nhưng nói về tâm địa thì cách biệt một trời một vực.

Bên người đều là phụ nữ có dã tâm, hắn căn bản không ưa các nàng, tay lạnh lùng rút về, tiếng nói không mang chút tâm tình, thần nhiên nói:

-Ngươi muốn chết thế nào đây?

-Vương gia...

Cả người Nghê Thường run lên, sắc mặt trắng toát, kinh ngạc khủng khiếp.

-Không nói? Vậy Bổn vương thay ngươi quyết định.

Con mắt Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, ánh mắt lạnh lẽo như là tuyết mùa đông, hàn khí thấu xương:

-Mang vào đây.

Tỳ nữ mang chén rượu vào, đây là chén rượu độc.

Nghê Thường hai mắt mở lớn, hoảng sợ nhìn chén rượu trên bàn, co quắp tê liệt trên mặt đất, cuống quýt lùi về phía sau, miệng thét to:

-Thiếp bị oan! Thiếp không muốn uống, không muốn...

Tiêu Thần Hiên nhíu mày, thanh âm lạnh lẽo tàn khốc vang lên:

-Rót hết!

Nghe vậy, hai thị vệ tiến lên, một người giữ chặt Nghê Thường, một người bóp miệng nàng ta, đem toàn bộ rượu độc rót vào trong họng nàng.

Nghê Thường hai mắt ôm hận, nước mắt nóng bỏng thi nhau rơi xuống, miệng nôn ra máu tươi:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi thật tàn nhẫn.

Tiêu Thần Hiên ngoảnh mặt làm ngơ, phất tay cho thị vệ kéo Nghê Thường chỉ còn chút hơi tàn ra ngoài, Xảo nhi quỳ ở một bên, lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Khinh Vân Nhiễm chịu đả thương quá nặng lâm vào hôn mê, ba ngày ba đêm cũng chưa tỉnh lại.

Nha hoàn Tú nhi được phái tới hầu hạ nàng, dùng chiếc đũa mở miệng nàng đem một chén thuốc đút vào nhưng đến hơn nửa tràn ra ngoài thấm vào y phục.

Tiêu Thần Hiên đi vào nhìn thấy động tác bất lực của Tú nhi, mày nhíu chặt, lạnh giọng trách mắng:

-Ngươi hầu hạ kiểu gì vậy? Đến việc nhỏ như vậy cũng làm không xong.

Tú nhi quỳ trên mặt đất, hốc mắt đỏ lên, cực kỳ ủy khuất:

-Nô tỳ...

Tiêu Thần Hiên chán ghét nhìn qua, tức giận nói:

-Biến!

Nghe vậy, Tú nhi vội vàng đứng dậy không dám đợi lâu, chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Tiêu Thần Hiên nghiêm mặt, nhìn thấy còn nửa bát thuốc, lại nhìn đến người đang nằm trên giường, đôi môi cánh hoa không có chút máu mím chặt, ánh mắt trở nên lợi hại, nắm chặt cầm Khinh Vân Nhiễm, hừ lạnh:

-Ngươi muốn chết, Bôn vương sẽ không cho ngươi được toại nguyện.

Uống xong bát thuốc, mùi vị cực kỳ khó chịu làm mày hắn không khỏi nhíu lại, rất nhanh áp vào miệng nàng, cho dù vẫn đang hôn mê nhưng miệng nàng vẫn kháng cự không mở ra.

Hai lần cắn bó như môi với răng nhưng thuốc đều tràn ra ngoài.

Con ngươi đen thâm thúy của hắn nheo lại, nhìn sắc môi có chút hồi phục, có chút sừng sờ, mới vừa rồi khi cho nàng uống thuốc, môi chạm môi làm cho thân dưới hắn có cảm giác. Mày hắn nhíu chặt, rủa thầm một tiếng, hoảng sợ thất thố buông bát, bước đi bối rối tiêu sái ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rời khỏi nơi ở

Khinh Vân Nhiễm lo lắng tỉnh lại, nàng an tĩnh nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng không có chút thần thái như thể vừa mới từ địa ngục đi ra. Qua hồi lâu nàng mới giật mình, tâm mắt quét bốn phía thấy một nha hoàn đang đứng ở đầu giường, đầu thỉnh thoảng gục xuống như đang ngủ gà ngủ gật.

Nàng hơi cử động rồi thôi, cả người đều bị đau đón hành hạ cũng không biết trên người mình còn có chỗ nào không đau nữa không?!

Tú nhi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm, cao hứng kêu lên:

-Vương phi, người cuối cùng cũng tỉnh dậy! Thật tốt quá, nô tỳ đi bẩm báo.

Khinh Vân Nhiễm chưa kịp ngăn lại, Tú nhi đã xoay người chạy rất nhanh ra ngoài. Trên mặt nàng mang vài phần giật mình. Hít sâu một hơi rồi thở ra, nàng vốn tưởng rằng mình sẽ được giải thoát, không nghĩ tới một thống khổ hành hạ khác bắt đầu.

Vương phủ như một nhà lao, Vương gia tàn bạo vô tình làm cho nàng thấy giống như mình đang ở địa ngục.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn hạ nhân quỳ lạy, Khinh Vân Nhiễm cả người run lên, trong mắt hiện lên sợ hãi, cửa bị đẩy ra.

Tiêu Thần Hiên bước đi trầm ổn tới bên giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Khinh Vân Nhiễm, mặt hắn lạnh lùng không chút thương tiếc nào nắm vạt áo của nàng, cười lạnh nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi quả nhiên lợi hại, mới vào cửa được vài ngày đã làm cho Vương phủ không được bình yên.

-Muốn tăng thêm tội cho ta, ngươi không có từ!

Khinh Vân Nhiễm thờ đốc vì kinh ngạc, phía sau lưng bị ghim sinh đau, nàng nhìn đau trừng mắt nhìn hắn:

-Buông ta ra!

-Khinh Vân Nhiễm, sau khi ngươi được hưởng trận đòn càng lúc càng làm càn rồi!

Tiêu Thần Hiên nhìn nàng, trong mắt mang ý cảnh cáo, chỉ thấy bạc môi hấn khể mở, lạnh giọng nói:

-Nghe Thường đã chết, có phải ngươi muốn theo làm bạn cùng nàng?

-Là ngươi giết nàng?!

Cả người Khinh Vân Nhiễm cứng đờ, trong mắt là sự hoảng sợ.

-Nàng có tội nên phải đền tội!

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng:

-Lần này là ngươi may mắn, ngươi tốt nhất nên an phận thủ thường, nếu như Bồn vương phát hiện ngươi có mưu đồ làm loạn, Bồn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!

Nói xong, lúc đạo trên tay buông lỏng, Khinh Vân Nhiễm ngã xuống giường, phát ra một tiếng than nhẹ thốt khỏi, hay tay nắm chặt, trong mắt hiện lên hận ý.

Tiêu Thần Hiên khoé miệng vẽ ra một nụ cười, giọng kêu lên:

-Người đâu!?

Tiếng nói vừa dứt, tất cả hạ nhân bên ngoài đều vào, quỳ trên mặt đất:

-Vương gia có gì phân phó?

-Thay vương phi dọn đồ, tống nàng đi Không Đình viện.

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng ra lệnh, con người lãnh đạm liếc nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, phất tay áo rời đi.

Khinh Vân Nhiễm nhìn bóng lưng hấn rồi đi, khoé miệng lãnh đạm cười lạnh.

Cổ kiệu dừng ở sân trước, Khinh Vân Nhiễm được Tú nhi dìu đỡ chậm rãi bước xuống kiệu, nàng có chút ngẩng đầu, sân viện trước mắt, hoang vu tiêu điều, cỏ dại mọc thành bụi, cảnh tượng hết sức rách nát.

Trong không khí tràn ngập mùi của nơi lâu ngày không có người đến, mây liễu không khỏi cau lại, nơi cũ nát nhất, viện hẻo lánh nhất trong phủ – Không Đình viện.

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng cười, thành thân mới có vài ngày, hấn không chịu được đem nàng đuổi vào lãnh cung, hành động lần này của hấn là muốn chế nhạo nàng, vậy cũng tốt, nàng muốn tránh xa hấn, tránh càng xa càng tốt, cho dù sống không an nhàn sung sướng cũng không có cuộc sống nhung lụa nhưng nàng cũng không phải chịu đựng cảm giác khổ sở, ngược lại tâm nàng có thể bình yên dễ chịu.

Có một điểm duy nhất không tốt đó là nơi này rất gần Hoa Phượng viện, mà thị thiếp trong phủ nơi nào cũng có mặt, tin tức nàng ở Không Đình viện sớm đã truyền khắp Vương phủ, đến lúc đó không tránh được việc dây dưa với các nàng.

Nàng khể thờ dài một tiếng, từ nay về sau nàng nhất định phải cẩn thận hơn nữa, lần này bị dính tai ương, một lần là đủ rồi.

Khuôn mặt tròn trịa của Tú nhi tràn đầy phẫn nộ, đình viện này so với phòng hạ nhân thì còn kém xa, không khỏi tức giận bất bình nói:

-Vương phi, Vương gia có phải hồ đồ rồi không, sao lại an bài người đến cái viện cũ nát này?

Khinh Vân Nhiễm nhìn vẻ mặt Tú nhi lộ ra thất vọng, nhẹ giọng an ủi:

-Chờ ta thân thể tốt lên sẽ đem viện này sửa sang dọn dẹp lại, đến lúc đó trồng thêm ít hoa thì sẽ không thua bất cứ đình viện nào.

-Vương phi, người phải chịu khổ rồi!

Tú nhi trong lòng cảm thán, Vương phi không được Vương gia sủng ái đã không còn là chuyện mới mẻ, trong Vương phủ đã truyền tin này từ lâu. Nhưng Vương phi bình dị gần gũi người thế này lại không được đối đãi công bằng, thật làm cho người ta tức giận.

-Chỉ cần có thể bình an qua ngày, cuộc sống có kham khổ ta cũng không ngại, nhưng lại ủy khuất người!

Khinh Vân Nhiễm thân nhiên nói, Tú nhi còn có chút trẻ con, nói không giấu tâm, tính tình cương trực giống với Cúc nhi trong phủ Thừa tướng.

-Vương phi, người nàng vạn lần đừng nói như vậy, nô tỳ chỉ là một hạ nhân.

Tú nhi có chút cúi đầu, nói:

-Người ngồi ở đây nghỉ ngơi một lát, nô tỳ dọn dẹp sửa sang lại phòng một chút rồi đỡ người lên giường nghỉ ngơi.

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, nhìn quanh bốn phía, trong phòng khách có một bao quần áo to tướng trên mặt đất, bên trong phòng có chút âm u, Tú nhi đẩy cửa sổ ra, trong phòng bỗng thoáng rộng sáng ngời ra đôi chút.

Tú nhi dọn dẹp lại phòng ngủ, đưa Khinh Vân Nhiễm đến giường, chuẩn bị thay thuốc cho nàng. Tú nhi gỡ băng gạc trên người nàng ra, lúc gỡ đến chiếc gạc cuối cùng thì nhìn thấy vết thương trên lưng trông rất dữ tợn và kinh khủng.

Tú nhi trở mặt đứng nhìn, sắc mặt trở nên tái nhợt, từ trong tay nải đựng quần áo lấy ra thuốc bôi, mở ra lấy từng ít một thoa lên lưng Khinh Vân Nhiễm sau đó thay băng mới vào.

Sau khi làm xong, sắc mặt Tú nhi cứng đờ, lấy tay che miệng lại, rất nhanh chạy ra ngoài, ngồi xổm xuống một bụi cỏ gần đó mà nôn ra hồi lâu, khi trở về, hốc mắt nàng đỏ lên, suy yếu nói:

-Xin lỗi Vương phi, là Tú nhi vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngựơc Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hoàn cảnh ác liệt

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, nói: -Đừng nói như vậy, đây không phải là lỗi của người.

Tú nhi lau miệng, bất bình nói:

-Vương gia cũng quá nhẫn tâm rồi, hạ thủ với người nặng đến như vậy.

Khinh Vân Nhiễm có chút buồn mắt, cho dù lúc này nàng không thấy, nhưng biểu hiện vừa rồi của Tú nhi làm cho nàng nghĩ vết thương trên lưng nhất định là huyết nhục mơ hồ, làm cho người khác nhìn thấy có cảm giác vô cùng thê thảm.

Tú nhi nhìn về mặt của nàng, trong mắt hiện lên lo lắng, nhẹ giọng an ủi:

-Vương phi, người đừng quá lo lắng, thuốc trị thương bây giờ người đang dùng là do Dẫn đại phu vì người mà đặc biệt chuẩn bị, thuốc này làm vết thương hồi phục rất nhanh, quan trọng nhất là còn có thể không để lại sẹo.

-Dẫn đại phu?

Khinh Vân Nhiễm có chút sửng sốt. Tú nhi cười nói:

-Vương phi không biết rồi, đây chính là thần y nổi danh nhất kinh thành Dẫn Mặc Băng đại phu, nghe nói hần học y có nửa năm nhưng y thuật đã đạt tới trình độ cao minh, hơn nữa hần cùng Vương gia có quan hệ rất tốt nên thường xuyên tới Vương phủ, không chỉ có y thuật cao siêu lại còn rất tuấn mỹ, cử chỉ thanh nhã, rất nhiều nha hoàn trong phủ ái mộ.

-Tú nhi cũng là một trong số đó?

Khinh Vân Nhiễm hỏi, môi anh đào vẽ nên một đường hình cung tuyệt đẹp.

-Người ta cao quý, nô tỳ nào dám hy vọng về duyên phận xa vời không thuộc về mình!?

Tú nhi nói không có vẻ gượng ép, gương mặt vì hân, nhẹ nhàng nói:

-Bất quá, nam tử xuất chúng như vậy, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút mơ mộng.

-Không thử làm sao biết được không thuộc về mình?

Khinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười, con ngươi đen trong suốt sạch sẽ, không nhiễm chút bụi bân.

Tú nhi kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng không khỏi run lên, có chút cúi đầu, thấp giọng nói:

-Vương phi, nô tỳ cùng người không phải cùng một thứ bậc, nô tỳ là hạ nhân, không có tư cách. Đối với Duẫn đại phu chi là tâm tình ngưỡng mộ của nữ nhi mà thôi.

Khinh Vân Nhiễm mím môi, vấn đề cấp bậc không phải nàng nói một hai câu là có thể thay đổi được, khẽ thở dài một cái, ôn nhu hỏi:

-Tú nhi, ngươi có biết một nha hoàn tên Lan nhi bị nhốt nơi nào không?

Tú nhi ngẩng đầu, thấp giọng nói:

-Cái này nô tỳ không rõ lắm, nô tỳ mới vào phủ chưa đầy một tháng, lúc trước là ở phòng bếp phụ việc sau đó mới bị Lâm ma ma là tổng quản phái đi phục vụ Vương phi.

Nàng thực ra cũng không có tư cách đến hầu hạ Vương phi, nhưng nhiều nha hoàn cũng không muốn lại đây hầu hạ vì trong phủ nghe đồn nói hễ là nha hoàn hầu hạ Vương phi đều không có kết cục tốt, cuối cùng Lâm ma ma tổng quản lựa chọn, chọn trúng nàng.

Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm có chút nhũn mảy, tâm tình trong lòng có chút mất mát, mình có thể bình an sau sóng gió nhưng còn Lan nhi thì sao?

Tú nhi chứng kiến vẻ mặt Khinh Vân Nhiễm nghiêm trọng, không khỏi đề nghị nói:

-Không bằng để nô tỳ đi hỏi thăm tỷ muội ở cùng chỗ với nô tỳ, họ vào phủ sớm hơn nô tỳ, hẳn họ cũng biết một chút.

-Cũng tốt!

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên hy vọng:

-Tú nhi, chuyện này phải nhờ vả ngươi rồi! Nếu có tin thì lập tức báo cho ta biết.

-Nô tỳ biết!

Tú nhi gật đầu, sau đó đi xem bên ngoài một chút, quay đầu lại nói:

-Vương phi, cũng đã đến canh ba buổi trưa, nô tỳ đi chuẩn bị ngủ thiện.

Khinh Vân Nhiễm nghe Tú nhi nói mới có cảm giác bụng đói kêu vang liền gật đầu nói:

-Ngươi không nói ta cũng quên khuấy mất, đi đi.

Tú nhi có chút cúi người, sau đó liền đi ra ngoài, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên nghĩ đến một việc, gọi Tú nhi lại nói:

-Tú nhi, chờ một chút!

Tú nhi quay đầu lại hỏi:

-Vương phi, người còn chuyện gì cản dận sao?

Khinh Vân Nhiễm cười đậm, nhẹ giọng nói:

-Đem hộp trang điểm của ta lại đây.

Tú nhi gật đầu, xoay người đi đến chỗ bao quần áo tìm hộp trang điểm, sau khi tìm được liền bước nhanh đến giường đưa cho nàng.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, bên trong là đồ mang từ phủ Thừa tướng về đây, không nghĩ tới những đồ này còn có thể giúp mình.

Khinh Vân Nhiễm lấy ra vài đồ trang sức đưa cho Tú nhi, nhẹ giọng nói:

-Cầm đi, khi hỏi thăm tin tức sẽ có lúc dùng.

Tú nhi có chút khó xử nhìn Khinh Vân Nhiễm:

-Vương phi, đồ quý như vậy...

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu nói:

-Tài sản là vật ngoài thân, khi sinh không mang đến, khi chết cũng không thể mang theo, không cần phải có cảm giác nặng nề.

Tú nhi gật đầu nhận lấy, nói:

-Vương phi, nô tỳ đi ra ngoài, người thân thể không tiện, mọi việc cần phải cẩn thận, chờ nô tỳ trở về.

Nói xong xoay người đi nhanh ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười đồng ý, chờ tú nhi đi rồi, nụ cười trên mặt cũng hạ xuống.

Nàng nhìn vào bên trong chỉ thấy vô cùng thô lương, trên bàn phủ đầy bụi, có mấy cái ghế thì đều đổ trên mặt đất.

Ngang đầu nhìn lại chỉ thấy trên tường đầy mạng nhện, mình đang ngồi trên một cái giường lớn khắc hoa nhưng đầy tro bụi, những tấm ván gỗ thì như sắp long ra, đầy mùi vị ẩm mốc. Chiếc đệm trên giường thì cứng đờ làm cho các khớp xương của nàng mơ hồ bị đau.

Đều nói hoàn cảnh làm nên tâm tình của con người, chính xác là như vậy, thân đang ở tại nơi có tình cảnh rất thô lương, rất khó làm tâm tình người ta trở nên vui vẻ. Hơn nữa lúc này nàng đang ngã bệnh làm cho tâm tình cảm thấy chán nản.

Nàng mím môi cười khổ, chính mình không kiên cường thế này làm cho nàng có chút chán ghét, quay đầu ra bên ngoài hưởng khí trời, mặt trời tươi đẹp trên cao tựa hồ như có thể xua tan đi chút tâm tình không tốt của nàng.

Không biết qua bao lâu Tú nhi trở về, trên người ướt sũng, khuôn mặt sưng phù, khóe miệng dính máu, trên trán xanh tím một mảng.

Trong tay Tú nhi bung hai cái bát nhỏ, bên trong là com nhão, phía trên còn có lẫn một vài lá cây vàng úa, tựa hồ như tỏa ra mùi ôi thiu.

-Tú nhi, ngươi làm sao vậy?

Khinh Vân Nhiễm thấy tình cảnh như vậy sắc mặt có chút giật mình.

-Vương phi, nô tỳ xin lỗi người, nô tỳ...Ô ô...

Tú nhi vừa nói hốc mắt vừa đỏ lên, nước mắt rơi xuống, từng giọt nước mắt rơi vào trong bát.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiếp tục bị chế nhạo

Khinh Vân Nhiễm nhíu mày, nhẹ giọng an ủi nói: -Ngươi đừng khóc nữa, trước đem thức ăn để lên bàn sau đó nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?

Tú nhi nghẹn ngào gạt đầu, tay đưa bát để lên bàn, đem tất cả mọi chuyện phát sinh nói một lần.

Tú nh đầu tiên là đi tới phòng bếp, vừa lúc đi qua phòng của vị tỷ muội tên Tinh nhi, hỏi thăm nàng chuyện của Lan nhi, ban đầu thì Tinh nhi không chịu nói, Tú nhi ngậm miệng, kín đáo lấy ra trang sức đưa chỉ nàng ta, nói nàng ta nói những điều mình biết ra.

Không may hành động này bị một nha hoàn tên Mãn nhi nhìn thấy, nàng vốn là nha hoàn thân cận trong viện của Di Hương, là người khôn khéo xảo quyệt, bình thường rất được lòng Di Hương.

Mãn nhi nhìn thấy hành động các nàng lén lút lút liến tò mò lại gần, phát hiện trong tay Tú nhi là trang sức quý, có lẽ là xuất phát từ đó ky, mạnh miệng nói Tú nhi đi ăn cắp đồ trang sức này.

Một nha hoàn mới vào phủ chưa được bao lâu, trong tay làm sao có vật quý giá như vậy, thật là rất khả nghi?!

Mãn nhi gọi tổng quản ra, lục soát người Tú nhi kỹ càng, Tú nhi không chịu, cự lại phản đối, nói trang sức vốn là Vương phi đưa cho nàng, lời này vừa nói ra, bọn họ liền cười to, nói nàng đã trộm đồ mà nói dối cũng không nên hỗn, còn nói Vương phi đã như bông hoa tàn rồi, bị Vương gia đuổi vào lãnh cung, có phải muốn nhỉnh hót nha hoàn mới có thể sống qua ngày?

Tú nhi tức quá đứng lên cùng các nàng tranh cãi, dù sao thể lực nàng cũng yếu ớt, cuối cùng tất cả trang sức trên người đều bị tổng quản lấy đi mà lại còn bị ăn một trận đòn dữ dội.

Tâm tàn ý lạnh đi tới phòng bếp, sức nóng trong phòng bếp bừa bộn bốc lên tận trời, đại nương trong phòng bếp thấy có hạ nhân hèn kém liền tùy tiện lấy hai bát com nguội lạnh còn thừa lại từ hôm qua đưa cho nàng, nhặt vài mảnh lá cây ở dưới đất lên cho vào bát, Tú nhi khóc cầu xin đại nương, Vương phi thân thể đang bị trọng thương, đồ ăn ôi thiu này làm sao có thể ăn được?

Đại nương không nhận được chửi rủa vài tiếng, đem Tú nhi đuổi ra khỏi phòng bếp, không nói năng lạnh nhạt nữa mà đem luôn một chậu nước rửa bát đổ lên trên người Tú nhi, bị chế nhạo như vậy là người khác sẽ ôm hận rồi đi nhưng Tú nhi lại cắn môi cầu xin đại nương cho hai bát com khác.

Nghe Tú nhi kể lại trong nước mắt, Kinh Vân Nhiễm trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh, cây mạnh hiệp yếu, tình người lạnh ấm, thể thái nóng lạnh. Nàng bây giờ chỉ có một thân thể tàn tạ cho dù không bị Vương gia bắt gặp, nhưng tường thành lại cao đến vậy, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Huống chi nếu như nàng chạy trốn không biết sẽ bị đồn đại như thế nào, nói nàng trong Vương phủ không được Vương gia sủng ái, không chịu nổi cô đơn cùng nam nhân khác bỏ trốn, lúc đó mặt mũi biết đi đâu?

Kinh Vân Nhiễm buông mắt, đây là kết quả mà nàng không hề mong muốn.

Hoàng cung có hậu viện, nhà giàu có đại trạch (chắc là phòng nhì đó ^^), mỗi ngày đều diễn ra tranh sủng đoạt lợi, có lẽ trong số các nàng có người không nghĩ đến tranh đoạt nhưng lại càng không muốn bị rơi vào tình cảnh thê thảm, cô độc ở trong một gian phòng toong tàn, ngày ngày ăn cơm canh nguội lạnh.

Nhưng dù vậy nàng cũng không nghĩ mình sẽ tranh giành, nam nhân kia căn bản không đáng để nàng quan tâm, nếu như nghĩ kiếp sau không thoát khỏi thê thảm thì nàng phải cố gắng thay đổi chính bản thân mình.

Kinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười nhìn Tú nhi, nhẹ giọng nói:

-Đừng khóc nữa, ta không trách ngươi, trang sức không còn cũng được, chỉ cần người ngươi không có việc gì là tốt rồi, mau đi lau mặt đi.

Tú nhi trên mặt đầy nước mắt sưng đỏ mang theo chút giận mình, cảm kích rơi lệ:

-Vương phi, người thật sự không trách nô tỳ?

-Ta không trách! Được rồi, vết thương của ngươi có nặng lắm không?

Kinh Vân Nhiễm vắt mi hỏi, Tú nhi lắc đầu, nói:

-Nô tỳ da thô thịt dày, có bị đánh cũng không làm sao!

Kinh Vân Nhiễm cười khổ:

-Vậy thì tốt rồi, ta đang đói bụng lắm, mau đem cơm lại đây!

Tú nhi không ngừng gạt đầu, cười cười xoay người đi lấy bát.

Kinh Vân Nhiễm tiếp nhận bát cơm trên tay Tú nhi, ngửi thấy mùi ôi thiu bốc lên, quả thật là không muốn ăn nhưng nàng muốn sống sót thì phải chịu khổ, chờ cho thân thể tốt lên thì mọi việc đều sẽ tốt.

-Vương phi, xin lỗi, nô tỳ...

Tú nhi khó xử nhìn Kinh Vân Nhiễm, Kinh Vân Nhiễm ngẩng đầu hỏi:

-Làm sao vậy?

Tú nhi nói:

-Đại nương trong phòng bếp không đưa đĩa cho nô tỳ.

Kinh Vân Nhiễm có chút sùng sốt, cười khổ nói:

-Chúng ta không phải là có tay sao?

Nói xong nàng cầm một nắm cơm nhét vào trong miệng, nhai nuốt thật to, nhìn Tú nhi cười.

Tú nhi nước mắt không thể không rơi xuống, bốc một nắm cơm nguội lạnh bỏ vào trong miệng.

Kinh Vân Nhiễm tuy mặt đang cười nhưng tâm lý không khỏi đau xót đến rơi lệ, thức ăn này mùi vị thật sự là rất khó nuốt. Mình chịu khổ thì không quan tâm nhưng lại liên lụy tới một cô gái như hoa, thật sự trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Cuộc sống mỗi ngày một trôi qua, cuộc sống vẫn kham khổ ngày trước.

Chuyện duy nhất đáng để cao hứng là vết thương trên người bây giờ rất mau khỏi, có thể xuống giường đi lại, đôi khi còn có thể làm chút việc nhỏ không mất quá nhiều sức lực.

Mỗi ngày đều ăn cơm thừa canh cặn, cân nặng của nàng đã tuột dốc đến không ngờ bởi chưa quen, sau đó thì dạ dày đã chai lý đến mức không cảm nhận được gì, cho dù có ăn thịt chuột nướng cũng không có sinh ra bất kỳ phản ứng không tốt nào.

Khinh Vân Nhiễm đẩy cửa viện, bên ngoài có vẻ hoang vu, gần đến cuối viện thì cây cỏ đều vàng úa, cỏ trên mặt đất do không được ai cắt tỉa nên đã cao đến hơn nửa người rồi, giương mắt nhìn lên, tường viện trong Vương phủ rất cao, căn bản là không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Lúc đầu Tú nhi muốn dọn sạch tất cả cỏ dại trong viện nhưng bị Khinh Vân Nhiễm ngăn lại, nàng muốn chờ sau khi vết thương lành sẽ cùng Tú nhi dọn dẹp, như vậy mới công bằng.

Mặc dù Tú nhi vẫn cho rằng thân phận mình là nô tỳ, những việc đó đầu là việc nàng nên làm, nhưng sau khi sống cùng, Khinh Vân Nhiễm đã xóa đi khoảng cách, đối đãi với Tú nhi như tỷ muội.

Tại Không Đình viện cũng đã được hai tháng, Tú nhi ra ngoài hỏi thăm tin tức về Lan nhi cũng không có chút thu hoạch gì.

Tú nhi nhìn Khinh Vân Nhiễm đứng ở ngoài sân, trên người mặc bạch y, tốt đẹp như tiên tử không vướng phàm trần, đường đường là Vương phi nhưng cuộc sống của hạ nhân còn tốt hơn, cho dù Vương phi không nói nhưng Tú nhi ủy khuất cũng không cam lòng, hai tháng này nàng đi lĩnh tiền, mỗi lần đến đều bị đuổi ra.

Cuộc sống không có ngân lượng, cả ngày thức ăn ôi thiu mà lợn cũng không muốn ăn, một hai tháng chưa tính nhưng sau này, cho dù nàng có chịu được nhưng thân thể của Vương phi suy yếu làm sao mà chịu đựng được.

Khinh Vân Nhiễm quay đầu lại, thấy vẻ mặt Tú nhi sầu khổ nhìn mình, không khỏi hỏi:

-Tú nhi, có chuyện gì thế?

-Không có việc gì!

Tú nhi lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

-Tỷ tỷ, hôm nay thân thể cảm thấy thế nào?

-Đừng lo lắng, ta khỏe lắm!

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười nói:

-Ta đang định dọn dẹp sửa sang lại viện này, làm cho nó sáng sủa thoáng đãng hơn.

Nàng định đi hỏi mượn tổng quản cái kéo để cắt cỏ, cũng khá mệt nhưng quan trọng nhất là làm cho viện này trở nên đẹp mắt hơn trước.

Mỗi lần Tú nhi ra ngoài đều bị khinh bỉ làm nàng không đành lòng, tự mình ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm mặc y phục lụa trắng, ngẩng đầu nhìn trời, Tú nhi đi sau nàng, bên ngoài Không Đình viện có rất nhiều thị vệ canh giữ, từ bên ngoài vào hay từ trong ra đều phải để bọn họ kiểm tra.

Không Đình viện là lãnh cung của Vương phủ, hề là phụ nữ đến đây thì cho dù là Vương phi hay thị thiếp đều là phụ nữ bị Vương gia vứt bỏ. Vương gia cũng không cho phép thị vệ cùng nữ nhân của hắn tiếp xúc với nhau.

Thị vệ nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm từ trong viện đi ra, trên người vận bạch y, dáng người chậm chạp, bước đi thiếu sức sống, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ tái nhợt, thân người gầy guộc, cho dù người nào nhìn thấy cũng đều đau lòng.

Bọn thị vệ cúi đầu chấp tay nói:

-Tham kiến Vương phi.

Khinh Vân Nhiễm cười đậm, gật đầu nói:

-Làm phiền các người rồi!

Nói xong liền cùng Tú nhi ưu nhã rời đi.

Tâm lý Tú nhi hết sức bất an, chính mình bị chế nhạo thì không nói làm gì nhưng Vương phi cũng bị người khác coi thường, nàng là một nữ tử yếu đuối, làm sao tranh cãi cùng người khác?

-Tỷ...Vương phi.

Tú nhi nghĩ đây là bên ngoài nên vội đổi lại cách xưng hô.

-Người ở trong viện nghỉ ngơi, để nô tỳ đi là được rồi.

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, lắc đầu nói:

- Thân thể ta khỏe lắm rồi! Cả ngày nằm trên giường, không phải là phế nhân thì sớm muộn gì cũng biến thành phế nhân.

- Nhưng...

Tú nhi muốn nói lại thôi, Khinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười:

- Đừng nói “nhưng” nữa, trong tương tượng của ngươi ta yếu đuối đến thế nào? Chúng ta đi tìm Ngô quân gia trước.

Tú nhi thấy thái độ của Khinh Vân Nhiễm kiên quyết thì không nói nhiều nữa, đứng nhìn vào nàng ngày thường bộ dáng lạnh lùng thần nhiên, một khi nàng đã quyết thì ai cũng không thay đổi được.

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có chút bối rối, đi tìm Ngô quân gia tất nhiên phải đi qua viện của Tiêu Thần Hiên, ông Trời phù hộ, ngàn vạn lần không nên đụng phải hắn, nghĩ tới bước chân trở nên chần chừ một chút.

Lúc này có một nữ tử đi tới, da trắng nõn nà, mũi nhọn như tơ, trên tóc cài đóa hoa hải đường, mặc y phục ngọc thúy lụa mỏng, tư thái kiêu my.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Thị thiếp khiêu khích

Phía sau nàng là một nữ tử có một kiểu tóc vấn cầu kỳ, trên búi tóc có cài trâm khổng tước màu trắng bằng ngọc, trong miệng khổng tước nhả ra sợi dây kim tuyến màu vàng dài xuống tới vai, thướt tha theo bước chân, mặc trang phục rất đẹp. Đi bên cạnh các nàng có hai tỷ nữ theo sát, cung kính cúi đầu, bộ dáng ngoan ngoan vâng dạ.

Nữ tử đi đằng trước thấy Khinh Vân Nhiễm, trong mắt hiện lên sự quý quyết, đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch, cười duyên nói:

- Đây không phải là Vương phi tỷ tỷ sao?

Khinh Vân Nhiễm giật mình, nữ tử đến gần nàng, bên cạnh miệng có một nốt ruồi rất câu hồn người, vô cùng sáng chói.

Nữ tử xinh đẹp phía sau có chút hả hê, khinh thường liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, khoe miệng khẽ nhếch, cười lạnh nhạt:

- Hay thật, nhìn người người gầy gò thế này, gió cùng có thể thổi bay, Vương gia đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc rồi! Ăn mặc lại sơ sài như vậy, ta còn tưởng là nha hoàn nào đang tới đây.

- Các người là...?

Khinh Vân Nhiễm có chút ngạc nhiên, cũng không đem những lời châm chọc của các nàng để trong lòng, chỉ là thấy lạ là tại sao các nàng ấy lại biết nàng?!

- Thiếp là Vũ Liễu, tham kiến Vương phi.

Nữ tử có chút cúi người, cười duyên rủ nói.

- Vũ Liễu tỷ tỷ, đi thôi! Cũng chỉ là một người phụ nữ bị ruồng bỏ, có cần phải lễ phép thế không?

Nữ tử xinh đẹp cười hừ, ngay cả bộ dáng cũng không thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên vẻ không kiên nhẫn, bỏ qua lời châm chọc khiêu khích. Vũ Liễu là một trong những thị thiếp nổi danh ở Vương phủ mà có lần Nghê Thường đã đặc biệt nhắc tới, nàng như thế nào lại quên mất.

Sóng mắt quyến rũ của Vũ Liễu lưu chuyển, giọng nói êm ái:

- Lục Cầm, tỷ tỷ dù sao cũng là Vương phi, người không thể...

Tú nhi đứng một bên cảm thấy tức giận, rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng, vì Khinh Vân Nhiễm bất bình nói:

- Chủ tử Lục Cầm, người làm sao có thể bất kính với Vương phi?

Tú nhi còn chưa nói hết thì “ba” một tiếng, Lục Cẩm phát tay cho nàng một bạt tai dữ dội:

-Chủ tử đang nói chuyện, ở đâu đến lượt tiện tỳ như ngươi xen vào?

Tú nhi hững hờ một bạt tai làm người run rẩy, lão đảo ngã xuống mặt đất.

Khinh Vân Nhiễm cả kinh kêu lên một tiếng:

-Tú nhi, ngươi không sao chứ? Nhìn khuôn mặt Tú nhi in năm dấu tay đỏ sẫm, đôi mi thanh tú cau lại, tông mắt hiện lên tức giận, quay đầu tát một cái thật mạnh vào bảnh mặt Lục Cẩm (bảnh mặt chó ghê hế hế), ánh mắt nàng lạnh lẽo như hàn băng, lạnh giọng nói:

-Ngươi đã thấy đủ chưa?

-Ngươi dám đánh ta?

Lục Cẩm ôm mặt, không thể tin được nhìn Khinh Vân Nhiễm.

-Tại sao ta lại không dám?

-Tiện nhân!

Lục Cẩm mắt lóe lệ quang, giờ tay phải định cho Khinh Vân Nhiễm một bạt tai.

Khinh Vân Nhiễm bắt được tay nàng ta:

-Ngươi nhớ cho kỹ, ta mới là Hiền Vương phi, ngươi chẳng qua là một thị thiếp nhỏ nhỏ, ta là chủ tử mà vẫn chưa nói, ngươi dựa vào cái gì mà vung tay múa chân với nha hoàn của ta?

Mắt nàng ánh lên cái nhìn sắc bén chưa từng có, đây là, một tính cách rất lạ của nàng, chính mình bị người ta hại thì không lo nhưng nàng không thể tha thứ cho ai gây khó dễ với người mà nàng quan tâm.

-Vương phi? Buồn cười đến chết mất, ngươi thì là Vương phi cái gì, Vương gia sớm đã chán ghét ngươi rồi, bất quá ngươi cũng chỉ là thứ đồ bày biện trong phủ thôi, dám có dũng khí trước mặt ta hô to gọi nhỏ sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lục Cẩm dần dần xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, tay nắm chặt thành nắm.

-Như vậy thì sao? Ta được đương kim Hoàng thượng ban hôn, trên danh nghĩa vẫn là Vương phi, các ngươi có được sủng ái đến mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ là “thiếp” mà thôi. Ngay cả vị trí trắc phi cũng hơn các ngươi.

-Ngươi, ngươi... Đồ tiện nhân đáng ghê tởm này!

Lục Cẩm tức giận đến điên người, miệng mở to, há mồm thở dốc, nếu như không phải Vũ Liễu kéo nàng ta lại thì chỉ sợ nàng ta tiến lên vả vào miệng Khinh Vân Nhiễm.

-Ngươi vừa mới rồi nhục mạ ta, ta tát ngươi một cái, xem như ngươi được lời rồi!

Khinh Vân Nhiễm chuyển tầm mắt sang nhìn Vũ Liễu đang ở một bên xem trò vui, đôi mắt lãnh đạm tựa như băng sương:

-Ở Vương phủ này, chỉ có Vương gia mới có quyền xử lý ta. Các ngươi không đủ tư cách.

-Thôi, thôi, cũng không nên âm ỉ làm gì!

Khóe miệng Vũ Liễu vẽ ra một điệu cười đầy ý vị, trong mắt ánh lên sắc bén, người phụ nữ trước mắt, nếu như quang minh mà đấu thì sẽ chỉ làm mất đi cơ hội của mình.

-Vương phi tỷ tỷ, là muội muội Lục Cẩm sai rồi, người bao dung mà tha thứ cho muội ấy đi!

Nói xong liền kéo Lục Cẩm, ánh mắt cảnh cáo nói:

-Muội muội Lục Cẩm, lúc này không phải ngươi nói là muốn đi ngắm sông sao? Bây giờ chúng ta đi đi.

-Nhưng Vũ Liễu tỷ tỷ, mặc dù lúc này nhắc tới Vương gia, nàng cũng...

Lục Cẩm khinh bỉ liếc mắt nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái. Vũ Liễu có chút cúi đầu, nói nhỏ bên tai Lục Cẩm:

-Không nên lỗ mãng.

Đội các nàng đi rồi, Tú nhi đến trước mặt Khinh Vân Nhiễm, cười nói:

-Tỷ tỷ, lúc này tỷ thật lợi hại!

Khinh Vân Nhiễm nhẹ thở ra một hơi:

-Không có gì, sau này ta chịu ủy khuất thì muội đừng có xen vào.

Nàng chỉ cậy mạnh bây giờ thôi, tâm tư của Vương gia, sợ là nàng càng bị gây khó dễ.

Đôi mi thanh tú của Tú nhi nhú lại, trên khuôn mặt hiện ra lo âu:

-Bất quá Tú nhi chỉ là một nô tỳ, tỷ tỷ không nên vì muội mà tranh cãi cùng các chủ tử. Nếu sau này các nàng trả thù tỷ thì biết làm thế nào?

-Đưa ngốc này, không cần để ý làm gì!

Khinh Vân Nhiễm than nhẹ một tiếng, lãnh đạm cười nói:

-Chúng ta không thể quên được việc chính, nhanh đi thôi.

-Ồi chào!

Tú nhi gật đầu, nhìn bóng lưng Khinh Vân Nhiễm, khóe miệng nở một nụ cười tươi như hoa, tỷ tỷ trở nên kiên cường, đừng cảm rồi, điều này đáng để nàng vui vẻ.

Mặt nước xanh bập bênh sóng nước, hoa sen nở rộ tản mát ra mùi hương thoang thoảng đi vào lòng người, lá sen nổi lơ lửng trên mặt nước, xanh biếc ướt át, trên lá sen còn đọng nước giống như viên ngọc quý, trong suốt và mềm mại, một trận gió nhẹ phát qua làm tan đi cảm giác khó chịu, oi bức.

Trong Bát Giác đình có hai vị nữ tử xinh đẹp đang ngồi, trên bàn đá bày những chén nước trà, điểm tâm cùng hoa quả ướp lạnh,... làm cho người khác có cảm giác thêm thưởng.

-Tiện tỳ này, người bụng nước trà như thế à?

Lục Cẩm nhìn quần áo thâm đầy nước trà, đôi mi thanh tú vì tức giận mà nhú lại, một cái tát giáng xuống, đánh cho mặt tiểu nha hoàn lệch sang một bên, khóe miệng rỉ máu.

-Muội muội, cần gì phải chấp nhặt với hạ nhân.

Vũ Liễu trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nữ nhân này không có đầu óc, cũng có thể lợi dụng được nàng ta, nàng sẽ không đối phó với phụ nữ ngu xuẩn như vậy.

-Còn không mau cúi đi!

Lục Cẩm nổi giận đùng đùng kêu lên, tiểu nha hoàn chạy trốn chết.

Lục Cẩm nghiêng đầu, đôi mi thanh tú nhú chặt, bực mình hỏi:

-Vũ Liễu tỷ tỷ, mới vừa rồi sao tỷ kéo muội, tiện nhân kia hơn một tháng phải chịu khổ, ngay cả miệng cũng trở nên xảo quyết rồi. Vô duyên vô cớ phải hứng chịu cơn giận của ả, muội hận không thể nhét đầy độc dược vào cái miệng hèn hạ kia.

Vũ Liễu hé miệng cười, lắc lắc đầu, sóng mắt kiều mỵ, thân nhiên nhìn về phía Lục Cẩm đang bốc hỏa, thấp giọng nói:

-Muội muội đừng tức giận, dù sao nàng ta nói cũng đúng, Khinh Vân Nhiễm hiện giờ là Vương phi, còn chúng ta vẫn là thiếp. Tính khí Vương gia, không phải muội không biết, trong lòng hẳn làm gì có chúng ta. Ngay cả những thị thiếp được sủng ái nhất, kẻ thì bị đá vào doanh trại, kẻ bị ném tới bãi tha ma, có người được cấp rượu độc để tự vẫn. Có kẻ đến xương cốt cũng chẳng còn.

-Nhưng muội không phục, tại sao một nữ nhân đã chết lại có thể chiếm được trái tim Vương gia. Đã vậy, giờ một con tiện nhân lại ngồi chễm chệ trên ngôi vị Vương phi? Muội thật sự...

Lục Cẩm cắn chặt môi, khăn lụa trong tay gần như bị xé rách.

-Vương gia dù chán ghét nàng, nhưng lại chưa bao giờ có sát tâm với nàng. Từ điểm đó có thể thấy được thủ đoạn của nữ nhân kia không phải bình thường. Nếu muội không thăm dò trước, mà lỡ ngỡ xông đến chỗ Vương gia, thì tỷ không biết ai sẽ là người phải chịu thiệt đâu.

Vũ Liễu nhẹ hớp một ngụm trà, dù sao thì muốn trừ bỏ cả hai, không cần phải vội vã.

-Vậy, theo ý của tỷ, chúng ta nên đối phó với ả “Vương phi” kia như thế nào?

Lục Cẩm khôi phục tâm trạng, dần bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn Vũ Liễu, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

-Cách thi có nhiều, nhưng muội muội phải chịu khó hy sinh một chút.

Đôi môi đỏ mọng quyến rũ hé mở, ăn một viên vãi, sau đó cầm lấy khăn tơ tằm lau khô môi, cười lạnh một tiếng.

-Tỷ tỷ nói thử xem.

Lục Cẩm nhất thời sững sốt, không ngờ dưới khuôn mặt đang mỉm cười kia lại là một con hồ ly tinh. Bình thường nàng làm bộ ngây ngô, ngu xuẩn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là mặt nạ ngụy trang mà thôi. Một ngày nào đó phải cho nàng nếm thử mùi vị “gậy ông đập lưng ông” mới được.

-Muội ghé tai lại đây.

Đôi mắt lấp lánh, quyến rũ chột lóe lên, trong lòng Lục Cẩm nở hoa. Nàng hiểu rất rõ, không cần phải vạch trần sự thật. Vì cho dù là ai, cũng đều có tâm cơ, không ít thì nhiều, muốn thì sử dụng, không thì cất giấu. Điều kiện tiên quyết để tranh giành một thứ gì đó, là rốt cuộc nó có đáng giá hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gặp gỡ Sở Vương

Sáng sớm, bầu trời như hồ nước trong suốt, lộ ra vài đám mây trắng trên bầu trời xanh, nhẹ nhàng phiêu dật, ánh sáng nhu hòa xuyên qua tầng mây, phát ra những tia sáng rực rỡ tuyệt đẹp. Hoa nhài tháng tám được những tia sáng chiếu vào chập chờn, tỏa mùi thơm ngát, một trận gió nhẹ thổi qua, cánh hoa tinh tế lay động.

Trong mắt Kinh Vân Nhiễm hiện lên chút ám áp, lộ vẻ cười, lo lắng những ngày gần đây về chuyện cải vã giữa nàng và thị thiếp Lục Cẩm ngày ấy dường như sớm đã trôi vào quên lãng.

Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của nàng, có một vầng sáng mờ ảo bao quanh thân nàng làm da thịt nàng phảng phất như trong suốt.

Nàng ngồi xổm xuống dùng đá vụn để xây vườn hoa, tỉ mỉ đem đất đắp vào, những bông hoa nhỏ nhắn xinh đẹp này được trồng ở viện, trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn.

Tháng tám hoa sinh trưởng ít, nàng chỉ có thể dùng bồn hoa đem chúng từ nơi khác mang về đây, tốn rất nhiều thời gian, sức lực cùng tâm huyết.

Nàng cùng Tú Nhi phải dùng hết thời gian ba ngày mới có thể dọn sạch sẽ cỏ dại trong viện này.

Mỗi ngày đều có việc cần phải hoàn thành, rất rất mệt! Gần đây khẩu vị có chút không tốt, rất hay buồn ngủ, sáng sớm không muốn dậy, đến giữa trưa đã mệt rã rời, thời tiết mùa hè quả thật làm cho người ta mệt mỏi, thân thể không thể đứng dưới ánh mặt trời quá lâu nếu không sẽ bị chóng mặt, choáng váng buồn nôn.

Tú Nhi lau sạch mồ hôi trên trán, trong người nóng nực đang vùn đật ở bờ tường, ngẫu nhiên quay đầu nhìn Kinh Vân Nhiễm, trong mắt mang theo sự hâm mộ.

Tỷ tỷ ở bất kỳ chỗ nào thì chỗ đó cũng như một bức tranh.

Không chỉ trở nên kiên cường lại còn tràn đầy sức sống, chẳng lẽ rời xa Vương gia, đau khổ lại biến thành vui sướng? Mấy lần đi làm việc cùng ới Vương phi, có vài lần đi qua phòng bếp, ngay cả Hồng đại nương khi thấy Vương phi cũng không trở nên ngang ngược nữa.

Bây giờ hằng ngày đều là tỷ tỷ nấu cơm, mỗi ngày từ phòng bếp đi ra, trên tay đều là những thức ăn cực kỳ bình thường nhưng trải qua đôi bàn tay khéo léo của tỷ tỷ đều đã trở thành những món ăn rất ngon.

Mặc dù không được Vương gia sủng ái, đối với tỷ tỷ mà nói tựa như không chút ảnh hưởng. Bây giờ nghĩ lại thấy tỷ tỷ còn hơn mình, Tú Nhi cảm thấy thật vô dụng.

Tú Nhi cúi đầu thăm than, cảm thấy cổ họng có chút khô khát, ngẩng đầu nhìn lên, lớn tiếng gọi:

-Tỷ tỷ, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.

Nghe được giọng Tú Nhi gọi, Kinh Vân Nhiễm mỉm cười gật đầu, rửa tay, sau khi tưới nước cho hoa, lúc đứng lên đột nhiên bị chóng mặt, may là Tú Nhi đã đi tới, nhanh lấy tay đỡ được nàng, ân cần nói:

-Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?

-Không có việc gì! Có thể do ngồi lâu, nghỉ ngơi một lúc là đỡ thôi!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, triệu chứng này đã xuất hiện từ vài ngày nay rồi, nàng biết mình bị mệt rồi.

Tú nhi đỡ Khinh Vân Nhiễm đến bậc cửa, đẩy cửa ra, trong phòng có một cái bàn cũ nát, sau khi Khinh Vân Nhiễm ngồi lên ghế liền day bấm huyệt Thái Dương, hít sâu mấy lần, hy vọng cơ thể thoải mái hơn.

-Tỷ tỷ, trà lạnh tới rồi!

Tú nhi bưng ấm trà để lên bàn, rót trà đưa cho Khinh Vân Nhiễm.

-Cảm ơn!

Khinh Vân Nhiễm nhận lấy cốc trà, nhẹ nhấp một ngụm, cảm giác có chút thư thái.

-Tỷ tỷ, có phải tỷ bị ốm rồi không, hay là gọi đại phu tới xem bệnh đi?

Tú nhi mày liễu hơi nhú, đề nghị nói.

-Chỉ là có chút mệt mỏi, đừng lo!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, nếu như mời đại phu, tất nhiên là sẽ kinh động tới tên Vương gia tàn bạo kia, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện.

-Tỷ tỷ, tỷ đã bận hai ngày nay rồi, bây giờ hãy nghỉ ngơi đi, việc trong viện để Tú nhi làm là được rồi!

Tú nhi thân mật nói, xem biểu hiện của tỷ tỷ thì đây không giống mệt mỏi thông thường, mà là...

-Muội cũng đừng vội, cứ từ từ mà làm.

Khinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười, nhìn sân vườn trong viện sau cố gắng của các nàng đã trở nên đẹp đẽ quang đăng hơn, cảm giác rất vui vẻ.

Tú nhi cầm lấy bồ phiến (bồ phiến là cây quạt làm từ cây hương bồ) phe phẩy nhẹ nhàng cho Khinh Vân Nhiễm, làn gió thoang thoảng không khỏi làm người ta mơ mang buồn ngủ.

Nhìn Khinh Vân Nhiễm ngủ thiếp đi, tú nhi lấy từ trong tủ ra một chiếc áo choàng khoác lên người Khinh Vân Nhiễm, Tú nhi nghĩ mình đi xuống phong bếp lấy đồ ăn, tỷ tỷ một mình ở đây hẳn là không làm sao.

Nghĩ trong chốc lát, Tú nhi cầm lấy làn thức ăn đi ra ngoài viện.

Chỉ là Tú nhi không thấy được, khi nàng vừa rời khỏi viện thì có một thân ảnh cao lớn từ ngoài tường cao nhảy vào, bước đi nhẹ nhàng, sau khi tiếp đất đầu tóc có chút tung bay, mái tóc bay phấp phới rơi xuống bờ vai rộng của nam tử.

Mái tóc nam tử dài như suối, mày kiếm như mực, tóc mai uốn lượn, vàng trán như ngọc đẹp. Cánh môi mỏng, cảm chắc nịch, mắt sáng rõ, mũi cao gầy, cả người như được mài giữa từ viên ngọc tinh xảo, trong sáng mà rực rỡ.

Ngũ quan tuấn mỹ như được chạm khắc, hé ra khuôn mặt anh tuấn, làm cho người khác phải kinh ngạc. Hàng lông mày thâm thúy nhưng không che được vẻ cuồng ngạo, ánh mắt trần tình sắc bén giống như nhìn thấu vạn vật. Quanh thân dường như có vàng sáng bao quanh, khuôn mặt tuyệt mỹ tỏ vẻ bất cần đời.

Ánh mắt hắn quét tới bốn phía, cảm thấy bản thân đã xâm nhập vào một khuôn viên nhỏ. Ngược mắt, cách đó không xa là một nữ nhân đang mơ màng ngủ, đôi mắt thâm thúy khép lại thành một đường hẹp dài. Từng bước, từng bước tới gần, vẻ sùng sốt tràn đầy trong mắt, hắn dừng cách nàng khoảng năm bước. Tia nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, chiếu vào khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của nữ nhân, trên đầu là búi tóc đơn giản, dùng dây cột tóc màu trắng, giống như một đám mây nhẹ nhàng lơ lửng, suối tóc đen tuyền xoả tung trên bờ vai mềm mại, đôi mắt nhắm chặt, lông mi dài rủ xuống che kín mí mắt, ngực bởi vì hô hấp mà phập phồng lên xuống, gió mát nhẹ nhàng dạo qua, thân nhiên đem mùi hương của hoa nhài thả vào không khí, khi có khi không...

Sở Diêu Phong giống như đã bị mê hoặc, không kim lòng được, vờn tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hiền Vương nổi giận

Khóe miệng vẽ ra một điệu cười tà mị, ngón tay đầy đặn mềm nhẵn nhẹ nhàng chạm nhẹ lên gương mặt nàng, thoáng chốc xuất hiện một nụ cười. Kinh Vân Nhiễm mày hơi nhíu, “ừm” một tiếng rồi nghiêng người, môi anh đào nhẹ mằn, tiếp tục yên giấc, Sở Diệu Phong mỉm cười nãy ra hứng thú làm phiền nàng, cúi người xuống nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng.

Kinh Vân Nhiễm cảm giác có chút ngứa ngứa, con mắt đang buồn ngủ mơ màng mở ra, đôi mắt tinh khiết như giọt sương trên đoá hoa hồng trắng, tinh khiết rõ ràng, nàng cùng đối phương bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc cùng sự khó hiểu mông lung.

Trên môi bỗng có xúc cảm (hớ hớ anh này hôn chị Kinh Vân Nhiễm đó ^^) làm cho nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sững sờ, trên người hần tỏa ra một mùi thơm mát dễ chịu giống như mùi hoa lan, so với rượu còn say lòng người hơn, mùi hương tỏa ra, bá đạo bay vào mũi nàng làm nàng nàng có chút ngất ngây, cái lưỡi linh hoạt của hần chơi đùa bên môi nàng, mạnh mẽ cạy hàm răng của nàng ra, xâm nhập vào trong.

Kinh Vân Nhiễm rùng mình, nàng biết bản thân mình đang bị một nam tử tuấn mỹ chơi đùa, đang định chống cự lại tên sắc lang này thì đối phương đã sớm rời khỏi môi nàng.

Sở Diệu Phong nhìn nàng, sóng mắt chuyển động, ánh mắt mê hoặc, tà mị liếm môi, bản tính phóng đãng không kiềm chế được, lộ ra một cách rõ ràng.

Thực sự thì lúc đầu hần chỉ muốn trêu chọc nàng một phen, thuận tiện có thể hưởng thụ được hương vị của nàng, không nghĩ tới hương vị của nàng lại làm hần vui vẻ đến mê hoặc, muốn dùng mà không thể dùng được.

Tựa hồ có chút mê luyến mùi hương trên người nàng, nữ tử trước mắt, thanh lệ thoát tục như là một viên ngọc quý không nhiễm chút tà khí chưa được mài giũa, duy chỉ có điều là không có vàng sáng bao quanh.

Kinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn hần, ánh mắt như sóng nước mùa thu, rung động lộ ra sự lạnh lùng, nàng lạnh giọng chất vấn:

-Ngươi là ai mà đến Hiền Vương phủ cũng dám xông vào làm loạn.

Sở Diệu Phong đối với câu hỏi của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, con mắt tà mị xẹt qua một đạo tinh quang, một cánh tay bá đạo duỗi ra ôm lấy thắt lưng Kinh Vân Nhiễm, đem nàng đang nằm ôm lên, cười nói:

-Nữ nhân này, phản ứng của nàng thật là thú vị!

Phụ nữ bình thường khi nhìn thấy hần thì tất cả đều ngượng ngùng, đáng vẻ không giống như nàng, lãnh đạm lạnh lùng.

Kinh Vân Nhiễm tức giận không chịu nổi, gương mặt tái nhợt vì thịnh nộ mà đỏ ửng, hai tay dùng sức đánh hần, lớn tiếng nổi giận nói:

-Dâm tặc! Buông ta ra! Ngươi biết ta là ai không? Dám vô lễ với ta!

Công kích của nàng đối với hần mà nói thì giống như là gãi ngứa, hần càng ôm nàng bá đạo, nhất thời làm lòng nàng nóng như lửa đốt đứng lên, nghĩ muốn kêu cứu ở cái đình viện hẻo lánh này, cho dù nàng có kêu to đến mức nào đi chăng nữa thì thị vệ cũng sẽ không tới. Huống hồ nếu thị vệ có đến thì chứng kiến hai người bọn họ tư thế mập mờ, nhất định sinh ra hiểu lầm. Nàng không cam lòng tịch mịch cô đơn đã quyến rũ nam nhân khác, chắc chắn không sai, lúc đó nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Sở Diệu Phong cao giọng cười, bắt được cổ tay trắng mịn của nàng, bàn tay làm loạn bên hông nàng, ánh mắt sắc bén nói:

-Cho dù nàng là phụ nữ của Hiền Vương, ta nhất định cũng phải có được nàng.

Kinh Vân Nhiễm tức giận mắng:

-Vô sỉ!

Dám đem nàng biến thành một loại hàng hóa mà muốn lấy thì lấy, tức giận quá mức mà quên tìm hiểu xem hần cung Hiền Vương có quan hệ gì?

-Nữ nhân này, nàng thông minh đáng yêu như một con mèo nhỏ vậy, chọc nàng làm ta thích rồi đó!

Sở Diệu Phong cười tà nịnh, lộ ra hàm răng trắng bóng, thuận tay捏 má nàng:

-Bất quá bộ dáng thẹn quá hóa giận của nàng cũng rất thú vị.

-Ai cần ngươi thích? Ngươi còn dám khinh bạc ta, ta sẽ bắt ngươi phải trả một cái giá rất lớn.

Kinh Vân Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận nói, đột nhiên cảm thấy mình thật thảm hại, ngay cả những từ ngữ mắng chửi cũng không biết.

-Nói ta nghe thử xem, trả giá lớn như thế nào?

Sở Diệu Phong khẽ nhướn mày, tư thế uy hiếp của nàng đối với hần mà nói không hề khó chịu chút nào mà ngược lại, hần dán vào tai nàng thổi một

luồng khí, cúi đầu thương thức nhìn ngực nàng.

-Hạ lưu!

Mặt Khinh Vân Nhiễm đỏ ửng, nếu không phải hai tay đã bị giữ chặt thì nàng sớm đã cho hắn một cái tát.

-Bỏn công tử phong lưu không phải hạ lưu!

Ánh mắt Sở Diệu Phong biến đổi, hắn lạnh lùng nói, hoàn toàn không biết được ẩn ý bên trong.

-Hừ! Chẳng qua là sắc ma đội lột người, còn tự cho là mình phong lưu!

Khinh Vân Nhiễm khinh miệt, nhàu mày xem thường, hồi tưởng lại lúc này bị hắn cưỡng hôn, trong lòng lại phẫn nộ đến cực điểm.

-Nữ nhân, nói cho ta biết tên của nàng.

Sở Diệu Phong nhướn mày, ý cười trong mắt càng tăng thêm. Hắn tưởng bông hoa nhài trước mặt dịu dàng động lòng người, không ngờ rằng lại độc như vậy.

Khinh Vân Nhiễm mím môi không nói, đánh cũng không đánh lại hắn, mặt dày cũng không dày bằng hắn, mắng hắn cũng không có từ ngữ dễ mắng, quả thực là đồ lưu manh vô lại.

-Không nói?

Ánh mắt lạnh lẽo của Sở Diệu Phong mỗi lúc một tăng, khuôn mặt tuấn tú sát lại gần.

-Thật sự không nói.

Hơi thở ấm áp của hắn mon trón trên mặt nàng.

-Nhất định nàng không chịu nói?

-Cút ngay!

Khinh Vân Nhiễm cố sống cố chết liên tục giãy giụa, nhưng thân mình vẫn không thể động đậy, bất đắc dĩ phải ngửa cổ về phía sau, cố trốn tránh sự công kích của đối phương.

-Cổ duỗi dài như vậy làm gì?

Sở Diệu Phong thấy thế, cổ họng phát ra một tràng cười to đầy khoái trá, khẽ hôn vào gáy của nàng:

-Không nói cũng không sao! Hay là thế này, mỹ nhân, ta lập tức đi tìm Hiên Vương gia, nói với hắn ban nàng cho ta!

Đúng lúc này, một giọng nói như băng hàn ngàn năm truyền tới từ sau lưng bọn họ:

-Không cần! Bỏn vương ở đây!

Tiêu Thần Hiên mặc một bộ cẩm bào màu bạch kim, bóng dáng cao lớn lạnh lẽo đứng ở cửa viện, phía sau còn có vài tên thị vệ. Hắn bước tới, cách chỗ Khinh Vân Nhiễm ba bước chân.

Khinh Vân Nhiễm cả người cứng ngắc, trong lòng rất sợ hãi, đôi mắt tràn đầy sóng lớn, không cách nào nói ra được.

Nghe tiếng người, Sở Diệu Phong quay đầu, thu hồi nụ cười bất cần đời trên mặt, buông Khinh Vân Nhiễm ra:

-Hiên Vương gia, đã lâu không gặp.

Tiêu Thần Hiên không chớp mắt nhìn Khinh Vân Nhiễm, trong mắt gân máu hiện lên, con ngươi dữ tợn như phát ra lửa.

-Sở Vương sao không vào bằng cửa chính? Làm cho bỏn vương phải vất vả tìm kiếm.

Thân thể cứng ngắc của Khinh Vân Nhiễm không khỏi run lên, rốt cuộc nàng cũng không thoát được chuỗi trí nhớ khủng khiếp kia. Nhưng dù đang sợ hãi đến tột độ, nàng vẫn không chịu thua, vẫn quật cường ngẩng lên nhìn thẳng vào hắn.

-Sao ngươi biết Bỏn vương ở đây?

Sở Diệu Phong lên tiếng phá vỡ không khí quỷ dị trong sân, khoe miệng ma quái nở nụ cười cân nhắc.

-Ngươi hầu của ngươi đi theo Hành Vân đến Vương phủ liền không thấy bóng dáng ngươi, Bỏn vương đoán ngươi đã lên vào Vương phủ.

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng đáp trả, trải qua một hồi truy tìm tung tích, hẳn mới xác định Diệu Phong đang ở đây.

-Thật vừa vặn, đúng lúc Bồn vương đang định xin người một nữ nhân...

Sở Diệu Phong cười gian xảo, đôi mắt nóng bỏng nhìn về phía Kinh Vân Nhiễm. Tiêu Thần Hiên nhú mày, đi đến trước mặt Kinh Vân Nhiễm, không hề báo trước giáng một bạt tai thật mạnh lên mặt nàng, nổi giận:

-Dâm phụ! Dám quyến rũ Sở Vương sau lưng ta!

-Hiên Vương, người...

Sở Diệu Phong trong mắt lạnh lẽo, đầu lòng nhìn về phía Kinh Vân Nhiễm, vươn tay vuốt ve gò má của nàng, nhưng Kinh Vân Nhiễm lập tức cự tuyệt, đẩy tay hắn ra.

-Ta không có! Rõ ràng vừa rồi là hắn làm kinh bạc ta. Người là phu quân, không những không vì thế từ lấy lại công đạo, mà còn đổi trắng thay đen, trách oan cho ta, quả thật là không thể nói lý!

Trên mặt Kinh Vân Nhiễm in hình năm ngón tay đỏ đậm, nóng rất đau đớn, nhưng nàng vẫn ngang bướng không chịu khuất phục, như một đóa sen tuyết không lay chuyển trong bão táp, trong phong ba mà nở rộ đẹp đến say lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tức giận bùng bùng

-Con dâm phụ này, rõ ràng là người ôm Sở Vương không buông, Bồn vương tận mắt nhìn thấy, người còn dám nói xấu là Sở Vương kinh bạc người? Sắc mặt Tiêu Thần Hiên đầy phẫn nộ, trong mắt bắn ra ánh nhìn tức giận rất sắc bén.

-Người cứ cho là thế đi!

Kinh Vân Nhiễm cắn môi, không hề giải thích, bọn họ lúc này đều không có chút tin tưởng, trong mắt chuyện nhìn thấy là thật nhưng cũng có thể vận sang một hướng khác, trái tim băng giá như băng.

-Người thừa nhận chuyện này?!

Tiêu Thần Hiên nhìn thấy bộ dáng của nàng lộn chết không sợ nước sôi, là thái độ không biết hối lỗi sửa sai, lòng ngực như muốn nổ ra.

-Hiên Vương!

Sở Diệu Phong cười yếu ớt, một tay ôm lấy vai Kinh Vân Nhiễm, trầm thiết nói:

-Có thể đem người phụ nữ này tặng cho Bồn vương không?

-KHÔNG ĐƯỢC!

Tiêu Thần Hiên cự tuyệt theo phản xạ ngay lập tức, nhìn thấy cánh tay đang đặt trên vai Kinh Vân Nhiễm, cơ hồ rít lên như sấm, sau khi khẩu khí cực kỳ cứng nhắc liền cố lạnh giọng mà nói:

-Nàng vốn là nữ nhi của Kinh Thừa tướng, là Vương phi mới tân hôn không lâu của Bồn vương.

-Vương phi?

Sở Diệu Phong nhưn mày cười lãnh đạm, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

-Không thể nào, kiểu thế mới tân hôn của Hiên Vương làm sao có thể ở một đình viện hoang vu hẻo lánh thế này được?

-Sở Vương, người bỏ tay ra! Ta nói lại lần nữa, nàng là Vương phi của Bồn vương, sao người có thể tùy tiện ôm ấp?!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, con mắt tối dần mờ hồ như xuất hiện hàn băng.

-Vậy là Bồn vương đã mạo phạm rồi!

Sở Diệu Phong lãnh đạm cười, hai tay giờ lên nhưng trong mắt tràn đầy ý cười, không có cảm giác mình đã mạo phạm, ngược lại muốn trêu chọc làm cho đối phương tức giận đến nổi nổi trận lôi đình.

Tiêu Thần Hiên tức giận đến nổi không kiềm chế được, một tay đoạt lại Kinh Vân Nhiễm từ trong lòng Sở Diệu Phong, gắt gao ôm thắt lưng Kinh Vân Nhiễm, một tay nắm chặt thành quyền:

-Tiện nhân, ngươi chờ xem Bôn vương xử lý ngươi thế nào!?

-Muốn chém muốn giết tùy ngươi! Có phu quân như ngươi, chết với không chết thì có gì khác nhau?

Kinh Vân Nhiễm thấy chết không sợ, cùng chung sống với hắn không khác gì như ở địa ngục, nàng mệt mỏi lắm rồi, nàng một khắc cũng không nghĩ ở lại nơi này, muốn rời khỏi nơi này, rời xa nơi có nam nhân làm cho nàng thống khổ.

-Làm chuyện vô si như thế này mà ngươi vẫn có gan cãi lại? Bôn vương xem ngươi mạnh miệng hay là gân cốt mạnh?

Tiêu Thần Hiên nổi giận, ánh mắt hận không thể đem Kinh Vân Nhiễm bóp nát nuốt vào trong bụng, quát to một tiếng:

-Người đâu? Đem con dâm phụ tiện nhân này kéo xuống đánh năm mươi gậy!

-Chờ đã!

Sở Diệu Phong hét lớn, trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên một tia lạnh lẽo.

-Hiên Vương, ngươi đối với Vương phi như thế không được, ngươi cũng biết, Bôn vương thường ngày bản tính phóng dãng, cũng không biết được thân phận của Vương phi nên đã mạo phạm, mong Hiên Vương thứ lỗi.

Ánh mắt Sở Diệu Phong lạnh lẽo, hắn không muốn làm cho Kinh Vân Nhiễm bị chịu phạt như vậy.

-Sở Vương, đây là việc nhà của Bôn vương, ngươi không nên tham gia!

Tiêu Thần Hiên khách khí nói nhưng tư thái thì không như thế, cả người giương cung bạt kiếm.

-Bôn vương thấy mỹ nhân phải chịu khổ, Vương phi lại là nữ tử thanh lệ thoát tục như vậy mà ngươi cũng cam lòng để nàng ấy chịu phạt, Bôn vương đau lòng rồi!

Sở Diệu Phong cười, trong mắt hiện lên ánh nhìn sắc bén.

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi thật lợi hại, mới giờ phút thủ đoạn ra là đã tìm ngay được Sở Vương làm chỗ dựa.

Con mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, trong mắt lạnh như băng nhìn Kinh Vân Nhiễm.

-Ngươi muốn nghĩ thế nào thì tùy ngươi, dù sao ta cũng không làm chuyện có lỗi với ngươi.

Kinh Vân Nhiễm nhìn đau ngắt đầu lên, liếc nhìn Sở Diệu Phong, lúc đầu là hắn kinh ngạc, đối với hắn cảm thấy rất chán ghét nhưng chỉ có bản tính phóng dãng là không kiềm chế được, tâm địa tốt hơn nhiều so với tên Vương gia ác ma này.

-Ngươi nhìn đi đâu?

Tiêu Thần Hiên kéo vạt áo Kinh Vân Nhiễm, một tay vừa vặn nắm chặt cảm nàng, cùng nàng đối mặt, tức giận hờn dỗi trong lòng không có chỗ phát tiết, phụ nữ ghê tởm này là gan càng lúc càng lớn, dám ngang nhiên làm trò trước mặt hắn, nhìn trộm Sở Diệu Phong, liếc mắt đưa tình, căn bản không để phu quân là hắn ở trong mắt, vậy uy nghiêm của hắn vụt đâu?

-Ta xem nơi nào là tự do của ta!

Kinh Vân Nhiễm mở mắt, vẻ mặt quật cường nhìn về nơi khác, cho dù có xem những vật bản thủ thì cũng không thèm nhìn hắn.

-Hiên Vương, ngươi để lại chút mặt mũi cho Bôn vương đi.

Kiên nhẫn của Sở Diệu Phong đã hết chứng kiến bọn họ lúc này giống như có tình ý làm trong lòng hắn bùng dâng lên bức mình.

-Sở Diệu Phong, ngươi vì tiện nhân này trở mặt với Bôn vương?

Tiêu Thần Hiên nâng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói:

-Ngươi cũng biết, thế tử của băng hữu không thể mạo phạm.

-Bôn vương chỉ là thương hương tiếc ngọc thôi.

Sở Diệu Phong nhưn mảy, thản nhiên nói:

-Huống hồ hôm nay Bồn vương đến đây là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc cùng Hiền Vương, nếu là vì Vương phi mà không thoải mái, Bồn vương cũng... .

-Việc này ngày khác bàn bạc, mời Sở Vương hôm nay về đi!

Tiêu Thần Hiền tức giận hừ một tiếng, cắt đứt lời hắn nói, hạ lệnh đuổi khách.

-Ngươi là muốn đuổi Bồn vương đi? Bồn vương còn muốn ở lại nói chuyện vui vẻ với Vương phi vài câu.

Sở Diệu Phong nhìn mặt Tiêu Thần Hiền đầy hàn băng, mơ hồ như sắp bộc phát, không nhịn được nói một câu trêu chọc, xem núi băng hóa thành biển lửa thật là thú vị.

-Sở Diệu Phong, ngươi đừng ép Bồn vương phải động thủ!

Tiêu Thần Hiền nổi giận quát, trên trán nổi gân xanh, ngũ quan tuấn mỹ có chút vặn vẹo, sắc mặt âm trầm giống như màn đêm trước ánh bình minh.

-Hay lắm, Bồn vương chỉ chơi đùa cùng ngươi một chút, Bồn vương cáo từ!

Sở Diệu Phong chấp tay thản nhiên nói, thâm ý liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, vốn tưởng rằng nàng là một thị thiếp không được sủng ái trong Hiền Vương phủ, không ngờ rằng nàng là Vương phi của Tiêu Thần Hiền, hắn vốn rất khinh người, chính mình thích cái gì thì phải có cái đó bằng được, hống hồ hắn nhìn ra Tiêu Thần Hiền rất chán ghét nàng, còn nhiều thời gian, hắn vẫn còn cơ hội.

-Trăm Đình, tiễn Sở Vương.

Tiêu Thần Hiền nhíu chặt mày, lạnh lùng nói.

-Vương phi, ngày khác gặp lại!

Nói xong, Sở Diệu Phong nháy mắt với Khinh Vân Nhiễm vài cái, cười tà mị, bước đi thong dong ra khỏi viện.

Tới cuối cùng, mặt Tiêu Thần Hiền vẫn âm trầm, rất giống như có người đang thiếu nợ hắn năm trăm lượng bạc.

Đội Sở Diệu Phong vừa đi, Tiêu Thần Hiền hung thần ác sát cảm tức nhìn Khinh Vân Nhiễm, như muốn đem nàng nuốt sống vậy.

-Người đi rồi, ngươi nhìn gì? Có tin Bồn vương móc hai tròng mắt của ngươi ra không?

-Ta không hiểu ngươi nói gì!

Khinh Vân Nhiễm nhíu mày. Không biết trong đầu hắn chứa cái gì, nàng đang buồn bực nhìn Tú Nhi bị thị vệ chặn lại không cho vào, trong mắt hắn lại thành ra nàng đang lưu luyến nhìn Sở vương.

-Tiện nhân, đừng nghĩ có Sở Vương giúp ngươi thì ngươi có thể thoát khỏi tay bồn vương!

Tiêu Thần Hiền đột nhiên túm lấy Khinh Vân Nhiễm, bước như bay ra ngoài sân.

-Ngươi muốn làm gì? Buông ra!

Khinh Vân Nhiễm cảm giác tay bị hắn bóp nát, bước chân hắn vừa nhanh nhẹn lại vừa hùng dũng làm nàng không theo kịp, loạng choạng, nghiêng ngã. Bị Tiêu Thần Hiền kéo đi mấy thước, y phục trắng tinh trên người đã bám đầy bụi bặm.

-Vương gia!

Bọn thị vệ thấy thế đều đồng loạt đi theo, Tú Nhi tới sau, hốt hoảng kêu lên:

-Vương phi!

-Cút!

Tiêu Thần Hiền gầm lên, mọi người sợ hãi vội vàng lui ra.

Tiêu Thần Hiền giận dữ cau mày, ôm Khinh Vân Nhiễm trong tay, đập mây cười gió lao vút đi, cảnh vật hai bên liên tục lùi về phía sau. Đến chiếc hang lạnh lẽo hàng ngày luyện võ công, hắn bèn ném nàng xuống.

Khinh Vân Nhiễm còn chưa kịp phản ứng thì “bốp” một tiếng, thân thể đã rơi vào một chiếc hồ nước lạnh như băng, uống mấy ngụm liền, sau đó trôi lên mặt nước.

-Lạnh quá!

Nàng run cầm cập, cuộn người lại, rúc đầu vào giữa hai chân. Chỉ một chút sau, môi nàng tím tái, hàm răng đánh vào nhau lập cập. Thân thể giờ phút này chỉ có duy nhất hai từ để hình dung: chết cứng.

-Rửa sạch tất cả những chỗ hấn đã chạm vào cho ta!

Tiêu Thần Hiên khinh miệt nhìn nàng, “Người thiếu nam nhân đến như vậy, ta sẽ tự tay thỏa mãn dục vọng của người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hận tới thấu xương

-Đồ điên này! Khinh Vân Nhiễm tức giận mắng một tiếng, thân thể bơi hướng vào bờ, bàn tay nhỏ bé mới chạm vào cỏ xanh trên mặt đất thì Tiêu Thần Hiên đã dùng chân dẫm mạnh vào tay nàng, đau nhức phút chốc truyền đến, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh như băng vang lên trên đỉnh đầu:

-Gột rửa cho sạch sẽ, nếu không sạch sẽ thì đừng nghĩ đi lên.

Ngay sau đó Tiêu Thần Hiên đá tay nàng xuống hồ.

-Áaaa!

Khinh Vân Nhiễm không chịu nổi đau đớn rút nhanh tay về, tức giận chưa kịp mắng thì đã bị người ở trên dùng lực ấn xuống hồ.

Cả thân thể Khinh Vân Nhiễm ngập trong hồ nước lạnh, miệng kêu oọc oọc liên tục.

Từ mũi thoát ra rất nhiều bọt khí, nàng đã uống rất nhiều nước, mặt và tay đều lạnh đến đông cứng lại, đau đớn như bị dao cứa vậy, hít thở gần như không thông, sống không bằng chết.

Dây vò của cái chết làm cho nàng toàn thân run run, nàng tuyệt vọng ngất đi, vài giây cuối cùng của tính mạng.

Khinh Vân Nhiễm đau nhức, hai tay duỗi thẳng, kéo tay Tiêu Thần Hiên, dùng toàn bộ khí lực còn lại kéo hấn từ trên bờ xuống, muốn chết thì tên ác ma này cũng phải chết cùng nàng.

Tiêu Thần Hiên bị bất ngờ, không có phòng bị gì nên bị kéo nhanh xuống hồ nước lạnh, lạnh và đau đớn tới thấu xương, hấn nhủu mày rống giận:

-Tiện nhân này, ngươi muốn chết?

Khinh Vân Nhiễm thờ dốc.

-Muốn chết thì cùng chết, cho dù chết ta cũng phải kéo ngươi theo cùng!

-Tiện nhân!

Tiêu Thần Hiên tức giận, trừng phạt nắm chặt cằm nàng, tiếp theo môi của nàng bị hấn gắt gao phủ lấy, cả người nàng ngẩn ra, mắt mờ lờn, đầu óc trống rỗng.

Cái lưỡi nóng bỏng của hấn mạnh mẽ tiến vào trong miệng nàng, khiêu khích, truy đuổi, triền miên dây dưa, ra sức cuốn lấy lưỡi của nàng.

Hấn hôn hết sức bá đạo, cuồng dã, nóng bỏng làm cho nàng không cách nào hô hấp, lãnh ý hiện lên hoảng sợ, trong nháy mắt toàn thân cùng lòng của nàng đều trở nên mềm oặt.

-Đừng! Không...

Khinh Vân Nhiễm sử dụng khí lực toàn thân chống cự lại hấn, thân thể kịch liệt giãy dụa, hai chân khua loạn trong nước, sợi tóc ướt sũng dính hai bên má, những hạt nước trong suốt long lanh dính trên mái tóc đen như những ngôi sao, liên tục rơi vào trong hồ tạo nên những rung động nhỏ trên mặt nước.

Trong lúc giãy dụa, những sợi tóc bám vào nhau, mấy sợi quấn quanh, phát qua gương mặt của Tiêu Thần Hiên, vào tai, vào cổ, trên vai...

Đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác mãnh liệt, vô cùng kinh ngạc, phần nộ, cảm thấy thẹn, không cam lòng chịu đựng tâm tình trái ngược này.

Khinh Vân Nhiễm tức giận không kiềm chế được cắn vào đầu lưỡi của hấn, trong nháy mắt toàn bộ khoang miệng tràn ngập máu tươi.

Tiêu Thần Hiên bị đau đớn, rời đi môi của nàng, thân thể lui về phía sau một chút, nàng định thừa dịp hấn buông lỏng cảnh giác để trả thù, tay trái nhanh chóng tát vào mặt hấn nhưng hấn lại sớm một bước bắt được cổ tay trái của nàng, ánh mắt như một dã thú gắt gao nhìn nàng chăm chăm, vẻ lo lắng phần nộ nhanh chóng bị thay thế bởi đôi mắt đỏ như có ma tính dâng lên dục hỏa.

-Súc sinh!

Khinh Vân Nhiễm tức giận mở miệng mắng, trong mắt hiện lên hận ý.

-Ngươi muốn chết nhưng Bồn vương không cho ngươi được thỏa nguyện đâu!

Con ngươi đen của Tiêu Thần Hiên mị hoặc, một bên vận công hộ lực giữ chặt hai tay của nàng ở trên bờ, phía sau lưng nàng bị ép tới gần mép hồ, nước ao rét lạnh tới tận xương nhưng thân thể của hấn lại như một ngọn lửa, gắt gao dán vào người nàng, xua tan một chút hàn khí ở cơ thể nàng.

-Buông ta ra!

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm xuất hiện một trận rét lạnh đến thấu xương, hai tay không thể cử động đành dùng chân đá một phát thật mạnh vào chỗ hiểm của hấn. (chỗ hiểm là gì chắc mọi người đều biết nhì ^^)

-Dừng!

Tiêu Thần Hiên kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt vặn vẹo làm cho Khinh Vân Nhiễm cảm thấy vô cùng khoái trá sau khi trả thù được.

-Đáng chết!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh băng như một lưỡi dao sắc bén cắt mỗi tác da tác thịt trên người nàng.

-Ngươi càng chán ghét sự đụng chạm của Bồn vương thì Bồn vương lại càng muốn chạm vào người ngươi.

-Vô si!

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm xuất hiện sự tức giận, tay nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

-Tâm địa ngươi như một đại ác ma, cho dù ta chết rồi cũng sẽ hóa thành quỷ ám ngươi cả đời không được bình an.

-Ngươi hận ta đến như vậy?

Tiêu Thần Hiên bị ánh mắt mang theo căm hận tới xương tủy giữ chặt, loại phản ứng mãnh liệt hấn cho tới bây giờ mới được thấy ở một người phụ nữ.

-Ta hận không thể lột da ngươi, róc thịt ngươi, uống máu của ngươi, gặm xương cốt của ngươi.

Khinh Vân Nhiễm khóe miệng cười lạnh, nàng chỉ cầu an bình qua ngày, ngay cả một nguyên xọng nhỏ nhoi như vậy đều bị hủy diệt trước mắt tên ác ma này, nàng làm sao có thể không hận?

-Ta giết độc phụ ngươi! (độc phụ: nữ nhân độc ác)

Tiêu Thần Hiên con mắt tối lại, ánh mắt vô cùng hung tàn, ra sức bóp cổ nàng, khóe miệng dần dần trở nên vặn vẹo.

Khinh Vân Nhiễm há miệng thè lưỡi, cảm giác hít thở không thông làm cho nàng khủng hoảng, hai tay nắm chặt lấy hai tay hấn không cho lực đạo gia tăng thêm, không bao lâu, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, biến ảnh, cảnh tượng cũng trở nên mờ nhạt thay đổi liên tục.

Trong giờ phút sắp ngất, nàng cúi đầu há mồm cắn vào cánh tay hấn, cắn thật mạnh vào da thịt hấn, cắn như có thể sâu tới xương tủy, máu tươi đỏ sẫm từ một bên môi chảy xuống dọc theo cằm rơi xuống nước, trước mắt nàng là một mảnh hắc ám không không chế được, nàng buông lỏng miệng là sẽ rơi vào vực sâu.

Tiêu Thần Hiên ánh mắt đầm máu, hung tàn bắt lấy tay nàng đột nhiên lại nói lỏng, tiếng nói khàn khàn khủng khiếp:

-Nhớ cho kỹ, ngươi hôm nay nói như thế Bồn vương liền cho ngươi ném thử tư vị của việc sống không bằng chết.

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh, tư vị của việc sống không bằng chết nàng sớm đã nếm nó từ lâu rồi, sống mà như thế thì chết có làm sao?

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nhìn nàng một cái, nhảy lên trên bờ, thi triển khinh công biến mất ngay trước mắt nàng, đem nàng bỏ ở chỗ này.

Ông tay áo Khinh Vân Nhiễm ướt đầm chạm lên bờ, thân thể cứng nhắc chặt vật bờ lên, y phục đã bị hấn xé toang đến mức không chịu nổi, từng bước một, thân thể lạnh như băng tiếp xúc cùng ánh sáng mặt trời nhưng hàn khí đã ăn mòn thần kinh của nàng.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, nơi này hình như là phía sau núi của Vương phủ, bình thường không có người nào bén mảng, nói không chừng còn có thể có thú dữ, ma quỷ, đi như vậy ý là bảo nàng tự một mình đi bộ về Không Đình viện sao?

Nàng thở dài một hơi, chỉ có thể đi đến đâu thì tính đến đó.

Trong tay là một cây gậy, chậm rãi bước từng bước dựa theo trí nhớ, không biết đi đã bao nhiêu lâu mới nhìn thấy một người ở phía trước.

Đột nhiên thân dưới quần đau khủng khiếp, nàng phải ngồi xổm xuống, cắn chặt môi cánh hoa, ôm bụng vì đau đớn, đột nhiên nghĩ hai tháng gần đây mình không có kinh, trong lòng sợ hãi, ngàn vạn lần đừng như vậy!

Sẽ không đâu, nàng an ủi chính mình nhưng tâm lý dần trở nên bất an.

Nàng lắc lắc đầu, khuyên chính mình không nên nghĩ lung tung, dù sao chuyện này vẫn chưa xác định, nhưng bỗng kịch liệt đau đớn, đột nhiên trước mắt tối sầm, mất đi tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Quyết không hối hận

Cả người Tiêu Thần Hiên tỏa ra luồng khí lạnh lẽo đến mức chết người, ống tay áo sớm đã nhuộm đầy máu, bước đi của hắn vội vàng rối loạn, sắc mặt âm trầm đi tới Phù Dung lâu. Nhã Phù đang ngủ trên nhuyển tháp, nha hoàn Xuân nhi bối rối mở cửa tiến vào bẩm báo, nàng bất ngờ tỉnh dậy, mở mắt ngái ngủ, ngón tay ngọc vén tóc mai, Xuân nhi nhanh nhẩu đỡ nàng dậy, trang điểm một hồi, thướt tha đứng tại cửa, đôi mắt đẹp nhìn xa xa, dần dần thấy một thân ảnh cao lớn, khoe một vẻ ra một đường cung tuyệt đẹp đến say lòng người.

Xuân nhi cúi đầu đứng ở phía sau Nhã Phù, đáy lòng vui vẻ thay cho chủ tử, gần đây Vương gia thường lui tới Phù Dung lâu, ngẫu nhiên sẽ qua đêm tại đây, xem ra lúc mà Vương gia độc sủng chủ tử sắp đến rồi.

Hắn gần trong gang tấc nhưng về mặt lại lạnh lùng như một người đang ở xa ngoài muôn nghìn dặm.

Nhã Phù cười lãnh đạm cười, đôi môi có chút tái nhợt, đôi mi thanh tú nhẹ nhúu lại, cúi người nghênh đón:

-Nhã Phù tham kiến Vương gia...

Lời còn chưa dứt, nhìn thấy tay hắn chảy máu, khuôn mặt đang cười mất đi nguyên bản, giật mình chớp mắt một cái, môi phản khẽ run:

-Vương gia, người bị làm sao vậy?

Tiêu Thần Hiên thần nhiên đáp lại:

-Không có chuyện gì đáng ngại.

Nhã Phù trong lòng hoảng hốt vội vàng sai Xuân nhi lấy hòm thuốc, Xuân nhi khom người nhanh chóng chạy vào.

Tiêu Thần Hiên bước đi vào thính đường, Nhã Phù theo sát sau đó, hắn mặt lạnh ngồi xuống, con ngươi đen mị hoặc, đôi môi mím chặt như thể kim nén tức giận.

Nhã Phù cắn đôi môi mọng đỏ, vén ống tay áo hắn lên, nhìn thấy vết thương khắc sâu vào xương cốt làm cho nàng thở hắt ra một hơi.

Xuân nhi mang hòm thuốc đặt trên bàn, mở ra:

-Chủ tử.

Nhã Phù khẽ run mi mắt, mắt đi tinh táo, đầu ngón tay lướt qua các bình thuốc, cuối cùng lấy ra một bình bằng bạch ngọc, mở ra, đem thuốc bột rắc lên trên tay hắn, nhanh nhẹn dùng băng gạc băng bó cẩn thận.

Sau khi làm xong, trong phòng yên tĩnh không có một tiếng động, trong một khoảng thời gian ngắn không khí như ngưng trệ.

Nhã Phù nhìn Tiêu Thần Hiên, hắn ngồi ở ghế không nói một lời nào, khuôn mặt tuấn tú đầy âm hàn, nhẹ giọng nói:

-Vương gia trong lòng có chuyện gì phiền muộn vậy?

-Nhã Phù, Bôn vương muốn ngươi giả bộ ngu, phụ nữ thông minh đôi khi làm tâm của nam nhân sinh ra chán ghét.

Con mắt Tiêu Thần Hiên híp lại, nâng cằm nàng lên, lạnh lùng nói:

-Dò xét tâm tư Bồn vương chỉ làm nguoi chết nhanh hơn.

-Vương gia quá cố chấp rồi, không phải tất cả các nữ nhân đều như Vương gia nghĩ, tất cả đều dối trá, nông cạn và là người độc ác.

Nhã Phù thờ dài, chậm rãi nói, nàng vốn xuất thân tiểu thư khuê các, vì gia đình gặp bất hạnh nên bị người ta lừa gạt bán vào thanh lâu, mặc dù không muốn nói nhưng cũng không cho phép người khác làm nhục mình.

May mà gặp được Vương gia, khi mới gặp gỡ, hắn đã bỏ ra vạn lượng thay nàng chuộc thân, vài đêm quần quýt, hắn luôn nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, gần như si mê, như là nhìn xuyên thấu qua nàng, xem nàng là một người phụ nữ khác.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tâm tình phản cảm với hắn ta đi, mỗi đêm chờ hắn tới, tình cảm đã không thể vẫn hồi, cho dù biết rõ chính mình chỉ là một thể thân nhưng không nhận được nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, không cách nào tự kiềm chế.

Nàng trời sinh nhũ tú, sẽ không mê hoặc người, cũng không phải dạng lăng lợ quyến rũ – dạng nữ tử trong bức họa cuộn tròn hắn nâng niu như trân ngọc. Cũng vì vậy mà hắn liên tiếp rước về phủ một đám đàn bà như thế. Mà cũng vì vậy, tia hy vọng trong lòng nàng ngày một le lói, ước mơ trở thành Hiền phu nhân chỉ còn là ảo tưởng xa vời.

Tiêu Thần Hiền lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt này hết sức quen thuộc, các nàng rốt cuộc muốn gì? Là hắn quyền cao chức trọng cho các nàng được hưởng vinh hoa phú quý

-Nhã Phù, Vương gia đem nguoi vào phủ, nguoi rất khổ sao?

Con mắt Tiêu Thần Hiền như có một màn sương lạnh, khóe miệng cười lạnh lại âm trầm.

-Nếu không gặp Vương gia, tâm của Nhã Phù vẫn là của Nhã Phù, nhưng trời cao cho Nhã Phù gặp Vương gia, trái tim của Nhã Phù không còn là của mình nữa.

Nhã Phù cười lãnh đạm.

-Bồn vương không cần nguoi dạy bảo.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền ngẩn ra, hắn trở nên bi ai.

-Vương gia nếu như quá cố chấp sẽ có một ngày phải hối hận.

Nhã Phù lúc đầu không nghĩ tới việc nói này nói nọ nhưng việc đã đến nước này, nàng không thể không nói, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, nàng đều biết, nàng nhìn ra tâm của Vương gia đối với Vuong phi đã thay đổi, nhưng vì hận thù mà tâm tính của hắn trở nên vạn đạo.

Vương gia càng trở nên lãnh huyết vô tình thì hắn càng tự phá hủy chính mình.

Tiêu Thần Hiền nhìn mắt nàng hiện lên thương xót, nhũu chặt mày, lớn tiếng phản nộ nói:

-Nguoi không nên diễn bộ dáng như sắp đến ngày tận thế để giáo huấn Bồn vương, Bồn vương làm những chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nói xong liền phất tay áo rời đi.

Nhã Phù co quắp tê liệt ngồi trên ghế, thể xác và tinh thần trở nên uể oải, Xuân nhi nhìn bóng lưng Vương gia lạnh lùng rời đi, không khỏi giật mình nhìn về phía chủ tử, vừa mới rời còn rất tốt, như thế nào Vương gia lại bỏ đi?

Kinh Vân Nhiễm tỉnh lại, không còn đau bụng nữa, nàng xoay người, đôi mắt đẹp nhẹ chớp, Tú nhi thấy vậy liền mừng rỡ kêu lên:

-Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi, cảm giác thế nào?

-Tú nhi cô nương, chị dâu cần được tĩnh dưỡng, không thể ồn ã được,

Đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp làm Kinh Vân Nhiễm có chút sững sốt nhìn kỹ thân ảnh cao lớn, một khuôn mặt tuấn mỹ, toàn thân hắn như có một luồng sáng bao phủ, cảm giác nồng ấm, khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa làm cho tâm người khác không khỏi rung động.

Hắn cầm trong tay một cái bát, khóe môi lãnh đạm cười, như một cơn gió nhẹ nhàng thoáng thoảng thổi đi cái nóng của mùa hè, làm người khác cảm giác vui vẻ, thoải mái.

-Vị này chính là...?

Kinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, lông mi khẽ run, cảm giác vô cùng quen thuộc, đúng rồi, khí chất của hắn và nhị ca rất rất giống nhau.

- Vị này chính là Duẩn đại phu, Tú nhi nhìn tiểu thư bị Vương gia mang đi nhưng không biết đi nơi nào, tìm loạn khắp nơi, may gặp được Duẩn đại phu, tìm được tỷ tỷ thì tỷ đã bất tỉnh hơn nửa canh giờ rồi.

Tú nhi chau mày, che giấu chuyện nàng bị chảy máu ra vấy.

-Chị dâu hữu lễ!

Con mắt Duẩn Mặc Băng mị hoặc, nhìn nàng nháy mắt mấy cái, trên khuôn mặt nở nụ cười, thanh nhã như gió.

-Ngươi gọi một tiếng chị dâu, làm sao ta dám nhận?

Khinh Vân Nhiễm thần nhiên nói, đôi mắt mơ hồ hiện lên chán ghét, nàng không muốn người kia có bất kỳ dính dáng gì với mình.

-Nếu như có thể, cứ gọi ta là Vân Nhiễm đi.

-Được! Tại hạ Duẩn Mặc Băng, Vân Nhiễm sau này có thể gọi ta là Mặc Băng.

Duẩn Mặc Băng lãnh đạm cười vuốt cằm, nhớ tới bát thuốc đang bụng trong tay, nhẹ giọng nói:

-Được rồi Vân Nhiễm, trước ngươi đem bát thuốc này uống đi, thể chất ngươi suy nhược, khí huyết không đủ rất dễ bị sảy thai.

-Sảy thai? Ta mang thai rồi?

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm chấn động, phảng phất cảm thấy bụng quặn đau, làm cho nàng đầu óc trống rỗng.

-Tỷ tỷ cũng quá sợ ý rồi, mang thai hơn một tháng mà chính mình cũng không biết.

Tú nhi nói chen vào, tiện tay tiếp nhận bát thuốc trong tay Duẩn Mặc Băng đưa cho Khinh Vân Nhiễm, đồ dành:

-Tỷ tỷ, nói như thế nào đi chẳng nữa thì đứa trẻ vô tội, huống hồ thân thể tỷ tỷ suy nhược nặng nề, không thể dậy đi qua đi lại.

Ý Tú nhi là sợ nàng bị sinh non.

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, tiếp nhận bát thuốc trong lòng nhất thời thấy hỗn tạp, Tú nhi nói không sai, nhưng đó là hài tử của người kia, tâm không có một chút vui sướng mà chỉ có chán ghét.

Duẩn Mặc Băng nhíu mày, thần nhiên nói:

-Vân Nhiễm, Tú nhi cô nương nói đúng đấy, Vương gia đích thực rất quá đáng nhưng hài tử không có tội.

Hắn nâng mắt nhìn quanh bốn phía, phòng ở cũ nát, sau khi các nàng dọn tới thì trở nên rất sạch sẽ, nhưng hắn nhìn bên trong phòng, trên bàn là những mẩu thức ăn vụn vặt, so với thức ăn của hạ nhân còn kém xa, giai đoạn đầu khi mang thai làm sao có thể ăn được đây?

Tâm lý Khinh Vân Nhiễm rối bời, thờ dai một hơi, buồn bực nói:

-Ta biết rồi!

Sau đó bung bát lên thổi thổi, uống thử một chút, thuốc không hề khó uống, hẳn là đã cho cam thảo hoặc mật vào làm thay đổi mùi vị.

-Vân Nhiễm, trước khi ngươi ngắt xiu đã xảy ra chuyện gì?

Duẩn Mặc Băng thấy nàng đã uống hết bát thuốc, nhẹ giọng hỏi. Khinh Vân Nhiễm sững sốt, thần nhiên nói:

-Phía sau núi có một hồ nước lạnh, ta không may bị trượt chân rơi vào đó.

Nghe vậy, Tú nhi trong mắt hiện ra phần hận, tỷ tỷ vốn là không chịu nói thật.

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng u ám, nguyên nhân gì khiến nàng phải nói dối? Quên đi, nếu nàng đã cố tình giấu, hắn cũng không hỏi nhiều.

-Có thể do khí lạnh xâm nhập gây chảy máu, nhưng cũng may là hài tử không sao, sau này cần cẩn thận hơn, nhất là ba tháng đầu, tránh việc...

Khuôn mặt tuấn tú của Duẩn Mặc Băng bỗng nhiên đỏ ửng mắt tự nhiên. (việc xxx đó hơi hơi)

-Mệt nhọc quá độ!

Có trời chứng giám, từ khi làm đại phu, ưu điểm lớn nhất của hắn chính là da mặt cực dày, nhưng vì trước mặt là một nữ tử thanh lệ thoát tục, làm hắn không thốt nổi bốn chữ “sinh hoạt vợ chồng”.

-Ta sẽ chú ý, cảm ơn người, Mặc Băng!

Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn cười, nhưng trong mắt lại lộ vẻ đau buồn, đem hết cõi lòng nàng hoàn toàn phơi bày. Hiện giờ, nàng thật sự rất rối loạn.

-Không cần khách khí!

Duẩn Mặc Băng thấy nàng nở nụ cười, trên khuôn mặt tuần tú có chút vui vẻ:

-Thuốc ta mang theo hôm nay chỉ đủ uống dưỡng thai. Ngày mai ta đến, sẽ mang thêm nhiều thuốc bổ cho người.

Khinh Vân Nhiễm một lần nữa lại nói lời cảm tạ, nàng không biết phải nói gì. Có lẽ, cảm tạ là phương thức tốt nhất.

-Không còn sớm nữa, ta xin cáo từ.

Duẩn Mặc Băng thấp giọng nói, xoay người, đặt trên bàn tròn vài thang thuốc, chuẩn bị đi ra ngoài.

-Duẩn đại phu, ngài về nhanh vậy sao?

Khuôn mặt tròn trịa của Tú Nhi hiện lên chút mất mát.

-Nơi này dù sao cũng là chỗ ở của Vương phi, mà trời cũng đã tối, nên không tiện ở lại lâu.

Duẩn Mặc Băng nháy mắt mấy cái, mỉm cười:

- Tú Nhi cô nương, nếu không chê, có thể ghé thăm y quán của tại hạ bất cứ lúc nào.

Tú Nhi xấu hổ gật đầu, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên kêu lên:

- Mặc Băng, chờ một chút!

Duẩn Mặc Băng dừng chân, quay đầu lại hỏi, Khinh Vân Nhiễm khẽ cắn môi dưới, nhỏ giọng nói:

-Ta có chuyện muốn nhờ huynh! Chuyện ta mang thai, xin huynh giữ kín hộ ta.

Nghe vậy, Duẩn Mặc Băng gật đầu:

-Muội yên tâm! Ta sẽ không nhắc tới chuyện này trước mặt Thần Hiên.

-Ta tin huynh.

Khinh Vân Nhiễm như trút được gánh nặng, quay sang nhìn Tú nhi :

-Tú Nhi, còn không mau tiễn Duẩn công tử ra về?!

Duẩn Mặc Băng thân nhiên nói:

-Không cần, đường đi nước bước trong Hiến Vương phủ, ta rất rõ! Xin cáo từ.

Tú Nhi vừa định bước đi liền thu chân về, nhìn thân ảnh hắn dần đi xa, lén thở dài một hơi. Quay đầu, khuôn mặt nghiêm trọng nhìn Khinh Vân Nhiễm:

-Tỷ tỷ, sau này tỷ định làm gì?

-Tỷ có thể tính toán gì chứ, đi từng bước tính từng bước, tới đâu hay tới đó.

Khinh Vân Nhiễm cười khổ. Hôm đó, tên ác ma kia suýt chút nữa là bóp chết nàng, tình cảnh hiện tại của nàng, có thể gọi là ngàn cân treo sợi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không bằng cầm thú

Buổi tối, Khinh Vân Nhiễm nằm trên giường nghỉ ngơi, ngoài viện bỗng ồn ào, ngay sau đó có một nhóm người tiến vào. Đi đầu là Tổng quản nha hoàn

nổi danh trong phủ. Nàng không nể tình, trực tiếp xâm nhập vào Không Đình Viện, sai nha hoàn hung dữ kéo Kinh Vân Nhiễm còn đang ở trên giường đi, dùng nhuyễn kiện đưa nàng đến Nam Phong uyển, ép nàng tắm rửa thật sạch sẽ. Sau đó, đem nàng hoàn toàn khóa thân quần vào một tấm chắn, khiêng vào trong phòng.

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới mình bị mang đến đây bằng cái cách đáng xấu hổ đó để chờ cái tên ma quỷ kia, trong lòng có một thanh âm vang lên đến chói tai, mau chạy đi, phải nhanh chạy trốn đi...

Nhưng ở bên ngoài có người canh giữ, hơn nữa trên người nàng không mặc y phục, làm sao có cơ hội trốn đây? Tâm trạng căng thẳng, bị hấn vũ nhục, thà nàng tự sát tại đây.

Con mắt đen liếc nhẹ mảnh chắn lụa trên người, ánh mắt nàng lạnh lẽo dùng sức xé nó, “xoạc” một tiếng, mảnh vải bị chia làm hai, cánh tay nàng thò ra ngoài, nàng đứng dậy, đem vải vốc quần quanh người, thắt chặt thắt lưng và bịt đùi, đi tới phía cửa sổ.

Lúc này ngoài cửa truyền đến những tiếng quỳ lạy lễ bái, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, trong lòng Kinh Vân Nhiễm chấn động, sao hắn đã tới đây nhanh như vậy ư?

Tiêu Thần Hiến mặc một bộ cẩm bào màu đen, tóc được cột bằng một sợi dây màu tím, ánh mắt lãnh khốc cuồng ngạo, khí thế như có lửa cháy thiêu đốt.

Hắn nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp đang muốn trốn ra ngoài cửa sổ, bước nhanh tới, mạnh mẽ bắt được cánh tay gầy guộc của nàng, túm người từ trên bệ cửa xuống, lớn tiếng giận dữ nói:

-Ngươi thật to gan, lại dám chạy trốn! Quả nhiên là không muốn sống nữa?

-Cái mạng nhỏ của ta, ngươi muốn lấy thì cứ lấy đi!

Kinh Vân Nhiễm hừ lạnh một tiếng, con mắt lạnh lùng cực kỳ khinh thường nhìn hắn, tức giận nói:

-Muốn ta hầu hạ ngươi sao? Nằm mơ đi!

Tiêu Thần Hiến tức giận không thể kiềm chế, bàn tay bóp chặt gương mặt nàng:

-Ngươi là nữ nhân của ta, Bôn vương muốn làm gì thì làm!

Mặt Kinh Vân Nhiễm hiện lên phần nộ, thân hình nhỏ xinh của nàng bị vốc người cao lớn của hắn phủ kín, tư thế mập mờ, không ngừng giằng co.

Tiêu Thần Hiến chửi chửi, thân hình hắn đè trên người nàng, một mảnh xuân quang trắng nõn lộ ra, con mắt cháy lên lửa dục vọng, cuồng mãnh tức giận:

-Đồ dâm phụ này! Ngươi mặc như vậy, có phải là muốn nam nhân khác nhìn thấy?!

-Buông ta ra!

Cả người Kinh Vân Nhiễm run lên, trong mắt toát ra phần nộ cùng sợ hãi.

-Ngươi lại dám ra lệnh cho ta?

Tiêu Thần Hiến lạnh lùng cười, ánh mắt lạnh lẽo, tay chạm vào vai trần của nàng, bắt đầu lan xuống phía dưới...

-Hạ lưu! Ngươi không được chạm vào ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của Kinh Vân Nhiễm trắng bệch, đôi mắt đẹp phiếm hồng, cả thân thể lui về phía sau, ra sức giãy dụa, cánh tay giờ lên định cho hắn một cái tát, song hắn đã nắm chặt.

-Kinh Vân Nhiễm!

Tiêu Thần Hiến tức giận rít lên, trên trán nổi gân xanh, sắc mặt âm trầm lạnh băng, bàn tay to giữ chặt eo nàng, âm lãnh nói:

-Ngươi còn lộn xộn nữa, ta nhất định muốn ngươi ở chỗ này!

-Tiêu Thần Hiến, ngươi không bằng cảm thú!

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, phía dưới thắt lưng nàng đã cảm nhận được bộ phận nóng rực của hắn, hắn nói thật, nếu như nàng tiếp tục phản kháng, hắn nhất định sẽ cưỡng bức nàng ngay bên cạnh cửa sổ.

-Ngươi nói ta không bằng cảm thú, ta vốn là phu quân của ngươi, giữ lấy thân thể của ngươi, có gì là trái đạo lý?

Con ngươi đen của Tiêu Thần Hiến mị hoặc, ánh mắt lạnh băng tới cực điểm, cơ hồ như đem lòng nàng đóng băng theo.

-Người dám đụng vào ta, ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn cho người xem!

Khinh Vân Nhiễm nổi giận cắn môi, vừa nghĩ đến việc mình phải chịu đựng một chuyện đáng sợ như vậy, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, thà nàng chết cũng không muốn bị hấn vũ nhục, nếu như nàng chết thì hài tử trong bụng cũng chưa sinh ra để phải chịu khổ.

-Người ngoài việc dùng cái chết ra thì còn chuyện gì có thể uy hiếp Bồn vương nữa?

Tiêu Thần Hiên khinh miệt hừ lạnh, nhưn mày, bàn tay nắm chặt cầm nàng, hé mắt, sẵn giọng nói:

-Người không hầu hạ Bồn vương, thì vệ ở ngoài cửa, chỉ cần Bồn vương ra lệnh một tiếng, mặc dù là thi thể, họ cũng không dám cãi lời! Có gan thì người cắn đi!

-Người...

Khinh Vân Nhiễm khiếp sợ không nói nên lời, nàng hoàn toàn không chống lại tên ma vương này được, lời hấn nói làm cho nàng kinh sợ ớn lạnh tới xương tủy, không kìm được mà run rẩy.

Sau một lúc lâu nàng mới có thể khôi phục thanh âm, run sợ nói:

-Người không phải là người, so với ác quỷ người còn đáng sợ hơn...

Con mắt đen lạnh lẽo của Tiêu Thần Hiên lóe lên hàn quang, nhìn chăm chăm bộ dáng hoảng sợ của nàng, cười lạnh noai:

-Người nói đúng, ta đã sớm là một ác quỷ.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm trống rỗng, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt điên cuồng nhuốm máu tanh, đi theo thì chỉ có chết.

Tiêu Thần Hiên ôm lấy Khinh Vân Nhiễm đang run rẩy không ngừng, đem nàng ném một phát lên giường, nhìn nàng, mắt cảnh cáo nói:

-Đừng vọng tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, nếu không so với bây giờ người sẽ phải đau khổ gấp trăm ngàn lần!

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, hô hấp dồn dập, đồng tử thu nhỏ lại, ánh mắt hoảng sợ, đôi môi anh đào không ngừng run rẩy, nàng biết mình tới nay trốn không thoát. Không cam lòng, phần nộ, hận thù khắc sâu vào xương tủy, tràn ngập trong đầu.

Tiêu Thần Hiên cúi xuống, nắm hai tay nàng đưa lên đầu, nhanh chóng hôn lấy đôi môi mọng đỏ của nàng, hấn hôn như thô lộ, cũng như đang chiếm giữ, không để lại cho nàng bất kỳ một cơ hội phản kháng nào.

Trong nháy mắt Khinh Vân Nhiễm đã thừa người ra, nàng kịch liệt giãy dụa, nhưng hấn không để tâm kháng cự của nàng, hôn càng sâu, tham luyện đôi môi nóng bỏng của nàng không tha.

Trong tình thế hoảng sợ này, nàng cắn môi hấn, sau đó ra sức đẩy hấn, bởi vì quá dùng sức nên nàng ngã lộn ra mép giường, ngực cảm thấy khó chịu, nàng bụng chặt ngực, bắt đầu nôn khan...

Tiêu Thần Hiên thấy vậy, trên trán nổi gân xanh, phần nộ nắm tóc Khinh Vân Nhiễm, giận dữ hét:

-Ta làm cho người cảm thấy rất kinh tởm?

Khinh Vân Nhiễm không ngừng nôn, cổ nén đau đớn trên da đầu, khóe miệng lúng búng, khí tức mong manh nói:

-Đúng thế, ta thấy người rất kinh tởm...

-Bồn vương không ngại làm cho người cảm thấy kinh tởm hơn!

Tiêu Thần Hiên cười giận dữ, tay giữ chặt đầu nàng, tay kia nhanh chóng lột bỏ thứ duy nhất che chắn trên người nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, cúi đầu hôn môi nàng, bá đạo tách hai chân nàng ra, ngón tay linh hoạt mò xuống phía dưới, dò xét chuẩn xác, không chút lưu tình chọc một cái.

-Aa!

Hạ thân bị xé rách đau nhức, Khinh Vân Nhiễm kêu thảm thiết, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Động tác Tiêu Thần Hiên nhanh lên, mang theo lãng ngược trả thù, ác độc ép hỏi:

-Kinh tởm sao?

Hai khuỷu tay Khinh Vân Nhiễm dùng sức đánh hấn, hai chân đá loạn, thân thể lại bị ngăn chặn gắt gao, không cách nào lùi bước, nàng phần nộ thét chói tai, nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, trên mặt lưu lại dòng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Sống không bằng chết

Nàng ra sức giãy dụa, mái tóc đen nhánh xo tung đôi lập với da thịt trắng nõn mềm mại tươi sáng, đồng tử tinh khiết tràn đầy hận thù, nước mắt trong suốt rung rung trong mắt không muốn rơi xuống, kiều nhan hoa lệ mang vũ, quạt cường không chịu thua. Con ngươi đen của Tiêu Thần Hiến chặt mị, thân thể tuyệt mỹ ánh vào mắt, da thịt trắng nõn tỏa ra ngoài làm thị giác hắn như bị đánh mạnh, ôn nhu lỏng lẻo dưới ánh nhìn, trêu chọc thần trí của hắn, làm yết hống hắn khô khốc như bị lửa thiêu, đôi mắt trở nên u ám, hắn cảm giác máu toàn thân trở nên nóng rực, nhớ đến đêm tân hôn, hắn quán lấy nàng đủ mọi tư thế, tư vị vui vẻ như vậy đến nay vẫn khó quên làm cho hạ phúc hắn khó chịu không cách nào kiềm chế.

Thân hình gầy guộc của Khinh Vân Nhiễm lộ hết ra ngoài, cả người ứa chế mà run rẩy, nhớ lại cơn ác mộng kinh khủng, phút chốc như thủy triều dâng nhanh, hai tay mạnh mẽ chống đỡ người hắn, điên cuồng hét chói tai:

-Súc sinh! Buông ta ra...

-Đây cũng phải là lần đầu tiên, người giả vờ trình bạch làm gì?!

Tiêu Thần Hiến lạnh lùng cười, dục vọng không cách nào giải phóng, khẩu khí trở nên ác độc, ngón tay di chuyển dưới than nàng nhưng nàng không chút vui thích, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn thông khô vụn vụn, tâm tình không có do kích động.

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm mờ đi, hai tay chống tại ngực hắn dùng sức cào xé, hét lên thảm thiết:

-Ngươi là ma quỷ sao? Lòng của ngươi, chẳng lẽ không cảm thấy chút đau đớn nào sao? Tại sao muốn làm người khác gia tăng thống khổ, nhìn về mặt đau khổ của người khác, ngươi mới có thể thấy vui sướng sao?

Mây rậm trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Thần Hiến nhả lại, trái tim đột nhiên bị chấn động đôi chút, tức mà hét lớn:

-Ta rất thông khổ, tất cả đó đều do ngươi ban tặng mà ra!

Khinh Vân Nhiễm không kiềm được, nước mắt không ngừng rơi xuống, tiếng nói nghẹn ngào đau khổ, mặc kệ hắn có lý do gì cũng không có tư cách đối với nàng như vậy!

-Cút ngay! Ngươi ngay cả cảm thú cũng không bằng...

-Mắng đủ chưa?

Tiêu Thần Hiến lạnh giọng nói, trong mắt chứa đầy băng sương, mang theo lãnh ý thấu xương, hai tay nắm chặt bả vai nàng, âm trầm nói:

-Mặc ngươi nói cái gì cũng không cản được chuyện sắp tới. Tối nay ngươi không cản được đâu, ta muốn biến chuyện ngươi đang nghĩ trở thành hiện thực.

Thân hình cao lớn của Tiêu Thần Hiến đổ ập xuống, đem hai tay nàng trói chặt trên đầu, không kiêng nể gì sờ soạng, ánh mắt tàn nhẫn, dục vọng nam tính muốn cướp đoạt bốc lên từ đáy mắt hắn, khát vọng khát vọng đến cực hạn thiêu đốt trong mắt hắn, trống ngực dồn dập, làm cho hắn cảm giác cực nóng.

Khinh Vân Nhiễm không giãy dụa nữa, mê man nhìn chằm chằm tấm màn trên đầu, đồng tử co rút lại, ánh mắt bắt đầu trống rỗng, đột nhiên nàng cười ha ha, tiếng cười vừa thê lương, vừa trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Tiêu Thần Hiến có chút sùng sốt, tức giận trong mắt lóe ra nóng bỏng hơn, gương mặt lạnh lùng, nhanh chóng hóp chặt thắt lưng giải phóng ra, hung hãn đâm xuyên nàng.

-Không!

Khinh Vân Nhiễm kêu lên một tiếng đau đớn, đôi môi cánh hoa phấn nhuận tràn máu, không chút ướm át, một cổ xé rách làm nàng cực kỳ đau đớn.

Tiêu Thần Hiến cảm thấy nàng chật hẹp, động tác thô bạo mãnh liệt không biết ngừng, hồi lâu, hắn cảm giác dưới thân tựa hồ như chảy ra chút chất lỏng nhưng lại thấy không đúng, cúi đầu, con ngươi đen ngấn ra, máu tươi đỏ sẫm chậm rãi chảy tới, hình ảnh máu tanh làm người khác cảm thấy kinh khủng!

Tiêu Thần Hiến cả người ngấn ra, cơn mất xẹt qua khuôn hoàng, hắn nhanh chóng rời khỏi nàng, nâng tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Khinh Vân Nhiễm, phần nộ kêu lên:

-Khinh Vân Nhiễm, đáng chết! Ngươi...

Con mắt Khinh Vân Nhiễm nửa mở nửa khép che đi con ngươi, không nói một lời.

Nhìn khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn của nàng không hỷ không bi, con mắt đen của Tiêu Thần Hiên hiện lên thần sắc phức tạp quý dị kèm theo sự tàn nhẫn không chút đau lòng, rung động, ra lệnh:

-Khinh Vân Nhiễm, ta cảnh cáo ngươi, không được ta cho phép, ngươi không được chết!

-Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho ta?

Thanh âm Khinh Vân Nhiễm mờ mịt, ánh mắt thần thờ nhìn không khí, như một linh hồn đã bị rút khỏi thể xác, vẻ mặt vừa trống rỗng vừa đau khổ.

-Ngươi muốn nghỉ cũng không được!

Tiêu Thần Hiên thốt ra, mày kiếm vắt lại, bức tức cắn răng, lạnh giọng cảnh cáo:

-Ngươi đợi ta cho tốt! Nếu như còn dám chạy trốn, ta sẽ chặt đứt chân ngươi!

Nói xong, hần sửa sang lại y phục, thân ảnh cao lớn vội vàng hướng đi ra ngoài.

Lâm ma ma cùng vài nha hoàn vội vàng bước vào cư thất của Nam Phong viện, bà ta đã mấy năm nay không thấy ánh mắt Vương gia lộ ra sự khẩn trương như vậy rồi, trong lòng không khỏi nhớ tới cô nương Minh Nguyệt xinh đẹp động lòng người, bản tính Vương gia kiệt ngao, hỷ nộ vô thường, chỉ có nàng mới làm Vương gia thoải mái.

Nhưng hồng nhan bạc mệnh, hai năm trước nàng bị ác tặc bắt cóc, làm vậy bản thân thể không cách nào rửa sạch, chết vô cùng thê thảm, từ đó về sau, bà ta chưa bao giờ thấy Vương gia cười, lại càng không để tâm tới phụ nữ.

Lâm ma ma phút chốc đẩy cửa ra, cấp bách bước vào, mấy nha hoàn theo ngay sau đó.

Không khí trong phòng tràn ngập mùi Long Tiên Hương, nữ tử vốn nằm trên giường nhưng sớm đã biến mất, chỉ còn lại cảnh mặt đất vô cùng bừa bãi.

Tâm trạng Lâm ma ma kinh hoàng, hoảng sợ kêu lên một tiếng, quay đầu phân phó nha hoàn, nói:

-Vương phi mất tích rồi, các ngươi mau đi tìm xung quanh xem. Ngươi... Mau đi thông báo cho Vương gia!

-Vâng ạ!

Tiểu nha hoàn cúi người, vội vàng đẩy cánh cửa chạy ra bên ngoài viện.

-Ngươi nói cái gì?

Hai mắt Tiêu Thần Hiên sắc bén, nghiêng răng phần nộ nói, màu mắt đột biến, đen và sâu như sắp cắn nuốt ai, trên người phát ra khí tức lạnh như băng làm tâm người xung quanh sợ hãi.

-Hồi bẩm, hồi bẩm Vương gia, Vương phi biến mất rồi!

Tiểu nha hoàn Thu nhi đến thông báo quý trên mặt đất nom nớp lo sợ, thân thể cực kỳ run rẩy.

-Phụ nữ đáng ghê tởm này! Cư nhiên đem lời Bôn vương nói coi như gió thoảng bên tai, dám có gan chạy trốn!

Tiêu Thần Hiên rửa thềm một tiếng, bạc môi mím chặt, lửa giận trong mắt cuồng thiêu, bàn tay to quét ngang mặt bàn, chén trà cùng nghiêng mực trên bàn rơi xuống mặt đất, phát ra những tiếng chói tai.

-Vương gia bớt giận!

Trăm đình tinh tảo lên tiếng khuyên can, chấp tay trầm giọng nói:

-Vương phi mất tích, không chừng là do có người bắt cóc!?

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên hít sâu một hơi, làm chính mình tỉnh táo lại, nhưng tức giận vừa mới qua lại bốc lên, nàng trần truồng như vậy thì chạy đi đâu? Nếu quả thật có người bắt nàng, vậy nàng...

Trong lòng suy nghĩ trăm thứ, càng nghĩ lòng lại càng loạn, phần nộ không kiềm chế hướng phía thị vệ, lạnh giọng quát:

-Nếu là như vậy, thị vệ khắp Vương phủ này thật vô dụng.

-Thuộc hạ đáng chết!

Chúng thị vệ quỳ xuống nói, bọn họ vẫn chưa phát hiện có thích khách hay kẻ trộm vào Hiên Vương phủ, nếu thật có người vào mà vô thanh vô tức không chút động tĩnh, đó nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh, sợ rằng thân thủ phải trên cả Vương gia.

-Vương gia, người đừng tức giận quá mà mất đi sự tỉnh táo.

Trầm Đình ở bên thấp giọng nói, ngữ khí không kiêu ngạo lẫn không xu nịnh.

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên cũng biết mình nôn nóng quá mức, hấn phất áo, nhũu mày quyết định, rồi trầm giọng hạ lệnh xuống:

-Trầm Đình, truyền lệnh xuống, đóng kín toàn bộ cửa lớn trong phủ. Phái ba đội thị vệ lấy vương phủ làm tâm, xuất binh đi tứ phương lục soát kỹ càng, đào tung chỗ này lên cũng phải mang Vương Phi trở về.

Thuộc hạ tuân mệnh!

Trầm Đình quỳ xuống chấp tay nói, hấn ít khi thấy Vương gia lo lắng vì một nữ nhân, đủ để thấy trong lòng Vương gia, Vương phi cũng có vài phần trọng lượng. Việc này không nên chậm trễ, hấn lập tức phái ba đội thị vệ tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nam tử mang mặt nạ

Đêm dần xuống, những ngọn đuốc trong Hiên Vương phủ sáng trưng, mấy thị vệ trên tay cầm cây đuốc vẫn tìm kiếm khắp nơi trong phủ, mặt khác, có một nhóm thị vệ canh giữ Vương phủ kiểm tra bên ngoài. Trầm Đình đợi đội thị vệ lục soát, đường lớn cực kỳ náo nhiệt, người đến người đi, mảy mĩm của hấn nhũu chặt, tựa hồ như nghĩ ra điều gì, hấn lập tức phái một đội người ngựa đi phong tỏa cửa thành, thống lĩnh số thị vệ còn lại trở về Vương phủ.

Trong Hiên Vương phủ, một người đang ẩn mình trong góc rất kỹ, một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lạnh run, cả người cuộn lại, đang được một nam tử mang mặt nạ bế trên tay, trên người nàng bọc một miếng vải rèm, thân dưới truyền đến từng đợt quặn đau, máu đỏ tươi từ bắp đùi chậm rãi chảy xuống, rơi từng giọt trên mặt đất.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm hoảng sợ, miệng bị nam tử bịt chặt, nàng thể nào cũng không nghĩ tới, chính mình mạo hiểm tính mạng đào tẩu, nửa đường đi lại bị tên này ban đêm xông vào Vương phủ mang đi, sau đó bị hấn giữ ở đây, thị vệ trong Vương phủ tuần tra khắp nơi, nam tử liền kéo nàng vào ẩn mình ở nơi này.

-Không! Không, không!

Khinh Vân Nhiễm thống khổ nức nở, đau nhức cơ hồ cướp đi hô hấp của nàng, nước mắt nóng bỏng như những viên ngọc trai chảy xuống, rơi vào ngón tay nam nhân, chảy qua kẽ tay.

Nam tử mang mặt nạ đã sớm nhận thấy Khinh Vân Nhiễm có sự bất thường, nhiều năm được huấn luyện làm cho thính giác, khứu giác của hấn hơn người bình thường rất nhiều, nữ tử xinh đẹp không mang quần áo này, như bị thương ở chỗ nào, vết thương không ngừng chảy máu, cả người run rẩy không ngừng, nếu đổi lại là bình thường, hấn đã sớm cho một đao kết liễu nàng, nhưng hôm nay hấn lại rất chần chừ, tình cảnh xuất hiện của nàng làm cho hấn vô cùng rung động, hay là do đôi mắt nàng đau khổ bị thống làm hấn chuyển tâm.

Tiếng nói trầm thấp của hấn vang lên trong bóng tối:

-Ngươi đừng lên tiếng, ngươi gạt đầu đồng ý, ta sẽ buông ngươi ra, nếu ngươi có dũng khí kêu cứu, ta sẽ lập tức kết liễu ngươi.

Khinh Vân Nhiễm vội vàng gạt đầu, trong lòng vẫn hoảng sợ như trước, nam nhân này tuy nói thả nàng, cũng không nói là để nàng sống mà rời đi.

Nam tử đeo mặt nạ giữ lời buông Khinh Vân Nhiễm ra, thấy nàng vội vàng ngồi xổm xuống, hay tay ôm chặt thân dưới, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người đỏ mồ hôi lạnh, dung nhan kiều nhược làm cho người khác không thể buông tay mà bỏ mặc. Bạc môi hấn khẽ mở, trầm giọng hỏi:

-Ngươi bị thương ở đâu?

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, nhẹ chớp mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ run nói:

-Ngươi không có ý định giết ta?

Được một người xa lạ quan tâm làm nàng có cảm giác quái dị, không thích ứng được.

-Giết ngươi? Mục tiêu của ta không phải ngươi, có giết ngươi cũng vô dụng!

Nam tử lạnh lùng nói, kế hoạch ám sát được âm thầm tiến hành, bố trí vô cùng cẩn thận kỹ lưỡng, nhưng không dự tính được Vương phủ lại huy động toàn bộ thị vệ, hành động này làm hắn cảm thấy hết sức kỳ lạ, chẳng lẽ tin tức đã bị bại lộ?

Hai tay Khinh Vân Nhiễm nắm chặt, nàng đã đau đến cực điểm, không thể nhẫn nại được nữa, dùng chút ý thức còn sót lại cầu khẩn, nói:

-Van cầu ngươi, mang ta rời khỏi Vương phủ...

Nói xong, đầu nàng lệt tựa vào tường, ngất đi.

Nam tử đeo mặt nạ vội vàng cúi xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy chân nàng loang lổ vết máu, đột nhiên đôi mắt trở nên buồn bã, trong lòng không khỏi rủa thầm, hắn là đến thi hành nhiệm vụ, không phải tới cứu người, hắn đã vướng vào phiền toái gì đây?

Tuy nghĩ như thế nhưng hắn lại cõ y phục màu đen trên người mình, quần quanh một nửa người nàng, sau đó khiêng nàng ở trên vai, ma xui quỷ khiến mang nàng rời khỏi Vương phủ.

Sát thủ lạnh lùng chưa từng thất bại, nay lại chỉ vì một nữ tử mà lùi bước.

Trong y quán, một đại phu già nua, nét mặt đỏ bừng đuổi Lãnh công tử ra ngoài, quân tử phi lễ chó nhìn, mình không phải bà đỡ, ai dám kiểm tra thân dưới của nàng, đại phu nói:

-Vị công tử này, hay là ngươi đi tìm nữ đại phu hoặc bà đỡ giúp nàng điều trị, lão phu thực sự không chữa trị được.

Con mắt đen lạnh lùng sâu thẳm, mày rậm bẻ tắc, nhìn nữ tử đang suy yếu trong lòng, vì một nữ tử không quen biết, ban đêm xông vào y quán, hắn có phải là bị điên rồi không?

Hắn là sát thủ, không phải là người lương thiện, có thể buông tay bỏ mặc, nhưng trong lòng hắn không cách nào rũ bỏ nàng được!

Trong lòng Lãnh Tuấn căng thẳng, nhanh chóng thi triển khinh công bay đi, mang nàng tới một thanh lâu.

Vừa bước vào trong lầu, một má mị còn trẻ tuổi thấy hắn lập tức ra đón, khi nhìn thấy hắn ôm một nữ tử trong lòng, xinh đẹp tuyệt trần, con mắt đẹp lập tức sáng lên, khuôn mặt đẹp để lộ ra tươi cười, lập tức dẫn hắn lên lầu.

Lên trên lầu, má mị lập tức lộ vẻ hung ác, xoa thắt lưng, tức giận nói:

-Lãnh Tu La, ta van ngươi, lần sau đừng có vào bằng cửa chính có được không? Chúng ta mở cửa buôn bán, nhưng ngươi lại...

Lãnh Tuấn nhú chặt mày, cắt đứt lời nàng ta, trầm giọng nói:

-Tổ Vân, ngươi xem thử cô nương này xem xem nàng bị thương ở chỗ nào?

Nghe vậy, Tổ Vân đầu tiên là sững sờ, đi tới bên cạnh người nữ tử, cuối cùng giả vờ không thèm để ý đến, hỏi:

-Nàng là ai?

Lãnh Tuấn bị chặn dòng suy nghĩ, tức giận lãnh đạm nói:

-Không biết.

Lòng Tổ Vân cứng lại, đôi mắt xinh đẹp toát ra ánh nhìn không rõ thần sắc, nàng ta hạ mắt, thản nhiên cười nói:

-Thật sự là hiếm thấy! Lãnh Tu La cư nhiên lại cứu người!

-Nàng là ngoại lệ!

Lãnh Tuấn thấp giọng nói, cũng cảm thấy khó tin, thân là một sát thủ, công cụ giết người, cư nhiên đối với một nữ tử xa lạ lại thương tiếc, thật sự là rất buồn cười.

Tại nơi sâu thẳm trong trí nhớ hắn, mười năm trước từng có một tiểu cô nương đáng yêu yếu đuối luôn đi theo sau hắn, gọi hắn thân mật, Tuấn ca ca, Tuấn ca ca...

Nữ tử này, rất giống với tiểu cô nương trong trí nhớ của hắn, giống nhất chính là đôi mắt, tiểu cô nương có đôi mắt ngây thơ trong sáng, đang trong tuổi mộng mơ lãng mạn, nhưng cô nương này trong mắt lại lộ ra đau khổ tang thương, nội tâm tựa hồ như đã chịu muôn vàn khổ sở.

-Ngươi đi ra ngoài một chút, ta muốn thay nàng xem thân thể!

Tổ Văn đột nhiên nói, kéo uy nghi của Lãnh Tuấn về, hấn vuốt cằm, từ trong phòng đi ra ngoài.

Tổ Văn cởi bộ quần áo đen trên người nàng ra, một nửa thân thể gần như để trần làm lòng Tổ Văn thất lại, lại cởi tấm vải quần quanh người nàng, máu từ thân dưới nàng chảy ra, kiểm tra thân dưới của nàng, nàng ta kết luận, nữ tử này, lúc trước đã bị xâm phạm.

Cẩn thận đánh giá gương mặt nữ tử đang hôn mê, không thể phủ nhận, nữ tử này có khuôn mặt xinh đẹp làm cho người khác không thể dời tầm mắt đi được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nâng phần thưởng tìm phi

Nhưng trên thân hình xinh đẹp của nàng lại có rất nhiều vết bầm xanh tím, hơn nữa ở trên lưng còn có rất nhiều vết sẹo, trong lòng có chút hoảng sợ, thuận tay tra mạch nàng, tâm mạch vô cùng yếu ớt, hơn nữa ngoài ý muốn lại phát hiện nàng đã mang thai hơn một tháng. Lúc trước trong lòng Tổ Văn dâng lên đồ kỵ nhưng rất nhanh chuyển thành đồng tình, người nào táng tận lương tâm hành hạ một phụ nữ đang mang bầu thể này! Tâm trí nàng ta thất lại, như thể này rất khó giữ được hài tử, đành phải nghe theo ý trời thôi, Tổ Văn vội vàng đắp cho nàng chiếc chăn mỏng, ngay sau đó phân phó tỷ nữ đi đun nước nóng, sau đó chuẩn bị thuốc an thai.

Sau một hồi lưỡng cốung chuẩn bị, trên trán Tổ Văn đầy mồ hôi từ trong phòng đi ra, đã gặp ngay Lãnh Tuấn đứng ngoài cửa đã lâu, lạnh lùng hỏi Tổ Văn:

-Nàng ấy thể nào rồi?

Nghe vậy, Tổ Văn nâng mắt, trong mắt xẹt qua thần nhiên, thoáng có chút ghen tức, thần nhiên nói:

-Không phải ngoại thương, chỉ là thân thể quá suy yếu, bất quá hài tử trong bụng nàng có thể giữ được hay không phải chờ đến sáng mai mới có thể biết được.

Lãnh Tuấn ngẩn người ra, đôi mắt trở nên u ám, trầm giọng hỏi:

-Người nói hài tử?!? Nàng mang thai rồi?

Tổ Văn gật đầu, chứng kiến vẻ mặt của hắn, trong lòng có chút không thoải mái, thờ hất ra, nói:

-Hơn một tháng rồi, nàng ra máu là bởi có người xâm phạm thô bạo.

Đôi mắt Lãnh Tuấn lạnh lẽo, không nói một câu, sau đó xoay người bước đi, trong lòng Tổ Văn ảo não, đuổi theo vài bước, kêu lên:

-Người đi đâu?

-Tuyệt Sát cung, nhiệm vụ lần này thất bại, phải trở về lĩnh tội.

Lãnh Tuấn quay lưng về phía Tổ Văn, thanh âm lạnh lùng nói, tiếng bước chân phát ra nhanh chóng, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt Tổ Văn.

Tổ Văn thở dài, một kiểm khách nổi tiếng giang hồ, Lãnh “Tu La”, cả đời cô độc, sẽ không tự nhiên như vậy, nữ tử này đáng giá để hắn để ý đến sao? Không khỏi bực mình dậm chân một cái, xoay người trở vào lâu.

Trong Hiên Vương phủ, Tiêu Thần Hiên thống lĩnh một đội người ngựa đông đảo lục soát khắp trong phủ, hắn rõ ràng có thể dội tin tức từ Trảm Đình, ai ngờ một khắc cũng không thể ngồi yên, đầu óc không khống chế được mà suy nghĩ miên man, trong đầu hiện ra nhất nhiều hình ảnh làm cho hắn phần nộ, hiện qua hiện lại không ngừng làm hắn không yên, không bằng tự chính mình đem nàng trở về.

Một thị vệ tiến lên bẩm báo, chỉ vào một chỗ khuất bí mật, nói:

-Vương gia, ở đây phát hiện nhiều vết máu.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên ánh nhìn lạnh lẽo, bước xa như bay tiến đến vị trí mà thị vệ chỉ, quả nhiên thấy nhiều vết máu, hắn ngồi xổm xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ vào vết máu, vân vê tay, biết được thời gian máu đọng ở đây chưa lâu, vết máu này, trừ người phụ nữ ghê tởm kia, còn có thể là ai? Nàng ta rằng kéo lê thân thể bị thương lưu vết máu khắp nơi để chạy trốn cũng không nguyện đợi hắn ở trong phòng.

Đáng chết! Trong lòng không khỏi phần nộ hét thầm một tiếng, mày kiểm hắn nhử lại, trên mặt ầmm trầm lạnh lẽo, hàn khí dày đặc, hồi lâu tức giận tích

lấy bịch phát trong nháy mắt:

-Khinh Vân Nhiễm, nếu để Bồn vương bắt được ngươi, xem ta cắt đứt chân chó của ngươi như thế nào?! (anh ác quá hu hu)

Lúc này Trảm Đình cùng mấy thị vệ đi tới trước mặt Tiêu Thần Hiến:

-Vương gia!

Tiêu Thần Hiến phút chốc đứng đậy, quay đầu nhìn Trảm Đình, tức tốc hỏi:

-Trảm Đình, tìm được người chưa?

Trảm Đình quỳ xuống, chấp tay nói:

-Thuộc hạ đáng chết, không tìm được Vương phi. Bất quá thuộc hạ nghi ngờ Vương phi mất tích có liên quan đến Tuyệt Sát cung, cho nên trở về bẩm báo lại với Vương gia.

-Tuyệt Sát cung?

Trong mắt Tiêu Thần Hiến bắn ra một đạo hàn quang, tay gắt gao nắm chặt thành quyền, ngữ khí lạnh băng nhưng tàn lệ, nghĩ đến mất tích một tháng trước, nội dung mặt tẫn... , nếu việc này không liên quan tới chúng thì cũng vô lý.

Huống hồ, hắn không tin nàng có biện pháp đối trời qua biển, chạy thoát khỏi Vương phủ, bình tĩnh nghĩ lại thì phải do người khác mang nàng đi, trong ngực chứa đầy lửa giận, ý tứ thiếu đốt, hắn lạnh lùng nói:

-Trảm Đình, ngươi lập tức theo Bồn vương tiến cung.

-Vâng, thưa Vương gia.

Trảm Đình lập tức đứng dậy đi theo Tiêu Thần Hiến tiến cung.

Năm ngày sau, trong kinh thành từ khắp các đường cái đến hẻm nhỏ dán đầy bức họa một nữ tử xinh đẹp, nữ tử này chính là Vương phi của Hiến Vương gia mới lấy về không lâu, rước kiệu rất đình đám, từng oanh động kinh thành một thời.

Nguyên nhân sự việc là năm ngày trước, Hiến Vương phi đột nhiên mất tích trong Vương phủ, chẳng biết đi đâu, Hiến Vương tiến cung cả đêm mới xin được ý chỉ của Hoàng thượng, treo phần thưởng năm vạn lượng hoàng kim, trong một khoảng thời gian ngắn, từ những “thợ săn” tiền thưởng chón giang hồ đến những võ lâm cao thủ có chút danh tiếng, đều dốc sức, nóng lòng truy tìm, cũng muốn bỏ năm vạn lượng hoàng kim này vào trong túi mình.

Lúc này tại kinh thành, trong một quán ăn nhỏ, một thiếu niên có khuôn mặt tái nhợt, khỏe mắt quan sát phản ứng của mọi người xung quanh, hồi lâu, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, an tâm hơn.

Từ đầu đường đến cuối hẻm, không người nào là không nói về chuyện Hiến Vương phi mất tích, có người nói, Hiến Vương phi không cách nào chịu đựng Hiến Vương gia ghê lạnh, đã cùng nam nhân khác bỏ trốn, có người lại nói, Hiến Vương phi bị Hiến Vương gia đổi đổi bạc tình bạc nghĩa, làm thương tổn trái tim, một mạch chạy trốn khỏi Vương phủ, lại có người nói, Vương phi bị kẻ thù của Hiến Vương bắt đi.

Lời đồn thật đáng sợ, mọi người đều truyền đi khắp nơi, Khinh Vân Nhiễm nhẹ thở dài một hơi, mình như thế nào, cũng chỉ nghe bọn họ nói:

Nhớ lại năm ngày trước, khi tỉnh lại, nàng phát hiện có một nữ tử ngồi bên cạnh mình, tuy trẻ tuổi nhưng rất tú lệ, nàng ta nói cho nàng biết, nơi này là thanh lâu kỹ viện.

Lúc đầu tưởng rằng mình bị nam nhân kia bán vào kỹ viện, nhưng từ miệng nữ tử đó biết được, mình được nam tử đeo mặt nạ kia cứu về, về phần hài tử trong bụng nàng, không biết là do hài tử phúc lớn mạng lớn hay là may mắn được ông trời phù hộ, trải qua một đêm an thai, đúng là nguy hiểm vô cùng, cuối cùng cũng bảo vệ được.

Nhưng nữ tử lại nói thêm, nếu một lần nữa bị chảy máu giống vậy, hài tử nhất định sẽ mất, dấu hiệu tính mạng con nàng rất yếu ớt, nếu như lần sau thân thể người mẹ bị thương tổn nữa, hài tử rất có thể sẽ chết lưu trong bụng, nữ tử cũng nói cho nàng, ngày tháng sau này không thể quá vất vả, mệt nhọc, nếu không cũng sẽ bị sảy thai.

Trong lòng vô cùng rối ren, nàng phải rời khỏi kinh thành, nhất định phải lặn lội đường xa, một nhọc không thể tránh được, trải qua thời gian dài lo lắng, hay là nàng không đành lòng bỏ mặc hài tử, có lẽ phôi thai trong bụng nàng chỉ nhỏ như đầu ngón tay út nhưng khi bắt thuốc phá thai kẻ mẹ nàng, trong một khắc, nàng đột nhiên cảm giác mình rất tàn nhẫn, một tiếng bát thuốc bị vỡ vang lên, nước thuốc văng khắp nơi.

Nữ tử đó vốn định giữ nàng mấy ngày, nhưng nàng không có ý định ở tại kinh thành, huống hồ trong thành xuất hiện rất nhiều người truy tìm nàng, đâu đâu cũng dán bức họa của nàng, bắt dắc dĩ nàng phải cải trang thành nam.

Sau khi ăn xong, nàng đem bát thuốc uống hết sạch, lấy ra vài đồng tiền đặt lên trên bàn, kêu một tiếng:

-Ông chủ, tính tiền!

Ông chủ quay đầu, cầm tiền trên bàn, vẻ mặt cười nịnh:

-Quan khách lần sau trở lại.

Khinh Vân Nhiễm lãnh đạm cười vuốt cằm, xoay người rời đi, nàng đi trên đường rất lâu.

Đột nhiên nàng dừng lại, khuôn mặt chần chờ, nhìn xung quanh, sờ trong người xem có trang sức, thân thể từ Vương phủ trốn ra nên không mang theo, tiền cũng không có nhiều, nhưng lại phát hiện đôi khuyên tai, đôi khuyên tai này là do mẫu thân Khinh Vân Nhiễm để lại, nàng nghĩ mình rời khỏi kinh thành không bao giờ trở về. Suy nghĩ một hồi lâu, nàng chậm rãi đi vào tiệm cầm đồ, gọi chương quý:

-Chương quý, ta muốn đem cầm đôi khuyên tai này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thoát khỏi kinh thành

Cước bộ Khinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng, chậm chạp đi ra khỏi tiệm cầm đồ, bằng việc trước kia ở hiện đại nàng mua đồ, sau một lúc cò kè mặc cả cuối cùng cũng lấy được một trăm lượng bạc, đánh giá một lúc, người ta mở cửa làm ăn buôn bán, cũng phải nhường người ta một chút. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thoát khỏi Vương phủ như tù lao kia, ngay cả không khí bên ngoài cũng có vẻ tươi mát hơn rất nhiều, đây là cảm giác của tự do sao?

Lúc này một đội tượng sĩ, người ngựa đang hiên ngang đi tới từ ngã tư đường, đàn chúng đều dạt sang hai bên đường, thần sắc Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, đầu cúi xuống, tránh bị bọn họ kiểm tra, đúng là thần hồn nát thần tính rồi!

Bộp! không để ý, nàng va phải một lồng ngực nam tính, đôi phương không chút hề hấn, nàng ôm trán ngẩng đầu, nhìn thấy tướng mạo nam tử, không khỏi giật mình, vội vàng cúi đầu, nói:

-Xin lỗi!

Nói xong liền vội vàng vàng lùi ra, đi nhanh rời xa khỏi hấn.

-Đội một chút!

Nam tử đột nhiên đuổi theo, thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt Khinh Vân Nhiễm, nở một nụ cười nhạt với nàng:

-Vị tiểu huynh đệ này, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không?

-Không có, ta không nhận ra người!

Khinh Vân Nhiễm vội vàng lắc đầu nói, khuôn mặt trở nên cứng ngắc, hạ mắt xuống, hấn không có ý nhường đường, không nhận được mà nói:

-Phiền người nhường đường cho ta.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Dẫn Mặc Băng có chút chần chờ, sóng mắt chuyển động, vô tình nhìn thấy lỗ bấm khuyên tai trên tai nàng, từ hoài nghi biến thành khẳng định, thấp giọng nói:

-Vân Nhiễm, muội rời khỏi Vương phủ, định trốn đi đâu?

Trong phút chốc Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

-Người nhận làm người rồi!

Trong con mắt hiện lên tức giận, vì sao phải ép nàng, coi như chưa từng gặp, mở cho nàng một con đường sống không phải tốt sao?

Mây rậm Dẫn Mặc Băng nhú chặt, Khinh Vân Nhiễm thở dài, xoay người bỏ đi, Dẫn Mặc Băng đuổi theo, bắt được ống tay áo của nàng, cố ý nói:

-Đừng che giấu nữa, ta biết là muội!

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, cắn chặt môi dưới, cầu khẩn:

- Duẩn công tử, muội biết huynh là người tốt, van cầu huynh, coi như chưa từng nhìn thấy ta, được không?

Con mắt Duẩn Mặc Băng sáng lên, nhẹ giọng nói:

- Vân Nhiễm, ta cũng không muốn làm khó muội.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm buồn bã, lạnh lùng:

- Vậy huynh buông muội ra!

Duẩn Mặc Băng than nhẹ một tiếng, buông tay áo nàng ra, khuyên nhủ:

- Ta chỉ muốn nói cho muội, muốn muốn ra khỏi thành, thì nên sớm bỏ ý định ấy đi. Mấy ngày nay, Thần Hiến tự mình mang binh lính đóng ở cửa thành, kiểm tra những người ra khỏi thành rất gắt gao, muội muốn an toàn ra khỏi thành, khó còn hơn cả lên trời. Dù may mắn thoát được, nhưng giang hồ hiểm ác, lòng người quỷ quyệt, đối với muội là một nữ tử, thật sự vô cùng nguy hiểm.

Mấy nàng nay, thị vệ được điều động đóng trong thành thường xuyên, vừa tìm kiếm nàng, vừa ngầm truy bắt dư đảng của Tuyết Sát cung, hơn nữa tất cả mọi người đều biết dung mạo của nàng, nếu không may bị người của Tuyết Sát cung phát hiện, nàng nhất định trở thành mục tiêu của bọn họ.

Khỏe miệng Khinh Vân Nhiễm vẽ ra một nụ cười khổ, có phải may mắn hay không, hẳn không hề giống với người kia, luôn ôn hòa hữu lễ với người ngoài, không làm khó người khác, là một chính nhân quân tử ôn nhu như ngọc.

Nàng thờ dãi, thản nhiên nói:

- Đừng nghĩ muội yếu ớt như thế, muội cũng không phải là trẻ con, thiếu nữ, huống hồ bây giờ muội cải trang nam, cũng không thấy có gì bất thường.

Duẩn Mặc Băng lắc đầu nói:

- Giang hồ hiểm ác, nam tử có thị giác hơn người rất nhiều, muội không phải bị ta vừa liếc mắt một cái đã phát hiện ra ngay sao?

Khinh Vân Nhiễm không muốn tranh cãi nữa, dứt khoát nói:

- Muội sẽ không quay về Vương phủ, ý muội đã quyết, phải rời khỏi kinh thành, Duẩn công tử, van huynh, huynh để cho muội một đường sống đi!

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng tối sầm lại, thản nhiên nói:

- Nếu muội đi rồi, không chừng Thần Hiến sẽ trút giận lên người nhà muội.

Cả người Khinh Vân Nhiễm cứng đờ, trong mắt hiện lên chán chường, thanh âm ôn nhu mang theo chút nghẹn ngào:

- Chỉ trách ta bất hiếu, ta đã cố gắng hết sức làm tốt bổn phận của mình. . .

Duẩn Mặc Băng nhìn ra nàng do dự không quyết:

- Ta nghĩ, muội cùng Thần Hiến nhất định có hiểu lầm gì đó. Sao không gỡ bỏ hiểu lầm để Thần Hiến trả lại tự do cho muội?

Hắn cùng Thần Hiến là bạn tốt lâu năm, cho dù bây giờ hắn có thay đổi, hắn vẫn luôn tin tưởng bản tính Tiêu Thần Hiến không xấu, chỉ mà bị thù hận làm cho mờ mắt.

Không thể phủ nhận, hắn rất có cảm tình với nữ tử kiên cường này, đối với nàng không tự chủ được mà sinh ra thương tiếc, nhưng là thê tử của băng hữu, đành phải đem tấm lòng rung động này đè nén tận đáy lòng.

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, tâm tàn ý lạnh nói:

- Ý tốt của huynh muội xin ghi nhớ, nhưng chỉ sợ hiểu lầm không gỡ được thì muội đã nằm dưới đất rồi!

Thật sự rất khó tưởng tượng, nam nhân có trái tim điên cuồng kia cũng có suy nghĩ giống với băng hữu của hắn.

Duẩn Mặc Băng thấy nàng cố chấp như vậy, thờ dãi nói:

- Được rồi, ta giúp muội rời khỏi thành.

Ít nhất hắn cũng chuẩn bị tốt tất cả cho nàng, phải phái người bảo vệ nàng trên đường đi.

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, không nghĩ tới hắn chủ động giúp nàng, rõ ràng chỉ gặp nhau có hai lần, sao hắn lại đối tốt với nàng như vậy? Nếu như là người kia, với tính tình tàn bạo của hắn, hẳn mặc kệ tình nghĩa huynh đệ, khẳng định rằng hắn sẽ. . . Trong lòng căng thẳng, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn!

Khinh Vân Nhiễm thay y phục màu trắng dát kim tuyến, vãi vóc quần áo thượng đẳng, nghe Duẩn Mặc Băng nói, khi hấn mười lăm tuổi, mẫu thân đã vì hấn may, mặc dù bây giờ không mặc được nữa nhưng không nỡ bỏ đi, hấn giữ rất cẩn thận nên y phục đó không hề cũ nát chút nào.

Duẩn Mặc Băng nhìn nàng mà cười, bộ y phục rất vừa với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, quả thật so với lúc nãy thuận mắt hơn rất nhiều, bất quá, không biết nàng dùng biện pháp gì mà trước ngực không hề nhô ra, bỗng nhiên gương mặt trở nên đỏ ửng, hấn lại nghĩ tới chuyện gì rồi?

Một lớp trang điểm áp nhẹ lên mặt nàng, Khinh Vân Nhiễm trong phút chốc biến thành một người khác, lấy tay sờ lên mặt, tựa như da tay, đây là mặt nạ da người, đây là thuật dịch dung làm cho người khác phải sợ hãi.

Duẩn Mặc Băng cười nhẹ:

-Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi!

Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm vội vàng đứng dậy, chần chừ nói:

-Làm phiền huynh rồi!

Duẩn Mặc Băng lãnh đạm cười không nói, cùng nàng từ y quán đi ra, sau đó thay nàng vén màn xe, dọc theo đường đi, tỉ mỉ quan tâm làm nàng rất cảm kích.

Xe ngựa chạy về phía trước, Khinh Vân Nhiễm dựa đầu vào xe, hạ mắt, hàng lông mi đen dày, khuôn mặt sau khi dịch dung thì hai người cũng không mở miệng nói chuyện, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng phát sáng, đột nhiên nói:

-Muội rất hận Thần Hiên đúng không?

Khinh Vân Nhiễm nín chặt môi, không nói một câu, trong mắt xẹt qua phẫn nộ, tên của hấn, chỉ cần nghe thấy cũng có cảm giác vô cùng chán ghét, nếu như có thể, nàng thật muốn giết chết hấn.

Duẩn Mặc Băng gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi nói:

-Có thể muội trách ta nhiều chuyện, nhưng trong chuyện này có sự tình, ta muốn nói cho muội biết.

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng liễm điếm, giọng nói trầm ấm:

-Thần Hiên từng rất yêu một người phụ nữ, nhưng hai năm trước nữ tử này bị kẻ xấu bắt đi, sau khi lãng nhục nàng ấy đến chết thì xác cũng biến mất. Từ sau chuyện đó, hấn như thay đổi thành một người khác, trở nên tàn bạo lãnh huyết. Hấn tự mình mang binh lính đi tiêu diệt những kẻ xấu kia, làm cho người khác hoảng sợ, kẻ xấu đó nói có người đứng sau hấn giật dây, hấn chỉ là một con rối.

Nói đến đây, hấn dừng lại một lúc, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng:

-Kẻ giật dây là thiên kim của Thừa tướng đương triều.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm tức giận không kim được, lạnh lùng nói:

-Hấn cho rằng muội là thủ phạm? Hấn rốt cuộc có điều tra rõ ràng hay không? Huống hồ phủ Thừa tướng cũng không chỉ có mình muội là thiên kim.

Đại tỷ của nàng, Khinh Vân Hồng, hai năm trước tiến cung được phong phi, mặc dù nàng chưa từng gặp qua, nhưng theo trực giác không phải người độc ác, dưới nàng còn có tiểu muội Khinh Vân Vân mười sáu tuổi, hai năm trước mới có mười bốn tuổi, tuổi nhỏ như vậy làm sao có tâm tư độc ác được?!

Duẩn Mặc Băng nghiêm mặt nói:

-Không thể sai được vì tên ác đồ đó nói, nữ tỷ bên cạnh nàng ta gọi nàng là Tam tiểu thư.

Khinh Vân Nhiễm lặng im, chuyện vừa mới nói nàng hoàn toàn không biết, có lẽ chuyện đó do Khinh Vân Nhiễm thật làm, cũng khó trách, hai năm nay gia cảnh của Khinh gia dần sa sút, mặc dù bên ngoài thì không thấy nhưng thực quyền dần dần bị hoàng đế thu hồi, khẳng định trong đó góp không ít công lao của Tiểu Thần Hiên.

Duẩn Mặc Băng tiếp tục nói:

-Một tháng sau, Thần Hiên xin Hoàng thượng ban hôn, song bị Thừa tướng đại nhân lấy lý do tuổi muội còn nhỏ cự tuyệt. Sau đó hấn vẫn không lấy chính phi, cho đến hai năm sau đem muội đón vào cửa.

Hắn nhìn đôi mắt nàng, ngoài thể lương ra thì không còn tâm tình gì khác, xem ra Thần Hiền đã thương tổn quá sâu, đã tới mức không cách nào cứu vãn được.

Khinh Vân Nhiễm thờ dài, mặc kệ là vì lý do gì cũng không làm hắn tàn bạo đến vậy, người chết không thể sống lại, tăng thêm tội nghiệt giết chóc thì có lợi ích gì, chẳng lẽ hắn phải thấy người khác đau khổ thì mới có thể thoải mái sao?

Tốc độ xe ngựa giảm dần, hắn là sắp tới cổng thành, Khinh Vân Nhiễm mau chóng lấy lại tinh thần, nàng cũng không muốn cơ hội trốn chạy tốt như vậy vụt mất.

Đột nhiên nàng nghe được binh lính thủ tại cổng thành lớn tiếng kêu phu xe:

-Dừng xe để kiểm tra!

Phu xe vội vàng dừng xe, cung kính để bọn họ kiểm tra, chỉ nghe binh lính lớn tiếng hỏi:

-Trong xe là ai? Các người định đi đâu?

-Trong xe là chủ tử ta cùng bằng hữu, chủ tử ta vốn là đại phu mở y quán, lần này phải ra ngoài thành mua ít dược liệu.

Phu xe khiêm nhường đáp.

-Mở cửa xe để ta kiểm tra.

-Đại nhân, xin mời xem!

Phu xe nhìn một binh lính, một bên mở cửa xe ngựa ra, binh lính kiểm tra trong xe, ngồi bên trong là hai nam tử, một người vô cùng tuấn mỹ, một người thì vô cùng tầm thường, bất quá, nhìn chất liệu may y phục thì xem ra đó là người phú quý.

-Vương Đại Dũng, người kiểm tra xong chưa? Nếu không có vấn đề gì thì để bọn họ ra khỏi thành, trong thành xảy ra chuyện, tướng quân ra lệnh chúng ta lập tức đóng cổng thành.

Một binh lính trung niên thúc giục nói.

Duẩn Mặc Băng nháy mắt với phu xe, phu xe hiểu ý nói với binh lính:

-Thế nào đại nhân? Nếu như không có vấn đề gì thì mời đại nhân cho xe đi qua.

Vừa nói, một bên tay đặt một vài đồng bạc vào trong tay binh lính.

Binh lính chần chờ một lúc, cảm giác không có vấn đề gì, thuận tay nhận bạc, lớn tiếng nói:

-Không có việc gì, không có việc gì, đi đi. Đóng cửa!

Tiêu Thần Hiền đứng ở trên thành quan sát một hồi, từ trên tường thành nhảy xuống, hắn vừa liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là xe ngựa của Duẩn Mặc Băng, hắn thế nào lại ra khỏi thành hái thuốc?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tư tưởng xấu xa

Hai binh lính thủ vệ nhìn thấy Hiền Vương gia giá lâm, con người nhảy động, kinh sợ quỳ xuống, kêu lên: -Thủ vệ Vương Đại Dũng khấu kiến Hiền Vương gia.

Tiêu Thần Hiền lạnh lẽo nhìn bọn hắn, chỉ vào một binh lính, lạnh lùng kêu lên:

-Người đi gọi phu xe phía trước dừng xe.

Vương Đại Dũng ngẩng đầu, chấp tay nói:

-Thưa vâng.

Phút chốc đứng dậy đuổi theo, lớn tiếng hét:

-Phu xe phía trước kia, các người dừng lại một lát!

Lúc này Khinh Vân Nhiễm đang ở trong xe nghe thấy tiếng gọi giật lại, tâm vừa mới thả lỏng một chút lại lập tức trở nên căng cứng.

Trong mắt phu xe hiện lên ưu sầu, đang lo lắng nên làm thế nào thì từ trong xe truyền ra một thanh âm trầm ổn:

-Tề thúc, thúc đi xem có chuyện gì?!

Nghe vậy phu xe lập tức dừng xe ngựa lại, từ trên xe nhảy xuống, chạy đến trước mặt Vương Đại Dũng, cười nói:

-Đại nhân, ngài còn chuyện gì ạ?

Vương Đại Dũng cúi đầu nói:

-Đây là lệnh của Vương gia, đừng hỏi nhiều!

Đột nhiên hắn cảm giác sau lưng có một luồng gió lạnh thổi qua, hắn dụi dụi mắt, tập trung nhìn, vừa mới rồi Hiên Vương gia còn đang ở khá xa vậy mà bây giờ đã ở ngay bên cạnh xe ngựa.

Thấy tình hình này, phu xe đứng bên cạnh hắn ngăn người ra, đang nghĩ trở về thì bị Vương Đại Dũng ngăn lại:

-Người chờ ở đây!

Tiêu Thần Hiên mở cửa xe ra, nâng mắt liền nhìn thấy Duẩn Mặc Băng đang ngồi ở trong, con mắt chuyển động, lại nhìn thấy người trong xe còn có một vị thiếu niên chưa bao giờ gặp qua, đôi mắt hẹp dài, trầm giọng hỏi:

-Mặc Băng, ta chưa bao giờ thấy người rời khỏi thành?!?

-Đúng thế! Như thế nào, người không muốn cho ta ra khỏi thành?

Thần sắc Duẩn Mặc Băng trấn định, cười nói, trong khi đó thì Khinh Vân Nhiễm đã hạ mắt xuống, không dám nhìn thẳng Tiêu Thần Hiên.

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, trong mắt hiện lên nghi ngờ, chuyển ánh mắt tới nhìn người thiếu niên, lạnh lùng nói:

-Đây là ai vậy?

Thiếu niên này cho hắn cảm giác rất quen thuộc.

-Đây là nghĩa đệ của ta, họ Liễu.

Con mắt Duẩn Mặc Băng chuyển động, lãnh đạm cười nói:

-Đệ ấy phải về nhà ở Giang Nam, vừa đúng lúc ta đang định đi miền Nam, nhân tiện tiễn đệ ấy một đoạn đường.

-Nghĩa đệ?! Sao ta chưa từng thấy người nhắc đến bao giờ?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên hẹp lại, ánh mắt lạnh lẽo trầm xuống, đột nhiên nói với thiếu niên:

-Người, ngẩng đầu lên cho Bồn Vương xem mặt.

Nghe vậy cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, ổn định tâm tình của chính mình, nàng âm thầm thở ra, sự chán ghét trong mắt biến mất rất nhanh, chậm rãi ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, tâm cảm thấy vô cùng chấn động. Ánh mắt Tiêu Thần Hiên sắc bén như một mũi tên bằng băng mạnh mẽ bắn về phía nàng.

-Thần Hiên, vị huynh đệ này của ta tính hơi nhát gan, người đừng làm đệ ấy sợ.

Duẩn Mặc Băng đột nhiên nói chen vào, giải cứu Khinh Vân Nhiễm cả người đang cứng ngắc, sau đó đưa tay nhẹ nhàng quàng lên vai nàng trấn an, lãnh đạm cười nói với nàng:

-Vị này chính là Hiên Vương gia.

Tiêu Thần Hiên thấy động tác của Duẩn Mặc Băng, con người đen bóng trở nên âm trầm, tay của thiếu niên này trắng nõn nà, vô cùng tinh tế mảnh mai, không hề giống với tay của nam nhân bình thường.

Khinh Vân Nhiễm tươi cười, vuốt cằm nhìn Tiêu Thần Hiên, hạ giọng nói:

-Thảo dân Liễu Chính khấu kiến Hiên Vương gia, Vương gia thiên tuế, thiên tuế.

-Liều Chính.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên sắc bén mà lạnh như băng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sáng quắc lợi hại, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, hét lớn:

-Khá lắm Liều Chính.

Vừa dứt lời, bảo kiếm giắt ở thắt lưng cũng được rút ra khỏi bao, chĩa thẳng vào yết hầu Duẩn Mặc Băng, lạnh giọng nói:

-Bỏ Vương không nghĩ sẽ bị huynh đệ tốt của mình phản bội.

Xảy ra cảnh này làm Kinh Vân Nhiễm cực kỳ hoảng sợ, miệng há ra, không có dũng khí nói ra một lời, chỉ sợ chọc giận hắn, tính mạng Duẩn Mặc Băng cũng khó giữ được.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng sáng như đuốc, giọng trầm ấm:

-Thần Hiên, ngươi làm gì vậy?

Mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, trên trán nổi lên gân xanh, trong mắt xẹt qua huyết quang, răng cắn chặt, giận dữ hét:

-Duẩn Mặc Băng, ngươi đừng nghĩ ta là kẻ ngu ngốc.

Thân hình Duẩn Mặc Băng không di chuyển, đôi mắt hép lại, thản nhiên nói:

-Ngươi thật sự muốn giết ta?

Trong lòng Tiêu Thần Hiên cứng lại, nhớ lại mười mấy năm qua, hai tay nắm chặt, một lúc lâu sau khó khăn rút kiếm về, thấy thế, tâm tình đang thất chặt của Kinh Vân Nhiễm nói lòng đôi chút, nhưng sau một khắc, cánh tay dài của Tiêu Thần Hiên duỗi ra, nắm lấy vạt áo nàng, một tay bóp chặt cầm nàng

“Phật” một tiếng! Mặt nạ da người từ trên mặt nàng bị gỡ ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm hoảng sợ, mặt không còn chút máu, đầu óc trống rỗng, không kịp sợ hãi mà kêu lên, Tiêu Thần Hiên đã bóp chặt cổ họng nàng, lạnh lùng nói:

-Ngươi cho rằng như vậy có thể lừa gạt được Bỏ Vương?

Hắn hung ác nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lãnh lẽo, thanh âm lạnh lùng vô tình như băng, làm cho cả người nàng run rẩy.

Duẩn Mặc Băng thờ đốc vì kinh ngạc:

-Thần Hiên, đừng thương tổn nàng!

Mới vừa rồi còn tưởng hắn sẽ bóp chết Kinh Vân Nhiễm, bất quá, Tiêu Thần Hiên có thể vừa liếc mắt mà nhận ra nàng, điều này làm cho hắn hết sức bất ngờ, nếu như không phải trùng hợp, chẳng lẽ là hận đã quá sâu? Hay là hắn đã yêu nàng? Chỉ sợ chính Tiêu Thần Hiên cũng khó mà nhận ra được.

-Ngươi câm miệng cho ta!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên hung ác, giận dữ hét với Duẩn Mặc Băng.

-Duẩn công tử, huynh không cần cầu tình cho ta!

Khóe miệng Kinh Vân Nhiễm mỉm cười, nàng đã sớm quyết định, nếu như nàng bị Tiêu Thần Hiên bắt được thì nàng cũng tuyệt đối không liên lụy đến Duẩn Mặc Băng.

-Kinh Vân Nhiễm, con dâm phụ này! Không chỉ câu dẫn Sở Vương, ngay cả huynh đệ tốt của ta cũng không buông tha!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên đỏ rực như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ngực truyền đến đau đớn, cánh tay vung lên cao, lực tay vô cùng mạnh hướng tới mặt nàng.

Một chương mạnh như vậy, Kinh Vân Nhiễm không tránh, nàng nhắm mắt lại, thấy chết không sợ, dù sao rơi vào tay hắn thì nàng cũng không có cơ hội sống sót.

-Thần Hiên, ngươi điên rồi!

Duẩn Mặc Băng cấp bách vung tay ra, đỡ được chương lực mạnh mẽ của Tiêu Thần Hiên, bàn tay đau đớn, chương này nếu như lúc này bỏ vào đầu nàng thì Kinh Vân Nhiễm tuyệt đối không thể sống sót.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Duẩn Mặc Băng, lạnh lùng cảnh cáo:

- Duẩn Mặc Băng, người vì tiện nhân này mà không tiếc đối địch với Bồn Vương, như vậy đừng trách Bồn Vương tàn nhẫn, vô tình.

- Thần Hiên, người bình tĩnh lại đi.

Duẩn Mặc Băng thờ nhẹ, ánh mắt nghiêm nghị, trầm giọng giải thích:

- Người hiểu lầm rồi, ta cùng với chị dâu quang minh chính đại, không làm chuyện như người nghĩ đâu!

- Vậy tại sao người lại ở cùng một chỗ với nàng?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, ngữ khí lạnh băng.

- Ta với người quen biết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người không tin ta? Chúng ta chỉ tình cờ, trùng hợp gặp nhau thôi.

- Nhưng chuyện người định mang nàng ra khỏi thành là sự thật!

Tiêu Thần Hiên phần nộ nói, sắc mặt hần trở nên xanh mét, trên trán nổi gân xanh, đôi mắt lóe lên ánh lửa giận dữ, hai tay nắm chặt thành quyền, cả người tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo.

- Tiêu Thần Hiên, người không nên nghĩ mọi người ai cũng xấu xa giống người!

Khinh Vân Nhiễm không nhìn được lớn tiếng nổi giận mắng:

- Người lòng dạ hẹp hòi, trời sinh tính đa nghi, tàn bạo lãnh huyết, không phân biệt được phải trái trắng đen, người còn không bằng cảm thú, ta không muốn sống chung cùng một người cặn bã như người, chỉ cần ta không chết, nhất định ta sẽ còn chạy trốn tiếp!

- Vân Nhiễm, muội cũng nên bình tĩnh một chút!

Duẩn Mặc Băng trở mắt đứng nhìn, nữ tử này mới rồi thật hung hãn, bề ngoài nàng ôn nhu như vậy, không nghĩ rằng nàng lại có cá tính quyết liệt đến thế.

- Tiện nhân, người chán sống rồi!

Tiêu Thần Hiên phần nộ giống như sư tử nổi giận, sắc mặt cực kỳ khó coi, ánh mắt tàn nhẫn tựa hồ như muốn đem nàng nuốt sống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bị đánh gãy chân

Khinh Vân Nhiễm biến sắc, ngẩng đầu lên, nhỏ nước bọt vào mặt hần (a chị bắt đầu hồ báo rồi đây), trào phúng nói: - Tiêu Thần Hiên, ta khinh thường người! Người ngoài việc sử dụng vũ lực với phụ nữ thì còn có thể làm được gì nữa?

Nàng đã nghĩ thông suốt, ra ngoài mà bị hần bắt được, mạng sống đã không màng, chỉ là một cái mạng nhỏ nhoi, bị hần lấy đi cũng được. Nhưng trước khi chết nàng phải đem tất cả những khuất nhục mà nàng đã phải chịu ra đòi cho bằng hết.

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, con người đen gầy nhìn chằm chằm Khinh Vân Nhiễm, sau đó lấy tay lau nước bọt trên mặt, cười giận dữ nói:

- Khinh Vân Nhiễm, người đừng tưởng rằng có người làm chỗ dựa cho người thì người có thể đắc ý! Bồn Vương sẽ không cho người chết dễ dàng như vậy, ta sẽ hành hạ người từ từ, tất cả đau khổ mà ta đã phải chịu đựng, ta sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần cho người!

Duẩn Mặc Băng nhú chặt mày, ánh mắt sắc bén, bực mình nói:

- Đủ rồi! Thần Hiên, người thật muốn hành hạ nàng đến chết mới hài lòng sao?

Tiêu Thần Hiên hít mắt lại, bạc môi giương lên, nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ:

- Đến tột cùng thì nàng đã rút lui đường mật gì vào tai người mà người lại không quan tâm đến tình nghĩa hơn mười năm của chúng ta?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng chớp động, trầm giọng nói:

- Người sai rồi, người không nên đối đãi với một thiếu nữ như vậy!

-Thiếu nữ? Ngươi mở to hai mắt ra mà nhìn, bề ngoài thì nàng ôn thuận nhu nhược, trên thực tế thì trái tim độc ác, nếu không phải tại nàng thì Minh Nguyệt cũng không chết như vậy...

Nhắc tới Minh Nguyệt, thanh âm Tiêu Thần Hiên trở nên trầm thấp khàn khàn, ngực dâng lên đau đớn.

-Tiêu Thần Hiên, đây là báo ứng của ngươi, do ngươi tàn bạo, đây là báo ứng của ngươi!

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh nói, chuyện trước kia không tra xét rõ chân tướng, tội này vốn đã định sẵn cho nàng rồi, dù sao cũng chết, không bằng chết một cách thoải mái, chỉ là không rõ tại sao cuối cùng hắn lại thu tay lại trước mắt nàng?

-Nữ nhân ác độc này!

Tiêu Thần Hiên nổi giận, hai tay nắm chặt thành quyền, trừng mắt hung tợn nhìn Khinh Vân Nhiễm, con mắt phát ra hồng quang (hề hề như Laze á), cả người tỏa ra khí tức làm người khác ớn lạnh.

-Vân Nhiễm, muội đừng nên chọc giận hắn nữa!

Đuẩn Mặc Băng kêu lên, đứng một bên nhìn mà cảm thấy rất sốt ruột, cứ như vậy không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

-Đuẩn Mặc Băng, ngươi vừa gọi nàng là gì?

Con mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, rất nhanh bóp chặt tay lại, toàn thân thất chặt, kiệt lực nhẫn nại:

-Gọi thân thiết như vậy, ngươi lại dám nói hai người các ngươi không có tư tình?!?

-Chỉ là một cách gọi, ngươi hoài nghi nhiều quá!

Đuẩn Mặc Băng thờ dài, mới vừa rồi hắn cũng gọi nhưng cũng không thấy Tiêu Thần Hiên tức giận như vậy, chẳng lẽ lúc đó Tiêu Thần Hiên đang trong cơn tức giận nên không chú ý tới sao?

-Đuẩn công tử, không cần giải thích với hắn! Tư tưởng dơ bẩn, xấu xa như hắn thì nhiều lời cũng vô ích!

Khóe môi Khinh Vân Nhiễm nhếch lên, cười cực kỳ khinh thường mà nói.

Nghe vậy, đồng tử Tiêu Thần Hiên co lại, ánh mắt tàn nhẫn lạnh băng, lad gan nữ nhân này càng lúc càng lớn rồi, thật sự không sợ chết, hắn hít sâu một hơi, ra lệnh cho chính mình cân tĩnh táo lại, không phải đôi co cùng nàng ở chỗ này, mang nàng về phủ rồi, hắn sẽ có thời gian chậm rãi mà chơi đùa với nàng.

Hắn quay đầu, lạnh băng nói:

-Đuẩn Mặc Băng, chuyện lần này Bồn Vương niệm tình xưa nghĩa cũ với ngươi mà bỏ qua. Nhưng ngươi nhớ kỹ sẽ không có lần thứ hai nữa đâu!

Nói xong, hắn nắm chặt lấy cổ tay của Khinh Vân Nhiễm, kéo cả người nàng ra khỏi xe ngựa, Khinh Vân Nhiễm chau mày, chỗ cổ tay vô cùng đau đớn, nàng lão đảo ngã vào ngực hắn. Tiêu Thần Hiên thuận thế ôm chặt lấy nàng, bộ dáng như ban ơn, nàng tức giận giãy dụa vùng ra.

Thấy thế, Đuẩn Mặc Băng nhảy từ trong xe ngựa ra, hét lớn:

-Thần Hiên, ngươi có thể ôn nhu một chút được không, chị dâu bây giờ còn đang mang...

Nghe vậy Khinh Vân Nhiễm hét lớn một tiếng:

-Đuẩn công tử!

Đuẩn Mặc Băng nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Khinh Vân Nhiễm, lời đang định nói ra nuốt luôn vào trong bụng, cau mày lo lắng nói:

-Chị dâu, bảo trọng!

Tiêu Thần Hiên thấy Khinh Vân Nhiễm đang ở trong lòng mình liếc mắt đưa tình với Đuẩn Mặc Băng, ghen tuông trong lòng bốc lên, phần nộ quát:

-Đuẩn Mặc Băng, không được Bồn Vương cho phép, ngươi không được bước vào Vương phủ nửa bước!

Đuẩn Mặc Băng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, thờ dài, hắn có thể đoán được bọn họ sẽ có một tương lai vô cùng khó khăn.

Hiên Vương phủ, tại Nam Phong uyển.

Tiêu Thần Hiên ném Khinh Vân Nhiễm ở trên giường, hắn không nói một lời chỉ đứng đó nhìn, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nàng, cả người tàn

ra khí tức lạnh lẽo.

Sắc mặt Kinh Vân Nhiễm tái nhợt, mày nhíu chặt, phần nộ mấp máy môi nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

-Muốn mắng ta?

Khóe môi Tiêu Thần Hiên cười lạnh, thanh âm trầm thấp bao hàm cả nhu băng sắc nhọn, hần cúi xuống giải huyết đạo trên người nàng, một tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, ánh mắt âm lãnh nói:

-Tiếp tục mắng đi, không phải miệng lưỡi ngươi rất lợi hại hay sao?

Kinh Vân Nhiễm cảnh giác nhìn hần, thân thể sợ hãi lui về phía sau, vô cùng bất an, “Răng rắc” một tiếng! Nàng thấy thanh âm đầu khớp xương mình bị bẻ gãy, xương cốt đau nhức khủng khiếp, đỉnh đầu nàng nổ tung.

-Á!

Nàng kêu lên thảm thiết, gần như sắp ngất, khóe môi hần vẽ ra một điệu cười lạnh làm cho người khác ớn lạnh đến tận xương tủy, tay chuyển qua mắt cá chân bên kia, híp mắt lại con mắt uy hiếp:

-Thề cho Bồn Vương, không bao giờ chạy trốn nữa!

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, sông lưng lạnh thấu, quật cường hết to:

-Ta không thề!

Tiêu Thần Hiên phần nộ:

-Mạnh miệng!

Tay hần bóp chặt khớp xương nàng, một trận đau đớn kéo tới, nàng cau mày, cắn răng chịu đựng, mồ hôi lạnh đầm đìa, cả người run rẩy.

-Bồn Vương cho ngươi thêm một cơ hội, có nói hay không?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên u ám, thanh âm lạnh như băng, cả người tỏa ra khí tức nguy hiểm.

-Ngươi thật đáng thương, chỉ biết dùng bạo lực để làm người khác khuất phục, hèn hạ vô sỉ!

Kinh Vân Nhiễm cắn chặt răng, cổ nện đau đớn, mạnh miệng nói.

-Kinh Vân Nhiễm!

Tiêu Thần Hiên giận dữ, cánh tay dài duỗi ra, nắm vạt áo nàng, hung tợn nói:

-Ngươi muốn chết trên tay ta?

-Cút ngay!

Kinh Vân Nhiễm kêu to, sử dụng khí lực toàn thân mà ra sức giãy dụa nhưng không ra, một cái tát đầy phần nộ đánh thật mạnh vào mặt Tiêu Thần Hiên, đầu năm ngón tay hiện ra rõ ràng.

-Ngươi lại đánh ta!

Tiêu Thần Hiên sắc giọng kêu lên, lồng ngực như muốn nổ tung ra, ánh mắt hần lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng mang theo phần nộ cùng thù hận chưa từng có.

-Kinh Vân Nhiễm, cả đời này ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ sẽ thoát khỏi ta! Có chết cũng không được!

Giống như là nguyên rửa làm cho lòng Kinh Vân Nhiễm chấn động, ngay sau đó một trận đau nhức kéo tới, nàng phảng phất nghe thấy tiếng khớp xương mình vỡ vụn, thế giới của nàng đột nhiên rơi vào trong bóng tối.

Không biết qua bao lâu Kinh Vân Nhiễm từ trong ác mộng tỉnh lại, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, hai chân truyền đến đau đớn khủng khiếp, đau quá!

Nàng cuộn mình đứng lên, đột nhiên phát hiện mắt cá chân mình được băng bó, phần nộ không kìm được nói:

-Tại sao lại đối với ta như vậy? Tại sao, tại sao...?

Trái tim kiên định lại một lần nữa bị tổn thương, nước mắt không kìm mà chảy xuống, theo khóe mắt rơi tích tích thấm vào trong chân.

Chương 34: Sủng ái người

Những thương tổn liên tiếp đến làm cho Kinh Vân Nhiễm mê man nhiều ngày, nàng luôn trong trạng thái bất tỉnh, mãi cho đến khi Tiêu Thần Hiến phải nhả hoàn Tú nhi tới chăm sóc nàng thì mới có chút chuyển biến tốt. Tiêu Thần Hiến đứng lặng ở đầu giường, mày kiếm nhíu chặt, cứ đến đêm khuya là hắn không chịu được phải đi xem nàng, hắn ảo não nghĩ lại hành động kỳ quái của mình, không không chế được, loại hành vi lén lút căn bản khoogn phải là tác phong của hắn, nhưng nếu nàng tỉnh lại thì hắn sẽ lại giường cung bật kiếm, đầu một người chết thì ta sống.

Trước mặt hắn, nngf chưa bao giờ, bày ra bộ dáng nữ tử nhu tình, luôn dùng lời nói chọc giận hắn, làm hắn hận không thể bóp nát nàng, chỉ cần nghĩ đến nàng cùng Dẫn Mặc Băng ở cùng một chỗ với nhau, nhớ tới có nam nhân từng thấy qua thân thể của nàng là hắn không cách nào kiềm chế được tâm tình phần nộ của mình, ngực như có một ngọn lửa dữ dội thiêu cháy.

Tự tôn của hắn phủ nhận rằng mình vì ghen mà phần nộ. Đáng chết! Hắn làm sao có thể đối với một phụ nữ lòng dạ độc ác sinh ra cảm tình, sao hắn có thể đối với hung thủ hại chết Minh Nguyệt mà nhân từ nương tay. Tâm hắn động làm chính mình áy náy. Hắn nhắm mắt lại, dứt khoát xoay người rời đi, không nên vì nàng mà nhiễu loạn tâm tình.

Minh Nguyệt không bao giờ có thể trở về bên cạnh hắn nữa, đây là sự thật không cách nào thay đổi được, hắn chỉ có thể hành hạ nàng dã man thì mới giảm bớt mối hận trong lòng.

Kinh Vân Nhiễm nằm trên giường, thân thể gầy yếu suy nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, một vài sợi tóc vương vãi dính lên mặt, đôi mắt đen tuyệt đẹp trống rỗng vô thần, cả người như búp bê không chút tức giận, thân thể cứng ngắc, không hề nhúc nhích.

Tú nhi cố nén nước mắt, tỷ tỷ như vậy làm Tú nhi rất đau lòng, bụng bát nhẹ giọng nói:

-Tỷ tỷ, ăn một chút gì đi!

Sau đó múc một thìa cháo vào miệng nàng.

Kinh Vân Nhiễm phối hợp há miệng, chậm rãi nuốt, vẻ mặt vô hồn, nàng hy vọng mình may mắn, trong đầu nàng tính toán rất nhiều biện pháp trốn đi, nàng không thể tuyệt thực, muốn chạy trốn thì phải có thể lực, nếu không nửa đường bị bắt về cũng bị hành hạ.

Xương đùi muốn hoàn toàn hồi phục, nhanh thì một tháng, chậm thì ba tháng, nàng an ủi chính mình, nhẫn nại thêm mấy tháng thôi, nàng nói chính mình cần tỉnh táo lại, không thể bị động được.

Tú nhi thờ phào nhẹ nhõm, buông bát, cười cười, vui mừng nói:

-Như vậy được rồi, người không muốn ăn nhưng hải tử lại muốn ăn.

Kinh Vân Nhiễm thờ người ra, con mắt giật giật, đôi mắt dần khôi phục, trong suốt sáng ngời, nàng nhìn Tú nhi, thấp giọng cầu khẩn:

-Tú nhi, đáp ứng ta, không nói chuyện này cho bất luận kẻ nào.

Tú nhi không ngừng gật đầu, trịnh trọng nói:

-Tú nhi tuyệt đối sẽ không đi nói lung tung. Nhưng tỷ tỷ, chuyện này chỉ giấu được nhất thời chứ không lừa được cả đời, bụng lớn dần thì Vương gia sớm muộn cũng phát hiện ra.

-Sẽ không đâu, ta sẽ không ở lại chỗ này... Ta sẽ quay về phủ Thừa tướng!

Kinh Vân Nhiễm phút chốc sửa lại lời nói, chuyện chạy trốn nên giấu trong lòng, nhiều người biết sẽ càng nguy hiểm hơn.

-Tỷ tỷ, có một số việc muội biết là không nên nói cho tỷ, làm tỷ phiền lòng, nhưng Tú nhi thấy không đành lòng!

Tú nhi thờ dài, muốn nói lại thôi, ánh mắt không giấu được tức giận.

Tú nhi khổ sở nhìn tỷ tỷ, mấy ngày nay từ khi tỷ tỷ đỡ bệnh, người ngày càng gầy thêm, có khi cả ngày không nói quá mười câu, khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy sầu bi, Vương gia cũng không đến thăm nàng, những người khác đối với tỷ tỷ lại là không nghe không hỏi, mặc dù có người ở phủ Thừa tướng đến thăm nhưng bị Vương gia lãnh khốc từ chối ở ngoài cửa, tại sao người nhà Vương phi nương nung không dám lý luận cùng Vương gia?

-Cuối cùng là có chuyện gì?

Khinh Vân Nhiễm buông mắt, lông mi run rẩy, thần nhiên hỏi.

-Mấy ngày trước, Vương gia không biết mang ở đâu về một nữ tử đang hôn mê, mấy ngày nay luôn túc trực bên người nàng ta không rời, nghe nha hoàn hầu hạ cô nương đó nói, các nàng từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy Vương gia như vậy, quả thực là đã thay đổi biến thành một người khác, đối với cô nương kia luôn bảo vệ như cầm ngọc quý trong tay mà sợ vỡ, ngậm trong miệng mà sợ nó tan.

Tú nhi vắt mi, lòng đầy căm phẫn nói tiếp:

-Tỷ tỷ, nếu người không hành động, sợ rằng vị trí Vương phi này khó lòng giữ được.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm lóe lên, thần nhiên nói:

-Muội hỏi thăm chuyện này ở đâu?

Miệng Tú nhi giật giật, cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, tức giận nói:

-Chuyện này mà cần hỏi thăm sao? Khắp Vương phủ đều truyền chuyện này rồi, sáng nay cô nương kia tỉnh dậy, chủ tử khắp các đình viện đều đi bái kiến, nghiễm nhiên biến nàng ta trở thành nữ chủ nhân của Vương phủ này rồi!

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm vẽ ra một điệu cười trào phúng, nghĩ không ra người tàn bạo như vậy sẽ có tính tình ôn nhu đến thế. Bất quá chuyện này chẳng có liên quan gì đến nàng, ý nàng đã quyết, vô luận thế nào cũng phải rời khỏi nơi này, mặc kệ cuộc sống bên ngoài có bao nhiêu khó khăn thì còn tốt hơn là ở lại chỗ này chịu đựng hành hạ.

Tú nhi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Khinh Vân Nhiễm, không khỏi hỏi:

-Tỷ tỷ, người không sốt ruột chút nào sao? Chẳng lẽ người muốn đem vị trí chính thê này đi dâng cho người phụ nữ không rõ lai lịch kia?

Khinh Vân Nhiễm quay sang, ánh mắt thần nhiên, nói:

-Tú nhi, nếu hần đồng ý cho ta một phong hưu thư, ta sẽ không đau khổ đến thế! Vị trí Vương phi cái gì, đều là hư danh, ta chưa bao giờ muốn nó cả!

Tú nhi chân động, không thèm nhắc lại, tỷ tỷ thật sự là rất hận Vương gia, ánh mắt nàng tràn đầy bi thương đau khổ, thương tổn như vậy, sợ là không thể nào chữa lành.

Cuộc sống yên lặng như vậy trôi qua trong một tháng, lúc này Khinh Vân Nhiễm cảm giác chân mình đã hồi phục như cũ, liền phân phó Tú nhi cầm gây chống đến, nàng muốn xuống giường đi lại một chút.

Trong tay cầm gây chống, đi lại khó khăn làm trán nàng ướt đầy mồ hôi, nàng tập tễnh đi lại trong phòng, dây xích dưới chân làm nàng đi khó sở, nàng xoa người tiếp tục đi.

Tiêu Thần Hiên đối với nàng không nghe không hỏi, chỉ độc sủng nữ tử tên Thiên Tuyết kia, làm cho đông đảo thị thiếp trong phủ có ánh mắt ghen ghét dòi khòi người nàng, nhất nàng ở chỗ này cũng tốt, có thể an tâm dưỡng thai, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu, mẫu thể dinh dưỡng không đủ làm bụng nàng ba tháng rồi mà không hề nhìn ra.

Nàng xác định, Tiêu Thần Hiên đã quên mất sự tồn tại của nàng rồi, vì thế mà nàng mừng thầm. Đột nhiên hần tới như một bóng ma làm nàng vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ.

Khinh Vân Nhiễm lẳng lặng nhìn thân ảnh mặc y phục màu tím, Tiêu Thần Hiên gương mặt tuấn mỹ, trong mắt toát lên vẻ bất an, trấn định nhìn hần, không chớp mắt.

Con người đen thâm thúy của Tiêu Thần Hiên nhìn nàng, đôi mắt không có mừng rỡ cùng phẫn nộ, nói:

-Người mang thai rồi!?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm thẳng tắp nhìn về phía Tú nhi, trong lòng dâng lên bi ai, Tú nhi nhìn vẻ mặt nàng, vội vàng quỳ xuống xua tay nói:

-Vương phi, không phải Tú nhi, thật sự Tú nhi không hề nói...

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tối đi, nói:

-Bỏn Vương không nghĩ người lại có tâm cơ như vậy!?

Thân thể Khinh Vân Nhiễm cứng ngắc, kinh ngạc nhìn hần, ôm bụng, lạnh lùng nói:

-Hài tử này là của ta, không phải là của người!

Nghe vậy, con mắt Tiêu Thần Hiền dâng lên phần nộ tuyệt đỉnh:

-Khinh Vân Nhiễm, người...

Lúc này bên ngoài có một thanh âm ôn nhu dễ nghe truyền đến:

-Hiên, chàng ở bên trong sao? (ọc, ghê người cái giọng này)

Lần đầu tiên Tiêu Thần Hiền thu đi ánh mắt phần nộ, xoay người cấp bách đi ra ngoài, một lát sau nghe được thanh âm khản trương của hắn:

-Thiên Tuyết, ta không phải nói nàng đợi ta trong phòng sao? Nàng tới nơi này làm gì?

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, ẩn chứa nhu tình nhẹ nhàng.

-Thiếp hỏi nha hoàn thì biết chàng đã đến nơi này rồi!

Thiên Tuyết hé mắt cười, kéo tay hắn, điềm nhiên hỏi:

-Chàng không phải nói hôm nay sẽ dạy thiếp cười ngựa sao? Thiếp không chờ được nữa rồi!

-Ngày hôm qua nàng không phải nói muốn đi thả diều, sao bây giờ lại muốn cười ngựa?

Tiếng nói Tiêu Thần Hiền ôn nhu, lãnh đạm cười nói:

-Ta dẫn nàng đi làm luôn hai thứ.

Khinh Vân Nhiễm ở trong phòng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, không khỏi giật mình vài giây, thật sự không thể tưởng tượng được nam nhân tàn bạo vô tình đó sẽ có lời nói ôn nhu như vậy, thanh âm nhu tình như nước làm nàng rợn tóc gáy.

-Ách...

Thiên Tuyết lo lắng một hồi lâu, nhìn mặt nhìn mũi, nói:

-Ôi, thiếp có thể cười ngựa lại còn cùng chàng thả diều, đúng là không gì vui hơn!

-Nàng về phòng chờ ta, ta xử lý tốt chuyện này đã, sau đó sẽ dẫn nàng đi, có được không?

Tiêu Thần Hiền trầm ấm hỏi, Thiên Tuyết gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa Nam Phong viện, thoáng nhìn qua, mỉm cười nói:

-Vương phi của chàng ở chỗ này phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Để yên cho nàng trong một tháng

Sắc mặt Tiêu Thần Hiền trầm xuống, con mắt trở nên lạnh lẽo, thanh âm lạnh lùng nói: -Người nào nói linh tinh gì trước mặt nàng?

Thiên Tuyết lẻ lười, hôn lên mặt Tiêu Thần Hiền, làm nũng nói:

-Đừng nên hung hãn như thế, không có người nào nói linh tinh gì trước mặt thiếp, dù sao cũng nên gặp nàng, nàng vốn là thê tử của chàng, sau này chúng ta cũng sẽ gặp mặt, nếu như sống cùng với nhau thì thiếp cũng bớt lo lắng.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền tối lại, mày nhíu chặt tiết lộ rồi ren trong lòng, hắn ôn nhu ôm vai nàng ta, thấp giọng hứa hẹn:

-Ta sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất.

Đôi mắt Thiên Tuyết mờ ảo, cười nhạt nói:

-Chàng đối tốt với thiếp như vậy làm sao thiếp ủy khuất được, chỉ có thể trách thiếp và chàng gặp nhau quá muộn, không thể một mình có được chàng.

Trong lòng Tiêu Thần Hiên căng thẳng, không biết tại sao trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh kiều dung Kinh Vân Nhiễm quật cường, hấn lắc lắc đầu muốn xóa đi hình ảnh đó.

Thiên Tuyết thấy hấn lắc đầu, trong lòng cảm thấy đau đớn, nói:

-Hiên, có phải thiếp đã quá tham lam rồi không?

Tiêu Thần Hiên bỗng nâng mắt, nhìn chăm chú khuôn mặt giống Minh Nguyệt như đúc, trên đời này không thể nào có người giống nàng đến vậy, hấn kiềm chế tâm tình đang loạn lên, nhẹ giọng hỏi:

-Không phải, nếu nàng không thích, ta sẽ cho các nàng xuất phủ, được không?

Nghe vậy, Thiên Tuyết vội vàng lắc đầu:

-Không được! Hiên, chàng đừng làm như vậy, nếu vậy thiếp sẽ bị người khác nói là bất nghĩa!

Tiêu Thần Hiên nhướn mày, trong mắt hiện lên mừng rỡ, nàng quả nhiên giống hệt Minh Nguyệt, thiện lương như nhau, khóe môi khẽ cười:

-Được, sẽ theo ý của nàng.

Mắt Thiên Tuyết chợt mở lớn, mím môi, ôn nhu nói:

-Thiếp về trước đây, Hạnh nhi bị ngăn ở bên ngoài, không thể vào được, nhất định là đang chờ rất sốt ruột.

Tiêu Thần Hiên vuốt cằm, tiễn nàng ta ra sân, ôn tồn nói với Hạnh nhi:

-Hầu hạ tiểu thư cho tốt, nếu xảy ra bất cứ sai lầm gì thì Bôn Vương sẽ hỏi tội ngươi.

Hạnh nhi vội vàng nói:

-Nô tỳ biết.

Tiêu Thần Hiên đưa mắt nhìn thân hình nhỏ nhắn rồi đi, phút chốc xoay người lại, khuôn mặt âm trầm bước vào phòng của Kinh Vân Nhiễm, thấy Kinh Vân Nhiễm đang thay Tú nhi lau nước mắt. Tú nhi ngẩng đầu lên nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Thần Hiên, cả người run lên, vội vàng hạ người hành lễ, nói:

-Vương gia.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo đi thẳng tới trước mặt Kinh Vân Nhiễm, lạnh lùng nói với Tú nhi:

-Đi ra ngoài!

Tú nhi lo lắng nhìn Kinh Vân Nhiễm, bất đắc dĩ khom người lui ra.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên dấy lên sự nguy hiểm, hung ác nhìn Kinh Vân Nhiễm, bàn tay nắm chặt cằm nàng, trầm giọng chất vấn:

-Kinh Vân Nhiễm, hài tử trong bụng ngươi là của ai hả?

Hấn thừa nhận mình vẫn còn thành kiến với nàng, hấn làm sai nhiều chuyện, nhưng sai thì đã sai rồi, có lẽ xuất phát từ tâm lý bồi thường, hấn quyết định, nếu như nàng chính miệng thừa nhận đứa trẻ này là con của hấn, hấn sẽ tin tưởng nàng, chấp nhận cho nàng sinh hạ hài tử.

Con mắt Kinh Vân Nhiễm chuyển động, khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi nhìn hấn, không nói một lời.

Tiêu Thần Hiên như bị bông bị đánh một quyền, tức giận không thôi, cắn chặt răng nói:

-Ngươi đừng tưởng mình không nói thì Bôn Vương không thể tra được.

Một hồi lâu, thanh âm Kinh Vân Nhiễm lạnh lùng vang lên:

-Ta sẽ không bỏ hài tử, ngươi tự mình mà đi tra đi.

Tiêu Thần Hiên phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, lạnh giọng nói:

-Kinh Vân Nhiễm, nếu để Bôn Vương tra ra ngươi hồng hạnh xuất tường, Bôn Vương tuyệt đối không tha cho ngươi!

Kinh Vân Nhiễm vẫn như trước không nói một lời, hồi lâu, hấn kiềm chế xúc động mà muốn bóp cổ nàng, phát tay áo rồi đi.

Kinh Vân Nhiễm nhìn bóng lưng hấn phẫn nộ rồi đi, không khỏi cười nhạt.

Rời khỏi Nam Phong uyển, Tiêu Thần Hiên liền phân phó ám vệ Trầm Đình, tiến cung mời ngự y nhất thiện phụ khoa (đại phu chuyên về phụ khoa @_@) đến Vương phủ chẩn mạch cho Vương phi, nhận được lệnh, Trầm Đình lập tức phi ngựa vào cung, không tới một canh giờ sau, xe ngựa xa hoa đã dừng ngay trước cửa Hiên Vương phủ.

Giữ trưa, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên bị Tú nhi đánh thức, nàng chợt cảnh giác, thấy Tiêu Thần Hiên đứng ở đầu giường, đứng khoanh tay, thần sắc tối tăm nhìn nàng, ngoài cửa có một ngự y đang đứng chờ.

Tiêu Thần Hiên nói Tú nhi lấy chăn ngăn trở nàng bước xuống giường.

Chốc lát sau, Tú nhi dẫn vị lão ngự y vào, sau khi cung kính hành lễ, đem hai ngón tay đặt lên cổ tay Khinh Vân Nhiễm, nửa ngày, trên mặt lộ vẻ quái dị, nói:

-Chúc mừng Vương gia, cung hỷ Vương gia, Vương phi đích thực có mạch hỷ rồi, bất quá...

Nghe thấy lão ngự y muốn nói lại thôi, tuấn nhan Tiêu Thần Hiên chợt trầm xuống, nói:

-Bất quá cái gì? Tổng ngự y, có gì cứ nói, không cần ngại.

Nghe vậy thân thể mảnh khảnh của Khinh Vân Nhiễm khẽ run lên, cắn chặt môi, hạ mắt xuống, âm thầm đoán, có phải hài tử không ổn không?

Sắc mặt Tổng ngự y trầm xuống, chắp tay nói:

-Vương gia, thực không dám giấu, khí huyết Vương phi hư nhược, hỷ mạch vô cùng suy nhược yếu kém, có thể trong giai đoạn đầu mang thai, mẫu thể đã bị thương tổn, không khéo sẽ có bất trắc dẫn đến sảy thai, Vương phi cần chú ý nhiều hơn, nếu không hài tử sẽ khó giữ được.

Tiêu Thần Hiên nhướn mày, đôi môi mím chặt, ánh mắt sắc bén lãnh đạm, lạnh lùng hỏi:

-Vương phi mang thai mấy tháng?

Tổng ngự y bị Tiêu Thần Hiên nhìn chằm chằm đến lạnh cả sống lưng, sắc mặt hoảng sợ, nói:

-Hồi bẩm Vương gia, bởi vì trong cơ thể Vương phi có hàn khí ứ đọng làm lão thần không cách nào xác định được tuổi của thai nhi, chỉ có thể đoán là hơn hai tháng, kém ba tháng.

Nghe vậy, đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, tức giận nói:

-Đem Tổng ngự y ra Trung viện, ngự y đệ nhất nhất thiện phụ khoa, thế nào lại có thể cho Bôn Vương đáp án như vậy?!

Tổng ngự y bị ánh mắt sắc bén như dao của hần chấn trụ, trán đổ mồ hôi lạnh, nom nớp lo sợ nói:

-Vương gia bớt giận! Vì thần lập tức kê vài thang thuốc bổ để Vương phi tâm bổ, đợi Vương phi an thai, trừ hết hàn khí trong người, đến lúc đó vì thần sẽ chẩn mạch lại, nhất định có thể cho Vương gia một đáp án chính xác.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên chán ghét, lạnh lùng nói:

-Ngươi kê thuốc cho tốt, Bôn Vương phái người đưa ngươi hồi cung.

Tổng ngự y chắp tay khấu tạ ơn, kính sợ lui ra.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên nổi lên hồng quang, nếu như theo lời Tổng ngự y lúc nãy tính ngày, nàng là vào Không Đình viện rồi mới có bầu, kết quả này làm cho hần cực kỳ đề ý.

Hần quay đầu, lạnh lùng nhìn Khinh Vân Nhiễm, trầm giọng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, Bôn Vương sẽ để yên cho ngươi trong một tháng!

Chỉ thấy Khinh Vân Nhiễm buống mắt, không đáp lời, phảng phất như khinh thường hần nói làm cho hần tức giận, âm lãnh nghiêm mặt, phất tay áo rời đi.

Tú nhi nhìn bóng lưng Vương gia lãnh khốc rời đi, lòng không khỏi run lên, trong mắt hiện lên phần nộ, Vương gia hoài nghi hài tử trong bụng tỷ tỷ không phải của hần, làm sao hần có thể nghĩ như vậy được?!!

-Tỷ tỷ, tỷ đừng nên suy nghĩ nhiều, thai nhi quan trọng hơn...

-Tú nhi, muội không cần nói nữa, người kia ngay từ đầu đã không tin tưởng ta, ta cũng chưa bao giờ hy vọng hần tin tưởng mình, hài tử này là của ta, là mạng của ta.

Tiếng nói thản nhiên lộ ra cứng cỏi phi thường.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mâu thuẫn gia tăng

Hôm sau nắng buổi trưa tươi sáng, từ cửa sổ nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp từ trong viện tới đây. Tú nhi nghiêng đầu, nhìn thấy nữ tử liền biến sắc, thấy tỷ tỷ chưa phát hiện ra, Tú nhi vội vàng đi ra ngoài, ý muốn ngăn cản đối phương, nàng cấp bách bước lên phía trước, đi tới chỗ cách Thiên Tuyết một thước, cúi người xuống nói:

-Nô tỳ tham kiến Thiên Tuyết cô nương.

Bây giờ đã là tháng chín mùa thu, hoa phù dung trong Nam Phong uyển đã nở rộ, từ xa nhìn lại vô cùng rực rỡ, như mộng ảo khiến lòng người xao xuyến, Tô Thiên Tuyết dung mạo xinh đẹp đứng giữa vườn hoa trông lại càng đẹp hơn.

Nàng ta nhìn Tú nhi mỉm cười, cầm tay Tú nhi, ôn nhu nói:

-Ngươi là nha hoàn của Vương phi tỷ tỷ tên Tú nhi, hôm qua ta vô tình nghe tin tỷ tỷ có chuyện hỷ, hôm nay đặc biệt đến thăm, phiền ngươi thông báo một tiếng.

Tú nhi rút tay về, mỉm cười nói:

-Thiên Tuyết cô nương quá coi trọng nô tỳ rồi! Nhưng thật không may, Vương phi đang nghỉ trưa, không tiện gặp khách, hay là ngày khác cô nương trở lại đi.

Ánh mắt Thiên Tuyết lộ ra thất vọng, nha hoàn Hạnh nhi bên cạnh sốt ruột, lớn tiếng nói:

-Xú nha đầu, đúng là không biết xấu hổ, tiểu thư nhà ta đại giá quang lâm qua đây, ngươi dám . .

-Hạnh nhi, im miệng đi!

Thiên Tuyết nghiêng đầu quát lớn, mỉm môi cười:

-Không sao, ngày khác ta trở lại.

Trong phòng, Kinh Vân Nhiễm mới nằm xuống chưa lâu, nghe được tiếng nói chuyện ngoài cửa, lo lắng chốc lát, hô lên:

-Tú nhi, mời Thiên Tuyết cô nương vào đi!

Tú nhi nghe vậy cau mày, thờ dãi, hành động của mình là nói dối, tỷ tỷ lại . .

Hạnh nhi tức giận trừng mắt nhìn Tú nhi, xác định là nàng nói dối. Tô Thiên Tuyết cười đi theo Tú nhi vào.

Vào trong phòng, Thiên Tuyết tò mò đánh giá bốn phía, trong phòng được bố trí những bức thư pháp cổ tao nhx, nàng ta đến Vương phủ hơn một tháng nhưng chưa từng thấy Vương phi từ trong gian phòng này đi ra, không biết là vì có gì?

-Tú nhi, dâng trà.

Một thanh âm ôn nhu êm tai truyền đến, Thiên Tuyết nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngồi trên giường là một nữ tử dung mạo thoát tục, da thịt trắng mịn như tuyết.

Khuôn mặt nàng rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, búi tóc đơn giản, tóc đen như tơ giống như đoá phù dung tung bay trong gió, đôi mắt lưu ly đen láy trong sáng, cả người từ trên xuống dưới toát ra khí tức nhã tú như một viên ngọc quý chiếu xạ sáng chói khắp nơi, phảng phất như một giai nhân trong sơn cốc, thanh nhã tuyệt thế.

Thiên Tuyết nhìn thấy Tam tiểu thư của Thừa tướng xinh đẹp xuất chúng, nhưng cũng không biết nàng lại xuất trần thoát tục đến vậy, so với lời đồn thì còn hơn đến bảy phần, trong mắt không khỏi hiện lên đồ kỵ.

Đồng thời Kinh Vân Nhiễm cũng đánh giá nàng ta, nữ tử này thanh thoát, xinh đẹp đáng yêu, hơi điểm một chút phấn, châu thoa cài tóc, eo thon gọn, mặc y phục màu hồng nhạt, thắt lưng tơ tằm tinh tế bó eo nàng lại, tôn lên dáng vẻ nhỏ nhắn, xinh xắn của nàng ta.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào Thiên Tuyết, làm quanh người nàng ta như bao bởi một vầng sáng nhu hòa, kết hợp với sắc hồng của y phục, nụ cười khéo léo, diện mạo như đóa phù dung, đôi mắt xinh đẹp sáng chói.

Quả nhiên là một mỹ nhân nghiêng thành, mặc dù không kiều diễm bằng Nghê Thường, ưu nhã như Nhã Phù, yêu mị giống Vũ Liễu nhưng lại có khí vận hoạt bát linh tú.

-Vương phi tỷ tỷ, xin lỗi vì đã quấy rầy lúc tỷ đang nghỉ ngơi.

Sóng mắt Thiên Tuyết như mỉm cười, bước nhanh đến, Kinh Vân Nhiễm mỉm môi, thân nhiên nói:

-Không sao!

-Vương phi tỷ tỷ, người thật đẹp!

Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn nàng, hàm mộ nói.

-Thiên Tuyết nhìn tỷ mà thấy mặc cảm tự ti rồi!

-Thiên Tuyết cô nương quá khen!

Kinh Vân Nhiễm đứng dậy, chậm rãi đi tới cạnh bàn, dưới chân Thiên Tuyết vang lên tiếng vang, ý nói “Mời ngồi!”.

Thiên Tuyết kinh ngạc, không khỏi hỏi:

-Tỷ tỷ, sao chân tỷ lại bị xiềng xích vậy?

Ngẩng đầu thấy vẻ mặt lạnh lùng của Kinh Vân Nhiễm, thầm đoán, nói:

-Đây là lệnh của Hiên sao? Sao chàng lại xích tỷ?

Kinh Vân Nhiễm thân nhiên nói:

-Ta trốn từ Vương phủ ra ngoài.

Mắt Thiên Tuyết như nai tơ khó hiểu, thương hại nhìn nàng, cúi đầu nói:

-Là bởi vì ta sao?

Kinh Vân Nhiễm nâng mắt, nói:

-Ta muốn Vương gia hưu ta!

Trong mắt Tô Thiên Tuyết hiện lên kinh hoàng, nhỏ giọng nói:

-Tỷ tỷ, bây giờ tỷ đang mang thai, Hiên sẽ không cho tỷ đi đâu!

Sắc mặt Kinh Vân Nhiễm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mắt chợt sáng lên, thân nhiên nói:

-Thiên Tuyết cô nương, người đến Nam Phong uyển, Vương gia có biết không?

Một hồi lâu, nàng ta ôn nhu nói:

-Có phải ta gây phiền toái gì cho tỷ tỷ đúng không?

Kinh Vân Nhiễm lắc đầu, nói:

-Thiên Tuyết cô nương đến thăm ta là ý tốt, nhưng Vương gia sẽ không thích người tiếp xúc quá nhiều với ta.

Nghe vậy Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

-Hóa ra là vì nguyên nhân này, tỷ tỷ lo lắng nhiều quá, Hiên không có trong Vương phủ, ta chỉ ngồi ở đây một lúc rồi sẽ đi, thị vệ ngoài cửa không dám nói lung tung đâu!

Kinh Vân Nhiễm nâng mắt, con ngươi mắt chuyển động, đối với lời của nàng ta nàng không có ý kiến gì, trên đời này không có ngọn gió nào là không vượt qua nổi bức tường, mặc dù thị vệ canh cửa không nói gì không có nghĩa người khác cũng sẽ không nói?!

-Hạnh nhi, mang đồ đến đây.

Tô Thiên Tuyết mỉm cười, khoe miệng cười lúc ẩn lúc hiện, làm người khác trù mến.

-Vâng, tiểu thư.

-Đây là một hộp phấn, vốn là phấn do Nam Hải chế thành, nghe nói phấn này công hiệu rất tốt với da tay, còn có thể chống lão hóa!

Tô Thiên Tuyết cười cười, đem cái hộp đưa cho Khinh Vân Nhiễm, nói:

-Ta đã dùng qua, hiệu quả thật không sai, da tay so với trước kia cũng mịn màng hơn nhiều, hy vọng tỷ tỷ thích.

-Cám ơn.

Khinh Vân Nhiễm nhận lấy, khoe miệng cười nhẹ, nói:

-Ta rất thích!

-Vậy ta xin cáo từ!

Tô Thiên Tuyết mỉm cười hạ thấp người, Khinh Vân Nhiễm vuốt cằm, ý bảo Tú nhi tiễn các nàng ra ngoài, nhìn bóng lưng Thiên Tuyết rời đi, không khỏi thờ dài, nàng như chim chích sợ cành cong, sợ họa từ trên trời giáng xuống đầu, Tô Thiên Tuyết bây giờ là người trong trái tim Tiêu Thần Hiên, không tránh được, đều là họa.

Tú nhi trở về phòng, nhìn Khinh Vân Nhiễm đang nghĩ tới chuyện gì, quay đầu, xem hộp phấn trên bàn, nhẹ giọng hỏi:

-Tỷ tỷ, nghe nói hộp phấn ngọc trai này là do Vương gia mang từ trong cung về, chỉ có một hộp, nàng ta có thể bỏ được.

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, thần nhiên nói:

-Nếu muội thích thì lấy dùng đi.

Tú nhi vội vàng xua tay:

-Tay Tú nhi thô to, sao có thể dùng thứ quý giá như vậy?!

Khinh Vân Nhiễm cười đi tới, mở ra ngửi thử, một mùi thơm thoang thoảng, đây quả là một thứ tốt, bất quá, không an toàn.

Tối đêm, Khinh Vân Nhiễm cùng Tú nhi đang dùng bữa tối thì Tiêu Thần Hiên một cước đá văng cửa phòng, tâm Khinh Vân Nhiễm nhất thời run lên.

-Vương gia!

Tú nhi kinh hô một tiếng, nghênh đón trước một bước.

-Cút ngay!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên âm chí vô tình, Khinh Vân Nhiễm cũng không thấy rõ hấn ra tay như thế nào, chỉ thấy thân ảnh Tú

nhi giống như bay, bị đánh ra xa vài thước, cuối cùng quỵ rạp trên mặt đất, miệng phun ra máu tươi, không quá bao lâu thì bất tỉnh.

-Tú nhi!

Khinh Vân Nhiễm hét lên một tiếng, ngực bị chấn động mạnh, đau nhức kéo tới, vết thương ở chân nàng vẫn chưa hồi phục hẳn, chỉ có thể tập tễnh chạy tới, lòng nóng như lửa đốt, nàng quay đầu, tức giận đến mức cả người phát run, mắng to:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi không phải là người!

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên một ngọn lửa lớn, hung ác nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, lạnh lẽo bức nàng, phần nộ:

-Tiện nhân! Rốt cuộc ngươi đã nói gì với Thiên Tuyết làm nàng nhất quyết đòi rời Vương phủ?

Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm cười lạnh, nói:

-Ngươi có chứng cứ gì chứng minh là ta bức nàng đi? Tại sao nàng phải rời Vương phủ, chính là vì ngươi đó.

Con mắt Tiêu Thần Hiên như sắp bộc phát cuồng nộ, nắm vạt áo nàng, lạnh lùng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng có nói dối! Sáng nay nàng ấy rất tốt nhưng bây giờ lại muốn đi. Nhất định là ngươi đã nói gì đó, làm cho nàng...

Khinh Vân Nhiễm kéo tay hắn, cười lạnh ngắt lời, nói:

-Hiền Vương gia, người đã yêu Thiên Tuyết cô nương đến vậy thì nên lấy nàng làm vợ, toàn tâm toàn ý với nàng, không nên nuôi nhiều phụ nữ, ngồi mà hưởng phúc.

Tiêu Thần Hiền nhất lời bị lời nàng nói làm cho ghen không biết nói gì, đôi mắt nguy hiểm nheo lại:

-Người...

Khóe môi Kinh Vân Nhiễm cười, lạnh lùng nói:

-Vương gia rốt cuộc sợ điều gì? Ta có ý muốn thành toàn Vương gia cùng Thiên Tuyết cô nương, Vương gia lập tức hưu ta, quang minh chính đại mà Thiên Tuyết cô nương qua cửa.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiền âm trầm lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Kinh Vân Nhiễm, người có chủ ý quái quỷ gì?

Kinh Vân Nhiễm bình tĩnh nhìn hắn, nói rõ ràng từng câu từng chữ một:

-Xin Vương gia hưu ta!

Tiêu Thần Hiền tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, trong mắt hiện lên phần nộ, đau đớn hỗn loạn, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng bình tĩnh, tức giận không kìm được kêu lên:

-Mơ tưởng! Người đang mang hài tử của Bôn Vương, người muốn chạy đi đâu?

Kinh Vân Nhiễm cắn răng, tâm đau đớn, lớn tiếng kêu lên:

-Hài tử này không phải của người!

Hài tử này không phải của người... Hài tử này không phải của người... Hài tử này không phải của người...

Tiêu Thần Hiền choáng váng, gân xanh trên trán nổi rõ, hàm răng cắn chặt, hai tay nắm chặt lại, đau đớn mạnh mẽ chiếm lấy trái tim, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Kinh Vân Nhiễm, trong mắt ngưng tụ sát khí hàn băng.

-Kinh Vân Nhiễm, người có gan nhắc lại một lần nữa! Ta giết người...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nguy hiểm cường bạo

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm khẽ run, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng nói: -Hài tử không phải của người!

Khóe miệng vẽ ra một nụ cười quái dị, trong mắt hàm chứa chán ghét cùng cười nhạo:

-Người giết ta đi, so với việc người hành hạ ta, ta thà rằng đã chết!

Tiêu Thần Hiền tàn nhẫn hít một hơi, con mắt phát ra hàn quang làm người ta run sợ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Kinh Vân Nhiễm, ngực quặn đau, hắn nắm chặt thắt lưng nàng, điên cuồng áp sát nàng vào tường, làm ngực nàng kề ngực hắn, toàn thân hắn bao phủ nàng, nội tâm rối ren:

-Người đang nói dối để lừa ta!

Hài tử là của ai? Sợ Vương, Duẩn Mặc Băng? Hay là...

Thắt lưng Kinh Vân Nhiễm bị nắm chặt thắt lưng sinh đau, mắt to tỉnh khiết, trong suốt hoảng sợ nhìn hắn, nàng biết nếu như nàng không lập tức đẩy hắn ra thì chuyện khủng khiếp gì phát sinh kế tiếp, hai tay đẩy hắn ra, thất thanh hô lớn:

-Ta không nói dối! Buông ta ra!

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiền lóe lên lửa giận điên cuồng, giữ chặt hai tay nàng, tất cả hành động phản kháng của nàng đều bị hắn khống chế, nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ hét:

-Câm mồm! Câm mồm! Câm mồm!

Nàng phẫn bội, làm trái tim hần như bị xé rách, máu tươi như đang trào ra...

Cả người Khinh Vân Nhiễm cứng ngắc, không chịu nhận thua, nhìn thẳng hai mắt hần, lạnh lùng nói:

-Tại sao muốn bức ta đau khổ? Ta từ bỏ vị trí Vương phi này, thành toàn cho các ngươi còn chưa đủ sao?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên xanh mét, hốc mắt phỉếm hồng, lửa giận đang thiêu đốt kịch liệt cơ thể hần:

-Không đủ! Ngươi nợ ta cả đời cũng không trả hết được!

Ánh hoàng hôn trời chiều mông lung chiếu vào mặt nàng, làm mê say lòng người, hần không kiềm chế được mà cúi xuống hôn nàng, đôi môi có hương vị ngọt ngào, như mang theo kịch độc dụ dỗ hần.

Bất ngờ, một cái tát giáng đến mặt hần má hần đau đớn, Khinh Vân Nhiễm đã sớm biết hần sắp hôn nàng, mạnh mẽ cảnh cáo hần, miệng nói lớn:

-Không được đụng vào ta!

Hành động này hoàn toàn chọc giận hần, đôi mắt hẹp dài lợi hại điên cuồng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Khinh Vân Nhiễm, như một dã thú, mà nàng như con mồi của hần, chuẩn bị đem nàng cắn nuốt.

Đột nhiên rung mình, cả người Khinh Vân Nhiễm run lên, nhưng nàng không thể làm gì, kêu lên:

-Ta không nợ ngươi, Minh Nguyệt không có liên quan gì đến ta cả.

Mặc chuyện có chân tướng như thế nào, nàng không phải là Khinh Vân Nhiễm, nàng vốn là cô nhi – Liễu Thanh Thanh, chuyện gì xảy ra trước kia không hề liên quan đến nàng.

Nghe vậy tâm Tiêu Thần Hiên bị chấn động mạnh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm như đêm, trong mắt dâng lên phần nộ tuyệt đỉnh, bàn tay bóp chặt cằm nàng, lớn tiếng quát:

-Người nào nói cho ngươi biết?

Khinh Vân Nhiễm không nói một lời, trong mắt lộ ra chán ghét, đồng tử củ Tiêu Thần Hiên co lại, khuôn mặt lãnh khốc âm trầm, ánh mắt sáng quắc:

-Là Duẫn Mặc Băng, đúng không?

Ngay cả chuyện này mà Mặc Băng cũng nói cho nàng, hần cảm giác ngực cứng lại, sự trầm mặc của nàng phá hủy lý trí của hần.

Hần một tay ôm lấy nàng, đi nhanh tới bên giường, ném nàng trên giường.

Khinh Vân Nhiễm ngã xuống vội vàng lấy tay che bụng, bảo vệ hài tử. Chưa kịp thở dốc thì hần đã cởi hết quần áo, thân hình trắng kiêu lộ ra, đặt nàng xuống dưới thân, nàng sợ hãi thét ra một tiếng chói tai:

-Không được!

Tiêu Thần Hiên xé nát quần áo nàng, da thịt lộ ra, nàng ra sức giãy dụa, nhưng lại trói hai tay nàng sau lưng, không thể đọi mà hôn môi nàng cuồng loạn, ngón tay linh hoạt di chuyển trên người nàng, vuốt ve, nguyênf rửa bên tai nàng:

-Ngươi là nữ nhân của ta! Quá khứ cũng thế, bây giờ cũng thế và tương lai vẫn là thế.

Khinh Vân Nhiễm bất lực đá loạn:

-Ta không phải!

Hần vuốt ve làm nàng thấy vô cùng ghê tởm, nàng dùng đầu gối định huých vào giữa hai chân hần nhưng hần tránh được, dục hỏa trong mắt bị tàn bạo cùng thịnh nộ thay thế.

Hần thống khổ mở mắt, không thể ức chế mà gầm lên:

-Ngươi càng chán ghét ta, ta lại càng chạm ngươi!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm sắc bén nhìn hần, lạnh lùng nói:

-Hành động của ngươi là cường bạo!

Nàng không có khí lực phản kháng, huống hồ càng phản kháng càng kích thích dục vọng của hần, nàng ra lệnh chính mình tỉnh táo lại, thân thể dần không

giây dựa nữa.

Lúc này ngoài cửa có một thanh âm ôn nhu truyền đến:

-Hiên!

Đôi mắt to nhìn thấy hết hành động của bọn họ, ghen ngào nói:

-Các người...

Thiên Tuyết mở to đôi mắt đẹp, hốc mắt ngấn lệ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn che miệng, một giọt nước mắt như ngọc trai nháy mắt rơi xuống, nhanh chóng chạy vụt ra ngoài.

Tiêu Thần Hiên hét lên một tiếng:

-Đáng chết!

Vội vàng đứng lên, nhanh chóng mặc quần áo vào, quay đầu phần nộ trừng mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt cảnh cáo, bước xa như bay đuổi theo.

Khinh Vân Nhiễm thở dài một hơi, cảm tạ Thiên Tuyết tuyệt kia đột nhiên xuất hiện, bằng không hôm nay nàng sợ rằng sẽ diễn ra cái chuyện kia với hắn, cả người không nhận được rùng mình.

Nàng vội vàng mặc quần áo, chạy đến chỗ Tú nhi đang bất tỉnh, nhưng lại không chạy đến được, trái tim nàng như bốc lửa, hét lớn:

-Tú nhi, tỉnh lại đi! Tú nhi...

Tú nhi ưm một tiếng, mở mắt, tỉnh lại, vẻ mặt khản trương nhìn Khinh Vân Nhiễm, hai mắt chớp chớp, vội vàng cử động, kêu lên:

-Tỷ tỷ, Vương gia...

Khinh Vân Nhiễm ôn nhu an ủi:

-Đừng sợ, hắn đi rồi!

Tú nhi nhìn quanh bốn phía xem còn bóng dáng Vương gia không, liền thở phào nhẹ nhõm, ngực đột nhiên thấy khó chịu, thổ ra một ngụm máu, Khinh Vân Nhiễm cực kỳ hoảng sợ:

-Tú nhi, muội đừng làm tỷ sợ!

Tú nhi vội vàng đứng lên đi tới bên người Khinh Vân Nhiễm, Khinh Vân Nhiễm đỡ Tú nhi lên giường, lo lắng nói:

-Tú nhi, muội nghỉ ngơi tốt đi, một chừng lúc này không biết có đả thương nội tạng không? Ta lo lắm!

Tú nhi khẽ nhủ mày, trấn an nói:

-Tỷ tỷ, muội không có chuyện gì, Vương gia lúc ra tay đã thu hồi vài phần lực đạo, chỉ là ngực có chút đau đớn, bây giờ đã không có chuyện gì rồi! Nhưng tỷ tỷ, thật ra Vương gia có hay không đối với người...

-Thiên Tuyết, sao đột nhiên nàng lại đến Nam Phong uyển?

Tiêu Thần Hiên ngăn cản bước đi của Tô Thiên Tuyết, anh mi hơi gò lên,, trong mắt hiện lên bức mình, thoáng qua trong chớp lát.

-Xin lỗi, Hiên! Thiếp lo chàng sẽ xung đột với Vương phi tỷ tỷ, cho nên...

-Vậy nàng nói cho ta biết, xé chiều nàng ta có nói gì đó làm nàng nhất quyết phải đi?

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, trong mắt hiện lên phần nộ.

-Hiên, không liên quan đến tỷ tỷ! Là thiếp không tốt, lúc này thiếp đột nhiên hiểu rõ, người chàng yêu không phải là thiếp, chàng sùng thiếp nhưng luôn xa cách, thiếp không có cách nào đến gần lòng của chàng.

Tô Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn động lòng người, đôi mắt ngấn lệ, miệng mím lại nàng theo đau khổ:

-Trước mặt thiếp, chàng luôn giấu tâm tư của mình, nhưng lại không giống khi gặp Vương phi tỷ tỷ, ánh mắt chàng nhìn tỷ ấy với ánh mắt chàng nhìn thiếp...

-Không phải như thế!

Tiêu Thần Hiên phản bác, cây ngay không sợ chết đứng:

-Ta không thích nàng ta!

-Hiên, đừng ngăn thiếp, để thiếp đi đi! Là thiếp đã quá tham lam, thiếp tưởng rằng chỉ cần có lòng chàng là đủ rồi, nhưng trái tim chàng thiếp lại không có được, khi thiếp nhìn thấy chàng và Vương phi...

Tô Thiên Tuyết ghen ngào, nước mắt liên tục rơi xuống.

-Thiên Tuyết...

Tiêu Thần Hiên vươn tay thay nàng lau đi nước mắt, trong đầu hiện ra ánh mắt của Minh Nguyệt lúc nàng rơi lệ, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại, thuận thế ôm nàng ta vào trong lòng, ôn nhu an ủi:

-Nàng thật ngốc, người ta yêu là nàng. Nàng hãy tin ta đi!

-Thật không?

Tô Thiên Tuyết ngừng khóc, hai mắt đầm lệ nhìn hắn, lòng Tiêu Thần Hiên cứng lại, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt lưu ly phần nộ, làm cho hắn tức giận, bình tĩnh lại, mỉm cười nói với Thiên Tuyết:

-Đương nhiên!~

-Hiên, đêm nay...

Tô Thiên Tuyết trong mắt dâng lên khao khát, ngượng ngùng, chậm rãi kiễ chân đưa đôi môi đỏ mọng của mình lên, nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

-Chàng muốn ta đi! (eo trơ trên thế)

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sát thủ Lãnh Tuấn.

Tiêu Thần Hiên không cách nào cự tuyệt, đành phải nhẹ nhàng cúi xuống hôn môi nàng ta, trong lòng hắn có cảm giác tội lỗi. Tại sao hắn lại có tâm tình này? Hắn vẫn rất tin Thiên Tuyết là hóa thân của Minh Nguyệt, thay thế nàng trở về bên cạnh hắn, tại sao trái tim hắn không có cảm giác vui sướng gì? Rõ ràng cả dung mạo lẫn tính cách không khác biệt là bao nhưng hắn không hề động tâm như xưa, người phụ nữ từng chiếm trọn trái tim hắn, đã từ bao giờ mà sắc mặt, nụ cười của nàng đã trở nên mờ hồ trong đầu hắn?

Sắc trời dần tối sầm, ánh đỏ chiều tà như máu bao phủ toàn bộ Vương phủ, chân trời chỉ còn chút ánh nắng chiều, Tiêu Thần Hiên đang ở trong phòng, gió đêm thổi qua người hắn làm hắn cảm thấy lạnh lẽo, hắn mở to mắt, lẳng lặng nhìn dung nhan xinh đẹp dưới thân, đột nhiên cảm thấy kinh hãi, hắn đã làm sai rồi sao?

Ban đêm u tĩnh, gió mát hây hây, trời đêm đầy sao, vầng trăng treo cao tỏa ra ánh sáng dịu dịu, mùi hương hoa thoang thoang, bóng đêm này vô cùng mê người.

Nam Phong uyển, Kinh Vân Nhiễm đang nằm trên giường, cửa sổ đột nhiên mở ra, một luồng gió lùa vào, kéo màn lụa hồng nhạt, lộ ra ngũ quan tinh xảo của Kinh Vân Nhiễm.

Một nam tử thân hình cao lớn đeo mặt nạ bạc đột nhiên xuất hiện, một thân hắc y, tóc dài đen như mực búi sau đầu đơn giản, nam tử yên lặng không phát ra một tiếng động đi tới bên giường, ngón tay thon dài lưu luyến chạm nhẹ lên khuôn mặt thanh lệ của nàng, thấp giọng:

-Thanh Thanh...

Đột nhiên Kinh Vân Nhiễm mở đôi mắt đang buồn ngủ làm cho con ngươi đen thâm thúy của Lãnh Tuấn không khỏi chấn động, bàn tay giữa không trung bất động, bị lời nói của nàng ngăn lại, đôi mắt to trong suốt chợt hiện, một lúc sau nàng cười lãnh đạm:

-Người là... người cứu ta lần trước ra khỏi Vương phủ?!

Lãnh Tuấn rút tay về, trong mắt hiện lên xấu hổ, trời sinh hần tính hơi xấu hổ nhưng lại lạnh lùng, đây là lần đầu tiên hần chủ động tìm phụ nữ, làm cho lòng hần cảm thấy bất thường.

Khinh Vân Nhiễm nhìn ra hần không được tự nhiên, lông mi cong vút buông xuống, môi anh đào khẽ mở, thản nhiên nói:

-Ách, chuyện lần trước, cảm ơn ngươi.

-Ngươi tên là gì?

Lãnh Tuấn thản nhiên hỏi, tiếng nói của hần trong trẻo, lạnh lùng, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác an tâm.

-Khinh Vân Nhiễm

Khinh Vân Nhiễm bất giác mỉm cười, dù sao đây cũng chỉ là một người xa lạ mới được gặp mặt, làm sao có thể có cảm giác an tâm được?

-Mưa rào phurong qua, khinh vân ám nhiễm, bỗng nhiên đích xác. (câu này như ngâm thơ ý nhưng tớ không có bản raw thành ra chẳng biết nghĩa chính xác của nó là gì, đành edit thế này vậy >.

Lãnh Tuấn trầm giọng, tiếng nói êm ái mang theo vài phần say lòng người.

-Tên rất hay!

-Ngươi là?

Khinh Vân Nhiễm ngồi xuống, quần áo trên người mỏng manh làm cho thân hình như ẩn như hiện (so hot), ý thức được mình thất thố, má không khỏi đỏ lên, lãnh Tuấn biết ý thì lễ quay người đi, nàng vội vàng mặc thêm bên ngoài một bộ y phục màu trắng.

-Lãnh Tuấn.

Hần thản nhiên nói.

-Lãnh Tuấn, người cũng như tên.

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm nhẹ câu, lộ vẻ cười, nâng mắt nhìn mặt nạ bạc trên mặt hần, bật thốt:

-Tại sao ngươi lại muốn che mặt? Ta có thể thấy diện mạo thật của ngươi một chút không?

Lãnh Tuấn gạt mình, đôi mắt sáng lên, hần gạt đầu tháo mặt nạ ra.

Khinh Vân Nhiễm tự nhận sau khi nàng tới cổ đại thì gặp qua rất nhiều mỹ nam nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc, khuôn mặt trước mắt này như có ánh trăng sáng bao quanh, khuôn mặt tuấn mỹ trong suốt, diện mạo tuyệt thế, trong sáng tinh khiết.

Đôi mắt đen của Lãnh Tuấn sáng lên, bình tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt ngốc nghếch rất đáng yêu, thấp giọng hỏi:

-Ta trông rất kỳ quái sao?

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu, đôi mắt híp lại, mím môi ca ngợi, nói:

-Không phải, ta chỉ là không nghĩ ngươi lại đẹp trai đến vậy!

Đôi mắt Lãnh Tuấn chợt lóe lên, khóe miệng bất giác cười nhẹ, hần lấy từ trong người một khối ngọc bội đưa cho nàng, trầm giọng nói:

-Cái này, tặng cho ngươi.

-Cho ta?

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, nhìn khối ngọc bội trong tay khắc hình rồng bay uốn lượn rất sống động, giống như muốn hóa thành thật cười mây bay đi, chất ngọc tinh khiết trong suốt, chắc chắn, tinh xảo, dưới ánh trăng tản ra ánh sáng ôn nhuận nhu hòa.

Lãnh Tuấn gạt đầu nói:

-Nếu như ngươi gặp phải phiền toái, cứ cầm nó đi đến Phong Nguyệt lâu (là cái thanh lâu lúc trước đó), tìm Tô Vân cô nương. Ngọc bội này có một công dụng kỳ diệu, đó là khi nhỏ một giọt máu tươi vào thì chờ cho đến khi màu máu biến thành xanh biếc, ăn vào có thể giả chết, mười hai canh giờ sau sẽ tỉnh lại nhưng ngươi phải nhớ kỹ chỉ có thể nhỏ một giọt máu, nếu như nhỏ nhiều hơn thì ngươi vĩnh viễn cũng không tỉnh lại được.

-Tại sao cho ta cái này?

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn hần, dù sao cũng chỉ là một người không quen biết mới gặp có hai lần, nàng không biết thân phận của hần, cũng không

biết hần có mục đích gì, nàng có thể tin sao?

Trong mắt Lãnh Tuấn hiện lên khác thường, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, môi khẽ mở, thản nhiên nói:

-Nhất định sẽ có lúc ngươi dùng đến nó, nếu như ngươi muốn rời khỏi Vương phủ.

Trong mắt Kinh Vân Nhiễm hiện lên vội vã, vội vàng xốc chân đứng dậy, dây xích dưới chân phát ra nhiều tiếng động, tay nắm lấy tay hần, cầu khẩn:

-Lãnh Tuấn, ngươi cứu ta ra ngoài có được không?

Lãnh Tuấn nhìn thấy dây xích dưới chân nàng, mắt đỏ rực, hai tay nắm chặt, nhả nạt nói:

-Xin lỗi, bây giờ thì không được, ba tháng sau, ta nhất định mang ngươi rời khỏi Vương phủ.

Lòng Kinh Vân Nhiễm căng thẳng, lẩm bẩm nói:

-Phải chờ ba tháng nữa sao?

Lãnh Tuấn đột nhiên xúc động, muốn xóa đi đau thương trong mắt nàng:

-Cho dù bây giờ ta cứu ngươi ra ngoài nhưng ngươi chỉ yên ổn nhất thời. Với tính khí của Hiền Vương, hần ta nhất định không từ bỏ!

Sau ba tháng, kinh thành sẽ có loạn gió tanh mưa máu, ám sát Hiền Vương, hần cũng muốn có thời gian sắp xếp.

Kinh Vân Nhiễm trầm nghĩ, hần nói không sai, Tiêu Thần Hiền nhất định ngầm điều tra nàng ở nơi nào, thế không bỏ qua, dẫm vào vết xe đổ lần trước, nàng không muốn như thế.

Trong lòng mừng rỡ không chịu nổi, phảng phất như nhiều ngày chạy trốn trong bóng tối đột nhiên gặp được ánh bình minh lúc rạng đông, nàng mỉm cười, nói:

-Cám ơn ngươi! Nhưng ta không biết tại sao ngươi lại giúp ta?

Tầm mắt lãnh Tuấn rơi vào khóe môi đang mỉm cười của nàng, ánh mắt sáng rỡ, trong mắt toát ra ánh nhìn phức tạp, thản nhiên nói:

-Không có lý do gì cả, chỉ là ta muốn giúp ngươi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Là địch hay là bạn

-Vương phi tỷ tỷ, người ở đâu? Một tiếng nói ôn nhu vui vẻ từ ngoài cửa truyền đến, Kinh Vân Nhiễm sùng sốt, nghe tiếng nàng đã biết đó là ai, Tú nhi nghe thấy liền từ phòng ngoài đi ra, trong mắt hiện lên chán ghét.

Kinh Vân Nhiễm đứng lên, nghĩ không ra tên Vương gia biến thái kia mới chỉ tốn chút công sức mà trong một ngày đã lừa được nàng ta ở lại.

Nha hoàn đỡ Tô Thiên Tuyết vào trong phòng, hôm nay so với mọi ngày nàng ta kiêu diễm lên rất nhiều, sóng mắt như có nước, Tú nhi cúi người:

-Nô tỳ tham kiến Thiên Tuyết cô nương.

Kinh Vân Nhiễm phân phó:

-Tú nhi, dâng trà cho Thiên Tuyết cô nương.

Tô Thiên Tuyết lãnh đạm liếc Tú nhi một cái, vuốt má, chuyển ánh mắt tới Kinh Vân Nhiễm, nói:

-Vương phi tỷ tỷ, Thiên Tuyết hôm nay tới đây là xin nhận tội với tỷ.

Kinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng nâng mi, thản nhiên nói:

-Nhận tội? Thiên Tuyết cô nương có tội gì?

Tô Thiên Tuyết cúi đầu, ngực có chút phập phồng, sóng mắt ngậm ngùi, thẹn thẹn thùng thùng, ở cổ có một vài dấu hôn hoan ái:

-Ngày hôm qua tại Thiên Tuyết không hiểu chuyện làm Vương gia hiểu lầm tỷ tỷ, mọi tội lỗi đổ lên đầu tỷ tỷ, Thiên Tuyết không yên tâm nên hôm nay đến nhận lỗi với tỷ tỷ.

Khinh Vân Nhiễm cười đậm:

-Chuyện đã qua, Thiên Tuyết cô nương không cần để ý.

Nàng ta bây giờ là người trong lòng của Vương gia, cho dù muốn truy cứu cũng phải nhẫn nại, đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không.

Tô Thiên Tuyết cười, cầm tay Khinh Vân Nhiễm, ôn nhu nói:

-Tỷ tỷ tha thứ cho muội muội, cũng đừng khách khí như vậy, gọi ta là Thiên Tuyết đi!

Khinh Vân Nhiễm hạ mắt, sóng mắt liễm điễm, thân nhiên nói:

-Thiên Tuyết chuyện ngày hôm qua ta nghĩ là người hiểu lầm, ta với Vương gia trong lúc đó, căn bản không có...

Lời còn chưa dứt thì đã bị Tô Thiên Tuyết cắt lời:

-Tỷ tỷ muốn nói chuyện gì Thiên Tuyết đã biết rõ, bất quá Thiên Tuyết muốn khuyên tỷ tỷ là nên sớm bỏ ý định rời Vương phủ đi. Thực không dám giấu, hôm qua ta đề cập đến chuyện tỷ tỷ muốn rời khỏi phủ, không nghĩ tới Hiên đột nhiên giận dữ, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy chàng có vẻ mặt như vậy.

Khinh Vân Nhiễm trầm nghĩ, thật sự là như vậy sao? Nâng mắt nhìn về mặt Thiên Tuyết không giống là nói dối, nàng nhẹ nhàng mím môi, thân nhiên nói:

-Muội muội vất vả rồi!

Tô Thiên Tuyết cười đậm, mềm mại nói:

-Tỷ tỷ không giận Thiên Tuyết là tốt rồi, nếu đã nhận lỗi, Thiên Tuyết cũng nên chuẩn bị một phần lễ.

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, Tô Thiên Tuyết mỉm cười ý bảo, Hạnh nhi bên cạnh móc ra một chùm chìa khóa, đưa cho nàng ta, đôi môi nàng ta dịu dàng nói:

-Tỷ tỷ cũng không phải là phạm nhân, nếu như khóa tỷ tỷ thì còn ra bộ dáng gì nữa, Hiên lần này làm hơi quá đáng!

Trước mắt Khinh Vân Nhiễm sáng ngời, không khóa nàng nữa thật sự là một chuyện cực kỳ tốt, nâng mắt nhìn về phía Tô Thiên Tuyết, trong mắt dâng lên cảm kích:

-Thiên Tuyết, cảm ơn người.

Tô Thiên Tuyết mỉm cười, đưa chìa khóa cho Khinh Vân Nhiễm:

-Tỷ tỷ vui là tốt rồi.

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm mỉm cười nhận lấy chìa khóa, Tú nhi thấy thế bước lên phía trước, nói:

-Vương phi, để Tú nhi làm.

Khinh Vân Nhiễm không từ chối, Tú nhi mở xích dưới chân nàng ra, trong lòng thờ dài. Rốt cuộc thì đối với nàng, Thiên Tuyết là địch hay là bạn? Nàng không biết nàng ta đã thuyết phục Tiêu Thần Hiên như thế nào để mở xích cho nàng, nhưng từ đó có thể thấy được nàng ta ở trước mặt hắn lời nói rất có trọng lượng.

Tô Thiên Tuyết đột nhiên đề nghị:

-Tỷ tỷ, chúng ta ra vườn một chút đi!

Đầu tiên Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, lập tức gật đầu cười:

-Tốt, lâu rồi ta cũng không đi ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm mặc y phục màu xanh, tóc dài mềm mại, cùng Tô Thiên Tuyết dạo bước trong vườn hoa, lẳng lặng thưởng thức sắc xuân viên mãn, mẫu đơn lung linh, phù dung, hải đường, xá tử đỏ bùng, vô cùng mềm mại, mùi hương thoang thoảng bay vào mũi làm người ta vui vẻ thoải mái, như si như túy.

Tô Thiên Tuyết vui sướng xoay tròn người, cúi đầu nhẹ ngửi hương hoa, ngẫu nhiên ngắt một bông hoa cài lên tóc, trông vô cùng sinh động.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu thờ dài, nếu như nàng ta ở trong hoàn cảnh của nàng thì liệu có thể vô tư như vậy không? Nhưng nàng biết, số mạng thì không thể đổi được.

Tô Thiên Tuyết lặng lẽ đến gần, khẽ cười nói:

-Tỷ tỷ, chúng ta đi ngắm sông đi.

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, vẻ mặt như gặp nạn, nói:

-Nhưng là...

Tô Thiên Tuyết lập tức xóa đi nghi ngờ của nàng:

-Tỷ tỷ yên tâm đi! Hiên chỉ nói không cho phép tỷ ra Vương phủ chứ không nói là không cho tỷ đi lại trong Vương phủ.

Khinh Vân Nhiễm nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng ta, đành nói:

-Cũng được!

Nước Bích hồ trong vắt sáng ngời như một tấm gương sáng soi được hết mây trắng trên trời, một thân hình mảnh mai phiêu dạt như liễu rủ ngã vào trong nước, gió nhẹ phát qua, mặt nước gợn sóng rung động giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

Không biết như thế nào, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên cảm thấy bụng khó chịu, ngồi xổm xuống, cách đó không xa đột nhiên vang lên những tiếng thét kinh hoàng chói tai.

-Tiểu thư rơi xuống nước rồi, người đâu, mau tới cứu... .

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ai vô tội?

Cả người Khinh Vân Nhiễm chấn động, trong lòng có một dự cảm không tốt. Mới vừa rồi, Thiên Tuyết nói muốn đi hái hoa sen lấy hạt nếm thử, nàng đã chân thành khuyên nhủ nhưng nàng ta vẫn muốn đi, sợ nàng ta xảy ra chuyện mới nói Tú nhi đi theo, mới chỉ chốc lát mà đã xảy ra chuyện này. Sao có thể trùng hợp thế chứ? Chịu đựng cơn đau bụng, nàng vội vàng đứng lên chạy về phía trước.

Nàng đến đó thấy Hạnh nhi đang đứng trên thuyền một mình, mày nhíu chặt, Tú nhi đâu, muội ấy đi đâu rồi? Đi cứu Thiên Tuyết sao? Lá và hoa sen che đi tầm mắt của nàng, lòng nóng như lửa đốt.

Hạnh nhi quát to, vài hạ nhân chạy đến, sau khi chạy đến bọn họ nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm ở trên bờ, trợn mắt hỏi:

-Xảy ra chuyện gì hả?

Khinh Vân Nhiễm trấn định, vội vàng lớn tiếng kêu lên:

-Thiên Tuyết cô nương rơi xuống nước rồi, các người mau đi cứu người!

Nghe vậy, những người biết bơi đều nhảy xuống hồ cứu người, một lúc sau rốt cuộc cũng có hai người trồi lên mặt nước, bọn họ rất nhanh đặt Thiên Tuyết lên bờ, một người ở phía sau cũng nâng Tú nhi lên.

Khinh Vân Nhiễm vội vàng đi qua, nhìn thấy gương mặt vốn hồng nhuận của Thiên Tuyết tái nhợt như tờ giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, lâm vào trạng thái hôn mê, mà sắc mặt Tú nhi thì thâm tím lại, so với Thiên Tuyết thì còn nghiêm trọng hơn, tại sao có thể như vậy, nàng biết Tú nhi bơi lội không tệ?

-Nguy rồi, không thấy nha đầu kia thở nữa!

-Cái gì? Tránh ra cho ta xem... .

Khinh Vân Nhiễm cả kinh, lập tức ngồi xổm xuống, lấy đi dị vật trong miệng và mũi Tú nhi, hô hấp nhân tạo, ấn ngực, hồi lâu, Tú nhi ho sặc sụa, phụt hết nước ở trong bụng ra, nàng biết Tú nhi đã thoát hiểm, bất quá chỉ còn hôn mê. Sau đó lại quay sang cứu chữa cho Thiên Tuyết.

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, thấy mọi người đều tròn mắt há mồm kinh ngạc, cau mày nói:

-Còn đứng đó làm gì nữa, mau đưa Thiên Tuyết cô nương về Minh Nguyệt lâu, gọi đại phu tới chẩn trị.

Một hạ nhân vội vàng nói:

-Nô tài đi mời đại phu.

Thần sắc Khinh Vân Nhiễm căng thẳng, nhìn Tú nhi trong lòng, lớn tiếng nói:

-Tú nhi, cố gắng lên!

Lúc này Hạnh nhi ngồi trên thuyền tiến vào bờ, ngón tay chỉ Tú nhi, nói với mọi người:

-Các người cứu tiện nhân này làm gì? Lúc này chính ả ta đã đẩy tiểu thư nhà ta rơi xuống dưới nước...

Tất cả đều sững sờ nhìn chằm chằm Tú nhi đang hôn mê, ánh mắt kinh ngạc.

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm khẽ động, lạnh lùng nói:

-Hạnh nhi, người không có chứng cứ, đừng có ăn nói bừa bãi, người không thấy Tú nhi cũng rơi xuống nước sao?

Hạnh nhi trừng lớn hai mắt, hét lớn với Khinh Vân Nhiễm:

-Ta không nói sai, là ta tận mắt nhìn thấy ả đẩy tiểu thư nhà ta, không ngờ bị tiểu thư nhà ta kéo mới vô tình rơi xuống nước.

Sau đó tự làm chủ hô to những người khác:

-Các người mau bắt ả lại, chờ Vương gia về sẽ trị tội của ả.

-Dừng tay, Khinh Vân Nhiễm lớn tiếng quát, đôi mi thanh tú nhíu chặt, khuôn mặt nổi lên hàn khí, thanh âm lạnh lùng:

-Việc này chờ Tú nhi cùng Thiên Tuyết cô nương tỉnh rồi sẽ truy ra, đây là lệnh của Bôn Vương phi ta.

Nghe vậy, bọn hạ nhân bưng tỉnh, toàn bộ bây giờ mới nhìn lại, lúc này không biết nữ tử vận đồ trắng này là ai, bây giờ mới nhớ ra nàng là Vương phi không được Vương gia sủng ái.

Khinh Vân Nhiễm mặt sắc lạnh lẽo, phân phó:

-Hai người các người mau đưa Thiên Tuyết cô nương về Minh Nguyệt lâu, người, đưa Tú nhi về Nam Phong uyển, mời một đại phu tới đây!

Ngay sau đó tất cả mọi người ai làm việc đấy, nhanh chóng đưa Thiên Tuyết về Minh Nguyệt lâu, Khinh Vân Nhiễm nhìn Tú nhi đang hôn mê, trong lòng rồi ren thật lâu cũng không tiêu tan.

Minh Nguyệt lâu, trong phòng trang trí thanh nhã, Tô Thiên Tuyết sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mà Khinh Vân Nhiễm ánh mắt ngưng trọng ngồi một bên, Hạnh nhi đứng ở bên còn lại nhìn về phía nàng, tuy tức giận nhưng không dám nói gì.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu thở dài, nguyên nhân nàng ở chỗ này bởi Thiên Tuyết ngã xuống nước cũng có liên quan đến nha hoàn của nàng, nàng không thể thoát liên quan, chờ Thiên Tuyết tỉnh lại, nàng muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng, nếu như Tiêu Thần Hiến biết nàng có liên quan đến chuyện này, khẳng định hắn nhất định sẽ đến tìm nàng tính sổ, nếu không tránh được thì không bằng ở lại chỗ này, chờ hắn tính cho rõ.

Nàng tin tưởng Tú nhi sẽ không vô duyên vô cớ đẩy Thiên Tuyết xuống nước, nhưng lúc đó nàng không có ở trên thuyền cũng không biết tình huống lúc đó căn bản không có chứng cứ, không biết Hạnh nhi nói thật hay giả.

Đột nhiên có một tiếng gọi vội vàng từ ngoài cửa vang lên:

-Thiên Tuyết!

Cửa bị đẩy mạnh ra, Tiêu Thần Hiến vẻ mặt lo lắng đi tới, nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm đang ở trong phòng, trong phút chốc con ngươi đen lóe lên, vẻ mặt âm chí giống như giá rét trời đông, lạnh giọng quát:

-Sao người lại ở đây?

Hắn vừa bước vào Vương phủ thì nghe Ngô quản gia bẩm báo nói Thiên Tuyết rơi xuống nước, người vẫn đang hôn mê, trong lòng hắn quýnh lên, cũng không thay triều phục liền lập tức chạy tới, nhưng sao hắn lại thấy người phụ nữ làm cho hắn đau đầu ở đây?!

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu không nói một lời, lông mi dày như tơ bướm buông xuống, trong lòng trầm nghĩ, cùng hấn nói chuyện với nhau, nếu không muốn sinh ra tâm tình chán ghét, đối với nàng mà nói là một truyện rất khó khăn.

Hạnh nhi ở một bên vội vàng kêu lên:

-Vương gia, tiểu thư, người...

Tiêu Thần Hiên nhíu mày, tầm mắt rơi vào Thiên Tuyết đang hôn mê, bước dài tiến lên, ngồi bên giường, vuốt ve trán nàng ta, hỏi:

-Tại sao đang yên đang lành lại rơi xuống dưới nước?

Hạnh nhi liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, khề cấn môi, lớn tiếng nói:

-Là do nha hoàn Tú nhi của Vương phi đẩy tiểu thư xuống nước, nô tỳ tận mắt nhìn thấy.

Tiêu Thần Hiên nhìn chăm chăm nàng, sáng giọng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi không thể yên phận vài ngày được sao? Bỏn vương chỉ biết, không xích ngươi lại thì Vương phủ không được yên bình.

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, ánh mắt không nén được chán ghét, lạnh lùng nói:

-Vương gia quá vô đoán rồi, chuyện chưa rõ chân tướng, sao có thể dựa vào lời nói một bên của Hạnh nhi?

Tiêu Thần Hiên đứng lên, đôi mắt thâm thúy lóe ra hàn quang lạnh lẽo, từng bước tới gần nàng, lạnh lùng nói:

-Còn bảo ta nói oan cho ngươi, ngươi thử nói xem, chuyện ằm ỉ ở đâu không phải do ngươi dựng nên?

Hấn thỉnh linh tới gần làm Khinh Vân Nhiễm theo bản năng lùi về phía sau, thân thể đơn bạc không kim được mà run rẩy, lớn tiếng nói:

-Nguyên nhân mọi chuyện đều do ta dựng nên, đem tất cả mọi tội lỗi đổ lên người? Ta không phục! Kẻ giết người thì cũng cần có bằng chứng mới có thể định tội, xin hỏi Vương gia, chứng cứ của ngươi để ở đâu?

Tiêu Thần Hiên nheo đôi mắt lại, túm chặt lấy cánh tay của nàng, nói:

-Được lắm! Chờ Thiên Tuyết tỉnh dậy, Bỏn vương sẽ tự mình hỏi cho rõ ràng, đến lúc đó ngươi đừng nói là Bỏn Vương gây khó dễ cho ngươi.

Khinh Vân Nhiễm nhíu mày căng thẳng, hấn không nổi trận lôi đình đem nàng hành hung đã làm cho nàng không thể tưởng tượng được, lúc này sau khi nghe lời nói của nàng, muốn từ từ tìm ra chứng cứ, nàng không khỏi hoài nghi, chắc hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi? Khóe miệng vẽ ra một điệu cười lạnh.

Đúng lúc này, một thanh âm yếu ớt vang lên:

-Hiên...

Tiêu Thần Hiên quay đầu, thu đi tức giận trên mặt, vội vàng bước tới bên giường, êm ái hỏi:

-Thiên Tuyết, nàng thấy như thế nào? Ngực có khó chịu không...

Lời nói lộ vẻ vô cùng ân cần.

Khinh Vân Nhiễm đứng ở một bên, miệng tự giễu, hai thế giới cả cổ đại lẫn hiện đại, mệnh của nàng đều là mệnh khổ.

Nàng có phu quân, bản tính tàn bạo lãnh khốc, mà ôn nhu thì đã cho người khác, mà nàng thì bị hấn hiểu lầm, nhận hết hành hạ, sống không bằng chết.

Nàng không oán trách ai, chỉ vì trong lòng nàng vẫn còn hy vọng, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu bình yên sống qua ngày, nguyện tìm được người tâm đầu ý hợp, không bao giờ xa cách.

Thiên Tuyết mỉm cười, thản nhiên nói:

-Hiên, thiếp không có việc gì rồi, chàng đừng lo lắng nữa!

Tiêu Thần Hiên bớt nhíu mày, thấp giọng hỏi:

-Thiên Tuyết, nói cho ta biết có chuyện gì đã xảy ra?

Thiên Tuyết nhìn Khinh Vân Nhiễm, hạ mắt, thấp giọng nói:

-Hiên, chàng đừng trách tỷ tỷ có được không? Thiếp tin, Tú nhi đẩy thiếp xuống nước không phải là chủ ý của tỷ tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Phía sau màn độc thủ

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm rung mình, thân hình mảnh khảnh đứng bất động, không giải thích, chỉ là ánh mắt rơi vào trên mặt Tô Thiên Tuyết tái nhợt suy yếu, hy vọng tìm ra điểm gian trá. Tuấn nhan Tiêu Thần Hiên đột nhiên trầm xuống, đôi môi mím chặt, ánh mắt lãnh lẽo bắn thẳng đến Kinh Vân Nhiễm đang run sợ, trong mắt dâng lên tức giận, lạnh giọng mắng:

-Kinh Vân Nhiễm, tốt nhất là ngươi không có liên quan gì đến chuyện này, nếu không, Bồn Vương tuyệt đối không tha cho ngươi!

Đôi mi thanh tú của Thiên Tuyết cau lại, đôi mắt sắc phức tạp, lời nói nhỏ nhẹ:

-Hiên, thiếp tin tưởng là tỷ tỷ vô tội, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tức giận, nghiêng mặt đi, yêu thương nhìn nàng ta, nhẹ giọng trấn an:

-Thiên Tuyết, ta biết nàng lương thiện, không nghĩ người là địch, nhưng tuyệt đối không thể ai cũng đánh giá như vậy được!

Ánh mắt trở nên lạnh lùng:

-Vậy tiện tỷ này của ngươi mưu hại Thiên Tuyết, Bồn Vương chắc chắn sẽ nghiêm trị. Nếu như còn có người đứng sau giật dây, Bồn Vương tuyệt đối không tha.

Khóe môi Kinh Vân Nhiễm cười lạnh, đôi mắt liếm diễm, người đứng phía sau màn độc thủ? Lại đổ tội cho nàng đi!

Sắc mặt Tô Thiên Tuyết ngẩn ra, thảm hạ mắt, trong mắt có mặt dị sắc chột lóe qua, thấp giọng nói:

-Hiên, việc này thiếp nghĩ không nên truy cứu nữa, về phần Tú nhi thì tùy chàng xử lý.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên xẹt uға tâm tình phức tạp, nắm tay nàng ta thật chặt, hứa hẹn nói:

-Thiên Tuyết, nàng yên tâm, ta tuyệt đối không cho người âm hiểm mưu hại nàng!

Kinh Vân Nhiễm nhú chặt mày liễu, đôi mắt trong suốt hiện lên phần nộ, đột nhiên lên tiếng:

-Vương gia, Tú nhi còn chưa tự mình nhận tội, ngươi làm như vậy không công bằng.

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên quay đầu lại, mày kiếm nhú chặt, nhìn thấy ánh mắt quật cường, tức giận của nàng, hừ lạnh nói:

-Ngươi muốn công bằng? Được! Vậy Bồn vương gọi tiện tỷ đó ra đây đối chất, cho ngươi tâm phục khẩu phục!

Ngực Kinh Vân Nhiễm phập phồng căng thẳng, Tú nhi ở cùng nàng lâu như vậy, nàng nhìn ta bản tính Tú nhi trong sạch cương trực, không người âm hiểm ác độc. Nếu như muốn hại nàng thì đã sớm xuống tay rồi, cần gì đợi đến ngày hôm nay, tự mình nhảy xuống nước? Rốt cuộc là bị người hãm hại hay là còn có ẩn tình khác? Chỉ có thể chờ Tú nhi ra đây mới có thể tra ra manh mối.

Tiêu Thần Hiên liếc Kinh Vân Nhiễm một cái, ánh mắt lóe lên, kêu lớn:

-Ngươi đâu?!

Nghe tiếng, những người biết chuyện này chờ ở ngoài cửa đi vào, đồng loạt quỳ trên mặt đất, lớn tiếng:

-Vương gia có gì phân phó?!

Tiêu Thần Hiên trầm giọng nói:

-Lập tức đem Tú nhi lên đây!

Một hồi lâu, Tú nhi đang hôn mê bị người khác làm cho tỉnh lại, cả người suy yếu bị vài hạ nhân kéo tới Minh Nguyệt lâu, khuôn mặt Tú nhi tái nhợt, bị ném xuống đất, hai gò má đỏ hồng, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên lúc này đã bị người ta vả miệng.

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm run lên, kinh ngạc nhìn Tú nhi, hỏi:

-Tú nhi, muội nói cho ta biết, muội có đẩy Thiên Tuyết cô nương xuống dưới nước không?

Tú nhi giật mình, thốt khổ cúi đầu, thấp giọng nói:

-Vương phi, Tú nhi là có nỗi khổ bất đắc dĩ...

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm lãnh tàn lệ. ánh mắt đầy sát khí, lạnh lùng nói:

-Tú nhi, tại sao ngươi hại Thiên Tuyết? Hay là...có ai sai ngươi làm như vậy?

Tú nhi rơi lệ, vội vàng lắc đầu nói:

-Không có ai sai cả, nô tỳ thừa nhận đã đẩy chủ tử Thiên Tuyết, nhưng nô tỳ không phải...

Ngực Kinh Vân Nhiễm cứng lại, một trận hàn khí dâng lên, đầu lòng nói:

-Tú nhi, ta không hỏi ngươi có nỗi khổ gì, nhưng ngươi làm như vậy, không nghĩ nò gì vụ cho ta là bất nghĩa, lừa ta giải oan cho ngươi.

Nước mắt Tú nhi rơi như mưa, khổ sở, dùng sức lắc đầu, nói:

-Vương phi, Tú nhi thật sự không nghĩ là sẽ hại người, nô tỳ là bị...

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh như băng nhìn Tú nhi, lạnh lùng nói:

-Chết đến nơi còn không chịu nhận? Xem ra không cho ngươi chịu chút đau khổ, ngươi sẽ không chịu mở miệng! Người đâu, đừng hình!

Kinh Vân Nhiễm nghe được sẽ đừng hình, thân thể không khỏi lui về phía sau, hình cụ rất nhanh được bày ra, lấy tạt chỉ kẹp ngón tay Tú nhi lại, trong lòng Kinh Vân Nhiễm không đành lòng. Mọi thứ chuẩn bị xong, hai hạ nhân kéo Tú nhi ra ngoài, trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng Tú nhi kêu thảm thiết, anng không khỏi nghĩ đến, nếu như lúc này Tú nhi đổ tội lên người nàng, hình phạt này nàng cũng phải chịu?

Không quá bao lâu, ngón tay Tú nhi bắt đầu chảy máu, dần dần ngày càng chảy nhiều, máu tươi tràn ngập, nhiễm cả vào hình cụ, từng giọt từng giọt rơi xuống, tay đứt ruột xót, thật là có bao nhiêu đau đớn?

Tiếng kêu thảm thiết ở bên tai, hai tay Kinh Vân Nhiễm nắm chặt, không kìm được hét to:

-Đủ rồi! Đừng tay, các người đang lạm dụng tư hình!

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh giọng nói:

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi dung túng nham hoàn của ngươi sát hại Thiên Tuyết, ngươi không thoát được liên quan đâu!

Một nham hoàn không quyền không thế, không có oán hận gì với Thiên Tuyết đột nhiên mưu hại nàng ta, chỉ có hai khả năng, một là bị người khác sai khiến, hai là bị người khác uy hiếp, đến chết vẫn không khai, khả năng sau cao hơn. Như vậy trừ nàng ra, phụ nữ trong phủ này đều có hiềm nghi.

Sắc mặt Tú nhi tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi lạnh, khí tức hư nhược nói:

-Vương gia, tất cả lỗi đều là của nô tỳ, Vương phi thật sự không biết, nô tỳ... Á!

Lòng Kinh Vân Nhiễm nóng lên, nàng tin tưởng Tú nhi là có nỗi khổ. Nàng thà rằng tự mình chịu khổ cũng không muốn liên lụy đến người khác, rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?

Lúc này một tiếng nói yếu ớt vang lên:

-Hiên, mau dừng tay!

Tiêu Thần Hiên thu đi vẻ mặt lạnh lùng, phát tay, ý bảo hạ nhân dừng lại, vội vàng đi tới, ôn nhu nói:

-Thiên Tuyết, nàng như thế nào, đã làm ảnh hưởng đến nàng rồi!?

Tô Thiên Tuyết lắc đầu, nghiêm mặt nói:

-Thiếp ở bên trong nghe mọi người nói chuyện, đại khái cũng đã rõ được chân tướng sự việc, thiếp cảm giác, có người muốn hãm hại tỳ tỳ, chia rẽ quan hệ của chúng ta.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên phức tạp:

-Thiên Tuyết, nàng đừng nghĩ đơn giản như vậy!

Tô Thiên Tuyết nhìn Khinh Vân Nhiễm, cầu tình nói:

-Hiên, dù sao thiếp cũng không có việc gì, nếu đã xử phạt Tú nhi thì tiện coi như vừa xử rồi, không cần đến mạng người.

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn Tô Thiên Tuyết, thản nhiên nói:

-Thiên Tuyết, ta cảm ơn ngươi vì đã tin tưởng ta là trong sạch, ta nghĩ Tú nhi không chịu nói ra chủ mưu, nhất định là bị người ta uy hiếp.

Sóng mắt nàng chột lóc.

-Không bằng, nhiều loạn đối phương, cứ tạm giam nàng ở đây đã.

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết lưu chuyển, thư thái cười:

-Thiếp cũng nghĩ giống tỷ tỷ.

Quay đầu nói với Tiêu Thần Hiên:

-Hiên, chàng thấy thế nào?

Tiêu Thần Hiên nghiêng đầu, đôi mắt nhìn thẳng mắt Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, ôn nhu nói với Thiên Tuyết:

-Được! Theo ý nàng đi!

Sau đó hạ lệnh:

-Giải Tú nhi xuống giam vào phòng củi.

Lúc Tú nhi bị kéo xuống, thanh âm Tú nhi nhỏ tới mức cơ hồ không ai nghe được, kêu một tiếng tỷ tỷ, Khinh Vân Nhiễm vội vàng đi qua, Tú nhi nhỏ giọng bên tai nàng:

-Tỷ tỷ, Tú nhi xin lỗi người, phải cẩn thận những người bên cạnh...

Trong Hoa Phụng viện.

-Thế nào rồi? Nha đầu kia khai hết rồi sao?

Lục Cẩm vô cùng vội vàng hỏi.

-Chủ tử yên tâm, nha đầu kia rất mạnh miệng, người nhà của ả đang ở trong tay chúng ta, ả không có can đảm khai chủ tử đâu!

Mặt Mai nhi như gặp nạn, nói:

-Nghe nói, Tô Thiên Tuyết cầu tình cho ả, mạng chó của ả mới thoát.

-Hừ! Nha đầu chết tiệt kia, nếu như không phải ả chậm chạp không chịu xuống tay, không lãng phí thời gian đến một tháng thì tiện nhân kia bây giờ cũng không mang thai!

Lục Cẩm phẫn hận không thôi, khăn tay tờ tằm quấn chặt vào ngón tay, sắc mặt vẩn vọ dữ tợn.

-Nghiêm hình bức cung nhiều nữa ả ta chịu được bao lâu! Tiện tỷ ghê tởm này, dám không nghe theo lệnh ta làm việc.

-Ý chủ tử như thế nào?

Mai nhi nhú mi hỏi.

-Không thể để cho ả ta còn sống, Mai nhi, ngươi mau tìm người kết liễu con nha hoàn kia, đến lúc đó nói là ả ta sợ tội tự sát, sẽ không có người hoài nghi.

Con mắt Lục Cẩm sắc đến rùng mình, toát lên sát ý.

-Chủ tử, Mai nhi lập tức sai người đi làm.

Trên mặt Mai nhi nịnh nọt cười nhưng trong lòng lại phát lạnh. Mưu kế này rất khá, một mũi tên bắn trúng hai đích, vừa có thể hãm hại Vương phi thành công, vừa có thể diệt trừ được đại họa là Tô Thiên Tuyết, kế này do chủ tử nghĩ được sao?

Chương 42: Cùng nhau dùng bữa

Trong lúc đó, tại An Liễu lâu, Tinh nhi bụng khay vào trong phòng. Đang nằm trên giường là một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, nàng ta thấy Tinh nhi đi vào, khoác thêm một cái áo bên ngoài, vẫy vẫy tay, Tinh nhi hiểu ý vội vàng bước tới, đem khay thức ăn đặt lên trên bàn, lập tức hầu hạ.

Ánh mắt Vũ Liễu mị hoặc, đôi môi đỏ thắm hé mở, thổi thổi móng tay đỏ chót, ngẩng đầu, nuốt một viên thuốc Tinh nhi đưa qua, thần nhiên hỏi:

- Thế nào rồi?

Tinh nhi nói năng, làm việc cẩn thận, gương mặt xinh đẹp không chút sợ hãi, cúi đầu trả lời:

- Mọi việc đều như chủ tử dự liệu.

Khóe miệng Vũ Liễu vẽ ra một đường cong đắc ý, hừ lạnh một tiếng nói:

- Với cái đầu óc như trư của nàng ta, chỉ sợ không chịu được mà làm chuyện ngu xuẩn giết người diệt khẩu, đến lúc đó bị Vương gia bắt được lại liên lụy đến ta.

Tinh nhi theo Vũ Liễu mấy năm đã học được sự khôn khéo khi gặp sự cố, thần nhiên nói:

- Chủ tử muốn mượn tay người khác diệt trừ nàng ta?

Ánh mắt Vũ Liễu lưu chuyển, cười nói:

- Chỉ cần tiết lộ một điểm, tự nhiên sẽ có một người thay ta khai đao, sao lại không làm đây? Tinh nhi, thu thập một chút, ta muốn đi Phiêu Hương các một chuyến.

Tinh nhi bản thân, trong mắt chợt lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, cung kính nói:

- Vâng ạ!

Đêm khuya, gió đêm thổi nhẹ nhẹ, trong khí hương hoa thoang thoảng.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ngồi ở hành lang trong hoa viên, Khinh Vân Nhiễm đang đắm chìm dưới ánh trăng, quanh thân mông lung như có một vầng sáng bao quanh, nâng tay, nhìn về phía bầu trời đêm sáng tỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần hiện lên vẻ u sầu nồng đượm, đêm nay nhất định là một đêm rất dài.

Trong lòng hết sức lo lắng cho Tú nhi, tính mạng nàng ấy rất nguy hiểm, làm cho người giật dây phía sau hiện thân, vốn là bất đắc dĩ mới phải làm, nằm ở trên giường, thỉnh thoảng bừng tỉnh, e sợ nghe thấy tin tức Tú nhi mất mạng.

Không khỏi hồi tưởng lại nhiều chuyện, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Trời sinh nàng tính điềm đạm, cũng không đối địch với ai, gặp phải chuyện bất bình thì đều mỉm cười cho qua, thậm chí nhẫn nhục không nói gì chỉ vì muốn bình yên.

Dù vậy lại không cách nào ngăn cản có người hại nàng, một mặt nàng nhẫn nhục phụ trọng nhưng đôi lúc lại là sự không kiêng nể gì của những thị thiếp khác, làm cho bệnh điên cuồng của Thiên Tuyệt nặng hơn.

Trước kia vốn là nhằm vào vị trí Vương phi của nàng, sợ rằng bây giờ mục tiêu đã chuyển dời đến thai nhi trong bụng nàng, mỗi ngày nàng đều uống thuốc an thai và thuốc bổ, đều là Tú nhi đi đến y quán của Duẩn Mặc Băng mua về, trong quá trình sắc thuốc cũng không dám rời đi, cẩn thận như thế, lại không đề phòng được tai họa nhiều vô cùng.

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, trong lòng ngầm hạ quyết định, việc đã đến nước này, nàng không thể không phản kích.

Hôm sau, Khinh Vân Nhiễm dậy thật sớm, rửa mặt xong xuôi, mặc y phục màu xanh, tóc dùng dây tơ tằm cột lại, liền lập tức bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang nàng thấy Hạnh nhi đang vội vã đi tới, trên mặt mang theo uất ức, nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm, cúi người, không khách khí nói:

-Vương phi, tiểu thư nhà ta mời người qua đó một chuyến.

Khinh Vân Nhiễm vuốt mặt, vừa đúng lúc nàng muốn đi gặp Tô Thiên Tuyết, ngồi kiệu tới Minh Nguyệt lâu, vào trong phòng thấy vẻ mặt Tô Thiên Tuyết suy yếu nằm ở trên giường, nàng tiến lên vài bước, hỏi:

-Thiên Tuyết, người làm sao vậy?

Tô Thiên Tuyết khoát khoát tay, lấy tay áo che miệng, ho nhẹ vài tiếng:

-Không có chuyện gì, chỉ là bị nhiễm phong hàn.

Lại nói tiếp:

-Tỷ tỷ, ta nói cho tỷ biết một việc, kẻ thực sự ở phía sau mưu hại ta, Hiên đã bắt được rồi, đối phương cũng đã khai ra, thừa nhận chính mình đã uy hiếp Tú nhi để tới giết ta, lấy chuyện này để hãm hại người.

Khinh Vân Nhiễm sững sốt, trong lòng kinh ngạc, lại có chút kỳ quái, vội vàng hỏi:

-Hung thủ là ai?

Tô Thiên Tuyết nhẹ cau mày, thấp giọng thờ dài nói:

-Là thị thiếp của Hiên, tên là Lục Cẩm. Xế chiều ngày hôm qua, Di Hương tỷ tỷ sang đây nói cho ta biết, đại ca Tú nhi đánh bạc rất lớn, thiếu nợ sông bạc rất nhiều tiền, mà chủ của sông bạc đó có quan hệ với Lục Cẩm mà không ai biết. Sau khi Hiên biết được chuyện này lập tức điều tra, quả là có chuyện lạ, buổi tối hôm đó, đại nương muốn độc sát Tú nhi cũng khai, vốn là do nha hoàn thân cận bên cạnh Lục Cẩm là Mai nhi sai khiến, chứng cứ xác đáng, nàng ta không còn nước nào để chối cãi nữa! Tối qua, Hiên đã xử tử nàng ta, chuyện này cuối cùng cũng rõ ràng.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm trong suốt, thản nhiên cười nói:

-Như vậy là đã rửa sạch mọi nghi ngờ trên người ta, người không cần lo sợ nữa! Như thế rất tốt!

Lời tuy như thế nhưng trực giác nàng không cho rằng chuyện sẽ không kết thúc nhanh như vậy, chung quy cảm giác được không lâu sau sẽ xảy ra một chuyện kinh hoàng.

Tô Thiên Tuyết ho nhẹ, ngẩng đầu nhìn nàng, ôn nhu nói:

-Lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ, ta chỉ biết tỷ tỷ không phải là người ác độc như vậy.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm lưu chuyển, khẽ cười nói:

-Cảm ơn người đã tin tưởng ta! Ách...

Trầm ngâm trong chốc lát, nàng thấp giọng nói:

-Thiên Tuyết, ta có một việc muốn xin người giúp.

Tô Thiên Tuyết khẽ nhíu mày, sắc mặt không được tốt lắm, nói:

-Ta biết rồi, có phải về Tú nhi không?

Mắt Khinh Vân Nhiễm sáng lên, gật đầu nói:

-Lần này Tú nhi hại người, là bị người khác sai khiến, muội muội tâm địa thiện lương, tha tính mạng cho nàng ấy đi! Nếu muội muội không muốn nhìn thấy nàng thì trực xuất nàng ấy ra khỏi phủ cũng được.

Tô Thiên Tuyết cup mắt, ho nhẹ vài tiếng, cúi đầu nói:

-ta cũng muốn giúp tỷ tỷ, bất quá chuyện của Tú nhi ta cũng không dám chắc có thể thuyết phục được Hiên, sợ rằng chàng ấy sẽ không...

Nói đến đây, ngoài cửa có một thanh âm vô cùng bức tức vang lên:

-Khinh Vân Nhiễm!

Nghe tiếng, Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, lúc này không phải là giờ hán vào triều sao?

Chậm rãi quay đầu đi, hạ mắt xuống, miễn cưỡng nói:

-Vương gia.

Tiêu Thần Hiên chau mày, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

-Sáng sớm người tới nơi này làm gì?

Tô Thiên Tuyết gắt giọng:

-Hiên, chàng đừng hung ác như ác ma vậy! Là thiếp mời tỷ tỷ tới, cùng thiếp tâm sự, chàng chỉ cho phép thiếp nằm trên giường, thiếp buồn chán lắm rồi!

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, khinh thường nhìn hắn một cái.

Con người đen thâm thúy của Tiêu Thần Hiên xuất hiện tức giận nhưng chỉ thoáng qua, cười nhẹ, đi tới bên giường, hôn lên mặt Tô Thiên Tuyết, giọng trầm ấm:

-Nàng cùng nàng ta trò chuyện gì vậy? Ta không muốn có người quấy rầy lúc nàng đang dưỡng bệnh.

Mặt Tô Thiên Tuyết ngưng nụ, làm nũng nói:

-Chỉ là bị nhiễm phong hàn, không cần đến mức như vậy! Hiên, thiếp đói bụng rồi, mời tỷ tỷ ở lại cùng ăn sáng có được không?

Tiêu Thần Hiên thoáng nhìn, quay đầu cười với Tô Thiên Tuyết:

-Được!

Trong phòng, từng đĩa thức ăn ngon mắt được đặt lên bàn, ba người cùng ăn sáng, không khí có chút kỳ dị, Tô Thiên Tuyết nói:

-Tỷ tỷ, người còn đứng đây làm gì? Đến đây ngồi đi!

Tay nàng ta chỉ vào chỗ ngồi cạnh Tiêu Thần Hiên.

Khinh Vân Nhiễm không muốn ở lại đây dùng bữa một chút nào, không muốn làm xấu mặt Tô Thiên Tuyết nhưng cũng khoogn ngồi xuống vị trí mà nàng ta nói, Khinh Vân Nhiễm chọn ngồi ngay bên cạnh nàng ta, nàng vừa ngồi xuống, Tô Thiên Tuyết nhiệt tình gấp thức ăn cho nàng, cười nói:

-Ném thử món này xem, tỷ tỷ, người rất gầy, nên tẩm bổ cho tốt.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại khiến cho Tiêu Thần Hiên nghĩ không dứt về thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng,, tuy gầy nhưng lại làm cho hắn không tài nào quên được, yết hầu không khỏi chuyển động, ra sức lắc đầu, cố gắng xóa bỏ đi hình ảnh trong đầu.

Nhìn thấy phản ứng kỳ quái của Tiêu Thần Hiên, ánh mắt Tô Thiên Tuyết chột lóe, vuron người gấp một miếng cá tươi ngon, kiêu mỵ nói:

-Hiên, chàng cũng nên ăn nhiều một chút!

Tiêu Thần Hiên phục hồi lại tinh thần, khoe miệng mỉm cười, trêu chọc nói:

-Nàng cứ nói người khác, ta thấy nàng cần tẩm bổ mới đúng.

Lúc đó hai người khanh khanh ta ta, tình đậm ý mật, Tô Thiên Tuyết sợ Khinh Vân Nhiễm vắng vẻ, một bên quan tâm tới Tiêu Thần Hiên, một bên lại gấp thức ăn cho Khinh Vân Nhiễm.

Khinh Vân Nhiễm không ngờ nàng ta lại nhiệt tình đến vậy, lễ phép giúp Thiên Tuyết múc một bát canh tổ yến phù dung, đưa đến trước mặt nàng ta, mỉm cười nói:

-Người uống canh này đi.

Tô Thiên Tuyết cười cười, đầu ngón tay chạm bát, bung lên, uống một ngụm, hé mắt nói:

-Canh này thơm ngon thật, Hiên, chàng cũng nếm. . .

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên Tô Thiên Tuyết lấy tay bóp cổ lại, thần sắc thống khổ tràn ngập trên mặt.

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, lập tức buông đĩa trong tay, ôm nàng ta, cả kinh kêu lên:

-Thiên Tuyết, nàng làm sao vậy?

Ánh mắt bình tĩnh nhìn Khinh Vân Nhiễm, rít gào như sấm:

-Khinh Vân Nhiễm, người cho cái gì vào canh?

Bị hấn giận dữ rít lên, ánh mắt kinh ngạc, lắc đầu nói:

-Ta không biết, tại sao nàng lại bị...

Nói còn chưa dứt thì hấn đã phần nộ cắt lời:

-Người tốt nhất là cầu cho Thiên Tuyết không có việc gì, nếu không Bồn Vương cho người chết không có chỗ chôn!

Đồng tử đen nhánh của hấn trong phút chốc co lại, ngữ khí nói chuyện như hàn băng rét lạnh cứng rắn,

Khinh Vân Nhiễm giật mình, hấn ôm Tô Thiên Tuyết đang hôn mê, bước xa như bay chạy nhanh ra ngoài, tức giận hô to:

-Người đâu?! Mau tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thập nhật thực tâm

Tại sao có thể như vậy? Cúi đầu, mới vừa rồi chính mình chạm vào cái bát kia, nàng ngửi thử, sắc mặt đột biến, đôi mắt đẹp mị chặt, nâng bát lên thấy có một vàng sáng bập bềnh trên mặt bát, có mùi lạ! Tâm chợt căng thẳng, phảng phất như bị dội cả thùng nước lạnh, từ tận đầu ngón tay nàng vào trong tận tâm can, sợ hãi run rẩy như thủy triều đột nhiên dâng lên, ăn mòn dần dần sự kiên cường của nàng.

Đột nhiên, Hạnh nhi cầm đầu một đám người trông như hung thần ác sát hùng hổ tiến vào, một tay giữ chặt Khinh Vân Nhiễm.

Ánh mắt Hạnh nhi chớp động, phần hận không thôi, hàm răng cắn chặt, căm tức nói:

-Vương gia ra lệnh, mời người an phận ở lại đây, chờ Vương gia về sẽ xử trí.

Ngữ khí cố tình tăng thêm khi nói đến hai chữ “an phận”, sau đó chỉ tay nói với hạ nhân:

-Mấy người các người trông coi Vương phi cho tốt, không cho người động vào bất cứ đồ vật gì trên bàn.

Nói xong cực kỳ căm hận nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, nhận định nàng chính là hung thủ, vội vàng chạy ra ngoài.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh lẽo nhìn bóng lưng Hạnh nhi, trong mắt hiện lên trầm tư, lúc này nàng ta muốn đi đâu? Nếu như nàng ta nghi ngờ nàng là hung thủ hại tiểu thư của nàng ta thì càng phải ở đây trông coi nàng cho chặt sao? Tô Thiên Tuyết rốt cuộc là tốt hay xấu, nàng càng ngày càng đoán không nổi?!

Trong y quán, Dẫn Mặc Băng đang bào chế thuốc, một thân y phục xanh nhạt, thanh nhã, phiêu dật, một đôi mắt phát sáng, đôi môi phiếm hồng, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Ngoài cửa có một thanh âm như tiếng sấm rền vang lên:

-Dẫn Mặc Băng!

Nghe đúng một tiếng, Dẫn Mặc Băng buông thuốc trong tay, vội vàng đi từ trong phòng ra, thấy Tiêu Thần Hiên đang đứng cạnh cửa vô cùng kinh hoàng, thất thố, mày không khỏi nhíu chặt, tâm mất rơi vào khuôn mặt của nữ tử trong lòng hấn, trong mắt hiện lên làn sương lạnh, trầm giọng hỏi:

-Thần Hiên, xảy ra chuyện gì?

Tiêu Thần Hiên ôm lấy nữ tử trong lòng:

-Mặc Băng, vô luận thế nào cũng phải cứu sống nàng!

Sắc mặt Dẫn Mặc Băng nghiêm trọng, ánh mắt sắc bén, thần nhiên nói:

-Mang nàng vào trong trước đi!

Mặc dù hai người bởi chuyện lần trước mà trong lòng sinh ra khoảng cách nhưng cứu người mới là quan trọng là ý đức của người làm nghề y, hai chuyện

không thể gộp làm một được.

Không giống với sư huynh hấn ngày đó, vô cùng thông minh, nhưng không chính không tà, chỉ cứu người chết, cực kỳ quái dị.

Sắc mặt Tô Thiên Tuyết tái nhợt, môi tím lại, khóe miệng chảy máu, khí tức tựa hồ như sắp mất, tính mạng vô cùng nguy hiểm.

Đuẩn Mặc Băng ngừng đầu, nhìn ánh mắt Tiêu Thần Hiên như sắp bị hồng đến nơi, sắc mặt không khỏi lạnh lẽo, thảm sự năm đó ảnh hưởng quá sâu đối với hấn, hấn vẫn không thể trừ cái bóng ma đó trong lòng đi.

Bởi vậy, Kinh Vân Nhiễm trong sáng, thiện lương như vậy bị hấn trả thù, nhận hết mọi hành hạ, cho dù chính mình muốn bảo vệ nhưng không thể cứu nàng thoát khỏi bể khổ, áy náy trong lòng càng ngày càng sâu sắc.

Mà phụ nữ trước mắt này, bề ngoài không hề khác Minh Nguyệt, thật sự làm cho hấn cảm thấy vô cùng nghi ngờ, chuyện năm đó có lẽ như hấn dự liệu, tin tức không hề điều tra ra được.

Hấn bắt tay dò mạch, sắc mặt xấu đi, chỉ chốc lát hấn buông cổ tay Tô Thiên Tuyết ra, Tiêu Thần Hiên vội vàng truy hỏi:

-Mặc Băng, Thiên Tuyết bị trúng độc gì?

Đuẩn Mặc Băng nâng mắt, trầm giọng nói:

-Nàng trúng một loại kịch độc gọi là Thập nhật thực tâm, vốn là một loại vô cùng kịch độc, độc này rất mạnh mẽ, tuy không lập tức lấy tính mạng nhưng khi độc phát sẽ làm người ta sống không bằng chết, chậm rãi hành hạ mười ngày liền, đến lúc đó cho dù có là thần tiên cũng không cứu nổi.

-Đáng chết!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên âm u, trong mắt cháy lên ngọn lửa sát ý, người nào muốn hại Thiên Tuyết mà ác độc như vậy, hế mắt nhìn, hỏi:

-Mặc Băng, ngươi nhất định có cách giải độc, đúng không?

Đuẩn Mặc Băng thờ dãi, thấp giọng nói:

-Độc nàng trúng, ta không giải được! Độc này, sợ rằng chỉ có...

Lời còn chưa dứt, Tiêu Thần Hiên đã hô lên cắt đứt:

-Ngươi nói cái gì? Không giải được...

Trong mắt Đuẩn Mặc Băng hiện lên phần nộ, lãnh đạm nói:

-Thần Hiên, ngươi nghe ta nói hết đã!

Tiêu Thần Hiên ý thức được hành vi của mình hơi quá khích, mười ngón tay nắm lại thật chặt, hít sau một hơi rồi thở ra, giọng nói khàn khàn:

-Ngươi nói đi.

Đuẩn Mặc Băng thấy bộ dáng hấn kích động điên cuồng như vậy, nhẹ thờ dãi nói:

-Trên đời này không đại phu nào là không có khuyết điểm, nhưng lại tuyệt đối không có, sư huynh ta không độc nào không giải được, sư huynh ta là Thượng Quan Nguyệt.

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên mừng rỡ như điên, vội vàng nói:

-Có thể nhanh tìm sư huynh ngươi đến đây, cầu hấn cứu chữa?

Đuẩn Mặc Băng lắc đầu thờ dãi:

-Tìm hấn, nói dễ vậy sao?! Hành tung sư huynh luôn luôn bất định, trừ khi huynh ấy chủ động hiện thân, người bên ngoài muốn tìm huynh ấy so với lên trời còn khó hơn. Không có lệnh của sư phụ thì huynh ấy sẽ không chủ động quay về cốc. Sư phụ cùng sư nương đang đi du ngoạn Nam Hải, muốn liên lạc với huynh ấy, vô cùng khó khăn.

Đuẩn Mặc Băng vừa nói đã hủy diệt hoàn toàn chút hy vọng của Tiêu Thần Hiên, lòng dạ hấn co rút đau đớn, tiếc thương năm đó lại xảy ra nữa sao? Không! Hấn khoogn cho phép, ông trời lại một lần nữa cướp đi Minh Nguyệt trong tay hấn!

Tô Thiên Tuyết đang nằm trên giường phát ra thanh âm cực kỳ yếu ớt:

-Hiên, Hiên, chàng ở đâu...

Nghe được tiếng kêu yếu ớt, Tiêu Thần Hiên vội vàng chạy tới bên giường, nắm chặt tay nàng ta, thấp giọng an ủi:

-Thiên Tuyết, đừng sợ, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Có thâm ý

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng như đuốc, nhìn ánh mắt, thần thái đó, ngữ điệu đó, quả thực chính là Minh Nguyệt, vốn là bất chúc, hay nguyên bản là như vậy? Hoài nghi trong mắt càng đậm, hẳn có thể kết luận, phụ nữ này sẽ làm Khinh Vân Nhiễm bị thương tổn lớn hơn nữa. Khí tức Tô Thiên Tuyết mong manh, nói:

-Hiên, thân thể của Thiên Tuyết lạnh quá...

Tiêu Thần Hiên vội vàng ôm lấy thân thể suy yếu của Tô Thiên Tuyết, đặt cằm lên đầu nàng ta, cố nén đau đớn, nói:

-Ta ôm nàng sẽ không lạnh nữa!

Trong lòng hần tha thiết gọi Minh Nguyệt, Minh Nguyệt của ta...

Mặt Tô Thiên Tuyết trắng bệch đầy đau thương, mắt hạ xuống che giấu đi ánh lệ trong mắt:

-Thiếp ở trong phủ, chưa từng kết oán với ai bao giờ, là ai ác độc như vậy, muốn đưa thiếp vào chỗ chết?

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cánh hoa lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn đầy hứa hẹn:

-Đừng sợ! Ta sẽ nghĩ ra cách giải độc cho nàng, tuyệt đối không bỏ qua cho người làm hại nàng!

Tô Thiên Tuyết xoa mặt, nói:

-Uhm! Hiên, Thiên Tuyết cảm thấy rất khó chịu, Thiên Tuyết sợ rằng...

Lời còn chưa dứt thì nàng ta đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Lòng Tiêu Thần Hiên cứng lại, lay người Tô Thiên Tuyết, kêu lên:

-Thiên Tuyết, Thiên Tuyết...

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng sắc bén, tiến lên chặn hần lại, nói:

-Thần Hiên, người bình tĩnh một chút đi.

Mắt Tiêu Thần Hiên bắn ra hàn quang, phần nộ không kìm được hô:

-Bình tĩnh, người bảo ta bình tĩnh như thế nào? Hai năm trước, nếu ta không rời khỏi kinh thành thì Minh Nguyệt cũng không bị... Bây giờ Thiên Tuyết bị người ta hạ độc hãm hại ngay trước mắt ta, ta...

Duẩn Mặc Băng trầm ngâm trong chốc lát, nói:

-Đề ta đi lấy một ít thuốc trước, giảm bớt độc trong cơ thể nàng, rút ngắn thời gian độc phát tác, mấy ngày này ta sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với sư huynh, người điều tra xem trong phủ là ai hạ độc, nói không chừng trong tay hung thủ có thuốc giải.

Hung thủ! Đúng rồi, bởi vì lúc đó chuyện quá khẩn cấp nên chưa kịp điều tra là ai hạ độc, mới vừa rồi Duẩn Mặc Băng nhắc nhở mới làm cho Tiêu Thần Hiên hoàn toàn tỉnh táo.

Đôi mắt hần lạnh lẽo:

-Người nói đúng, ta ở đây sốt ruột cũng vô ích! Mặc Băng, Thiên Tuyết có thể tạm thời ở lại y quán của người được không?

Duẩn Mặc Băng gật đầu, đôi mắt đen thâm thúy hiện lên lo lắng, nhẹ giọng khuyên bảo:

-Thần Hiên, lời của ta tuy có hơi khó nghe, nhưng người là bằng hữu của ta thì ta mới nói, hy vọng người không nên vội vàng mà kết luận草率.

Tiêu Thần Hiên vuốt cằm, trong mắt xẹt qua tối tăm, trầm giọng nói:

-Ta biết rồi!

Hiên Vương phủ, Minh Nguyệt lâu.

Khinh Vân Nhiễm bị mười mấy ánh mắt nhìn chăm chăm, không được tự nhiên, nghĩ đến Không Đình viện trước kia chưa bao giờ xuất hiện một người, nàng cùng Tú nhi sống nương tựa vào nhau.

Lan nhi không biết tung tích, tám chín phần là đã gặp bất trắc, trong tâm mặc dù không muốn tin tưởng nhưng tình cảnh của nàng ấy bây giờ, Bò Tát có hiện thân thì cũng khó bảo toàn, làm sao lấy lại công lý cho Lan nhi?

Tâm nhi làm bạn với nàng mấy ngày ngắn ngủi, đối với chủ tử của nàng ta có chết cũng không từ, vu oan giá họa cho nàng, là người che giấu biết bao dã tâm.

Tú nhi là người thiện lương, cương trực, bất đắc dĩ mới bị người khác uy hiếp, thiếu chút nữa hại nàng, lừa nàng giải oan, nàng ấy nói không sai, phải cần thận những người bên cạnh, vậy Tô Thiên Tuyết có tính là một trong số những người đó không?

Bầu không khí trong phòng tĩnh lặng, đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, cánh cửa lắc lư rung động mạnh, một thân ảnh cao lớn, quanh người ngùn ngụt lửa giận.

Theo sau đó là Duẩn Mặc Băng mặc y phục trắng, khi hắn biết được việc này có liên quan đến Khinh Vân Nhiễm đã chủ động yêu cầu đến đây, giúp Tiêu Thần Hiên điều tra chân tướng. Hắn biết trong lòng Tiêu Thần Hiên vẫn còn khúc mắc nhưng nếu như có hắn ở đây, chỉ cần mình không cùng một chỗ với Khinh Vân Nhiễm thì hắn là không có vấn đề.

Những hạ nhân canh giữ xung quanh quỳ xuống hô lên:

-Nô tài (nô tỳ) tham kiến Vương gia, Vương gia kim an.

Khinh Vân Nhiễm ngồi ngay ngắn trên ghế, vẫn không nhúc nhích, Tiêu Thần Hiên thấy vậy, lạnh lùng nói:

-Khinh Vân Nhiễm!

Duẩn Mặc Băng thấy Tiêu Thần Hiên muốn làm khó, vội vàng nói:

-Hiên, trước tiên ta đi kiểm tra qua đồ ăn.

Khóe mắt của hắn lạnh lẽo nhìn Khinh Vân Nhiễm, cười thật tinh. Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm sáng như nước, hơi mang ý cười, hắn cúi đầu chăm chú kiểm tra đồ ăn.

Tiêu Thần Hiên nhìn thấy bọn họ dùng ánh mắt trao đổi, trong lòng bốc lên một ngọn lửa, không kiềm được kêu lên:

-Mặc băng, đem tất cả những điều ngươi biết được nói ra...

Duẩn Mặc Băng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên dị thường, trầm giọng nói:

-Đồ ăn này không có vấn đề, độc này chỉ có ở trong bát canh.

Nghe vậy, trên trán Tiêu Thần Hiên nổi gân xanh giận dữ, hai tay nắm chặt, trong mắt lóe lên ánh lửa phản nộ, hét to:

-Khinh Vân Nhiễm, mỗi lần ta nghĩ ngươi vô tội thì chúng có ngươi hại người đều bày ra trước mắt ta!

Duẩn Mặc Băng nhíu mày, nhẹ giọng hỏi:

-Chị dâu, bát canh này là do ngươi múc cho Thiên Tuyết cô nương sao?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm chợt lóe, gật đầu thừa nhận nói:

-Là ta múc. Nhưng ta không hạ độc vào đó, người nào lại ngu đến mức ngay trước mắt nhiều người hạ độc, để người khác nhận định mình là hung thủ?!

Duẩn Mặc Băng nâng mắt cười cười, ánh mắt sắc bén:

-Chị dâu nói không sai, nhưng tiếp xúc qua bát này chỉ có ngươi với Thiên Tuyết cô nương, không phải ngươi thì chẳng lẽ Thiên Tuyết cô nương tự hạ độc hại chính mình sao?

Ánh mắt nửa cười nửa không lộ ra thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Như có sương mù

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nheo mắt lại, đột nhiên giận dữ nói: -Mặc Băng, ngươi nói bấy bả gì đó? Thiên Tuyết sắp chết rồi mà ngươi còn nói hoang đường như thế à? Ngươi có dụng ý gì?

Đuẩn Mặc Băng khẽ nhú mày, quay đầu lại cười, thản nhiên nói:

-Thần Hiên, ngươi đừng tức giận, ta chỉ là nói ra một trường hợp khác.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên không hề tốt, ánh mắt u lãnh càng thêm âm trầm, lạnh giọng nói:

-Ta không cho phép ngươi nói xấu Thiên Tuyết, nghĩ trường hợp khác cũng không được.

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, đôi mắt đen lộ vẻ đùa cợt khinh miết, lạnh lùng nói:

-Hiên Vương gia, Đuẩn công tử chỉ là nói chuyện có thể xảy ra nhưng huynh ấy đâu có một mực chắc chắn rằng chuyện đó là do Thiên Tuyết làm?!

Mày kiếm của Tiêu Thần Hiên dựng thẳng, ánh mắt lạnh lùng lợi hại, chống lại ánh mắt lưu ly của nàng, tức giận nói:

-Ngươi câm miệng! Chuyện trước khi được điều tra rõ ràng thì người là người bị nghi ngờ là hung phạm nhiều nhất!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm liếc điếm, mím môi nhìn thẳng vào hắn, cười lạnh nói:

-Ta trong sạch thế nào tự thân ta biết, không nhọc Vương gia làm ơn, chỉ mong Vương gia gặp phải chuyện khó xử không nên đối xử bất công.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên lạnh lùng sắc bén, quát to:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng tưởng rằng có Mặc Băng ở đây thì mọi việc đều có thể tốt đẹp. Ngươi nghe kỹ cho Bồn Vương, nếu ngươi dám có can đảm quyến rũ Đuẩn Mặc Băng nữa, Bồn Vương sẽ bẻ gãy cổ ngươi!

Tiêu Thần Hiên tức giận nói, ngữ khí vốn đã sắc mùi dấm chua.

Khinh Vân Nhiễm xấu hổ và tức giận, phần nộ lớn tiếng quát:

-Ta không quyến rũ huynh ấy!

Tay Đuẩn Mặc Băng nắm thật chặt, con mắt hẹp dài hiện lên phần nộ:

-Thần Hiên, ta với chị dâu thật sự là không có gì, ngươi đừng tranh cãi nữa... Chị dâu, tính tình Thần Hiên nóng nảy, đừng cùng hắn so đo nữa.

Hắn cúi đầu thở dài, thành kiến của Tiêu Thần Hiên đối với nàng quá sâu, không phải có thể hóa giải một sớm một chiều.

Khinh Vân Nhiễm hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chán ghét. Nàng nếu muốn so đo mọi chuyện thì cũng sớm chết vì tức rồi! Nàng thầm nghĩ biện pháp trốn khỏi nơi này, vĩnh viễn không muốn gặp lại hắn.

Tiêu Thần Hiên hé mắt nhìn chằm chằm Khinh Vân Nhiễm, nghĩ đến bọn họ mập mờ nhìn nhau, trong lòng khó chịu, nói:

-Đuẩn Mặc Băng, rốt cuộc là ngươi giúp nàng hay giúp ta?

Đuẩn Mặc Băng không trả lời, chỉ nói:

-Thần Hiên, Vương phủ của ngươi, có rất nhiều người mưu hại, hiển nhiên có người có ý dùng chuyện này để đối phó với chị dâu.

Con mắt hẹp dài của Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, khí thế âm lãnh làm cho người ta sợ hãi, hắn liên tưởng đến chuyện hai năm trước, hận ý trong lòng lại nổi lên:

-Đối phó nàng, tại sao người khác lại muốn nhắm vào nàng? Nàng làm những chuyện gì để người ta oán hận?

Duẩn Mặc Băng lắc đầu, chậm rãi nói:

-Người nghe ta nói hết đã, mọi tội chứng đều chia về chị dâu, người không cảm thấy quá trùng hợp sao? Kể từ đó, một là làm cho tính mạng Thiên Tuyết cô nương nguy hiểm, hai là làm chị dâu trở thành hung phạm bị bỏ tù, người xem lại tất cả, cuối cùng ai là người ngồi hưởng lợi nhất?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên chợt lạnh lẽo, hần đương nhiên hoài nghi, nhưng vừa nghĩ chuyện có liên quan đến Thiên Tuyết, tâm hần trở nên rối loạn, lạnh giọng hỏi:

-Người nói hung thủ là người trong phủ của ta?

Duẩn Mặc Băng thở dài, thản nhiên nói:

-Người hạ độc vốn là người trong phủ, nhưng phía sau có ai giật dây hay không thì chưa biết. Thập nhật thực tâm không màu không vị, có lẽ có người đã đem độc bỏ vào trong bát trước rồi!

Mây kiếm Tiêu Thần Hiên nhú chặt, nghi vấn hỏi:

-Nếu như độc đã được bỏ vào trong bát thì làm sao hung thủ có thể khẳng định Thiên Tuyết nhất định dùng cái bát đó?

Nghe hần nói như vậy, Kinh Vân Nhiễm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tại sao lúc ấy trên bàn ăn, Tô Thiên Tuyết lại nhiệt tình gấp thức ăn cho nàng, mức cho nàng và Tiêu Thần Hiên mỗi người một bát canh, duy chỉ không mức cho chính mình, nhìn thấy cảnh này nàng mới nghĩ, chuyện đó chỉ trùng hợp sao? Hay là chính mình đã quá đa nghi rồi?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng sáng lên, thản nhiên nói:

-Nếu như mục tiêu của hung thủ là một trong ba người thì Thiên Tuyết cô người chỉ là không may bị hung thủ mưu hại mà thôi!

Hần nói như vậy để Kinh Vân Nhiễm thoát khỏi nghi ngờ, nhưng hần sợ rằng khi mình nói ra, Thần Hiên si tình như vậy nhất định sẽ không tin tưởng.

Hần đã quyết định phải giúp Kinh Vân Nhiễm thoát khỏi tai kiếp này, nếu như đối phương tâm kế sâu xa. Dừng trí không được sau đó sinh chiêu thuật xảo trộn tâm mắt, cũng không thể có thể. (nói thật mình chẳng hiểu câu này nghĩa là gì???)

Nhưng đối phương ẩn sâu trong phủ, làm việc tuyệt đối cẩn thận, không chừng đã nghĩ đường lui cho mình từ lâu, sợ rằng chuyện này sẽ không như hần mong muốn, rất khó giải quyết.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

-Ta cũng là mục tiêu?

Hần nói vài phần có lý, nhưng nếu tình nhạy một chút có thể phát hiện có chỗ không hợp lý.

Về mặt Duẩn Mặc Băng cực kỳ nghiêm túc, đột nhiên hỏi:

-Thần Hiên, người còn nhớ rõ chuyện lần trước không?

Tiêu Thần Hiên nâng mắt, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng nói:

-Người nói... Tuyết Sát cung?

Thần sắc hần âm u vài phần, nếu như thật sự chuyện đó là như vậy, chung quy là vì hần mà Thiên Tuyết mới bị thương tổn.

Duẩn Mặc Băng vuốt cằm, trầm giọng nói:

-Mục tiêu của bọn họ sợ là một thứ gì đó trong tay người, đối phương bố trí mọi việc hết sức chặt chẽ, nếu điều tra không kỹ thì có thể thất bại, lần ẩn nấp này đã rất lâu, nếu như có một hành động nào đó kinh động tới chúng thì sợ sẽ khó phòng bị, dùng đến thập nhật thực tâm để từ từ mất mạng cũng đã thấy được rõ ràng rồi!

Kinh Vân Nhiễm ở bên cạnh nghe mà không hiểu gì, bất quá từ lời nói của Duẩn Mặc Băng có thể thấy Duẩn Mặc Băng đang cố gắng giải vây cho nàng, như đã kết luận chuyện này không liên quan gì đến nàng, đòi lại công lý cho nàng, trong lòng vô cùng cảm kích.

Tiêu Thần Hiên vừa nâng mắt đã thấy Kinh Vân Nhiễm “liếc mắt đưa tình” với Duẩn Mặc Băng, trong lòng vô cùng giận dữ, một tay kéo nàng qua đó, lạnh lùng nói:

-Kinh Vân Nhiễm, nếu Thiên Tuyết có gì bất trắc thì Bồn Vương chôn người cùng với nàng.

Nói xong bàn tay to đẩy một cái làm nàng lao đảo vài bước.

Duẩn Mặc Băng nhìn thấy cảnh này liền chán ở phía trước Kinh Vân Nhiễm, Tiêu Thần Hiên tròn mắt, lập tức sai người đuổi Kinh Vân Nhiễm về Nam

Phong uyển, phải thêm mấy thị vệ trông coi nghiêm ngặt.

Khinh Vân Nhiễm nhìn trời đầy trầm tư, cuộc sống phải lo lắng đề phòng, sợ hãi này sẽ kéo dài đến bao giờ? Nàng còn bị hãm hại bao nhiêu lần nữa? Còn có ba tháng, mỗi một ngày lại thấy dài như cả năm, nếu như không rời khỏi đây, tương lai của nàng sẽ kinh khủng như địa ngục nhân gian, chỉ có hắc ám vô cùng và tuyệt vọng.

Hoa Phuong viện, An Liễu lâu.

Trong phòng, Vũ Liễu đang ngồi trên bàn trang điểm soi gương, mắt phượng híp lại, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, ôn nhu hỏi:

-Tĩnh nhi, người thấy Tô Thiên Tuyết là phụ nữ kiểu gì?

Tĩnh nhi nao nao, hạ mắt, thần nhiên nói:

-Nô tỳ thấy ả ta không phải đơn thuần, đó là một người có rất nhiều tâm cơ.

Vũ Liễu cười quyền rũ nhưng lại toát ra lạnh lẽo:

-Tĩnh nhi, người rất thông minh, giúp ta rất nhiều. Ta vào phủ cũng được hai năm, làm rất nhiều chuyện, suy nghĩ cặn kẽ nhưng lại thua bởi một người chết, vị trí của ta trong lòng hân, ta không cam tâm, không phục rồi không thể làm gì được, nhưng ít ra vị trí Vương phi kia phải là của ta. Có lúc ta nghĩ không biết nữ nhân đó có phải sớm biết mọi chuyện là do ta gây ra cho nên bây giờ mới mượn tay ta diệt trừ kẻ khác, đợi tới thời khắc cuối cùng thì ta sẽ phải chết thay?

Lòng Tĩnh nhi thất kinh, hạ mắt xuống, cúi đầu nói:

-Chủ tử suy nghĩ sâu xa! Với mưu trí của người thì chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra được!

Vũ Liễu mỉm cười, ánh mắt sắc bén, thanh âm lạnh lùng nói:

-Tĩnh nhi, nhớ kỹ, người ngàn vạn lần không nên phản bội ta! Ta thà làm ngọc nát chứ tuyệt đối không cho phép chuyện mình bị người khác tính kế!

Tĩnh nhi vội vàng quỳ xuống đất, nói:

-Nô tỳ không dám!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Kinh hoàng lúc nửa đêm

Nửa đêm, một thân ảnh nữ tử nhỏ nhắn từ một nơi mật thất đi ra, trong tay cầm một túi nhỏ, mở túi ra, dưới ánh trăng có vô số những con rắn độc từ đó bò ra tán loạn trên mặt đất, tỏa ra ánh sáng phản xạ lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh tới tận xương tủy. Trong miệng nữ tử ngậm một cái tiêu nhỏ, những con rắn độc nghe âm thanh từ đó phát ra mà hành động, bò theo một hàng, chui lùi tiến vào trong viện.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác được đỉnh đầu hơi đau, nàng hoảng hốt, Khinh Vân Nhiễm thấy được rất nhiều khuôn mặt của kiếp này, cuối cùng hiện ra một khuôn mặt nam nhân đang cười lạnh lùng làm nàng đột nhiên bùng tỉnh, đứng thẳng dậy, lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này bên trong phòng rất tĩnh mịch, trên mặt đất như truyền đến tiếng động lạ, như là tiếng động của một vật gì đó bò trên mặt đất.

Nàng cúi đầu, dưới ánh trăng nàng nhìn thấy dưới cái bàn, cạnh mép giường có vô số những con rắn nhỏ uốn lượn bò qua bò lại, có một con rắn chuẩn bị bò lên giường, tiếng thét thê lương chói tai vang lên giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

Đột nhiên có một người đá văng cửa phòng, cây quạt trong tay Duẩn Mặc Băng vung lên, châm độc phóng xuống mặt đất, những con rắn độc trên mặt đất đều gãy dựa không lâu sau thì chết, hân tiến lên, quạt ngọc trong tay vung lên, rất nhiều rắn đang bò lên giường văng xuống dưới đất, trong khoảnh khắc tất cả không còn khí tức.

Hắn sợ hãi, ngữ khí vội vàng nhưng lời nói rất ôn nhu:

-Vân Nhiễm, muội không sao chứ?

Khinh Vân Nhiễm đã sợ hãi đến mức không thốt ra lời, dựa vào trong ngực Duẩn Mặc Băng, thân thể nàng không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đôi môi anh đào run rẩy cả người đầy mồ hôi, toàn thân dựa vào người hắn, giống như đang trôi trên sông bắt được một cành cây cứu mạng.

Trong mắt Duẩn Mặc Băng hiện lên đau lòng, bất chấp lễ nghĩa giữa nam và nữ, ôm lấy Khinh Vân Nhiễm nhảy ra khỏi phòng, hấn không ngừng nhẹ giọng an ủi:

-Không có việc rồi, không có việc gì rồi, Khinh Vân Nhiễm...

Một hồi lâu sau, Khinh Vân Nhiễm mới tìm được giọng nói của mình, khàn khàn khô khốc, lòng nàng vẫn còn sợ hãi dựa vào Duẩn Mặc Băng, hoảng hốt chưa bình tĩnh được, nói:

-Ta rất sợ, có rất nhiều răn, làm sao lại có nhiều răn như vậy?

Đôi mắt thâm thúy của Duẩn Mặc Băng hiện lên lo lắng, trầm giọng nói:

-Đừng sợ, tất cả bọn chúng chết hết rồi!

Cả người Khinh Vân Nhiễm xụi lơ nhưng thần trí đã thanh tỉnh, ôn nhu nói:

-Làm sao huynh lại ở đây?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng trĩu mến, thấp giọng giải thích:

-Sau khi Tô Thiên Tuyết tỉnh lại muốn trở về Vương phủ, Thần Hiên không ngăn được đành đưa nàng ta trở về, mấy ngày nay ta tạm thời ở lại trong Vương phủ để áp chế độc tính trong người nàng ta. Đêm nay vừa hay đi qua gần đây nghe thấy muội hét thảm một tiếng mới đứng lúc vào cứu muội.

Trên thực tế là hôm nay hấn đặc biệt đến tìm nàng, lúc này mới đi đến gần đây thì hấn nghe được rất nhiều tiếng rần rít, trong lòng không khỏi sinh nghi đi về hướng phát ra tiếng động, bắt được một nha hoàn đang giờ trò sau đó thì nghe tiếng kêu thảm thiết của nàng, điểm huyết nha hoàn kia xong vội vàng vọt vào sân, bất chấp y phục nàng không chỉnh tề xông vào.

Khinh Vân Nhiễm xoa mặt, nhẹ giọng nói:

-Cảm ơn huynh, Duẩn công tử.

Đôi mắt đen trong suốt của Duẩn Mặc Băng chớp động, mũi người được mùi thơm ngát, có chút ý loạn tình mê, không kim được nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

-Ta thích muội gọi ta là Mặc Băng hơn!

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm hơi xấu, thấp giọng nói:

-Bây giờ Vương gia hoài nghi huynh và ta có tư tình, ta không muốn huynh bị phiền toái.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng chợt lóe sáng, thần nhiên nói:

-Vậy lúc nào không có hấn gọi ta là Mặc Băng, được không?

Khinh Vân Nhiễm suy nghĩ một lúc, gật đầu đáp ứng, cảm giác thân thể hơi phục một chút khí lực, nàng nhẹ giọng nói:

-Mặc Băng, ta cảm giác tốt hơn nhiều rồi, huynh không cần đau ta nữa!

Hai người ôm nhau dưới ánh trăng, tuy là nửa đêm nhưng vẫn có thị vệ đi tuần, bị bọn họ nhìn thấy rồi truyền tới tai Tiêu Thần Hiên không biết hấn sẽ có bộ dáng thế nào nữa, nàng không có đến mười cái mạng để chịu sự tức giận của hấn.

Duẩn Mặc Băng buồn bã buông tay ra, ánh mắt sáng trong nhìn nàng, thấp giọng nói:

-Vân Nhiễm, ở Vương phủ này có người muốn đưa muội vào chỗ chết.

Khinh Vân Nhiễm thờ dãi:

-Ta đã biết từ lâu chỉ là không nghĩ tới bọn họ lại dùng chiêu thuật độc ác tới vậy.

Trời biết, nàng rất sợ răn, nghĩ lại chuyện vừa xảy lại hoảng sợ nổi cả da gà.

Trong mắt Duẩn Mặc Băng lộ vẻ lợi hại, cười nhẹ với nàng, nói:

-Sợ rằng chuyện này bọn họ không được như ý rồi!

Trong đại lao, gần đến đêm khuya, dưới ánh nến, ánh sáng u ám

Một nữ tử mảnh khảnh bị trói chặt trên cây gỗ chữ thập, một thị vệ tiến lên thô lỗ kéo đầu nữ tử lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vằn vện bởi đau đớn.

Đôi mắt hẹp dài của Tiêu Thần Hiến hip lại, âm trầm nhìn đối phương, ánh mắt âm lãnh.

Nửa đêm Dẫn Mặc Băng đến đây, đem mọi chuyện nói hết ra, trong phòng ngủ của Kinh Vân Nhiễm đầy xác rắn độc, đủ để chứng minh có người muốn giết nàng, mà hần lại chưa bao giờ nghĩ tới, hung thủ lại là nha hoàn thân cận của Thiên Tuyết.

Hạnh nhi bình thường làm việc rất ngang ngược, bộ dáng không hề giấu tâm cơ, nếu như không phải trên người nàng lục soát tìm được tiêu gọi rắn thì thật sự khó có thể tưởng tượng tiểu nha đầu như vậy biết dùng xa thuật.

Tiêu Thần Hiến nhú chặt mày, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng quát:

-Thành thật khai ra, lai lịch của ngươi như thế nào? Tại sao lại muốn giết Vương phi?

Hạnh nhi gục đầu xuống, khuôn mặt lạnh lùng, mím chặt môi, không rên một tiếng.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiến đầy hàn khí, tay cầm roi nâng cằm nàng ta lên, lạnh lùng nói:

-Ngươi không nói? Ta có biện pháp làm cho ngươi mở miệng.

Nói xong liền lui về phía sau mấy bước, roi trong tay vung lên cao.

Dẫn Mặc Băng đứng ở một bên, đột nhiên mở miệng nói:

-Chờ một chút!

Tiêu Thần Hiến chau mày, quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Dẫn Mặc Băng, liếc mắt một cái, hỏi:

-Mặc Băng, có chuyện gì?

Dẫn Mặc Băng ho nhẹ một tiếng, lãnh đạm cười nói:

-Đề ta hỏi thử nàng mấy câu, ngươi ra ngoài đi, sau đó ngươi tra hỏi cũng không muộn.

Tiêu Thần Hiến tàn nhẫn, hần sợ đến lúc đó Tiêu Thần Hiến hành hạ hạ nhân đến mức hấp hối không còn khí lực để trả lời hần, lúc đó thì nguy thật rồi!

Tiêu Thần Hiến giãn mày ra, cực kỳ bất mãn, nói:

-Có cái gì không thể nói ở trước mặt ta?

Ánh mắt Dẫn Mặc Băng chợt sáng lên, khẩn cầu:

-Chuyện này là có nguyên nhân, sau khi hỏi xong ta sẽ giải thích cho ngươi.

Trên người nàng lục soát ra được thuốc giải của thập nhật thực tâm, chuyện này nếu nói cho Tiêu Thần Hiến biết thì không biết hần sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hần không tin

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến hiện lên vẻ phức tạp, ánh mắt Dẫn Mặc Băng trong suốt, nói tiếp: -Thần Hiến, ngươi không tin ta sao? Chỉ nói có mấy câu thôi mà.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến thâm trầm, thờ dãi, nói:

-Nhanh lên!

Xoay người ra phía cái ghế đặt ở ngoài đại lao, vẻ mặt nghiêm trọng ngồi xuống chờ Dẫn Mặc Băng nói xong, tất cả thị vệ đều lui ra ngoài.

Dẫn Mặc Băng đến gần nói nhỏ bên tai Hạnh nhi, nhỏ giọng nói mấy câu, nghe vậy, đôi mắt Hạnh nhi ngẩn ra, lạnh lùng mở miệng nói:

-Ngươi đừng uống phí tâm cơ, cái gì ta cũng không nói!

Đuẩn Mặc Băng cười ôn nhu, ánh mắt như phát ra hàn quang, trầm giọng nói:

-Bây giờ không phải ta cầu ngươi nói, mà là ngươi không thể không nói, chuyện này liên quan đến tính mạng tiểu thư nhà ngươi.

Hạnh nhi biến sắc, cúi đầu nói:

-Chuyện gì ta cũng không biết. Muốn chém muốn giết, muốn làm gì cũng được!

Mây kiếm Đuẩn Mặc Băng nhú chặt, ánh mắt rét lạnh, thấp giọng lạnh lùng nói:

-Ngươi ngoan cố như vậy à? Cho dù ta có đưa thuốc giải thập nhật thực tâm ra cho Vương gia, ngươi cũng không muốn nói nửa chữ?

Trầm mặc một hồi lâu, Hạnh nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lăm lăm, sau đó lại cúi đầu nói:

-Cho dù ngươi có nói cho Vương gia thì hắn cũng không tin đâu.

Nói xong, từ khoe miệng tràn ra máu tươi.

Đuẩn Mặc Băng nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng ta, thanh âm lạnh lùng nói:

-Khôn quá mất linh, ngươi phải biết rằng, nếu ngươi chết thì chỉ càng làm tăng hiềm nghi cho Tô Thiên Tuyết.

Tiêu Thần Hiến cảm thấy khác lạ, bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh vào trong đại lao, đôi mắt hấn tối lại, lạnh lùng nhìn Hạnh nhi một cái, trầm giọng hỏi:

-Mặc Băng, đã có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Đuẩn Mặc Băng có chút khó coi, ánh mắt lạnh như băng sắc bén, thấp giọng nói:

-Lúc này nàng ta muốn cắn lưỡi tự vẫn nhưng ta đã kịp thời ngăn được.

Không nghĩ rằng người bên cạnh Thiên Tuyết lại khó chơi đến vậy.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiến trầm xuống, kinh ngạc nhìn hắn, chất vấn nói:

-Mặc Băng, lúc này ngươi nói với à những gì?

Đôi môi Đuẩn Mặc Băng khẽ mở, thần nhiên nói:

-Có một việc ta chưa nói cho ngươi, lúc trước lục soát người nàng tìm ra được thuốc giải thập nhật thực tâm.

Nghe vậy, đôi mắt Tiêu Thần Hiến ngẩn ra, kéo vạt áo hấn, không thể chờ nổi hỏi dồn:

-Sao ngươi không nói sớm, giải được đâu, mau đưa cho ta?!

Đuẩn Mặc Băng nheo mắt lại, khuôn mặt nghiêm trọng nhìn hắn, trầm giọng hỏi:

-Thần Hiến, chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi Tô Thiên Tuyết. Có lẽ chuyện này là do nàng ta bày ra, tự biên tự diễn một vở kịch.

Tiêu Thần Hiến nhíu chặt mày, sắc mặt âm lãnh làm người khác sợ hãi, lạnh giọng nói:

-Đuẩn Mặc Băng, tại sao ngươi luôn nói xấu Thiên Tuyết, mọi việc đều nhằm vào nàng, nàng đã đắc tội gì với ngươi? Thiên Tuyết bây giờ sắp mất mạng, ngươi nói nàng diễn, muốn hại người mà lại dùng tính mạng của chính mình à? Thật là chuyện quá hoang đường!

-Ta nói xấu nàng, nhằm vào nàng?

Đuẩn Mặc Băng dờ khóc dờ cười, thần sắc không thể tả được, hừ lạnh một tiếng nói:

-Tiêu Thần Hiến, ngươi biết, ta luôn nói có sách sách có chứng, Hạnh nhi có trong tay thuốc giải, đây là sự thật! Thả rắn độc ra cắn chị dâu, tất cả mọi chuyện đều nhằm vào chị dâu, ngươi không thấy khả nghi sao?

Mặt Tiêu Thần Hiến tái mét, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

-Tiện tỳ này không chính miệng nói chủ mưu là Thiên Tuyết, làm sao ngươi có thể chắc chắn đó là nàng. Nói không chừng tiện tỳ này dụng tâm kín đáo, cố tình ẩn núp bên người Thiên Tuyết, mượn việc này để mưu hại nàng.

Hắn không tin Thiên Tuyết đơn thuần như vậy lại có tâm cơ thâm trầm, nếu như nàng muốn hại Kinh Vân Nhiễm, vậy tại sao lúc nào cũng muốn bảo vệ

nàng ta. Huống hồ nàng đối với người làm hại mình cũng có một trái tim khoan dung, nàng thiện lương như vậy làm sao có thể hại người được? Chuyện này phải gọi là rất kỳ lạ!

Duẩn Mặc Băng lắc đầu, thanh âm lạnh lùng nói:

-Ta chỉ là hoài nghi, cũng chưa chắc chắn. Người muốn nghi như thế nào ta cũng không làm gì được.

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nói:

-Muốn ta tin tưởng lời người nói thì đưa ra chứng cứ đây.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng lóe sáng, liếc mắt nhìn Hạnh nhi một cái, trầm giọng nói:

-Nàng ta cần lời, sợ rằng nhất thời không thể nói được. Cho dù có thể nói chuyện lại thì nàng ta nhất quyết cũng không nói bất cứ chuyện gì ra cả.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống, thúc giục nói:

-Chuyện này để sau hãy nói. Mau đưa thuốc giải ra cho ta để ta đưa cho Thiên Tuyệt ăn.

Thân thủ hần nhanh nhẹn đoạt thuốc giải từ tay Duẩn Mặc Băng, bước xa như bay ra khỏi đại lao.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng lạnh lẽo nhìn Hạnh nhi một cái, xoay người đi theo Tiêu Thần Hiên ra ngoài.

Hôm sau tại Nam Phong uyển, trong một gian phòng ở phía Tây, Khinh Vân Nhiễm đang chuyên tâm đọc sách y thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc:

-Tỷ tỷ!

Khinh Vân Nhiễm buông sách trong tay ra, vội vàng chạy ra ngoài, nhìn thấy một thị vệ đưa Tú nhi đến đang đứng ở bên ngoài, trên tay nàng băng vải, ánh mắt có chút tiêu tụy nhưng khi nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm thì trên mặt lộ ra tươi cười mừng rỡ.

Đột nhiên thị vệ đứng phía sau Tú nhi chấp tay nói:

-Vương phi, thuộc hạ theo lệnh của Vương gia đưa Tú nhi cô nương sang đây, bây giờ phải mau chóng trở về phục mệnh, xin cáo từ trước!

Khinh Vân Nhiễm gật đầu đáp ứng, nhìn thấy sắc mặt Tú nhi tái đi, hạ mắt xuống, nhỏ giọng nói:

-Cám ơn người, Lâm thị vệ.

Lâm thị vệ vuốt cằm, ôn nhu nhìn Tú nhi một cái sau đó rời đi.

Khinh Vân Nhiễm ôm lấy Tú nhi, vội vã kiểm tra cơ thể nàng, không phát hiện điều gì khác thường liền ôn nhu cười nói:

-Tú nhi, muội không bị thương là tốt rồi. Làm sao người kia chịu thả muội ra?

-Tú nhi cũng không biết.

Tú nhi lắc đầu, lẩm bẩm nói:

-Tỷ tỷ, người gầy quá! Không có Tú nhi bên cạnh, làm sao lại ăn uống như thế, tỷ quên rồi sao, bây giờ không phải một người, hài tử ở trong bụng cũng cần được quan tâm tốt!

-Biết rồi, bà quản gia.

Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm, nhìn thấy tay nàng, sắc mặt tối sầm lại, giọng nói khàn khàn:

-Tú nhi, muội chịu khổ rồi! Tay muội...

-Không làm sao ạ!

Tú nhi nhẹ giọng an ủi:

-Chỉ là sau này sẽ không có người hại Tú nhi nữa, dù sao sau này thì có ai cho muội lợi lộc gì, muội cũng không thấy vui mừng.

-Ừ, ta cũng vậy, hai ta làm bạn.

Khinh Vân Nhiễm cười lãnh đạm, lúc còn ở Không Đỉnh viện đã phải chịu rất nhiều khổ cực, bây giờ nghĩ lại chỉ có cuộc sống như vậy nàng mới cảm thấy an ổn, thoải mái.

-Tỷ tỷ, người không có việc gì là muội an tâm rồi!

Tú nhi có cảm xúc khó nói, dù sao thì mình cũng làm chuyện xấu, chỉ bị một trận đòn nhưng tỷ tỷ không làm bất cứ chuyện xấu gì lại bị Vương gia đối xử như vậy, thật sự làm cho người ta tức giận.

Khinh Vân Nhiễm an ủi, ôn nhu nói:

-Đừng đứng ở đây nữa, vào trong nhà rồi nói chuyện sau!

Tú nhi gật đầu, đi cùng Khinh Vân Nhiễm vào trong phòng, Khinh Vân Nhiễm rót cốc nước cho nàng, Tú nhi tiếp nhận, vô tình hỏi:

-Tỷ tỷ, có phải mấy ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện?

Khinh Vân Nhiễm nghe được câu hỏi, sắc mặt trầm xuống, đáp nhẹ:

-Thiên Tuyết cô nương trúng độc rồi, tính mạng vô cùng nguy hiểm, Vương gia hoài nghi là do ta làm.

Tú nhi nói:

-Tại sao Vương gia luôn đem chuyện xấu đổ lên đầu tỷ. Tỷ tỷ, không phải là muội đồ kỵ nhưng muội cảm giác cô nương Thiên Tuyết này không hề đơn giản.

Khinh Vân Nhiễm quay mặt đi, nhìn Tú nhi một cái, thân nhiên nói:

-Thành thật mà nói, ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá chỉ có thể nghĩ ở trong lòng. Sợ là Vương gia không cho phép nói xấu người yêu trong lòng hấn.

Nàng cười trào phúng, đang chuẩn bị ngồi xuống, ngoài cửa vang lên thanh âm thông báo:

-Vương phi, thuộc hạ đến đây truyền lệnh, Vương gia mời người tới Minh Nguyệt lâu

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mập mờ

Minh Nguyệt lâu, trong phòng thanh nhã u tĩnh, lò hương tỏa ra hương thơm ngát, khói bốc lên không trung nhẹ lượn lờ, chậm rãi biến mất. Tô Thiên Tuyết suy yếu nằm ở trên giường, đôi mắt to như có nước, vừa khiếp sợ lại vừa ủy khuất, hai tay nắm chặt, đau đớn thương tiếc nhìn Tiêu Thần Hiên, ôn nhu hỏi:

-Hiên, chuyện chàng nói là thật sao?

Về mặt Tiêu Thần Hiên nghiêm trọng, khóe môi cứng đờ, nói:

-Thiên Tuyết, chuyện này còn phải điều tra thêm, sau đó ta sẽ để nàng chất vấn Hạnh nhi, nếu như việc này không liên quan đến nàng, ta nhất định không để nàng phải chịu oan khuất.

Tô Thiên Tuyết ôn nhu thở dài, sà vào lòng Tiêu Thần Hiên, hạ mắt xuống che giấu đi sự quý quyết lạnh lùng trong mắt, nước nờ nói:

-Hiên, thiếp không cần, người khác vu oan thiếp, nhưng thiếp không thể chịu được việc chàng không tin thiếp.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngáy ra, đỡ lấy vai nàng, nhìn kỹ nói:

-Đưa ngực này! Nếu như ta không tin nàng thì sẽ không nghĩ biện pháp chứng minh nàng trong sạch.

Tô Thiên Tuyết nhu mì cười khẽ, đôi mắt nheo lại, đôi môi đỏ mọng gần tiến đến môi hấn thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng thị vệ bẩm báo:

-Vương gia, Vương phi đến.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, buông tay đang ôm Tô Thiên Tuyết ra, lạnh lùng nói:

-Nói nàng đến sau thính đường

Kinh Vân Nhiễm nghe được tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mày không khỏi nhăn lại, thấy thị vệ làm tư thế xin mời, nàng gật đầu vuốt mặt, theo hẳn vào thính đường, nàng yên tĩnh ngồi chờ ở đó, thị vệ lui ra ngoài cửa.

Không bao lâu, Duẩn Mặc Băng một thân y phục trắng, bên hông gài một chiếc quạt, y phục tung bay trong gió, ánh mắt chứa đựng ý cười, ôn nhu kêu:

- Vân Nhiễm!

Kinh Vân Nhiễm đang nhìn thị vệ ở ngoài cửa, thấp giọng hỏi:

- Duẩn công tử, chuyện điều tra thế nào rồi? Có phải là đã có kết quả nên Vương gia mới gọi ta ra đây?

Nghe được nàng khách khí gọi mình, hai hàng lông mày của Duẩn Mặc Băng nhíu chặt lại, lắc đầu nói:

- Chuyện còn chưa được điều tra rõ, bất quá cũng có chút manh mối.

Đôi mi thanh tú của Kinh Vân Nhiễm nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Duẩn Mặc Băng, mỉm cười thản nhiên:

- Có thể nói cho ta biết được không?

Duẩn Mặc Băng mỉm cười ngồi xuống, gật đầu nói:

- Đương nhiên. Tối hôm qua ta bắt được hung thủ mưu hại muội, vốn là tỷ nữ bên người Tô Thiên Tuyết tên Hạnh nhi, lục soát người nàng ta tìm ra được thuốc giải thập nhật thực tâm, có hai bằng chứng này nàng ta không thể chối cãi.

Về mặt Kinh Vân Nhiễm nghiêm trọng, hàng mi run rẩy, vừa nghĩ đến chuyện tối qua, hoảng sợ khiếp vía, hít sâu một hơi, bình tĩnh nói:

- Quả nhiên là nàng!

Nàng có chút không ngờ được, dù sao Hạnh nhi bình thường ngang ngược kiêu ngạo, không giống như người che giấu tâm cơ, vô cùng thâm hiểm, chẳng lẽ ở nơi này, mỗi người đều đeo mặt nạ, nguy trang để bảo vệ mình?

Nàng mắt ngóng nhìn, vậy hẳn thì sao?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng chợt trở nên bén nhọn, trầm giọng nói:

- Ta không nhận định nàng ta là chủ mưu, bất quá nha đầu này rất mạnh miệng, chết cũng không chịu mở miệng nói ra là ai đứng sau sai khiến!

Tâm trạng Kinh Vân Nhiễm căng thẳng, nói:

- Chuyện này, huynh thấy thế nào?

Duẩn Mặc Băng nhíu mày, ánh mắt nghiêm nghị, tỉnh táo phân tích:

- Nếu Hạnh nhi không nhận tội, để tìm chứng cứ thì có lẽ sẽ phải điều tra những người xung quanh nàng ta, thế thì vô cùng phiền toái. Nếu như Hạnh nhi khai ra sợ rằng đối phương đã chuẩn bị sẵn lối thoát từ trước, bởi vì từ đầu đến cuối kẻ đứng sau ấy không tự mình động thủ. Quan trọng nhất là Hạnh nhi có khả năng sẽ nhận toàn bộ tội danh.

Nghe vậy mặt Kinh Vân Nhiễm biến sắc, đôi mắt tối lại, thản nhiên nói:

- Ý của huynh là chuyện này sẽ không ra đâu vào với đâu?

Trong mắt Duẩn Mặc Băng hiện lên sự phức tạp, trầm giọng nói:

- Những người liên quan đến Hạnh nhi đều khả nghi. Nhất là... Tô Thiên Tuyết.

Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, đôi môi anh đào hé mở, cúi đầu nói:

- Mặc kệ chuyện như thế nào, muội có thể rửa sạch mọi nghi ngờ là một chuyện tốt, về phần Thiên Tuyết cô nương có phải là hung thủ hay không muội không có quyền truy cứu.

Duẩn Mặc Băng thấp giọng nói:

- Chuyện không kết thúc dễ dàng vậy đâu, bất quá trải qua chuyện này, sau này muội cần đề phòng một số người, làm việc cẩn thận.

Hắn thiện ý nhắc nhở, có lẽ hẳn không giúp được điều gì, hẳn không thể ở lại lâu trong Vương phủ để bảo vệ nàng chu toàn, mà nữ nhân đó ngày nào còn giấu cái đuôi hồ ly thì ngày đó nàng vẫn không yên bình.

Khinh Vân Nhiễm hiểu ý cười, ôn nhu nói:

-Cám ơn huynh, Mặc Băng.

Đuẩn Mặc Băng cười lãnh đạm, lấy từ trong người ra một túi thơm, gương mặt tuấn nhã bỗng đỏ ửng, từ trong túi thơm lấy ra một đôi khuyên tai, giọng nói ảm áp:

-Tặng cho muội này!

-Cho muội?

Khinh Vân Nhiễm sững sốt, nhìn thấy hắc gậy đầu, nhìn đôi khuyên tai trong mắt dần dần hiện lên sự kinh ngạc, đây không phải đôi khuyên tai lúc trước nàng đi đặt sao? Sao lại tới tay hắc đạo?

-Lần đầu tiên ta nhìn thấy nó đã có cảm giác muội đeo nhất định sẽ rất đẹp, nên bất giác đã mua nó.

Đuẩn Mặc Băng bị nàng nhìn chăm chú không được tự nhiên, trên mặt hiện lên lúng túng.

-Cám ơn.

Khinh Vân Nhiễm chớp mắt, ánh mắt liếm điểm lộ ra nụ cười, khóe miệng cong lên, như ẩn như hiện, chỉ là một nụ cười nhưng lại chói mắt, làm cho ngực Đuẩn Mặc Băng như bị đánh mạnh, không kìm được nói:

-Không bằng, để ta đeo cho muội?!

-Chuyện này e là không hay lắm!

Ý cười của Khinh Vân Nhiễm dần biến mất, cử chỉ này quá mức mập mờ, làm người khác hiểu lầm thì không tốt lắm.

-Không có chuyện gì đâu!!

Đuẩn Mặc Băng lãnh đạm cười nói, cầm trong tay đôi khuyên tai, đôi tay tới gần vành tai nàng, mặt cúi xuống, đầu nghiêng sang một bên, hai người nhìn như dán vào nhau, nếu nhìn cảnh ở một góc độ khác thì từ ngoài phòng đi vào trông hai người rất giống là đang hôn môi.

Đột nhiên phía sau có một tiếng hét vô cùng giận dữ vang lên:

-Các ngươi đang làm chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ghen tuông ngập trời

Thân hình Khinh Vân Nhiễm run lên, vô thức lùi về phía sau, ánh mắt Đuẩn Mặc Băng nhìn nàng trấn định, xoay người đứng trước nàng, ánh mắt vô cùng tự nhiên kêu lên: -Thần Hiên, Tô cô nương, các người đến rồi à?!

Trông Tiêu Thần Hiên rất giống người chồng bất được đôi gian phu dâm phụ ngay tại giường, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên xanh mét, trên trán nổi rõ gân xanh giận dữ, ánh mắt lạnh lùng, hung thần ác sát trừng mắt nhìn bọn họ, như hận không thể xông lên, kéo giật người phụ nữ sau lưng Đuẩn Mặc Băng ra, hắc nhiên răng nghiến lợi hỏi:

-Ta hỏi các ngươi lúc này vừa làm chuyện gì?

Tô Thiên Tuyết đứng bên cạnh hắc, nhìn ánh mắt Tiêu Thần Hiên ghen tuông ngập trời, trong lòng cứng lại, hắc đề ý Khinh Vân Nhiễm đến vậy?!

Mới vừa rồi nàng ta ở trong phòng cố tình kéo dài thời gian lâu như vậy chính vì muốn cho Khinh Vân Nhiễm và cimb có chút thời gian ở chung, nàng ta nhìn ra được Đuẩn Mặc Băng có tình cảm với Khinh Vân Nhiễm nhưng lại che giấu, nếu muốn Hiên sinh ra hiểu lầm thì vô cùng dễ dàng, muốn giữ nam nhân của mình thật chặt, trong lòng có khúc mắc, hoài nghi, vĩnh viễn không có chừng mực, nàng ta không làm sai nhưng tại sao khi thấy bộ dáng hắc như thế này, trái tim lại đau đớn đến vậy?

Về mặt Đuẩn Mặc Băng chợt thẹn thùng, thần nhiên nói:

-Sắp đến sinh nhật chị dâu rồi, ta tặng cho nàng một đôi khuyên tai biểu hiện tâm ý. Lúc này đang định thay nàng đeo lên tai.

Khinh Vân Nhiễm thầm giật mình, làm sao hẳn lại nhớ kỹ sinh nhật của nàng đến vậy?

Hai tay Tiêu Thần Hiên nắm chặt, cơ hồ không thể khống chế được, nghĩ muốn tiến lên đánh cho hẳn một trận, Tô Thiên Tuyết thấy vậy, ánh mắt lạnh lẽo, kéo hẳn lại, ôn nhu nói:

-Hiên, chàng đừng quên chúng ta có chuyện quan trọng cần làm!

Tiêu Thần Hiên lúc này vì quá mức tức giận cũng quên mục đích tới đây của bọn họ, hồi tưởng lại cảnh vừa rồi trong lòng như có một ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, làm lục phủ ngũ tạng của hắn đau đớn, cực kỳ khó chịu, hắn sống chết nhìn chăm chăm Khinh Vân Nhiễm, lạnh giọng quát:

-Tiện nhân, đợi lát nữa ta xử lý ngươi!

Duẩn Mặc Băng nghe được hắn tức giận mắng mọ, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống:

-Thần Hiên, ta không cho ngươi nói nàng như vậy!

Những lời này không nghi ngờ gì như thêm dầu vào lửa, Tiêu Thần Hiên tức giận không thể át, một chưởng mạnh mẽ tung ra, Duẩn Mặc Băng nhanh chóng nghiêng người, ôm Khinh Vân Nhiễm xoay người, một tiếng động vang trời, cái bàn tròn sau lưng họ trong nháy mắt gãy làm đôi đổ xuống mặt đất.

Thị vệ bên ngoài nghe được tiếng động đều vọt vào trong, nhìn thấy tình hình trong phòng, nhất thời không biết nên xử lý ra sao, chỉ có thể giật mình đứng tại chỗ, chờ Vương gia ra lệnh.

Tô Thiên Tuyết nhú mày liễu lại, ánh mắt như có nước, từ sau lưng ôm lấy hắn, nói:

-Hiên, đừng!

Cả người Tiêu Thần Hiên ngậy ra, tay dần dần vô lực hạ xuống, tại sao hắn lại tức giận như vậy, chứng kiến nam tử khác thật tình che chở cho nàng làm hắn cảm thấy phẫn nộ, ngực khó chịu, hít thở không thông, ghen tuông như che mờ mắt hắn, cơ hồ làm cho hắn không khống chế được.

Trong phút chốc, Duẩn Mặc Băng buông Khinh Vân Nhiễm ra, ôn nhu hỏi:

-Vân Nhiễm, muội không bị thương chứ?

Khinh Vân Nhiễm hoảng hồn còn chưa bình tĩnh lúc đầu, vừa lúc này nàng tưởng nàng sắp chết rồi, nàng mắt, đôi mắt long lanh, áy náy nói:

-Ta không có việc gì! Xin lỗi, lại liên lụy đến huynh rồi!

Nhất cử nhất động của hai người đều lọt vào trong mắt Tiêu Thần Hiên, hình ảnh đó như bị đốt cháy, đôi mắt hiện lên ngọn lửa, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên:

-Duẩn Mặc Băng, buông nàng ra! Khinh Vân Nhiễm, ngươi lại đây cho Bôn Vương!

Khinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi, nhìn hắn, bất đắc dĩ đi tới, nàng không nên làm tên ác quỷ này kích động, miễn cho hắn giận dữ, đại khai sát giới, ngay cả huynh đệ thân thiết chục năm cũng không tha.

Tô Thiên Tuyết hít mát, khoe miệng cười khinh thường, hé mắt nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, thản nhiên nói:

-Hiên, chuyện của Hạnh nhi, thiếp nghĩ nên mau chóng giải quyết. Nếu không thiếp sợ rằng mình sẽ bị Duẩn công tử hoài nghi.

Tiêu Thần Hiên trấn định lại, ngăn chặn sự ghen tuông điên cuồng đang phát trong lồng ngực, hô lớn:

-Người đâu, giải Hạnh nhi tới đây!

Chúng thị vệ nghe lệnh liền lui ra, không bao lâu sau thì Hạnh nhi cả người trông xơ xác được kéo lên, ánh mắt Tô Thiên Tuyết lóe lên, thấp giọng kêu lên:

-Hạnh nhi!

Hạnh nhi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, sau đó cúi đầu kêu một tiếng:

-Tiểu thư.

Tô Thiên Tuyết nhú mày, trong mắt tràn đầy chờ đợi nhưng lại che giấu ánh mắt lạnh lẽo, tay nàng ôm ngực, lời nói nhỏ nhẹ:

-Hạnh nhi, ngươi mau đem mọi chuyện nói ra hết đi, giải thích cho ta xem.

Hạnh nhi cúi đầu, không nói một tiếng.

Trong lòng Tô Thiên Tuyết căng thẳng, nước nở nói:

-Hạnh nhi, ngươi có nhớ hay không, lúc đầu nếu không phải ta cứu ngươi ở bãi tha ma, ngươi sớm đã là một đồng xương trắng rồi, sao hôm nay ngươi có thể lấy oán báo ân?

Một hồi lâu, nước mắt Hạnh nhi chảy ròng ròng, nước nở nói:

-Nô tỳ xin lỗi người. Hạ độc, sát hại Vương phi, tất cả đều do một mình nô tỳ làm. Vương gia muốn chém muốn giết, nô tỳ cũng không một câu oán hận, nhưng tiểu thư vô tội, người không hề biết chuyện gì cả!

Nghe vậy, Tô Thiên Tuyết thở dài một hơi, cảm kích nói:

-Hạnh nhi, cảm ơn ngươi đã nói thật.

Tiêu Thần Hiên không có ý định vì thế mà buông tha, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng ta, lạnh giọng hỏi:

-Tại sao ngươi hạ độc Thiên Tuyết, còn muốn dùng rắn độc mưu hại Vương phi?

Hạnh nhi gạt mình, thấp giọng nói:

-Mục tiêu của nô tỳ từ trước đến giờ chỉ có Vương phi.

Kinh Vân Nhiễm nhẹ mằn đối môi, không nói một lời, Hạnh nhi nói, có phần thật, lại có phần là giả, nàng không thể nào phân biệt, nhưng ánh mắt của Tô Thiên Tuyết tuy tự nhiên nhưng lại có chút quái dị, hai tay nắm chặt, ánh mắt đang sợ cái gì? Sợ bị oan uổng, hay là sợ Hạnh nhi nói sai điều gì sao?

Tiêu Thần Hiên nhíu mày, đôi mắt hẹp dài tối lại, lửa giận trong mắt lại bùng lên, lớn tiếng lạnh giọng quát:

-Ngươi được ai sai khiến?

-Nô tỳ không biết người đứng sau mình là ai, nàng liên lạc với nô tỳ chỉ dùng tiền bay truyền tin, nô tỳ chỉ biết nàng ẩn trong Vương phủ đã hai năm, hơn nữa nàng vốn là người chốn giang hồ...

Lời còn chưa dứt thì Hạnh nhi đột nhiên trợn mắt, miệng tràn ra máu đen, làm người ta vô cùng sợ hãi.

Mọi người đều ngẩn ra, Kinh Vân Nhiễm thở dốc vì kinh ngạc, nhanh chóng nhắm mắt lại, mà Duẫn Mặc Băng từ đầu tới cuối đều có vẻ mặt lạnh lùng.

Tiêu Thần Hiên gạt mình, đôi mắt đen thâm thúy u ám âm lãnh, giận dữ hét:

-Có chuyện gì xảy ra?

Một thị vệ tiến lên kiểm tra, chấp tay nói:

-Hồi bẩm Vương gia, khí tức nàng đã tuyệt, xem tình cảnh thì như là đã uống thuốc độc tự vẫn.

Duẫn Mặc Băng đột nhiên tiến lên tìm hiểu, mở hai tròng mắt của nàng ta ra, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

-Nàng không phải uống thuốc độc!

Nói xong, hắn vén ống tay áo nàng ta lên, một con rắn rất nhỏ màu vàng kim chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bắt được chủ mưu

Duẫn Mặc Băng nhanh chóng bắt được con rắn màu vàng kim, cẩn thận xem xét, con rắn nhỏ này dài hai thước, so với ngón tay cái của hắn thì to hơn một chút, toàn thân ánh vàng kim, sắc màu không hề hỗn tạp, đầu rắn hình tam giác, lúc này nó đang phun ra khí màu hồng tím, chuẩn bị tấn công người đang uy hiếp tính mạng nó. Kinh Vân Nhiễm ngã xuống, thân thể gầy guộc run rẩy đứng lên, vô thức lui về phía sau, không ngờ nàng đụng phải Tô Thiên Tuyết, nàng ta "ôi chao" một tiếng, thân thể ngã về phía bên phải, kêu lên khiến Tiêu Thần Hiên chú ý, hắn cấp bách dùng tay đỡ lấy Tô Thiên Tuyết, nâng mắt nhíu mày, trừng mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm cảnh cáo.

Kinh Vân Nhiễm nhíu mi lại, không để ý đến sự phẫn nộ của Tiêu Thần Hiên, nghiêng người, lo lắng nhìn Duẫn Mặc Băng, không biết hắn làm gì con

rắn đó mà không quá bao lâu, con rắn rũ người xuống, cuộn tròn lại, không hề nhúc nhích.

Duẩn Mặc Băng nhìn Tiêu Thần Hiên giải thích:

-Tên con rắn này là Kim Khai Liệt, vô cùng độc, chỉ cần bị cắn một cái lập tức mất mạng.

Hắn cười đầy thâm ý, tiếp tục nói:

-Thần Hiên, con rắn này giao cho ta nhé?!

Tiêu Thần Hiên nhăn mặt cau mày:

-Ngươi muốn nó làm cái gì?

Duẩn Mặc Băng cười cười, nói:

-Đương nhiên để nghiên cứu thuốc giải. Nói không chừng sau này sẽ có ích.

Lưu lại nó đương nhiên còn nguyên nhân khác, Kim Khai Liệt rất có linh tính, nếu không bị thương tổn trước, hoặc trừ phi là chủ nhân của nó ra lệnh, thì nó sẽ không cắn người bừa bãi, càng không thể cắn chủ nhân của nó, từ điểm đó có thể kết luận, Hạnh nhi không phải là tự sát.

Tiêu Thần Hiên lo lắng, ánh mắt chợt lóe lên, lạnh nhạt cười nói:

-Tùy ngươi.

Duẩn Mặc Băng quay đầu, thấy Kinh Vân Nhiễm có ánh mắt lo lắng cho mình, ánh mắt hai người giao nhau, mỉm cười trấn an, làm Kinh Vân Nhiễm thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thiên Tuyết cắn môi, tựa hồ như muốn nói cái gì, liếc nhìn Duẩn Mặc Băng một cái, ánh mắt ảo não, dần dần hốc mắt ngấn lệ, tựa vào ngực Tiêu Thần Hiên, cảm khái nói:

-Hiên, mọi chuyện cuối cùng cũng rõ ràng rồi!

Tiêu Thần Hiên chú ý đến Kinh Vân Nhiễm, thấy nàng cười mỉm vui vẻ với Duẩn Mặc Băng, sắc mặt trầm xuống, nghe được Thiên Tuyết gọi, vội thu lại ánh mắt, nhẹ giọng an ủi:

-Thiên Tuyết, nàng chịu khổ rồi!

Kinh Vân Nhiễm đứng ở một bên, khóe miệng nhẹ cong lên, cười lạnh, chuyện quả nhiên như Duẩn Mặc Băng dự liệu, Hạnh nhi nhận hết tội về mình, sợ rằng nếu muốn bắt được chủ mưu vốn là không có khả năng.

Về phần Tô Thiên Tuyết, nàng cần đề phòng cẩn thận, mình ở ngoài sáng, còn có người đang ẩn nấp, nàng ta có Vương gia giúp đỡ, còn nàng thì bị Vương gia chán ghét, cứng đầu gặp cứng đầu, nói tóm lại là không hề tốt.

Tô Thiên Tuyết rời khỏi lòng hắn, lắc đầu, cười thư thái:

-Không có chuyện gì!

Duẩn Mặc Băng cắt con rắn đi, đi tới bên cạnh Kinh Vân Nhiễm, hai người không nói gì, chỉ trao đổi bằng ánh mắt, trong lòng Kinh Vân Nhiễm cảm kích, hắn chăm sóc và bảo vệ nàng rất tốt, làm cho nàng cảm giác rất ấm áp và vô cùng cảm động.

Tô Thiên Tuyết cắn môi, trong mắt như có nước, nức nở nói:

-Hiên, mặc dù Hạnh nhi đã hại thiếp nhưng mấy năm qua nàng luôn hầu hạ thiếp chu đáo, thiếp không đành lòng nhìn nàng ấy chết thê thảm như vậy, hy vọng chàng không nhớ chuyện đã qua, đồng ý để thiếp an táng cho nàng được không?

Tiêu Thần Hiên hé mắt, nhìn Hạnh nhi trên mặt đất, biến sắc, nắm tay Tô Thiên Tuyết thật chặt, thấp giọng nói:

-Thiên Tuyết, nàng thật lương thiện. Người như ả căn bản không cần thương tiếc.

Tô Thiên Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, tiếng nói ấm áp, ôn nhu nói:

-Hiên, đáp ứng thiếp đi! Van cầu chàng, được không?

Tiêu Thần Hiên hít một hơi, thờ dãi, cuối cùng thỏa hiệp, nói:

-Được rồi!

Tô Thiên Tuyết cười mềm mại, khoe mắt khê liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, nhẹ giọng nói:

-Hiên, cảm ơn chàng.

Nàng ta nháy mắt mấy cái, nhướn mày, đôi mắt trong suốt nhìn hấn, cúi đầu nói:

-Hiên, ta rất sợ bộ dáng lúc nảy của chàng, sau này chàng đừng làm vậy trước mặt ta, được không?

Tiêu Thần Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của nàng ta, đáy lòng nổi lên tâm tình khác thường, Thiên Tuyết hôm nay tựa hồ như có điểm khác với hồ xưa, hấn lắc lắc đầu xóa đi ý nghĩ miên man đó trong đầu mình, gạt đầu đồng ý.

Nâng mắt, ánh mắt lướt qua bờ vai Tô Thiên Tuyết, nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm nhận túi thơm của Duẩn Mặc Băng, mỉm cười cắt vào trong người, nhất thời mặt hấn đen lại như dọa người, ngữ khí lạnh lùng mang theo mùi dấm chua nồng đậm, nổi giận đùng đùng quát to:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi có để Bồn Vương vào mắt không mà lại cùng nam nhân khác làm trò liếc mắt đưa tình?

-Thần Hiên, ngươi không nên động một tý là nói oan cho nàng!

Nghe Tiêu Thần Hiên nói, Duẩn Mặc Băng có chút phẫn nộ, Khinh Vân Nhiễm thanh nhả như vậy, hấn không đành lòng để nàng phải chịu nửa điểm vũ nhục.

-Ta nói oan cho nàng?

Đôi mắt tàn nhẫn của Tiêu Thần Hiên tới lại, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

-Sự thật là bản thân ta cảm giác ngươi có tình thiên vị nàng. Duẩn Mặc Băng, ngươi nhớ cho rõ nàng là thê tử của ta!

-Thì có làm sao, ngươi không quý trọng nàng, chẳng lẽ ta thân là bằng hữu của nàng, muốn quan tâm nàng cũng không được?

Duẩn Mặc Băng lạnh lùng nói, trong mắt như hàm chứa tức giận.

-Hành vi, cử chỉ của ngươi, đã vượt quá phạm vi bằng hữu! Nàng là gái đã có chồng, ngươi nên duy trì khoảng cách để tránh người khác đàm tiếu.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên híp lại, bực mình nói.

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đang ghen sao?

Mày Duẩn Mặc Băng khê nhếch lên, cố ý nói.

-Ngươi đừng nói hươu nói vượn!

Mặt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, đôi môi mím chặt, không hề kiêng nể hạ lệnh đuổi khách:

-Việc này kết thúc rồi, không làm phiền ngươi giải độc cho Thiên Tuyết nữa, ta sẽ phái người tiễn ngươi về y quán.

Duẩn Mặc Băng nhướn mày, thản nhiên nói:

-Ngươi muốn đuổi ta đi?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, hô to một tiếng:

-Vương Kỳ, tiễn Duẩn công tử trở về!

Tô Thiên Tuyết nhìn bóng lưng Duẩn Mặc Băng rời đi, như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Khinh Vân Nhiễm, nhanh chóng che giấu đi ánh mắt lạnh lẽo, Tiêu Thần Hiên đã để tâm tới người phụ nữ này rồi, nhưng không hề tin tưởng nàng, tin tức này, nàng ta có thể sử dụng triệt để, khoe miệng cong lên cười ôn nhu, tới sát bên người Tiêu Thần Hiên.

Duẩn Mặc Băng cứ như vậy bị đuổi đi, Khinh Vân Nhiễm còn chưa kịp nói câu cảm ơn, oán hận liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, rồi không biết nói hấn như thế nào, mọi lời nói đều ứ đọng tại ngực như sắp bộc phát.

Tiêu Thần Hiên trấn an Tô Thiên Tuyết, đưa nàng ta về phòng nghỉ ngơi cho tốt, cũng Khinh Vân Nhiễm từ Minh Nguyệt lâu đi ra, dọc đường đi, hai người không hề nói chuyện.

Khinh Vân Nhiễm đang muốn quay về Nam Phong uyển, lại nghe thấy người ở phía sau quát lạnh một tiếng:

-Khinh Vân Nhiễm!

Nàng giả bộ không nghe thấy gì, tiếp tục đi về phía trước, Tiêu Thần Hiên thấy hồi lâu nàng không đáp lại, bước xa tiến lên, phẫn nộ không kìm được

bóp cổ nàng, tức giận nói:

-Bồn vương gọi ngươi, ngươi không nghe thấy à?

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, khóe môi cười lạnh, thấp giọng hỏi:

-Vương gia có chuyện gì?

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên tức giận không kiềm chế được, hung ác trừng mắt nhìn nàng, thanh âm lạnh như băng:

-Ngươi hỏi ta có chuyện gì, ngươi không biết ngươi đã làm chuyện tốt gì sao?

Khinh Vân Nhiễm khề khịt mũi, thản nhiên nói, trong lời nói chưa vài phần mỉa mai:

-Vương gia không nói làm sao ta biết, ta cũng không phải thần tiên?!

Tiêu Thần Hiên gia tăng lực đạo ở tay, dần dần siết chặt:

-Buổi tối ngày hôm qua, tại sao Duẩn Mặc Băng lại xuất hiện trong phòng ngươi, ngươi đừng tưởng rằng có thể giấu được mọi chuyện!

Đau đớn ở cổ truyền đến, Khinh Vân Nhiễm cau mày, tức giận hét lớn một tiếng:

-Ngươi muốn ta nói như thế nào? Ta cũng Duẩn Mặc Băng, tối qua hai người chúng ta ở trong phòng tư tình, như vậy ngươi hài lòng chưa?

Đôi mắt hẹp dài của Tiêu Thần Hiên trở nên lạnh lẽo, phần nộ dâng lên tận đỉnh đầu, một cái tát mạnh mẽ giáng vào mặt Khinh Vân Nhiễm, chỉ nghe thấy tiếng tát vang lên, quát to:

-Đồ dâm đảng!

Trong mắt hấn đầy tàn bạo, đôi môi mím chặt, xuống tay không chút thương tiếc.

-Đúng thế, ta dâm đảng đây! Vậy Hiên Vương gia tôn quý cao thượng ngươi sao không hru ta ngay lập tức, mặc dù ta làm xấu danh tiếng của ngươi?!

Khinh Vân Nhiễm bung gương mặt đang tê dại, tức giận đến mức cả người run rẩy, đối với nàng, hấn như ma vương đến từ địa ngục, nàng muốn thoát khỏi hấn nhưng với năng lực bây giờ của hấn thì chỉ sợ chưa thoát khỏi cánh cửa này đã bị bắt trở về.

-Tiện nhân, ngươi cho rằng Bồn Vương sẽ cho ngươi được như ý nguyện sao? Hru ngươi, để ngươi bò lên giường của nam nhân khác!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên như nhiễm một màn sương lạnh, hấn bắt được tay nàng, trợn mắt nhìn thẳng, rít gào như sấm:

-Ngươi nhớ kỹ cho ta, ngươi đời này kiếp này là phụ nữ của Tiêu Thần Hiên, chỉ có thể sinh con cho Tiêu Thần Hiên ta!

-Súc sinh, buông ta ra!

Khinh Vân Nhiễm ra sức nói:

-Ta không phải là nữ nhân của ngươi, lại càng không vì ngươi mà sinh hài tử. Sống chung với người tâm thần như ngươi, là bất hạnh lớn nhất cả đời ta.

Nàng nhất định phải rời khỏi Vương phủ.

Tiêu Thần Hiên tức giận đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, cả người kìm chặt, ánh mắt toát ra sự phẫn nộ tuyệt đỉnh, tức giận không kìm được quát lên:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi chán sống rồi!

Ánh mắt của nàng, cử chỉ, lời nói đều tỏ vẻ vô cùng chán ghét hấn, làm hấn vô cùng phẫn nộ và tức giận.

-Hiên Vương gia, ngươi không chiếm được cái gì thì ngươi càng muốn. Nhưng ta nói cho ngươi biết, ta đối với ngươi không hề cảm giác tốt chút nào, thà rằng chết cũng không muốn sống cùng ngươi.

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng mỉm cười.

-Ngươi cảm mến cho Bồn Vương!

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, nàng nhục nhã hấn làm hấn phẫn nộ không kìm được, hai tay nắm chặt, lồng ngực như bị xé rách đến đau đớn.

-TA KHÔNG CẢM MỘNG! Có phải tức giận tới mức không chịu nổi rồi? Muốn động thủ hả? Giết ta sao?

Môi Khinh Vân Nhiễm nhợt nhạt, cười lạnh lùng.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, như muốn cắn nuốt nàng, giây tiếp theo hần cúi xuống, Khinh Vân Nhiễm không kịp kinh hãi, tay hần trời chặt nàng, ôm nàng thật chặt, khớp xương toàn thân đau đớn, cả người không thể cử động.

Hần hôn, giống như một ngọn lửa thiêu đốt làm cho nàng thống khổ.

Hần gắt gao giữ chặt lấy nàng, cướp đoạt hô hấp của nàng, làm toàn bộ không khí trong ngực nàng thoát ra ngoài, hần muốn nàng chết như vậy? Không thể hít thở được...

Hần ôm chặt lấy vòng eo nàng, trong khoảnh khắc, lửa nóng dờn khỏi môi nàng, hần đặt đầu nàng vào ngực mình, làm nàng ho và thở dốc trong ngực hần.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đá hần xuống giường

Ở trong ngực hần khiến Khinh Vân Nhiễm xấu hổ và tức giận, tức giận đến mức cả người run rẩy, hơi thở cực nóng phả trên cổ nàng, nhưng lại giống như khí lạnh mùa đông, tàn phá tinh thần nàng, tay chân nàng ra sức gãi dựa, thanh âm nghiến răng nghiến lợi từ ngực hần truyền ra: - Buông ta ra! Khốn kiếp!

Tiêu Thần Hiên hơi thả lỏng nàng ra, bàn tay nâng cằm nàng lên, nhìn người dưới thân mình, tuy không chút son phấn giấu đi dung nhan thoát tục, càng lộ vẻ ngoài hồn nhiên nghiêng thành.

Một đôi mắt trong suốt mê người, gương mặt vì tức giận mà hồng nhợt rất quyến rũ, đôi môi anh đào sau khi bị hần hôn trở nên thùy nhuận trong suốt, như là mật ngọt óng ánh vậy.

Xúc cảm này làm hô hấp của hần đình chỉ, cổ họng nóng cháy khó chịu, dùng sức lắc lắc đầu, làm sao nàng có thể làm nhiễu loạn tâm trí hần, ánh mắt bỗng run sợ, lạnh lùng uy hiếp:

- Lần sau còn dám nói những lời này, ta sẽ hôn ngươi đến mức không nói được nữa mới thôi!

Hàng mi Khinh Vân Nhiễm vì tức giận mà rung động, trên mặt hiện lên chán ghét lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, cắn giận nói:

- Tiêu Thần Hiên, ta nói lại lần nữa, buông ta ra! Ngươi là đồ không biết xấu hổ, ta sẽ nói tiếp!

Không có người nào vô lại như hần, nơi này là hành lang, người đi lại rất nhiều, hần muốn biến nàng thành loại người gì? Nghĩ lại lúc này bị hần hôn mạnh mẽ, dạ dày cảm thấy khó chịu, nếu như muốn phụ nữ, cứ tùy tiện vẩy tay một cái thì có hàng tá tự nguyện bò lên giường của hần, tại sao lại muốn ép buộc nàng?

Nghe vậy, mũi Tiêu Thần Hiên cơ hồ như phả ra khói, trả lời lại một cách mỉa mai:

- Ngươi sợ mất mặt, vậy tại sao lại đi khắp nơi quyến rũ nam nhân?

Nghe vậy Khinh Vân Nhiễm cười, lạnh lùng nói:

- Trước kia lúc ngươi vu oan cho ta, ta có nói thế nào ngươi cũng không tin, sao hôm nay ta tùy tiện nói một câu, ngươi lại coi chuyện đó là thật? Đầu óc ngươi làm bằng gì vậy?

Tiêu Thần Hiên tức giận không kiềm chế được quát lên:

- Ngươi dám mắng Bồn Vương? Ngươi thật chán sống rồi!

Khinh Vân Nhiễm hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, Tiêu Thần Hiên chán nản, trước kia chính xác là hần đã đổ tội oan cho nàng một số chuyện, muốn dùng lời nói nhu hòa, không muốn giương cung bạt kiếm với nàng, nhưng lời nói thốt ra lại vô cùng lạnh lẽo:

- Nữ nhân đều gian ngoan, xảo trá, luôn miệng nói dối, ngươi càng không phải là ngoại lệ!

Khinh Vân Nhiễm thừa dịp hần không chú ý, trong nháy mắt thoát khỏi hần, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi nghĩ ta như vậy thì sao còn muốn chạm vào ta, không chê bẩn sao?

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Thần Hiên trở nên xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, tay nắm chặt lại, lời nói như cổ thoát ra khỏi kẽ răng, lạnh lẽo sắc

nhọn như hàn băng:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi cảm miệng cho ta! Ngươi tốt nhất đừng có chọc giận ta, ta không biết lúc đó ngươi sẽ xảy ra chuyện gì đâu?

Hắn trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mà quật cường của nàng, đôi mắt như làn nước mùa thu chớp động mang theo lãnh ý khinh thường, lần nào cũng làm sự điên cuồng, tàn nhẫn nổi lên trong hắn, tất cả đều phơi bày ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm im lặng, hắn đang nói thật, cái tên hèn hạ, vô lại như hắn chỉ biết dùng bạo lực làm nàng khuất phục, nàng không muốn ăn thua với hắn. Quên đi, một cô gái tốt thì không thèm tranh cãi với một con chó. Nàng mạnh mẽ trấn định chính mình, muốn xoay người rời đi.

Tiêu Thần Hiên thấy nàng xoay người đi không để ý gì đến hắn, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, kiềm chế tâm tình phần nộ trong lòng mình, mím chặt môi, nhìn bóng lưng nhỏ xinh của nàng, không tha nói:

-Đêm nay ta muốn qua đêm ở Nam Phong uyển, ngươi chuẩn bị cho tốt.

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, cự tuyệt:

-Không được!

Quay đầu lại, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại, phần nộ quát:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi có phải là người hay không, ngay cả phụ nữ mang thai cũng không tha!?!

Tiêu Thần Hiên thấy nàng phản kháng mãnh liệt, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhắc tới hài tử trong bụng nàng, tâm lý lại vô cùng phức tạp, tức giận hừ một tiếng, nói:

-Không phải do ngươi quyết định, đêm nay Bồn Vương sẽ tới đó!

Nói xong, hắn liền xoay người vội bước đi, Khinh Vân Nhiễm đứng nguyên tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi chửi mắng hắn.

Đêm lạnh như nước, ánh sao lấp lánh, trăng rằm phía chân trời sáng ngời.

Tiêu Thần Hiên bước đi trầm ổn vào Nam Phong uyển, đẩy cánh cửa phòng ra, nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm đang yên lặng nằm trên giường như không hề lo lắng đêm nay hắn đến đây thị tẩm, xê chiều không phải cự tuyệt dữ dội lắm sao? Phụ nữ, chung quy là miệng thì nói một kiểu nhưng lòng lại muốn kiểu khác!

Nhìn tình cảnh lúc này, chẳng lẽ còn muốn hắn đến hầu hạ nàng, tâm sinh ra bức mình, hắn tiến lên phía trước, lớn tiếng kêu lên:

-Tỉnh dậy! Khinh Vân Nhiễm, ngươi tỉnh lại cho ta!

Khinh Vân Nhiễm bỗng nhiên mở to đôi mắt đẹp, đôi mắt mông lung như mang theo sương mù, nổi giận đùng đùng kêu lên:

-Có chuyện gì xảy ra mà ngươi lại đánh thức ta?

Gần đây nàng rất khó ngủ, vất vả lắm mới chợp mắt thì lại bị tên thói tha này đánh thức, làm sao không giận cho được.

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Thần Hiên đen mất một nửa, thanh âm lạnh lùng nói:

-Ngươi biết mình đang nói chuyện với ai không?

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng cười nhạt, từ trên giường ngồi dậy, liếc hắn một cái, cúi đầu hỏi:

-Hiên Vương gia ngay cả bản thân mình là ai cũng không nhớ rõ, hay là cần người khác nhắc nhở?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống, bỗng nhiên nắm chặt cảm nàng, bàn tay to lớn hơi dùng sức, cười lạnh nói:

-Mới một ngày không gặp mà miệng lưỡi ngươi đã trở nên lợi hại rồi!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm sáng lên, cổ nén đau đớn, thấp giọng nói:

-So với những lời lẽ độc ác của Vương gia thì ta cũng chỉ như hạng tiểu tốt vô danh gặp tướng quân uy danh thiên hạ mà thôi!

Tiêu Thần Hiên nhất thời bị nghẹn không nói nên lời, buông cảm nàng, cời ngoại bào màu tím của hắn ra, đang định bò lên giường. . .

Đột nhiên, Khinh Vân Nhiễm dùng sức đá một phát, hắn bị bắt ngờ không phòng ngự, thân thể lùi về phía sau, ngã xuống mép giường, hắn tức giận, nổi trận lôi đình, gầm lên giận dữ:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi dám đá Bồn Vương!?!

Về mặt Khinh Vân Nhiễm khinh thường, thần nhiên nói:

-Hét lớn tiếng như vậy làm gì, Tú nhi ngủ rồi, đừng đánh thức muội ấy dậy!

Nhìn thấy sắc mặt hấn xanh mét, trong lòng hiện lên vui vẻ:

-Vương gia muốn ở lại Nam Phong uyển, ta đã sớm phân phó Tú nhi chuẩn bị giường cho Vương gia rồi!

Ngón tay chỉ vào cái giường cách đó không xa:

-Vương gia nếu muốn nghỉ ngơi, cứ tự nhiên.

Trên người Tiêu Thần Hiên mặc y phục màu xanh, dưới ánh đèn phản xạ ra trông rất bắt mắt, hấn nhanh chóng đứng lên, lạnh lùng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đang chơi đùa Bồn Vương phải không?

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, nói:

-Không dám, Vương gia quyền cao chức trọng, nắm giữ quyền sinh quyền sát trong tay, ta sao dám khiêu chiến với quyền uy của người?!?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, mím chặt môi, thân thể cứng đờ, tại sao mỗi lần đối mặt với nàng là hấn luôn bị nàng chọc giận dễ dàng? Áp chế tức giận trong lòng, hấn nhanh chóng leo lên giường, trầm giọng nói:

-Mặc kệ ngươi nói như thế nào, đêm nay Bồn Vương muốn ngươi!

-Hiên Vương gia, ta muốn nói cho ngươi một câu. Lòng của phụ nữ gắn liền với mắt, rất nhỏ nhen, hơn nữa lại thích ăn dấm chua. Sợ rằng Thiên Tuyết cô nương bây giờ đang âm thầm rơi lệ, ngươi không đi an ủi giải nhân lại chạy tới nơi này ham muốn thân thể ta, đây có tính là sự khinh nhờn phản bội trong lòng người ngươi yêu không?

Khinh Vân Nhiễm thần nhiên nhưn mày, cười lạnh.

-Ngươi...

Tiêu Thần Hiên chán chường, lửa giận trong bụng không có chỗ phát tiết, phụ nữ này càng ngày càng làm căn rồi, hấn sớm muộn cũng bị nàng làm cho tức chết.

-Vương gia muốn thân thể của ta, ta đương nhiên không thể phản kháng! Nhưng ta muốn nói cho Vương gia, ngươi làm ta cảm thấy rất khó chịu, ngươi biết ngươi là loại người gì không? Nam kỹ, hoặc là loại người giống thế này.

Nói xong Khinh Vân Nhiễm liền nằm xuống, kéo cái chăn mỏng lên, nghiêng người đưa lưng về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chết không rõ nguyên nhân

Tiêu Thần Hiên cảm thấy dây thần kinh trong đầu như sắp đứt, ánh mắt nổi lên vũ bão cuộn cuộn tức giận, đây là sỉ nhục rất lớn vào lý trí của hấn, tức giận đến mức toàn thân run rẩy, phần nộ không kiềm chế được, giận dữ hét: -Ngươi là loại phụ nữ ai cũng có thể làm chồng, có tư cách gì nhục mạ Bồn Vương!

Giọng nói của hấn lạnh lùng, phần nộ, không thể tưởng tượng được là hấn có thể tức giận đến vậy.

Đột nhiên tiếng vải vóc bị xé vang lên, thanh âm lạnh như hàn băng vang lên trên đầu nàng:

-Tiện nhân, cho dù ngươi có chán ghét ta, căm hận ta nhưng ngươi vẫn phải nằm dưới thân ta, để ta chơi đùa.

Mỗi câu của hấn tàn khốc như ngọn lửa điên cuồng nhưng lại lạnh lẽo như hàn băng đánh vào tâm Khinh Vân Nhiễm.

Cả người Khinh Vân Nhiễm run run, nàng có ý định phá hấn, nhưng thấy hấn điên cuồng như muốn đem nàng nuốt sống, nàng sợ hãi trong lúc nam nữ thân mật, trong tâm bất giác sinh ra cảm giác chán ghét, đây là bóng ma tâm lý mà hấn gây ra cho nàng, con ác mộng ập về, tái hiện lại trong đầu nàng,

lâm khuôn mặt nàng đang đỏ ửng trở nên trắng bệch, giọng nói khàn khàn:

-Không!

Đôi mắt đen của hắn sắc như băng, môi mím chặt, ánh mắt âm trầm nhìn nàng, vẻ mặt dữ tợn làm người ta sợ hãi, một tay xé quần áo của nàng, thân hình cao lớn trắng kiện bao trùm lấy thân hình nhỏ nhắn, một tay giữ chặt hai tay nàng, đôi môi điên cuồng gặm cắn vành tai nàng, cổ, xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, Kinh Vân Nhiễm cảm thấy cả người lạnh như băng, như bị tiêm thuốc phiện, thân thể hắn nóng như thép nung nhưng cả người lại tỏa ra hàn khí, nóng lạnh luân phiên, nàng sống không bằng chết, cảm giác thấy những gì? Là đau khổ, hay hành hạ, linh hồn như bị xé rách...

Hắn không chịu buông tha cho nàng, mặc dù đã sủng ái Tô Thiên Tuyết cũng không hóa giải hận thù trong lòng hắn, ý nghĩ này xâm nhập vào xương tủy, khắc cốt ghi tâm, dần dần tiêu diệt hắn.

Hắn vốn không kiêng nể gì, đầu ngón tay vân vê trên choker dưới thân nàng, phát tiết phần nộ mãnh liệt với nàng, hắn không để ý đến cảm giác của nàng, thô bạo giữ lấy nàng nhưng đêm nay, động tác của hắn lại êm ái khác thường, không ngừng vuốt ve, không hề gây xích mích, làm cho hai thân thể dán vào nhau, đụng chạm làm cho thân thể cực nóng, phương pháp như vậy đã phá hủy hoàn toàn ý chí kiên cường của nàng.

-Như thế nào, không rên rỉ à, hay là sợ tiếng rên rỉ to quá bị tỷ nữ nghe thấy?

Giọng hắn trào phúng, lạnh lùng giống như một cái tát mạnh mẽ giáng vào mặt nàng, mặt trắng không còn chút máu.

Tâm nàng giống như bị rơi vào hầm băng, bị vũ nhục mà sinh ra hận ý, nàng gắt gao cắn chặt đôi môi cánh hoa của nàng, không cho phép mình phát ra bất cứ thanh âm nào! Hắn cô ý, cô ý muốn nàng ở dưới thân hắn rên rỉ, dâm dăng thừa nhận sự xâm chiếm của hắn. Không! Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép điều đó!

Giọng nói Kinh Vân Nhiễm lạnh lùng:

-Có thân xác ta thì sao, ngươi vĩnh viễn cũng đừng bao giờ nghĩ lòng ta sẽ tiếp nhận ngươi! Thứ ngươi có được cũng chỉ là một cái xác không hồn!

Lời nói lạnh lùng như hàn băng đâm vào lỗ tai Tiêu Thần Hiên, đáy mắt hắn như có lửa thiêu đốt, phần nộ, không cam lòng, hai tròng mắt hắn đỏ rực trừng trừng nhìn nàng, phút chốc, hắn xé rách toàn bộ quần áo trên người nàng, mạnh mẽ xuyên qua nàng, sau đó là vũ bão cuồng phong xâm chiếm, cướp đoạt.

Nàng cảm thấy vô cùng đau đớn, vô lực nhắm mắt lại, cảm giác linh hồn mình đã rời khỏi thể xác, chỉ có nước mắt chảy xuống, nàng nghe được thanh âm cõi lòng mình tan nát, không phải là sự kết hợp của tình yêu, làm cho nàng đau khổ, vẻ mặt lạnh băng nhìn nam nhân trên người nàng, trong mắt mang theo hận ý thấu xương.

.....

Một trận cuồng phong vừa qua, trong phòng tràn ngập bầu không khí hoan ái.

Tiêu Thần Hiên đặt Kinh Vân Nhiễm ở trên người, khuôn mặt nàng lạnh lùng trống rỗng, nước mắt ở trên mặt chưa hề khô, đôi môi anh đào sưng đỏ, trên thân thể trắng như tuyết đầy những dấu vết của sự tàn phá, mà trên lưng hắn, trên cánh tay có những vết cào cấu, những vết cắn chảy máu. Nhìn những ấn ký này làm người ta thấy hoảng sợ, nhưng hắn lại có cảm giác thỏa mãn, mặc kệ nàng tình nguyện hay không, cuối cùng cũng phải thân phục dưới thân hắn, đây là sự thật không thể thay đổi được.

Kinh Vân Nhiễm ngờ ngác nhìn phía trên, hồi lâu, hàng mi run rẩy, ra sức đẩy thân thể hắn ra, cả người khóa thân bước xuống giường, đau đớn giữa hai chân, tuyệt vọng, hổ thẹn, kỷ ức như thủy triều ập tới, nàng không thể chịu được thân thể mình lưu lại mùi của hắn, trong đầu chỉ có ý nghĩ, phải tẩy rửa thật sạch sẽ!

Tiêu Thần Hiên nhìn bộ dáng nàng, đột nhiên trong tâm không đành lòng, nhanh chóng đứng dậy, nhặt ngoại bào rơi trên mặt đất, đi nhanh tới choàng lên người nàng, trầm giọng nói:

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi phát điên gì vậy?

Khẩu khí tuy bức mình nhưng lại lộ ra quan tâm khó phát hiện.

Kinh Vân Nhiễm dùng sức kéo y phục, phần hận nhìn hắn, lạnh lùng nói:

-Ta không nổi điên, liên quan gì đến ngươi?

Một ngày nào đó nàng cũng muốn cho hắn nếm được mùi vị bị người khác lăng nhục.

Tâm tình đang tốt bị phá hoại, khuôn mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống:

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi đừng ép ta đánh ngươi!

Thanh âm hân lạnh lẽo, bầu không khí âm trầm tỏa ra từ người hân.

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng cười, nói:

-Như thế nào? Lại muốn dùng roi đánh ta sao? Hay đổi thứ khác đi, đánh bằng gậy? Hoặc là giết ta luôn đi!?

Đôi mắt hẹp dài của Tiêu Thần Hiên hiện lên phần nộ, bắt lấy cổ tay nàng, tiếng nói tuy trầm thấp nhưng lại hiên sáng lớn đến cuồng, nổi giận nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng không biết tốt xấu! Ta, ta...

Ta sợ ngươi lạnh thôi!

Những lời này bất luận thế nào hân cũng không nói ra được.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm liễm điễm, lạnh lùng nói:

-Mục đích nhục nhã ta của Vương gia đã đạt được rồi đấy, giờ người có thể đi!

Nói xong ra sức gạt tay hân ra, vội vàng đi tới phòng tắm.

Đáy mắt Tiêu Thần Hiên dấy lên ngọn lửa dữ dội như muốn đem nàng đốt thành đồng tro tàn, nhìn bóng lưng gầy guộc xinh đẹp lại xúc động có ý nghĩ muốn bóp chết nàng, hân bước xa như bay, vươn tay ôm lấy eo nàng, Khinh Vân Nhiễm kêu lên một tiếng, phần nộ quay đầu:

-Buông ta ra!

Môi hân dán vào vành tai nàng, lạnh lùng uy hiếp:

-Khinh Vân Nhiễm, nếu như ngươi muốn mạng sống của Tú nhi thì không được ngỗ nghịch ta!

Khinh Vân Nhiễm hít phải lãnh khí, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hân, tức giận nói:

-Ngươi thật là hèn hạ!

Mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, một tay ép nàng đến bên tường, lạnh lùng nói:

-Ta hèn hạ? So với sự độc ác của ngươi thì ta đã là cái gì?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm phần nộ, đang muốn mở miệng phản bác thì ngoài cửa đột nhiên có một giọng nói trầm ổn vang lên:

-Vương gia, thuộc hạ có việc gấp cần bẩm báo, quý rầy người nghỉ ngơi, mong Vương gia thứ tội.

Tiêu Thần Hiên không hề thoải mái, lạnh lùng hỏi:

-Chuyện gì?

Nghe tiếng, nam tử đứng ngoài cửa lớn tiếng trả lời:

-Thuộc hạ vừa biết tin, cô nương Di Hương ở Phiêu Hương các và cô nương Khả Hinh ở Hình Nhiên viện đột tử không rõ nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Có bầu

Ruột gan Tiêu Thần Hiên nổi lên hàn khí, phút chốc, nhanh như sét đánh ôm Khinh Vân Nhiễm đi về phía giường, thô lỗ ném nàng lên trên giường, dùng chân móng đập kín người nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm, lạnh giọng nói: -Lần này là ngươi may mắn, lần sau đừng nghĩ Bồn Vương bỏ qua cho ngươi dễ dàng như vậy!

Nói xong trừng phạt bằng cách hôn lên môi nàng, như muốn nuốt nàng vào trong bụng, Khinh Vân Nhiễm kinh sợ trừng mắt nhìn hân, miệng không phát ra nổi tiếng nức nở, vô vọng giãy dụa, lửa giận khuất nhục từ đáy mắt làm cho lòng nàng bị thiêu đốt đau đớn không dứt.

Khí tức hân mạnh mẽ lạnh lùng như tổ lốc mang đi tất cả mọi thứ của nàng nhưng lại không thổi được nàng đi, nàng như một con thuyền nhỏ trôi lờ đờ trên biển cả bao la rộng lớn.

Không biết qua bao nhiêu lâu, khí lạnh lùa từ ngoài cửa vào, Kinh Vân Nhiễm nằm ở trên giường, miệng mở rộng, thở dốc nặng nề, lê ra mép giường mặc y phục vào, sau đó trong phòng truyền đến tiếng đóng cửa, bên trong lại tĩnh lặng như thường, thân thể đang căng thẳng có thể thả lỏng ra, chỉ chốc lát, nàng xốc cái chân đứng dậy, vội vàng đi vào phòng tắm.

Cho dù nước rất lạnh đổ lên thân thể trắng như tuyết của nàng, lỗ chân lông toàn thân mở ra (tờ tưởng tắm nước nóng thì lỗ chân lông mới mở chứ nhỉ???), dơ bẩn trên thân thể có thể tẩy sạch nhưng sĩ nhục trong lòng thì sao đây?

Sáng sớm hôm sau Tú nhi bụng chầu nước rửa mặt vào phòng thì thấy Kinh Vân Nhiễm đang ngẩn người ngồi ở bàn trang điểm, thẫn thờ dài.

Tối hôm qua, Tú nhi mơ hồ nghe được tiếng cãi nhau truyền từ phòng tỷ tỷ ra, lơ mơ nhận ra là giọng nói kia là của Vương gia. Không bao lâu sau thì trong phòng truyền ra tiếng thở dốc kỳ quái...

Tú nhi bình tâm lại, nhẹ nhàng kêu lên:

-Tỷ tỷ, để Tú nhi hầu hạ tỷ rửa mặt.

Kinh Vân Nhiễm quay đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nhu hòa, thản nhiên nói:

-Tú nhi, để ở đó đi! Để ta tự làm!

Tú nhi gạt đầu, đặt chậu nước ở cạnh bàn trang điểm bên cạnh bàn trà, xoay người đi tới giường, vừa sửa soạn dọn dẹp lại, vừa nói:

-Tỷ tỷ, nghe nói, tối hôm qua chủ tử Di Hương cùng chủ tử Khả Hinh đột nhiên chết nhưng lại không điều tra được nguyên nhân. Sáng nay bên ngoài Nam Phong uyển có rất nhiều thị vệ, không có cách nào ra khỏi viện.

Kinh Vân Nhiễm rửa mặt, lau đi những hạt nước còn đọng trên mặt, khẽ nhủ mày, nàng không quan tâm hai người họ chết như thế nào, chỉ là câu sau của Tú nhi, nói thị vệ ở ngoài viện có rất nhiều thị vệ, làm lòng nàng bắt đầu thấy bất an.

Tú thấy Kinh Vân Nhiễm không nói gì, lo lắng:

-Trong mấy tháng nay đã có vài chủ tử chết, bây giờ khiến cho lòng người hoảng sợ!

Chuyện này cũng thật khéo, những chuyện này đều xảy ra sau khi tỷ tỷ vào Vương phủ, Tú nhi thầm cầu khẩn, Vương gia đừng đem toàn bộ những chuyện này đổ lên đầu tỷ tỷ.

Kinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, thản nhiên nói:

-Rồi sẽ điều tra ra hết thôi!

Tú nhi gạt đầu, bụng chầu nước lên, nghiêm mặt nói:

-Để muội bụng thuốc vào, tỷ tỷ uống hết nhé!

Kinh Vân Nhiễm nhăn mày, thuốc đó khó uống chết đi được, như đang chịu cực hình vậy, tay nhẹ nhàng xoa bụng, vì hài tử, không có cách nào khác, nói đến cũng kỳ lạ, phản ứng nôn mửa của nàng từ sau cái trận suýt chết ấy thì không còn nữa, chẳng lẽ bào thai đã được bảo vệ rồi sao?

Không lâu sau thì Tú nhi bụng thuốc vào, Kinh Vân Nhiễm uống thuốc xong liền nằm lên giường nghỉ ngơi.

Xế chiều, đột nhiên truyền ra tin Tô Thiên Tuyết bị một chứng bệnh lạ, ngay cả Duẫn Mặc Băng cũng không có phương pháp điều trị, từ miệng hần biết được, ở phương nam có một kỳ nhân tên là Khúc Dật Không có thể chữa được loại bệnh này.

Tiêu Thần Hiến mang hy vọng dùng dùng ngựa cấp tốc đi phương nam tìm người chữa trị song trước khi đi lại phải thêm rất nhiều thị vệ canh giữ Nam Phong uyển, bất luận Kinh Vân Nhiễm đi tới nơi nào thì phía sau đều có thị vệ bám theo để phòng nàng đào tẩu trong lúc này.

Bọn họ đi phương nam nhiều ngày nhưng lại có thể làm cho Kinh Vân Nhiễm sống thanh thản những ngày đó, thời gian mỗi ngày của nàng không phải để đọc sách mà là ở trong phòng luyện chữ, thư họa, học thêu thùa.

Ngẫu nhiên một lần nàng gặp Phù Dung, hai người bắt chuyện tán gẫu với nhau, nàng cảm giác tính tình nàng ta khá giống nàng, hai người dù không thân thiết nhưng ấn tượng về nhau đều không xấu, nàng ngẫu nhiên tới chơi Phù Dung lâu, theo nàng ta học đánh đàn, lần đầu trò chuyện làm nàng có cảm giác, nữ nhân không nhất định phải đấu đá nhau mới có thể tồn tại.

Đêm hôm nay, Kinh Vân Nhiễm ở lại trong phòng vẽ tranh, ngoài cửa có một hạ nhân truyền báo, nói trong phủ có khách quý tới chơi, Vương gia mời nàng sang đó dùng bữa tối. Mặc dù không tình nguyện nhưng lại sợ Tiêu Thần Hiến tức giận, đổ mọi tội lỗi lên đầu Tú nhi, bắt buộc dĩ bụng bút trong tay, trang điểm nhẹ nhàng, ngồi cùng kiệu với Tú nhi tới phòng khách của Vương phủ.

Cánh cửa mở ra, nàng nhận thấy bầu không khí không hề tầm thường, một cái bàn tròn thật to, Tiêu Thần Hiến ngồi ở vị trí chính chủ, ngồi bên cạnh hần là Tô Thiên Tuyết, ngồi ở vị trí khách mời là một nam tử trông vô cùng quen thuộc.

Bề ngoài tuấn mỹ, tuy cuồng ngạo nhưng không giấu được thần thái tôn quý, bất luận kẻ nào cũng không khinh rẻ được, nhưng đáy lòng nàng lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Khỏe môi nam tử luôn giữ một nụ cười đùa cợt, nhìn thấy nàng, đôi mắt sáng lên một cách kỳ dị.

Mà ngồi bên cạnh hắn là một nam tử vô cùng lạnh lùng, y phục màu đen, tóc dùng tơ vàng búi đơn giản ở sau đầu, mặc dù vẻ tuấn mỹ của hắn làm cho người ta sợ hãi nhưng lại khiến người ta khó quên. Toàn thân tỏa ra luồng khí lạnh như hàn băng, làm người khác không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn, lạnh lùng gấp trăm lần Tiêu Thần Hiến.

Tiêu Thần Hiến nén xuống ghen tuông điên cuồng trong lòng, lạnh lùng nói:

-Còn đứng đó làm gì? Mau qua bái kiến Sở Vương, Tề Vương!

Mấy tháng không gặp, nàng càng ngày càng gầy, trên người là váy lụa trắng thướt tha, mang thắt lưng, eo thon, không hề lộ vẻ người đang mang bầu ba tháng.

Trong đầu Kinh Vân Nhiễm hiện lên một vài hình ảnh, đứng rồi! Nàng nhớ ra rồi, nam nhân này chính là cái tên đáng đồ từ không biết phép tắc nàng gặp ở Không Đình Viện. Nàng nghiêm mặt lại, hạ thấp người nói:

-Vân Nhiễm bái kiến Sở Vương, Tề Vương.

Ánh mắt hạ xuống chỉ nghe giọng nói cuồng ngạo của Sở Vương vang lên:

-Hai tháng không gặp, Vương phi càng ngày càng thanh lệ thoát tục, trong kinh thành không biết có bao nhiêu người hâm mộ Hiến Vương thật là có điểm phúc.

Kinh Vân Nhiễm thu lại ánh mắt chán ghét, mím môi, thần nhiên nói:

-Sở Vương quá khen! Vân Nhiễm chỉ là một người bình thường, sao dám nhận điều Sở Vương nói.

Sở Diệu Phong cười nói:

-Vương phi khiêm tốn rồi! Vương phi là hoa đã có chủ, Bôn Vương gặp gỡ quá muộn, bỏ qua một giai nhân khuynh thành như vậy, thật sự rất đáng tiếc!

Lời nói vô cùng cuồng ngạo, ánh mắt Kinh Vân Nhiễm cảnh cáo hắn không được nói tiếp, hắn nói mập mờ như vậy không nghĩ ngờ gì là đặt nàng vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ánh mắt cảnh cáo này rơi vào trong mắt Tiêu Thần Hiến, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đột nhiên âm trầm, ánh mắt rét lạnh, đang có khách ở đây nên không thể bùng phát được, môi mím chặt, tay dùng sức, chiếc đĩa gãy làm đôi.

Tâm trạng Kinh Vân Nhiễm căng thẳng, cảm giác được trên người hắn tỏa ra sát khí.

Khỏe miệng xinh đẹp của Tô Thiên Tuyết nở nụ cười từ trước, hít sâu một hơi, hạ mắt xuống, khi nâng mi mắt lên thì vô cùng xinh đẹp động lòng người, nàng ta vội vàng ôn nhu nói:

-Thụy nhi, đổi lại đĩa cho Vương gia.

Tiêu Thần Hiến bình tâm lại, ánh mắt ẩn nhẫn, trầm giọng nói:

-Sở Vương, không còn sớm nữa, mau dùng bữa đi!

Sở Diệu Phong gật đầu cười, Tô Thiên Tuyết nhìn Kinh Vân Nhiễm cả người đang cứng ngắc, ôn nhu cười, nói:

-Tỷ tỷ, đừng đứng nữa, ngồi xuống đi!

Thái độ vô cùng thân thiết, lời nói nghiêm nhiên mang tư thái của đương gia chủ mẫu.

Nghe vậy, Kinh Vân Nhiễm hít một hơi, chậm rãi tiến lên, ưu nhã ngồi xuống.

Sở Diệu Phong nhìn Kinh Vân Nhiễm vẻ mặt lạnh nhạt, lại quay ra nhìn Tô Thiên Tuyết ngồi cạnh Tiêu Thần Hiến, trong mắt dường như hiểu rõ, xem ra con mối của hắn (Kinh Vân Nhiễm đó) ở trong phủ này sống không được như ý.

Tỷ nữ đứng bên hầu hạ dùng bữa, Tú nhi vội vàng giúp Kinh Vân Nhiễm múc một bát canh, gấp mấy món ăn sáng, Kinh Vân Nhiễm an tĩnh tiếp nhận, cúi đầu ăn.

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng nôn mửa, Kinh Vân Nhiễm ngẩng đầu thấy Tô Thiên Tuyết ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, nôn khan liên tục.

Mọi người đều sùng sốt, Sở Diệu Phong phản ứng đầu tiên, đoán già đoán non:

-Thiên Tuyết cô nương chẳng lẽ đã mang bầu?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thẹn thùng xấu hổ

Tô Thiên Tuyết lấy tay lau khóe môi, khuôn mặt xinh đẹp bình tĩnh, không che giấu được mừng rỡ cùng sự đắc ý trong mắt.

Mà phản ứng của những người khác thì không giống nhau, đầu tiên là vẻ mặt của Tiêu Thần Hiên là ngẩn ra, trong mắt hiện lên tâm tình phức tạp. Tiếp đến là Khinh Vân Nhiễm, vẻ mặt không hề bình tĩnh nhưng không thích mà cũng chẳng ghét. Khóe miệng Sở Diệu Phong cong lên, nửa cười nửa không nhìn nàng, Tề Vương thì thờ ơ lạnh nhạt, chỉ là trong đôi mắt thâm thúy hiện lên sự thiếu kiên nhẫn.

Nhìn thấy phản ứng của Tiêu Thần Hiên, trong lòng Tô Thiên Tuyết dấy lên tức giận, hạ mắt xuống, kiềm chế bức mình, lên tiếng giải thích:

-Làm sao như vậy được? Chỉ là gần đây dạ dày không khỏe lắm.

Nâng mắt, sắc mặt thẹn thùng liếc nhìn Tiêu Thần Hiên, ôn nhu nói:

-Hiên, do thiếp không tốt, làm mọi người mất hứng.

Mắt Sở Diệu Phong sáng lên, khóe miệng cười đầy thâm ý, thấp giọng nói:

-Tô cô nương không nên tự trách mình, chuyện như vậy sao có thể trách cô nương?

Hắn cố ý gọi nàng ta là “cô nương” vì không thích kiểu người như nữ nhân này, là cố ý, hay ngẫu nhiên thì nàng ta biết rõ nhất.

Tiêu Thần Hiên gãi mái, trong mắt hiện lên bối rối, thấp giọng nói:

-Nếu nàng không thoải mái thì mời đại phu đến xem đi!

Hô to ra ngoài cửa một tiếng:

-Người đâu?!

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết ôn nhu nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé đặt lên bờ vai của hắn, nhẹ giọng nói:

-Hiên, để thiếp về nghỉ ngơi cũng được!

Tiêu Thần Hiên nhìn thấy sự chờ đợi trong mắt nàng ta, ngẩng đầu, xin lỗi Tề Vương và Sở Vương:

-Xin lỗi, bây giờ Bôn Vương không tiếp được hai vị, hai vị dùng bữa trước đi!

Nói xong ôm lấy Tô Thiên Tuyết đi nhanh ra phía cửa, thân ảnh cao lớn biến mất ngay trước mắt mọi người.

Tiêu Thần Hiên đi rồi, chỉ còn lại ba người, một người vùi đầu vào ăn cơm, một người có khuôn mặt đũa cọt, một người trầm mặc ít nói, nha hoàn đứng trong phòng ngậm miệng không nói câu nào, bầu không khí như ngưng trệ.

Vốn định ăn xong rồi đi nhưng không nghĩ rằng lại có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, Khinh Vân Nhiễm hoài nghi, có phải Tô Thiên Tuyết cố ý? Sớm không nôn, muộn không nôn, lại nôn vào lúc này, khiến cho ba người thấy ngại ngùng.

Yên lặng chỉ trong chốc lát, nàng lau nhẹ khóe môi, phá vỡ sự trầm mặc:

-Sở Vương, Tề Vương, sao hai vị không động đũa? Có phải là thức ăn không hợp khẩu vị không?

Ánh mắt Sở Diệu Phong sáng lên, trầm giọng nói:

-Làm thế nào ăn được đây?

Tề Luật Nhiên vẫn không hề nói nhưng lại cầm đũa lên, cử chỉ vô cùng tao nhã.

Sở Diệu Phong nhìn phản ứng của Tề Luật Nhiên, quay đầu, nửa cười nửa không nhìn Khinh Vân Nhiễm, nói:

-Ăn cơm mà được thưởng thức nhan sắc của Vương phi, thật sự là một sự hưởng thụ rất lớn!

Khinh Vân Nhiễm đối với lời hân khen tặng ngoảnh mặt làm ngơ, thần nhiên nói:

-Sở Vương nói đùa rồi!

Đôi mắt Sở Diệu Phong sáng lên, nói:

-Kính thành truyền rằng Hiền Vương yêu mỗi mình Tô cô nương, mà Vương phi đối xử với Tô cô nương giống như tỷ muội, Vương phi độ lượng làm cho ta hâm mộ Hiền Vương biết bao!

Khinh Vân Nhiễm nghi hoặc, vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này? Nhưng nghe ngữ khí của hân thì nghe như bất bình thay cho nàng, hay là ám chỉ tình cảm giữa Tiêu Thần Hiền và Tô Thiên Tuyết sâu đậm, nàng không thể xen vào?!?

Nàng cười lãnh đạm, cúi đầu nói:

-Thiên Tuyết cô nương là vương gia lưỡng tình tương duyệt, với bọn họ mà nói, ta chỉ là kẻ ngoài cuộc, chỉ là cái nền mà thôi!

Sở Diệu Phong đang muốn nói tiếp thì ánh mắt Tề Luật Nhiên lạnh lùng, đột nhiên mở miệng nói:

-Sở Diệu Phong, chuyện nhà người ta có liên quan gì đến người?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm chuyển đến người Tề Luật Nhiên, nam tử lạnh lùng này đang giải vây giúp nàng?

Chăm dứt đề tài này, nàng quay đầu, nói với hai nha hoàn đứng bên cạnh:

-Các người còn không mau ra rót rượu cho Sở Vương, Tề Vương.

Hai nha hoàn như trong mộng mới tỉnh, vội vàng thay bọn họ rót rượu, bắt đầu hầu hạ.

Trên mặt Sở Diệu Phong là nụ cười đùa cợt, cầm chén rượu lên đặt bên môi, hớp một ngụm, nhìn đôi môi anh đào của Khinh Vân Nhiễm, ánh mắt vô cùng rõ ràng.

Khinh Vân Nhiễm, quả nhiên người cũng như tên, lúc đầu tưởng rằng lòng nàng sẽ thay đổi, mà nay đã qua hai tháng, gặp lại, nàng vẫn mang bộ dáng lãnh đạm, làm cho hân tình mê ý loạn. Tay chợt nắm chặt lại, nàng nhất định phải là của hân!

Khinh Vân Nhiễm thầm than, mặt ngoài Sở Vương trông bất cần đời nhưng ánh mắt sắc bén của hân như có thể giết người, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Còn hơn cả Duẫn Mặc Băng, hân vô cùng cường thế bá đạo, không giống sự tàn bạo của Tiêu Thần Hiền nhưng tâm ý lại nhiều hơn, người như vậy nàng không muốn dây vào, mà hân không che giấu tình cảm ngày một tăng đối với nàng, điều này chỉ làm Tiêu Thần Hiền sinh thêm đố kỵ.

Tưởng rằng tiệc rượu trong tình cảnh xấu hổ này vẫn còn tiếp diễn, không nghĩ tới Tiêu Thần Hiền rất nhanh trở về, tốc độ như vậy, nhất định là dùng khinh công.

Tiêu Thần Hiền lạnh lùng liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, nói với hai người Sở, Tề:

-Lúc này Bồn Vương thất lễ, nguyên tự phạt ba chén nhận lỗi với hai vị.

Sở Diệu Phong cười đậm, nâng chén rượu lên, nói:

-Hiền Vương lo lắng quá rồi, đáng lẽ phải để Bồn Vương kính người ba chén mới đúng!

Tề Luật Nhiên cũng không thất lễ, tự mình uống ba chén, mời rượu nhau một hồi cũng dần xóa đi bầu không khí khó xử.

Lúc này bụng Khinh Vân Nhiễm đột nhiên đau đớn, nàng cố nén xuống, muốn đợi tiệc rượu kết thúc, nhưng bụng càng ngày càng đau dữ dội hơn, toàn thân nàng toát ra mồ hôi lạnh, nàng hít thở lại, hai tay nắm chặt lại, không ngừng hít sâu, nhưng đau đớn không hề giảm bớt.

Tú nhi phát hiện Khinh Vân Nhiễm có điều bất thường, đột nhiên thấy Khinh Vân Nhiễm ngã xuống, tròng lớn hai mắt, hét lên một tiếng:

-Vương phi!!!

Ánh mắt mọi người chuyển đến người Khinh Vân Nhiễm, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, tay ôm lấy bụng, ngã trên mặt đất, co quắp lại, ánh mắt đau khổ, quần lụa mỏng màu trắng xuất hiện một vết máu tươi đỏ sẫm loang lổ.

Tiêu Thần Hiền ngậy người ra, vẻ mặt đột nhiên căng thẳng, trong lòng thấy đau đớn, sợ hãi không hiểu từ đâu ập tới, đồng tử co rút lại, thân thể run rẩy, lý trí mất đi, ôm lấy Khinh Vân Nhiễm, điên cuồng hét lên:

-KHINH VÂN NHIỄM!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thai nhi đã chết

Ban đêm, ngọn đèn dầu trong Nam Phong Uyển sáng trưng, lò hương tỏa ra mùi Long Tiên hương thơm mát, bầu không khí trong phòng lạnh lẽo.

Hai ma ma, một vài nha hoàn đi ra đi vào phòng.

Sau một lúc rất lâu, Duẫn Mặc Băng từ trong phòng đi ra ngoài, vẻ mặt âm trầm lạnh lùng, trong mắt là hàn băng, hai tay nắm chặt, ngực hấn phập phồng liên tục như thể hiện sự phần nộ cực đỉnh trong lòng.

Tiêu Thần Hiên thấy hấn đi ra, sải bước tiến lên, không đợi được nữa mà truy hỏi:

-Mặc Băng, chuyện gì xảy ra? Nàng như thế nào...

Lời còn chưa dứt thì một cú đấm mạnh như thép đánh vào mặt hấn, mặt đau nhức, hấn lao đảo vài bước, cánh tay đập mạnh vào bức tường, hấn lau máu tươi trên miệng, phần nộ không kiềm chế được đứng dậy, lớn tiếng rít gào:

-Duẫn Mặc Băng, ngươi phát điên gì vậy?

Trong mắt Duẫn Mặc Băng tràn ngập phần nộ cùng cô đơn tuyệt vọng, đau đớn như ngấm vào xương, hay tay túm chặt lấy ngực áo Tiêu Thần Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ta phát điên cái gì, ngươi hỏi chính bản thân ngươi thử xem, ngươi đã làm điều gì?

Tiêu Thần Hiên cảm giác hấn rất khác thường, phần nộ quá:

-Ngươi không nói, làm sao ta biết được!?!

Duẫn Mặc Băng chau mày, hai tay nắm chặt, giọng nói khàn khàn:

-Hài tử trong bụng Vân Nhiễm, không thể giữ được!

Lời nói của hấn bình tĩnh nhưng lại như hàn băng sắc nhọn, bao hàm cả đau đớn và rối bời.

Hấn nói làm trái tim Tiêu Thần Hiên như bị đánh mạnh một cái, khuôn mặt đột nhiên âm trầm như đêm tối, chất vấn:

-Ngươi có biết không, đứa trẻ này không phải của ta!

Nghe vậy, tuấn nhan của Duẫn Mặc Băng trở nên lạnh lẽo, trong mắt hiện lên sát khí, lạnh giọng nói:

-Ngươi nói bậy bạ gì đó! Đứa trẻ này không phải là con ngươi, thì còn có thể là của ai?

Đột nhiên trong đầu Tiêu Thần Hiên hiện lên một hình ảnh khó chịu, sắc mặt trở nên âm trầm, tức giận hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Chuyện này không xác định được!

Đôi mắt đen tàn nhẫn của Duẫn Mặc Băng tối lại, phần nộ quá to:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi dám hoài nghi sự trong sạch của nàng! Ngươi đã không biết quý trọng nàng, như vậy thì giao nàng cho ta, để ta quan tâm, chăm sóc nàng thật tốt!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, một quyền xuất ra, nổi giận nói:

-Ngươi sớm đã có ý nghĩ này trong đầu, có phải không? Tên súc sinh này!

Một loại cảm giác bị phản bội, bị lừa gạt ập vào lý trí của hấn, làm hấn cực phần nộ, không thể bình tĩnh được.

Hai người đều là cao thủ võ lâm, di chuyển, quyền cước tung ra đều rất nhanh, người tới đi, không ai nhường ai, khó phân thắng bại, bầu không khí trở

nên nghiêm trọng, đôi mắt hai người tức giận, như có nhiều hoa lửa bắn ra khắp nơi.

Chiêu thức của Tiêu Thần Hiên đều cực kỳ nhanh và hiểm, tàn nhẫn giống như trận cuồng phong tàn phá bờ bãi, mà Duẫn Mặc Băng thì nâng cao phòng thủ, quan sát kỹ càng, tránh né kịp thời, phản kích đối phương đúng lúc đúng chỗ.

Mọi người nhìn tình cảnh này không ai dám khuyên can, sợ không cẩn thận, trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết lây, bỗng có một thân ảnh cao lớn bay vọt ra, người này là ám vệ Trảm Đình của Tiêu Thần Hiên.

Đột nhiên Tiêu Thần Hiên phẫn nộ quát lên một tiếng:

-Kẻ nào cũng không được nhúng tay vào!

Trảm Đình căng thẳng, sau khi nghe được lệnh thì dừng lại cách bọn họ vài thước.

Tú nhi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bọn họ đánh nhau kịch liệt, gấp đến độ vội vàng hét lớn:

-Vương gia, Duẫn đại phu, hai người mau dừng tay, đừng đánh nữa! Vương phi đã tỉnh rồi, người muốn gặp Duẫn đại phu.

Nghe vậy, Duẫn Mặc Băng nhanh chóng tách ra, lui người về phía sau nhảy một phát rồi tiếp đất đến trước mặt Tú nhi, vội vàng hỏi:

-Có phải là Vân Nhiễm lại không khỏe ở đâu?

Tú nhi lắc đầu, chỉ nói:

-Tỷ tỷ muốn gặp đại phu hỏi chuyện!

Tiêu Thần Hiên thấy Khinh Vân Nhiễm sau khi tỉnh lại chỉ một mực muốn gặp Duẫn Mặc Băng, sắc mặt xấu đi, hô lớn với Duẫn Mặc Băng:

-Duẫn Mặc Băng, không cho người được vào!

Duẫn Mặc Băng ngoảnh mặt làm ngơ, đẩy cửa ra, nhanh chóng đi vào, thuận tay khép cửa lại, Tiêu Thần Hiên tức giận đến mức không thể chịu nổi, vội vàng đuổi theo, đá văng cửa ra, khi nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Khinh Vân Nhiễm, trái tim trở nên căng thẳng, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt của nàng với Duẫn Mặc Băng, ghen tuông trong lòng lại bùng lên.

Khinh Vân Nhiễm cười suy yếu, mân đôi môi khô khốc, ôn nhu hỏi:

-Mặc Băng, hài tử trong bụng muội không có chuyện gì phải không?

Không biết có phải nàng nhầm không nhưng khi chạm lên cái bụng hơi nhô lên nàng lại không có cảm giác kỳ diệu như ngày xưa, như bị thiếu mất một cái gì đó.

Duẫn Mặc Băng nhìn thấy nàng như vậy, hẳn thật sự không đành lòng nói cho nàng, hài tử trong bụng nàng không thấy mạch đập, vốn đã là một thai nhi chết lưu rồi! Hơn nữa chuyện này là do có người cố ý dùng thuốc hãm hại! Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, trong thuốc an thai trộn thêm Yết tử thảo, loại thuốc này cực kỳ quý hiếm, vốn là một loại thuốc bổ, người bình thường dùng không có hại gì nhưng đối với phụ nữ mang thai thì thai nhi sẽ chết ở trong bụng. Hắn rất muốn nói hết sự thật cho nàng, là hài tử của nàng đã mất rồi! Nhưng khi lời nói tới bên miệng thì thế nào cũng không phát ra được.

Tiêu Thần Hiên không thể chịu nổi được nữa, hắn dễ dàng để cho bọn họ tiếp xúc với nhau, kết quả là huynh đệ tốt của hắn lại trở nên mê muội.

Hắn hít sâu một hơi, giọng nói lạnh lùng:

-Duẫn Mặc Băng, nàng tỉnh rồi, người có thể trở về!

Duẫn Mặc Băng ngẩng đầu lên, ánh mắt toát ra hàn khí, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, người thật vô tình, là người hại nàng!

Tiêu Thần Hiên như bị ăn một phát tát thật mạnh, nổi giận nói:

-Ta là phu quân của nàng, người là gì của nàng? Người không có tư cách tham gia vào việc nhà của Bồn Vương!

Duẫn Mặc Băng không để ý tới hắn, quay đầu, hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

-Vân Nhiễm, xin lỗi, ta khuyên muội nên bỏ đứa trẻ này đi!

Khinh Vân Nhiễm tưởng chính mình nghe nhầm, điều hắn nói như một roi mạnh quật vào lòng nàng, nàng tròn to hai mắt, đôi môi run rẩy, giọng nói yếu ớt:

-Tại sao???

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trong cơn giận dữ

Đuẩn Mặc Băng đang muốn nói tiếp thì đột nhiên bị Tiêu Thần Hiên đẩy ra một cách thô bạo, hắn lập tức xoay người mới tránh đầu đập vào thành giường, quay đầu lại phần nộ nhìn Tiêu Thần Hiên, chỉ cảm thấy hành động của hắn ta hết sức trẻ con, không khỏi nhủ chặt mày lại.

Tiêu Thần Hiên đứng ở đầu giường, nhìn chằm chằm Khinh Vân Nhiễm một cách hung tợn, ánh mắt âm trầm lạnh khốc, nói ra lời tàn nhẫn, lạnh như băng:

-Nghiệt chủng trong bụng ngươi, cho dù Mặc Băng không nói thì ta cũng sẽ không giữ nó lại!

Khinh Vân Nhiễm cắn chặt môi, nhìn hắn gắt gao, ánh mắt vô cùng phần nộ, gằn từng chữ:

-Ngươi nghe cho rõ, đứa con này vốn là của ta, không liên quan gì đến ngươi, ngươi không óc quyền được làm như vậy!

Có lẽ giữ lại đứa con bị người khác không yêu quý này là một cách làm không hề có lý trí nhưng nàng không muốn là một ác ma, tự tay giết chết cốt nhục của mình. Từ cái ngày có quyết định đó, ý định của nàng là vạch rõ giới hạn giữa hắn và đứa trẻ, nàng và con vốn là một người. Hắn đối với nàng mà nói chỉ như một người xa lạ cung cấp tình trùng mà thôi.

Đôi mắt đen của Đuẩn Mặc Băng thâm thúy như có một ngọn lửa bùng cháy, giọng nói lạnh lùng:

-Tiêu Thần Hiên, ta nói lại lần nữa, ngươi không được nói xấu nàng! Đứa con trong bụng Khinh Vân Nhiễm là con ngươi, nàng chỉ đang nói linh tinh thôi!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên đau đớn, trên trán nổi rõ gân xanh, ngũ quan có chút vẩn vơ, hai tay nắm chặt, cuồng nộ nói:

-Ta không có ý nói xấu nàng, Sở Vương kia biết rõ thân phận của hắn nhưng lại ngang nhiên theo đuổi, nói hai người bọn họ không có tư tình, người nào tin được?

Quay đầu lại, lạnh lùng, căm tức nhìn Khinh Vân Nhiễm, cười lạnh nói:

-Lúc ngươi còn ở Không Đình viện không chịu nổi cô đơn, quyến rũ Sở Vương, chính mắt ta nhìn thấy, ngươi đừng nghĩ chuyện này là không có gì!?

Trong đầu hiện ra hình ảnh khiến hắn không chịu nổi, giống như thủy triều dâng lên đánh vào người hắn, đáy lòng đột nhiên khó chịu.

Đuẩn Mặc Băng nhíu chặt mày, căn bản không nghe Tiêu Thần Hiên đang nói gì, trong đầu hắn đang quan tâm tới tình cảnh bây giờ của Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt hiện lên đau đớn rồi bởi, nếu như không cho thai nhi đã chết ra ngoài, nếu để lâu nhất định nguy hiểm đến tính mạng nàng.

Sau một hồi lưỡng lự, cuối cùng đi đến quyết định, thờ dài ra một hơi, nói:

-Vân Nhiễm, đứa trẻ này không thể giữ lại được! Nó đã...

Nói đến thời khắc mấu chốt thì bị Khinh Vân Nhiễm phần nộ cắt lời:

-Đuẩn Mặc Băng, ta không nghĩ là huynh lại giúp đỡ hắn, hạ độc thủ với con ta!

Nàng đau lòng nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt, trong mắt toát ra sự thất vọng cùng tổn thương sâu sắc.

Hai người không để ý gì, vô hình trung làm cho Tiêu Thần Hiên cảm thấy mình là người thừa, sắc mặt hắn chuyển từ trắng bệch sang xanh, cuồng phong vũ bão âm trầm như sắp đổ vào bờ.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm sắc bén, trong mắt tràn đầy chán ghét, lạnh lùng nói:

-Mặc kệ các ngươi có nói gì đi chăng nữa ta cũng không bỏ đứa trẻ này! Muốn bỏ nó, trừ phi ta chết!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên như tóe ra lửa, tức giận, tay nắm chặt lại, lạnh lùng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng cho là ta không dám!

Đuẩn Mặc Băng nhìn thấy Tiêu Thần Hiên vùng tay lên, đang chuẩn bị giáng lên mặt Khinh Vân Nhiễm, nhanh chóng chặn hắn lại, Tiêu Thần Hiên thấy vậy, tức giận nói:

-Buông tay!

Duẩn Mặc Băng nhìn Tiêu Thần Hiên, mỗi chữ mỗi câu nói ra:

-Tiêu Thần Hiên, nàng nói thật đó! Ngươi cũng đừng bức ép nàng nữa!

Quay đầu nhìn Khinh Vân Nhiễm, nói:

-Vân Nhiễm, cho ta thời gian ba ngày, khi ta trở về, nhất định sẽ nói cho muội nguyên nhân!

Thế chất nàng vô cùng suy yếu, hơn nữa lại thiếu máu, nếu dùng thuốc phá thai bình thường thì sẽ ra máu quá nhiều mà nguy hiểm tới tính mạng, hần muốn đi tới Vô Tình cốc, tìm loại thảo dược cứu mạng nàng, về phần vì sao bây giờ hần không nói cho nàng, bởi vì hần không muốn thấy nàng chịu khổ một mình trong ba ngày liền.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nhìn hần:

-Duẩn Mặc Băng, rốt cuộc ngươi đang giấu chuyện gì?

Duẩn Mặc Băng thờ dài, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo cầu khẩn:

-Thần Hiên, từ nhỏ đến lớn giờ ta chưa từng nhờ vả ngươi bất cứ chuyện gì. Nhưng bây giờ ta xin ngươi, trước khi ta trở về, không nên thương tổn nàng! Nếu như ngươi có chút quan tâm đến việc nàng sống chết thì sẽ không đối với nàng tàn nhẫn!

Nghe vậy, cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn Duẩn Mặc Băng, một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn vang lên:

-Duẩn Mặc Băng, ngươi vì nàng mà cầu xin ta?!?

Cho dù trong lòng rất tức giận nhưng Duẩn Mặc Băng là người như thế nào, hần biết rất rõ, hần hít sâu, làm cho mình bình tâm lại, từ kẽ răng phát ra vài chữ:

-Nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi!

Đôi mắt đen Duẩn Mặc Băng chớp động, gật đầu nói:

-Cảm ơn!

Nhưng hần đâu có biết, chuyện duy nhất mình thỉnh cầu lại bị chuyện xảy ra sau đó làm hỏng, cuối cùng không thể ngăn được Khinh Vân Nhiễm đi vào địa ngục, vạn kiếp bất phục.

Khinh Vân Nhiễm nhìn ra đôi mắt Duẩn Mặc Băng ảm đạm, nhưng rốt cuộc là cuối cùng có chuyện gì mà hần không thể nói cho nàng?

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, trầm giọng nói:

-Nhưng, ngươi phải lập tức rời khỏi đây ngay bây giờ!

Cuối cùng, Duẩn Mặc Băng nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, cúi đầu nói:

-Ta biết muội vẫn nghi ngờ, không nói cho muội bây giờ là tránh đi chút đau khổ cho muội. Ba ngày sau, nhất định ta sẽ đến Vương phủ tìm muội!

Nói xong liền đi ra ngoài, thi triển khinh công, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Khinh Vân Nhiễm chán ghét ngoảnh mặt sang chỗ khác, Tiêu Thần Hiên thấy thế liền trừng mắt nhìn Khinh Vân Nhiễm, người phụ nữ này quả thật khiến huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù, tức giận trong lòng không cách nào phát tiết được đành phải lạnh lùng phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đuổi tận giết tuyệt

Tại Minh Nguyệt lâu.

Tối hôm qua Tô Thiên Tuyết được chẩn đoán là đã mang thai, sáng sớm hôm nay đã có rất đông nữ tử trang phục màu mè, trên khuôn mặt mang theo nụ cười nửa giả nửa thật đi vào trong lâu, trong tay các nha hoàn theo phía sau là những lễ vật lớn nhỏ.

Tô Thiên Tuyết nhìn những phụ nữ biểu hiện không hề giống nhau này, khóe miệng vẽ ra điệu cười trào phúng không lịch sự, về mặt các nàng tuy đang cười, nhưng trong tâm chỉ sợ là đã hận đến mức ngứa răng rồi, đến đây chúc mừng thật ra là giả, muốn tìm thời cơ làm cho nàng ta một xác hai mạng.

Thị thiếp cuối cùng nói câu chúc mừng, nụ cười xinh đẹp của Tô Thiên Tuyết dần lạnh đi, quay đầu nhìn những chiếc lá thu rơi rụng ngoài cửa sổ, đôi mắt hơi nheo lại, lúc này có một nha hoàn về mặt tú lệ đi tới, cúi người xuống, ôn nhu nói với nàng ta:

-Chủ tử.

Tô Thiên Tuyết xoa mặt, đôi mắt đẹp như có làn sương, thần nhiên hỏi:

-Ngươi xử lý sạch sẽ chưa?

Ưu Nhã ngẩn ra, thấp giọng nói:

-Ưu Nhã làm việc, chủ tử có thể lo lắng sao?

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết như hàn băng, không còn vẻ ôn nhu như ngày xưa nữa, cười lạnh nói:

-Vạn điều sơ sẩy một, tự cho mình là thông minh, chỉ lừa gạt bản thân thôi!

Minh lộ ra chân tướng bao nhiêu, trong tâm nàng ta rất rõ, chỉ bất quá là do người kia quá si tình, nhờ hấn bảo vệ, nàng ta mới có thể may mắn thoát tội.

Ưu Nhã nhìn Tô Thiên Tuyết, muốn nói lại thôi:

-Chủ tử! Chuyện này...

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết bức mình, lạnh lùng quát:

-Ngươi muốn nói cái gì?

Ưu Nhã không giống Hạnh nhi xử lý mọi việc một cách đường hoàng, nàng ta luôn yên lặng đứng ở một bên, không nói một lời, vâng vâng dạ dạ, vô cùng cẩn thận, chỉ có như vậy, nàng ta mới có thể ở lại bên cạnh Tô Thiên Tuyết, chỉ tiếc, lòng của nàng không tàn nhẫn bằng Hạnh nhi.

Nàng ta thấp giọng hỏi:

-Vương phi không hề uy hiếp gì đến địa vị của chủ tử, sao chủ tử lại phải đuổi tận giết tuyệt nàng ấy?

Tô Thiên Tuyết thở dài ra một hơi, mím môi cười lạnh nói:

-Ưu Nhã, ngươi ở Vương phủ còn lâu hơn ta, thái độ của Vương gia đối với ả ta trước kia như thế nào? Bây giờ như thế nào? Ngươi rõ ràng hơn ta nhiều!

Ưu Nhã nghe ra được ý tứ của Tô Thiên Tuyết trong lời nói, thần nhiên:

-Nhưng Ưu Nhã nhìn ra được tâm của Vương phi không hề thuộc về Vương gia, nhưng thật ra Vương gia...

Nói đến đoạn này, nàng ta không dám nói tiếp nữa.

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết sắc bén:

-Ngay cả ngươi cũng nhìn ra, ta không phải kẻ ngu, làm sao không thấy được. Có lẽ Vương gia không phát hiện rằng hấn đã mềm lòng với ả ta, không tàn nhẫn xuống tay được. Muốn giữ chặt ả ta ở bên cạnh, cho dù có hoài nghi đứa trẻ trong bụng ả ta không phải cốt nhục của hấn cũng không nhẫn tâm bỏ nó, đổi lại là nữ nhân khác thì hấn sẽ quả quyết mà không do dự như vậy!

Tiêu Thần Hiên hận Kinh Vân Nhiễm, đó là bởi vì nàng ấy có liên quan đến cái chết của Minh Nguyệt, nhưng khi Tô Thiên Tuyết xuất hiện thì hận ý đối với Kinh Vân Nhiễm của Tiêu Thần Hiên lại suy giảm. Đối với nỗi hận đó, nếu như thật sự khắc sâu vào xương tủy thì sao hấn lần nào cũng không ra tay được?!?

Tiêu Thần Hiên đối với người khác có thể lãnh huyết vô tình, nhưng nếu là người hấn thích, thậm chí là người phụ nữ hấn yêu thì làm sao có thể tuyệt tình được? Vì thế, nàng ta muốn cắt đứt sợi dây liên quan giữa Kinh Vân Nhiễm và Tiêu Thần Hiên, hơn nữa làm cho nàng ấy vĩnh viễn không yêu hấn, chỉ có làm ra chuyện thật khủng khiếp, kinh hoàng mới có thể đạt được mục đích này.

Nam Phong uyển.

Khinh Vân Nhiễm ngồi trong phòng đánh đàn, sau khi được thầy gởi chỉ dạy, khả năng đánh đàn của nàng tiến bộ không ít, nhưng so với trình độ cao thủ thì còn kém xa. Khóe miệng cười tự giễu, trước kia ở phủ Thừa tướng, nàng không thích nhưng bây giờ nó lại thành một niềm vui.

Tối hôm qua, ánh mắt trước khi đi của Duẩn Mặc Băng hiện lên trong đầu nàng, thật lâu vẫn không tan đi được.

Tú nhi nhìn thần sắc Khinh Vân Nhiễm tiêu tụy, trong lòng thấy khổ sở, nhẹ giọng an ủi:

-Tỷ tỷ, nếu có chuyện gì không vui, người có thể nói ra cho Tú nhi cùng chia sẻ!

Khinh Vân Nhiễm hiện lên đau xót nhưng biến mất rất nhanh, lắc đầu nói:

-Tú nhi, từ tối hôm qua đến giờ, ta vẫn thấy không yên, cảm giác là sắp có chuyện gì xảy ra.

Tú nhi thờ dãi, cúi đầu nói:

-Tỷ tỷ, có chuyện này muội không muốn nói, nhưng không nói cũng thấy không tốt. Tối hôm qua, đại phu chẩn đoán là cô nương Thiên Tuyết đã có mang một tháng.

Về mặt Khinh Vân Nhiễm bình thản, hóa ra là mang thai thật rồi, bất quá việc này chẳng có liên quan gì đến nàng, nhưng trong tâm lại thấy hơi khó chịu, không vì chuyện gì khác, vừa nghĩ đến việc Tiêu Thân Hiến đụng vào nữ nhân khác rồi lại đụng vào nàng, cảm thấy ghê tởm! Bình tâm trở lại, nàng tự khuyên mình không nên nhớ lại việc này nữa.

Tú nhi thấy Khinh Vân Nhiễm hơi thất thần, nhẹ giọng nói:

-Tỷ tỷ, sáng nay các chủ tử đều đến Minh Nguyệt lâu tặng lễ vật, nếu chúng ta không làm như vậy chỉ sợ người ta bàn ra tán vào.

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, tặng lễ vật? Mọi người đều đã lựa chọn thuốc bổ, nhưng nếu chẳng may đứa trẻ trong bụng nàng ta xảy ra chuyện gì đó thì nàng sẽ gặp rắc rối. Nếu tặng trang sức quý thì sợ là quá nhiều rồi, trong lòng có chút buồn bực, vì một người mà mình không thích, suy nghĩ xem nên tặng người ta lễ vật gì cho tốt, thật sự là quá buồn cười.

Nàng ngẩng đầu, hỏi ý kiến Tú nhi:

-Nhất thời ta không nghĩ ra nên tặng gì mới tốt, Tú nhi, muội có đề xuất gì hay không?

Tú nhi mím môi suy nghĩ một lúc, mỉm cười đề nghị:

-Không bằng tặng túi thơm đi, túi thơm vốn là vật trừ tà, bây giờ thân thể nàng ta đang cần phải bảo vệ, tránh những điều không tốt, tặng túi hương là tốt nhất rồi!

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, mang theo chút nghi vấn:

-Tặng cái này có được không?

Tú nhi cười nói:

-Lễ phẩm quý trọng cũng không mang tâm ý gì, nếu như có ý, thì chỉ là dụng tâm thôi, huống hồ Thiên Tuyết cô nương cũng không thiếu đồ quý giá.

Khinh Vân Nhiễm vuốt má, thản nhiên nói:

-Được rồi! Hôm nay ta cố gắng làm nhanh một chút, hôm nay có thể thêu được một đôi túi thơm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Tuyệt tình bắt phá thai

Đêm tối, Khinh Vân Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bóng cây rập rờn, tựa hồ như nổi gió rồi, cái lạnh cuối thu đầu đông đã đến, nàng cất bước đi tới, mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh lẽo thổi tới làm nàng bị bất ngờ lạnh đến rùng mình.

Cúi đầu, nhẹ cau mày, lông mi cong vút rung động, bàn tay nhỏ bé trắng muốt chạm vào bụng, bình thường thì bụng thỉnh thoảng bị đau, nhưng từ hôm qua, sau khi nàng bị ra máu thì không bị, có phải thai nhi xảy ra chuyện gì không?

Tú nhi vừa mới từ bên ngoài vào, nhìn thấy Kinh Vân Nhiễm mặc quần áo mỏng manh đứng cạnh cửa sổ, vội vàng lấy từ trong tủ áo khoác, đi tới bên cạnh khoác lên thêm cho nàng.

Kinh Vân Nhiễm quay đầu, thấp giọng nói:

- Tú nhi, Thiên Tuyết cô nương có nhận túi thơm không?

Tú nhi nhếch miệng, đáp:

- Rồi ạ! Xem phản ứng của nàng ta thì có vẻ là thích!

Kinh Vân Nhiễm thở dài, đột nhiên nghĩ đến một việc, âm giác việc tặng túi thơm có gì đó không tốt.

Tú nhi thấy nàng mặt ủ châu mày, vội vàng nói:

- Tỷ tỷ đang lo lắng chuyện gì sao?

Kinh Vân Nhiễm híp mắt lại, lấy tay dụi mắt, cúi đầu nói:

- Không có việc gì!

Tặng thì cũng đã tặng rồi, hối hận thì cũng vô ích, hy vọng là mình đã suy nghĩ quá nhiều! Chuyện có liên quan đến Thiên Tuyết không tốt lắm, sau này, nàng nên ít tiếp xúc với nàng ta thì hơn

Tú nhi cười cười, nói:

- Vậy thì tốt rồi! Tỷ tỷ, trời không còn sớm nữa, Tú nhi đi chuẩn bị bữa tối!

Kinh Vân Nhiễm xoa mặt, nhìn Tú nhi rời đi, trên mặt hiện lên u sầu, nàng vẫn phiền lòng một chuyện, cuối cùng là Duẩn Mặc Băng đã giấu nàng chuyện gì?

Bây giờ nàng chỉ có thể chờ hán trở về mới có thể biết rõ ràng!

Minh Hiền uyển, một nha hoàn vội vã chạy vào, cả kinh kêu lên:

- Vương gia, không tốt rồi!

Tiêu Thần Hiền đi từ trong phòng ra, biểu tình lạnh lùng, ánh mắt tối lại, thấy bộ dáng nha hoàn bối rối, nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiểu nha hoàn bị hán làm cho hoảng sợ hơn, kinh hoàng thất thố, vội vàng quỳ xuống, sợ hãi nói:

- Vương gia, Thiên Tuyết cô nương sảy thai rồi!

Tiêu Thần Hiền quát lạnh:

- Người nói cái gì!?

Giọng nói hán điên cuồng khàn khàn, trong mắt hán hiện lên tức giận, khiếp sợ và kinh hoàng làm tâm hán chấn động.

Tiểu nha hoàn sợ hãi đứng lên, giọng nói run run:

- Người ở Minh Nguyệt lâu mới lúc này tới đây báo tin, nói Thiên Tuyết cô nương đột nhiên sảy thai!

Tiêu Thần Hiền sững lại, cắn răng, nổi giận nói:

- Một đám phế vật, các người hầu hạ nàng như thế nào???

Trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy, hán vội vàng chạy tới Minh Nguyệt lâu.

Vài nha hoàn và ma ma đang đứng ở trong phòng, hán không để ý mọi người hành lễ, chạy vội vào trong, thấy Tô Thiên Tuyết đang nằm trên giường, trong lòng vô cùng đau xót.

Những sợi tóc của nàng ta vương vãi tán loạn, đôi mắt sưng đỏ, lông mi còn đọng lệ, vẻ mặt tái nhợt, trống rỗng, ánh mắt bi thống làm cho trái tim hán vô

cùng đau đớn.

Tiêu Thần Hiên vội vàng tiến lên, ngồi bên giường, kéo tay nàng ta hỏi:

-Thiên Tuyết, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao đang tốt lại bị xảy thai?

Tô rơi lệ đầy mặt, khuôn mặt tái nhợt trần đầy bị thương, nước nở nói:

-Hiên, xin lỗi, con của chúng ta, đều do thiếp không tốt, nếu như không phải...

Vừa nói, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Tiêu Thần Hiên đau lòng, kiên dung trước mắt vô cùng yếu đuối, cực kỳ giống Minh Nguyệt của hắn, an ủi:

-Thiên Tuyết, con thì sau này chúng ta có thể có lại, không nên quá đau buồn!

Tô Thiên Tuyết dựa vào vai Tiêu Thần Hiên, bắt đầu khóc lóc, Tiêu Thần Hiên ôm chặt nàng ta vào ngực, một lúc lâu sau, Tô Thiên Tuyết mới chậm rãi ngừng nước mắt, tâm tình dần dần ổn định.

Tô Thiên Tuyết rời vai Tiêu Thần Hiên, nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt chứa uẩn khúc, cắn răng phần hận nói:

-Hiên! Chẳng nhất định phải vì con chúng ta mà báo thù!

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên cau mày, đôi mắt lạnh lùng tối lại, vội vàng truy hỏi:

-Báo thù gì? Con là bị người khác hại chết?!

Nước mắt Tô Thiên Tuyết rơi như mưa, buồn bã nghẹn ngào nói:

-Thiếp cũng không dám tin, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, thiếp không thể không tin! Thiếp không biết Vương phi tỷ tỷ lại hận mình đến vậy, ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha!

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, trong ánh mắt hiện lên hàn ý, lạnh như băng, nói:

-Nàng nói việc này là do nàng ta làm?

Tô Thiên Tuyết gật đầu, trong mắt sung đỏ hiện lên lạnh lẽo, quay đầu nói với Ưu Nhã:

-Ưu Nhã, mang thứ đó đến đây!

Ưu Nhã hơi chần chừ, cuối cùng hai tay đem túi thơm đưa cho Tô Thiên Tuyết.

Tô Thiên Tuyết đưa túi thơm cho Tiêu Thần Hiên, về mặt bị phần thống hận, cắn môi nói:

-Đây là túi thơm Vương phi đưa cho thiếp, thiếp thấy vật này rất khác biệt, vô cùng thích, hai ngày nay đều mang bên người, ai ngờ túi thơm này lại chứa Xạ hương! Đứa con đáng thương của thiếp, đã bị chính thiếp hại chết rồi!

Tiêu Thần Hiên không tin Khinh Vân Nhiễm lại ác độc như vậy, nhưng bằng chứng rõ ràng, một hồi lâu sau, hắn trầm giọng nói:

-Có phải có hiểu lầm gì không?

Đôi mắt đẹp của Tô Thiên Tuyết tròn to, nhìn hắn không thể tin được, lời nói ướm át:

-Hiên, chẳng lẽ chàng không tin lời thiếp? Túi thơm này là do nàng ta thêu rồi tặng cho ta! Chàng có thể đi đối chất!

Tiêu Thần Hiên cắn chặt hàm răng, nắm chặt túi thơm, trên trán nổi rõ gân xanh đôi, mắt lóe ra lửa giận, tức giận đến đỉnh điểm, ác phụ đáng chết kia!

Hắn từng đáp ứng Duẫn Mặc Băng không thương tổn nàng, nhưng nàng là hung thủ giết chết con hắn, hắn không thể tha được!

Giờ ngo, Khinh Vân Nhiễm đang ở trong phòng thì ngoài cửa vang lên nhưng tiếng quát to, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tú nhi, nàng đột nhiên bừng tỉnh, lập tức có một đám nha hoàn cùng ma ma tiến vào, trong đó có một ma ma bưng theo bát thuốc.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm run lên, nhìn ra cửa, Tiêu Thần Hiên khuôn mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm đi đến, ngực phập phồng, cực kỳ nổi giận, cả người tỏa ra luồng khí làm người khác không rét mà run lên cảm cập.

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, mới có hai ngày không tới mà bây giờ phiền toái đã tìm đến nàng? Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cứng lại, lạnh lùng hỏi:

-Vương gia tới đây có chuyện gì sao?

-Tiện nhân!

Tiêu Thần Hiên rống giận tàn bạo, một phát tát giáng xuống, nàng không chịu được lực đạo từ tay hắn, lao đảo ngã xuống, thoáng chốc, cái bụng hơi nhỏ lên truyền đến đau đớn.

-Ngươi dám hại Thiên Tuyết, Bồn Vương cho ngươi sống không bằng chết!

So với hàn băng thì lời nói còn lạnh hơn nhiều, làm cho người xung quanh chấn động.

-Ta không làm chuyện gì cả!

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên hận ý, một tay ôm bụng, xoa nhẹ rồi đứng lên, cố nén quặn đau trong bụng, lạnh lùng kêu lên.

-Không làm? Vậy ngươi đưa cho Thiên Tuyết cái gì?

Tiêu Thần Hiên lấy ra vật chứng, một tay đè nàng trên bàn, phần nộ không kiềm chế bóp chặt cổ nanh, ánh mắt tàn khốc đầm máu, điên cuồng tàn bạo.

-Không phải ta! Đồ hỗn đản không biết đúng sai này!

Khinh Vân Nhiễm phần nộ kêu to, trong mắt lộ ra oán hận cực điểm.

-Ngươi dám mắng ta? Tốt lắm!

Hắn buông tay ra, cười vô cùng lạnh lùng, ánh mắt sắc nhọn làm người ta sợ hãi, đôi mắt lạnh như băng, cực kỳ phần nộ hét lớn:

-Bụng bắt thuốc lại đây!

-Ngươi muốn làm gì?

Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn bụng bắt thuốc, lạnh lùng nhìn nàng, cả người cứng đờ.

-Bảo thù, ngươi hại Thiên Tuyết sảy thai, lấy mạng nghiệt chủng trong bụng ngươi đền tội!

Tiêu Thần Hiên từng bước một đi tới trước mặt nàng, ánh mắt như hàn băng, tàn nhẫn đâm vào lòng nàng.

-Ta không uống!

Khinh Vân Nhiễm hoảng sợ lùi về phía sau, nước mắt tràn ra như sắp vỡ đê, thân thể gầy yếu rất nhanh chạy ra ngoài cửa, nàng không muốn đưa con trong bụng nàng rời khỏi nàng...

-Không phải do ngươi!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên vô cùng lạnh lẽo, bước xa như bay, tiến lên bóp chặt cằm nàng, bóp miệng nàng, đem thuốc đổ nhanh vào trong miệng.

Khinh Vân Nhiễm khó khăn nuốt thuốc xuống, ánh mắt gắt gao nhìn hắn, tiếng nói khàn khàn lộ ra tuyệt vọng vô cùng thê lương:

-Tiêu Thần Hiên, ta vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay, ta nguyện rửa ngươi, cả đời không có được tình yêu, hai bàn tay trắng, cô độc sống quãng đời còn lại...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đau đớn triệt nội tâm

Khinh Vân Nhiễm nằm ở trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cái chăn, toàn thân run rẩy kịch liệt, da thịt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng, đôi môi cánh hoa tái nhợt bị cắn nát, cảm giác đau đớn, thân dưới như bị xé rách, đau đớn khắc cốt ghi tâm, trong đầu nàng thấy ù ù, chỉ cảm thấy cảnh trước mắt vô cùng tối, thiếu chút nữa thì chết ngất.

Đứng ở cạnh giường là Trương ma ma không chịu nữa, ôn nhu an ủi:

-Vương phi, người cũng không nên tự làm khổ mình như vậy, buông lỏng thân thể, đến đúng thời điểm thì thai nhi sẽ trôi ra ngoài...

Khinh Vân Nhiễm khóc lóc lắc đầu, nước mắt dính bừa trên mặt, trong bụng truyền đến đau đớn thấu xương, cảm giác như có một dòng chất lỏng chảy ra ở thân dưới, không kiềm chế kêu lên một cách bí thống:

-Ồ trong bụng, ở trong bụng, đừng rời khỏi mẫu thân...

Cửa phòng đóng chặt che đi cảnh làm cho người ta sợ hãi.

Một tiếng kêu đau đớn thấm thiết triệt nội tâm từ trong phòng truyền ra, làm cho Tiêu Thần Hiền đứng ở ngoài cửa thân thể đột nhiên cứng đờ, sau lưng như có một luồng khí lạnh, hần kinh ngạc nhìn cánh cửa đang được đóng chặt, nội tâm rối bời, hôm nay nữ nhân đó phải gánh chịu đau đớn, tất cả đều là tự làm tự chịu, hần không can đồng tình với nàng.

Tiếng thét chói tai thể lương vang trời, vỡ vụn: “Á...”

Thân thể Tiêu Thần Hiền bắt đầu run rẩy, bàn tay bóp chặt lấy thành gỗ ở hành lang, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, sau một khắc hần dùng lực phá vỡ cánh cửa, một tiếng động lớn, mọi người trong phòng kinh hãi, lúc đầu trong phòng đầy mùi thơm, nhưng bây giờ đã được thay thế bởi mùi máu nồng đến tận trời! Mùi hần chỉ ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, trong khoảnh khắc làm cho hần chóng mặt.

Nha hoàn canh giữ ở bên ngoài thấy vậy, kinh hoàng thất thố ngăn hần lại:

-Vương gia, ngài không thể vào, nếu như bị dính máu thì đó là điềm xấu!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền ngẩn ra, mặt tái xanh đầy nha hoàn, nổi giận nói:

-Cút ngay!

Nói xong hần nhanh đi vào bên trong.

Nha hoàn bị hần đẩy ngã trên mặt đất, cả kinh kêu lên:

-Vương gia, người không thể vào trong được!

Tiêu Thần Hiền đi vào trong phòng, về mặt khiếp sợ nhìn Khinh Vân Nhiễm đang nằm ở trên giường, chỉ thấy nước mắt nàng rơi khắp nơi, tóc tai bừa bộn, cả người đầy mồ hôi, hàm răng cắn chặt, khuôn mặt vì đau đớn thống khổ mà vặn vẹo, toàn thân run rẩy kịch liệt, bộ dáng thống khổ như đang phải chịu cực hình tàn bạo nhất trên đời.

Hần hoảng sợ nhìn thấy trên giường đầy máu tươi, giống như rơi vào hầm băng, trong nháy mắt toàn thân trở nên lạnh lẽo, thân thể cứng như tượng, mấp máy môi nhưng lại không phát ra bất cứ lời nào, hai chân như bị chôn xuống đất, nâng lên không được, hần tiến lên từng bước vô cùng nặng nề, ngực có cảm giác như bị ai đâm xé.

Mấy nha hoàn cầm trong tay băng gạc thấm đầy máu tươi, một chậu nước sạch lại thay cho một chậu nước đầy máu, nhìn mà thấy giật mình! Khắp nơi đều là máu tươi, trên mặt Khinh Vân Nhiễm đầy nước mắt và mồ hôi, những hình ảnh đó đan vào nhau làm cho nơi này tựa như địa ngục trần gian.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền tối lại, lạnh lùng nhìn mọi người ở đây, một lúc lâu sau mới khàn khàn nói ra vài chữ, lạnh lẽo:

-Có chuyện gì xảy ra?

Một bà đỡ có kinh nghiệm là Trương ma ma, run run nói:

-Hồi bẩm Vương gia, đứa trẻ trong bụng Vương phi lớn vẫn không ra được, hơn nữa hạ thân chảy máu không ngừng, lão nô đã cho Vương phi uống thuốc cầm máu nhưng không biết nguyên nhân tại sao, cho dù đã dùng...

Tiêu Thần Hiền chớp mắt nhìn Khinh Vân Nhiễm, thì thấy ánh mắt nàng như sắp tan ra, thân thể co quắp, hấp hối như đã đau đớn tới cực điểm, ngay cả chuyện xảy ra xung quanh mình cũng hoàn toàn không hề hay biết!

Tiếng kêu thấm thiết lại vang lên.

Lộ ra thống khổ vô tận cùng oán hận sâu nặng, tiếng kêu thấm thiết, thể lương, Tiêu Thần Hiền không ngừng đau đớn, linh hồn hần như bị xé rách, thân thể hần hơi run lên, đôi mắt vì đau đớn trong ngực mà trở nên mờ hồ, cảm thấy hít thở không thông, như là bị trúng một kích mà thương nặng, sợ hãi cực đỉnh ập vào trong lòng hần.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền hung thần ác sát trừng mắt nhìn những người xung quanh, phần nộ quát:

-Nếu tính mạng Vương phi không giữ được thì các ngươi đừng nghĩ còn sống mà đi ra ngoài!

Tất cả đều run rẩy, quỳ xuống khóc hô:

-Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!

Tiêu Thần Hiên sải bước tiến đến, đứng ở bên giường nàng, bắt lấy tay Kinh Vân Nhiễm, găt gao cầm chặt , khàn giọng hô to:

-Kinh Vân Nhiễm, không cho ngươi chết, Bỏ Vương không đồng ý, nếu ngươi có dừng khí chết, ta nhất định cho Kinh gia nhà ngươi vạn kiếp bất phục!

Hắn kêu to giống như cuồng phong vũ bão làm cho Kinh Vân Nhiễm quay đầu sang, nhìn thấy khuôn mặt mà nàng suốt đời khó quên, hận tới thấu xương, cực kỳ ghê tởm! Một ngụm máu tươi phun vào mặt hắn, đau đớn triệt nội tâm, quát to:

-Súc sinh, cắt cho ta!

Trên mặt Tiêu Thần Hiên có mảng đỏ, đôi mắt nhiễm máu, trước mắt trở nên mơ hồ, lỗ tai ong ong, chỉ nghe thấy nàng gắng sức gào lên:

-Ta cả đời này cũng không muốn nhìn thấy ngươi!

Trong lòng truyền đến từng đợt quặn đau, thờ dốc dồn dập, hô to:

-Ngươi dám chết, ta nhất định sẽ theo ngươi tới tận địa ngục!!!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Huyết nhục mơ hồ

Kinh Vân Nhiễm đau đến lẫn lộn, không nói nên lời, trong tâm đau tới thấu xương, như hồng thủy, mãnh thú tấn công nàng, đau đớn mãnh liệt, thật sự không chịu nổi nữa rồi! Hết phẩm một tiếng, nàng gục đầu xuống, không cử động nữa!

Tiêu Thần Hiên lay thể không hề cử động của nàng rất mạnh:

-KINH VÂN NHIỄM!

Biết rõ Kinh Vân Nhiễm khí sắp tuyệt, Trương ma ma kinh hãi thất thanh hét to:

-Vương gia, mau ấn huyết nhân trung của Vương phi, nếu chậm sẽ không kịp nữa...

Thần kinh hắn đau nhức như bị lăng trì, tế bào toàn thân la hét sợ hãi, ngón tay tàn nhẫn ấn thật mạnh vào huyết nhân trung của nàng, tiếng nói vô cùng thê lương:

-Kinh Vân Nhiễm, không cho chết! Tỉnh lại, có nghe hay không!? Tỉnh lại cho ta...

Kinh Vân Nhiễm khó khăn mở mắt ra, toàn thân không có chút khí lực, khuôn mặt Tiêu Thần Hiên run run, trong mắt không giấu được kinh hãi, mà đáy mắt Kinh Vân Nhiễm hận ý không hề giảm, khí tức mong manh, nói:

-Không chứng kiến ngươi bị báo ứng, ta sẽ không chết!

Nghe vậy, cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, đôi mắt đen nhìn Kinh Vân Nhiễm đầy khiếp sợ, lúc này Trương ma ma đột nhiên kêu lên:

-Vương phi, mau dùng sức, đứa trẻ sắp ra rồi...

Bụng Kinh Vân Nhiễm co lại, chỉ cảm thấy có một vật trôi ra ngoài, ma ma lấy ra một khối màu đỏ, bắt một nha hoàn cầm một cái chậu lại đây, nha hoàn đi tới nhìn thấy khối thịt màu đỏ đỏ sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu không có phản ứng.

Tâm Kinh Vân Nhiễm đột nhiên bị chấn động, tay không chút khí lực giờ lên, duỗi giữa không trung, tiếng gọi thê lương, tuyệt vọng:

-Cho ta, cho ta, con của ta...

Ngay lúc này, Tiêu Thần Hiên không biết mình muốn nói gì, ngực chấn động, từ trước hắn cũng đã từng thấy những cảnh máu tanh, cảnh tượng thảm khốc, nhưng hôm nay lại rung động, làm hắn có cảm giác thống khổ, đây là lần đầu tiên!

Trương ma ma liếc nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, ánh mắt đồng cảm nhìn Kinh Vân Nhiễm, đánh bạo chậm rãi đưa tay đến trước mặt nàng, lòng bàn tay đang nâng khối thịt đỏ lên run rẩy giật mình, mắt, mũi, tai đều đã hình thành hết, đó là một bé trai có thể sống – ăn uống – hít thở.

Cả người Khinh Vân Nhiễm run rẩy dữ dội như có bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ nàng, không cách nào hít thở được, nàng mở rộng miệng, ngực thò dộc, hốc mắt Tiêu Thần Hiên đỏ lên, khoe mắt mờ hồ như có chất lỏng, thống khổ nhắm mắt lại, điên cuồng quát:

-Mang đi! Mau mau mang đi. .

Thân thể Trương ma ma rung mình, tay run lên bần bật, khối thịt cảm trong tay rơi xuống đất, huyết nhục mờ hồ, máu bắn khắp nơi, về mặt Trương ma ma hoảng sợ, vội vàng nhặt từ thai lên, hoảng hốt, thất thố chạy ra ngoài nhưng cảnh này đã để lại cho tâm Khinh Vân Nhiễm một bóng ma kinh khủng cả đời.

Khinh Vân Nhiễm không kiềm chế được tâm tình mình, khàn cả giọng, khóc không thành tiếng, hét lên thê lương:

-Tại sao lại đối xử với ta như vậy???

Quay đầu hung hãn cắn vào cổ Tiêu Thần Hiên, trong nháy mắt, trong miệng đầy mùi máu, Tiêu Thần Hiên không cử động, cho dù nàng thể hiện ra hận ý, phun ra máu tươi của mình. . .

Hồi lâu, hàm răng Khinh Vân Nhiễm buông lỏng, giống như khí đã tuyệt, gục đầu trên vai hắn, không hề nhúc nhích, Tiêu Thần Hiên thấy thế, hoảng sợ kêu lên:

-Khinh Vân Nhiễm!

Ngón tay lần đến mũi nàng, đầu ngón tay phát run, sợ hãi như thủy triều ập tới, không cách nào hô hấp, giống như mất đi tri giác, ánh mắt đen như mắt đi tất cả.

Giọng nói khàn khàn, cổ họng như nứt ra vì đau đớn:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng nghĩ lấy cái chết có thể trốn được ta, ta không cho, ngươi vĩnh viễn cũng đừng nghĩ muốn. . .

Đột nhiên từ cửa truyền đến một tiếng động lớn, sau đó có một tiếng quát to:

-Vân Nhiễm!

Giọng nói quen thuộc làm cho Tiêu Thần Hiên ngẩn ra.

Đuẩn Mặc Băng nhanh chóng đi đến, khi nhìn thấy cảnh bên trong thì cả người run run, tiến lên, nắm lấy cổ tay Khinh Vân Nhiễm, trong mắt hiện lên sức sống, nhanh chóng điểm mấy huyết đạo bảo vệ mạch trên người nàng, lấy từ trong người một cái lọ nhỏ, lấy một viên thuốc nhét vào miệng nàng.

Đuẩn Mặc Băng quát lạnh:

-Tránh ra!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên trống rỗng như một cây ma biết đi, vô ý thức làm theo lời Đuẩn Mặc Băng.

Đuẩn Mặc Băng nhanh chóng lấy ra một cái bình nhỏ, lấy ra Tử tức thảo tìm được ở Vô Tình cốc, uống một ngụm nước suối, không thèm để ý là Tiêu Thần Hiên đang ở đây áp vào miệng nàng, Tử tức thảo vốn là loại thảo dược thánh phẩm có thể cứu mạng, trăm năm mới mọc một lần, khi dùng cùng với nước suối ở dưới ánh trăng thì có công dụng cải tử hoàn sinh.

Tiêu Thần Hiên đứng như tượng ở một bên, nhìn Đuẩn Mặc Băng toàn tâm toàn ý che chở cho Khinh Vân Nhiễm, trong lòng cảm thấy đồ kỳ mãnh liệt, ngực như bị đánh một quyền nghiêm trọng, làm hắn cách xa nàng hơn!

Tìm Khinh Vân Nhiễm cuối cùng cũng đập lại, Đuẩn Mặc Băng thở phào nhẹ nhõm, song bởi vì mất máu quá nhiều mà lúc nào có thể tỉnh lại cũng chưa biết rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vốn không còn chút máu, sau chuyện này thì sở nên trắng xám như khói, phảng phất muốn theo gió bay đi.

Ánh mắt Đuẩn Mặc Băng như ngọn đuốc nhìn Tiêu Thần Hiên, tức giận đến nổi hắn không để ý gì đến tình nghĩa mười năm mà muốn giết Tiêu Thần Hiên, trong mắt âm lãnh mang theo hàn khí, về mặt phức tạp, hai tay nắm chặt, run run, điên cuồng hét lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi từng đáp ứng với ta chuyện gì?

Tiêu Thần Hiên nhìn đôi mắt của hắn chứa ngọn lửa phản nộ, bỗng hiện lên sát ý mãnh liệt, trong lòng căng thẳng, nói:

-Nàng hại Thiên Tuyệt, ta. . .

Đuẩn Mặc Băng nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên:

-Lại là Tô Thiên Tuyệt! Phụ nữ dối trá kia, ngươi chị cần gấp phải chuyện có liên quan đến nàng ta là không thể nói lý được!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên hiện ra vẻ phức tạp, thấp giọng nói:

-Nhưng nàng ta hại Thiên Tuyết sảy thai, người cũng từng nói đứa trẻ này không thể giữ được, ta chỉ là...

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng lạnh lẽo, trợn mắt nhìn, lạnh giọng nói:

-Nữ nhân Tô Thiên Tuyết đó có thai!?!? Thế chất nàng ta lạnh như vậy, căn bản không có khả năng thụ thai!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trong lòng sinh nghi

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống, đôi mắt đen sắc bén tối lại, lạnh giọng kêu lên:

-Người nói cái gì?

Đôi mắt thâm thúy của Duẩn Mặc Băng hiện lên ánh mắt âm u, giọng nói như hàn băng lạnh thấu xương:

-Lần trước nàng ta trúng kịch độc, khi ta bắt mạch biết thể chất nàng ta vô cùng lạnh, hơn nữa thập nhật thực tâm là một chất cực độc, kể từ đó, nàng ta mặc dù đã được giải độc nhưng đời này kiếp này cũng không có cách nào để thụ thai!

Trong lòng Tiêu Thần Hiên căng thẳng, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hai tay nắm thật chặt, ánh mắt không thể tin được, ngẩng đầu lên, lạnh giọng quát:

-Người hoài nghi là Thiên Tuyết giả mang thai, mượn chuyện này để hại Vân Nhiễm!?!?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng tối lại, chữ chữ lạnh như băng:

-Ta không phải hoài nghi mà là vững tin!

Ngực Tiêu Thần Hiên bị chấn động mạnh, lắc đầu không tin, nói:

-Không, không có khả năng, Thiên Tuyết không loại phụ nữ có tâm địa ác độc...

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng như có lửa nóng cháy, sáng quắc nhìn Tiêu Thần Hiên, giọng nói lạnh lùng:

-Nàng ta là dạng phụ nữ gì? Ngay từ đầu người đã không nhìn thấu được!

Nội tâm Tiêu Thần Hiên rối bời, cẩn thận ngẫm lại, hẳn thiên vị Thiên Tuyết quá mức, đối với lời nói của nàng ta tin ngay mà không hề nghi ngờ chút nào, không điều tra rõ ràng đã định tội Khanh Vân Nhiễm. Nhưng hẳn vừa nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng cùng Duẩn Mặc Băng và Sở Vương mập mờ không rõ ràng, đối với sự trong sạch của nàng không khỏi hoài nghi, như ngọn lửa thiêu đốt cô đại, không tự chủ được tin tưởng Thiên Tuyết, tình cảnh như vậy giống như Khanh Vân Nhiễm mới vào phủ, đối với nàng không có một chút tin tưởng.

Tâm Duẩn Mặc Băng như băng giá, trầm giọng nói:

-Người quá tin tưởng nữ nhân đó rồi! Người nên rõ ràng, nàng ta có phải Minh Nguyệt hay không, chỉ là một tiểu thư nhà ai không rõ lại lịch. Người ngay cả chuyện như thế nào cũng chưa điều tra rõ nhưng lại tin tưởng nàng ta đến vậy, ta thấy người sớm muộn gì thì cũng chết trên tay nàng ta.

Đáy mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, thật lâu không tan, ánh mắt khó đoán, lạnh giọng quát:

-Đủ rồi! Người nói Thiên Tuyết mang thai là giả nhưng có chứng cứ gì không?

Duẩn Mặc Băng thở hắt ra, lạnh lùng nói:

-Ta hỏi người, là vị đại phu nào bắt mạch cho nàng ta, nàng là vì sao mà bị sảy thai, lúc sảy thai thì ai là người xử lý? Trong chuyện này nhất định có sự tham gia của người khác, người có chứng thực hay không? Nếu như không có, tại sao không đáp ứng lời khẩn cầu của ta, cố ý bỏ đứa con của Khanh Vân Nhiễm, thiếu chút nữa hại nàng mất mạng?

Tiêu Thần Hiên nhất thời nghẹn lời, lúc ấy, hẳn đích thực là không công tâm, mất đi lý trí, hơn nữa thân thể của đứa trẻ đó, không phải của Duẩn Mặc Băng, mấu chốt là Sở Vương, hẳn phóng đảng không kiềm chế được, có khả năng đã ra tay với Khanh Vân Nhiễm, hơn nữa cửa chi, ánh mắt của hắn đều quan tâm quá mức tới Khanh Vân Nhiễm, mà nàng cũng từng sau lưng mình hôn môi với Sở Vương ở Không Đình viện.

Duẩn Mặc Băng thấy hắn không nói lời nào, tiếp tục nói:

-Được! Cho dù Tô Thiên Tuyết quả nhiên có mang bầu đi chăng nữa thì tại sao nàng ta sảy thai?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên âm trầm, sống lưng cứng lại, nói:

-Thiên Tuyết sảy thai là bởi vì trong túi thơm có giấu Xạ hương, mà cái túi thơm kia là do Khinh Vân Nhiễm tặng cho nàng!

Đuẩn Mặc Băng chau mày, ánh mắt lưu chuyển, thấp giọng nói:

-Nếu là như thế thì người cầm qua túi thơm kia đều có thể nghi ngờ! Người khẳng định là do Khinh Vân Nhiễm giấu nó? Nàng có lý do gì để hại Tô Thiên Tuyết?

Tiêu Thần Hiên muốn nói lại thôi:

-Ta...

Đuẩn Mặc Băng nắm chặt hai tay, phần nộ trong lòng không át được, nói:

-Sự tình đã đến nước này, đã thương tổn rồi thì nhiều lời cũng vô ích. Mặc dù không thể cứu được tính mạng đứa trẻ thì cũng phải trả lại sự trong sạch cho nàng!

Ưu Nhã đẩy cửa ra, nhanh chóng đi vào trong phòng, nhỏ giọng nói với Tô Thiên Tuyết đang nằm trên giường:

-Chủ tử, Vương gia cùng Ngọc diện công tử đang đi tới đây! (Ngọc diện công tử là biệt danh của Đuẩn Mặc Băng)

Đôi mắt đẹp của Tô Thiên Tuyết tối lại, ánh mắt rét lạnh, hai tay nắm chặt, cắn chặt răng, phần hận thâm nghĩ: “Ngọc diện công tử ghê tởm này, lần nào cũng đến phá hỏng chuyện tốt của ta! Không diệt trừ hắn thì hậu họa vô cùng”.

Nàng ta ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi:

-Chuyện xử lý tốt rồi?

Ánh mắt Ưu Nhã gắt gao, gật đầu nói:

-Chủ tử yên tâm, tính mạng các nàng đang trong tay chúng ta, tuyệt đối không dám nói lung tung.

Tô Thiên Tuyết vuốt mặt, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

-Ưu Nhã, ta cho ngươi biết nhiều chuyện như vậy bởi vì ta vô cùng tin tưởng ngươi, ngươi ngàn vạn lần không nên phản bội ta.

Ưu Nhã kinh sợ, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu nói:

-Chủ tử có ân với nô tỳ, làm sao nô tỳ có thể phản bội chủ tử? Nô tỳ tuyệt đối không vong ân phụ nghĩa!

Tô Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hiện lên sát khí, giọng nói rõ ràng là êm ái nhưng lại âm trầm khác thường:

-Như vậy thì tốt! Ngươi vô cùng rõ ràng, nếu phản bội ta thì kết quả bi thảm như thế nào?!

Ánh mắt Ưu Nhã chột lóe, nói:

-Nô tỳ không dám!

Tô Thiên Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng sai bảo:

-Đi ra bên ngoài chờ đi!

Tiêu Thần Hiên mang theo thị vệ đi tới Minh Nguyệt lâu, Đuẩn Mặc Băng đi phía sau, vẻ mặt bình tĩnh.

Đoàn người đi qua thính đường vào trong phòng, Tiêu Thần Hiên hạ lệnh chờ ở ngoài cửa, cùng Đuẩn Mặc Băng đi vào, Ưu Nhã dẫn đầu nghênh đón, hạ thấp người, nói:

-Nô tỳ tham kiến Vương gia!

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng phát tay, cho nàng ta lui ra ngoài, hắn và Đuẩn Mặc Băng còn chưa đi gần tới phòng của Thiên Tuyết thì đã nghe thấy tiếng nói

kiều nhuyển vang lên:

-Hiên, là chàng sao?

Tiêu Thần Hiên vén rèm lên, Tô Thiên Tuyết nhìn thấy hấn , nước mắt như những viên ngọc trai rơi xuống không tiếng động, hấn vội vàng đi tới, nắm tay nàng ta an ủi:

-Thiên Tuyết, tại sao lại khóc rồi?

Đuẩn Mặc Băng thật sự không quen nhìn cái kiều nữ nhân này, lạnh lùng nhắc nhở:

-Thần Hiên, đừng quên mục đích tới đây ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đánh rắn động cỏ

Tô Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, lau nước mắt trên mặt, nói:

-Hiên, các chàng có chuyện gì?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên khó coi, nhìn Tô Thiên Tuyết một cái, cẩn thận nói:

-Chuyện nàng bị sảy thai! Đuẩn Mặc Băng cảm thấy có chút kỳ quặc, cho nên...

Đuẩn Mặc Băng thấy Tiêu Thần Hiên nói một cách mập mờ, mày nhíu chặt, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

-Nếu như tại hạ nhớ không nhầm, thể chất Tô cô nương vô cùng lạnh, khả năng thụ thai vô cùng nhỏ! Cho dù có may mắn thụ thai được thì tám, chín phần cũng không thể giữ được.

Tô Thiên Tuyết nhíu chặt mày, lạnh lùng nói:

-Y thuật của Đuẩn đại phu siêu phẩm nhưng nói chuyện lại vô cùng khó nghe, mọi chuyện đều không thể tuyệt đối được! Ta có thể thụ thai có thể là do ý trời!

Ánh mắt Đuẩn Mặc Băng lóe lên, thần nhiên nói:

-Tô cô nương tựa hồ không hiểu ý tại hạ, tại hạ chỉ lấy lẽ thường trong nghề y để nói chuyện.

Sắc mặt Tô Thiên Tuyết dần dần trắng bệch, vẻ mặt chịu đựng, cúi đầu nghẹn ngào nói:

-Nhưng Thiên Tuyết lại cảm giác được lời nói của Đuẩn đại phu là cố ý nhắm vào ta!

Mặt Tiêu Thần Hiên nhăn lại, thấp giọng nói:

-Thiên Tuyết, nàng suy nghĩ nhiều rồi!

Đôi mắt Đuẩn Mặc Băng tối lại, thần nhiên nói:

-Tô cô nương, là ta thất lễ! Nghe nói người bị sảy thai là do ngửi thấy mùi Xạ hương, mà Xạ hương lại giấu trong túi thơm Vương phi tặng, người nghi ngờ là nàng cố ý hại người sảy thai?

Tô Thiên Tuyết kinh ngạc nói:

-Chuyện này có gì không đúng?

Ánh mắt Đuẩn Mặc Băng lợi hại, lạnh lùng nói:

-Tô cô nương chắc quên rồi, người có túi thơm này không chỉ có mình Vương phi thị tỳ của nàng, và cả thị tỳ của người, người bên cạnh người, ai cũng có khả năng là hung thủ, tại sao người có thể kết luận hung thủ là Vương phi?

Tô Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, nước mắt lại rơi xuống, nhìn trông vô cùng yếu đuối:

-Khi xảy ra chuyện, Duẫn đại phu không có ở đây, đồ vật này là lấy từ trong tay Vương phi, ta đương nhiên có quyền nghi ngờ, ngược lại Duẫn đại phu đang ra sức bảo vệ cho Vương phi, mới là chuyện kỳ quái!

Trong mắt Duẫn Mặc Băng hiện lên lạnh lẽo, chính xác! Hắn đã bỏ lỡ thời điểm bắt được điểm yếu của nàng ta.

Bây giờ, nàng ta thà chết cũng không nham nhảm Tiêu Thần Hiên cũng không vì chuyện này mà trừng trị nàng ta nhưng ít nhất cũng phải nghĩ được cách rửa sạch nghi ngờ cho Khinh Vân Nhiễm.

Th cau mày gắt gao, lời nói cừ chi của Duẫn Mặc Băng xem ra chính xác là có thiên vị Khinh Vân Nhiễm.

Mây liễu Tô Thiên Tuyết căng thẳng, cười thê lương, nói:

-Hiên, thiếp mất đi đứa con, trong tâm đã đau khổ vạn phần rồi, hôm nay lại bị người ta chỉ trích là mình đã nói oan cho Vương phi, chuyện này phải làm sao đây?

Đôi mắt Duẫn Mặc Băng tối lại, ánh mắt sắc bén nhìn nàng ta, thản nhiên nói:

-Tô cô nương hình như là hiểu sai ý rồi! Ta chỉ muốn hỏi về chuyện đã xảy ra!

Nội tâm Tiêu Thần Hiên vô cùng phức tạp, vừa tin tưởng vào y thuật của Duẫn Mặc Băng, lại vừa thấy lời nói của Tô Thiên Tuyết hợp tình hợp lý.

Tô Thiên Tuyết hạ mắt xuống, cắn chặt đôi môi cánh hoa, nức nở nói:

-Hiên, chàng không tin thiếp sao? Nếu như chàng tin tưởng lời của Duẫn đại phu thì đi điều tra đi, thiếp sẽ không trách chàng!

Tiêu Thần Hiên thở nhẹ ra, ánh mắt hiện đầy vẻ phức tạp, trầm giọng nói:

-Thiên Tuyết, ta chỉ muốn biết rõ chuyện đã xảy ra, nàng giải thích như vậy là tốt rồi!

Tô Thiên Tuyết vuốt mặt, nức nở nói:

-Hiên, lúc thiếp sảy thai, lúc đó Vương ma ma, Lý ma ma cũng ở đây! Chàng có thể hỏi bọn họ, không chừng có thể có manh mối gì đó...

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên nghiêm trọng, gật đầu đáp:

-Ừ!

Tô Thiên Tuyết dựa đầu vào vai Tiêu Thần Hiên, âm thầm hạ mắt che giấu đi ánh mắt tính kế.

Duẫn Mặc Băng lạnh như băng nhìn Tô Thiên Tuyết, nữ nhân này thật là biết diễn trò, hơn nữa từng đường đi nước bước đều đã tính toán đường lui cho mình, quả thật không hề đơn giản! Sợ rằng tâm cơ còn trên cả Minh Nguyệt, khó trách có thể làm mê muội Tiêu Thần Hiên.

Ý định ban đầu của hắn là nói với Tiêu Thần Hiên đứa con trong bụng Khinh Vân Nhiễm là bị người ta hại, nhưng bây giờ xem ra chuyện này có thể bỏ qua, tránh đánh rần động cỏ. Nhưng Tiêu Thần Hiên cũng đã sinh nghi với Tô Thiên Tuyết, nếu không với tính tình của hắn thì bây giờ sẽ không tỉnh táo như vậy.

Tiêu Thần Hiên hướng ra ngoài cửa hô to một tiếng:

-Người đâu?!

Hai thị vệ vội vàng đi đến, chấp tay nói:

-Vương gia có gì sai bảo?

Tiêu Thần Hiên lạnh giọng ra lệnh:

-Phái người đem Tú nhi ở Nam Phong uyển đến đây, tỷ nữ của Thiên Tuyết, gọi toàn bộ ma ma đến đây! Bôn Vương muốn đích thân tra hỏi, nhanh lên!

Hai thị vệ cung kính đáp:

-Thuộc hạ tuân mệnh!

Nói xong nhanh chóng lui ra ngoài.

Không quá bao lâu một đám người bị đưa đến, Tú nhi cúi đầu, mới vừa rồi nàng ở trong phòng chăm sóc tỷ tỷ, đột nhiên lại bị đưa tới nơi này, trong lòng đầy nghi hoặc.

Đôi mắt lạnh của Tiêu Thần Hiền quét ngang, trầm giọng hỏi:

- Là ai phát hiện trong tú thom có Xạ hương?

Vương ma ma hoảng sợ quỳ xuống, cúi đầu nói:

- Là lão nô ạ! Sau khi lão nô biết cô nương có thai, thức ăn của nàng mỗi ngày lão nô đều chú ý, chỉ sợ thân thể cô nương xảy ra chuyện, lúc cô nương bị sảy thai, lão nô cũng cảm thấy kỳ lạ. Sau đó lại phát hiện trên người cô nương đeo một túi thom có giấu Xạ hương, mà túi thom này dĩ nhiên là do Vương phi tặng!

Đột nhiên Tú nhi tức giận kêu lên:

- Nói hươu nói vượn! Vương phi không hề giấu Xạ hương trong túi thom! Chuyện này nhất định là có người cố ý hãm hại!

Nàng phủ phục đầu gối về phía trước, gục dưới chân Tiêu Thần Hiền, nói to:

- Vương gia, người nghĩ lại mấy ngày nay thử xem, Vương phi bị người ta hãm hại khắp nơi, đã không phải là lần một lần hai rồi, có người quyết tâm muốn đưa Vương phi vào chỗ chết, Vương gia, người không thể không quan tâm được!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền nhìn Tú nhi, hé mắt, nói:

- Người nói Vương phi là bị oan uổng, có chứng cứ gì không?

Tú nhi cắn môi, tức giận, bất bình nói:

- Vương gia có lẽ không biết, mỗi tháng tiền tiêu của Vương phi cũng chưa bao giờ có, làm gì có tiền để mua Xạ hương quý giá, nếu là nô tỳ, Vương gia có thể đi tra khắp các hiệu thuốc trong kinh thành này xem có người nào đã từng thấy nô tỳ đi mua Xạ hương!!!

Ánh mắt Dẫn Mặc Băng sáng như đuốc nhìn Tú nhi, nha đầu này cũng có vài phần cơ trí, ánh mắt lâm vào trầm tư, đũa con của Kinh Vân Nhiễm bị hại vốn là do được liệu, không phải là người bên cạnh thì tuyệt đối không có khả năng làm được, do Tú nhi gây ra, hay là còn ẩn tình gì khác?

Đôi mắt đen sáng quắc, lạnh lùng nói:

- Nếu người có gan nói một câu nào giả dối thì Bôn Vương sẽ cho đầu người rơi xuống đất!

Cả người Tú nhi ngẩn ra, vội vàng đập đầu xuống đất, nói:

- Những lời nô tỳ nói đều là thật, nô tỳ xin lấy tính mạng ra đảm bảo! Xin Vương gia minh giám!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Đau lòng không chịu nổi

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền tối sầm lại, lập tức sai thị vệ đi khắp các hiệu thuốc trong kinh thành điều tra, trước khi tìm được manh mối thì giam hết những người bị nghi ngờ vào đại lao.

Sau đó Tiêu Thần Hiền cùng Dẫn Mặc Băng đi tới thư phòng.

Tiêu Thần Hiền ngồi ở ghế, trầm mặc không nói gì, mà Dẫn Mặc Băng nhìn Tiêu Thần Hiền lạnh như băng, cúi đầu thờ dài, Tô Thiên Tuyết nhiều lần hãm hại Kinh Vân Nhiễm, cũng là do hấn nuông chiều, mới làm cho nàng ta không kiêng nể gì.

Tiêu Thần Hiền đột nhiên ngẩng đầu, mày nhíu chặt, trầm giọng hỏi:

- Mặc Băng, có phải người giấu ta chuyện gì không?

Dẫn Mặc Băng mím chặt môi, không đáp lời, hồi lâu sau mới thần nhiên nói:

- Thần Hiền, ta sớm đã nói với người, trong Vương phủ có người muốn mưu hại Vân Nhiễm, nếu như người không muốn nàng phải bỏ mạng thì để cho nàng tình dưỡng trong phủ đệ của ta một thời gian, thân thể khỏe lên nhiều ta sẽ đưa nàng trở về.

Tiêu Thần Hiền cự tuyệt:

-Không được!

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mày rậm nhều chặt:

-Nếu nàng tiếp tục ở lại chỗ này thì có mười cái mạng cũng không đủ!!!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, sắc mặt tái xanh, vô cùng khó coi, nắm chặt hai đấm, gân xanh hiện ra, lạnh lùng nói:

-Nàng là nữ nhân của ta, nếu đến nơi ở của ngươi thì còn ra thể thống gì nữa!

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng trầm xuống, tức giận nói:

-Ngay cả nữ nhân của mình mà ngươi cũng không bảo vệ được, tổn thương nàng rất nhiều lần, ngươi là loại nam nhân gì? Ngươi đừng quên, người hại nàng nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh là ngươi! Lúc ngươi bắt nàng uống thuốc phá thai, tại sao ngươi không nghĩ đó là nữ nhân của ngươi? Là thê tử của ngươi?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên xuất hiện đầy mây đen, khuôn mặt âm lãnh, phần nộ quát:

-Không được nói nữa!

Lửa giận của hắn đang bùng lên, chính tay hắn tạo nên cục diện ngày hôm nay.

Duẩn Mặc Băng không phải người thích gây sự nhưng khi nhìn thấy Kinh Vân Nhiễm hấp hối, tức giận trong tâm hắn không thể không phát:

-Ta nói cho ngươi biết, trải qua lần sảy thai này, cho dù sau này may mắn có con, tuyệt đối không thể bị sảy thai nữa, nếu không thì nàng sau này sẽ không thể có con được nữa!

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, ánh mắt gắt gao nhìn hắn, lời nói lạnh lùng:

-Ngươi nói cái gì?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng như có băng sương, lạnh lùng nói:

-Nói đã đến nước này! Nghe nghe được thì cũng tốt, không nghe thì cũng chẳng sao! Nếu sau này ngươi có ý làm khó nàng, cho dù có về Nam Dục thừa kế tước vị, ta cũng sẽ mang nàng đi!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, đáy mắt nổi lên tức giận cuồng bạo, vì Kinh Vân Nhiễm, hắn cư nhiên đồng ý quay về Nam Dục thừa kế tước vị, phút chốc, Tiêu Thần Hiên đứng lên, nắm lấy vạt áo, lạnh giọng quát:

-Ngươi thích nàng?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng hơi run, nhưng thừa nhận ngay lập tức:

-Đúng thế! Ta thích nàng!

Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, sắc mặt tái xanh, dữ dằn rít lên:

-Ngươi muốn cướp nàng từ trong tay ta?

Duẩn Mặc Băng lạnh như băng giễu cợt một tiếng, chữ chữ như có châm:

-Tiêu Thần Hiên, nếu như ngươi thực hiện tốt trách nhiệm của một phu quân, quý trọng thương yêu nàng thì người khác thế nào cũng không đoạt đi, nhưng bây giờ ngươi lại hại nàng quá nhiều, làm lòng nàng trở nên tan nát, ngươi dựa vào cái gì mà nói nàng sẽ đi theo một nam nhân mà nàng hận tới thấu xương?

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiên sáng quắc, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên:

-Nàng là phụ của Tiêu Thần Hiên ta, chết cũng thế! Ta đối với nàng như thế nào ngươi không có quyền quan tâm!

Duẩn Mặc Băng quát:

-Ngươi quan tâm nàng như vậy, có phải là đã yêu nàng rồi không?

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiên đầy khiếp sợ, tâm tình bối rối, lục phủ ngũ tạng như có lửa thiêu đốt vô cùng khó chịu, lớn tiếng phản bác:

-Không phải, người ta yêu chỉ có Minh Nguyệt! Chỉ có Minh Nguyệt!

Nói xong lời cuối cùng, khoe miệng trở nên khác thường, ánh mắt vì rối bời mà trầm xuống.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng thâm trầm như nước, lạnh lùng nói:

-Ta mặc kệ ngươi yêu người nào! Cái chết của Minh Nguyệt có rất nhiều nghi vấn, ngươi chỉ dựa vào lời nói của tên đạo tặc đó mà đã kết luận nàng là hung thủ hại Minh Nguyệt, chẳng phải là vô đoán quá mức?! Hôm nay ngươi giết đứa con của nàng, một mạng đền một mạng, thế là quá đủ rồi!

Hắn quyết định giấu đi chân tướng, làm cho cái tên dữ như sư tử này tỉnh táo lại, về phần nguyên nhân tử vong của thai nhi thì chính mình đi âm thầm điều tra. Cứ nhắc đến yêu nữ Tô Thiên Tuyết thì Tiêu Thần Hiên trở thành người si tình không biết gì nữa.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên đau đớn, thai nhi trôi ra ngoài, không chỉ trở thành bóng ma làm cho tâm lý Khinh Vân Nhiễm trở nên trầm trọng, thống khổ cũng khắc thật sâu vào lòng hắn.

Đầu hắn ong ong, chỉ cảm thấy có vô số kim châm đâm vào trái tim hắn, ngay cả hô hấp cũng cảm giác đau đớn không thôi, ánh mắt ngưng trệ:

-Đứa con đó không phải là của ta! Không phải là của ta!

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng tụ lại, giống như đao lăng trì hắn:

-Tại sao ngươi khẳng định như vậy? Vân Nhiễm là nữ nhân không bao giờ có thể làm ra chuyện bại hoại đó!

Trong tâm Tiêu Thần Hiên dâng lên đống ký, nghiền răng nghiền lợi nói:

-Ta chỉ chạm vào nàng có ba lần, thời gian lúc trước lúc sau có mấy tháng, nếu tính ngày thì căn bản là không phù hợp, hơn nữa đêm tân hôn ta có cho nàng uống thuốc. ta cũng nghĩ là do thuốc không có tác dụng, nhưng vào trong cung hỏi qua thì thấy nói uống thuốc này vào nữ tử tuyệt đối không thể thụ thai. Ngươi nói làm sao ta tin được nàng không hề hạnh vượt tường?

Hắn vẫn đang đoán, nam nhân kia rốt cuộc là ai?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng căng thẳng, hỏi:

-Ngươi nói đó là thuốc gì?

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, lạnh lùng kêu lên:

-Là thuốc có xuất xứ từ Tây vực, ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Sắc mặt Duẩn Mặc Băng trầm xuống, ánh mắt trở nên tối tăm, giấu đi oán giận, nói:

-Chuyện này ngươi nên nói sớm cho ta!

Có rất nhiều loại thuốc tương khắc với nhau, trừ phi Khinh Vân Nhiễm đã ăn gì đó thì mới có thể tán được dược lực, không chừng chuyện ngày hôm nay cũng vậy.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên đầy đau đớn, không hiểu, nói:

-Chuyện này vì sao nên nói cho ngươi?

Tại sao không cho hắn nhúng tay vào, Khinh Vân Nhiễm, phụ nữ đáng ghê tởm kia mỗi lần gặp Duẩn Mặc Băng là ánh mắt tràn đầy ý cười, nhưng khi gặp hắn thì vô cùng ác cảm, vừa nghĩ đến lại làm cho ngực hắn khó chịu không thôi.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng như hàn băng, nói:

-Ta chỉ muốn giúp ngươi, nhưng ngươi đã không tin ta thì nhiều lời vô ích, vì an toàn của Vân Nhiễm, cho dù có đối địch với ngươi, ta cũng muốn mang nàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Vào ở Duẩn phủ

Mây kiếm của Tiêu Thần Hiên nhíu chặt thành một đường thẳng, ánh mắt hiện đầy phức tạp và rối bời, cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, từ kẽ răng phát ra vài từ:

-Một tháng!

Đuẩn Mặc Băng hơi sùng sốt, lập tức nói:

-Được! Một tháng này ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt!

Về phần nàng có nguyện ý trở về hay không thì hẳn đợi xem nàng quyết định như thế nào.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, hơi đỏ lên, lúng túng nói:

-Nàng cuối cùng vẫn là Vương phi của ta, nếu đến phủ người, chung quy không tránh được lời ra tiếng vào, người...

Đuẩn Mặc Băng nhìn hẳn một cái, thần nhiên nói:

-Nếu người lo lắng thì phái một người người tin tưởng theo ta cũng được!

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Trước lúc đi ra cửa hẳn nghe thấy được một tiếng cảm ơn rất nhỏ, khóe miệng Đuẩn Mặc Băng cong lên, nam nhân tàn bạo này cũng có ngày thỏa hiệp, hẳn ta đã động tâm với Kinh Vân Nhiễm rồi, mà trái tim cũng vì thế mà trở nên rối loạn.

Thanh Phong các của Đuẩn phủ thanh nhã, yên tĩnh, trong phòng tràn ngập mùi hương thoang thoảng như có như không.

Đuẩn Mặc Băng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cho tất cả tỷ nữ lui ra ngoài, một mình đi tới trước giường của Kinh Vân Nhiễm, Kinh Vân Nhiễm đang hôn mê tựa như tiên tử chốn nhân gian, đầm đìa thanh nhã.

Tóc đen vương trên trán, khuôn mặt tái nhợt của nàng gần như trong suốt, lông mi rất dài, đôi mắt nhắm chặt vẫn còn động lệ, hẳn không kiềm chế được vờn tay ra lau đi nước mắt của nàng, an ủi vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, cuid đầu thờ dài, nàng đã hôn mê một ngày một đêm rồi!

Hắn biết trong lòng nàng vẫn còn uất hận không giải được cho nên mới không muốn tỉnh lại. Thân thể vốn đã yếu đuối, nay lại trở nên gầy gò hơn, như là một cành liễu trong gió, lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay đi, nếu tình trạng này kéo dài lâu, thân thể của nàng sớm muộn gì cũng suy nhược nặng.

Đuẩn Mặc Băng lặng yên ngồi xuống bên giường, cầm chặt tay nàng, hẳn thật sự không nghĩ một thiếu nữ rốt cuộc đã làm chuyện xấu gì mà phải chịu nhiều áp bức, hãm hại như vậy, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng:

-Vân Nhiễm, phải tin tưởng chính mình, tất cả mọi chuyện đã tốt đẹp lên rồi, mau mau tỉnh lại đi!

Thật lâu sau vẫn không có tiếng đáp lại, một hồi lâu, hẳn triệu tỷ nữ đến sai bảo:

-Chăm sóc nàng cẩn thận, nếu như nàng tỉnh dậy, lập tức báo cho ta biết!

Tỷ nữ cúi người vâng mệnh, hẳn cúi đầu nhìn nàng thật kỹ, lưu luyến rồi đi.

Kinh Vân Nhiễm lạc vào một nơi đầy sương mù, không tìm ra được phương hướng, đột nhiên ở đâu truyền đến tiếng trẻ con khóc, càng ngày càng gần, càng ngày càng vang, nàng thấy một đứa trẻ người trắng nõn nằm trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé đáng yêu, bấu môi, nhìn thấy nàng thì không khóc nữa mà lại cười rất vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng bóng, vô cùng đáng yêu làm cho nàng rơi lệ.

-Trong bụng, trong bụng...

Đột nhiên lại xuất hiện một hình ảnh khác, một đứa trẻ con quỳ rạp trên mặt đất, lưu luyến nhìn nàng, chậm rãi bò đi về phía trước mặt, càng lúc bò lại càng xa...

Kinh Vân Nhiễm đuổi theo, phát hiện nàng và đứa bé bị ngăn bởi một song sắt, nàng chỉ có thể vờn tay ra, trơ mắt nhìn nó rồi đi, rơi lệ đầy mặt, đau đớn triệt nội tâm kêu lên:

-Ở trong bụng, ở trong bụng, đừng rời đi... Đừng rời khỏi mẫu thân, mẫu thân không có cái gì cả, con ơi đừng rời khỏi ta... Ở trong bụng, ở lại trong bụng...

Một đạo ánh sáng hiện lên trước mắt, Kinh Vân Nhiễm bỗng nhiên bừng tỉnh, cả người ướt đẫm, bụng cảm thấy vô cùng đau đớn, một giọng nói êm ái vang lên bên cạnh:

-Vân Nhiễm, nàng tỉnh rồi?

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm chết lặng, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn Đuẩn Mặc Băng, cảm giác cổ họng như bị khô cháy, hẳn đem chén nước trà đưa tới

bên môi nàng.

Sau khi Khinh Vân Nhiễm uống nước, ho khụ khụ, sau khi hồi phục thì nhìn quanh bốn phía, quang cảnh lạ lẫm, làm nàng cảm thấy mình như đang nằm mơ, tiếng nói khàn khàn, kinh ngạc hỏi:

-Mặc Băng, đây là đâu? Tại sao huynh lại ở đây?

Duẩn Mặc Băng cười nhẹ, trấn an nói:

-Nơi này là phủ đệ của ta!

Khinh Vân Nhiễm vô thức sờ vào cái bụng bằng phẳng, bây giờ ở đây đã trống trơn, ánh mắt trở nên thê lương âm ỉ, lâm bẫm:

-Thai nhi trong bụng đã không còn!

Giờ phút này nàng không khóc nổi nữa, trái tim trống rỗng, chỉ còn lại đau đớn.

Duẩn Mặc Băng thấy vẻ mặt đau khổ của nàng, ôn nhu an ủi:

-Vân Nhiễm, không cần nghĩ tới chuyện khác, an tâm ở lại nơi này, giữ gìn sức khỏe cho tốt mới là điều quan trọng!

Trái tim Khinh Vân Nhiễm quặn đau từng đợt nhưng trên mặt lại giả vờ như không có chuyện gì, thản nhiên nói:

-Muội không yếu ớt như huynh tưởng tượng đâu!

Đời người còn rất dài, có vài thứ mất đi nhưng nếu nàng bình tĩnh suy nghĩ thì tương lai có lẽ có một ngày nào đó nó sẽ trở lại với nàng.

Đúng như lời lúc đầu của nàng, nàng sẽ không suy sụp.

Trên mặt Duẩn Mặc Băng mang theo ý cười ôn hòa, biết nàng cây mạnh, cũng không nói ra, nhìn nàng một cái, cười nói:

-Nghĩ thông suốt là tốt rồi!

Quay đầu ra phía cửa gọi một tiếng:

-Lan nhi!

Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, trong mắt hiện lên chờ đợi, là Lan nhi sao?

Một nữ tử thanh tú cầm bồ phiến chạy vào, khi nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm tỉnh dậy, không kìm được cao hứng trong lòng, lập tức vọt tới đây, ôm cổ nàng, nước mắt thi nhau rơi xuống, vừa khóc vừa cười, nói:

-Tiểu thư! Người rốt cuộc cũng tỉnh dậy, thật tốt quá...

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên mừng rỡ, kinh ngạc nhìn nàng, giọng nói mang chút ghen ngào:

-Lan nhi, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu?

Lan nhi tức giận nói:

-Lan nhi luôn ở trong Tiêu Tương uyển tại Vương phủ, ngày thường đều quét dọn bên trong, bên ngoài có thị vệ canh giữ nên không thể tự do hành động, nghe được tiểu thư ở trong Vương phủ phải chịu khổ, hận không thể cho Vương gia biết tay!

Khinh Vân Nhiễm nghe được vài chữ này, chau mày, trong mắt hiện lên chán ghét, trong lòng Duẩn Mặc Băng cảm thán, đột nhiên nghĩ thấy mùi khét, thấp giọng hỏi:

-Ngươi đang nấu món gì đó?!

Về mặt Lan nhi cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài:

-Nguy rồi! Muội đang nấu thuốc ở bên ngoài!

Khinh Vân Nhiễm nhìn thân ảnh hấp tấp của Lan nhi, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt, Duẩn Mặc Băng thấy nàng tươi cười, trái tim hơi động rồi rất nhanh trấn an lại! Về phần người hâm hận nàng hẳn nhất định phải tóm được cái đuôi hồ ly của nàng ta, trừng trị nàng ta thích đáng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn vẻ mặt hẩn nghiêm trọng, hỏi:

-Mặc Băng, làm sao vậy?

Duẩn Mặc Băng đứng lên, giọng nói ảm áp:

-Không có gì, đột nhiên nghĩ đến một số chuyện chưa làm, nàng nghỉ ngơi tốt đi! Tối nay ta trở lại thăm muội!

Nói xong liền rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nhất thời hồ đồ

Buổi trưa, về mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng ngồi trên ghế, nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức điều tra được, mày rậm nhíu chặt lại, đôi mắt đen như mực sâu không thấy đáy, càng nghe về mặt lại càng nghiêm trọng, đôi môi mím rất chặt, ánh mắt bắn ra hàn quang.

Lúc này ngồi cửa vang lên giọng của Duẩn Mặc Băng, mày kiếm của Tiêu Thần Hiên càng nhíu chặt, tiếng nói bất giác trở nên rét lạnh, kêu lên:

-Vào đi!

Duẩn Mặc Băng mặc một bộ trường bào màu trắng, ưu nhã đi đến, nhìn khuôn mặt Tiêu Thần Hiên lạnh tựa băng sương, trầm giọng hỏi:

-Thần Hiên, đã có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên dị thường khó coi, hay tay nắm chặt, mím môi không nói gì, một lúc lâu sau mới cúi đầu lạnh lùng nói:

-Vương Kỳ, người nói đi!

Đột nhiên Vương Kỳ đang quỳ dưới đất nói:

-Thuộc hạ đi khắp các hiệu thuốc trong kinh thành điều tra, đều đem bức họa cho các chương quỹ xem thì mặc dù chưa thấy có vị nữ tử nào như vậy đi mua thuốc nhưng lại thấy có một vị thiếu niên rất giống Tú nhi đi mua Xạ Hương, bởi vì tướng mạo người kia trông vô cùng nữ tính nên chương quỹ mới chú ý.

Vương Kỳ tiếp tục nói:

-Để tránh việc tên chương quỹ kia nói dối thì thuộc hạ đã giờ ra tất cả các bức họa của những người bị hiềm nghi cho hắn xác nhận, sau khi xác thực thì mới dám bẩm báo cho Vương gia.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, tối lại như bầu trời có bão táp, mím chặt môi, Duẩn Mặc Băng than nhẹ, thản nhiên nói:

-Thần Hiên, ta đang định nói với người chuyện này!

Tiêu Thần Hiên ghé mắt, ánh mắt trầm xuống:

-Chuyện gì?

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng hơi tối, trầm giọng nói:

-Ta điều tra được Tú nhi là bị người khác sai khiến để hãm hại Vân Nhiễm! Người sai khiến là một thị vệ trong phủ của người gọi là Lâm Thạch Phong.

Hắn vốn hoài nghi là Tú nhi lén cho Khinh Vân Nhiễm uống Yết tử thảo, mới chú ý đến những người tiếp xúc cùng nàng ta, sau khi nàng ta bị giam vào đại lao, Lâm Thạch Phong mạo hiểm tính mạng nửa đêm đột nhập đại lao, định giết người diệt khẩu nhưng không may bị hắn bắt được, từ miệng Lâm Thạch Phong biết được nguyên nhân, nhưng nhắc tới chủ mưu thì hắn chết cũng không chịu mở miệng.

Đôi mắt sắc bén của Tiêu Thần Hiên tối lại, chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp, lạnh giọng nói:

-Thị vệ trong phủ của ta tại sao lại phải hãm hại Khinh Vân Nhiễm?

Mdb liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, giọng nói lạnh lùng:

-Hắn chết cũng không chịu mở miệng! Chuyện này chỉ sợ là một người chịu, cho dù có bắt được hung thủ, cũng không bắt được chủ mưu.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên sắc nhọn, ngữ khí giấu phần nộ:

-Đưa thị vệ kia đến đây, Bồn Vương muốn đích thân tra hỏi!

Hắn không hy vọng lúc này bị phần nô cùng đổ kị át đi lý trí, tạo ra sai lầm không thể bù đắp được.

Vương Kỳ chấp tay nói:

-Thuộc hạ tuân mệnh!

Đứng dậy, nhanh chóng lui ra ngoài.

Trong địa lao, ánh sáng mờ nhạt, lạnh lẽo kinh người.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên tái xanh, nhìn Tú nhi đang quỳ trên đất lạnh, ánh mắt lạnh lùng, lạnh giọng nói:

-Tú nhi, nếu người thành thật khai báo, Bồn Vương có thể tha tội chết cho ngươi! Nhưng nếu không thì sẽ phải chịu nghiêm hình!

Sắc mặt Tú nhi ngẩn ra, lắc đầu hét lớn:

-Vương gia, nô tỳ bị oan! Nô tỳ bị người ta vu oan giá họa.

-Oan uống?!?

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, hét lớn:

-Giải người vào!

Lời vừa dứt, một nam tử tóc tai bù xù, quần áo rách nát không chịu nổi, cả người đầy những vết máu loang lổ bị kéo vào.

Tú nhi thấy tình cảnh của hắn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng ta bị hai thị vệ giữ chặt, không thể động đậy, đành lớn tiếng khóc, hô:

-Lâm đại ca, Lâm đại ca...

Lâm Thạch Phong nghe được tiếng khóc, chăm rã ngừng đầu, khuôn mặt vốn tuấn tú giờ đầy vết máu, hơi thở mong manh nói:

-Tú nhi, xin lỗi nàng...

Ánh mắt Dẫn Mặc Băng phần nô nhìn Tú nhi, tình tứ muội đương nhiên không bằng tình cảm nam nữ, nếu như chuyện này Vân Nhiễm biết, sợ rằng nàng mới là người bị thương nặng nhất, may là bây giờ có Lan nhi bên cạnh nàng.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, một cước đá vào người Lâm Thạch Phong, phần nô quát:

-Ngươi muốn giữ cái mạng chó của hắn thì mau thành thật khai ra cho Bồn Vương!

Thân thể Tú nhi run run, lệ rơi đầy mặt, khóc kêu lên:

-Nô tỳ không biết là ai hạ độc Lâm đại ca, mỗi lúc độc phát đều hành hạ huynh ấy vô cùng thống khổ, nô tỳ không còn cách nào khác, Lâm đại ca chỉ nói với nô tỳ là giấu trong lễ vật của Vương phi một ít Xạ hương, lúc đó nô tỳ không nghĩ lại làm hại Vương phi... Nô tỳ là nhất thời hồ đồ, Vương gia tha mạng!

Tiêu Thần Hiên đang muốn nói tiếp lại bị Dẫn Mặc Băng cướp lời:

-Ngươi cho thứ gì vào trong thuốc an thai của nàng?

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, như ngọn đuốc bùng cháy nhìn Tú nhi.

Tú nhi hơi giật mình, vội vàng lắc đầu nói:

-Nô tỳ không hại Vương phi, mỗi ngày chỉ thả chút bột phấn vào thuốc an thai, nô tỳ hỏi người khác thì người đó bảo dùng thứ đó bỏ cho thân thể...

Ánh mắt Dẫn Mặc Băng như có hàn băng, ánh mắt lợi hại, lạnh lùng hỏi:

-Vậy hộp bột phấn đó còn không?

Tú nhi bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn dọa cho hoảng sợ, thân thể rụt lại, nhỏ giọng nói:

-Đã dùng hết rồi...

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, ánh mắt hiện lên nghi hoặc, cảm giác hành vi của Duẩn Mặc Băng lúc này có chút thất thường, không khỏi hỏi:

-Mặc Băng, ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Duẩn Mặc Băng bình tâm lại, thản nhiên nói:

-Không có gì!

Sự nghi hoặc trong mắt Tiêu Thần Hiên càng thêm sâu sắc, Duẩn Mặc Băng đi tới trước mặt Lâm Thạch Phong, thấp giọng nói:

-Nếu người đồng ý đem hết tất cả chuyện người biết nói cho ta, ta có thể giúp người giải độc trên người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ở chung ấm áp

Trong mắt Tú nhi dâng lên hy vọng, chờ đợi nhìn Lâm Thạch Phong, khóc kêu lên:

-Lâm đại ca, huynh biết gì thì mau nói ra... Y thuật của Duẩn đại phu cao siêu, nhất định sẽ có cách giải độc giúp huynh!

Lâm Thạch Phong lắc đầu quầy quậy, khàn giọng hô:

-Ta không thể nói, ta không muốn chết, ta không muốn trở thành phế nhân... Ta còn có mẹ già phải chăm sóc...

Nghe vậy, Duẩn Mặc Băng lập tức bóp lấy cổ tay hắn, vẻ mặt trầm xuống, trong mắt như có hàn băng, phút chốc đứng lên, thở dài ra một hơi, lẩm bầm nói:

-Hóa ra là như thế!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh như băng đầy sát khí nhìn Lâm Thạch Phong, nói:

-Nếu ngươi không nói, Bồn Vương lập tức cho ngươi trở thành phế nhân!

Duẩn Mặc Băng thở dài, chặn lại nói:

-Thần Hiên, nếu ngươi tiếp tục dùng hình bức cung thì cũng không thu được điều gì đâu! Loại độc hắc trùng không phải bình thường mà là độc cổ, mà biện pháp duy nhất để giải được cổ là lấy máu tươi của người hạ cổ! Hắc chết cũng không chịu tiết lộ nửa câu bởi vì người hạ cổ đã bắt hắn thề độc, nếu hắn nói ra thân phận của đối phương sẽ bị trùng cổ chui não mà chết, cho dù may mắn không chết thì cũng sẽ trở thành phế nhân không có ý thức.

Trùng cổ chui não, là sau khi trùng cổ chui vào trong đầu sẽ bắt đầu ăn não người, ý thức dần dần mất đi, trừ cảm giác đau nhức bên ngoài sẽ còn bị ngứa vô cùng, lạnh như băng, bị thiêu đốt vô cùng khó chịu, làm cho người ta muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, tàn khốc vô cùng.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng rung mình, đối phương vì muốn bảo vệ bản thân mình mà vô cùng hao tâm tổn tứ. Đây là biện pháp trước kia nhà Thục hay dùng để các thủ lĩnh bộ lạc không chế từ sĩ, biện pháp này vô cùng tàn nhẫn.

Tú nhi nghe được lời Duẩn Mặc Băng nói, sắc mặt trắng bệch, cả thân thể cũng xụi lơ xuống, co quắp lại.

Tiêu Thần Hiên tàn nhẫn nheo mắt lại, ánh mắt lạnh băng, ngụ ý của Duẩn Mặc Băng là nếu như mình có bức Lâm Thạch Phong nói ra chủ mưu thì hắn sẽ tự kết thúc chính mình.

Mấy năm trước khi hắc chinh chiến với nhà Thục, từng chính mắt nhìn thấy một người bị trùng cổ chui não chết rất bi thảm, nỗi đau bị vạn con trùng cổ chui não không phải người thường có thể nghĩ ra được, người hạ cổ nhất định phải vô cùng ác độc mới có thể nghĩ ra cái chết kinh khủng như thế này.

Hắn không nghĩ tới việc này có liên quan đến mình, lúc đầu khi tuổi hắn còn trẻ, tính tình hiếu thắng, giết chóc ở nước Thục vô cùng thảm khốc. Chẳng lẽ đây là tàn dư còn sót lại sau trận chiến, dấu hiệu có người đến đây tìm hắn báo thù?

Ánh mắt hắn lạnh lẽo rơi vào trên người Lâm Thạch Phong, trầm giọng nói:

-Lâm Thạch Phong, nếu ngươi đồng ý nói ra, Bồn Vương đáp ứng chăm sóc mẫu thân ngươi thật tốt, nếu ngươi bị trùng cổ chui não, Bồn Vương sẽ chấm dứt mạng ngươi nhanh chóng, ngươi không phải đau khổ, thế nào?

Lâm Thạch Phong nghe vậy, lắc đầu quày quạy, hắn không muốn chết...

Duẩn Mặc Băng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Thần Hiên, thấp giọng nói:

-Thần Hiên, việc này cần bàn bạc kỹ hơn! Nếu có đầu mối thì cũng không cần tra hỏi hắn chủ mưu là ai!

Nếu như có liên quan đến nước Thục thì hắn lẽ mờ đã đoán ra được mục đích của bọn họ, không chỉ muốn cho Tiêu Thần Hiên tuyệt tự, mà còn phải làm cho hắn hai bàn tay trắng!

Tiêu Thần Hiên mím chặt môi, trong đầu nootrl lên phong ba, hắn tưởng rằng chuyện này vốn chỉ là phụ nữ ghen tuông, bây giờ lại dính đến Tuyệt Sát cung ở Tây vực, dư đảng ở Nam Dục, Thục Xuyên, chuyện càng ngày càng phức tạp, nếu không cẩn thận có thể mất mạng như chơi!

Trầm mặc một lúc lâu, hắn thấp giọng nói:

-Mặc Băng, ta muốn nói chuyện riêng với ngươi!

Duẩn Mặc Băng vuốt cằm, thần nhiên nói:

-Được!

Lúc này Vương Kỳ đang ở một bên hỏi:

-Vương gia, xử lý họ thế nào?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, trong mắt đầy lạnh lẽo:

-Đã là kẻ vô dụng thì còn giữ lại làm gì?

Nói xong liền cùng Duẩn Mặc Băng đi ra khỏi đại lao.

Duẩn Mặc Băng nhìn bóng lưng vội vàng đi của Tiêu Thần Hiên, trong mắt hiện lên phức tạp:

-Thần Hiên, nếu như chuyện này không có liên quan gì đến Kinh Vân Nhiễm thì ngươi đi thăm nàng đi, nói lời xin lỗi với nàng...

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, quay lưng về phía Duẩn Mặc Băng, trầm giọng nói:

-Ngươi cũng biết rõ ràng, thân thể của đứa trẻ mới là điểm mấu chốt mà ta quan tâm, hướng hồ chính miệng nàng ta thừa nhận, đứa con đó không phải là của ta. Cho dù Thiên Tuyệt không sảy thai thì ta cũng không muốn giữ nó!

Ngụ ý của hắn là không muốn đi xin lỗi.

Duẩn Mặc Băng lắc đầu, thở dài, Vân Nhiễm nói thật hay nói dối, chỉ cần suy nghĩ một chút là cũng có thể phân biệt được, hắn tại sao lại cố chấp như vậy, chẳng lẽ thật sự là ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc thì u mê?!

Thanh Phong các, bố cục trong phòng tao nhã, bình hoa cắm vài đóa thủy tiên, sự yên lặng đậm nhã trong phòng làm tăng thêm vài phần thanh nhã, tươi mát cho căn phòng.

Khinh Vân Nhiễm ngồi đọc sách ở trên giường, đột nhiên quẩy sách trên tay rơi xuống đất, ngẩng đầu, Lan nhi đang bưng một bát canh gà, nhú mày nói:

-Lại uống nữa! Buổi sáng không phải vừa uống sao? Lan nhi tốt bụng, không uống có được không, nếu uống nữa, ta sợ mình sẽ nôn ra mất...

Từ khi nàng tỉnh lại, không chỉ đến bữa ăn mới uống thuốc, mà lúc nào cũng phải uống canh bồ, quả thực là hành hạ mà!

Lan nhi bưng bát, vẻ mặt vô tội, nói:

-Tiểu thư, ta xấu lắm, đừng làm nũng nữa, Duẩn công tử phân phó mỗi ngày phải uống ba lần, nếu tiểu thư không uống canh gà, vậy thì ăn cháo nhé?

Khinh Vân Nhiễm hơi nhú mày, vẻ mặt nghi vấn:

-Là huynh ấy bảo vậy?

Hắn là đại phu, nên biết là uống thuốc bổ nhiều quá cũng mệt, sao lại bắt nàng uống lắm như vậy?

Lan nhi không ngừng gật đầu, nói dối không chớp mắt, mỉm cười:

-Cho nên người nên nghe lời Duẩn công tử, uống canh gà đi!

Lúc này một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau Lan nhi:

-Vân Nhiễm!

Lan nhi đứng lên, cứng ngắc xoay người, chột dạ nói:

-Duẩn công tử, sao hôm nay lại tới đây sớm vậy?

Duẩn Mặc Băng liếc mắt nhìn Lan nhi một cái, thiện ý không vạch trần lời nói dối của nàng, lãnh đạm cười, nói:

-Đưa canh gà cho ta đi!

Lan nhi gật đầu, đưa bát cho Duẩn Mặc Băng, lễ phép nói:

-Duẩn công tử, nô tỳ còn chuyện phải làm, phiền công tử để ý tới tiểu thư!

Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn Duẩn Mặc Băng, ý hắn là muốn tự mình cho nàng uống canh? Mà hành động kế tiếp của hắn đúng với suy nghĩ của nàng.

Duẩn Mặc Băng ngồi bên cạnh giường, múc một thìa, thổi thổi, đưa đến bên môi Khinh Vân Nhiễm, ôn nhu nói:

-Cẩn thận nóng!

Trên mặt Khinh Vân Nhiễm hiện lên đỏ ửng, vội vàng nói:

-Không cần đâu, để muội tự uống!

Nàng không phải thê tử của hắn, cử chỉ thân mật như vậy tóm lại không hề phù hợp ở cổ đại này.

Duẩn Mặc Băng lắc đầu, kiên trì nói:

-Để ta giúp nàng! Bát nóng lắm!

Hắn đem thìa đưa tới bên môi nàng, Khinh Vân Nhiễm hơi xấu hổ, mở miệng uống xong, nhỏ giọng nói:

-Huynh có thể bảo Lan nhi nấu ít thuốc bổ không, quá bổ rồi, cơ thể muội sợ không chịu nổi!

Duẩn Mặc Băng cười, thản nhiên nói:

-Ta biết rồi! Lan nhi cũng là có ý tốt, mà thân thể nàng quá suy nhược, ta có làm cho nàng một ít nước thuốc, có thể trung hòa được thuốc bổ, không cần lo lắng chuyện này.

Khinh Vân Nhiễm uống xong, đôi môi ánh đào dính nước tỏa sáng, hấp dẫn làm người ta muốn hôn môi, hai người ngồi cạnh nhau rất gần, hắn ngửi thấy trên người nàng tỏa ra một mùi hương thơm mát, ngực hắn bất giác căng thẳng, Khinh Vân Nhiễm bị hắn nhìn không tự nhiên, hỏi:

-Làm sao vậy?

Duẩn Mặc Băng ho nhẹ một tiếng, che giấu đi xấu hổ, ngậy đại ban nãy, cười nói:

-Không có gì! Nàng thích gì cứ nói với ta!

Nói xong đặt bát lên đầu giường.

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười, hỏi:

-Mặc Băng, tại sao muội lại đến phủ của huynh?

Nàng nhớ rõ lúc đó là bị mất máu quá nhiều, gần như đã chết, có thể sống lại là cả ngàn vạn hạnh phúc.

Duẩn Mặc Băng trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói:

-Là Thần Hiền làm theo yêu cầu của ta, Vương phủ không hề an toàn!

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, thu đi lạnh lẽo trong mắt, nhìn Duẩn Mặc Băng, nói:

-Muội biết rõ ràng! Mặc Băng, muội lại nợ huynh rồi!

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng sáng lên, hít sâu một hơi, thờ dài nói:

-Vân Nhiễm, ta không nói cho nnafg là vì sợ nàng không chịu được đả kích, nhưng chuyện mà không nói sẽ gây ra nhiều hiểu lầm. Lúc đầu ta khuyên nàng nên bỏ con là vì đứa trẻ đã chết ở trong bụng, do một loại cây gọi là Yết tử thảo gây ra!

Hai mắt Khinh Vân Nhiễm mở lớn, ánh mắt bị thương, nước nở nói:

-Muội đã sớm cảm giác được đứa con này rất dễ mất đi! Không nghĩ tới lại là bị người hại...

Duẩn Mặc Băng nhú chặt mày, neho mắt lại, nói:

-Vốn là ta tra ra được một ít manh mối, nhưng manh mối lại...

Đôi bàn tay trắng như phấn của Khinh Vân Nhiễm nắm chặt, vội vàng truy hỏi:

-Manh mối gì?

Duẩn Mặc Băng cố nói nhẹ nhàng:

-Yết tử thảo rất hiếm, nếu ăn một hai lần thì không có ảnh hưởng gì đến thai nhi, nhưng nếu ăn nhiều thì sẽ làm thai nhi nghẹt thở mà chết! Theo ta đoán thì là do người bên cạnh nàng gây ra, nha hoàn Tú nhi khai là mỗi ngày trong thuốc an thai của nàng đều thả bột ngọc trai...

Ngực Khinh Vân Nhiễm chấn động, bột ngọc trai! Trong đầu suy nghĩ trăm thứ, không khỏi cười khổ, cuối cùng là chính mình không cẩn thận làm cho người ta hăm hại!

Ai biết Tú nhi thành thật như vậy cũng... Chẳng lẽ việc rơi xuống nước chỉ là khổ nhục kế để giành được sự tin tưởng của nàng, Tú nhi muốn lấy mạng nàng thì có cơ hội rất nhiều, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Về mặt Duẩn Mặc Băng nghiêm trọng, cúi đầu nói:

-Vốn định điều tra xác thực thì Tú nhi nói hộp bột phấn đó đã dùng hết rồi!

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh lẽo, khóe môi cười khổ:

-Hộp bột phấn đó là do Tô Thiên Tuyết đưa cho muội!

Lúc ấy nàng phòng bị nàng ta nhưng lại không phòng bị người hác.

Đôi mắt đen của Duẩn Mặc Băng chợt sáng lên:

-Chuyện này còn có ai biết?

Đôi mày thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhíu lại, thấp giọng trả lời:

-Chỉ có muội, Tú nhi, Tô Thiên Tuyết, còn có tỳ nữ Hạnh nhi của nàng ta cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Dừng ở đây

Duẩn Mặc Băng thờ dài, mím môi không nói, Tú nhi, Hạnh nhi đều đã chết không đối chứng được, chỉ dựa vào lời nói một bên của Khinh Vân Nhiễm, sợ rằng Tiêu Thần Hiền sẽ không tin tưởng.

Khinh Vân Nhiễm đoán được ý nghĩ từ về mặt hắc, trái tim thất lại, nói:

-Chuyện này dừng ở đây đi, nếu không có Tô Thiên Tuyết thì hắc cũng không cho muội hạ sinh đứa con này...

Kết quả đều giống nhau thôi.

Đáy mắt Duẩn Mặc Băng hiện lên thần nhiên, đúng vậy! Có một số việc chưa chắc đã tìm ra được chân tướng! Hấn bình tâm lại, nhanh chóng chấm dứt đề tài này, nghiêm mặt nói:

-Bây giờ mọi tình huống, giữ gìn sức khỏe quan trọng hơn!

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười, vô cùng ôn nhu động lòng người, cảm kích nói:

-Mặc Băng, cảm ơn huynh!

Khuôn mặt Duẩn Mặc Băng bỗng đỏ ửng, ánh mắt không được tự nhiên hạ xuống, thấp giọng nói:

-Giờ không còn sớm nữa, ta cũng nên đi rồi!

Khinh Vân Nhiễm gật đầu đáp nhẹ, đưa mắt nhìn bóng lưng hấn rời đi, trong mắt hiện lên thẹn thùng rồi biến mất rất nhanh.

Hiên Vương phủ, Minh Nguyệt lâu.

Trong phòng đang tĩnh lặng bỗng có một tiếng tát dữ dội vang lên.

Trên mặt Ưu Nhã in rõ vết hằn năm dấu tay, khuôn mặt nghiêm lại gục đầu xuống, vội vàng quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói:

-Xin chủ tử thứ tội!

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết hơi tối lại, mắt như có băng sương:

-Ngươi làm chuyện thừa thãi, suýt chút nữa thì phá hỏng toàn bộ kế hoạch của ta! Ngươi luôn cẩn thận nhưng lần này lại làm cho ta thất vọng!

Ưu Nhã dập đầu xuống mặt đất, cúi đầu nói:

-Nô tỳ đáng chết!

Tô Thiên Tuyết trầm mặc một lúc lâu, lạnh lẽo nhìn Ưu Nhã đang quỳ trên mặt đất, thu tức giận trong lòng đi, lạnh lùng nói:

-Thôi! Hấn ta cũng không dám tiết lộ nửa câu, đứng lên đi!

Chuyện này đã làm cho Vương gia sinh nghi, nàng ta phải bắt hành động đi.

Ánh mắt Ưu Nhã chợt lóe lên, ánh mắt hạ xuống khấu đầu tạ ơn, Tô Thiên Tuyết nhú chặt mày, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cúi đầu nói:

-Nữ nhân đó bị Duẩn Mặc Băng đưa ra khỏi phủ, một tháng sau trở về, cô nam quả nữ, dễ dàng lâu ngày sinh tình, sợ Vương gia đã sớm không chịu được rồi!

Khóe môi nàng ta cong lên, Duẩn Mặc Băng muốn giúp Khinh Vân Nhiễm nhưng không biết làm như vậy Vương gia lại càng đề ý.

Ưu Nhã ngẩng đầu, trong mắt hiện lên kinh ngạc:

-Ý chủ tử là...

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết lưu chuyển, cười cười nói:

-Không vội! Chờ Khinh Vân Nhiễm hỏi phủ thì kế hoạch cũng chẳng có thay đổi gì. Bây giờ ta có chuyện quan trọng muốn làm, ngươi đưa tai lại gần đây...

Ưu Nhã rùng mình ghé sát tai vào, nghe được việc nàng ta sai bảo, vẻ mặt căng thẳng lại, nói:

-Vâng, chủ tử!

Tô Thiên Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Ưu Nhã một cái, cảnh cáo nói:

-Lần này ta không cho phép ngươi phạm phải sai lầm nữa!

Cả người Ưu Nhã ngẩn ra, cúi đầu nói:

-Nô tỳ sẽ làm việc cẩn thận!

Ban đêm lạnh lẽo, lúc bắt chợt nóng, lúc lại vô cùng lạnh.

Trong phòng tại Thanh Phong các truyền ra một tiếng đàn du dương, bên trong là một nữ tử mặc y phục màu xanh nhạt đang đánh đàn tranh, thân ảnh thanh nhã xuất trần, khuôn mặt trầm tĩnh làm người khác không dám quấy rầy.

Lan nhi thấy vẻ mặt Khinh Vân Nhiễm nghiêm lại, lạnh lùng, trong tiếng đàn có nhiều tạp niệm, nhắc nhở:

-Tiểu thư, người đi ngủ sớm đi, sáng mai Vương gia còn tới đây...

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, lạnh giọng ngắt lời, nói:

-Ta biết rồi!

Kỳ hạn một tháng đã đến, ngày mai Tiêu Thần Hiên sẽ tới đây đưa nàng về, nghĩ vậy tiếng đàn bị đứt đoạn.

Lan nhi trầm mặc, hai ngày ngày trước, Thừa tướng bị Hoàng thượng lấy tội danh thông địch bán nước giam giữ, phủ Thừa tướng cũng bị niêm phong, nếu tội danh được ấn định thì đây là tội bị tru di cửu tộc. Mà vị hôn phu của tiểu thư lại là Hiên Vương gia lãnh khốc vô tình, không bảo vệ tiểu thư thì thôi, lại suốt ngày gây khó dễ cho nàng, càng đừng nói có chuyện hấn giúp tiểu thư vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đuẩn công tử dù sao cũng chỉ là dân thường, mặc dù giúp đỡ rất nhiều nhưng không có khả năng đấu lại quan binh. Mấy ngày nay đều vì tiểu thư chạy đi chạy lại, có tin tức gì là tới đây thông báo ngay, ánh mắt lộ ra nghiêm trọng đã nói rõ tất cả.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm sáng tỏ, đứng dậy cắt đàn đi, nhẹ giọng nói:

-Lan nhi, ngươi cũng ra ngoài đi!

Lan nhi gật đầu, đi tới bên cửa sổ, đột nhiên có một bóng đen xẹt qua trước mặt nàng, nàng dụi dụi mắt, hóa ra là cành cây ngoài cửa sổ lay động, nhanh chóng đóng cửa sổ vào.

Đội nến bên trong phòng dập tắt, từ sau bóng cây một thân ảnh cao lớn đi ra, đôi mắt hẹp dài thâm thúy hiện lên cái nhìn phức tạp. Lặng lặng nhìn vào cửa sổ tối đen, ánh mắt mang theo vài phần nghiêm trọng.

Hồi lâu, thân thủ hần mau lẹ lên vào bên trong phòng, lặng yên không gây một tiếng động đi sâu vào trong, dừng chân trước giường, vén rèm lên, ánh mắt dừng ở dung nhan nữ tử đang nằm trên giường.

Cả tháng nay, mỗi tối hần đều tới đây nhìn nàng ngủ một cách bình yên, đã thành thói quen rồi, chỉ là chuyện lên lút này kéo dài đến bao giờ?! Trong lúc ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhõm như mây lại, tay hần muốn vuốt mặt nàng thì bất ngờ nhớ tới sự chán ghét trong mắt nàng, tay dừng lại giữa không trung, lúng túng rút về, lặng lẽ nhìn nàng thêm một lúc lâu rồi xoay người rời đi.

Hôm sau Khinh Vân Nhiễm dậy thật sớm, một tháng trôi qua, nàng không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện chạy trốn, nhưng làm như vậy rất có lỗi với Duẩn Mặc Băng, người mất tích trong phủ hần, Tiêu Thần Hiên nhất định sẽ gây phiền toái cho hần.

Nàng than nhẹ, Lan nhi lấy cho nàng một cái áo khoác, mở cửa ra, Duẩn Mặc Băng chờ ở bên ngoài đã lâu, hai người trầm mặc không nói gì cùng ra đến cửa chính, Lan nhi có ý tứ đi theo phía sau bọn họ, không phát ra tiếng nào.

Khinh Vân Nhiễm nhìn cửa chính, xe ngựa đã dừng ở đó rất lâu, trong mắt hiện lên chán ghét.

Duẩn Mặc Băng đứng bên cạnh Khinh Vân Nhiễm, trong mắt không gọn sóng sợ hãi nhưng tâm tình như mất mát thứ gì hiện lên trong lòng, nâng mắt nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, thấy hần từ trong xe ngựa đi ra, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trên người như có cảm giác căng thẳng, làm cho hần có vẻ khẩn trương không bình thường.

Tiêu Thần Hiên bình tĩnh nhìn nàng, Khinh Vân Nhiễm nhanh chóng mở mắt, hần ý trong mắt đậm hơn, vừa nhìn hần trong lòng bất giác nhớ tới cảnh kia, vốn tưởng rằng sau một tháng thì có thể bình tâm lại, nàng có thể thân nhiên đối mặt nhưng không được, nàng không làm được!

Duẩn Mặc Băng nhìn Khinh Vân Nhiễm, ánh mắt phức tạp, chuyển ánh mắt, thân nhiên nói:

-Thần Hiên, vụ án của Khinh Thừa tướng liên quan đến nhiều chuyện, nếu Vân Nhiễm ở lại phủ ta thì quả thật không ổn! Ngươi cũng nên hết sức giúp đỡ...

Tiêu Thần Hiên nhú mày, không kiên nhẫn ngắt lời:

-Ta biết ngươi muốn nói cái gì, yên tâm! Ta tự biết chừng mực...

Đôi mày thanh tú của Kinh Vân Nhiễm nhú chặt, hần luôn có thái độ cao cao tại thượng, nhìn đã thấy ghét rồi!

Ngừ khi Duẩn Mặc Băng cực kỳ lãnh đạm nhưng lại mười mười có ý cảnh cáo:

-Thần Hiên, nhớ điều ta vừa nói!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, gật đầu đồng ý, liếc mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm, cúi đầu nói:

-Còn đứng đó làm gì? Không mau lên xe!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Trở lại Vương phủ

Kinh Vân Nhiễm không muốn để ý tới hần, quay đầu, đôi mắt như có nước nhìn Duẩn Mặc Băng, ánh mắt phức tạp, khóe miệng cười nhẹ, cảm kích nói:

-Mặc Băng, cảm ơn huynh trong thời gian qua đã chăm sóc, quan tâm mọi, hẹ ngày gặp lại!

Tiếng “gặp lại” cuối cùng như có hàm ý khác.

Bề ngoài Duẩn Mặc Băng trấn định nhưng trong lòng lại nổi sóng lớn, là chua xót, hay đau khổ? Hần không biết, một lúc lâu sau hần mới cười yếu ớt, hơi vuốt cằm:

-Vân Nhiễm, bảo trọng.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên đột nhiên trở nên âm lãnh, nhìn về mặt lưu luyến không rời của bọn họ cùng với lời nói để lộ ra tình đậm ý mật làm cho lục phủ ngũ tạng của hần như bị lửa thiêu đốt, vô cùng khó chịu, hần cắn chặt răng, tức giận tích tụ đã lâu có nguy cơ bùng phát.

Đột nhiên hần bắt lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, dùng sức túm chặt, Kinh Vân Nhiễm lao đảo, ngã vào ngực hần, nàng chau mày, cổ tay truyền đến đau đốn, vừa ra sức giãy dụa, vừa la lớn:

-Đừng chạm vào ta!

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng, cổ ý ôm chặt lấy thân thể nàng, trầm giọng nói:

-Ngươi là nữ nhân của ta, ta thích chạm vào đâu thì chạm!

Ngừ khi nhân mạnh thêm vào hai chữ “của ta”.

Duẩn Mặc Băng hơi nhú mày, cúi đầu nói:

-Thần Hiên, hành động của ngươi không thể ôn nhu hơn sao?

Mắt Tiêu Thần Hiên chứa đựng phần nộ, ngoảnh mặt làm ngơ với lời Duẩn Mặc Băng nói, bỗng nhiên xoay người, vén màn xe lên, kéo Kinh Vân Nhiễm vào trong, quát lạnh với phu xe một tiếng:

-Khởi hành!

Phu xe không dám chậm trễ, roi quất vang một cái, con ngựa hí lên một tiếng, bắt đầu chạy như điên.

Mà Lan nhi đáng thương bị bỏ rơi ở phía sau, vừa chạy vừa hô lớn:

-Vương gia, tiểu thư, còn nô tỳ ở đây!

Nghe được tiếng kêu của Lan nhi, trong mắt Kinh Vân Nhiễm tràn ngập phần nộ, hét lớn:

-Dừng xe!

Tiêu Thần Hiên hờ hững quay đầu, lạnh lùng nói:

-Nàng ta có thể tự mình đi về Vương phủ!

Khinh Vân Nhiễm chán nản, vén rèm cửa sổ lên, nhìn thân ảnh Duẩn Mặc Băng và Lan nhi càng lúc càng xa, trong lòng phẫn nộ, lạnh giọng nói:

-Ngươi có ý!

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiên híp lại, ánh mắt đỏ kị, hừ lạnh một tiếng, nói:

-Ta có ý đây, thì sao?

Nếu không, để nàng và Duẩn Mặc Băng nhìn nhau như vậy, hắn thật không chịu nổi.

Khinh Vân Nhiễm chán ghét không thèm nhìn hắn, không nói với hắn nửa lời nào, trầm mặc làm cho bầu không khí như ngưng trệ lại, nàng phát hiện thùng xe lớn như vậy chỉ có hai người bọn họ, thân thể bất giác trở nên căng thẳng.

Hồi lâu, tiếng nói lãnh đạm của Tiêu Thần Hiên vang lên:

-Thân thể đỡ nhiều không?

Ngữ khí giống như lạnh lùng nhưng lại không thiếu đi thăm hỏi.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, trả lời không nóng mà cũng chẳng lạnh:

-Vương gia hỏi sai người rồi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, nắm chặt lấy cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi đừng không biết tốt xấu!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh tựa băng sương nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy, âm lãnh của hắn, mỗi câu mỗi chữ rõ ràng, nói:

-Ta nói sai cái gì? Lúc đầu Vương gia dám làm, sau đó lại giả vờ quan tâm ta sao? Ngươi cho rằng giết người rồi nói xin lỗi là không có chuyện gì xảy ra sao?

Tiêu Thần Hiên thấy ánh mắt nàng lạnh như băng, hơi ngẩn ra, ý nàng là gì? Oán hận hắn đã giết nghiệt chủng kia? Đáy lòng dâng lên cuồng nộ, tay bất giác siết chặt cằm nàng lại, quát lạnh:

-Miệng lưỡi lợi hại thật, ngươi không sợ Bỏn Vương rút lưỡi ngươi sao?

Khinh Vân Nhiễm đau đớn cắn chặt môi dưới, hận ý vốn được che giấu trong mắt bây giờ lại hiện lên rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, không hề kiêng nể gì trừng mắt nhìn hắn, châm chọc nói:

-Vương gia muốn làm chuyện gì ai có thể ngăn được?

Nàng cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

-Khinh gia đã lụn bại, ta chỉ là một Vương phi mang tội, chẳng phải để người ta chê cười, sao Vương gia không lập tức hưu ta, cho Thiên Tuyết cô nương một danh phận?

Không muốn để Tô Thiên Tuyết chịu uất ức làm thiếp, nhưng vị trí chính phi vẫn để lại cho nàng, thật là giễu cợt!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên xẹt qua một đạo hồng quang, quát to:

-Ta sẽ không để ngươi như ý! Đừng cho là ta không biết trong tâm ngươi đang nghĩ gì! Ngươi đừng quên mình là phụ nữ của ai, Duẩn Mặc Băng không phải người ngươi muốn với cao là với được! Ngươi là đồ tàn hoa bại liễu, đừng si tâm vọng tưởng nữa!

Cầm Khinh Vân Nhiễm đau đớn, trong mắt hiện lên căm ghét, lạnh lùng nói:

-Vội cao? Đây chỉ là ý nghĩ của ngươi thôi, huynh ấy là một chính nhân quân tử, ôn nhu, lương thiện, so với ngươi thì tốt gấp trăm ngàn lần! Ta thích huynh ấy đây, thì sao? Rời khỏi ngươi, tuy thân ta là tàn hoa bại liễu nhưng ta có thể tìm được nam tử thật lòng yêu ta, không phiến ngươi quan tâm!

Tiêu Thần Hiên cảm thấy ngực như bị xé ra, tức giận không thể chịu nổi, khoe miệng cười lạnh khác thường, lạnh giọng nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi chán sống rồi?!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm hơi giật mình, vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận tới mức giết nàng. Dù sao thì về đến Vương phủ thì mình cũng chỉ là một công cụ để hắn trút mọi oán hận.

Tai họa bất ngờ với Kinh gia đã làm cho người nhà mất mạng, mà nàng không muốn “bị” hấn che chở, loại ân huệ này làm nàng cảm thấy ghê tởm, nếu như có thể, nàng tình nguyện chết cùng một chỗ với nhị ca.

Tiêu Thần Hiên thấy nàng buồn bực không thèm nói một lời, ánh mắt trống rỗng vô tình làm trái tim hắn bắt gặp đau đớn như bị bóp chặt, hắn chớp mắt vài cái che đi suy nghĩ đau xót đó, lạnh lùng nói:

-Người cầm điếu rồi à?

Trong mắt Kinh Vân Nhiễm không có một chút tình cảm nào, lạnh lùng liếc hắn một cái, nói:

-Nói chuyện với người làm ta thấy ghê tởm!

Mặt mày Tiêu Thần Hiên nhẵn lại, nàng dám... Đang định giao huấn một trận ra trò cho nàng thì lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài truyền đến giọng nói trung kính của phu xe:

-Vương gia, tới Vương phủ rồi!

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiên đáp nhẹ một tiếng, thân người ôm chặt lấy thân hình mảnh mai của Kinh Vân Nhiễm, phu xe vén rèm lên, thấy vậy, Kinh Vân Nhiễm nhủ chặt mày lại, phần nộ hết lớn:

-Tiêu Thần Hiên, người buông ra, chính ta tự đi!

Lúc này, Tô Thiên Tuyết đáng vẻ thướt tha đứng đợi ở cổng, mặt phấn phù dung, đôi môi đỏ thắm, mái tóc như mây cài một đóa hoa hải đường đỏ rực, mặc y phục tơ tằm phớt đỏ, xa xa nhìn lại như một bức tranh tiên nữ, mỉm cười trong sáng.

Nhìn thấy Tiêu Thần Hiên ôm Kinh Vân Nhiễm từ trên xe ngựa xuống, hốt hoảng trong nháy mắt, lập tức nở nụ cười, nghênh đón, giọng nói êm ái:

-Hiên, tỷ tỷ, mọi người trở về rồi!

Tiêu Thần Hiên nâng mắt, liếc mắt nhìn Tô Thiên Tuyết một cái, hơi nhíu mày, trang phục nàng ta đang mặc có phải là quá diễm lệ không? Từ lúc nào trong mắt hắn chỉ có thân ảnh vận y phục trắng đạm nhã, hoàn toàn khác với lúc trước.

Thấy trong lòng không được tự nhiên, hắn gạt mình, buông Kinh Vân Nhiễm ra, chuyển ánh mắt, thấp giọng hỏi:

-Thiên Tuyết, sao nàng lại ở đây?

Sóng mắt Tô Thiên Tuyết ôn nhu, lãnh đạm cười, nói:

-Biết Hiên hôm nay đi đón tỷ tỷ về, Thiên Tuyết đã đặc biệt căn dặn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, đoán giờ để ra đây đợi, không nghĩ lại vừa khéo như vậy...

Tiêu Thần Hiên vuốt cằm, ánh mắt có vài phần phức tạp, hai người phụ nữ trước mắt, một người là hóa thân của người yêu cũ đã chết, một người lúc nào cũng làm lòng hắn rung động nhưng lại làm cho hắn tức giận chết khiếp, ba người ở cùng một chỗ chung quy làm hắn có cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Trầm mặc chỉ trong chốc lát, mày nhíu lại, thân nhiên nói:

-Mau đi vào thôi!

Thân hình Kinh Vân Nhiễm không di chuyển, trên mặt Tô Thiên Tuyết lộ ra xấu hổ, cúi đầu nói:

-Tỷ tỷ chẳng lẽ còn trách Thiên Tuyết? Lúc ấy là bởi vì Thiên Tuyết quá thương tâm, cho nên...

Tiêu Thần Hiên thấy nàng ta muốn nhắc lại chuyện cũ, về mặt đột nhiên tối lại, lạnh lùng ngắt lời:

-Được rồi, chuyện quá khứ không nên nhắc lại nữa!

Chuyện đó giống như một vết sẹo, nếu nhắc lại sẽ chảy máu đầm đìa.

Đôi mắt đẹp của Tô Thiên Tuyết hơi ngẩn ra, bình tĩnh nhìn hắn, trước kia hắn chưa bao giờ dùng ngữ khí này nói chuyện với nàng ta, là bởi vì nàng ta nhắc lại chuyện thương tâm của Kinh Vân Nhiễm nên hắn mới quát lớn như vậy sao?

Nghĩ đến đây, hạ mắt xuống, che giấu đi sắc bén trong ánh mắt, thu đi tức giận, ngẩng đầu, nhìn Kinh Vân Nhiễm thương hại, nhỏ giọng nói:

-Tỷ tỷ, vốn chỉ là hiểu lầm, hung phạm đã bị trừng trị! Không nên vì chuyện này mà tạo ra khoảng cách giữa chúng ta, có được không?

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm cười lạnh, người diễn trò, ta thì sao? Khuôn mặt nàng giả vờ tươi cười, thân nhiên nói:

-Muội muội Thiên Tuyết nói quá lời! Người cũng là người bị hại, chỉ không may mới đổ oan cho ta...

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiên tối lại, thật sự hắn không quen nhìn nàng cười giả dối như vậy, ôm đồm quàng tay nàng, lôi kéo nàng đi, mà Tô Thiên Tuyết thì giật mình tại chỗ, môi lưu lại vết răng.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác cổ tay bị bóp nát, cắn răng chịu đựng đau đớn, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi bị thần kinh à? Buông tay!

Hắn làm cho Tô Thiên Tuyết thấy khó xử, mà Tô Thiên Tuyết sẽ đem phần nô đồ lên đầu nàng, đây là gián tiếp hại nàng.

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, quay đầu nhìn nàng một cái, quát lạnh:

-Câm miệng!

Hắn không biết tại sao mình lại tức giận, bởi vì không biết, nên mới xúc động như vậy.

Tô Thiên Tuyết bước nhanh theo họ, hỏi:

-Hiên, chàng làm sao vậy?

Tiêu Thần Hiên nao nao, mới vừa rồi hắn mất khống chế, toàn tâm nghĩ làm sao để Khinh Vân Nhiễm rời đi, lại quên mất cảm giác của Tô Thiên Tuyết, hắn không biết giải thích như thế nào, khẽ thở dài:

-Thiên Tuyết, xin lỗi! Lúc này, ta...

Tô Thiên Tuyết cười cười, ân cần nói:

-Là thiếp nhiều chuyện rồi! Chàng đã một tháng chưa gặp tỷ tỷ, có rất nhiều lời để nói! Không bằng thiếp sai người đem đồ ăn đến Minh Hiên uyển cũng được!

Khinh Vân Nhiễm thờ ơ lạnh nhạt, trong mắt hiện lên nghi hoặc, Tô Thiên Tuyết lớn mật hơn trước kia rồi, dám đem Tiêu Thần Hiên cao quý đẩy cho nàng, không biết đang diễn trò xiếc gì nữa?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên chợt sáng lên, gật đầu nói:

-Thiên Tuyết, thân thể nàng chưa khỏe, hay là trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi!

Tô Thiên Tuyết ôn nhu cười, kêu nhẹ:

-Ưu Nhã, trở về thôi!

Ưu Nhã từ trong đại sảnh đi ra, cùng rời khỏi đó với nàng ta.

Tới chỗ khuất của hành lang, đột nhiên Tô Thiên Tuyết dừng lại, mím chặt đôi môi anh đào, ánh mắt hiện lên phần nô, Khinh Vân Nhiễm mới rời khỏi đây có một tháng mà đã làm cho thái độ hắn ta thay đổi rõ rệt, hai tay nắm chặt lại, đã như thế, nàng ta sẽ cho hắn nếm thử mùi vị đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Khinh người quá đáng

Tại Minh Hiên uyển, trên bàn đầy cao lương mỹ vị, vô cùng thơm ngon, hơn nữa rượu còn rất ngon, không khỏi làm dạ dày người khác nổi loạn.

Khinh Vân Nhiễm ngồi ở trên ghế, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hết lần này tới lần khác đều bị điểm huyết đạo, cả người không thể cử động, nói không nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt công kích hắn không ngừng. Tiêu Thần Hiên bị nhìn chăm chăm, thấy không tự nhiên, mày rậm nhíu lại, lạnh lùng nói:

-Hai trông mắt mờ lớn như vậy làm gì?

Đôi mắt lưu ly đen của Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn gắt gao, trong ánh mắt mang theo hận ý, ánh mắt như hận không thể biến thành lưỡi dao sắc bén đâm nát hắn!

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, ngón tay điểm giải huyết đạo trên người nàng, Khinh Vân Nhiễm vừa được tự do, lập tức đứng lên, ánh mắt

lạnh như băng, trừng mắt nhìn hắn, nổi giận nói:

-Hèn hạ!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên đột nhiên tối lại, mày kiếm hơi thả ra, hừ lạnh một tiếng, nói:

-Ai bảo ngươi không chịu theo ta lại đây?!

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm lạnh lẽo chống đỡ, tức giận nắm chặt hai tay, ánh mắt Tiêu Thần Hiên chợt lóe, ánh mắt quái dị nhìn nàng, ra lệnh:

-Đồ ngốc này, còn đứng làm gì nữa, mau gấp thức ăn cho Bồn Vương!

Đôi mày thanh tú của Kinh Vân Nhiễm nhăn lại, trong mắt xẹt qua căm ghét, chầm chọc nói:

-Vương gia có đầy đủ chân tay, sao không tự mình gấp? Tại sao phải bắt người khác hầu hạ?

Tiền nam nhân! Muốn người hầu hạ tại sao lại đuổi hết nha hoàn đi?

Tiêu Thần Hiên chau mày, ánh mắt hiện lên bức mình, quát lạnh:

-Bảo ngươi gấp thì cứ gấp, không được nói linh tinh!

Nhấn nại của Kinh Vân Nhiễm đến cực điểm rồi, thật sự không thể nào cùng hắn ở một chỗ được, xoay người, đang định rời đi thì cánh tay bỗng bị người khác giữ chặt, nhúu mày quay đầu lại, thấy khuôn mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm lại, môi hắn mím chặt, lạnh lùng nói:

-Ngươi muốn đi đâu? Không nên nhường nhịn ngươi, càng nhường ngươi lại càng lấn tới

Kinh Vân Nhiễm cắn môi, dùng sức thoát khỏi hắn, lạnh lùng nói:

-Vương gia có phải muốn gây phiền toái cho ta? Ta đi ra ngoài gọi nha hoàn vào hầu hạ Vương gia thì có gì là sai?

Tiêu Thần Hiên nhúu mày lại, biết nàng từ chối mình, bức mình nói:

-Không cho đi! Bồn Vương muốn ngươi hầu hạ!

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm lạnh lẽo, cười nhạt nói:

-Tại sao ta phải hầu hạ ngươi?

Đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Thần Hiên hiện lên tức giận, nói rõ từng chữ:

-Vì ta là phu quân của ngươi, là chúa tể của ngươi!

Khuôn mặt Kinh Vân Nhiễm nghiêm lại, miệng cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn, khinh miệt nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi không chỉ có trí nhớ kém cỏi mà lại tự cho mình cái gì cũng biết! Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng sau cái chuyện tàn nhẫn ngươi làm với ta thì ta có thể sống chung một cách hòa bình với ngươi?

Tiêu Thần Hiên như bị điểm huyệt, không thể nhúc nhích, đôi mắt như bị nhiễm máu, kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng dấy lên phần nộ, giọng nói lạnh lùng, cứng rắn:

-Kinh Vân Nhiễm, ta nhịn ngươi lâu rồi, ngươi không nên được voi đòi tiên!

Kinh Vân Nhiễm cười lạnh lùng, chầm chọc nói:

-Người ta nói, hổ không có da ắt phải chết, không có người nào là vô địch cả! Vương gia coi như là cao thủ trong số đó rồi!

Tiêu Thần Hiên tức giận đến nỗi khuôn mặt xanh mét lại, ngực phập phồng, không ngừng thờ dốc, một lúc lâu sau thì bắt lấy nàng, ấn nàng xuống ghế, lớn tiếng quát:

-Ăn cơm!

Mặt Kinh Vân Nhiễm lạnh đi, từ chối:

-Ta không ăn!

Đôi mắt chớp động chứa lãnh ý, khinh miệt, nam nhân tàn bạo này có thể nhẫn nại được, quả thật là chuyện lạ trong thiên hạ!

Đôi mắt đen tàn nhẫn của Tiêu Thần Hiên tối lại, uy hiếp ác liệt:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi thử nói một chữ nữa xem ta xử lý ngươi thế nào?

Khinh Vân Nhiễm cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt, phẫn nộ nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Đột nhiên Tiêu Thần Hiên giữ chặt phía sau đầu nàng, đôi môi nhanh chóng tiếp cận, định trừng trị một trận cho nữ nhân không biết nghe lời này.

Khinh Vân Nhiễm cau mày, cảm ghét ngứa đầu về phía sau, thuận tay cầm lấy đĩa thức ăn trên bàn đồ vào đầu hân, nước tương theo khuôn mặt hân chảy xuống tới cằm, nước chảy từng giọt từng giọt từ trên tóc xuống mặt đất, bắn tung tóe tại thành những bông hoa.

Tiêu Thần Hiên lấy tay lau mặt, khuôn mặt lần lượt thay đổi từ trắng sang xang, ánh mắt hiện lên vẻ âm trầm ghê sợ, hét to lên:

-Ngươi muốn chết!

Tay hân lập tức duỗi ra túm lấy cổ áo, bóp trụ cổ nàng, lực đạo trong tay vì tức giận mà tăng thêm

Khinh Vân Nhiễm cảm thấy nghẹt thở, không khí trong ngực dần ít đi, nàng mở rộng miệng, sắc mặt xanh tím lại, cảnh trước mắt mơ hồ, ngực khó chịu muốn nôn, trong mắt chảy ra chất lỏng, theo khóe mắt rơi xuống, đập vào tay Tiêu Thần Hiên.

Giọt nước hơi âm ẩm làm hân ngẩn ra, ánh mắt dần trở nên rõ ràng, tay chậm rãi buông ra rồi hạ xuống, cúi đầu, nhìn tay mình hơi run run, phút chốc nắm chặt lại.

Khinh Vân Nhiễm xui lơ ngơ ngồi dưới đất, ho khù khụ, ánh mắt hận thù, nàng thật lâu không ngẩng đầu, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tiêu Thần Hiên:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi cảm ghét ta cũng tốt, hận ta cũng được! Đời này đừng hòng chạy trốn khỏi ta, cho dù ta chết rồi cũng sẽ kéo ngươi theo, cùng nhau đi!

Lòng nàng run rẩy, không nói được lời phản bác.

Hồi lâu tiếng sập cửa vang lên, thân thể nàng run run đứng lên, tên ác ma này, chết cũng không có được nàng! Không, nàng nhất định phải chạy trốn!

Trong hoa viên tại Minh Nguyệt lâu, Ưu Nhã nhanh chóng đi tới từ một hành lang khác, nàng để một đĩa cá bên cạnh Tô Thiên Tuyết, cúi đầu nói nhỏ vào tai Tô Thiên Tuyết mấy câu.

Tô Thiên Tuyết lập tức trở nên lạnh lùng, ánh mắt tàn lệ, lạnh lẽo hỏi:

-Không ăn? Có phải bọn họ phát hiện được gì không?

Ưu Nhã lắc đầu, nói:

-Không phải, nghe bọn nha hoàn nói lại, Vương phi xảy ra tranh chấp với Vương gia, nàng ấy đồ thức ăn lên đầu Vương gia, Vương gia giận dữ, gọi người đem tất cả đồ ăn đi, cho nên...

Tay Tô Thiên Tuyết bất giác nắm chặt lại, lập tức lạnh lùng cười, nói:

-Thôi, sẽ có cơ hội khác! Ưu Nhã, ngươi gọi Tình nhi đến đây!

Ưu Nhã hơi hạ thấp người, cụp mắt xuống, nói:

-Vâng, thưa chủ tử.

Nói xong, nhanh chóng lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ác độc đến vậy

Khinh Vân Nhiễm nhìn thị vệ ở ngoài cửa, tức giận đi đi lại lại trong phòng, vắt hết óc để nghĩ đối sách, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời dần dần tối sầm, tâm lý bắt đầu thấy bất an.

Tiêu Thần Hiên nhót nằng ở chỗ này là có ý gì? Định đêm nay làm chuyện xấu xa với nàng sao?

Không được! Nàng không thể để cho hắn thực hiện ý định này được, để phòng chuyện này, nàng quyết định dùng khổ nhục kế! Rút cây trâm cài trên tóc ra, tháo đai lưng xuống, cởi y phục ra, chỉ còn mặc mỗi nội y, đem cây trâm dùng sức đâm thật mạnh vào bắp đùi...

Đau quá! Nàng cắn chặt hàm răng, máu tươi theo chân chậm rãi chảy xuống.

Tiêu Thần Hiên võ công cao cường, nếu nàng chỉ dựa vào một cây trâm nhỏ bé mà muốn lấy mạng hắn thì không nghi ngờ gì là lấy trứng chọi đá, mà kết quả cuối cùng lại giống như lần trước, bị hắn mạnh mẽ chiếm giữ! Nàng không thể làm gì khác hơn là dùng cách bị thương này để cự tuyệt cùng phòng với hắn.

Nhặt quần áo ở đầu giường, nàng đang định mặc vào thì bỗng cảm thấy cổ bị đánh mạnh một cái, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

Tiêu Thần Hiên đẩy cửa vào, không nhìn thấy thân ảnh Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt không khỏi tối sầm lại.

Hắn rất nhanh đi vào trong phòng, thấy rèm được buông xuống, thân hình xinh đẹp như ẩn như hiện đang nằm trên giường, khoe môi nở một nụ cười nhẹ, tay vén rèm lên.

Nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng, hắn không khỏi thờ gáp, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhắm chặt, hàng lông mi cong dài như hai cây quạt xếp lại, an tĩnh mà nhẹ nhàng, đôi môi anh đào hồng nhuận đến mê người, hơi ướt át, chỉ mặc nội y lộ ra làn da trắng ngần, cánh tay trắng muốt như cánh hoa sen, cùng với đôi chân ngọc không chút tỳ vết, làm cho hắn cảm thấy...

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ kiều mỵ này của nàng, hô hấp bắt đầu dồn dập, đôi mắt càng ngày càng tối lại, chuyển tầm mắt xuống phía dưới, đột nhiên phát hiện một vết máu dài dọc theo chân nàng đã khô, tâm hắn ngẩn ra, vội vàng vỗ nhẹ gương mặt của nàng, hét lớn:

-Khinh Vân Nhiễm, Khinh Vân Nhiễm!

Một giọng nói mình chán ghét vang lên bên tai, Khinh Vân Nhiễm chậm rãi mở mắt, sau cổ truyền đến đau đớn, tầm mắt nhìn thấy khuôn mặt mình ghét cay ghét đắng, mày bất giác nhíu lại, thân thể thấy hơi lạnh, nhìn thấy mình chỉ mặc mỗi nội y, vội lùi vào trong một chút.

Mới vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra, nàng bị người ta đánh ngất sao? Cũng không thấy có chuyện gì khác xảy ra, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng trước hết phải giải quyết người trước mắt này đã, hắn so với bất luận kẻ nào cũng nguy hiểm hơn! Để phòng nhìn hắn, nói:

-Người định làm gì?

Tiêu Thần Hiên ho nhẹ một tiếng, giả vờ không thèm để ý, hỏi:

-Bị thương ở đâu vậy?

Nhìn tay hắn quàng vào vai nàng, Khinh Vân Nhiễm không khỏi cau mày, lạnh lùng nhìn tay hắn, chán ghét nói:

-Bỏ tay ra!

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng, sắc mặt Tiêu Thần Hiên đột nhiên trầm xuống, như có ý chọc giận nàng, đưa tay luôn vào ngực nàng thăm dò, da thịt mềm mại trắng nõn làm cho hắn yêu thích không thể buông tay, nâng cái mềm mại của nàng lên, nhẹ nhàng vuốt ve...

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm chuyển từ trắng sang xanh, lần lượt thay đổi, phẫn nộ đánh tay hắn, hai tay bảo vệ trước ngực, vô cùng tức giận, nói:

-Không được đụng vào ta!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên đột nhiên u thâm, đôi mắt có bùng lên ngọn lửa dục vọng, như thiêu đốt, châm chọc nói:

-Người ăn mặc như vậy không phải là để quyến rũ ta sao?

Khinh Vân Nhiễm xấu hổ và tức giận, phản bác nói:

-Ta không có!

Quyến rũ hắn, thì nàng chết còn hơn.

Nàng vội vàng cầm lấy quần áo ở đầu giường, chuẩn bị mặc vào thì bị thân hình cao lớn của Tiêu Thần Hiên đè xuống, giọng nói để lộ ra khát vọng đã đến đỉnh điểm của hắn:

-Muốn chạy sao, không dễ như vậy đâu!

Kinh Vân Nhiễm cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ lên, thân thể giãy dụa, sợ hãi ập vào lòng nàng, khiến nàng kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi không thể đụng vào ta! Hôm nay ta đang đến kỳ...

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên chợt lóe lên, tay bắt giác cứng đờ, nghĩ đến vết máu lúc nãy trên đùi nàng, động tác dừng lại, rủa thầm một tiếng:

-Đáng chết!

Thấy thế, Kinh Vân Nhiễm vội vàng xoay người, nàng phải lập tức rời khỏi nơi này, nếu không hẳn lại nổi thú tính, không thềm để ý thân thể nàng như thế nào, mạnh mẽ chiếm giữ lấy nàng!

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói:

-Chờ một chút!

Kinh Vân Nhiễm chỉ cảm thấy ón lạnh cả người, hai tay nắm chặt, hẳn không phải lại thay đổi chủ ý rồi?! Cau mày quay đầu lại, tức giận hỏi:

-Vương gia còn có chuyện gì?

Tiêu Thần Hiên vươn cánh tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng, trầm mặc hồi lâu, nàng mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn:

-Ngươi đêm nay ngủ ở đây, ta không chạm vào ngươi là được!

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm hiện lên kháng cự, từ chối luôn:

-Không!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, nâng cằm nàng lên, tức giận nói:

-Kinh Vân Nhiễm, phụ nữ đáng ghê tởm này, rõ ràng là ta đã có ý tốt, tại sao ngươi lại phải chĩa mũi nhọn như vậy?

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm cười lạnh, nam nhân này trước kia luôn trong trạng thái phẫn nộ, dựa vào cái gì mà hắn nghĩ chỉ cần hắn thỏa hiệp một chút là nàng sẽ vui vẻ tiếp nhận, như là nàng sẽ phải xúc động đến rơi nước mắt vì cảm kích mà chủ động hiến thân, mới đủ xứng với sự tôn quý mà hắn hy sinh.

Vậy thương tổn trước kia thì sao? Chỉ một chút thỏa hiệp nho nhỏ mà tất cả thương tổn sẽ biết mất sao?

Giọng nói nàng lạnh lùng vang lên:

-Buông ta ra! Vương gia đúng là có ý tốt nhưng ta không nhận nổi và cũng không muốn nhận!

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên trở nên âm lãnh, đôi mắt tối lại, lực tay tăng thêm, thất lung Kinh Vân Nhiễm đau nhức, kêu lên một tiếng đau nhức, thất thần trong chốc lát, hơi thở của hắn nóng lên, đột nhiên đè nàng xuống, đôi môi lạnh như băng, gắt gao giữ chặt lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi ra sức tách hàm răng nàng ra, hẳn có thể cảm nhận được sự phản kháng của nàng, hắn vùng vằng giữ chặt lấy đầu nàng, làm nàng không có chỗ nào để trốn tránh, cái lưỡi bá đạo thành công lùa vào trong miệng nàng, hấp thu hết hương vị đôi môi thơm ngát của nàng.

Đột nhiên khuôn mặt hắn trở nên tức giận, phút chốc buông nàng ra, đôi môi mím chặt, thần sắc âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí lạnh băng tới cực điểm:

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi quả nhiên hận ta tới tận thấu xương, xuống tay không chút nương tình!

Kinh Vân Nhiễm bị ánh mắt của hắn giữ chặt, như có luồng khí lạnh thổi vào sống lưng, lạnh lùng nói:

-Ngươi muốn nói gì?

Thần sắc Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, trong mắt hiện lên đau đớn, hắn lập tức phong bế huyết đạo trên người, chân run run, tay chống vào giường, phút chốc nôn ra một ngụm máu tươi, miệng đầy máu, ánh mắt lạnh lẽo giống như lưỡi dao sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói:

-Khẩu hồng túy, quả nhiên lợi hại...

Kinh Vân Nhiễm đột nhiên cả kinh, lùi lại về phía sau mấy bước, lạnh lùng nói:

-Đừng tưởng rằng nôn ra tý máu mà đã nghiêm trọng...

Đôi mắt tàn nhẫn của Tiêu Thần Hiên nheo lại, ánh mắt âm trầm lạnh lùng, phẫn nộ nói:

-Ngươi đừng có giả vờ hồ đồ! Trên môi ngươi toa Khẩu hồng túy, đối với nữ tử không có độc tính gì, nhưng với nam tử là độc dược chết người!

Chương 71: Muốn tăng thêm tội

Đôi mắt đẹp của Kinh Vân Nhiễm chấn động, đầu ngón tay vô thức chạm nhẹ vào đôi môi cánh hoa, cả người giống như rơi vào hầm băng, lãnh ý tràn vào trong đầu, hàn khí đâm thủng vào xương, thần trí chấn động, nằng ra sức lắc đầu, lớn tiếng nói:

-Ta không làm, ta không hạ độc người...

Mới vừa rồi nàng bị người ta đánh ngất nhưng lại không xảy ra bất cứ chuyện gì, nàng đã cảm giác chuyện này rất kỳ lạ, trên môi bị thoa độc, nhất định là do người kia gây nên! Nhưng tại sao đôi phương lại muốn hại nàng như vậy? Nếu muốn lấy tính mạng của nàng, trực tiếp một đao kết thúc tính mạng của nàng không phải nhanh hơn sao?

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trắng bệch, đôi mắt đen làm người khác rét lạnh, ánh mắt như hồng quang, tơ máu hiện rõ như quỷ nhân gian, giọng nói như hàn băng:

-Người đừng có nói dối nữa! Người hận ta đã bỏ đứa con trong bụng người, đã sớm có ý định giết ta cho hả giận nhưng người không có võ công cho nên mới thừa dịp ta không phòng bị mà hạ độc, tâm tư người độc ác thật đấy!

Kinh Vân Nhiễm nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cả người chấn động, ánh mắt của hắn giống như băng hàn đâm vào tận xương tủy nàng, vô cùng lạnh lùng, như muốn chém nàng thành hai nửa, trong mắt bắn ra hận ý tuyệt đỉnh, không phải là căm hận ban đầu mà là thương tổn vì bị phản bội, phần nộ đến điên cuồng, cực đoan.

Nàng khuyên chính mình nên tỉnh táo, hít sâu, trấn định nói:

-Tiêu Thần Hiên, ta không làm chuyện này, ta tuyệt đối không nhận! Người vu oan cho ta chỉ làm cho hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật!

Một trận đau đớn ập tới, Tiêu Thần Hiên thống khổ cắn răng, đưa tay chống đỡ lên đầu giường, đột nhiên tìm đồ ở trong người, đôi mắt tối lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm sáng như ngọn đuốc, tiếp tục nói:

-Tại sao người không thử nghĩ lại, ta biết lấy thứ độc được lợi hại đó ở đâu ra?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lúc này lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, xung quanh miệng đầy vết máu, không biết lấy sức lực ở đâu ra làm hắn có thể đứng lên, từng bước tập tễnh, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, bóp chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tiếng nói lạnh lạnh lẽo như băng hàn ngàn năm:

-Nói! Người có quan hệ gì với Tuyệt Sát cung?

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm run lên, không kiên nhẫn gì mà đón nhận lấy ánh mắt của hắn, trong mắt không hề có chột dạ, trầm giọng nói:

-Ta không biết Tuyệt Sát cung là cái gì, người muốn vu oan cho ta bao nhiêu lần mới hài lòng... Ta nói lại lần nữa, ta không hạ độc!

Đúng là nàng từng nghĩ muốn giết hắn, nhưng giết hắn rồi thì sao, thai nhi trong bụng có thể sống lại ư? Nếu như có thể, nàng muốn lương tâm hắn bị cắn rứt, hành hạ hắn không ăn được ngủ được, đến chết cũng quên! Nhưng bây giờ xem ra hắn không hề có ý hối lỗi, hồ đồ không ăn thịt con. Tại sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy? Chẳng lẽ tự tay giết chết cốt nhục của chính mình, hắn không có chút đau lòng nào sao?

Về mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, đôi mắt đen tối lại, ánh mắt gắt gao, thân hình cao lớn không ngừng run rẩy, giọng điệu vô cùng rét lạnh, lạnh giọng chất vấn:

-Người còn giả vờ ngu? Vậy đây là cái gì?

Khuôn mặt Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, trong mắt hiện lên kinh ngạc, hoảng hốt, trên tay hắn đang cầm miếng ngọc bội chưa bao giờ rời khỏi người nàng, hắn lấy từ lúc nào? Tay nàng lập tức muốn đoạt lại:

-Trả lại cho ta!

Tiêu Thần Hiên nắm chặt ngọc bội trong tay, sắc mặt ngày càng âm trầm, ánh mắt lạnh như băng, hắn thống khổ nhắm mắt lại, hô lớn:

-Người đâu?!

Nghe tiếng, mấy thị vệ vàng đi vào, nhìn thấy cảnh bên trong, giật mình. Hai tay Tiêu Thần Hiên nắm chặt lại, giọng nói lạnh lùng, dứt khoát:

-Kéo tiện nhân này xuống, giam vào đại lao!

Khinh Vân Nhiễm bị hai tên thị vệ thô lỗ kéo đi, nàng không hề phản kháng, chỉ là ánh mắt lạnh lùng cứ nhìn chăm chăm Tiêu Thần Hiên, trong lòng đã quyết định, cho dù có chết thì cũng không thể chịu oan khuất mà chết, nàng tuyệt đối không nhận tội.

Nhìn thân ảnh nhỏ xinh bị kéo đi, ánh mắt Tiêu Thần Hiên trở nên mơ hồ, thần trí bị đau nhức làm cho lu mờ, phút chốc nôn ra rất nhiều máu đen, hân phong bế được tốc độ lan truyền của độc được trong cơ thể, nhưng lại không cản được khí độc tấn công vào tim, cuối cùng thì ngất đi.

Tại Minh Hiên uyển, ngọn đèn dầu cùng những ngọn nến tỏa ánh sáng chiếu bóng người chấp chôn.

Về mặt Duẫn Mặc Băng nghiêm trọng ngồi ở bên giường, Tiêu Thần Hiên nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tiều tụy, hốc mắt đen tím, cả người không hề cử động.

Duẫn Mặc Băng châm cứu đã sắp loại được hết độc tố trong cơ thể Tiêu Thần Hiên, tuy nhiên còn ư động lại một chút, Duẫn Mặc Băng đã cho Tiêu Thần Hiên ăn viên thuốc giải độc, mấy ngày này có thể tỉnh lại hay không, toàn bộ đều dựa vào ý chí của hắn.

Khẩu Hồng tủy là một loại kịch độc, mặc dù độc tính mãnh liệt nhưng nội lực của Tiêu Thần Hiên thâm hậu tuyệt đối có thể ngăn chặn được độc tố khuếch tán, nhưng tại sao hắn lại bị khí độc tấn công vào tim?

Cúi đầu, thấy hắn đang nắm chặt một miếng ngọc bội, ánh mắt Duẫn Mặc Băng trở nên lạnh lẽo, đây là ngọc Truy hồn của đệ nhất sát thủ “Lãnh Tu La”, tại sao Thần Hiên lại có nó?

Tô Thiên Tuyết đứng ở bên ngoài phòng, sớm đã không chờ nổi nữa, đôi mắt nàng ta tối lại, đi cùng với Ưu Nhã vào trong phòng, sắc mặt tái nhợt nhìn Duẫn Mặc Băng, khóc hỏi:

-Duẫn đại phu, Hiên thế nào rồi?

Về mặt Duẫn Mặc Băng bình thản liếc Tô Thiên Tuyết một cái, thần nhiên nói:

-Tô cô nương đừng lo lắng quá, tính mạng Thần Hiên không bị nguy hiểm, một ngày gần đây sẽ tỉnh lại, trong khoảng thời gian này, tốt nhất là đừng có quấy rầy, làm phiền hắn nghỉ ngơi!

Nghe vậy, Tô Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhẹ mơn đôi môi anh đào, trong hốc mắt lấp lánh như có nước, thấp giọng nói:

-Vậy Thiên Tuyết an tâm rồi! Nhờ có Duẫn đại phu, bằng không Thiên Tuyết cũng không biết nên làm thế nào cho đúng?

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng chợt lóe lên, thần nhiên nói:

-Đây là chuyện mà tại hạ nên làm!

Đôi mày thanh tú của Duẫn Mặc Băng nhíu chặt, cặp mắt xuống, trong mắt hiện lên cái nhìn sắc bén, thờ dài nói:

-Ta không nghĩ tỷ tỷ lại hận Hiên đến mức hạ độc thủ với chàng như vậy!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng hơi run, đi thẳng vào vấn đề:

-Lần này Thần Hiên trúng độc, ta cảm giác chuyện có gì đó kỳ quái, nàng có phải hưng htu rhay không cần có thời gian để kiểm chứng!

Tô Thiên Tuyết thoáng giật mình, ánh mắt sắc nhọn, thần nhiên nói:

-Duẫn đại phu có phải là thiên vị tỷ tỷ quá mức rồi không, chuyện liên quan đến mạng người, tại sao có thể dựa vào cảm giác tốt ở trong tâm mà phán định chuyện này không phải do nàng gây nên?

Duẫn Mặc Băng cười lạnh nhạt, ánh mắt lợi hại, trầm giọng nói:

-Tô cô nương có phải là đã quá vô đoán rồi không, mọi chuyện cũng chưa có chứng cứ xác thực?!

Sắc mặt Tô Thiên Tuyết dần dần lạnh lẽo, cúi đầu nói:

-Tỷ tỷ hạ độc Hiên vốn là sự thật, huống hồ trước khi Hiên hôn mê đã giam nàng vào đại lao!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng tối sầm lại, Vân Nhiễm bị giam vào đại lao?!? Như vậy chẳng phải là...

Tô Thiên Tuyết thấy ánh mắt hắn thay đổi, ánh mắt đặc ý, tiếp tục nói:

-Thiên Tuyết muốn khuyên Duẫn đại phu hai câu, đây dù sao cũng là chuyện nội bộ của Hiến Vương phủ, người ngoài không nên nhúng tay vào, tỷ tỷ là Vương phi của Hiến, Duẫn đại phu nếu gần gũi quá mức thì khó tránh khỏi việc người khác sàm ngôn, tổn hại đến danh dự của tỷ tỷ.

Đôi mắt đen của Duẫn Mặc Băng híp lại, nghiêm mặt nói:

-Điều Tô cô nương nói tại hạ nhớ kỹ! Mặc dù đây là chuyện của Hiến Vương phủ nhưng mỗi tương giao giữa ta và Thần Hiến đã nhiều năm, chuyện của hân, ta không thể không quan tâm!

Khóe môi Thiên Tuyết cười cười, giọng nói ấm áp:

-Tâm Thiên Tuyết thẳng thắn,, nếu có nói gì không phải, mong Duẫn đại phu thứ lỗi. Đêm đã khuya, hay Hôm nay Duẫn đại phu ở lại trong phủ đi!

Duẫn Mặc Băng vuốt cằm, nói lời cảm ơn, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thiên Tuyết nhìn đáng vẻ cấp bách rời đi của hân, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, nam nhân nếu như đã yêu mến nữ nhân thì chỉ cần một động tác rất nhỏ của người đó, cả ánh mắt cũng có thể thấy rõ được, người thông minh thì cũng trở nên ngu xuẩn vì ái tình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Sức nóng của Chiện thiết

Trong đại lao tối tăm ẩm ướt tỏa ra luồng không khí vô cùng lạnh lẽo, ánh nến yếu ớt lay động chiếu rọi vào vách tường một thân ảnh yếu đuối.

Khinh Vân Nhiễm bị trói trên cây gỗ chữ thập, trên trán nhễ nhại mồ hôi, theo khuôn mặt chảy xuống từng giọt, đôi môi cánh hoa nhiễm đầy máu tươi, thân thể của nàng có vô số chỗ bị roi dũa thương, tóc tai bù ra dính trên mặt, y phục xanh nhạt sớm đã rách nát tới mức không thể rách hơn được nữa, trên người đầy những vết máu loang lổ khủng khiếp, nàng suy yếu thờ phỉ phò, chỉ có thể phát ra tiếng kêu khổ ở trong lòng.

Một tên cai ngục hung thần ác sát, cầm một cây roi dài trong tay, ánh mắt âm hiểm hung tàn nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Khinh Vân Nhiễm, uy hiếp nói:

-Vương phi, ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo, miễn cho da thịt phải chịu khổ.

Trước mắt Khinh Vân Nhiễm mơ hồ, đầu óc chiêm đến hơn nửa suy nghĩ của nàng, nhưng không vì thế mà nàng chịu đầu hàng, chậm chậm ngẩng đầu, nói:

-Ta không làm thì có chết cũng không nhận! Vương gia chỉ bảo các ngươi giam ta lại chứ không bảo là dùng hình bức cung! Ngươi đang lạm dụng tư hình!

Ánh mắt của tên cai ngục xoay chuyển, một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, sung vù lên, hân hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói:

-Ngươi lúc đó là mưu hại Vương gia, đứng ở trước mặt ta lời cái danh Vương phi thôi ra! Được, để ta xem cái miệng của ngươi mạnh, hay là gân cốt mạnh!

Khinh Thừa tướng thông địch bán nước, tội không thể tha, nàng bây giờ, trừ bỏ thân phận Vương phi thì cũng chỉ là một tội nhân ti tiện, so với nô lệ thì còn kém hơn! Cho dù Vương gia tình dày có truy cứu hân thì chắc chắn đã có chủ tử nói đỡ, vị trí của nàng ta trong lòng Vương gia thì thấp trong phủ không người nào có thể sánh bằng, chờ khi chuyện này qua hân có thể hưởng vinh hoa phú quý, nghĩ vậy,, khóe miệng vẽ ra một nụ cười âm hiểm, đắc ý.

Trên mặt Khinh Vân Nhiễm đau đớn, nàng khó khăn mở mắt, nhìn thấy ánh mắt với hành động của đối phương hung ác, cả người không khỏi run lên, giọng nói khàn khàn:

-Ngươi muốn làm gì?

Tên cai ngục cười lạnh, xoay người lấy cái chiện thiết đang nung trên than hồng, hình cụ bị thiêu gần như trong suốt, hiện lên màu đỏ của lửa làm cho tâm gan người khác như nứt ra.

Hô hấp của Khinh Vân Nhiễm như bị đình chỉ, hai mắt mở lớn, trong mắt hiện đầy vẻ hoảng sợ, ớn lạnh vào tận xương tủy, thân thể đang bị trói chặt không thể cử động, không! Ai tới cứu nàng...

Cai ngục hung ác híp mắt lại, tay cầm chiện thiết giơ lên, lắc qua lắc lại trước mặt nàng, một vệt lửa xẹt qua, lớn tiếng quát:

-Nói hay không?!

Khinh Vân Nhiễm ra sức lắc đầu, cắn chặt hàm răng, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt trong suốt, nước nỏ nói:

-Ta không làm!

Nàng không thể gãy dựa, cũng không có sức mà gãy dựa, chiến thiết để ở gần người nàng, sức nóng xâm nhập vào cả da thịt, cổ tay chỉ cần hơi nhúc nhích một chút là có thể cảm giác được sự đau nhức truyền qua các khớp xương.

Về mặt cai ngục vô cùng dữ tợn, không chút lưu tình đem chiến thiết đã được nung hồng thô bạo đặt lên vai của Khinh Vân Nhiễm, trong phút chốc, mùi da thịt bị đốt cùng với khói xanh tỏa ra, tâm như bị phế liệt và tiếng thét thê thảm vang lên, thân thể nàng bắt đầu gãy dựa, khễ cử động tay, nhưng đau đớn làm nàng không thể chịu nổi.

Có lẽ là cơn đau đã khắc vào xương tủy toàn thân, có lúc tri giác của Khinh Vân Nhiễm đã mất đi nhưng nỗi đau da thịt bị đốt cháy lại truyền khắp thân kinh nàng, như là da thịt bị xé rách được khâu lại, sau đó lại bị xé rách, cắn nát, làm cho người ta thống khổ! Sức nóng của nó theo làn da lan vào tận trong tâm, tinh thần đã đến cực hạn, thoáng chốc, trong tai vang lên tiếng ù ù, lòng của nàng bị tan thành từng mảnh nhỏ.

Súc sinh! Một vài tiếng mắng vì tức giận vang lên nhưng không thể nghe thấy, nàng chết ngất.

Cai ngục đem nước đá lạnh thấu xương đổ lên người nàng, Khinh Vân Nhiễm gục đầu một bên, ý thức mê man, đôi mắt không mở được, đầu đau muốn vỡ ra, thân thể và ý thức không có, lửa nóng cùng hàn băng luân phiên làm cho nàng như đang đứng ở bờ của địa ngục.

Đuẩn Mặc Băng mặc y phục màu đen, có ý ban đêm đột nhập vào nhà lao, hẳn xác định là Tô Thiên Tuyết cố tình tiết lộ tin tức Khinh Vân Nhiễm bị giam vào đại lao cho hắn, phụ nữ như rắn độc kia có chủ ý gì, hẳn biết vô cùng rõ ràng.

Đột nhập vào đại lao thuận lợi, đột nhiên có một tiếng thét thống khổ, thê lương vang lên, phá vỡ đi sự yên lặng, tâm hắn đột nhiên chấn động, chạy tới chỗ đó với tốc độ âm thanh.

Tình cảnh trước mắt làm tim hắn như bị dao cắt, nhìn Khinh Vân Nhiễm bị hành hạ, trong lòng dâng lên phần nộ chưa bao giờ có trong cuộc đời, hắn đánh song chưởng vào tên cai ngục, cai ngục học máu, nằm trên mặt đất kêu lên thảm thiết bằng cái hơi tàn, hoảng sợ nhìn hắn.

May là mình vẫn chưa mất đi lý trí lập tức kết thúc mạng hắn ta, hắn không tin một tên cai ngục hèn mọn lại có thể lớn mật dùng tư hình, trừ phi là có người sai bảo, hắn ngồi xuống phong bế huyết đạo, cầm máu cho hắn sta, giữ lại cái mạng chó đó, để ngày sau điều tra việc này!

Hắn nhanh chóng đi tới phía trước, giường kiểm chặt đứt toàn bộ dây trói trên người nàng, Khinh Vân Nhiễm như một khối bông rơi xuống, hắn liền ôm lấy nàng, y phục của nàng bị nước lạnh thấm vào, đau lòng nhìn nàng, bỏ khăn che mặt, ôn nhu khẽ gọi:

- Vân Nhiễm, Vân Nhiễm...

Ý thức Khinh Vân Nhiễm mơ hồ, còn chưa tỉnh hẳn, thân thể như được người khác giải thoát, đau đớn từ khắp nơi truyền đến, bên tai vang lên giọng nói vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc, không hề dứt, nàng cảm thấy toàn thân đau đớn, người kia sợ làm nàng đau, cùng nàng rời đi từ từ.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, dáng vẻ của người đó dần dần hiện ra từ trong sương mù, tựa đầu vào vai hắn, nhìn khuôn mặt hắn, khăn khăn khẽ gọi:

- Mặc Băng...

Đuẩn Mặc Băng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trên người dính máu khắp nơi, thấy mà giật mình, trong tâm quận đau, giọng nói trầm thấp khăn khăn vang lên:

- Vân Nhiễm, xin lỗi, ta đến chậm!

Một giọt nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống, nàng không biết nên nói gì, mỗi khi nàng gặp nguy nan thì đều được hắn giúp đỡ, ân tình của hắn, sợ rằng nàng không thể báo đáp nổi.

Tâm tình Đuẩn Mặc Băng phức tạp, ánh mắt xóa đi sát khí, trầm giọng nói:

-Đừng nói chuyện nữa, thương thể của nàng rất nặng!

Lông mi Khinh Vân Nhiễm run rẩy, thân thể bị cảm giác đau đớn chiếm cứ, nàng suy yếu nhắm chặt mắt lại, hy vọng có thể ngủ say, thật sự có quá nhiều chuyện nàng không cách nào đối mặt được! Nếu như ngay từ đầu người nàng gặp là hắn, thì thật tốt...

Như có vật gì đâm vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim, mũi thấy cay cay, đau đớn trên vai gia tăng, không chịu nổi... Nàng đem mọi thống khổ nuốt hết vào trong bụng, cuối cùng không thể chịu được sự dày vò này, nàng lại ngất đi.

Đuẩn Mặc Băng phát hiện thân thể trong lòng đột nhiên thả lỏng, hắn căng thẳng, vội vàng đi nhanh hơn.

Nếu như điều tra ra chuyện này có liên quan đến Tô Thiên Tuyết thì hắn nhất định phải làm cho ả ta thống khổ, lâm vào thảm cảnh nhất trong đời.

Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội thị vệ cầm đuốc ở trên tay, chạy lại phía này lục soát, đôi mắt Duẩn Mặc Băng trở nên lạnh lẽo, nhìn Khinh Vân Nhiễm ở trong lòng, nhanh chóng cùng nàng trốn vào một nơi bí mật gần đó, kéo mặt nạ lên, tùy hoàn cảnh mà hành động

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mặc Băng cứu giúp

Lúc này một thị vệ tới chỗ Vương Kỳ, bẩm báo:

-Đại nhân, lúc này thị vệ canh giữ đại lao đến đưa tin, Vương phi bị người ta cướp đi, cái ngục bên trong bị trúng song chường, nhưng tính mạng vẫn giữ được!

Vương Kỳ chau mày, không nghĩ tới đối phương lại hành động nhanh chóng đến vậy, vừa mới rồi nhận được mật báo là đêm nay sẽ có người đến cướp ngục, trầm ngâm nửa ngày, lạnh lùng, nói:

-Tiếp tục lục soát! Kẻ đó mang theo Vương phi bị thương, chưa chạy được xa đâu...

Chúng thị vệ lập tức hồi đáp:

-Rõ!

Ánh mắt Vương Kỳ lạnh lùng, chỉ vào vài thị vệ, trầm giọng nói:

-Mấy người các ngươi theo ta vào trong đại lao!

Duẩn Mặc Băng lo lắng cho vết thương của Khinh Vân Nhiễm, không thể chậm trễ được nữa, từ tay áo rút ra mấy ngân châm, kẹp ở kẽ tay phóng châm ra, trong nháy mắt, mấy thị vệ ngã xuống, ở cổ mỗi người đều bị châm tẩm thuốc mê đánh trúng.

Chuyện này khiến cho mọi thị vệ kinh hoàng, còn chưa biết bị tấn công từ hướng nào lại có thêm mấy thị vệ ngã xuống, từ lúc Duẩn Mặc Băng phóng châm cho đến giờ chưa được bao lâu thì cả đội thị vệ gồm cả người lẫn ngựa đều bị tiêu diệt.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng làm cho người khác run sợ, nếu là hần trước kia thì những người này đã sớm mất mạng, hần thu lại ánh mắt đó, ôm Khinh Vân Nhiễm nhảy lên, khinh cợt tuyệt hảo, đạp chân lên mái hiên, biến mất trong màn đêm.

Đôi mày thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt, nhắm chặt mắt lại, lông mi cong vút rung động, trên làn da trắng như tuyết đầy vết thương,

thân thể như bị rơi xuống hồ nước lạnh, lại vừa như bị ngọn lửa nóng rực thiêu đốt, nóng lạnh lần lượt thay đổi, trong miệng phát ra tiếng rên thống khổ, thật là khó chịu quá, đau quá!

Từng cơn đau kịch liệt do da thịt bị đốt truyền tới làm nàng bất giác run rẩy, chiến thiết phát ra ánh sáng đỏ, vô cùng nóng, dần dần tiến đến trước mắt nàng, bỗng nhiên trước mắt trở nên tối đen.

-Không! Không được...

Khinh Vân Nhiễm sợ hãi thét lên một tiếng, nàng đột nhiên từ cơn ác mộng tỉnh lại, khó khăn mở mắt ra, bỗng từ tay truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho hơi thở dồn dập của nàng dần trở nên hòa hoãn.

-Vân Nhiễm, đừng sợ, ta ở chỗ này...

Giọng nói của Duẩn Mặc Băng rất nhẹ, ôn nhu, làm cho lòng người ta yên ổn, trong đôi mắt sáng ngời hiện lên đau lòng.

-Ài...

Khinh Vân Nhiễm thở ra một hơi, hít mát lại, trên trán như có mồ hôi, hơi cử động một chút, nàng cử động làm các vết thương bị đau, vết thương trên vai, cổ tay thì bị đâm, vết roi trên người cũng đau đớn, từng cơn đau cứ lần lượt kéo đến.

-Nàng đừng nhúc nhích, tránh cho vết thương bị nứt ra!

Duẩn Mặc Băng sốt ruột nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trong mắt hiện lên phức tạp:

-Nàng đã được bôi thuốc rồi, cảm giác có đỡ đau không?

-Bôi thuốc?

Khinh Vân Nhiễm tròn tròn mắt, thấy người mình đã được thay y phục sạch sẽ, trong phòng cũng không có người khác, chẳng lẽ hần giúp nàng bôi thuốc? Thân thể chẳng phải bị hần. . .

-Y phục của nàng là do tỳ nữ thay ra, bôi thuốc cũng là tỳ nữ bôi giúp nàng!

Đuẩn Mặc Băng vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu được suy nghĩ của nàng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười nhẹ.

-Cảm ơn huynh, Mặc Băng!

Khinh Vân Nhiễm lúng túng nói, khuôn mặt tái nhợt bỗng đỏ ửng, nàng vội rút tay về, bầu không khí hơi mập mờ làm nàng không biết nên làm gì. Hần bảo vệ nàng, làm nàng rất cảm động, trong tâm dần sinh thiện cảm với hần, nhưng nam nhân này xứng đáng với một nữ tử tốt hơn, lòng của nàng đã sớm trở nên băng giá, không thể chấp nhận tình cảm của người khác.

-Không cần khách khí như vậy!

Đuẩn Mặc Băng thản nhiên nói, cảm xúc mềm mại trong tay bỗng mất đi, hần có cảm giác mất đi, trong lòng cảm thấy đau khổ, nuốt chút nữa vẫy quanh hần.

Khinh Vân Nhiễm cup mắt, lông mi rung động nhẹ nhàng, trong mắt hiện lên thẹn thùng, nhỏ giọng nói:

-Trừ hai chữ cảm ơn ra, muội không còn biết nói gì cho phải. Lần này huynh cứu ta, nếu như để hần biết, nhất định sẽ. . .

Đuẩn Mặc Băng cười cười, ngắt lời, nói:

-Hần bây giờ trách ta, sau này nhất định sẽ phải cảm tạ ta!

Nghĩ đến việc này còn chưa kết thúc hoàn toàn, chỉ đến khi hần biết rõ chuyện mới kết thúc, hần mân mân đôi môi, thấp giọng hỏi:

-Vân Nhiễm, tại sao Thần Hiến lại trúng độc? Chuyện xảy ra như thế nào, có thể nói cho ta biết được không?

Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, trong lòng thấy phức tạp, gật đầu đồng ý, đem chuyện mình bị đánh ngất ở trong phòng, rồi sau đó xảy ra chuyện kia, thuật lại một cách đơn giản.

Đuẩn Mặc Băng chau mày, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói:

-Nàng nói mình bị đánh ngất, nhưng lúc đó trong phòng chỉ có mình nàng, ngoài cửa thì có thị vệ canh giữ, chuyện này rất khó để người khác tin rằng lời nàng nói là sự thật.

Khinh Vân Nhiễm căng thẳng, gật đầu nói:

-Lúc ấy muội cũng nghĩ vậy, cho dù có đem chuyện này nói ra thì Vương gia cũng không tin, chỉ sợ lại cho rằng muội muốn thoát tội mà nói dối! Sau đó hần lại hỏi muội là quan hệ gì với Tuyệt Sát cung? Muội nói không biết, thế là hần giam muội vào đại lao.

Ánh mắt Đuẩn Mặc Băng hơi chấn động, đoán:

-Ngọc bội Thần Hiến cầm trong tay là của nàng?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên nghi hoặc, gật đầu nói:

-Cái đó vốn là do một người bằng hữu tặng, có vấn đề gì sao?

Đôi mắt đen của Đuẩn Mặc Băng chợt sáng lên, trong mắt xẹt qua lạnh lùng, khi nhìn về phía Khinh Vân Nhiễm lại khôi phục như thường, thản nhiên nói:

-Không có gì, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, ta muốn đi tới Vương phủ một chuyến. bên ngoài có tỳ nữ tên Lf Song nhi, có chuyện gì, nàng cứ sai bảo nha đầu ấy.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ chớp lông mi, thấy hần sắp đi, bỗng nhiên kéo ống tay áo hần, nói:

-Mặc Băng, huynh có thể giúp ta cầm miếng ngọc bội kia đến đây không? Nó rất quan trọng với muội!

Đuẩn Mặc Băng sững sốt, nhìn thấy thần thái nàng như chực khóc, trái tim co rút đau đớn, gật đầu nói:

-Được!

Nói xong liền rời khỏi phòng.

Minh Hiền uyển, trong phòng yên tĩnh, nha hoàn hầu hạ đứng ở bên cạnh.

Tiêu Thần Hiền chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt dừng ở tấm màn trên đỉnh đầu trong chốc lát, lập tức ngồi dậy, nha hoàn đứng ở bên cạnh mừng rỡ kêu lên:

-Vương gia, cuối cùng người cũng tỉnh dậy!

Mây rậm Tiêu Thần Hiền nhú chặt, sắc mặt hơi tái, ánh mắt lạnh băng, trầm giọng hỏi:

-Bỏn Vương hôn mê mấy ngày rồi?

Thân thể nha hoàn run lên, vàng dạ trả lời:

-Hồi bẩm Vương gia, người đã hôn mê năm ngày rồi ạ!

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiền tàn nhẫn, xóc cái chần lên, nhanh chóng mặc y phục vào,, nha hoàn bên cạnh muốn hầu hạ, khuôn mặt hần âm trầm, khoát tay cho nàng lui ra, đi nhanh ra ngoài, tâm hần bây giờ đang nghĩ phải trừng trị người phụ nữ đáng ghê tởm kia, nàng làm những chuyện như vậy phải chịu trừng phạt thật thích đáng.

Thị vệ ngoài cửa nhìn thấy Tiêu Thần Hiền, kinh ngạc quỳ xuống, nói:

-Vương gia!

Tiêu Thần Hiền ngoảnh mặt làm ngo, vội vàng chạy tới đại lao, đầu óc hần không tự chủ mà nghĩ đến, trong đại lao cực kỳ tối tăm ẩm ướt, mà nàng bệnh nặng mới khỏi, mấy ngày nay khẳng định là sống rất khổ cực, đáy lòng bất giác thấy đau lòng, lắc lắc đầu, một nữ nhân muốn giết hần thì hần cần gì quan tâm, khuôn mặt lập tức khôi phục âm lãnh như ngày thường.

Vừa đi vào đại lao, hần lần tìm các góc nhưng lại không thấy bóng dáng Khinh Vân Nhiễm đâu, hần tức giận, nháy mắt bộc phát, quát lạnh với thị vệ canh giữ:

-Người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Truy tìm

Thị vệ hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, nom nớp lo sợ trả lời:

-Hồi bẩm Vương gia, năm ngày trước có một hắc y nhân võ công cao cường đã cướp ngục, cứu Vương phi đi!

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiền bỗng trở nên âm trầm đáng sợ, như bầu trời sắp có bão táp, hiện lên vẻ lo lắng, nắm chặt hai tay, phần nộ không kiềm chế được đâm thật mạnh vào tường, vách tường bị lõm, mà trên tay hần chảy máu đầm đìa.

Cả người thị vệ ngẩn ra, kiên trì đến cùng, nói:

-Bởi vì Vương gia hôn mê mấy ngày chưa tỉnh nên không cách nào bẩm báo cho người được! Mấy ngày nay, trưởng thị vệ Vương vẫn đang dốc toàn lực tìm kiếm xem Vương phi đang ở đâu nhưng đáng tiếc không thu được kết quả gì!

Đột nhiên như có một trận cuồng phong mưa rào mang tất cả đi, khuôn mặt Tiêu Thần Hiền tức giận, ném tất cả mọi vật trong đại lao, quát lạnh:

-Cái gì gọi là không có kết quả gì? Lập tức gọi Vương Kỳ tới gặp Bỏn Vương!

-Vâng, Vương gia! Thuộc hạ lập tức đi ngay!

Thị vệ bị dọa đến mức hồn phi phách tán, lập tức đứng lên, hoảng sợ thất thố chạy ra ngoài.

-Ghê tởm!

Tiêu Thần Hiền thâm rửa, khuôn mặt vì phần nộ mà trở nên vằn vẹo, hai tay nắm thật chặt chống lên trên tường, là ai cứu nàng? Duẫn Mặc Băng, hay là

người của Tuyệt Sát cung?!?

Vô Ưu y quán.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên âm lãnh làm cho người ta sợ hãi., ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Duẫn Mặc Băng, lạnh giọng quát:

-Duẫn Mặc Băng, chỉ dựa vào ngân châm mà có thể đã thương thị vệ trong phủ ta, chuyện này, chỉ có thể là ngươi!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng thản nhiên, lạnh lùng nói:

-Là ta đấy, thì sao? Ngươi còn nhớ rõ lời nói ngày ấy của ta khi mang Khinh Vân Nhiễm đi, ta đã nhắc nhở ngươi gì không?

Tiêu Thần Hiên sững sốt, bình tĩnh nhìn hần, câu nói kia quanh quẩn trong đầu.

“.....Tiêu Thần Hiên, nếu ngươi đối với nàng không tốt, cho dù phải đối địch với ngươi, ta cũng sẽ mang nàng đi!”

Tiêu Thần Hiên tàn nhẫn nheo mắt lại, chớp động, trong mắt như có hàn băng và ngọn lửa giận dữ, lạnh giọng nói:

-Duẫn Mặc Băng, ta bị nàng đầu độc vốn là sự thật, mà nàng lại có liên quan đến Tuyệt Sát cung, ta chỉ giam nàng vào đại lao đã là nhượng bộ lắm rồi!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng run run, lạnh lùng nói:

-Vân Nhiễm nếu tiếp tục ở lại đại lao thì sợ rằng bây giờ ngươi phải chuẩn bị hậu sự cho nàng rồi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối đen lại, khuôn mặt trở nên âm trầm, ngữ khí lạnh lùng:

-Lời này của ngươi là có ý gì?

Trong mắt Duẫn Mặc Băng tích tụ lại sát khí băng hàn, lạnh lùng nói:

-Ngươi giam nàng vào đại lao có nghĩ là có người lên dùng hình với nàng? Ngươi có biết không?

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, trong mắt đầy khiếp sợ cùng đau lòng, ngữ khí lạnh lùng, tức giận nói:

-Ta không ra lệnh dùng hình!

Trong mắt Duẫn Mặc Băng lạnh lẽo, trầm giọng nói:

-Mặc kệ ngươi có hạ lệnh hay không thì nàng bị người khác hành hạ cũng là sự thật!

Nghĩ đến tình cảnh thảm hại của nàng, hốc mắt hần không khỏi đỏ lên, nếu lúc đó mình có thể đến sớm một chút thì nàng đã không phải chịu cực khổ này!

Tiêu Thần Hiên vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, lực phủ ngữ tựa như bị lửa thiêu đốt, nếu hần biết là ai lên dùng hình với nàng, hần nhất định làm cho kẻ đó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng lạnh như nước biển, lạnh lùng nói:

-Một tên cai ngục quèn làm sao có thể có lá gan dùng hình, nhất định là có người. . .

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên đau đớn, lạnh giọng tiếp lời:

-Sai khiến.

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng trầm lại, cúi đầu nói:

-Có chuyện này ta muốn nói với ngươi, mặc ngươi có quan tâm hay không, trước khi ngươi vào phòng, Vân Nhiễm đã bị người ta đánh ngất xỉu, sau đó có chuyện gì xảy ra nàng cũng không biết!

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

-Chuyện này là nàng nói cho ngươi?

Chuyện này nàng chưa từng nói với hần, mà có nói thì đã sao, với tình cảnh lúc đó thì hần cũng không tin, cho dù là bây giờ hần cũng mang theo hoài nghi.

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng, thần nhiên nói:

-Bởi vì Minh Nguyệt, ngươi căm hận nàng, đối với nàng vẫn còn thành kiến, không thể tin tưởng! Nhưng nàng vào Vương phủ đã gần nửa năm, chịu quá nhiều thương tổn, trong tâm ngươi cũng rõ ràng, vì báo thù cho Minh Nguyệt mà đã oan uổng nàng, hành hạ nàng. Vậy đủ rồi! bản tính nàng thiện lương, không tranh với ai, nếu là người âm hiểm xảo trá thì tuyệt đối không để mình chịu khổ nhiều như vậy! Thần Hiên, tại sao ngươi không trả tự do cho nàng, để cả hai sống thoải mái?

Từ đầu tới cuối giọng điệu hần vô cùng lãnh đạm, nhưng từng câu từng chữ lại sắc bén, băng hàn.

Hồ hấp Tiểu Thần Hiên cứng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hai tay nắm chặt, mím môi không nói gì, hần không nghĩ sẽ buông tay, không nghĩ sẽ trả tự do cho nàng, bởi vì, bởi vì hần... đối với nàng...

Thấy phản ứng của hần, Duẩn Mặc Băng không khỏi lắc đầu, xoay người, trầm giọng nói:

-Không có sự đồng ý của nàng, ta sẽ không nói cho ngươi nàng ở nơi nào! Nếu ngươi cố tình ép hỏi, đừng trách ta không nể tình xưa!

Minh Nguyệt lâu.

Tô Thiên Tuyết nằm ở trên giường, Duẩn Mặc Băng đích xác có chút bất lĩnh, liên tiếp mấy ngày, bọn họ không điều tra được Khinh Vân Nhiễm đang ở nơi nào.

Nhìn ra cửa sổ, khoe miệng vẽ ra một điệu cười quỷ dị, nàng ta đứng dậy đi tới bàn ngọc cạnh cửa sổ, bỏ xuống một cái lồng, trong cái lồng có một loại chim kỳ lạ màu trắng, bay nhảy trong cái lồng nhỏ hẹp, đây là một con chim mới nở, được gọi là Truy hương điệp.

Nàng ta đắc ý, lãnh đạm cười nói:

-Ưu Nhã, tới lúc rồi!

Ưu Nhã đứng ở một bên ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, thấp giọng hỏi:

-Chủ tử, Truy hương điệp này có thật kỳ diệu như vậy không?

Trong lời nói của Ưu Nhã mang theo nghi ngờ.

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết vụt sáng, cười lạnh:

-Thử rồi chẳng phải sẽ biết sao?!

Để có được thứ này nàng ta đã phải tốn bao công sức.

Loại Truy hương điệp này không chỉ có tốc độ bay rất nhanh, so với tốc độ bình thường nhanh hơn mấy lần, hơn nữa đối với một loại hương phấn còn đặc biệt nhạy cảm, kể cả cách xa ngàn dặm cũng có thể dễ dàng tìm được, nàng ta đã rắc lên trên người Khinh Vân Nhiễm loại hương phấn này, cho dù Duẩn Mặc Băng giấu kỹ nàng ở đâu cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta.

Ưu Nhã trầm mặc không nói, kinh ngạc nhìn nàng ta cười lạnh, không hiểu tại sao cả người bỗng thấy ớn lạnh.

Tô Thiên Tuyết đưa lồng chim cho Ưu Nhã, lạnh giọng nói:

-Phải một người có khả năng ẩn thân tốt, nhanh nhẹn đi theo Truy hương điệp, sau khi tìm được chỗ Khinh Vân Nhiễm ở thì lập tức báo cho ta biết!

Ưu Nhã gục đầu tiếp nhận, vội vàng khom người lui ra ngoài.

Song nhi bung bát đĩa từ trong phòng đi ra, đột nhiên ánh mắt nàng lạnh lẽo, hét lớn:

-Người nào, đi ra?!

Ném cái bát trong tay về phía nàng nghi ngờ, tay phải giơ lên, một loạt những mũi tên nhỏ từ cổ tay bắn ra, mũi tên bị đánh bật lại, cắm vào thành gỗ ở hành lang, thân hình Song nhi uyển chuyển tránh né được công kích, về mặt trở nên nghiêm trọng, thân thủ của đối phương không thấp.

Trong phòng truyền đến giọng nói của Khinh Vân Nhiễm:

-Song nhi, xảy ra chuyện gì vậy?

Tâm Song nhi trấn định lại, lập tức an ủi:

-Khinh cô nương, không có chuyện gì, cô nương nghỉ ngơi tốt đi!

Một người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện tấn công về phía Song nhi, phóng ra ám khí, ánh mắt Song nhi run run, muốn trở về để bảo vệ Khinh Vân Nhiễm.

Người mặc đồ đen đưa kiếm về phía Song nhi, đầu Song nhi ngửa về sau, lập tức rút kiếm giắt ở thắt lưng sừng ửng phỏ với địch, nhưng lại bị hấn vây chặt, không thoát thân được.

Lúc này ở trong phòng, Khinh Vân Nhiễm buông quyển sách ở trên tay, đột nhiên một bóng đen nhảy vào từ cửa sổ, đôi mắt của người mặc đồ đen đó lạnh lùng nhìn nàng, mũi kiếm lạnh lẽo chĩa về phía người Khinh Vân Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Không oán không hận

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, tay nắm chặt lại, đôi mắt hiện lên kinh ngạc và hoảng sợ, thấy đối phương không có ý giết mình, lập tức trấn định, giọng nói lạnh lùng:

-Các ngươi có mục đích gì?

Người mặc đồ đen kề kiếm vào cổ Khinh Vân Nhiễm, nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng, thân thể trở nên mềm nhũn, đối phương liền mang nàng, từ cửa sổ vọt đi.

Song nhi ở ngoài cửa nghe được nhiều tiếng động, người mặc áo đen đang giao đấu cùng nàng đột nhiên tách ra rồi đi, thấy một nam tử mặc đồ đen khác ôm Khinh Vân Nhiễm đang hôn mê từ trong phòng nhảy ra, khinh công tuyệt vời, Song nhi thầm kêu không tốt, cất bước đuổi theo, tay đối phương giờ lên, bắn ra phần độc, Song nhi dùng ống tay áo che lại, đến khi buông xuống đã không còn thấy bóng đối phương đâu nữa.

Đôi mắt Song nhi trở nên lạnh lẽo, lập tức thu kiếm về giắt vào bao ở thắt lưng, nơi này địa thế bí mật, làm sao có thể tìm ra? Chẳng lẽ khi công tử tới đây bị người khác theo dõi, nàng lắc đầu, không có khả năng! Cho dù võ công của địch có cao tới đâu thì công tử đều có thể phát hiện ra mới đúng! Mím chặt đôi môi anh đào, nàng phải nhanh chóng bẩm báo lại việc này với công tử.

Trong phòng, một nữ tử ngồi xuống, nâng lên cái cằm nhỏ nhắn của Khinh Vân Nhiễm đang hôn mê, khuôn mặt xinh đẹp như bị che bởi một lớp sương lạnh, khóe môi cười lạnh, hung hãn ném xuống, ra lệnh với nam tử bên cạnh:

-Giải huyết đạo cho ả ta.

Nam tử mặc đồ đen lập tức làm theo, Khinh Vân Nhiễm tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn nữ tử mặc y phục màu phấn, ánh mắt xẹt qua lạnh lùng, sáng giọng nói:

-Quả nhiên là ngươi! Tại sao lại đem ta tới nơi này?

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết hip lại, lạnh lùng cười, nói:

-Tại sao? Ngươi sẽ biết rất nhanh!

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm run lên, quanh người như có luồng không khí lạnh bao phủ, lạnh giọng hỏi:

-Tại sao ngươi lại phải tốn trăm vạn ngàn kếp để hại ta, rốt cuộc ta có thâm thù đại hận gì với ngươi?

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, phần nộ kéo mạnh tóc nàng, lạnh giọng cười, nói:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi là cố tình giả ngu, hay là thực sự không phát hiện hấn có tình ý với ngươi?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm sáng rực như ngọn đuốc, lạnh lùng nói:

-Ta không biết ngươi đang nói cái gì?

Nếu như “hấn” trong miệng nàng ta chính là chỉ Tiêu Thần Hiên, vậy thì là sai, cực kỳ sai! Nam nhân có thù tất báo kia làm sao có thể có tình ý với nàng, hấn là hận đến vô cùng vô tận mới đúng, bởi vì từ đầu đến cuối hấn hành hạ nàng đều là vì báo thù cho Minh Nguyệt.

Sắc mặt Tô Thiên Tuyết trở nên lạnh tựa băng sương, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên ngửa đầu cười to, tiếng cười vừa cao vút lại vừa điên cuồng (cười như con điên xông chuông), so với kiếm còn sắc bén hơn, không khỏi lắc đầu, nói:

-Đúng là tạo nghiệt, thật không thể sống!

Tiêu Thần Hiên gặp phải người phụ nữ vừa lạnh lùng lại vừa chậm hiểu này, đúng là nỗi khổ của cả đời hắn.

Thực ra nàng ta đối với sự dịu dàng của hắn cũng hơi rung động, nhưng khi thấy người phụ nữ này, nàng ta đột nhiên rõ ràng, trái tim của nam nhân này đã sớm bị người phụ nữ khác chiếm trọn, lửa giận báo thù cũng đốt cháy lên.

Nàng ta muốn cho hắn phải thật đau khổ, hành hạ người con gái mình yêu thương, đã thương khắp người nàng, vĩnh viễn cũng không thể có ý nghĩ yêu thương hắn, làm cho hắn trở mặt nhìn nàng đi vào bão táp, cuối cùng làm hắn đổ kị không thể không chế được lý trí, chính tay giết người mình yêu nhất.

Mà hắn, sau khi mất đi tiền tài, địa vị, phụ nữ, con nối dõi, mất tất cả, cuối cùng cô độc cả đời, đau khổ, vô cùng hối hận, thê thảm mà chết.

Chỉ có trừng phạt như vậy mới đủ để an ủi những người đã chết thảm trong tay hắn, tộc nhân trên trời có linh thiêng.

Mà Kinh Vân Nhiễm vốn là quân cờ để nàng ta báo thù, Kinh Vân Ngạo làm nàng ta nhục nhã, nàng ta sẽ gia tăng nhục nhã thêm vô số lần trên người muội muội mà hắn yêu quý.

Nhìn nét mặt Tô Thiên Tuyết tràn ngập vẻ dữ tợn, Kinh Vân Nhiễm không khỏi kinh hãi, lòng lạnh lại, người phụ nữ này và Tiêu Thần Hiên rất giống nhau, đều muốn trả thù, để đạt được mục đích thì chuyện gì cũng có thể làm.

Mặc dù bây giờ nàng vẫn không hiểu tại sao Tô Thiên Tuyết lại nhắm vào nàng?

Tô Thiên Tuyết cúi đầu nhìn nàng, cười lạnh, lộ ra hàm răng trắng, lạnh giọng hỏi:

-Ngươi thấy rất nghi ngờ, tại sao ta lại muốn hại ngươi? Chuyện đã đến nước này cũng không còn gì để giấu nữa, vì ta muốn báo thù, mà ngươi, là một quân cờ quan trọng của ta! Đến lúc để ngươi phát huy tác dụng rồi!

Kinh Vân Nhiễm trấn định lại, lạnh nghiêm nhìn Tô Thiên Tuyết, lãnh đạm hỏi:

-Sau khi báo thù thì ngươi có thể đạt được điều mình muốn sao?

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết nheo lại, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc bị che phủ bởi sương lạnh, trở tay tát một cái:

-Không đến lượt ngươi dạy bảo!

Kinh Vân Nhiễm nuốt máu rỉ ra, cười lạnh một tiếng, nói:

-Bởi vì ta biết báo thù không thể thay đổi gì cả, đã mất đi cái gì đó, thì không bao giờ có khả năng trở về! Ngươi giết hắn rồi, giải đi mối hận trong lòng, tại sao lại phải liên lụy đến người vô tội?

Đôi mắt đẹp Tô Thiên Tuyết hơi ngậy ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái:

-Ngươi cho rằng mình là người vô tội? Phụ nữ trong Vương phủ, tất cả mọi người không có ai là vô tội!

Nàng ta bỗng nhiên xoay người, ra lệnh với man tử mặc đồ đen:

-Ngươi trước tiên lui ra ngoài đi! Ba ngày sau cứ theo kế hoạch mà làm!

Nam tử mặc đồ đen cúi đầu xuống, giọng nói lạnh lùng:

-Rõ!

Nói xong liền lui ra ngoài.

Đột nhiên Kinh Vân Nhiễm bị bóp chặt cổ, chỉ cảm thấy cổ họng có gì đó chảy vào, một dị vật trôi vào trong dạ dày, không bao lâu nàng cảm thấy cả người nóng lên không ngừng, con ngươi co lại, phần nộ không thể át nhìn người gây ra, tức giận nói:

-Ngươi cho ta ăn cái gì?

Tô Thiên Tuyết cười một cách dịu dàng, giọng nói lạnh như băng:

-Đương nhiên là xuân dược, nó gọi là “Ba ngày mất hồn”, ta tốt bụng nói cho ngươi, thuốc này lợi hại ở chỗ có thể làm liệt nữ trong sạch biến thành dâm phụ ai cũng có thể làm chồng, không ai có thể ngăn được lực của nó, nếu như không cùng nam nhân hoan ái suốt ba ngày thì không nghi ngờ gì, hắn là phải chết! Ta khuyên ngươi không nên uống phí sức lực! Nhưng ngươi yên tâm, Dẫn Mặc Băng rất nhanh sẽ tới cứu ngươi, cho dù trên người ngươi có vô số vết sẹo, ta nghĩ hắn cũng sẽ không ngại đâu!

Với cá tính của Duẩn Mặc Băng, cho dù nàng là Vương phi của Tiêu Thần Hiên, hán tuyệt đối cũng không làm chuyện vượt giới hạn với nàng, nhưng nếu an nguy của nàng bị đe dọa thì cũng khó nói! Huống hồ là do hán làm mới là đã kích lớn nhất đối với Tiêu Thần Hiên, bằng hữu tốt nhất cùng người phụ nữ mình yêu mến phản bội, so với cái gì còn đau khổ hơn?

Cứ như vậy, vừa có thể diệt trừ được đại họa Duẩn Mặc Băng, sao lại không làm?

Ánh mắt kvn hiện lên phần nộ cực đỉnh, hai tay nắm chặt lại, lạnh lùng nhìn nàng ta:

-Hèn hạ!

Đột nhiên khuôn mặt Tô 2t trở nên âm trầm, ngữ khí lạnh lùng làm kẻ khác không rét mà run, hừ lạnh, nói:

-Ta tác hợp cho ngươi và dmb, ngươi nên cảm ơn ta mới đúng!

Đáng tiếc là không tận mắt thấy được vẻ mặt đau khổ của hán...

Khuôn mặt kvn lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng:

-Tô 2t, ta sẽ không để cho ngươi được như ý, ngươi làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhất định sẽ gặp báo ứng!

Nàng không thể liên lụy dmb, mình chết rồi thì có thể giả quyết tất cả.

Ánh mắt Tô 2t lạnh lùng, lộ vẻ cười;

-Ta không sợ báo ứng, kvn, ngươi tốt hơn hết là nên hưởng thụ đi, đây chính là nhân từ cuối cùng của ta dành cho ngươi!

Nói xong lạnh lùng xoay người, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Kvn ngồi bệt dưới đất, hơi thở càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dồn dập, thân thể như bị lửa đốt, mềm oặt không có chút sức lực, dần dần trở nên mơ hồ, ánh mắt trở nên mê muội, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là phải nhảy vào hồ nước lạnh để ngâm mình.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Duẩn Mặc Băng mặc y phục màu trắng, tung bay trong gió, tay áo bay lên, trên trời có chim ưng dẫn đường, phía sau là Song nhi theo sát, thi triển khinh công, đoạn đường tìm kiếm này, mắt nhìn khắp bốn phía vẫn chưa phát hiện có người mai phục.

Thần sắc hán lạnh lẽo, xem ra địch có ý rời đi để hán tiến vào, nhưng cho dù phía trước có là đầm rồng hang hổ, vì Vân Nhiễm, không thể xông cũng phải xông vào.

Lúc này giọng nói Song nhi đột ngột vang lên:

-Công tử, lần này người đi vào đó sợ có nguy hiểm, chi bằng bẩm báo chuyện này với Vương gia, bắt được hung thủ hại Khinh cô nương, miễn cho hậu họa vô cùng.

Công tử cũng thật kỳ lạ, làm tiểu Vương gia của Nam Dục thì không làm, hết lần này đến lần khác chạy đến nước Đông Kỳ làm đại phu, kinh doanh một y quán nho nhỏ, để làm cái gì?

Duẩn Mặc Băng lắc đầu, thân nhiên nói:

-Không được!

Hán không muốn vì mình do dự mà làm cho chuyện lần trước tái diễn, hán không nghĩ lại nói với nàng câu kia: “Ta đến chậm!”.

Khuôn mặt Song nhi vui vẻ, hét lớn:

-Công tử! Chính là nơi này rồi!

Nàng huyết sáo một tiếng dài, chim ưng bay xuống, đậu trên vai Song nhi.

Đuẩn Mặc Băng vuốt cằm, vẻ mặt hần hơi nghiêm trọng, nơi này đúng là vùng đất phía đông Hiền Vương phủ, lớn tiếng nói:

- Song nhi, ngươi chờ ở bên ngoài, thuận tiện điều tra xem bốn phía như thế nào!

Nói xong phi thân xuống, mũi chân chạm đất, nhanh chóng phá cửa mà vào.

Trong phòng hơi âm u, loáng thoáng truyền đến giọng nữ tử, hần cất bước vào trong, nhìn thấy tình cảnh đó, quả thực có chút khiếp sợ.

Khinh Vân Nhiễm co quắp té liệt dưới đất, đầu cúi xuống, tựa vào giường, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng, đôi mắt nhắm chặt, lông mi dài không ngừng run rẩy, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, tiếng hít thở ngày càng trầm trọng, xé rách lung tung quần áo trên người.

Ngực Đuẩn Mặc Băng chấn động, hô hấp cứng lại, cấp bách bước lên, đỡ nàng lên trên giường, nhẹ nhàng kêu:

- Vân Nhiễm, tỉnh, tỉnh...

Khinh Vân Nhiễm nghe được giọng nói như truyền đến từ trong mơ, nghe thấy giọng nói và cảm nhận được hơi thở nam tính, cả người không khỏi run rẩy, sử dụng sức lực toàn thân đẩy người đó ra, nàng ôm chặt ngực, sống tình trong cơ thể ngày càng dâng cao, càng ngày khó có thể khống chế, thì thảo kêu lên:

- Tránh ra! Đừng lại gần ta...

Đuẩn Mặc Băng vội vàng bắt lấy cổ tay nàng, mạch đập làm hần ngây ra, ba ngày mất hồn! Xuân được mạnh như vậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, trừ nam nữ hoan ái ra không còn phương pháp giải, người giả xuân được, nhất định bị đứt vỡ kinh mạch mà chết.

Tâm hần vốn không có tạp niệm, nhưng khi thấy nàng híp mắt lại, lộ ra vẻ hấp dẫn bị che giấu, gò má ửng đỏ như hoa, đôi môi hồng ướt át khẽ mở, dáng vẻ kiều diễm tuyệt trần, trong lòng cảm thấy trái tim bị mê hoặc.

Khinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng kiều mỹ than nhẹ, hành động này đối với hần mà nói giống như một kiểu dày vò, cổ áo lộ liễu, da trắng như tuyết, người con gái trong tim mình lộ ra ánh mắt chờ đợi ở ngay trước mắt, hần làm sao có thể không động lòng?

Bỗng nhiên trên môi truyền đến cảm giác ấm nóng, không biết từ lúc nào Khinh Vân Nhiễm đã không thể khống chế được nữa, thần trí rối loạn, thân thể bị xuân được điều khiển.

Đuẩn Mặc Băng không nhìn được mà nếm hương vị ngọt ngào của đôi môi nàng, giống như nước suối ngọt mát, lại còn mang theo hương thơm, trong khoảng khắc phá hủy toàn bộ thần trí của hần, hần không thể chống trả mà hôn nàng...

Đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của Song nhi:

- Công tử, Song nhi đã đi xem xét xung quanh, không phát hiện có mai phục!

Đuẩn Mặc Băng vội buông Khinh Vân Nhiễm ra, hoàn toàn tỉnh táo lại, tại sao hần có thể thừa dịp người khác gặp nguy mà lợi dụng?

Cho dù trong lòng, vẫn tồn tại ý nghĩ phải cứu nàng, làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nhưng nàng sẽ thế nào? Ý của nàng là gì, có nguyện ý hay không, sau lúc tỉnh lại, nàng sẽ đối mặt như thế nào?

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa vang lên giọng nói hoảng sợ của Song nhi:

- Hiền Vương gia!

- Đuẩn Mặc Băng!

Giọng nói lạnh như băng, phần nộ vang lên, cánh cửa bị người ta dùng lực phá vỡ, phát ra tiếng động rất lớn.

Về mặt Đuẩn Mặc Băng trở nên lạnh lẽo, điểm huyết đạo của Khinh Vân Nhiễm, ôm nàng từ trong phòng đi ra.

- Thần Hiền, sao ngươi có thể đến đây?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền lạnh băng, từ kẽ răng phát ra vài chữ:

- Đưa nàng cho ta!

Đuẩn Mặc Băng chần chờ không quyết định, Tiêu Thần Hiền đã sớm không thể chịu nổi được nữa, cánh tay duỗi ra, muốn đoạt lại Khinh Vân Nhiễm, phút chốc Đuẩn Mặc Băng xoay người, trầm giọng nói:

- Ngươi bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói, Vân Nhiễm, nàng trúng “Ba ngày mất hồn”, trong vòng nửa canh giờ nếu không có ai giải độc, không nghi ngờ gì, nàng nhất định phải chết!

Gương mặt Tiêu Thần Hiền chấn động, đầu đón không nói nên lời, hai tay nắm chặt lại, trầm giọng nói:

-Ta thay nàng giải!

Hắn tuyệt đối không cho phép nam nhân khác chạm vào nàng!

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng hiện lên phức tạp, thấp giọng nói:

-Ngươi hẳn là biết, nếu như thay nàng giải trừ được lực, kinh mạch toàn thân ngươi sẽ bị nứt vỡ ra mà chết!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên nghiêm lại, ngữ khí nghiêm trọng:

-Ta biết rất rõ ràng, đưa nàng cho ta!

Nói xong đoạt lấy Kinh Vân Nhiễm, xoay người rời đi.

Duẩn Mặc Băng nhìn bóng lưng Tiêu Thần Hiên rời đi, cảm xúc trong lòng rất phức tạp, từ nhỏ khả năng nghe của hắn đã hơn người, nếu có người bám theo thì không có chuyện hắn không phát hiện ra, tại sao Tiêu Thần Hiên lại biết nàng ở đâu, lại không làm mình phát hiện ra, lại dùng tuyệt tức công, phong trụ khí mạch đã lâu, hắn đúng là không muốn sống nữa?

Tiêu Thần Hiên ôm Kinh Vân Nhiễm, dùng khinh công trở về Vương phủ, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, giải huyết đạo cho nàng.

Kinh Vân Nhiễm nhú mày, đôi mắt nhắm chặt, sức nóng của lửa không ngừng tỏa ra bên ngoài, cả người khó chịu không thôi, đột nhiên tay bị một người nắm chặt lấy, nàng không khỏi thấp giọng nói:

-Ai đó?

Tiêu Thần Hiên ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nàng, cúi đầu nói:

-Kinh Vân Nhiễm, ngươi thật gây phiền toái cho Bồn Vương!

Kinh Vân Nhiễm nghe không rõ ràng, không ngừng nghĩ xem người đó là ai? Chầm chậm mở mắt ra, cố gắng muốn nhìn rõ dáng vẻ của người đó, nhưng tất cả đều mờ lung, nàng nghĩ muốn bắt được cái gì đó man mát, bên tai truyền đến những tiếng thờ dõc nặng nề.

Tiêu Thần Hiên phát tay một cái, dây cột tóc của nàng tung ra, tóc dài như thác nước đổ xuống, tay hắn đan vào những sợi tóc của nàng, cảm giác mềm mại như tơ làm cho hắn yêu thích không buông tay.

Không biết từ khi nào, y phục không còn nữa.

Trong không khí ngập tràn hương vị thơm mát, thật lâu không tan.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tắm máu Vương phủ

Minh Nguyệt lâu.

Đôi mắt đẹp của Tô Thiên Tuyết tối lại, trong mắt bắn ra cái nhìn rét lạnh, phần hân cảm chén trà trong tay nắm mạnh vào cánh cửa, phát ra tiếng động lớn.

Nàng ta lạnh lùng thăm rủa:

-Đáng chết!

Ưu Nhã đứng ở một bên, thăm thờ dài, an ủi nói:

-Chủ tử bớt giận!

Tô Thiên Tuyết cắn môi, hừ lạnh một tiếng, nói:

-Ngươi gấp cái gì? Làm hắn chết yên ổn như vậy thật sự là quá dễ dàng cho hắn!

Nếu để Duẩn Mặc Băng cứu hắn thì tương lai muốn giết hắn, vô cùng khó khăn!

Ưu Nhã nhẹ mím môi, thân nhiên nói:

-Chủ tử, nếu Vương gia chết không phải rất có lợi cho kế hoạch vào buổi tối!?

Trong mắt Tô Thiên Tuyết như chứa băng sương, lạnh lùng nói:

-Nếu hần đã chết thì chuyện mới khó thực hiện! Chỉ có mình hần biết “Bình can hồn chằm” ở đâu!

Tiền hoàng của Đông Kỳ giữ lại rất nhiều bảo vật, “Bình can hồn chằm” là bảo bối mà người trong giang hồ mơ tưởng lấy được, nghe đồn, chỉ cần tìm được người có duyên, giải được mật mã thì có thể biết hết chuyện quá khứ, tương lai... Đây mới là mục đích chủ yếu của Cung chủ Tuyết Sát cung, bọn họ muốn bảo bối này, mà nàng ta lại muốn tìm Tiêu Thần Hiến báo thù, hận sâu với mối thù nợ máu, cái gì cũng có thể hy sinh, nàng ta sẽ không cho Tiêu Thần Hiến sống yên ổn, cho dù hần còn sống, nàng ta cũng phải làm cho hần đau khổ tột cùng!

Giọng nói nàng ta lạnh lùng:

-Ưu Nhã, ngươi đi gặp Tuyết Nhận, phát động mật lệnh...

Khinh Vân Nhiễm một mình từ trong mộng tỉnh lại, mí mắt nặng nề, hơi khó mở ra.

Mơ hồ ngửi thấy trong bầu không khí có mùi hương hoan ái, lại đang người khác ôm, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng.

Nàng hơi nhú mảy, hơi cử động thân thể, đau đớn từ thân dưới truyền đến, nàng định trở người thì có cảm giác như bị xe tải chẹt qua người, xương cốt cũng đau, từng khớp xương đều đau đớn.

Nghe thất tiếng tim mình đập, trong lòng xuất hiện kinh hoàng, nàng không chết? Là ai cứu nàng?

... Là Duẩn Mặc Băng, hay là những người khác? Nàng đột nhiên mở mắt ra, nghiêng đầu, nhìn thấy hình dáng của người đó, đôi mắt đẹp trừng lớn, trong tâm chấn động, tại sao lại là hần? Đôi mày nhíu chặt lại, chán ghét đẩy hần ra.

Tiêu Thần Hiến chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn thấy nàng, trong mắt hiện lên mừng rỡ, giọng nói khàn khàn:

-Nàng tỉnh rồi!

Ba ngày nay, nàng vẫn luôn hôn mê, lúc nào cũng trong trạng thái thần trí không tỉnh, toàn thân như có ngọn lửa, hần chỉ không ngừng đem nội lực chuyển hóa thành hần khí đưa vào trong cơ thể nàng, giải nhiệt cho nàng.

Hần muốn chạm vào nàng, ý muốn xem nhiệt độ cơ thể nàng, lại bị Khinh Vân Nhiễm phản nộ hất tay ra, nàng không hề che giấu tâm tình ngày càng chán ghét, lạnh lùng nói:

-Tránh ra!

Nàng bắt đầu giãy dụa, đầu vai trắng muốt bất ngờ hiện lên một vết sẹo do chiến thiết đóng vào, tay nắm chặt lại, lùi về phía sau.

Tay Tiêu Thần Hiến vô lực buông xuống, khuôn mặt trắng xám hiện lên bối rối, giống như cực kỳ mệt mỏi.

Mất lẽ đờ, thần thái cực kỳ mệt mỏi, thể hiện cho sự điên cuồng ba ngày nay?

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên kinh ngạc, bình thường hần hung tàn giống như sư tử, bây giờ như bị trúng thuốc tê, hoàn toàn không có sức phản kháng, nàng lạnh lùng bĩu môi, hần thế nào cũng không liên quan đến nàng!

Nàng bất chấp xấu hổ, chịu đựng việc người đang không khỏe, lập tức chui từ trong ra, lấy y phục mặc vào.

Trong tâm có rất nhiều nghi vấn, nàng về Vương phủ bằng cách nào, tại sao lại nằm trên giường Tiêu Thần Hiến? Đáng ghét nhất là nàng nghĩ đến, ba ngày nay, hần cùng nàng... Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chán ghét.

Đột nhiên giọng nói Tiêu Thần Hiến vang lên từ phía sau:

-Khinh Vân Nhiễm, không cho nàng đi!

Trên người hần khoác một cái áo mỏng manh, ngăn không cho nàng đi.

Khinh Vân Nhiễm bỗng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, thân nhiên nói:

-Tiêu Thần Hiến, ngươi rút cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho ta? Ngươi có nhiều phụ nữ như vậy, các nàng có thể đối với ngươi hết lòng hết dạ, tại sao lại phải dây dưa làm ta đau khổ?

Nàng thật sự không có cách ở một chỗ cùng hắn, một khắc cũng không thể kiên nhẫn chịu được.

Mặt Tiêu Thần Hiền trở nên âm trầm, như là hàn băng ngàn năm, ánh mắt lạnh lùng của nàng như một cái châm sắc đâm vào trái tim hắn, hắn bắt được tay nàng, trầm giọng nói:

-Ta muốn nàng ở lại!

Mặt Kinh Vân Nhiễm không chút thay đổi, nói:

-Không có khả năng!

Nói xong phát tay đẩy hắn ra.

Tiêu Thần Hiền cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí chạy tán loạn, thân thể không chịu được mà run run, trong ngực tràn ra luồng khí, phút chốc kinh mạch toàn thân như bị vỡ ra.

“Phịch” một tiếng! Thân hình cao lớn ngã trước mặt nàng, khuôn mặt hắn tái nhợt, trong mắt đầy vẻ đau khổ, phun ra rất nhiều máu tươi từ miệng, nàng không khoải lui ề phía sau mấy bước, máu bắn tung tóe lên váy nàng, nàng kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, tại sao có thể như vậy?

Mới vừa rồi, nàng chỉ đẩy nhẹ hắn một cái, chẳng lẽ... là lần trúng độc lần trước, chưa hoàn toàn giải hết? Hắn không ngừng học máu, làm cho không khí trong phòng đầy mùi máu, cả người xụi lơ trên đất, giống như phế nhân, cái áo trắng duy nhất bị nhuộm đỏ một mảng, đáng vẻ có chút đáng thương.

Kinh Vân Nhiễm hít sâu, khuyên chính mình không nên mềm lòng, loại người có trái tim cuồng bạo này căn bản không quan tâm! Bởi vì trả thù mà mình đã bao nhiêu lần hãm oan, thái độ thẳng tắp căn bản đã thành hình người, nhưng vì Tô Thiên Tuyết trả thù đã thành một khối huyết nhục, nàng vĩnh viễn không quên !

Nàng nhất định phải cho Tô Thiên Tuyết, nữ nhân ác độc như rắn rết này thảm hại!

Nhớ lại những đau khổ ngày xưa mà mình phải chịu đựng, trong lòng lạnh lẽo, muốn xoay người đi, nhưng bước chân bị hắn sống chết giữ lại, nàng cúi đầu, nhú mày thanh tú lại, giọng nói lạnh lùng:

-Buông tay!

Giờ khắc này Tiêu Thần Hiền như chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, gãy dựa kéo dài chút hơi tàn còn lại, giọng nói hắn phù phiếm mờ ảo, tỉnh mộng như đi đến giờ khắc cuối cùng, Kinh Vân Nhiễm, dừng đi...

Khuôn mặt Kinh Vân Nhiễm lạnh tựa băng sương, không biết đã xảy ra chuyện gì mà làm cho một nam nhân tàn bạo như vậy thành người có đáng vẻ thế này nhưng oán hận trong lòng khiến nàng có sức đá vỡ hắn ra, lạnh lùng nói:

-tt, sớm biết như vậy, sao lúc đầu ngươi lại như vậy! Đây là báo ứng của việc ngươi tàn bạo máu lạnh!

Không lãng nhục hắn, chỉ đòi lại những khuất nhục trong dĩ vãng đã là rất nhân từ rồi! Nàng tuyệt đối không sinh ra chút đồng tình nào với hắn, cho dù hắn chết một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ để trả lại những gì mà hắn đã phạm phải trong quá khứ, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, mặt không chút thay đổi tránh ra chỗ khác.

Nàng phải rời khỏi Vương phủ, rời khỏi nơi này, đi đến nơi nào không có người nhận ra nàng là ai, sống một cách bình yên.

Bên ngoài đã gần nửa đêm, mở cửa ra, ngoài ý muốn phát hiện Dẫn Mặc Băng đã đứng ở cách đó không xa, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cửa sổ trong phòng.

Khuôn mặt Kinh Vân Nhiễm hơi ngây ra, kinh ngạc nói:

-Mặc Băng, huynh đến đây từ bao giờ?

Không biết hắn đã đợi ở bên ngoài bao nhiêu lâu? Đôi mắt hơi tiêu sái, đôi mắt trong suốt nhưng lại mang theo đau khổ bị ai làm nàng sinh ra vài phần đau lòng.

Về mặt Dẫn Mặc Băng không được tự nhiên, mở miệng ra nói:

-Vừa xong!

Trên thực tế hắn đã đứng ở ngoài ba ngày rồi, ai có thể biết, hắn luôn luôn hào hiệp, nhưng lần đầu được ném mùi vị đồ kỵ, rồi rèn và đau khổ, chỉ có tâm hắn mới biết rõ.

Nhưng thế thì sao, nàng vốn là thê tử của băng hữu, cho dù để bảo vệ danh nghĩa, chăm sóc nàng, cùng nàng ở một chỗ, cuối cùng vẫn không có cách nào giữ nàng mãi mãi.

Duẩn Mặc Băng chậm rãi mở miệng, trên nét mặt hiện lên lo lắng:

-Thần Hiên, hấn thể nào rồi?

Khinh Vân Nhiễm cup mắt xuống, cắn môi dưới, nàng vô tình thấy Duẩn Mặc Băng hỏi vậy bỗng chột dạ, nhỏ giọng trả lời:

-Hắn ở trong phòng, hình như, sắp chết.

Lời còn chưa dứt Duẩn Mặc Băng đã vọt vào trong, thấy Tiêu Thần Hiên nằm trong vũng máu, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, chạy vào, bóp cổ tay bắt mạch hấn, sắc mặt trắng bệch, nhịp tim đứt đoạn, mạch tượng cực yếu, Duẩn Mặc Băng nhanh chóng móc ra một viên thuốc cứu mạng cho hấn ăn, phong bế huyết đạo Tiêu Thần Hiên, thấp giọng nói:

-Thần Hiên, cố chống chọi!

Hấn không hề phản ứng, Duẩn Mặc Băng nhanh chóng đỡ Tiêu Thần Hiên đang hôn mê lên trên giường, nhắm chặt mắt lại, vẫn không thể buông tay, chậm chút nữa, sợ rằng có là thần tiên trên đời cũng bắt lực.

Về mặt Khinh Vân Nhiễm giật mình, nắm chặt vạt áo đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn từ đầu đến cuối, không cử động, tại sao Duẩn Mặc Băng lại có ánh mắt nghiêm trọng như vậy?

Nàng không khỏi mở miệng hỏi:

-Mặc Băng, hấn không phải trúng độc sao?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng tối sầm lại, lắc đầu, trầm giọng nói:

-Loại xuân dược này không chỉ nguy hiểm đến tính mạng nàng, hơn nữa còn làm cho nam tử giải dược cho nàng kinh mạch bị nứt vỡ hết ra mà chết, Thần Hiên là vì cứu nàng nên mới bị như vậy!

Nhất thời ngực Khinh Vân Nhiễm bị nghẹt lại, nói không nên lời, không thể diễn tả được cảm xúc phức tạp trong lòng, dù vậy cũng không làm thay đổi sự chán ghét và căm hận của nàng đối với hấn.

Duẩn Mặc Băng nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, khuôn mặt nghiêm trọng, nói:

-Ta phải lập tức đưa Tiêu Thần Hiên tới Vô Tình cốc, cầu xin sư phụ cứu hấn, nếu không, cho dù hấn may mắn sống sót cũng chỉ là một người tàn phế.

Về mặt Khinh Vân Nhiễm lạnh lẽo, cúi đầu nói:

-Đây là tội hấn phải chịu! Muội không biết hấn và Tô Thiên Tuyết có thâm thù đại hận gì, nhưng chuyện này là do hấn dựng nên.

Nàng cố tình nói ác!

Tiêu Thần Hiên nghi ngờ nàng hồng hạnh vượt tường, hoài nghi nàng vụng trộm với Duẩn Mặc Băng, bị người dèm pha, vì thế mà hành hạ, nhục mạ nàng, thậm chí bẻ gãy xương đùi nàng để phòng việc nàng chạy trốn, cùng chung sống với nam nhân như vậy, làm sao có thể sinh ra cảm tình?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng tối đi, thần nhiên nói:

-Hấn chịu hy sinh tính mạng cứu nàng, tuy là việc ngoài ý muốn, nhưng ta thấy hấn cũng đã từ từ thay đổi, cũng là hy vọng cứu nàng, nàng đừng căm thù hấn như vậy! Ít nhất có thể cho hấn... .

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm lạnh lẽo, ngắt lời:

-Mặc Băng, muội biết ý của huynh, nhưng bây giờ muội không thể nào chấp nhận hấn được! Có chút lỗi lầm có thể đền bù, vết thương nhỏ có thể hồi phục như cũ, nhưng thương tổn đã khắc vào trong lòng không cách nào chữa lành được!

Cõi lòng tan nát rồi, cho dù miễn cưỡng chữa trị, cũng sẽ để lại vết sẹo.

Về mặt Duẩn Mặc Băng phức tạp, thấp giọng nói:

-Là ta nhiều chuyện! Thế này đi, ta sẽ nói Song nhi tới tìm nàng, đưa nàng đến nơi an toàn. Mấy ngày này kinh thành có thể rất hỗn loạn, nàng tốt nhất nên bảo trọng, chờ ta trở lại! Được rồi, ngọc bội của nàng!

Nói xong lấy từ đai lưng ra một miếng ngọc bội đưa cho Khinh Vân Nhiễm.

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm cảm kích, nói:

-Cảm ơn huynh!

Duẩn Mặc Băng cười lãnh đạm không nói gì, đáp ứng chuyện của nàng, hẳn nhất định sẽ làm được!

Lúc này ngoài cửa ồn ào, tiếng thị vệ sợ hãi hét lên:

-Người đâu, có thích khách xông vào Vương phủ!

Ngay sau đó lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên xé ngang bầu trời đêm:

-Á! Giết người rồi?

Lại nghe thấy tiếng nha hoàn kinh hô không ngừng vang lên.

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngậy đại, nhìn Duẩn Mặc Băng.

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng tối lại, trầm giọng nói:

-Ta đi xem một lát!

Nhìn tình cảnh ngoài cửa sổ, vẻ mặt không khỏi chấn động, một đám sát thủ mặc đồ đen từ trên trời nhảy xuống, thân thủ mỗi người đều bất phàm, gặp người nào giết người đó, chỉ trong nháy mắt, cả Vương phủ đã chìm trong biển máu.

Như địa ngục thể thảm chôn nhân gian.

Duẩn Mặc Băng lấy lại tinh thần, vội vàng đi tới bên giường, dịu Tiêu Thần Hiến lên, một tay ôm thắt lưng Khinh Vân Nhiễm, đá văng cửa ra, dùng lực dưới chân nhảy cao lên, bước chân dẫm nát mái hiên bay lên trời.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, nhìn dưới đất có rất nhiều thi thể, hạ nhân trong phủ không ai may mắn trốn thoát, tất cả thị vệ trong phủ đang sống chết đối phó với bọn sát thủ.

Chỉ nghe thấy thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt xen lẫn những tiếng kinh hô, vang vọng trong trời đêm, vô cùng thể lương, cảnh tượng đập vào mắt là những bông hoa máu bắn khắp nơi, trên đất đầy máu tanh, làm nàng muốn nôn, nàng ôm chặt ngực, kinh hồn chưa thể bình tĩnh.

Đột nhiên, Trảm Đình từ dưới phi thân lên, kêu lên với Duẩn Mặc Băng:

-Duẩn công tử, giao Vương gia cho ta!

Duẩn Mặc Băng giao Tiêu Thần Hiến cho Trảm Đình, xoay người một lòng bảo vệ Khinh Vân Nhiễm, phía sau có vài tên sát thủ đuổi theo. Mấy tên đó đều hướng vào hắn, đường đao ác độc!

Lúc này Khinh Vân Nhiễm nhìn thấy cách đó không xa có một mũi tên phóng hướng vào sau lưng Duẩn Mặc Băng, cả kinh kêu lên:

-Mặc Băng, cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chịu khổ hủy dung

Nghe tiếng, ánh mắt Duẩn Mặc Băng lạnh lẽo, bị phân tâm, mấy tên kia thừa cơ tấn công, còn hắn che chở cho Khinh Vân Nhiễm.

Khinh Vân Nhiễm thoát khỏi công kích, trên người không có vết thương, ngăn cản mũi tên đang bay tới.

Đột nhiên Trảm Đình nhảy lên, một kiếm vung ra chém mũi tên làm đôi, ánh mắt hai người bọn họ ngăm ngăm với nhau, dựa vào lưng người còn lại, ứng phó toàn lực với địch.

Tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên những tiếng “chát” sắc nhọn.

Khinh Vân Nhiễm trốn phía sau lưng Duẩn Mặc Băng, ổn định lại hơi thở, cắn chặt môi dưới, nàng sợ mình sẽ phát ra những tiếng hét chói tai làm Duẩn Mặc Băng phân tâm, vương chân vương tay vì mình, đang tự trách bản thân.

Tình thế bây giờ không có lợi cho bọn họ.

Đối phương người đông thể mạnh, mỗi người đều có võ nghệ cao cường, xuống tay rất tàn nhẫn, khó có thể chống đỡ, cho dù võ công của Duẩn Mặc

Băng rất lợi hại nhưng địch thay nhau ra chiêu, đợi đến khi thể lực hắn suy giảm cũng khó có khả năng giữ được tính mạng.

Đuẩn Mặc Băng thấy thế liền giật ngọc bội từ thắt lưng, ném cho Trảm Đình, lớn tiếng nói:

-Người cầm ngọc bội này, lập tức mang Thần Hiền đi Vô Tình cốc, tìm sư phụ ta là “Vô Tình chân nhân”, nếu không kinh mạch toàn thân hắn sẽ đứt đoạn.

Về mặt Trảm Đình nghiêm trọng, hắn biết chuyện nào nặng nhẹ, bây giờ quan trọng nhất là bảo vệ được tính mạng của Vương gia, nhìn Đuẩn Mặc Băng một cái, trịnh trọng nói:

-Đuẩn công tử, nhờ người bảo vệ tốt Vương phi, Trảm Đình đi trước một bước.

Hắn theo Vương gia đã lâu như vậy, nhìn ra Vương gia đối với Vương phi đã tình sâu nghĩa nặng, nếu như Vương phi chết, khẳng định Vương gia không chịu nổi dả kích này.

Đuẩn Mặc Băng vừa ứng với địch, vừa gật đầu hứa hẹn:

-Yên tâm, ta nhất định mang nàng rời đi an toàn!

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm cảm động, nhìn hắn chăm chăm, thấy hắn vẫn đang chiến đấu không ngừng, hận mình không có thân võ nghệ tốt.

Trảm Đình lấy đà nhảy một cái, nhanh chóng bay đi, một gã sát thủ mặc đồ đen thấy thế, lạnh lùng kêu lên:

-Đừng để cho Hiền Vương chạy thoát!

Càng ngày càng nhiều sát thủ tập trung vào đây, sắc mặt Đuẩn Mặc Băng trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng như hàn băng, sát thủ này đều là cao thủ đứng đầu Tuyệt Sát cung, xem ra hắn không thể hạ thủ lưu tình rồi!

Phút chốc, hắn rút ra cây quạt giắt ở thắt lưng, Khinh Vân Nhiễm không biết rõ chuyện gì, chỉ thấy có những ánh sáng lạnh lẽo hiện lên, vô số những ngân châm nhỏ bắn ra, tốc độ cực nhanh, khi độc châm tiếp xúc vào máu, những tên sát thủ trúng châm phun ra rất nhiều máu đen rồi ngã xuống.

Khinh Vân Nhiễm thở nhẹ, nhớ lại đêm đó, hắn giúp nàng giết những con rắn độc cũng bằng chiêu này.

Cuối cùng chỉ còn lại một tên sát thủ không bị trúng ám khí, nam tử cười lạnh, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo:

-Quả nhiên đúng là ngọc diện công tử, dùng một tay phóng ám khí ngân châm xuất thần nhập quý, Tuyệt Sát bá phục!

Ngân châm của hắn giống loại ám khí của Thục Trung đường môn.

Hắn biết, ngày xưa trên giang hồ từng có ngọc diện công tử danh chấn, lấy thuật dịch dung, độc thuật, ám khí, cũng không giết người chính diện, biết được thân phận của hắn lại càng ít.

Ánh mắt Đuẩn Mặc Băng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bọn họ biết được thân phận của hắn, lạnh lùng:

-Bớt nói năng linh tinh đi! Hôm nay ta muốn dẫn nàng rời khỏi nơi này, các ngươi đừng cản trở, nếu không, ta gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật!

Sát thủ mặc đồ đen cười lạnh một tiếng:

-Người muốn dẫn Hiền Vương phi đi, vậy nên hỏi thanh kiếm của tại hạ, có đồng ý hay không?!

Tên này sử dụng kiếm rất tốt, tốc độ di chuyển cực nhanh, nhưng sau mấy chục chiêu dần bị rơi xuống thế hạ phong, sau đó hắn đổi ý đánh vào vũ khí của Đuẩn Mặc Băng, nhìn bề ngoài như đang ác chiến, kỳ thật là đang muốn đợi Đuẩn Mặc Băng hết độc châm.

Đuẩn Mặc Băng nhìn ra ý đồ của đối phương, lạnh lùng thu hồi vũ khí lại, mang theo Khinh Vân Nhiễm vội vàng lui về sau, nam tử dùng khinh công cao siêu đuổi theo, một kiếm hung mãnh tấn công rất nhanh về phía Khinh Vân Nhiễm.

Đuẩn Mặc Băng vì bảo vệ Khinh Vân Nhiễm mà bị kiếm đã thương ở cánh tay, máu tươi thấm đầy vào áo, sát thủ thừa dịp hắn bị thương lập tức chém một kiếm về phía này.

Lúc này Khinh Vân Nhiễm cảm thấy hai vai truyền đến đau nhức, phát hiện có người bóp chặt vào xương vai của nàng rồi kéo mạnh lên, “Á”, nàng thất thanh kêu thảm thiết, thân thể bị mang theo bay lên, người kéo nàng lên là một nữ tử xinh đẹp.

Đuẩn Mặc Băng nghe được giọng nàng lập tức quay đầu lại, thấy Khinh Vân Nhiễm bị người ta dùng trảo liên lôi đi, tay hắn đuổi ra, đầu ngón tay chạm vào áo nàng, tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, tâm hắn chấn động, cả kinh kêu lên:

-Vân Nhiễm!

Không hề phòng sau lưng bị thanh kiếm đâm vào gần dưới cánh tay, máu bắn khắp nơi.

Duẩn Mặc Băng kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt nhất thời cứng đờ, hần bỗng nhiên xoay người, trong mắt bắn ra hàn quang, sử dụng toàn bộ lực đánh một chưởng vào tâm mạch của người kia, tâm mạch của nam tử kia bị nát vụn, phi thân ngã xuống mặt đất.

Hai tròng mắt trừng lớn, khí đã tuyệt.

Mà trong lúc này, Tô Thiên Tuyết ở trên cao nhìn Khinh Vân Nhiễm ngã xuống dưới mặt đất, lạnh lùng cười, hỏi:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi cho rằng có Duẩn Mặc Băng thì ngươi có thể chạy được sao?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng, hận ý trong lòng thấm vào tận xương tủy:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi sẽ không chết từ té được!

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết lạnh lẽo run sợ, đá một phát vào đầu nàng, rút kiếm trong tay chĩa vào cổ họng nàng, liếc mắt, lạnh giọng cảnh cáo Duẩn Mặc Băng đang ở cách đó không xa:

-Duẩn Mặc Băng, ngươi di chuyển thêm một lần nữa, ta sẽ cho hồn ả bay về Tây Thiên.

Ánh mắt Duẩn Mặc Băng sắc nhọn như băng, quát lạnh:

-Tô Thiên Tuyết, buông nàng ra!

Tô Thiên Tuyết lạnh giọng cười to, giọng cười mang theo lạnh lẽo và sắc bén:

-Duẩn Mặc Băng, bây giờ không phải ta cần ngươi, nếu như muốn giữ mạng sống của ả ta thì mau đưa tay chịu trói, nếu không ta cũng không thương hoa tiếc ngọc...

Đột nhiên có luồng sáng lạnh lẽo lóe lên, kiếm trong tay hạ xuống.

Khinh Vân Nhiễm hét thảm lên một tiếng, tay nàng bị Tô Thiên Tuyết chém một phát, nàng đau đến mức cả người co quắp, trên mặt không còn chút máu, cắn chặt môi dưới, phát ra tiếng khóc đau đớn.

Ngực Duẩn Mặc Băng đột nhiên chấn động, trong tâm hần bỗng đau đớn, hần nắm chặt tay, kêu to lên:

-Vân Nhiễm...

Ánh mắt lạnh như băng nhìn lại Tô Thiên Tuyết, lạnh giọng nói:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi đáng chết!

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm có bụi, trái tim như tro tàn, không chịu được hô to:

-Mặc Băng, đừng nghe ả nói nữa, cho dù huynh không phản kháng, ả cũng không thả ta ra! Mau đi nhanh đi!

Tô Thiên Tuyết thoáng dùng lực, đem kiếm rút ra từ tay nàng, máu tươi bắn tung tóe, giọng nói lạnh lùng:

-Tiện nhân! Ngươi nói thêm một chữ, ta lập tức cắt ngay đầu lưỡi của nó!

Tâm Duẩn Mặc Băng như bị lửa đốt, vì an toàn của Vân Nhiễm, hết lần này đến lần khác không thể coi thường, toàn thân căng thẳng, lạnh lùng nhìn Tô Thiên Tuyết, trong mắt bắn ra hàn khí cực lạnh.

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

-Xích Huyết, ngươi dám dẫm thương nàng, ta cho ngươi chết không toàn thây!

Đột nhiên một nam tử đi ra, phong thái lạnh lùng, tóc dài đen nhánh trên đầu được búi chặt, lấy dây cột tóc màu lam cột lại, ánh mắt u ám vẫn bình tĩnh như thường, không có một chút độ ấm.

Ánh trăng chiếu lên cái mặt nạ làm cho hần trở nên thần bí, trong sáng nhưng lạnh lùng.

Tô Thiên Tuyết nhướn mày, âm thầm cắn răng, nói:

-Lãnh Tu La, ngươi đừng nhúng tay vào chuyện của ta!

Khinh Vân Nhiễm đau đến mức nheo lại hai tròng mắt, vô cùng khiếp sợ nhìn nam tử đó, quanh người hần tỏa ra luồng khí lạnh lẽo làm cho nàng bị dọa

đến sợ hãi:

-Ngươi, ngươi là...?

Lãnh Tu La! Cái tên này nàng từng nghe qua, đây là một sát thủ nổi danh trong chốn giang hồ, nam tử có đôi mắt trong sáng đó lại là một con ma giết người!

-Thanh Thanh..

Về mặt Lãnh Tuấn phức tạp nhìn nàng, khóe miệng cười khò.

-Lãnh Tuấn, ngươi là sát thủ thật sao?

Khinh Vân Nhiễm không tin hỏi hắn, mũi kiếm của hắn rõ ràng chưa bao giờ dính máu.

-Ta không rảnh để nghe các ngươi ôn chuyện.

Tô Thiên Tuyết kẻ kiếm lên cổ nàng, nhìn Lãnh Tuấn, lạnh lùng nói:

-Lãnh Tu La, ngươi tới Hiền Vương phủ làm gì?

-Xích Huyết, buông nàng ra!

Lãnh Tuấn lạnh giọng nói, quanh người tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo.

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết bắn ra cái nhìn lạnh lẽo, khuôn mặt vì phẫn nộ mà trở nên vằn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi quát:

-Lãnh Tu La, chẳng lẽ ngươi vì một phụ nữ mà cãi lệnh cung chủ?

Một đạo kiếm khí sắc bén xẹt qua, trên cổ Tô Thiên Tuyết phút chốc xuất hiện một vết máu, giọng nói lạnh lùng âm trầm:

-Ngươi không có tư cách giáo huấn ta! Sau nữa ta cũng không dám cam đoan ngươi sẽ không bị lực đạo đả thương nữa!

Cả người Tô Thiên Tuyết run run, kiếm khí của hắn, nếu bị xâm nhập thêm một lần nữa thì cổ họng của nàng ta nhất định bị cắt đứt, nhưng sợ hãi trong lòng là một chuyện, không diệt trừ được ngọc diện công tử, chắc chắn hậu họa vô cùng.

Nàng ta cắn chặt môi, nhìn hắn chăm chăm, thấp giọng nói:

-Lãnh Tu La, ngươi tuy phụng mệnh cung chủ làm việc, nhưng ta phụng mệnh diệt toàn bộ Vương phủ, tìm đoạt “Bình càn hồn chảm”, ngươi dám chống lại ta, ta nhất định sẽ băm nát cung chủ chuyện này.

Giọng nói Lãnh Tuấn lạnh lẽo, ánh mắt nhìn thẳng, nói:

-Ta nói thả nàng!

Ngữ khí thản nhiên nhưng lại làm cho người khác ớn lạnh tới tận xương cốt.

Khuôn mặt Tô Thiên Tuyết căm hận, nắm chặt hai tay, Lãnh Tuấn coi trọng Khinh Vân Nhiễm, xem tại trong mắt, đột nhiên ánh mắt lóe lên, lập tức cười, nói:

-Lãnh Tu La, nếu ngươi giết ngọc diện công tử, ta sẽ thả ả!

Giương mặt Khinh Vân Nhiễm trở nên trắng bệch, lắc đầu cả kinh kêu lên:

-Lãnh Tuấn, không được! Không được giết huyênh ấy...

Đôi mắt đen của Lãnh Tuấn lộ vẻ phức tạp, thấp giọng nói:

-Xin lỗi!

Nhiệm vụ của hắn là phải tiêu diệt ngọc diện công tử và Hiền Vương, một người cũng không thể tha!

Ánh mắt Dẫn Mặc Băng phóng đến trên người Lãnh Tuấn, trầm giọng nói:

-Lãnh Tu La, ta với ngươi vô tình là địch, ngươi nếu đã quyết, ta chỉ có tử chiến đến cùng!

Ánh mắt Lãnh Tuấn lạnh lùng, cúi đầu nói:

-Ra chiêu đi!

Thanh kiếm trong tay hắt vung lên, vô số chiêu kiếm xuất ra, thân kiếm tỏa ra luồng sáng lạnh lẽo, từng chiêu của hắc tẩn công Dẫn Mặc Băng rất tàn nhẫn, làm cho Khinh Vân Nhiễm kinh hãi.

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại, không chú ý đến bên ngoài, Tô Thiên Tuyết điểm huyết Khinh Vân Nhiễm, mang nàng nhanh chóng rời đi.

Vực Thanh Phong.

Vách đá, Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn Tô Thiên Tuyết, thất kinh hỏi:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?

-Cái vực này, nếu như ngã xuống, khẳng định là xương cốt nát vụn!

Tô Thiên Tuyết quay đầu, bóp cằm nàng, khoe miệng cười lạnh lẽo:

-Khinh Vân Nhiễm, ngươi dùng chính khuôn mặt này để mê hoặc người khác!

Hận thù trong ánh mắt nàng ta như thủy triều ập tới, rõ ràng là đang cười nhưng lại làm cho người khác rung mình không tả được.

Nàng ta nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm, thản nhiên nói:

-Nếu phá hủy gương mặt ngươi, có lẽ cả tiếng nói độc ác của ngươi, chắc sẽ không có nhiều nam nhân thích ngươi như vậy...

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, đôi mắt chớp động, ánh mắt căm hận, đôi môi run rẩy, lạnh lùng nói:

-Tô Thiên Tuyết, cho dù ta chết rồi, có hóa thành ma quỷ cũng không tha cho ngươi!

Tô Thiên Tuyết cười giễu cợt, nói:

-Vậy ngươi hóa thành quỷ đi!

Nói xong lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng nàng, rút một cái dao sắc bén từ bên hông, cắt từng nhát lên mặt nàng. . .

Khinh Vân Nhiễm hoảng sợ trừng mắt thật lớn, da thịt bị cắt, đau đớn không tả được ập đến, phát ra tiếng kêu thê thảm “Á”.

Đau quá!

Máu tiếp xúc với không khí lạnh, đau đớn lập tức truyền vào trong đầu nàng, máu như sương mù bao phủ lấy đôi mắt nàng, thế giới của nàng, tất cả đều biến thành màu đỏ.

Nàng ra sức giãy dụa, đối phương không ngừng đá thương nàng, một dao lại một dao, thống khổ, đau đớn đến tận cùng, sau đó là chết lặng vô tận, nàng không biết ý chí của mình còn có thể chịu đựng được bao lâu.

Tô Thiên Tuyết không ngừng dùng dao vẽ tranh lên gương mặt nàng, tiếng hét của nàng, làm nàng ta cảm thấy có cảm giác hả hê khi trả thù, phụ nữ này, rõ ràng cái gì cũng không đặc biệt, nhưng lại mê hoặc được nam nhân xung quanh.

Khuôn mặt nàng ta dữ tợn, cười lạnh, mắng:

-Tiện nhân! Bản thân ta muốn xem, ngươi người không ra người, quỷ không ra quỷ, rốt cuộc bọn họ sẽ thích ngươi ở điểm gì, ha ha ha. . .

Khinh Vân Nhiễm đau khổ nhắm mắt lại, từng giọt máu còn nóng chảy qua gương mặt nàng, chảy xuống khoe môi, thấm vào trong miệng, trong nháy mắt, nàng nếm được vị máu tươi.

Cuối cùng, Tô Thiên Tuyết lấy dao đâm thật sâu vào ngực nàng, một lượng máu lớn chảy ra không ngừng từ vết thương, rơi trên mặt đất, tạo thành một dòng suối uốn lượn chảy xuống phía dưới. . .

Nàng có thể ngửi thấy mùi của cái chết, càng ngày càng gần nàng.

Lúc này có hai thân ảnh cao lớn bay từ trong rừng ra, đi tới vách đá, hai nam tử thấy người con gái ngã trong vũng máu, tiếng nói thê lương xẹt qua chân trời:

-Vân Nhiễm/ Thanh Thanh. . .

Tô Thiên Tuyết kinh hoàng, làm sao có thể đuổi tới đây nhanh vậy được?!

Nàng ta thấy Khinh Vân Nhiễm đang hấp hối, kéo thân thể nàng lên, hét lớn:

-Đừng tới đây!

Nàng ta tự biết võ công mình không bằng hai người kia, nhưng đang có nữ nhân này trong tay, bọn họ tuyệt đối không dám coi thường mà hành động!

Khinh Vân Nhiễm khó khăn mở mắt ra, thấy bóng hình của Duẩn Mặc Băng và Lãnh Tuấn, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng la khàn khàn “Y”...

Không cần quan tâm nàng có dáng vẻ giống quý như thế nào, cho dù có chết, cũng phải báo thù cho đứa con trong bụng đã mất!

Khóe miệng vẽ ra nụ cười bi thảm tuyệt vọng, phút chốc, nàng dùng toàn bộ sức lực còn lại, nắm chặt lấy Tô Thiên Tuyết, cả nàng, cả hai đều rơi xuống vách núi.

-Không được!

Duẩn Mặc Băng phi thân đến, chỉ bắt được đúng một mảnh vải nhiễm đỏ đầy máu.

-Vân Nhiễm...

Tiếng quát to thê lương vẫn quanh quẩn rất lâu trong sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Gió lớn nổi lên thổi bay những sợi tóc của nàng, hòa vào với làn mây.

Dưới chân trông không, cả người nàng rơi xuống, rơi xuống, giống như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Bên tai nghe thấy tiếng gió rít gào, phần cánh tay bị thương ma sát với không khí gây đau đớn, ngực không hít thở được, trái tim như bật nảy lên.

Trong lòng cảm thấy yên tĩnh lạnh lẽo, đây là cảm giác trước khi chết sao?

Đau đớn, làm nàng chết lặng.

Nàng hơi nhú mảy, lại cười khẽ một tiếng, thanh thần nhắm mắt lại, cuối cùng mình có thể ngủ một giấc thật say rồi...

Dược Vương cốc, nơi âm u, không có ánh sáng mặt trời chiếu vào nhất.

Trời đang mưa, phía sau sơn cốc có một làn khói tỏa ra, mờ mờ ảo ảo, những tầng mây lúc dày lúc thưa, núi đá lúc ẩn lúc hiện, cảnh tượng vô cùng kỳ ảo, làm cả sơn cốc vừa phiêu dật, vừa thần bí.

Nhìn về nơi xa xôi, núi đá sừng sững, giữa khe núi có dòng suối chảy qua, rừng trúc u nghiêm, cây cỏ thụ che rợp bầu trời, mơ hồ như có bóng những con thú nhỏ chạy qua, phía chân trời có hạc trắng bay đuổi theo những đám mây.

Cửa uyển đình mở rộng, hai bên có hàng cây bóng rợp.

Bỗng nhiên mặt đất hơi rung chuyển, mùi hoa cỏ hỗn tạp, từng tán cây, phiến lá, ngọn cỏ bị gió thổi mạnh, ào ào rung lên.

Một xe ngựa chậm rãi dừng ở giữa rừng, nam tử trẻ tuổi đánh xe hơi nhú mảy, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bên hông giắt kiếm, nhắm mắt lại, thần thái mệt mỏi, giống như đã đi suốt đêm không nghỉ.

Khi bọn họ vào cửa cốc, xe ngựa dừng lại, nam tử đánh xe cung kính nói:

-Công tử, tới Dược Vương cốc rồi.

Một bàn tay thon dài vén rèm xe lên, một nam tử cũng rất trẻ đi xe từ trong thùng xe.

Trên người hắn mặc một bộ y phục tơ tằm xanh nhạt, tóc đen như mực được búi gọn lại, đôi mắt sáng như làn nước mùa thu, ảm áp vô cùng, không nhiễm chút bụi trần.

Ngũ quan đẹp đề ôn nhuận, rất xứng với khí chất phi phàm thoát tục, làm hấn tựa như thần tiên phiêu dật.

-Công tử, không khí ở Dược Vương cốc rất lạnh, trên đường đi, hàn độc trên người công tử phát tác, sợ rằng...

Hành Vân nhíu chặt mày nói.

-Không sao, ăn Chích viêm đan thì có ngăn trong chốc lát.

Thượng Quan Nguyệt ho nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng, lộ ra cảm giác ảm áp.

Hành Vân thở dài, lúc này hàng năm công tử đều bị hàn độc xâm hại, cho dù công tử y thuật siêu phàm, nhưng không cách nào trừ đi khí lạnh trong người mình.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt trong sáng, nhu hòa, giọng nói trầm ổn vang lên chậm rãi:

-Trong cốc bày rất nhiều kỳ môn độn giáp, trận pháp cực kỳ nguy hiểm, nếu không vào bằng cửa này, sợ rằng chỉ có vào mà không có ra, các người phải thật cẩn thận!

Hành Vân hơi nhăn mặt, đuổi theo bước chân của hấn, Thủy Lưu trầm mặc không nói, đi theo ngay sau đó.

Lối vào sơn cốc, ánh mắt Hành Vân rơi vào bầu trời phía trên cây đại thụ, vẻ mặt biến đổi, quay đầu, trầm giọng nói:

-Công tử, hình như trên cây có bóng người...

Thượng Quan Nguyệt nâng mắt nhìn, chỉ thấy có một nữ tử đang mắc trên ngọn cây, váy lụa trắng nhiễm đỏ đầy máu, khuôn mặt toàn là máu, căn bản nhìn không ra diện mạo thật sự.

Hành Vân hơi quay đầu nhìn Thượng Quan Nguyệt, công tử nhà hấn mặc dù y thuật cao siêu nhưng không dễ dàng cứu người, hơn nữa lại là một nữ tử lai lịch không rõ ràng.

Thượng Quan Nguyệt tất nhiên là đoán được suy nghĩ trong lòng hấn, thản nhiên nói:

-Đi đi!

Nữ tử được Hành Vân cứu xuống, tóc tai bù ra bộn vương vãi tán loạn, trên mặt đầy những vết thương đáng sợ, khắc sâu vào tận xương, cả người nhiều chỗ bị đao đá thương, làm nàng vô cùng thê thảm, y phục đã rách nát tới mức không thể chịu nổi.

Trên người đầy vết máu, ngón ta hấn dò xét hơi thở của nàng, mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn còn.

Ánh mắt Hành Vân tò mò, thở ra một cái, nói:

-Còn sống!

Nữ tử này rốt cuộc có thâm thù đại hận với ai?

Thượng Quan Nguyệt đứng thẳng người, tầm mắt rơi vào ngọc bội đeo bên hông nữ tử, hấn nhanh chóng ngồi xuống, cầm ngọc bội lên, ánh mắt hơi trầm xuống, lấy từ trong người một viên dược hoàn nhét vào miệng nàng. Sau đó thì truyền nội lực vào trong cơ thể nàng, bảo vệ mạch năng.

Hành Vân thấy Thượng Quan Nguyệt ôm nữ tử lên, không khỏi nhắc nhở:

-Công tử, y tiên không muốn để người ngoài vào trong cốc, sợ rằng nàng...

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, thấp giọng nói:

-Có gì là không thể? Chúng ta cũng không phải là người ngoài sao?

Một tháng sau.

Trong gian phòng, nữ tử nằm trên giường thở nhẹ nhàng, chậm chạp, trên mặt quần đầy băng gạc, nàng từ hôn mê khó khăn tỉnh lại, hai tròng mắt mờ mờ ảo ảo, nàng nháy mắt mấy cái, tất cả bốn phía đều xa lạ, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tất cả trí nhớ, như thủy triều ập tới.

Nàng cùng Tô Thiên Tuyết rơi xuống vách núi, nàng không chết sao?

Đầu đau quá! Tâm nàng thất lại, lòng bàn tay truyền đến ảm áp, nhìn thấy một nam tử mặc y phục trắng gục đầu ở đầu giường.

Về mặt hấn khi ngủ rất bình thản, an tường, lông mi thật dài che đôi mắt làm diện mạo hấn tuấn mỹ vô song, lại còn chút ngây thơ.

Lông mi bạch y nam tử rung rung, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu, cười nhẹ với nàng, tiếng nói trầm thấp vang lên:

-Nàng tỉnh rồi...

Khinh Vân Nhiễm nhìn nam tử đang cười trước mắt này, rất lâu không lấy lại được tinh thần.

Giọng nói của hắn nghe rất thoải mái, nhẹ nhàng, ấm áp, làm lòng nàng như được sưởi ấm

Trên người hắn mang phong thái thoát tục, thanh nhã, cử chỉ ấm áp, tươi cười.

-Huynh là...?

Nàng mấp máy môi, từ trong miệng phát ra tiếng nói đáng sợ làm người ta kinh hãi, vội vàng cúi đầu, nhìn hắn xin lỗi.

Về mặt Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, thân nhiên nói:

-Ta đã cho nàng uống thuốc giải độc tiếng nói, trong khoảng thời gian này tốt nhất nên nói ít để giọng nói được khôi phục! Về phần những vết thương trên mặt, ba ngày sau mới có thể tháo băng...

Trên người nàng có rất nhiều vết thương, dùng hết cả một bình cao Băng cơ ngọc phụ.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có Dược Vương cốc mới có thánh phẩm trị thương ngàn vàng khó cầu.

Bây giờ có rất nhiều vết thương đã hồi phục, bắt đầu lên da non, mà vết thương trên mặt nàng quá nặng, đã thương vào tận trong xương, Y tiên không thể không cho nàng ăn Trú sắc đan, tốc độ hồi phục nhanh hơn, nhưng dung mạo sẽ bị biến đổi.

Khinh Vân Nhiễm lộ ra ánh mắt căm kích, nói:

-Cảm ơn...

Hoi hạ mắt xuống, phát hiện chính mình đang cầm tay hắn, hai gò má bị băng bó đỏ lên, bàn tay như bị bỏng vội vàng buông ra.

Thượng Quan Nguyệt ngồi cả đêm qua, thấy nàng như gặp phải con ác mộng dữ dội, mồ hôi lạnh đầm đìa, gắt gao nắm chặt tay hắn, giống như bắt được một cành cây cứu mạng, thế nào cũng không chịu buông ra, bất đắc dĩ hắn mới ngồi ở đây...

Nhìn nàng một lúc.

Nữ tử này có một đôi mắt sáng, bên trong ẩn không biết bao nhiêu đau đớn và tang thương, nhưng vẫn trong suốt như nước mùa thu.

Ánh mắt này không hiểu sao làm trái tim hắn sinh ra đau lòng.

Lúc này có một nữ tử mặc y phục lụa mỏng màu tím nhạt nhẹ nhàng bước vào, thấy bóng dáng Thượng Quan Nguyệt, mặt mày nhất thời sáng rực lên, cười hô:

-Thượng Quan, quả nhiên huynh ở chỗ này!

Đôi mắt lãnh đạm liếc qua nữ tử đang ở trên giường, nàng ta thật không hiểu, nữ tử mặt như quỷ này làm sao lại được hắn để ý? Chết thì tốt rồi, lại được hắn hết lần này đến lần khác cứu sống, nhưn mây, rất nhanh chuyển ánh mắt về phía Thượng Quan.

Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, nữ tử xinh xắn này là ai? Quay đầu nhìn lại, tên hắn hóa ra là Thượng Quan, hình như đã từng nghe qua, có cảm giác rất quen thuộc không hiểu được.

Thượng Quan hơi liếc mắt, nhìn Tạ Phi Yên, thấp giọng hỏi:

-Phi Yên cô nương có chuyện gì sao?

Ngữ khí lãnh đạm, mang theo lạnh lùng của người đứng ở ngoài ngàn dặm.

Tạ Phi Yên nén bực mình trong lòng, cười nhẹ, nói:

-Thượng Quan Nguyệt, đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta là Phi Yên! Phía sau thêm hai chữ “cô nương” nghe rất khách khí.

Ánh mắt Thượng Quan trầm xuống, môi mím thành một đường, cuối cùng thân nhiên nói:

-Phi Yên, có chuyện gì sao?

Tạ Phi Yên không cam lòng cắn môi, như không tình nguyện, hít một hơi thật sâu, cười một cái thật tươi, hỏi:

-Thượng Quan Nguyệt, có phải ngày mai huynh định xuất cốc?

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt hơi trầm xuống, thần nhiên nói:

-Ừ.

Trong mắt Tạ Phi Yên hiện lên ánh sáng, cười nói:

-Thượng Quan Nguyệt, huynh dẫn ta xuất cốc có được hay không? Cha nói nếu huynh đồng ý dẫn ta ra ngoài thì ông có thể đồng ý cho ta ra khỏi cốc!

Thượng Quan Nguyệt cau mày lại, lãnh đạm nói:

-Không được!

Tạ Phi Yên nghe câu trả lời chắc chắn của hắn, hốc mắt đỏ lên, không khỏi khóc to:

-Tại sao không được?

Thượng Quan Nguyệt hơi than nhẹ, trầm giọng nói:

-Nữ tử phiền toái!

Tạ Phi Yên không chịu buông tha, ngón tay chỉ Khinh Vân Nhiễm, nói:

-Vậy nàng ta? Ngày mai huynh mang nàng cùng rời đi, có đúng hay không?

Lúc này hàng năm hắn đều đến đây, ở lại nửa tháng, nhờ cha hóa giải hàn độc trong người, nhưng lần này lại ở lại suốt một tháng.

Tâm nàng ta rất rõ ràng, vì thân thể người phụ nữ này suy yếu quá mức, tối thiểu phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một tháng, hắn mời trị hoãn thời gian xuất cốc.

Vì một phụ nữ lai lịch không rõ ràng, trong tâm nàng ta cảm thấy ghen ghét, chẳng lẽ hắn không nhìn ra nàng ta có tình ý với hắn sao?

Khinh Vân Nhiễm nhìn hai người nói chuyện, một người nhiệt tình như lửa, một người lạnh lùng như băng, ánh mắt của người phụ nữ đó phần hận, nàng có thể đoán được, nàng ta biến mình trở thành tình địch.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên sự không kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng:

-Chuyện này không có liên quan gì đến Phi Yên cô nương!

Tạ Phi Yên phần nộ cắn môi:

-Huynh...

Đột nhiên Khinh Vân Nhiễm cảm thấy dạ dày khó chịu, nhịn không được che miệng, vội vàng đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Thượng Quan Nguyệt thấy thế vội vàng đứng dậy, rót một chén nước đưa cho Khinh Vân Nhiễm, nói:

-Không sao chứ?!

Khinh Vân Nhiễm vội vàng uống chén nước hắn đưa cho, nén đi cảm giác khó chịu bên trong, nâng mắt, cười cảm kích với Thượng Quan Nguyệt.

Tạ Phi Yên nhìn thấy hành động của bọn họ, tức giận đến nỗi hai tròng mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn chằm chằm hai người, xấu hổ thành phần nộ quát:

-Thượng Quan Nguyệt, huynh thật là quá đáng!

Nói xong khóc chạy ra ngoài.

Thượng Quan Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không biểu lộ thái độ gì, trên khuôn mặt còn có vẻ dửng dưng chói lọi.

Khinh Vân Nhiễm lên nhìn về mặt Thượng Quan Nguyệt một cái, xem ra Phi Yên cô nương kia nhất định là “hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình”, nhưng đây là chuyện của người ta, nàng có tư cách gì để tham gia?

Đột nhiên Thượng Quan Nguyệt bắt lấy mạch nàng, đôi mắt nao nao, trầm giọng hỏi:

-Nàng trước kia từng dùng qua Yết tử thảo?

Sau khi giúp nàng giải độc, hẳn nhiều ngày không chán lại mạch cho nàng, không nghĩ tới nàng lại có mang hơn một tháng, nàng là người đã xuất giá, đã có vị hôn phu, biết được tin này, trong lòng hẳn không hiểu sao có chút mất mát.

Khinh Vân Nhiễm nhớ qua nhớ lại, trong mắt hiện lên bi ai, cắn chặt môi, gật đầu cup mắt, khăn khăn nói:

-Ta không biết mình dùng nó lúc nào...

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt trừ kinh ngạc ra mà còn mang theo thương xót, nàng không chỉ có những vết thương nặng trên người mà ngay cả đứa con trong bụng cũng bị người ta độc hại. Đôi môi mỏng hơi mở ra, cuối cùng thở dài một hơi, ôn hòa nhìn nàng, nói:

-Nàng mang thai rồi!

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt khiếp sợ, trong mắt hiện đầy bất an, lắc lắc đầu, tay chạm vào bụng, khăn khăn nói:

-Không có khả năng! Ta, ta hôn mê bao lâu rồi...

Gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, ánh mắt nhìn xa xăm, thân nhiên nói:

-Nàng hôn mê một tháng rồi, đứa trẻ trong bụng cũng một tháng rồi!

Một tháng, đứa con này là của Tiêu Thần Hiên!

Khinh Vân Nhiễm cảm giác đầu óc choáng váng, tại sao, khó khăn lắm mới rời đi được, tại sao trời ca lại chơi đùa nàng như vậy?

Trên mặt Thượng Quan Nguyệt mang theo vẻ phức tạp, nói thật:

-Cô nương, thực không dám giấu, cô nương khí hư thể nhược, không cấp đủ dưỡng chất cho thai nhi trong bụng, tim thai cực kỳ yếu, rất dễ sảy thai, hơn nữa trước kia nàng từng dùng Yết tử thảo, thuốc còn lưu lại trong người gây ảnh hưởng không tốt đến thai nhi. Nếu sinh ra thì cũng sống không lâu, nếu không may, có thể một xác hai mạng.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm phức tạp, đứa con này tới không đúng lúc chút nào, nhưng cũng chỉ là một sinh linh vô tội, nhẹ chạm tay vào bụng, đứa con trong bụng nàng đã trở về, nàng không thể vì căm hận tên kia mà bỏ nó được.

Nàng cắn cắn môi, kéo ống tay áo Thượng Quan Nguyệt, khẩn cầu:

-Thượng Quan công tử, đứa con này nhất định ta phải sinh hạ, van huynh nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể giữ được?!

Câu trả lời của nàng cũng không nằm ngoài dự liệu của Thượng Quan Nguyệt, chỉ là thân nhiên nói:

-Ta sẽ cố gắng hết sức.

*

Thời gian trôi qua rất nhanh, bốn năm sau.

Bốn năm, có thể thay đổi rất nhiều chuyện, nhiều con người cũng thay đổi.

Thảm án diệt cả phủ bốn năm trước, từ trên xuống dưới Hiên Vương phủ hơn bảy trăm mạng người đều không ai may mắn thoát được, Tiêu Thần Hiên toàn thân kinh mạch đứt đoạn được Trảm Đình đưa tới Vô Tình cốc nhưng lại bỏ ở mất thời điểm trị bệnh tốt nhất, làm võ công hẳn mất hết, cả ngày chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Sớm biết có kết quả như vậy, hẳn sẽ không hối hận.

Sau bảy ngày, Trảm Đình hộ tống hắn về kinh thành, gặp Duẫn Mặc Băng thất hồn lạc phách, hắn chưa từng nhìn thấy Duẫn Mặc Băng như vậy, cả khuôn mặt tiêu tụy, xanh xao, y phục trắng trên người dính đầy máu, rách nát không chịu nổi, nhìn một mảnh vải dính máu trong tay, bi thương, đau khổ gần chết. Từ miệng Duẫn Mặc Băng mà hắn biết được, Khinh Vân Nhiễm và Tô Thiên Tuyết đều bị rơi xuống vực sâu.

Hóa ra Tô Thiên Tuyết vốn là sát thủ được Tuyết Sát cung phái tới, mục đích là bảo vệ mà tiên hoàng truyền lại cho hắn, “Bình can hôn chăm”, hơn nữa ả còn là người duy nhất còn sống sót của tộc Thực Xuyên, vì tìm hắn báo thù mà hao tổn tâm cơ, muốn cho hắn hai bàn tay trắng.

Tin tức này giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm mạnh vào làm tim gan hấn bị vỡ ra, hấn rít gào đến phát điên, thế nào cũng không chịu tin tưởng chuyện này là sự thực, luôn luôn ôm hy vọng nàng còn sống, nhiều lần đi tới vách đá để tìm kiếm, hấn cố chấp nghĩ rằng, sống thì phải gặp người, chết phải thấy xác.

Quả nhiên ở vực trong rừng không tìm thấy thi thể nàng, nàng nhất định đã được người cứu, ôm ý nghĩ này trong đầu, luôn luôn nghĩ rằng còn sống, suốt bốn năm trôi qua không hề hay biết một chút tin tức về nàng.

Lúc đầu thì điên cuồng gào thét thật to lên, sau đó dần dần trầm mặc ít nói, cả ngày đều chìm đắm trong rượu, ngày qua ngày, năm lại qua năm.

Theo thời gian, những ký ức về nàng đã trở thành nỗi bi thương, sự đau khổ vô tận liên tục không dứt. Ngày ngày đêm đêm hành hạ hấn, làm hấn ăn ngủ không yên, giọng nói sắc nhọn của nàng, khàn khàn nguyên rủa, thường xuyên vang lên trong đầu hấn.

Nàng lại hận hấn đến vậy, hận đến khắc cốt ghi tâm

Mà Dẫn Mặc Băng, sau khi tận mắt nhìn thấy Kinh Vân Nhiễm rơi xuống vách núi luôn một mực tự trách mình, nếu như lúc ấy mình có thể phát hiện sớm hơn thì Kinh Vân Nhiễm sẽ không phải chết, sẽ không bị ả độc ác kia bức hại. Nàng cũng sẽ không tuyệt vọng đến mức rơi xuống dưới vực, chết không toàn thây!

Cả ngày lẫn đêm, hấn không ăn không uống tới đó tìm kiếm, rốt cuộc sau bảy ngày bảy đêm, thể lực không chịu nổi mà ngã xuống, sau khi tỉnh lại, cả ngày sống trong dần vật, chưa gượng dậy nổi.

Tất cả chuyện này đều hiện lên trong mắt Song Nhi, trong lòng vội vã, tình huống bất đắc dĩ này, cuối cùng phải thông báo cho Phụ vương hấn là nhiếp chính Vương Dẫn Thiên Hạo, nhận được tin tức, lập tức tự mình dẫn binh đến Đông Kỳ, sử dụng vũ lực bắt hấn về Nam Dục, buộc hấn phải nhận tước vị, gánh chịu trách nhiệm hoàng gia.

Mà Lãnh Tuấn, vì chính mình ngoan cố làm cho Kinh Vân Nhiễm phải chết nên trong lòng vẫn tự trách không thôi, buông tha cho thủ cấp Tiêu Thần Hiên và Dẫn Mặc Băng, không thể ngờ lại quay lại Tuyệt Sát cung, cả ngày sống trong giết chóc.

*

Công tử Thượng Quan Nguyệt danh chấn thiên hạ, trên mây, bốn phía đại lục, không người nào là không biết, không người nào không rõ.

Bốn năm trước đột nhiên công tử Thượng Quan Nguyệt lập nên Minh Vân sơn trang tại Nam Dục, trong khoảng thời gian ngắn, các nhân sĩ chốn giang hồ đều bàn luận chuyện này, hấn có hành tung bất định, sao lại có hành động như vậy?

Công tử Thượng Quan Nguyệt, đệ tử của Vô Tình chân nhân, thừa nhỏ sức khỏe yếu, hấn độc xâm nhập vào cơ thể nên bách độc bất xâm, y thuật được thừa hưởng từ Y tiên sư phụ, sau khi bái Vô tình chân nhân làm sư phụ thường mặc y phục tơ tằm màu xanh nhạt, khuôn mặt như ngọc, cá tính trong sáng nhưng lạnh lùng.

Nửa chính nửa tà.

Trên thực tế, hấn có một thân phận mà không ai biết, hấn là con trai của Hoàng ái phi Bắc Thần là Nhã Tâm, năm đó vì quý phi khó sinh nên đã bỏ mình, giữ lại đứa con cơ thể yếu đuối, thân nhiễm hàn độc. Chôn cùng đình thâm sâu khó lường, Hoàng thượng vì muốn bảo toàn tính mạng hấn nên sai người tìm kiếm “Đệ nhất thần y”, chỉ có Y tiên mới có thể cứu sống mạng hấn.

Trương truyền, Hành Vân và Thủy Lưu bên người hấn đều là đại nội cao thủ võ nghệ cao cường, nhưng bấy giờ lại điềm đạm, thanh nhã đi theo vị thiếu niên này.

Bốn năm trước ở nước Đông Kỳ, Hiên Vương phủ trong một đêm đã chịu đại nạn diệt môn, mấy trăm mạng người đều không thoát, máu chảy thành sông, Hoàng đế Đông Kỳ tức giận sai người diệt trừ toàn bộ người của Tuyệt Sát cung, sau khi được tiểu Vương gia của Nam Dục tương trợ, toàn bộ Tuyệt Sát cung đều bị tiêu diệt đến bằng phẳng, từ nay về sau trên giang hồ không còn cái tên Tuyệt Sát cung này nữa.

*

Minh Vân sơn trang

Nữ tử bụng bát, đẩy cửa đi vào, nàng có một đôi mắt linh động, ngũ quan thanh tú khéo léo nhưng lại mang theo mệt mỏi, đây chính là khuôn mặt mới của Kinh Vân Nhiễm sau khi sống lại.

Bốn năm trước nàng có bầu, không nhà để về, may mắn được Thượng Quan Nguyệt giúp đỡ, dưới danh nghĩa hấn mở một y quán, thứ nhất vì con nàng sức khỏe yếu, không thể rời xa khỏi thuốc, thứ hai vì trên đời này không có ai có thể chữa cho con nàng, đứa trẻ vẫn bị ốm đau hành hạ, Thượng Quan Nguyệt vốn là thần y nổi danh trong thiên hạ, bên cạnh người hấn thì đứa trẻ sẽ an toàn hơn.

Trên giường một bé trai khoảng ba tuổi khuôn mặt phấn điều ngọc mài, trên mặt lộ vẻ đau đớn, nhắm hai mắt, trên trán đầy mồ hôi, cái mũi chảy máu, hai bàn tay trắng nhỏ bé nắm chặt, đôi môi bị cắn chặt trở nên trắng bệch, quặt quật không hề hô một tiếng kêu đau nào.

Kinh Vân Nhiễm đứng ở bên giường, cực kỳ hoảng sợ, vội vàng buông bát trong tay, cầm lấy băng gạc, lau đi máu trên mũi đứa bé, nhìn đáng vẻ đau đớn của đứa con, ngực cảm thấy đau quặn, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, trái tim như bị vỡ nát, rõ ràng là đã cho con uống thuốc giảm đau

nhưng vẫn như cũ, không có hiệu quả gì.

Hoán nhi từ nhỏ rất hiểu chuyện, vì không muốn mẹ lo lắng nên thuốc khó uống thế nào cũng uống, khi phát bệnh cũng cố gắng chịu đựng, trong lòng không kiềm được chua xót, Hoán nhi quá mức hiểu chuyện, vốn là tuổi hoạt bát, hiếu động nhưng lại ngã bệnh triền miên trên giường, nghĩ vậy, một giọt nước mắt lại rơi xuống, rơi lên trên cánh tay con.

Bé trai trên giường chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nàng khóc vội vàng giơ cánh tay nhỏ bé gầy yếu lên, lau nước mắt cho nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cố gắng cười an ủi:

-Mẫu thân, người đừng khóc nữa, Hoán nhi không sợ đau đâu.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm chấn động, không kiềm được ôm con vào lòng, lệ rơi đầy mặt, nước nở nói:

-Đều do mẫu thân không tốt.

Nhớ lại quyết định lúc đầu, có phải mình sai rồi không, đứa con này khi sinh ra thiếu chút nữa là chết, nhưng Thượng Quan Nguyệt giữ lại được tính mạng của nó, nhưng vẫn bệnh nặng không dứt.

Trước đó vài ngày, từ mũi Hoán nhi thường xuyên chảy ra máu tươi, trên người xuất hiện nhiều chấm xuất huyết, Thượng Quan Nguyệt chẩn đoán, Hoán nhi bị mắc “huyết chứng”.

Huyết chứng!

Trời ơi!

Nghe được tin này, cả người nàng mềm nhũn, huyết chứng, ở hiện đại còn gọi là bệnh máu trắng, một loại bệnh ác tính rất khó chữa, đến trăm ngàn năm sau còn chưa có biện pháp chữa trị tận gốc, nàng thương Hoán nhi, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy?

Khinh Vân Nhiễm cố nén đau đớn trong lòng, bưng bát lên, nói:

-Hoán nhi, mau uống thuốc đi, để lạnh sẽ không tốt lắm!

Hoán nhi hơi cau mày, nghe lời nói của nàng, uống một mạch hết luôn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Khinh Vân Nhiễm buông bát, thay Hoán nhi lau đi thuốc còn dính quanh miệng, dịu dàng nói:

-Hoán nhi thật ngoan.

Đôi mắt đen của Hoán nhi bắt đầu âm ỉ, đôi môi trắng bệch khẽ mở, nhỏ giọng hỏi:

-Mẫu thân, có phải Hoán nhi sẽ chết không?

Khinh Vân Nhiễm cố nén nước mắt, ra sức lắc đầu, tìm cách nở nụ cười, nghẹn ngào:

-Không phải, Hoán nhi thông minh như vậy, tại sao lại muốn chết? Không đâu, Hoán nhi, con đồng ý với mẫu thân, vĩnh viễn đừng rời khỏi mẫu thân, có được không?

Ánh mắt âm ỉ của Hoán nhi có thần thái, trịnh trọng gật đầu, nói:

-Vâng, Hoán nhi vĩnh viễn không rời xa mẫu thân.

Thấy Khinh Vân Nhiễm che miệng, đau khổ, sợ hãi, khủng hoảng, tâm tình phức tạp lẫn lộn trong đầu, lòng chua xót không chịu nổi, nhẹ giọng kêu:

-Khinh nhi...

Khinh Vân Nhiễm hồi phục lại tinh thần, nhìn người đến là hấn, trong mắt hiện lên u sầu, lau nước mắt trên mặt, giọng nói khàn khàn:

-Thượng Quan, huynh đến đây từ lúc nào?

Thượng Quan Nguyệt nhíu chặt mày, thần nhiên nói:

-Vừa xong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoán nhi thoát nhìn thì vô cùng trắng nhợt, nhưng sau khi thấy Thượng Quan Nguyệt đến thì không khỏi vui mừng kêu lên:

-Thượng Quan thúc thúc...

Khóe miệng Thượng Quan Nguyệt hơi nở nụ cười, cất bước tiến lên, xoa xoa đầu Hoán nhi, thần nhiên nói:

-Hoán nhi, uống thuốc có khó không?

Hoán nhi gật đầu, có chút tự hào, nói:

-Thuốc rất khó uống, nhưng Hoán nhi dũng cảm nên uống hết rồi.

Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ không nói, liếc mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm một cái, cúi đầu nói:

-Kinh nhi, chuyện lần trước nàng nhờ ta điều tra, đã có manh mối rồi.

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm ngáy ra, nhìn Hoán nhi một cái, hôn lên trán nó, sau khi lừa được Hoán nhi đi ngủ thì theo Thượng Quan Nguyệt ra khỏi phòng.

Ý định của nàng lúc đầu chỉ là bình thân sống hết một đời, nhưng sau khi có Hoán nhi, nàng không thể không suy nghĩ cho sức khỏe của con, nếu như không có Thượng Quan Nguyệt thì sợ rằng Hoán nhi đã mất lâu rồi, hôm nay cũng vì sức khỏe của Hoán nhi.

Nàng phải nghĩ biện pháp mang con về hiện đại chữa trị.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nữ tử kiên cường này, trong mắt hiện lên đau lòng, thản nhiên nói:

-Ba ngày sau, huynh ấy sẽ đến Nam Dục tham dự tiệc rượu quốc gia, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách đưa nàng vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tiệc rượu tại Nam Dục

Kinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, cảm kích nói:

-Cảm ơn.

Tiếng nói của nàng sau khi bị Tô Thiên Tuyết dùng độc, mặc dù độc đã giải hết nhưng vẫn còn chủ tổn thương, giọng nói bây giờ so với trước kia khàn khàn hơn một chút nhưng lại nghe hiền từ hơn trước.

Đôi mắt trong suốt của Thượng Quan Nguyệt sụp xuống, biến mất đi run run trong mắt, thản nhiên nói:

-Nàng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta trở lại thăm Hoán nhi.

Kinh Vân Nhiễm vuốt má, nhìn bóng lưng hắn rời đi, nhẹ thở dài một hơi, nàng không phải kẻ ngu, sao lại nhìn hắn đối với nàng rất đặc biệt.

Song lòng nàng khó khăn lắm mới lành lại, chuyện tình cảm vô tình, sợ là đã phụ chân tình của hắn rồi.

Tính cách hắn lãnh đạm, không thêm để ý người ngoài hoặc những chuyện khác, nhưng đối với nàng luôn tận lực giúp đỡ, còn giúp nàng dựng nên một chỗ an thân kiếm sống.

Gần mười tháng mang thai, ngày nào cũng quan tâm chăm sóc, ngày nàng sinh dứt khoát đứng chờ ở ngoài cửa, sau khi sinh cơ thể Hoán nhi rất yếu, cũng là hắn mang Hoán nhi từ quỷ môn quan đem về.

Cứu rồi lại cứu.

Ân tình của hắn đối với nàng, cùng với ơn cứu mạng, nàng không thể báo đáp hết được!

Nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, nàng lại thở dài một tiếng.

*

Bây giờ là mùa hè tháng bảy, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, cảnh tượng phồn vinh.

Tiệc rượu nước Nam Dục, ba năm một lần, hoàng thân quốc thích, nguyên lão trọng thần các nước Đông Kỳ, Tây Giác, Bắc Thần đều tham dự.

Sứ giả mỗi nước đều tới đây, người từ tứ phương tập hợp lại, tấp nập xe ngựa, cả tòa thành được trang hoàng rực rỡ, vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm đó, Hoàng đế ban chiếu tất cả mọi người tụ họp lại ở điện Càn Hợp, khách quý từ nước ngoài, gia quyến của các quý tộc đều ngồi trên xe, xa hoa, tráng lệ.

Màn đêm dần dần phủ xuống, rất nhiều xe ngựa đẹp đẽ, quý phái tiến vào hoàng cung, thị vệ ở cửa thành so với bình thường nhiều hơn gấp mấy lần, thứ nhất là vì bảo vệ an toàn của các sứ giả, thứ hai là để phòng thích khách trà trộn trong số này.

Trong số xe ngựa xa hoa này có một cỗ xe mộc mạc, thanh nhã, rèm xe lụa trắng mờ mờ ảo ảo, một bàn tay trắng nhỏ bé vén rèm xe lên, rất nhanh hạ xuống.

Thượng Quan Nguyệt ngồi trong xe, trên người mặc y phục màu xanh nhạt, cực kỳ tinh tế, cúc kim tuyến, đai lưng bảo thạch, khám mã não màu xanh phát ra ánh sáng, cả người tỏa ra phong thái tôn quý thoát tục, cao nhã phiêu dật.

Tóc đen được búi cao ở đằng sau, gương mặt hoàn mỹ, mi mắt sụp xuống, có thể nhìn rõ lông mi rất dài, trên mặt hiện lên thần nhiên, gương mặt hân bình tĩnh, ánh mắt hiện lên xa cách lạnh lùng.

Ngồi bên cạnh hân là một nữ tử thanh nhã, trong đôi mắt như có linh khí bức người, trong sáng thánh thiện, mặc y phục màu lam, búi tóc phiêu bồng, những sợi tóc còn lại thả ở trên vai, trên đầu cài một cái trâm hình đóa hoa bảo thạch màu lam, cả người tỏa ra thần thái thanh nhã, phiêu dật.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi đỏ mọng nhẹ mấp, tầm mắt nhìn những đám người nhón nháo bận rộn ngoài cửa sổ, ánh mắt lộ ra u sầu.

Bốn năm qua đi làm nàng kiên cường hơn, chỉ là nửa đêm nàng thường gặp ác mộng, nhớ tới kỷ ức âm lãnh đáng sợ đó, không khác chế được sợ hãi trong lòng.

Hoán nhi của nàng ngày nay phải nhận lấy tất cả, đều do tên kia ban tặng, mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn của Hoán nhi, nàng không thể kìm được hận ý trong lòng.

Đột nhiên có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên chậm rãi một cách rõ ràng, lộ ra vẻ ân cần:

-Đang suy nghĩ chuyện gì?

Khinh Vân Nhiễm phục hồi lại tinh thần, buông rèm xe xuống, giấu đi vẻ u sầu trong mắt, tùy ý nói:

-Không có gì, chỉ là nhớ lại một số chuyện cũ không được thoải mái lắm thôi.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt trở u ám thâm trầm, không nói gì, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, trong mắt hiện lên phức tạp, nàng biết rõ ý tứ của đối phương, tùy ý để hân nắm ta, trong tâm hỗn loạn, là vì khiếp đảm, hay là đã động tâm?

Hồi lâu, nàng ho nhẹ một tiếng, giấu đi xấu hổ rút tay về, buồn bã nói:

-Thượng Quan, gương mặt và giọng nói của muội đều đã thay đổi, muội sợ huynh ấy không nhận ra muội.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng, mỉm cười:

-Một người cho dù có thay đổi diện mạo đến mức nào, linh hồn vốn cũng không thay đổi, nếu như là người thật sự hiểu rõ và quan tâm đến muội thì bất luận muội có biến thành dáng vẻ gì đi chăng nữa, huynh ấy chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Trong mắt hân như có luồng sáng rực rỡ như ngọn đèn trong đêm tối.

Khinh Vân Nhiễm mỉm môi, cười một cách thư thái, bất luận thế nào nàng cũng phải gặp nhị ca một lần, nếu vậy nàng đã rất mãn nguyện rồi.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nụ cười trong sáng của nàng, trái tim không khỏi rung động, vội vàng dời tầm mắt sang chỗ khác, lúc này xe ngựa dần dần dừng lại, Hành Vân xúc rèm lên, cung kính nói:

-Công tử, tới rồi.

Thượng Quan Nguyệt xuống xe ngựa dẫn đầu, đứng thẳng người, cười lạnh nhạt, đưa tay duỗi ra về phía nàng, Khinh Vân Nhiễm tự nhiên đặt tay mình lên tay hân, túm váy nhảy xuống xe ngựa.

Hai người lấy thân phận khách quý sứ giả Bắc Thần được người trong cung dẫn vào điện Càn Hợp.

Vừa vào cửa đã thấy một bàn đá dài đầy rượu quý, hai bên chảy hai dòng nước, uốn lượn từ long ý trên cao, dài cho đến tận cuối điện, dát vàng nạm bạc, các món ăn ngon mắt, đầy đủ cao lương mỹ vị, vô cùng xa hoa.

Tiểu quốc chủ trẻ tuổi của nam Dục trên người mặc long bào màu vàng, trên đầu đội vương miện minh châu ngồi trên long ý, ánh mắt nghiêm cẩn đợi sứ giả mỗi nước đến bái kiến.

Ngồi bên trái hắn là một nam tử trung niên nhã nhặn, mặc trường bào màu xanh biển, ánh mắt thâm thúy, đôi mắt mạnh mẽ lộ ra sắc bén, vẻ mặt trầm ổn, gần như lạnh lùng.

Ngồi bên phải tiểu quốc chủ là một phụ nữ trung niên xinh đẹp quý phái, trên người mặc bộ y phục màu đỏ tơ vàng, trên đầu cài trâm ngọc, trên trán dán một đoá hoa ngọc, trên ngón cái đeo nhẫn kim cương chói sáng, đẹp đẽ, quý phái khác lạ.

Từ miệng Thượng Quan Nguyệt nàng biết được nam tử kia là Nhiếp chính Vương Duẩn Thiên Hạo, mà nữ tử ngồi bên kia là Trữ thái hậu.

Ánh mắt nàng đảo qua trong điện, không tìm được bóng dáng Khinh Vân Ngao, là chưa tới sao? Trong lòng thờ dài, trên mặt hiện lên trầm tư.

Bốn năm trước phụ thân nàng bị gán tội thông địch bán nước, sau đó được minh oan, cả nhà mới có thể bình an, khinh gia khôi phục địa vị vốn có, nhưng trải qua chuyện này, phụ thân đã nghĩ thông suốt rất nhiều điều, xin với Hoàng đế cho cáo lão về quê. Địa vị của nhị ca trong triều Đông Kỳ như mặt trời giữa trưa, được Hoàng đế phong tước vị “Trần quốc Đại tướng quân”, uy chấn thiên hạ, chỉ có điều hắn phải đóng quân ở biên cảnh, mấy năm nay không có duyên gặp gỡ, vất vả lắm mới có cơ hội này, nàng không nghĩ sẽ bỏ qua.

Đột nhiên ở lối vào điện vang lên giọng nói lạnh lạnh, Khinh Vân Nhiễm nâng mắt nhìn, sắc mặt không khỏi đại biến.

Nàng kinh ngạc nhìn thân ảnh giống như quỷ mị kia, đôi mắt trừng lớn, nhìn thẳng về phía hắn, kinh hãi, lạnh như băng, sự căm ghét hiện lên trong lòng, bước chân dừng ở gốc cây, đứng yên ở chỗ đó, rất lâu không hề di chuyển.

Làm sao hắn có thể tới nơi này?

Khuôn mặt nam tử lạnh tựa băng sương, không nhìn rõ vẻ mặt, yên tĩnh ngồi trên xe lăn, được thị vệ đi theo đẩy xe, đi theo sau đó đúng là Khinh Vân Ngao.

Dáng vẻ của Tiêu Thần Hiến so với trong trí nhớ nàng thì hắn gầy đi rất nhiều, gương mặt vô cùng tái nhợt, đôi mắt trống rỗng, đầy mắt tối om, mặc trường bào tơ tằm màu đen óng ánh, cả người như một bức tượng điêu khắc, giống như vô hồn, không có sinh khí.

Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn chằm chằm, khuôn mặt dần khôi phục bình tĩnh, trong lòng sinh ra phức tạp, hắn rốt cuộc cũng phải chịu quả báo vì ngày xưa làm điều ác.

Nếu như làm điều ác trời sẽ không dung tha.

Song nàng không ngờ tới nam nhân kia đột nhiên nhìn qua đây, khi bốn mắt gặp nhau, cả người nàng không khỏi ngẩn ra, mạnh mẽ tự trấn định, chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Thượng Quan Nguyệt nhận thấy Khinh Vân Nhiễm khác thường, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi:

-Làm sao vậy?

Khinh Vân Nhiễm phục hồi lại tinh thần, mím môi lắc đầu, mỉm cười, nói:

-Không có gì.

Tiêu Thần Hiến cảm giác có ánh mắt nóng bỏng quen thuộc đang nhìn mình, ngẩng đầu tìm kiếm, vô tình đụng phải một ánh mắt linh tú, ngũ quan thanh tú, không chút giống nhau, ánh mắt không có chút cảm tình nào.

Chỉ là ánh mắt này sao lại giống nàng đến vậy?

Trong mắt hiện lên ánh sáng nhưng nhanh chóng âm đạm, không phải thuật dịch dung, nhìn nàng cười một cách tự nhiên với nam tử khác, ánh mắt hắn trở nên đau đớn.

Tại sao hắn lại sinh tâm tình như vậy với một nữ tử xa lạ?

Khinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của mình, ánh mắt chuyển đến người Khinh Vân Ngao, khóe miệng cười khổ, rốt cuộc cũng thấy nhị ca rồi.

So với trong trí nhớ, hắn đen hơn một chút, béo lên một chút, mặc miến bào màu đen, cả người tỏa ra khí tức ôn hòa nho nhã, trên mặt hiện lên cương nghị.

Đột nhiên Thượng Quan Nguyệt ôm lấy nàng, nhẹ giọng nhắc nhở:

-Ngồi vào vị trí đi! Đừng vội, đợi sau khi tiệc tan ta sẽ thay nàng sắp xếp.

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, cười nhẹ đi theo Thượng Quan Nguyệt, ngồi vào chỗ.

Nàng không quay về Đông Kỳ vì sợ Tiêu Thần Hiến phát hiện, hôm nay vì gặp nhị ca nên bọn họ mới tình cờ gặp nhau, thật sự là nghiệt duyên kỳ quái.

Chờ tất cả tân khách vào chỗ ngồi, nhạc công ở hành lang mới bắt đầu diễn tấu, khúc nhạc vang lên, một đội vũ nữ thướt tha múa nhẹ theo tiếng nhạc, âm nhạc vang lên dọc theo hành lang.

Lúc này có một bóng trắng giống như trăng sáng xuất hiện trước mắt mọi người, phía sau hắn là một thân ảnh nhỏ xinh mặc y phục vàng nhạt.

Đến lúc thấy rõ dáng vẻ cái bóng trắng kia, tâm Khinh Vân Nhiễm đột nhiên rung động.

Duẩn Mặc Băng! Thế nào lại gặp ở đây?

Trên người mặc y phục thêu hoa màu xanh biển, khuôn mặt như nước, vô cùng tuấn tú, nhưng ánh mắt lạnh như băng, trên đầu búi tóc gọn cài trâm, chỗ tóc còn lại thả một cách tùy ý, cả người tỏa ra khí chất cao quý.

Đột nhiên ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đó nhìn về phía nàng, chính xác mà nói thì không phải nhìn nàng, mà là nhìn Thượng Quan Nguyệt, trong mắt chợt hiện lên kinh ngạc, sau đó hắn mới chuyển tầm mắt lên người nàng.

Xa xa nhìn một cách chăm chú, một lát sau ánh mắt lạnh như băng của hắn dời đi, dường như không có việc gì ngồi vào chỗ.

Tâm chợt căng thẳng, chưa được bao lâu mà Duẩn Mặc Băng lại có ánh mắt lãnh khốc vô tình như vậy, làm cả người nàng phát lạnh.

Cùng hắn đi vào chỗ là một nữ tử xinh đẹp, không hề bận tâm đến ánh mắt người khác, ngồi xuống bên cạnh hắn, miệng cười yếu ớt, ân cần thay hắn rót rượu gấp thức ăn.

Khí chất nữ tử xinh đẹp động lòng người, mặc y phục màu vàng, bên hông cài đóa hoa bằng tơ tằm, lộ ra vẻ đáng yêu, nhất cử nhất động đều tỏ ra ưu nhã tôn quý.

Không thể không nói, hai người vô cùng xứng đôi.

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt chứa hàm ý, đột nhiên hỏi:

-Nàng biết Duẩn tiểu Vương gia Nam Dục?

Khinh Vân Nhiễm ngạc nhiên, cười nói:

-Cứ xem như thế đi, lúc biết huynh ấy, huynh ấy chỉ là một đại phu, muội cũng không biết huynh ấy còn có một thân phận khác.

Thượng Quan Nguyệt nhẹ nhàng nói:

-Đó là sự đệ của ta.

Khinh Vân Nhiễm cảm thấy rất kỳ diệu, không khỏi kinh ngạc:

-Khó trách muội cảm giác được hai người có khí chất rất đáng tin tưởng, làm người ta có cảm giác thân thiết.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt tối sầm lại, cười không nói gì.

Tiêu Thần Hiến uống tiếp một chén rượu, gương mặt âm lãnh, đôi mắt yên lặng như nước nhìn không ra tâm tình, đôi mắt đen thâm thúy như bầu trời đêm, làm người ta vĩnh viễn không nhìn thấy bóng tối giấu trong đó.

Nhìn nữ tử cách đó không xa cùng nam tử bên cạnh cười với nhau, cô độc tăng thêm trong lòng hắn, ghim chặt, làm hắn không tài nào thở được.

Tiệc rượu tổ chức được một lúc thì nữ tử ngồi bên cạnh Duẩn Mặc Băng bỗng nhiên đứng dậy, khăn cầu với tiểu Hoàng đế:

-Bệ hạ, thần có một khăn cầu.

Tiểu Hoàng đế thấp giọng hỏi:

-Thất Công Chủ cứ nói, đừng ngại.

Nữ tử cười khê, lớn tiếng nói:

-Thượng Quan Nguyệt công tử nổi tiếng khuynh thiên hạ, không chỉ y thuật, võ nghệ siêu phàm, mà còn là một cầm sư rất giỏi, Từ Lạc muốn nhờ Bệ hạ mời Thượng Quan công tử đây diễn tấu một khúc, không biết Bệ hạ có ân chuẩn không?!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Cầm sắt cùng ô

Nghe vậy, sắc mặt Duẩn Mặc Băng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén, hần không ngờ thất công chủ này lại ngang ngạnh đến vậy, dám khiêu khích sư huynh hần trước mặt mọi người.

Nàng ta biết rõ, sư huynh thường không biểu diễn tài nghệ đánh đàn, người trong thiên hạ chỉ biết hần có tài đánh đàn tuyệt thế, nhưng không biết, hần chỉ đánh đàn ở trước mặt một người, đó là Thái tử phi Bắc Thần Lăng Nhược Hạ, từ khi nữ tử này được gả cho Thái tử Thượng Quan Khích làm phi, sư huynh liền cất đàn đi, không bao giờ đánh nữa.

Nghe được thỉnh cầu của Thất công chủ, tiểu Hoàng đế nhú chặt mày, trong mắt hiện lên bối rối, theo bản năng liếc nhìn Duẩn Thiên Hạo một cái, thấy ông ta vuốt cằm thản nhiên, sau đó quay đầu lại, cười nhẹ với Thượng Quan Nguyệt:

-Khó được Thất công chủ nhờ vả, Thượng Quan công tử cho mọi người được nghe đàn, mở rộng tầm mắt đi!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Thượng Quan Nguyệt, có thể tận mắt chứng kiến vị công tử phiêu dật như tiên này diễn tấu, các vị tiểu thư khác đã không thể chờ đợi được nữa, cực kỳ trông mong, mà nam tử này nghe đồn kỹ nghệ đánh đàn của hần là tuyệt thế, cũng không uổng ngàn dặm xa xôi tới Nam Dục.

Thượng Quan Nguyệt ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn Lăng Tử lạc một cái, cười lãnh đạm, mở miệng nói:

-Có gì là không thể.

Khinh Vân Nhiễm hơi nhú mày, nàng biết rất rõ, hần cũng không muốn biểu diễn, nhưng người khác đã chỉ đích danh hần đánh đàn, chẳng lẽ bôi xấu mặt mũi Hoàng đế?!

Lăng Tử Lạc trước là có chút kinh ngạc, sau đó lại trở nên kiêu ngạo, dịu dàng nói:

-Chờ đã!

Mọi người đều sững sốt, không biết vị công chúa xinh đẹp của Tây Giác này có thứ thuốc gì trong hồ lô?

Lăng Tử Lạc thản nhiên cười, cất cao giọng, nói:

-Ta biết Thượng Quan công tử tinh thông các loại nhạc cụ, cho nên đã đặc biệt mang một loại đàn từ Tây Giác đến đây, không làm khó công tử chứ?!

Nói xong, nàng ta vỗ vỗ tay, có hai tiểu thái giám đi ra, mang theo một cái giá gỗ rất kỳ lạ, đặt ở trong đại điện.

Thấy hành động của nàng ta, ánh mắt Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, hiển nhiên là đối phương đã có tính toán.

Nếu nàng nhớ không nhầm thì cây đàn đặc biệt kia gọi là vĩ cầm, nhạc cụ này âm vực rất lớn, thanh âm dịu dàng trong sáng, biểu hiện lực rất mạnh, thời kỳ Đông Hán là do Ba Tư truyền vào Trung Quốc.

Đương nhiên, loại nhạc cụ này xuất hiện trong một giai đoạn không xuất hiện trong lịch sử cũng chẳng có gì lạ. Nhưng loại nhạc cụ này vốn là nhạc cụ cung đình Tây Giác, đến người trong cung còn ít được chạm vào, cách đánh đàn rất phức tạp, không phải người được học hần hỏi sẽ khó mà thể hiện.

Vậy xem ra, vị công chúa Tử Lạc kia là có ý gây khó dễ cho Thượng Quan Nguyệt.

Đôi mắt sắc của Thượng Quan Nguyệt không hề biến đổi, đang muốn mở miệng đáp lời thì Khinh Vân Nhiễm đã khề kéo lấy ống tay áo hần, nhỏ giọng hỏi:

-Huynh định làm thật sao?

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười:

-Không.

Khinh Vân Nhiễm bỗng thấy nhức đầu, nhìn nụ cười nhẹ trên mặt hần, giống như đã nghĩ ra cách đối phó chu toàn, hậm hực nói:

-Có phải là huynh định cho muội lên diễn tấu thay huynh?

Thượng Quan Nguyệt đối với nàng có ơn, nếu mình có thể giúp gì được, nàng nhất định không chối từ, nhưng không nghĩ sẽ thay hần diễn tấu, chung quy có cảm giác không được tự nhiên.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt sâu như hồ nước, ánh mắt chớp động sáng chói.

Lăng Tử Lạc có chút không kiên nhẫn, vội la lên:

-Thượng Quan công tử?

Thượng Quan Nguyệt nghiêm mặt lại, cười nhẹ, mở miệng nói:

-Thịnh tình của Thất công chủ thật không thể từ chối, không dám giấu, tại hạ không tinh thông lắm các nhạc cụ của Tây Giác, nhưng ở chỗ tại hạ lại có một người rất am hiểu, không bằng để ta cùng nàng hợp tấu, nhất cử lưỡng tiện.

Lăng Tử Lạc không nghĩ hẳn sẽ nói như vậy, vốn là muốn nhìn hẳn bị bêu xấu, nhưng giờ nhìn mọi người đều thấy hứng thú, đành cười đồng ý.

Thượng Quan Nguyệt đứng dậy, Kinh Vân Nhiễm dờ khóc dờ cười, không nghĩ nam tử này sẽ làm chuyện như vậy, nàng cũng đứng dậy, chỉ một thoáng, tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng.

Trong đó có lẫn vài ánh mắt sắc bén, như dao nhọn đâm vào lưng Kinh Vân Nhiễm, nàng lo lắng thở dài, bất đắc dĩ, mình đã leo lên lưng hổ thì khó có thể xuống được nữa.

Tất cả chuẩn bị đã xong, Thượng Quan Nguyệt ngồi xuống trước một cây đàn tranh.

Kinh Vân Nhiễm mặc y phục lụa mỏng màu xanh da trời lướt xuống mặt đất, mái tóc dài thả trên vai, giống như một đóa hoa tươi trong gió, xuất trần, tinh khiết như tiên.

Gương mặt thanh lệ của nàng trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt đi, có cảm giác thoát tục, vẻ đẹp tự nhiên xuất phát từ cả trong lẫn ngoài, khí chất dịu dàng, tinh khiết, alfin cho nội tâm của người khác cảm thấy thoải mái.

Lúc này nàng chuyên tâm vào vĩ cầm, giờ hai tay lên, tay trái hạ xuống, bắt đầu kéo đàn, âm nhạc chấn động bầu không khí, kỳ ảo, quanh quẩn mọi nơi.

Tiếng đàn tranh cũng vang lên, giống như nước chảy, gió mát vào lòng mọi người.

Kinh Vân Nhiễm cười nhẹ, tiếng nhạc dịu dàng, dễ nghe phát ra từ đầu ngón tay nàng, giống như tiếng suối ngày xuân, tiếng đàn du dương như nước chảy vào trong tâm mọi người, trước mắt như hiện lên cảnh vật hoa cỏ xanh tươi, lan cho tới tận chân trời, giống như những đám mây trong suốt có thể nhìn xuyên qua.

Ngay sau đó, tiếng đàn của hai người bỗng trở nên vội vàng, từ thấp đến cao, giống như dòng suối róc rách trong núi, trắng sáng lộ rõ, xoay chuyển triền miên.

Vội vàng giống như người trước trận chiến, thiên binh vạn mã, khí thế như lửa.

Tiếng đàn bỗng trầm thấp, lặng yên chập chờn, tiếng đàn càng ngày càng rõ ràng, giống như một tiếng hạc vang lên giữa bầu trời xanh bao la.

Mây bay nước chảy, nhẹ nhàng vui vẻ, cảnh vật như hợp theo khúc đàn, giống như hương hoa trong gió, rất lâu không tan đi.

Khi tiếng đàn cuối cùng dứt, vang lên những tiếng vỗ tay như sấm.

Mọi người đều chưa ổn định lại tinh thần, tất cả đều si ngốc nhìn hai người trong điện.

Nam tử thanh nhã như đóa sen, nữ tử lại đậm đà như hoa lan, không khỏi cảm nghĩ, thật xứng đôi vừa lứa, có thể cảm sát hợp tấu ăn ý đến vậy, cũng chỉ có những người xuất trần mới có thể làm được như vậy.

Đôi mắt tiểu Hoàng đế phát sáng, khen ngợi:

-Quả nhiên là diệu khúc, nhân gian khó tìm, làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Lăng Tử Lạc nghĩ một đằng, nói một nẻo, cười lạnh đậm, nói:

-Không ngờ Thượng Quan công tử không chỉ xuất trần thoát tục, ngay cả người bên cạnh cũng yếu diệu, tỏa sáng long lanh, thật làm cho Tử Lạc hâm mộ.

Hai người cười nhẹ, thi lễ khấu tạ, chậm rãi về chỗ ngồi.

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm cười nhìn Thượng Quan Nguyệt, nói:

-Thượng Quan, tiếng đàn của huynh quả thật rất mỹ diệu, hại muội thiếu chút nữa say mê trong khúc nhạc, vẫn chưa tỉnh lại.

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt chấn động, cười nhẹ:

-Nếu nàng thích, sau này còn nhiều cơ hội cùng hợp tấu!

Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ:

-Một lời đã định.

Lăng Từ Lạc ở phía đối diện bức mình, âm thầm cắn môi, nhìn Khinh Vân Nhiễm, trong mắt hiện lên sự đố kỵ, đây là nhạc cụ rất cổ từ một đất nước xa xôi, mới truyền đến bản quốc không lâu, sao nàng có thể sử dụng?

Nhìn Duẩn Mặc Băng ở bên cạnh, ánh mắt không giống như lúc này, trong sáng nhưng lạnh lùng nữa, nhìn chằm chằm thân ảnh nữ tử kia, giống như bị mất hồn mất phách, tâm trạng không khỏi giận dữ, nghiến răng ken két nhưng lại dịu dàng nói:

-Duẩn Mặc Băng, huynh đang nhìn đi đâu vậy?

Nghe tiếng, Duẩn Mặc Băng chuyển động con mắt, lạnh lùng nói:

-Có liên quan gì tới Thất công chủ?

Hắn hoàn toàn không để ý sắc mặt Lăng Từ Lạc khó coi như thế nào, lâm vào trầm tư, nữ tử kia làm hắn nhớ lại đoạn ký ức phong trần đầy đau khổ, trong lòng thờ dài. Bốn năm, cảnh còn, nhưng người đã mất.

Khinh Vân Ngao nhìn chằm chằm nữ tử thanh lệ ngồi đối diện, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, trừ diện mạo bên ngoài, vẻ mặt, phong thái, cử chỉ, ngay cả những động tác rất nhỏ cũng rất giống Nhiễm nhi, không khác chút nào, thiên hạ sao lại có người giống đến vậy?

Đột nhiên nữ tử cũng nhìn qua đây, bốn mắt gặp nhau, trong lòng hắn bỗng thấy căng thẳng, cảm thấy mình có chút thất lễ, lúng túng thu hồi tầm mắt, ngược lại nhìn về phía Tiêu Thần Hiến ở bên cạnh.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiến lạnh băng, cả người khẽ run, đôi mắt vốn trống rỗng vô hồn, giờ khắc này bỗng dâng lên cảm xúc phức tạp rất khó tả, môi mím chặt thành một đường, bàn tay gắt gao nắm chặt lại, cả người như bị buộc chặt giống như dây cung bị căng ra.

Có phải hắn cũng cảm giác được điều gì?

Bàn tay cầm chén rượu bỗng bóp chặt lại, lúc Khinh Vân Ngao về đến nhà, Lan nhi nói bóng gió, từ miệng nàng ấy biết được khi Nhiễm nhi còn sống trong phủ hắn, cuộc sống rất khổ cực.

Ngày nay, vì cứu Nhiễm nhi mà hắn trở thành phế nhân, còn sống ở trên đời, chính là hành hạ mà hắn phải chịu, so với dùng một dao giết chết hắn thì thống khổ hơn rất nhiều.

Khinh Vân Nhiễm không dám coi thường Khinh Vân Ngao, nàng sợ rằng mình biểu hiện quá mức rõ ràng làm cho Tiêu Thần Hiến ngồi ở bên cạnh nhìn ra sơ hở, đành phải âm thầm nhẫn nại, đợi đến khi bữa tiệc kết thúc.

Bữa tiệc đã gần kết thúc, mọi người đã nếm hết rượu ngon món lạ, ca múa cũng đã chấm dứt, tiểu Hoàng đế cũng đã theo tiểu thái giám ra ngoài, tuyên cáo lui.

Khinh Vân Nhiễm chứng kiến dòng người ra về, trong lòng hiện lên vội vàng, Thượng Quan Nguyệt đột nhiên nói nhỏ bên tai nàng:

-Yên tâm, thư đã truyền đi, đợi tới canh ba, huynh ấy sẽ đến như đã hẹn...

Nghe vậy Khinh Vân Nhiễm vuốt má, bút tích của nàng, ca ca hắn là biết rõ, khi đến lúc, nhất định hắn sẽ tới, bây giờ chỉ có chờ đợi.

Ngồi xe trở lại Minh Vân sơn trang, đã gần đến đêm khuya, trên bầu trời đầy sao, đêm lạnh như nước.

Khinh Vân Nhiễm đi tới Văn Vân uyển, đẩy cửa vào trong, thấy Hoán nhi nằm trên giường đang lạnh run, tỷ nữ cho bé uống thuốc, khó khăn lắm mới ngủ được, nhưng lại bị hành hạ làm tỉnh giấc, trong miệng nhẹ giọng gọi:

-Mẫu thân, lạnh quá...

Lòng Khinh Vân Nhiễm như bị dao đâm toạc, đau đớn triệt nội tâm, nàng bước nhanh tiến lên, không kịp được ôm chặt lấy bé, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, gầy yếu, chua xót, dịu dàng hỏi:

-Hoán nhi, còn lạnh không?

Hoán nhi lắc đầu một cách yếu ớt, đôi mắt đen như bị che bởi một lớp bụi.

Dần dần trên trán bé xuất hiện mồ hôi hạt lạnh như băng, thân thể nhỏ nhỏ phát run, lúc lạnh lúc nóng, đau đến mức không nói nên lời.

Nước mắt Khinh Vân Nhiễm đầy trong hốc mắt, ôm bé thật chặt, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cắn môi, ngăn chính mình không khóc thành tiếng, thời gian phát bệnh càng ngày càng ngắn, nàng chỉ có thể nhìn tâm can bảo bối của mình bị hành hạ, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp, hận chính mình vô dụng.

Giọng nói của Hoán nhi rất nhẹ, rất rất nhẹ, gọi:

-Mẫu thân.

Khinh Vân Nhiễm trả lời:

-Mẫu thân đây.

Hồi lâu, nàng nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Hoán nhi, nàng lau đi nước trên khóe mắt.

Lúc này có tiếng động rất nhỏ truyền vào tai, một bóng đen cao lớn chợt hiện rồi tiến vào, là nhị ca tới sao?

Nàng nói không hề báo trước:

-Nhị ca, huynh đến rồi sao?

Người nọ đi đến, khi nhìn thấy gương mặt người đó, không khỏi cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hàn độc phát tác

Ánh trắng tự nhiên chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, làm gương mặt hắn lộ vẻ tái nhợt, tóc búi gọn sau đầu, đôi mắt đen nhánh như mực, thâm trầm như bóng đêm, khóe môi lộ ra mấy phần thô lương và cô đơn.

Khinh Vân Nhiễm đứng lên, đi tới, gương mặt nghiêm trọng, ánh mắt phức tạp nhìn đôi phương, tránh đánh thức Hoán nhi, xuống giọng hỏi:

-Duẩn tiểu Vương gia ban đêm xông vào Minh Vân sơn trang có mục đích gì?

Nàng ra lệnh cho chính mình trấn định, hắn ở trước mặt nàng mà nói vốn là một người xa lạ, phản ứng như vậy mới bình thường, lời tuy nói vậy, nhưng lòng bàn tay lại nắm chặt lại, bên trong ứa mồ hôi.

Nghe được giọng nói của nàng, đôi mắt đen của Duẩn Mặc Băng ngẩn ra, nhưng vẫn giấu rất tốt, trong mắt hiện lên đau đớn, hay là đã biết được nàng là Khinh Vân Nhiễm rồi?

Hắn mỉm cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng:

-Tại hạ cũng không có ý mạo phạm cô nương, tiệc tối hôm nay gặp cô nương, cảm giác cô nương và một người quen mà tại hạ vẫn tìm kiếm rất giống nhau, cho nên ban đêm mới vô lễ xông vào đây, nghĩ muốn nhìn mặt cô nương để giải đi nghi hoặc trong lòng.

Khinh Vân Nhiễm cau mày lại, lạnh lùng nói:

-Chỉ là vì tương tự cổ nhân mà ban đêm xông vào khuê phòng nữ tử, tiểu Vương gia làm việc không phải là quá càn rỡ rồi sao?

Duẩn Mặc Băng nhìn chằm chằm đôi mắt kia, mặt biến sắc, nói:

-Là tại hạ đường đột!

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng nhìn hắn, thấp giọng nói:

-Trên đời có nhiều người tương mạo rất giống nhau, nhiều không kể xiết, chẳng lẽ tiểu Vương gia gặp một nữ tử giống người đó thì nhận định là người ấy sao?

Đôi mắt Duẩn Mặc Băng sáng lên, thản nhiên nói:

-Cũng không phải vì tương mạo tương tự, mà là cảm giác, cảm giác làm cho người ta. . .

Khinh Vân Nhiễm thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt mình, nhưng không cách nào trốn tránh ánh mắt của hắn, ra vẻ trấn định, hỏi:

-Vậy khi tiểu Vương gia nhìn Nhược Minh đã giải được nghi ngờ trong lòng chưa?

Duẩn Mặc Băng không vì nàng lãnh đạm mà chịu lui bước, ngược lại còn nở nụ cười, nói:

- Còn chưa rõ, nhưng tính cách của cô nương lại rất giống với cô nhân đó.

Khinh Vân Nhiễm đối với lời hấn, không có ý kiến gì.

Đuẩn Mặc Băng nhìn nàng, thấp giọng hỏi:

- Cô nương không phải người Nam Dục?

Khinh Vân Nhiễm cau mày lại, thản nhiên nói:

- Không phải hay không cũng không có quan hệ gì với tiểu Vương gia!

Khinh Vân Nhiễm muốn thoát khỏi đề tài này, nếu tiếp tục hỏi sợ rằng nàng sẽ lộ ra chân tướng, khuôn mặt lạnh lùng, nói:

- Tiểu Vương gia, đêm đã khuya, nếu đã biết mọi chuyện rõ ràng rồi, mời người về cho!

Nàng phải vội vàng đuổi hấn đi, nếu chẳng may gặp nhị ca ở đây, với trí óc của hấn làm sao lại không đoán ra? Đến lúc đó thân thể của nàng sẽ bị bại lộ.

- Tại hạ cáo từ!

Đuẩn Mặc Băng thờ dài, ánh mắt rõ ràng lãnh đạm và thản nhiên:

- Nhược Minh cô nương, chúng ta có ngày gặp lại!

Nói xong thân ảnh cao lớn chợt hiện rồi biến mất.

Khinh Vân Nhiễm xoay người, trong lòng nàng thầm nói: “Đuẩn Mặc Băng, xin lỗi!”.

Cũng không phải nàng lạnh lùng, chỉ là nàng đã thay đổi thành một thân phận khác, bắt đầu một cuộc sống mới, bây giờ không thể cũng với người hoặc chuyện trong quá khứ dính dáng không rõ ràng được.

Đuẩn Mặc Băng đi rồi, Khinh Vân Nhiễm ngồi ở trong phòng đợi rất lâu, cho tới giờ sủu mà chưa thấy bóng dáng nhị ca đâu, trái tim lạnh như băng dựa vào cạnh cửa sổ, nhìn lên bầu trời cao đầy ánh sao, gió lạnh từ từ phát đến, thổi bay hai bên tóc mai nàng, trong mắt dâng lên vẻ u sầu khó hiểu.

Nhị ca, vì sao đêm nay huynh lại không tới? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

*

Hôm sau.

Khinh Vân Nhiễm còn đang trong giấc mộng thì nghe được bên ngoài có tiếng đập cửa, mở mắt ra, nhìn Hoán nhi ở bên cạnh còn chưa ngủ dậy, vội nhanh tay nhẹ chân xuống giường, bước ra cửa, mở cửa phòng, thấy Thượng Quan Nguyệt có vẻ mặt nghiêm trọng, hỏi:

- Thượng Quan, huynh tìm muội có chuyện gì sao?

Trên gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Nguyệt lộ ra do dự, nhìn nàng muốn nói lại thôi:

- Khinh nhi...

Khinh Vân Nhiễm thấy vẻ mặt hấn khác thường, vội vàng truy hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thượng Quan Nguyệt nín chặt mày, trong mắt hiện lên lạnh lùng, thấp giọng nói:

- Tối hôm qua, Khinh Vân Ngao trên đường tới Minh Vân sơn trang bị đâm, bây giờ tính mạng đang nguy kịch.

Tâm Khinh Vân Nhiễm rối ren, lùi về phía sau một bước, lầm bầm nói:

- Sao có thể như vậy?

Thượng Quan Nguyệt giãn mày, thản nhiên nói:

- Việc này còn đang điều tra.

Nhưng hấn có thể xác định, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nước Đông Kỳ và Nam Dục.

Khinh Vân Nhiễm cau mày, hai tay nắm chặt lại, tâm hoảng ý loạn, nói:

-Không được, muội muốn đến thăm nhị ca.

Nàng sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Thượng Quan Nguyệt dùng sức kéo tay nàng lại, thấp giọng nói:

-Đừng gấp quá, nàng nên sắp xếp một chút, giả nam rồi đi theo ta.

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, hít sâu, tỉnh táo lại:

-Thượng Quan, làm phiền huynh rồi.

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, thân nhiên nói:

-Đừng nên khách khí với ta như vậy.

Khinh Vân Nhiễm trang điểm rất nhanh, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoán nhi, sau đó dặn tỷ nữ cẩn thận cho bé uống thuốc, mặc một bộ nam trang màu xanh, ngồi ngựa với Thượng Quan Nguyệt chạy tới dịch quán mà sứ giả Đông Kỳ đang ở.

Thượng Quan Nguyệt nắm lấy tay Khinh Vân Nhiễm, vô hình chung tiếp thêm cho nàng sức mạnh, nàng và nhị ca đã không gặp nhau hơn bốn năm rồi, không ngờ lúc gặp lại lại là thời khắc sinh tử của hắn.

Nàng vĩnh viễn sẽ nhớ nụ cười trong sáng của nhị ca, mỗi ngày vào sáng sớm, bên cửa sổ nàng đều nhìn thấy hắn cầm một bó tiên hoa trong tay, khi nàng ngã bệnh, hắn đều ngồi bên giường cả đêm canh cho nàng, nàng muốn đồ chơi gì, hắn cả đêm không ngủ làm cho nàng một cái, nàng muốn ăn thức ăn gì, hắn đều đi mua, cho đến lúc nàng không thể ăn nổi được nữa, tất cả ký ức đều dừng tại đây.

Tất cả những chuyện ngày đó đều nằm trong mắt phụ thân, làm sao ông có thể không biết đây, cuối cùng nhị ca đi biên cảnh, nàng không còn người để làm nũng, nhị ca là con trai độc nhất của phụ thân, phụ thân tuyệt đối không cho phép hắn dính vào nữ nhân tình trường, hắn phải cáng đáng những việc quan trọng, mà nàng cũng chỉ là một con người không chút nặng nhẹ trong tay phụ thân, nàng biết, nàng không cầu ước gì lớn, chỉ hy vọng mình có thể sống tốt như nhị ca nói.

Nàng được gả vào Vương phu, nàng tam tông tứ đức đều hiểu, nhưng Hiến Vương rất ghê tởm, nàng không tài nào chịu được.

Đột nhiên giọng nói rõ ràng của Thượng Quan Nguyệt vang lên:

-Khinh nhi, tới rồi.

Khinh Vân Nhiễm từ suy nghĩ bừng tỉnh, vội vàng cùng Thượng Quan Nguyệt vào dịch quán, đoạn đường đi không gặp trở ngại, tới phòng nhị ca, đẩy cửa ra, Thượng Quan Nguyệt bước vào trước, nàng theo sát sau đó.

Trong phòng có một người đang ngồi xe lăn, một nam tử quay lưng về phía họ, đột nhiên xoay người lại, trong lòng Khinh Vân Nhiễm chấn động, không ngờ lại đụng hắn ở chỗ này!

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiến âm trầm, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, trong mắt hiện lên lạnh lẽo, quay đầu nhìn Thượng Quan Nguyệt, lạnh lùng nói:

-Thượng Quan công tử, sự đệ của ngươi từng nói qua với Bôn Vương, trên đời này người không có độc gì không giải được, làm cho kiến thức của Bôn Vương được mở rộng.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt không hề biến đổi, thân nhiên nói:

-Hiến Vương gia đừng quá lo lắng! Vạn vật tương sinh tương khắc, có độc được nhất định có thuốc giải, muốn chữa bệnh cho Khinh tướng quân, vậy để ta chẩn mạch mới biết được xác thực.

Tiêu Thần Hiến hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm, sau đó ánh mắt chuyển dời đến người Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt hẹp dài thâm thúy gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chăm chăm, không chớp mắt, quan sát kỹ biến hóa trên gương mặt nàng.

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, chịu ánh mắt nóng rực của đối phương, giống như ngồi trên bàn chông.

Nàng nghiêng đầu, nhìn Khinh Vân Ngao đang nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch, hốc mắt thâm quầng, trong lòng không khỏi chấn động, đáng vẻ của nhị ca, hắn là bị trúng độc nặng rồi!

Tiêu Thần Hiến hít mắt lại, tại sao nửa đêm Khinh Vân Ngao lại tới Minh Vân sơn trang? Hắn đi tìm người nào, hay là gặp ai? Đây đều là bản khoán trong lòng hắn, nhìn vẻ mặt nữ tử trước mắt này, giống như việc đã rõ ràng, nhưng rồi lại không thể xác định được!

Thượng Quan Nguyệt bắt mạch Khinh Vân Ngao, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Khinh Vân Nhiễm thấy phản ứng trên mặt Thượng Quan Nguyệt, trở nên lo lắng, hạ giọng hỏi:

- Công tử, huynh ấy.... thế nào rồi?

Thượng Quan Nguyệt bỏ tay đang bắt mạch ở cô tay Vân Ngao, ngẩng đầu, trầm giọng nói:

-Huynh ấy bị trúng nhật tuyệt, thực hồn tán, khóa mạng, ba loại kịch độc, phiền Vương gia cùng chú vị ra ngoài trước, ta muốn thay huynh ấy vận công ép độc ra ngoài.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên không chút thay đổi phát tay, thị vệ phía sau hiểu ý, lập tức đẩy hắn ra ngoài, Khinh Vân Nhiễm nhìn gương mặt ngang của hắn lạnh lùng, đột nhiên cảm giác được, nam nhân này đã thay đổi rất nhiều, bạo lệ hung tàn trước kia ít đi, trầm ổn và lạnh lùng hơn, nhưng lại làm nàng càng thêm sợ hãi.

Nàng nhìn Thượng Quan Nguyệt đầy ẩn ý, xoay người đi ra ngoài. Vận công ép độc vô cùng hao tổn nội lực, nếu có người quấy rầy sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, bây giờ nàng chỉ có chờ đợi!

Ngoài cửa, Khinh Vân Nhiễm không chớp mắt nhìn vào trong, không che giấu được khẩn trương, tính nàng là như vậy, rất coi trọng người thân, khi họ bị thương tổn thì không tài nào tỉnh táo được.

Lúc này một thị vệ kêu lên với Khinh Vân Nhiễm:

-Ngươi, lại đây!

Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, nhìn chằm chằm tên thị vệ, nhăn mày lại, thấy nàng chưa di chuyển, thị vệ lại nói:

-Còn đứng đó làm gì, Vương gia gọi ngươi lại đây!

Khinh Vân Nhiễm cắn môi, hít sâu một hơi, bắt đầu đi đi tới tới trước mặt hắn, thấp giọng hỏi:

-Vương gia có gì sai bảo?

Thị vệ phía sau hắn quát lạnh:

-Còn không mau quỳ xuống trả lời Vương gia?

Tiêu Thần Hiên nâng tay ý bảo, thị vệ vội vàng im miệng, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú của nàng, trong mắt xẹt qua lạnh lẽo, lạnh lùng hỏi:

-Ngươi tên là gì?

Khinh Vân Nhiễm đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hắn, nhẹ giọng trả lời:

-Ta gọi là Thủy Nhược Minh.

Tiêu Thần Hiên nhướn mày, đôi mắt đen lợi hại như kiếm, nhìn thẳng Khinh Vân Nhiễm, không chút buông lỏng:

-Ngươi đi theo Thượng Quan Nguyệt?

Khinh Vân Nhiễm hơi nhíu mày, đôi môi anh đào nhẹ mấp, gật đầu nói:

-Đúng vậy!

Rõ ràng nàng đang đứng, hắn nhìn lên, sao lại có cảm giác bị áp bách thế này?

Nàng không còn là nữ tử bị ngược đãi trước kia nữa, nghĩ điều này, mặt nàng trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Vương gia nếu không còn chuyện gì, tiểu nhân lui xuống!

Tiêu Thần Hiên đang muốn mở miệng nói chuyện thì cánh cửa đột nhiên mở ra, Thượng Quan Nguyệt bước ra từ bên trong, sắc mặt tái nhợt, Khinh Vân Nhiễm quay đầu, bắt chập mọi thứ, vội vàng nghênh đón, kêu lên:

-Thượng Quan, thế nào rồi?

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Tiêu Thần Hiên đột nhiên tỏa ra luồng không khí lạnh lẽo, ánh mắt lợi hại đâm thẳng vào sống lưng Khinh Vân Nhiễm.

Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ với nàng:

-Huynh ấy không còn chuyện gì nữa, không lâu sau sẽ tỉnh lại!

Nói xong hần vội vàng che miệng, từ yết hầu chảy ra máu tươi, chảy xuống theo cánh tay hần.

Khinh Vân Nhiễm kinh hô:

-Thượng Quan!

Lập tức bắt mạch hần, ánh mắt đột biến, không có khả năng! Nàng ở bên cạnh hần bốn năm, y thuật cũng học được chút ít, đây là dấu hiệu hàn độc phát tác, không phải mỗi năm mười hai tháng mới phát tác một lần sao? Tại sao lại nhanh như vậy?

Thượng Quan Nguyệt vội vàng an ủi, nói:

-Ta không có việc gì. Khụ khụ. ...

Tay hần dôi bên môi ra, một ngụm máu tươi phụt lên mặt đất, bắt đầu ho khan kịch liệt, giống như sắp ho cả lá phổi ra.

Khinh Vân Nhiễm cắn môi, tâm cơ rút đau đớn, giả vờ tức giận, quát:

-Đừng cậy mạnh! Để ta đỡ huynh, bên trong hần có thuốc!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lạnh như băng, vội vàng sai khiến:

-Còn không mau đỡ Thượng Quan công tử vào trong phòng!

Bọn thị vệ như mới tỉnh từ trong mộng, Thượng Quan Nguyệt xua tay, thần nhiên nói:

-Không có gì đáng ngại, Khinh nhi đỡ ta là được rồi!

Giương mặt Tiêu Thần Hiên đột nhiên cứng đờ, trong đôi mắt có hai ngọn lửa thiêu đốt hàn băng, nắm tay rất chặt, ý bảo thị vệ đẩy hần vào trong.

Thượng Quan Nguyệt nằm ở trên giường, ho khan, vẻ mặt Khinh Vân Nhiễm rồi bời, bình thuốc đã cầm tới, lúc này hần lại ho ra một ngụm máu, phun hết lên y phục của nàng.

Nàng biến sắc, vội vàng đưa viên thuốc ra, nhẹ giọng nói:

-Há miệng!

Giờ phút này, nàng hy vọng có Hành Vân hoặc Thủy Lưu ở đây, nàng là một người không có nội lực, căn bản không thể giúp hần được chuyện gì!

Viên thuốc nuốt quá nhanh làm Thượng Quan Nguyệt lại bắt đầu ho khan.

Khinh Vân Nhiễm nhanh chóng đứng dậy, rót một chén nước đưa tới bên miệng Thượng Quan Nguyệt, sau khi hần uống xong, hỏi:

-Đỡ hơn chưa?

Khí tức Thượng Quan Nguyệt vững vàng hơn, Khinh Vân Nhiễm mới thở phào nhẹ nhõm, thần kinh bị thất chặt được thả lỏng, phát hiện mình cắn môi chặt quá, không biết đã chảy máu từ bao giờ. ...

Nhất cử nhất động của nàng đều bị Tiêu Thần Hiên thu hết vào mắt, trong lòng hần giống như bị một ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, phần nộ dấy lên trong ngực hần!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Phát hiện ngoài ý muốn

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt tái nhợt như nước, môi lại bị dính đỏ thẫm, nàng khẩn trương, khóa miệng hần nở nụ cười nhẹ ảm áp, nhẹ giọng an ủi:

-Đừng lo lắng, ta không có việc gì đâu!

Khinh Vân Nhiễm khẽ nhủ mảy, móc cái khăn từ trong tay áo ra giúp hần lau vết máu, lo lắng hỏi thăm:

-Thượng Quan, hàn độc trên người của huynh sao lại phát tác sớm như vậy?

Hàn độc! Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, hần thể nào lại quên mất đã từng nghe đồn trên giang hồ, Vô Nguyệt công tử từ khi ra đời trong người đã có hàn độc, sau được Y tiên cứu trị, hàng năm đều tới Dược Vương cốc, giải hàn độc, chưa bao giờ gián đoạn.

Thượng Quan Nguyệt nhìn động tác của nàng, trong mắt dâng lên ngọn sóng mãnh liệt, còn chưa mở miệng đáp lời thì đã bị ho khan kịch liệt, giải thích đứt quãng:

-Khụ khụ... Chỉ là, vận dụng chân khí..... quá độ, khụ khụ... , nghỉ ngơi một lúc sẽ đỡ hơn....

Thấy thế Kinh Vân Nhiễm vội vàng đứng dậy, lấy tay đập đập vào sau lưng giúp hần dễ chịu hơn, lưng hần lạnh lẽo, cả người rét lạnh và cứng đờ, cách lợp y phục thể này mà vẫn có thể cảm nhận rõ được.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt hơi đỏ lên, nàng dựa vào hần gần quá, mấy sợi tóc buông xuống lướt qua má hần, trên người nàng có một mùi thơm mát quanh quẩn quanh mũi hần, làm máu ở ngực hần như bị động lại.

Hần điều chỉnh lại hơi thở, dần dần vững vàng hơn.

Thuở nhỏ hần tập võ, luyện thuần thực nội công, có thể áp chế được khí lạn trong cơ thể nên mới chịu được tới giờ.

Nhưng khi hần vận chân khí, mệt nhọc quá độ thì nội công không thể áp chế được nữa, hàn độc sẽ xâm nhập vào cơ thể, lúc này hần bị học máu là triệu chứng phát tác, nếu vậy, thời gian hần còn sống càng ngày càng ngắn.

Kinh Vân Nhiễm nắm chặt khăn tay, đôi mắt đen kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nguyệt, trực giác nói cho nàng biết, chuyện này cũng không phải dễ dàng như lời nói của hần.

Tiêu Thần Hiên thấy hai người diễn cảnh tình cảm mập mờ, trong mắt hiện lên tức giận, trầm giọng nói:

-Nếu tính mạng Kinh tướng quân đã không còn vấn đề gì, Thượng Quan công tử lại đang mang bệnh trong người, chi bằng nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Thượng Quan Nguyệt vuốt cằm, thản nhiên nói:

-Đa tạ Vương gia! Ta kê cho Kinh tướng quân phương thuốc điều trị, lần này tâm lực huynh ấy bị hao tổn, tỉnh dưỡng khoảng nửa tháng chưa chắc đã khỏi được bệnh.

Ngụ ý là hần sẽ bị chậm trễ thời gian quay về kinh.

Kinh Vân Nhiễm cúi đầu xuống, trong lòng nửa vui nửa buồn lẫn lộn, vui là nàng sẽ có thêm thời gian ở chung với nhị ca, nhưng không vui ở chỗ là cảnh ở chung này không tốt như nàng tưởng.

Nhưng cũng may lần này nhị ca thoát nguy hiểm, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khỏe môi Tiêu Thần Hiên nửa cười nửa không, nói:

-Tránh việc bệnh tình của Kinh tướng quân xảy ra chuyện, vậy đành phiền hai vị ở lại, chờ Kinh tướng quân tỉnh lại, Bồn Vương sẽ phái người hộ tống hai vị về Minh Vân sơn trang.

Thượng Quan Nguyệt vuốt cằm, trong mắt hiện lên ánh sáng sắc bén, Kinh Vân Nhiễm cười nhẹ:

-Tạ ơn Vương gia.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên hơi tối lại, nhìn nàng đầy thâm ý, ánh mắt nữ tử trước mắt này rất giống với ánh mắt nàng, ánh mắt nữ tử khắc sâu vào lòng hần, ngày đêm hành hạ không ngừng.

Hần đột nhiên nhớ lại, rất lâu lâu trước nàng từng dịch dung, chuẩn bị cùng Dẫn Mặc Băng chạy ra khỏi thành, ánh mắt nàng lúc ấy sợ hãi làm hần rất khó quên.

Hần nhú mày, bất tri bất giác nhăn mặt lại, trong lòng nghi ngờ, càng lúc càng đậm, giữ nàng ở lại, nguyên nhân quan trọng nhất là để hần điều tra, nếu như nàng là Kinh Vân Nhiễm thì nhị ca đã sống cùng nàng mấy chục năm không có khả năng không nhận ra.

Tối hôm qua tại yến tiệc, sau khi hần gặp nàng, trong lòng đã hoài nghi, sai người đi điều tra chi tiết, mà kết quả lại làm cho hần ngoài ý muốn.

Nàng như một điều bí ẩn, bốn năm trước bỗng xuất hiện bên cạnh người Thượng Quan Nguyệt, cũng không phải là hồng nhan tri kỷ của hần, cũng không phải tỷ nữ của hần, chỉ là người trên danh nghĩa hần tiếp quản y quán.

Thời gian nàng xuất hiện trùng khớp với thời gian Kinh Vân Nhiễm mất tích. Nếu như đây chỉ là trùng hợp thì những chuyện khác tuyệt đối không thể trùng hợp đến thế.

Bốn năm trước, sau khi hần biết Kinh Vân Nhiễm bị rơi xuống vách núi, hần tìm hơn một tháng trời ở vách núi ấy, nhưng còn một nơi mà hần và Dẫn Mặc Băng không thể xông vào, đó chính là Dược Vương cốc ở dưới vách núi.

Cốc chủ Dược Vương cốc là Y tiên Tạ Phàm Mạc, tích cách cổ quái, không muốn cho người ngoài vào cốc nên ở trong cốc bày rất nhiều bẫy, kỳ môn độn giáp, trận pháp vô cùng nguy hiểm, nếu là người tự ý xông vào rất có khả năng bị lạc trong sương mù, vĩnh viễn cũng không thoát ra được. Cho dù là người lợi hại có thể phá giải trận pháp mà tiến vào cũng nhất định không thể đến được tâm cốc, bốn phía trong cốc mờ mịt, rải độc khắp nơi, độc tính mãnh liệt, nếu không ăn thuốc giải trước thì hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.

Nhưng Thượng Quan Nguyệt lại khác, sư phụ hẳn là Y tiên, Y tiên rất quý hân, sau khi bái biệt sư phụ thì Y tiên đặc biệt đưa hân vào cốc chữa trị hàn độc.

Nếu như đem chuỗi sự việc này kết hợp lại thì có thể suy ra như sau, khi Thượng Quan Nguyệt tới Dược Vương cốc chữa hàn độc thì tại vách núi đã cứu được Kinh Vân Nhiễm, sau đó mang nàng vào trong cốc, chặt đứt đầu mỗi hân và Dẫn Mặc Băng cùng tìm.

Nhưng chỉ dựa vào suy đoán cũng không đủ để chứng minh nàng chính là Kinh Vân Nhiễm, hẳn định sẽ đến gần dò xét nàng, nếu như nàng có tình tránh nê, nhất định là đúng. Còn nếu như xác định nàng không phải, hẳn tuyệt đối không dây dưa, có mối quan hệ không rõ ràng.

Nghĩ vậy, trong tim hân bỗng cảm thấy đau đớn, hân không dám nghĩ đến điều này, có phải Kinh Vân Nhiễm có phải đã chết thật rồi không, bởi vì trong lòng hân luôn có một hy vọng xa vời nên mới có thể sống sót.

Hân đã làm tổn thương nàng quá sâu, sâu đến mức cả đời này cũng không trả được, nhưng tại sao ngay đến cơ hội bù đắp cho nàng mà ông trời cũng không ban cho hân?

Bốn năm dài chờ đợi, hân rất kiên nhẫn, kiên nhẫn cho tới khi tìm được người phụ nữ đó mới thôi...

Kinh Vân Nhiễm nhìn ánh mắt của Tiêu Thần Hiên, nàng biết, hân đã sinh nghi rồi, trách hân có trực giác quá nhạy cảm, hay là trách nàng đã che giấu không tốt?

Tôi hôm qua gặp mặt, chắc là đã điều tra rồi.

Nhìn Kinh Vân Ngạo đang nằm trên giường, than nhẹ một tiếng, nơi này có một đoàn tỳ nữ và thị vệ trông coi, ngay cả nói, cũng phải nghĩ kỹ mới được?!

Nàng chỉ có thể nhẫn nại, cúi đầu nhìn khăn trong tay, cái khăn đã bị dính máu giống như vãi hóa hoa mai. Lúc này Tiêu Thần Hiên ngẩng đầu lên, nhìn cái khăn nàng cầm trong tay, đợi đến khi nhìn rõ hình thù trên đó thì hân như bị sét đánh, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh một người.

Túi hương và... cái khăn này là do nàng thêu ra.

Kinh Vân Nhiễm đang định cất khăn vào trong tay áo thì nghe được Tiêu Thần Hiên dùng giọng nói ra lệnh:

-Đưa khăn lụa kia cho Bôn Vương xem một chút!

Nàng sững sờ, trong lòng mơ hồ cảm giác có chuyện không ổn, từ chối khéo léo:

-Vương gia, khăn này dính máu rồi, người không nên.

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng ngắt lời, nói:

-Bôn Vương bảo người cầm lại đây.

Kinh Vân Nhiễm lạnh lùng nhìn hân, đem khăn tới trước mặt hân:

-Xin mời Vương gia xem.

Tiêu Thần Hiên cầm lấy cái khăn tay, vừa liếc mắt một cái, hân liền ngây người, hân nhớ kỹ, ngày đó hân từng xem qua cái túi hương nàng thêu, cách thêu túi hương đó và thêu cái khăn này hoàn toàn giống nhau.

Kinh Vân Nhiễm nhìn dáng vẻ khác thường của hân, thân nhiên nói:

-Vương gia xem xong chưa?

Hân có nghĩ gì đi chăng nữa, chỉ cần nàng không thừa nhận, hân cũng không có cách để giữ nàng.

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên đột biến, trong mắt lóe ra vui mừng, đưa khăn tay trả lại cho Kinh Vân Nhiễm, không nói một lời, nhưng ánh mắt nhìn nàng đã dịu dàng hơn.

Thượng Quan Nguyệt nhìn về mặt hai người, đôi môi mím lại thành một đường, trong quá khứ bọn họ có quen biết hay không, có mối quan hệ thế nào hân không để ý, hân chỉ quan tâm là Kinh nhi có phải muốn thoát khỏi quá khứ đó hay không?

Đột nhiên Tiêu Thần Hiên ngẩng đầu, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm Kinh Vân Nhiễm, giọng nói vang lên rất rõ ràng:

-Thượng Quan công tử, Bồn Vương rất thích nàng, người có thể tặng nàng cho Bồn Vương không?

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Vương gia, Kinh nhi không phải là kẻ dưới ở Minh Vân sơn trang, ta không có quyền để ý nàng đi hay ở.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên nheo lại, trong mắt hiện lên lạnh lẽo, cười, nói:

-Thượng Quan công tử, nàng đi theo bên cạnh người lâu như vậy, ngay cả quyền làm chủ thay nàng cũng không có?

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt trở nên thâm trầm, thản nhiên nói:

-Vương gia tình mắt, Kinh nhi vốn là nô tài, nhưng trong mắt ta, Kinh nhi là bằng hữu, ta không có quyền can thiệp vào ý nghĩ của nàng, giống như Vương gia không thể can thiệp vào chuyện của ta vậy!

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm tối đi, mắt thấy xung đột sắp xảy ra, thấp giọng nói:

-Được Vương gia quý mến, Nhượng Minh xin ghi nhận! Thượng Quan công tử có ơn cứu mạng, Nhượng Minh không muốn vong ân phụ nghĩa, mong Vương gia thứ tội!

Khóe miệng Tiêu Thần Hiên cười khổ, trầm mặc không nói gì, hắn muốn xem phản ứng kinh ngạc, thất thố của nàng, cũng muốn biết trong lòng nàng có Thượng Quan Nguyệt hay không?

Nhưng hắn thất vọng rồi, nàng rất bình tĩnh, giống như đã biết trước Thượng Quan Nguyệt sẽ không đồng ý.

Nàng có tình cảnh rất giống hắn.

Lúc này ngoài cửa truyền tới một giọng nói quen thuộc:

-Thần Hiên, sư huynh, hóa ra mọi người đều ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Không chịu thừa nhận

Tiêu Thần Hiên quay đầu, nhìn thấy người, thấy ánh mắt hắn rơi trên người Kinh Vân Nhiễm, đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, con mắt phút chốc trở nên đáng sợ, trầm giọng hỏi:

-Mặc Băng, sao ngươi lại tới đây?

Thân phận Dẫn Mặc Băng bây giờ là tiểu Vương gia Nam Dục, còn hắn thì là Vương gia của Đông Kỳ, nghĩ lại mối quan hệ hai người vốn rất tốt, nhưng bây giờ thì khác, dù sao cũng không nên tiếp xúc nhiều.

Đôi mắt Dẫn Mặc Băng chợt sáng lên, lãnh đạm cười, nói:

-Sao, không chào đón ta à?

Kinh Vân Nhiễm nghiêng đầu, lúc này mới chú ý Tiêu Thần Hiên đang nhìn nàng, ánh mắt vô cùng sắc bén, mơ hồ như có phần nộ, có phải hắn đã phát hiện ra điều gì?

Nàng vội cup mắt xuống, cúi đầu đứng ở bên cạnh, mồ hôi lạnh chảy từ sống lưng ra.

Thượng Quan Nguyệt thấy sắc mặt mấy người khác thường, đôi mắt dịu dàng nhìn về phía Dẫn Mặc Băng, cười nhẹ:

-Sư đệ, đệ mau đến xem Kinh tướng quân đi!

Nghe được giọng nói của Thượng Quan Nguyệt, Dẫn Mặc Băng chuyển ánh mắt trên người Kinh Vân Nhiễm đi, khóe môi khẽ nhếch lên, gật đầu nói:

-Đã có sư huynh ở đây, ta tin rằng tính mạng Kinh tướng quân không có nguy hiểm gì!

Thượng Quan Nguyệt che miệng lại, ho khò khè, thấy thế, mặt Dẫn Mặc Băng biến sắc, trầm giọng hỏi:

-Hàn độc của huynh phát tác?

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt hồi phục hơn một chút, xua tay nói:

-Không còn gì đáng ngại!

Đuẩn Mặc Băng cau mày, hàn độc trong cơ thể sư huynh chỉ có một thuốc giải duy nhất, đó là hoa sen tuyết trên đỉnh Thiên Sơn, mười năm nở hoa, năm mười năm mới cho quả, nhưng rất khó tìm.

Nhưng nếu không có thuốc giải, hần rất nhanh sẽ trở thành đèn dầu sắp cạn. . .

Thượng Quan Nguyệt hơi mở mắt, thấp giọng nói:

-Khinh nhi, chuẩn bị giấy bút cho ta.

Khinh Vân Nhiễm nhăn mày, vội vàng nói:

-Đề Nhượng Minh viết đi!

Thượng Quan Nguyệt hơi vuốt cằm, nàng ở y quán đã bốn năm, y thuật cũng đã học được, có thể phối chế thuốc.

Khinh Vân Nhiễm đi tới bàn, rút bút lông trên giá ra, chạm nhẹ vào nghiên mực, chuyên tâm bắt đầu viết, không bao lâu sau thì trên giấy hiện ra những con chữ thanh thoát, tú lệ, chữ cuối cùng giống như nước chảy vậy.

Nàng buông bút lông, thổi thổi những vết mực chưa khô, nhanh chóng đi tới trước mặt Thượng Quan Nguyệt, đưa cho hần, nhẹ giọng hỏi:

-Công tử, vậy được chưa?

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười gật đầu, đem phương thuốc đưa cho Tiêu Thần Hiên:

-Vương gia, mời xem qua.

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, tiện tay đem phương thuốc giao cho thị vệ phía sau:

-Lập tức phái người đi mua thuốc.

Đuẩn Mặc Băng vô tình nhìn vào tờ giấy, nhìn bút tích mềm mại, ánh mắt phụt chốc trở nên u thâm, nâng mắt nhìn chăm chăm một bên gương mặt nàng, lâm vào trầm tư.

Là trùng hợp sao? Chữ viết đó rõ ràng là cùng một người viết, nghĩ vậy, ánh mắt như đang mỉm cười.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên có thị vệ bẩm báo:

-Vương gia, người của Minh Vân sơn trang có việc cầu kiến.

Tiêu Thần Hiên hơi nhíu mày, lạnh lùng nói:

-Cho người đó vào đây.

Từ ngoài hành lang có một bóng dáng nhỏ xinh tiến vào.

Đó là tỷ nữ hầu hạ bên cạnh Hoán nhi – Trần nhi, nàng vừa nhìn thấy Khinh Vân Nhiễm, nước mắt không ngừng rơi xuống, Khinh Vân Nhiễm biến sắc, vội vàng hỏi:

-Trần nhi, xảy ra chuyện gì?

Trần nhi lau nước mắt, tình thế cấp bách, thốt ra:

-Cô nương, tiểu công tử có chuyện rồi!

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, lao đảo lui về phía sau vài bước, thân thể gầy yếu lung lay như muốn ngã.

Trong nháy mắt, đau đớn trong tim như bị ngàn mũi tên xuyên qua, cổ họng như bị nghẹn lại, nói:

-Không có khả năng! Lúc ta rời đi nó còn rất tốt.

Thấy thế, Thượng Quan Nguyệt bất chấp mọi thứ, vội vàng đứng dậy, tiến lên ôm lấy thân thể nàng, an ủi dịu dàng:

-Khinh nhi, bình tĩnh một chút! Có lẽ chuyện cũng chưa xấu đến mức vậy.

Lúc đó có hai ánh mắt lợi hại bắn đến đây.

Biến cố này làm cho Tiêu Thần Hiên và Duẫn Mặc Băng, cả hai đều khiếp sợ, tiểu công tử trong miệng tỳ nữ này là ai? Có quan hệ gì với nàng?

Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, hỏi:

-Bệnh trạng của tiểu công tử như thế nào?

Sống mũi Trần nhi cay cay, đau lòng nghẹn ngào nói:

-Cả người tiểu công tử nóng rần lên, mũi và miệng chảy máu không ngừng, khóc nháo không thôi, bình thường người rất nghe lời, cho dù là đau đớn cũng không như vậy, nhất định là chịu không nổi mới....

Trong đầu Khinh Vân Nhiễm trống rỗng, một luồng không khí lạnh lẽo chạy từ sống lưng lên, thân thể không ngừng run rẩy, lộ đau đớn ra bốn phương tám hướng, thiếu chút nữa thì ngất, làm nàng không thể hít thở được.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, bỗng nhiên quay đầu, trầm giọng nói với Tiêu Thần Hiên:

-Vương gia, son trang có việc, chúng ta phải trở về, Khinh tướng quân đã không còn gì đáng ngại, thứ lỗi cho tại hạ xin cáo từ trước!

Ánh mắt Duẫn Mặc Băng rung mình lên một cái, từ trước đến giờ chưa gặp ai có thể làm cho sư huynh thất thố như vậy, hắn vẫn luôn tỉnh táo, cao nhã, thông dong bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Hắn luôn có cử chỉ, hành vi của một hoàng tử, luôn trầm ổn, không lộ vui buồn, chưa từng có ánh mắt kinh hoàng như vậy!

Trong mắt Tiêu Thần Hiên lộ ra đau lòng, cả người cứng ngắc, hai tay nắm chặt, giờ khắc này, hắn nghĩ nếu mình là một người bình thường, có hai tay hai chân kiện toàn, có thể ôm nàng vào lòng, không phải là một phế nhân ngồi xe lăn mà trở mặt nhìn nam nhân khác ôm nàng, che chở cho nàng!

Hắn cắn chặt hàm răng, cười một cách cứng nhắc:

-Nếu nhà Thượng Quan công tử có việc, vậy Bôn Vương không giữ nữa!

Hô to lên:

-Người đâu, tiễn công tử về son trang!

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên sát ruột, thân nhiên nói:

-Xe ngựa của tại hạ đang chờ ngoài dịch quán, không làm phiền Vương gia nữa, cáo từ!

Nói xong liền ôm lấy cả người mềm oặt của Khinh Vân Nhiễm, nhanh chóng đi ra ngoài, Trần nhi thấy thế cũng vội xoay người chạy theo ra ngoài.

-Cha cha cha.....

Giữa ngã tư đường truyền đến từng tiếng vó ngựa, một chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay, chỉ để lại bụi đất ở phía sau, vó ngựa chạy không ngừng về Minh Vân son trang.

Chỉ là bọn họ không biết, theo sau xe bọn họ là một chiếc xe ngựa khác.

Ngoài cửa Minh Vân son trang, Vương tổng quản đang đứng chờ ngoài cửa, nhìn thấy bọn họ đi xe ngựa về, trên mặt lộ ra mừng rỡ, tuấn mã hí một tiếng, xe ngựa dừng lại.

Thượng Quan Nguyệt vén rèm xe lên, cùng Khinh Vân Nhiễm xuống xe ngựa, Trần nhi nhảy xuống theo sát sau đó.

Khinh Vân Nhiễm và Thượng Quan Nguyệt vừa vào phủ đã chạy vội tới Văn Vân uyển, đẩy cửa ra, vội vàng đi vào.

Hoán nhi nằm ở trên giường, đau đớn tới mức cuộn tròn người lại, trên đệm giường đầy những bông hoa máu đỏ sậm, cả người bé ướt đẫm mồ hôi, những giọt mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, lỗ mũi, khoe miệng cũng dính vết máu, vết máu đỏ tươi, đọng lại thành vũng.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm quặn đau, vội vàng cầm lấy cái khăn, ngồi xuống đầu giường, nhẹ nhàng lau vết máu ở mũi và miệng của bé, cánh tay nhỏ bé hiện đầy những vết bầm tím, nhìn đáng về đau đớn của con, ngực như bị dao đâm vào sâu tận bên trong.

Thượng Quan Nguyệt thấy nước mắt nàng, trong lòng cũng đau đớn, nàng đã phải nhận quá nhiều rồi, nếu như đứa con này rời khỏi nàng, nàng nhất định sẽ hóa điên!

Hoán nhi mở mắt ra, nước mắt trong suốt rơi từ hốc mắt tối sẫm

-Mẫu thân...

Khinh Vân Nhiễm ôm chặt lấy con, nằng cấn chặt môi, không cho tiếng khóc bị thương của mình phát ra ngoài, nước nờ:

-Hoán nhi, nếu đau thì hãy kêu lên, sẽ thoải mái hơn đó.

Đột nhiên, bàn tay bé co quắp lại, thân thể vì đau đớn mà co lại, khóc hô to:

-Mẫu thân... Hoán nhi đau quá, đau quá, á...

Giờ khắc này, bé đau đớn giống như mổ không có thuốc mê, châm cứu mạnh khắc vào xương, chỉ có thể vô lực mà giãy dụa, chịu đựng đau đớn khôn cùng, phát ra tiếng nước nờ.

Cả người Khinh Vân Nhiễm rét lạnh, cắn môi, nói:

-Hoán nhi, mẫu thân đang ở cạnh con...

Giọng nói và hơi thở của Hoán nhi mong manh:

-Mẫu thân, con rất sợ, mẫu thân, con không muốn chết, con không muốn giống Cẩm Dương, con muốn ở cùng mẫu thân...

Trong ngực Khinh Vân Nhiễm như bị nổ, giống như máu bị đun sôi, nằng lắc lắc đầu nói:

-Không đâu! Sao Hoán nhi lại muốn chết? Có phải con đã hứa với mẫu thân, không bỏ rơi mẫu thân, Hoán nhi không thể nuốt lời...

Cẩm Dương là con nhỏ nhất của Vương tổng quân, bị ngã từ trên cây xuống, đầu đập xuống đất, lúc ấy nàng đang ôm Hoán nhi đi ra từ trong phòng, tận mắt thấy cảnh đó.

Từ đầu nàng đã giải nghĩa rõ từ “chết” cho Hoán nhi, sau khi chết rồi thì không thể mở mắt ra, không thể chơi cùng với bé, cùng nói chuyện với nhau được nữa.

Nháy mắt, ngực nàng như trống rỗng, giống như trái tim đã bị lấy mất rồi...

Khinh Vân Nhiễm ôm chặt Hoán nhi, nước mắt rơi như vỡ òa, bé nhỏ như vậy, mới hơn 3 tuổi sao đã phải chịu đau khổ như vậy? Lòng của nàng giống như bị nghiền nát!

Nàng thà rằng mình bị đau đớn, nàng nguyện ý nhất tất cả đau khổ của Hoán nhi...

Trời cao bất công, tại sao muốn hành hạ cốt nhục duy nhất của nàng, người thân quan trọng nhất của nàng?

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt cũng không khá hơn Khinh Vân Nhiễm, hấn nhìn Hoán nhi lớn lên, ở trong lòng hấn, Hoán nhi như chính con đẻ của hấn vậy, nhìn bé bị ốm đau hành hạ nhưng lại bó tay, sao có thể không đau khổ đây?

Hấn thờ dài, đột nhiên mở miệng nói:

-Khinh nhi, để ta châm cứu giảm bớt đau đớn cho Hoán nhi.

Khinh Vân Nhiễm nghe hấn nói, hô to:

-Sao không nói sớm từ trước?

Thuốc giảm đau đều đã dùng, thấy Hoán nhi thống khổ như vậy sao không sớm trị liệu từ trước?

Thượng Quan Nguyệt thờ dài, trầm giọng nói:

-Xin lỗi, loại châm cứu này rất nguy hiểm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không thể cho bé dùng, nếu chẳng may sai lầm thì có khả năng sẽ không tỉnh lại.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm trừng lớn, nhưng Hoán nhi đau đớn như vậy, không bằng buông tay thử một lần, môi giật giật, trong miệng khô khốc:

-Xin lỗi, là muội trách lầm huynh!

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng, thấp giọng nói:

-Khinh nhi, hay nàng chờ ở bên ngoài đi, khi nào xong ta sẽ gọi nàng, nàng ở chỗ này sẽ ảnh hưởng đến bé!

Khinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi:

-Muội biết rồi!

Nàng vội vàng lau nước mắt, xoay người đi ra ngoài, cánh cửa khép lại trong nháy mắt, nàng nghe được tiếng nước nở thối khở của Hoán nhi.

Nàng nhìn cánh cửa, tự nói với bản thân, tin tưởng Thượng Quan, Hoán nhi nhất định không có việc gì.

Hồi lâu tiếng khóc trong phòng dần nhỏ đi, đột nhiên từ cách đó không xa truyền đến tiếng gọi, Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn về hướng đó, thấy có hai người đang đi tới, sắc mặt trắng bệch.

Nàng bắt đầu hoảng sợ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tiêu Thần Hiên, trong mắt lộ ra cảm hận tuyệt đỉnh:

-Các người tới làm gì?

Trong đôi mắt Dẫn Mặc Băng hiện lên đau khổ, nói:

-Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là lo lắng cho bệnh tình công tử nên qua đây thăm.

Khuôn mặt Khinh Vân Nhiễm cứng đờ, lạnh lùng nói:

-Ý tốt của hai vị Nhượng Minh xin ghi nhận, mời hai vị trở về đi!

Tiêu Thần Hiên vẫn không mở miệng nói chuyện, đột nhiên ngẩng đầu, lạnh giọng kêu lên:

-Khinh Vân Nhiễm!

Ánh mắt và gương mặt Khinh Vân Nhiễm không chút thay đổi, nói:

-Hiên Vương gia gọi sai người rồi, ta là Thủy Nhượng Minh, không phải Khinh Vân Nhiễm!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trầm xuống:

-Nàng đừng giả vờ nữa, ta đã nhận ra nàng rồi!

Khinh Vân Nhiễm lạnh mặt, lạnh lùng nói:

-Vương gia nếu không chịu đi, ta sẽ gọi hạ nhân đuổi các người ra ngoài!

Nàng không quên, nam nhân trước mắt này chính là thủ phạm làm cho Hoán nhi phải chịu mọi đau khổ, nàng bây giờ hận không thể băm xương hắn, cho hắn ném thử đau đớn mà bây giờ Hoán nhi phải chịu đựng!

Dẫn Mặc Băng nhìn gương mặt lạnh lùng tuyệt tình của Khinh Vân Nhiễm, trên ngực truyền đến cảm giác khó thở.

Tiêu Thần Hiên đột nhiên giận dữ, hai mắt đỏ sẫm, trong mắt không che giấu được đau đớn:

-Tại sao không chịu thừa nhận? Nàng có biết ta đã tìm nàng bao lâu không?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Bắt cóc

Khinh Vân Nhiễm không nghĩ sẽ tranh cãi với hắn, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Thần Hiên, lạnh lùng nói:

-Ta không biết Vương gia đang nói cái gì? Nếu như ta nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên ta và Hiên Vương gặp mặt!

Tiêu Thần Hiên thiếu chút nữa mất khống chế, hắn muốn đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, nhưng bắt đắ dĩ hai chân lại vô lực, ngực dâng lên cảm giác không cam lòng, áp chế nó một cách khó khăn.

Hắn đã khác, không còn là Hiên Vương hoạt bát lúc đầu nữa, mà là một kẻ tàn phế sống dựa vào người khác.

Dẫn Mặc Băng nhìn Tiêu Thần Hiên ở phía sau, Tiêu Thần Hiên nhìn nàng không chớp mắt, chú ý về mặt hắn, mây may biến hóa, cũng không buông

tha, nhưng nhìn kỹ về mặt của nàng thì chẳng khác gì.

Chẳng lẽ hần đã đoán sai? Hoặc là căn bản nàng không nhớ rõ bọn họ, tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều đã tan thành mây khói, tiêu tán rồi! Nghĩ vậy, ngực cảm thấy vô cùng đau đớn, bàn tay đặt trên xe lăn nắm chặt:

-Thần Hiên, nếu như?

Tiêu Thần Hiên cắn răng, ngắt lời, nói:

-Mặc Băng, buông ra!

Đuẩn Mặc Băng không khỏi sùng sốt, biết ý đồ của hần, cảm thấy hơi do dự, nhưng cũng thả tay ra.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên đau xót, nhanh chóng làm chuyển động xe lăn, đi tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm rất nhanh. Đôi mày thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt, cảnh giác nhìn hần:

-Người muốn làm gì?

Khả năng khống chế của Tiêu Thần Hiên biến mất trong nháy mắt, động tác hần nhanh chóng mà mãnh liệt, bắt chặt lấy tay Khinh Vân Nhiễm, lớn tiếng kêu lên:

-Khinh Vân Nhiễm, ta sẽ không để nàng có cơ hội rời khỏi ta nữa!

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm trấn định, nhưng trong mắt hiện lên vẻ bối rối, ra sức kéo tay thoát khỏi tay Tiêu Thần Hiên, nhưng hành động đó lại làm hần nắm càng thêm chặt, cổ tay truyền đến từng đợt đau đớn.

Nàng cắn răng, phần nộ kêu lên:

-Đau quá, ngươi buông tay!

Hần vẫn như cũ không chịu buông tay, nàng không có cách nào giãy ra được.

“Ba” một tiếng! Chỉ nghe thấy tiếng tát tay vang lên dữ dội, lòng bàn tay truyền đến đau đớn như bị lửa đốt, đủ để nói rõ nàng đã dùng sức như thế nào!

Tiêu Thần Hiên có chút sùng sốt, trên gương mặt truyền đến đau đớn, bên má nổi rõ năm ngón tay, trong mắt từ từ dâng lên ngọn lửa đỏ đậm, nhưng hần rất khác thường, không hề tức giận, chỉ dùng cặp mắt đỏ như máu kia mà nhìn, giống như chứa đựng thông khổ vô tận, cùng bi thương khó có thể phát hiện được.

Khinh Vân Nhiễm cắn môi, ánh mắt quật cường lạnh lùng, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hần, năm ngón tay in hần rõ màu đỏ, đây là hần gieo gió nên gặt được bão.

Nàng lui ra phía sau từng bước, lạnh lùng nói:

-Vương gia sao lại dây dưa không rõ với ta, ta nói bao nhiêu lần, ta không phải Khinh Vân Nhiễm, Vương gia nhận lầm người rồi.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên gần như điên cuồng nói:

-Bất kể nàng có thừa nhận hay không! Nàng chính là Khinh Vân Nhiễm, dáng vẻ của nàng, giọng nói của nàng cũng có thể thay đổi, nhưng đôi mắt này, ánh mắt với trước kia giống nhau như đúc, nàng không lừa được ta đâu! Nàng không phải hận ta sao? Tại sao không quay về trả thù ta? Ta đợi nàng, vẫn luôn chờ nàng.

Trước khi nàng rơi xuống vách núi, dung mạo bị hủy, tiếng nói bị dùng độc mà khác trước, bây giờ tuy dáng vẻ đã thay đổi, giọng nói có chút khàn khàn, tất cả đều có lý! Hoa văn thêu trên khăn tay nàng, còn có bút tích của nàng nữa, chứng cứ rành rành, cũng đủ để chứng minh!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm trầm xuống, một cơn đau quặn đánh vào ngực nàng, trí nhớ như cơn ác mộng ập tới như thủy triều, phạt quỳ, bị roi đánh, bẻ gãy xương, bắt phá thai....

Rất nhiều, làm cho nàng vừa nghĩ đã cảm thấy cả người ớn lạnh. Nàng thật sự rất hận hần!

Rất hận... Vô cùng hận....

Hận hần đã hại chết đứa con trong bụng, hận hần vì đã tạo ra đại nghiệt, để lại ác quả, nhưng tất cả lại đổ lên người Hoán nhi.

Nàng nghĩ muốn thừa nhận thẳng thắn mình là Khinh Vân Nhiễm, sau đó từ từ làm nhục hần, dùng ngôn ngữ đã kích hần, đem tôn nghiêm của hần giẫm nát trên mặt đất, cho hần phải trả giá!

Nhưng nàng không thể gây phiền toái cho Thượng Quan Nguyệt!

Nàng hiểu rõ cá tính của Tiêu Thần Hiên, một khi biết là nàng, vì đạt được mục đích, hấn nhất định sẽ xuống tay với những người bên cạnh nàng, khiến nàng không thể không thỏa hiệp.

Duẩn Mặc Băng nhìn hai người như nước với lửa, giống như trở lại bốn năm trước, cảnh tượng Vân Nhiễm khác khẩu với Tiêu Thần Hiên lại hiện ra, càng làm hấn không yên.

Ngay lúc này trong mắt bọn họ chỉ có người kia, một bên là tình cảm, còn một bên là thù hận.

Khinh Vân Nhiễm không dời tầm mắt, ánh mắt mang theo chút áy náy nhìn Duẩn Mặc Băng, lạnh lùng nói:

-Duẩn tiểu Vương gia, mời người đưa Vương gia ra khỏi đây, đừng làm loạn nữa, không nên để ta gọi người tới đây đuổi các người ra ngoài!

Lúc này ở phía sau truyền đến tiếng gọi khê:

-Khinh nhi...

Nghe được giọng nói, Khinh Vân Nhiễm bỗng quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt người kia, trong mắt hiện lên rồi bời, sốt ruột hỏi:

-Thượng Quan, Hoán nhi thế nào rồi?

Khuôn mặt Thượng Quan Nguyệt nghiêm trọng, nhìn nàng thật lâu, trong mắt hiện lên đau đớn, cười cười, thân niên nói:

-Vào thăm con đi!

Lời nói tới miệng rồi nhưng hấn không thốt lên được, không nghĩ sẽ phải nhìn dáng vẻ thống khổ, bi thương của nàng, hấn không biết, có ý tốt nói dối lại làm tâm một mối đến như vậy.

Trên thực tế, Hoán nhi không còn sống được bao lâu nữa, có lẽ là ba tháng, cũng có lẽ chỉ một tháng.

Không có thuốc chữa, ngay cả Y tiên cũng đành bó tay bất lực, bây giờ việc hấn có thể làm là giảm bớt đau đớn cho Hoán nhi, kéo dài tính mạng thêm một chút.

-Muội lập tức vào ngay!

Khinh Vân Nhiễm không ngừng gạt đầu, liếc mắt thấy Tiêu Thần Hiên và Duẩn Mặc Băng vẫn ở chỗ cũ chưa di chuyển, giọng nói lạnh lùng:

-Thượng Quan, phiền huynh tiễn bọn họ rời đi, muội không muốn thấy họ nữa!

Thượng Quan Nguyệt biết bận tâm trong lòng nàng, liếc mắt nhìn xin lỗi Duẩn Mặc Băng một cái, gạt đầu đáp:

-Được!

Nghe được lời hấn hứa hẹn, Khinh Vân Nhiễm vội vàng đẩy cửa đi vào.

Thân thể nhỏ nhỏ của Hoán ni nằm ở trên giường, giống như không còn đau đớn nữa, nhìn gương mặt nhỏ nhắn khi ngủ của bé, trong tâm không hề cảm thấy vui sướng.

Nàng sợ, sợ có một ngày bão bồi của nàng cứ ngủ như vậy, không bao giờ tỉnh lại nữa.

*

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt u ám, nhanh chóng chuyển tầm mắt đến hai người kia, thấp giọng nói:

-Vương gia đại giá quang lâm, có việc gì sao?

Tiêu Thần Hiên buồn bực, lạnh giọng chất vấn:

-Thượng Quan Nguyệt, ngươi và nàng có quan hệ gì?

Thượng Quan Nguyệt cười khê:

-Quan hệ giữa ta và Khinh nhi không khiến Vương gia phải quan tâm!

Trong mắt Duẩn Mặc Băng hiện lên chấn động, trầm giọng nói:

-Sư huynh, nếu huynh biết chuyện gì, xin hãy nói cho chúng ta biết, ta và Thần Hiên tìm nàng suốt bốn năm, lại không nghĩ rằng...

Nàng lại ở bên cạnh sư huynh, mấy lần hấn qua son trang thăm nhưng chưa bao giờ gặp nàng, bây giờ ngẫm lại, có lẽ là do nàng cố ý tránh né, nếu như

nàng không phải Khinh Vân Nhiễm, cần gì phải che giấu hân đây?

Nếu không phải tại tiệc rượu Nam Dục nàng chủ động hiện thân, sợ rằng cả đời này, hân cũng không đoán được thiếu niên đi theo bên cạnh sư huynh, chính là nàng!

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt sáng lên, thản nhiên nói:

-Sư đệ, chuyện của Khinh nhi ta không thể trả lời! Nàng chỉ là một thiếu nữ tầm thường, các người cần gì phải bức ép nàng đến đau khổ?

Nghe vậy, gân xanh trên trán Tiêu Thần Hiên nổi rõ, hai bàn tay nắm rất chặt, không nhịn được, phẫn nộ quát:

-Thượng Quan Nguyệt, người đừng có ra vẻ chính nhân quân tử ở đây, người có dám nói là người đối với nàng không có chút tình ý, muốn chiếm giữ nàng?

Tiếng cười Thượng Quan Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng nói trầm thấp:

-Thượng Quan Nguyệt ta cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì, từ nhỏ đến lớn ta chỉ làm việc tùy theo tâm ý mình. Khinh nhi là nữ tử làm cho người ta vừa thương tiếc lại vừa muốn thưởng thức, sinh lòng trân trọng nàng, có gì là không thể?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo như băng, trong mắt bốc lên ngọn lửa đỏ kị, trong nháy mắt đã biến thạch nham thạch núi lửa nóng chảy, không thể át được trào ra từ ngực, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Câm mồm!

Thượng Quan Nguyệt không giận mà vẫn cười, thản nhiên nói:

-Vương gia hình như nhầm rồi! Ta đối với Khinh nhi cũng chỉ có ý trân trọng, cũng không có tâm khinh nhờn gì cả.

Quá khứ của nàng hân không quan tâm, hân biết nàng là một người không dễ gì bị cực khổ quật ngã, là một nữ tử kiên cường, cố gắng sống, chỉ cần hân còn sống một ngày, hân sẽ toàn tâm toàn ý giữ nàng lại.

Tiêu Thần Hiên hít sâu, làm cho chính mình tỉnh táo lại, nheo mắt, nhìn Thượng Quan Nguyệt, giọng nói lạnh lùng:

-Bất luận thế nào hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi!

Hân vẫn kiên nhẫn.

Thượng Quan Nguyệt cười lạnh:

-Vương gia coi thường Minh Vân sơn trang quá rồi!

Đuẩn Mặc Băng nhìn hân cười, gương mặt bắt đầu nghiêm trọng, vội vàng giải thích:

-Sư huynh, hiểu lầm rồi!

Thượng Quan Nguyệt nhìn Đuẩn Mặc Băng, thản nhiên nói:

-Sư đệ, đệ biết rõ ta không thích tranh đấu với người khác, nhưng Khinh nhi là người của Minh Vân sơn trang, nếu các người làm nàng đau khổ, ta tuyệt đối không thờ ơ đứng nhìn.

Đuẩn Mặc Băng biết tính sư huynh, hơn nữa tranh chấp cũng không có kết quả gì, hân không muốn bằng hữu tốt lâu năm của mình xảy ra mâu thuẫn với sư huynh.

Cục diện như vậy, điều hân bất ngờ nhất chính là chân tình của sư huynh với nàng, nếu không, với cá tính của sư huynh sẽ không vì một nữ tử mà tranh chấp thế này.

Trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt Đuẩn Mặc Băng chợt lóe lên, thấp giọng nói:

-Thần Hiên, chúng ta đi trước đi, còn nhiều thời gian, đừng nên nhất thời nóng lòng!

Vân Nhiễm không muốn, bọn họ cũng không thể ép.

Tiêu Thần Hiên biết rất rõ, Thượng Quan Nguyệt này cũng không phải là nhân vật đơn giản, nếu như hân đoán không sai thì có lẽ đây là hoàng thân quốc thích Bắc Thần, cau mày suy nghĩ chỉ trong chớp lát, cắn răng thỏa hiệp, nói:

-Đi thôi!

Đuẩn Mặc Băng thở dài, đẩy hân nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đôi mắt Thượng Quan Nguyệt trở nên lạnh lùng, bỗng nhiên xoay người, đẩy cửa ra, đi vào phòng.

Khinh Vân Nhiễm thấy Thượng Quan Nguyệt đi tới, cúi đầu, áy náy nói:

- Xin lỗi, Thượng Quan!

Thượng Quan Nguyệt ngẩng đầu, lạnh đạm hỏi:

- Tại sao lại như vậy?

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm đau khổ, cắn chặt môi:

- Muội không ngờ bọn họ lại nhận ra, đối với muội mà nói, cả đời không gặp mới là kết quả tốt nhất!

Trầm mặc hồi lâu, nàng trầm giọng nói:

- Thượng Quan, muội muốn rời khỏi Minh Vân sơn trang!

Từ ngực Thượng Quan Nguyệt truyền đến đau đớn, trầm giọng hỏi:

- Tại sao phải đi?

Khinh Vân Nhiễm khẽ sờ, giọng nói xa xăm mà thê lương:

- Muội sẽ gây phiền toái cho huynh!

Ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp nhưng lạnh lùng của hắn, khẽ hỏi:

- Thượng Quan, huynh nói thật cho muội biết, Hoán nhi còn có thể sống bao lâu nữa?

Đồng tử Thượng Quan Nguyệt co rụt lại, một lúc lâu sau mới thốt ra vài chữ:

- Lâu thì ba tháng, ngắn thì một tháng.

Khinh Vân Nhiễm như người bị phán án tử hình, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe miệng nở nụ cười vụn vặt:

- Cảm tạ huynh từ trước tới nay đã chăm sóc!

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng, trái tim như bị bóp chặt, chỉ có thể hít thật sâu mới có thể giảm bớt đau đớn, hắn nhẹ nhàng thở dài, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nói lời nào.

*

Đêm lạnh như nước.

Khinh Vân Nhiễm ngồi ở bên giường, thay Hoán nhi lau mồ hôi trên người.

Đột nhiên Trần nhi đang đứng ở bên cạnh ngã xuống, ánh mắt Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, cả kinh kêu lên:

- Trần nhi, người sao....

Lời còn chưa dứt thì nàng đã ngửi thấy một hương thơm đặc biệt, chỉ cảm thấy đầu choáng váng mờ mịt, ánh mắt lu mờ, thân thể dần dần vô lực, khăn trong tay rơi xuống dưới mặt đất.

Nàng cố hết sức nghiêng đầu, nhìn thấy một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào trong, trước khi nhìn rõ thì trước mắt đã tối sầm, không thể chống đỡ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Rời xa rồi lại gặp lại

Minh Vân son trang, Ký Vân các.

Bên trong phòng tĩnh mịch, thoang thoảng hương thơm.

Thượng Quan Nguyệt ngồi trên ghế, đôi mắt đẹp sụp xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật sách, ánh mắt chăm chú, động tác ưu nhã mê người, trong lúc vô tình hiện rõ khí chất cao quý, tao nhã.

Trên bàn đặt vài quyển sách rất dày, tất cả đều viết về “huyết chứng”, hắn đọc cả một đêm, khi nhìn thấy chỗ cần quan tâm, mày không khỏi hơi nhíu lại.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói lo lắng của một người:

- Công tử, thuộc hạ có việc gấp cần bẩm báo.

Đôi mắt đen của Thượng Quan Nguyệt híp lại, chậm rãi buông sách, liếc mắt ra cửa một cái, thân nhiên nói:

- Vào đi!

Nghe tiếng, thị vệ nhanh chóng đi tới, khuôn mặt hoảng sợ, chắp tay bẩm báo:

- Công tử, Nhục Minh cô nương mất tích rồi!

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, trong mắt hiện lên kinh hoàng:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Thị vệ vội vàng trả lời:

- Thuộc hạ đáng chết, tối qua khi gác đêm không phát hiện có gì bất thường, nhưng sáng nay thấy không có ai từ trong phòng đi ra, thuộc hạ lén mật vào kiểm tra thì thấy Trần nhi đã ngã trên mặt đất từ bao giờ, không thấy bóng dáng Nhục Minh cô nương đâu, có điều may là tiểu công tử không có thương tổn gì!

Môi Thượng Quan Nguyệt mím thẳng thành một đường, hắn chợt đứng dậy, đi nhanh tới Văn Vân Uyển, thị vệ thấy thế, cau mày đuổi theo ngay sau đó.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, nghiêm trọng, trong đầu suy nghĩ trăm ngàn thứ, có thể dễ dàng lén vào son trang, khinh công của đôi phương khẳng định rất cao minh.

Vừa vào cửa, hắn đã ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng, mày không khỏi nhíu chặt lại, lập tức lấy tay che mũi. Khứu giác của hắn so với người bình thường nhạy cảm hơn rất nhiều, từ mùi hương này hắn phát hiện ra đây là mê hương gọi là “túy thanh phong”.

Túy thanh phong, là mê hương do nàng chế ra.

Đôi mắt hắn hơi nheo lại, trong lòng rõ ràng, bắt đi người của hắn, mục đích là muốn giống nàng thấy người mình quan tâm rời đi?

*

Khinh Vân Nhiễm nhăn mặt nhíu mày, mơ mơ màng màng, khôi phục lại tri giác, nàng muốn cử động, nhưng cả người không có chút khí lực, giống như con mèo bị con nhện quấn đầy tơ quay mình, không thể động đậy, mơ hồ nghe thấy tiếng hai nữ tử đang nói chuyện, giống như gần lại giống như xa, nghe không rõ lắm.

- Mạc Linh tỷ tỷ, người nói chàng sẽ đến sao?

Một giọng nữ tử mềm mại vang lên.

- Muội cố ý để lại manh mối, chàng lại hiểu rõ muội như vậy, sao có thể không đoán được đây? Yên tâm đi, khẳng định hắn sẽ đến!

Giọng nói một nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho Khinh Vân Nhiễm có cảm giác đã từng quen biết nhưng lại không thể khẳng định.

- Ta chỉ là không phục, nếu nữ tử này thật sự là người chàng thích, vậy thì Hạ tỷ tỷ thì sao, mới năm năm trôi qua mà đã thay đổi sao?

Giọng nói nữ tử này rất thanh thúy dễ nghe, mang theo căm hận.

- Nam nhân bạc tình bạc nghĩa, phụ nữ nếu không tuyệt tình thì chỉ có hại chính mình!

Nói xong, nữ tử nở nụ cười, nhưng nụ cười này lại làm Khinh Vân Nhiễm dựng đứng tóc gáy.

- Khó trách ca ca hết hy vọng với tỷ, nhưng tình yêu của ca ca lại không dứt, mỗi đêm đều làm chàng tức giận uống rượu bạt mạng, tỷ tỷ cũng quá tuyệt tình rồi....

-Không nhắc tới chàng nữa! Không phải muội và Duẩn tiểu Vương gia ở chung rất vui vẻ sao?

Khuôn mặt lạnh lẽo, vội vàng nói sang chuyện khác.

-Không tốt một chút nào cả, hần không thích muội! Mà người muội để ý cũng không phải hần!

Nữ tử thờ dài, thấp giọng:

-Nhưng muội biết, người Phụ Vương chọn nhất định là hần!

-Từ Lạc, hôn nhân đại sự của muội gắn liền với lợi ích của hai nước, tỷ tỷ khuyên muội nên dẹp tình cảm nữ nhi sang một bên.

Mạc Linh trầm giọng nói, nữ tử trước mắt quả nhiên là tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, căn bản không biết chuyện tình cảm này không thể viện cớ từ chối được.

-Muội không biết, muội chỉ muốn được gả cho người mình thích, nhưng....

Phụ Vương phái Mạc Linh tỷ tỷ tới đây để quan sát chuyện giữa nàng ta và Duẩn tiểu Vương gia, nhưng người kia trong tâm nàng đã như cây mọc nhiều năm, sau có thể nhổ gốc trong chốc lát.

-Mặc dù đều là con cháu hoàng gia, Duẩn tiểu Vương gia rất được, muội cũng biết Bắc Tuân Vương không sống được lâu nữa, cho dù chàng có ưu tú, tương lai có thể kế thừa đại thống, vậy thì sao chứ?!

Tiếng nói nữ tử lãnh đạm, mang theo cười cợt.

-Mạc Linh tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa.

Giọng nói Lăng Từ Lạc bỗng nhiên lạnh hần, mặc dù hần sống không được lâu nữa, nàng ta đã biết từ rất lâu rồi, nhưng Hạ tỷ tỷ vì Phụ Vương, vì quốc gia, bỏ người trong lòng mình. Tại sao nàng ta không thể tranh thủ đây?

-Tỷ không cần bận tâm, làm nữ nhân đó tỉnh lại đi!

Không bao lâu, Kinh Vân Nhiễm nằm dưới đất đột nhiên thấy có một mùi nồng nặc khó ngửi chui vào mũi.

Nàng nhàu chặt mày, ho khụ một tiếng, dần dần tỉnh lại, trước mặt xuất hiện một cảnh tượng mơ hồ, nàng lắc lắc đầu, sau đó mở mắt lại, rốt cuộc thấy rõ người đối diện, vốn là một tỷ nữ trẻ tuổi.

Nàng ta ngồi xổm trước mặt nàng, thấy nàng tỉnh lại vội thu cái chai trong tay, cúi đầu, cung kính nói:

-Công chúa, nàng tỉnh rồi!

Kinh Vân Nhiễm nghe được giọng nói mềm mại:

-Được rồi, người lui ra đi!

Nàng nghiêng đầu, thấy rõ dáng vẻ của nữ tử, đôi mắt ngấn ra, nữ tử này nàng đã gặp tại tiệc rượu Nam Dục, chính là Thất công chúa lớn mật khiêu khích Thượng Quan Nguyệt.

Nàng ổn định lại hơi thở, rất nhanh trấn định, tỉnh táo nhìn nàng ta, thản nhiên nói:

-Ta và công chúa không thù không oán, sao lại bắt ta tới đây?

Lăng Từ Lạc khinh thường nhìn nàng, ngồi xổm xuống, gương mặt đoan trang như cũ, lạnh lùng nói:

-Nếu chàng chuyển tâm vì người thật, Bồn công chúa tuyệt đối không tha cho người!

Giọng nói trầm của Mạc Linh vang lên lạnh lùng:

-Từ Lạc, không cần nói nhiều!

Lăng Từ Lạc đứng lên, nén bực mình trong lòng, cười trả lời:

-Biết rồi!

Kinh Vân Nhiễm không hiểu ra sao, chuyển ánh mắt đi chỗ khác, thấy một nữ tử nhỏ nhắn ngồi phía sau rèm, trên người mặc y phục đen, đeo mặt nạ, che đi dung mạo thật sự.

Người phụ nữ che mặt này là ai? Thất công chúa gọi nàng ta là tỷ, chẳng lẽ cũng là công chúa?

Mạc Linh đứng dậy, đi tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm, từ trên cao nhìn xuống, giọng nói lạnh lùng vang lên:

-Không biết chuyện gì xảy ra, cứ thấy nàng ta là lại cho người ta có cảm giác căm ghét.

Lăng Tử Lạc nhíu mày, cười khê, nói:

-Tỷ căm ghét người nào, cứ nói cho ca ca, chẳng lẽ huynh ấy lại không đem đầu người đó về cho tỷ!?

Trong lòng Mạc Linh cười lạnh, ý của nàng ta đơn giản phụ quân của mình là một người lỗ mãng, nếu như không phải hắn có tác dụng thì sẽ không quan hệ với hắn.

Đúng lúc này thị vệ ngoài cửa đột nhiên bấm báo:

-Công chúa, Thượng Quan công tử của Minh Vân sơn trang có việc cầu kiến.

Cái khăn che mặt của Mạc Linh lộ ra nụ cười khê:

-Chàng đúng lúc thật.

Gương mặt Lăng Tử Lạc ngẩn ra, liếc Mạc Linh một cái, cúi đầu nói:

-Tỷ tỷ...

Trong lòng hỗn loạn, hắn vì người phụ nữ này mà tới đây.

Mạc Linh cười cười, nói:

-Đi thôi, chàng vẫn không muốn gặp muội, hôm nay đã tới đây, chẳng lẽ muội muốn lùi bước?

Lăng Tử Lạc nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát, kêu lên với thị vệ ngoài cửa:

-Dẫn chàng vào đại sảnh chờ, Bôn công chúa lập tức tới đó!

*

Đại sảnh, có một nam tử đứng ở cửa, áo bào trắng phiêu dật, quan người như tỏa ra luồng sáng, trong lòng Lăng Tử Lạc chấn động, giống như trở lại bảy năm trước, vị thiếu niên tuấn tú đứng dưới tán cây hoa đào, nghiêng đầu, cười khê với nàng ta.

Chỉ là lần này hắn không cười, mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh như hàn băng. Gương mặt Thượng Quan Nguyệt sáng nhưng lạnh lùng, khi nhìn thấy người, trong mắt hiện lên sắc bén, thấp giọng kêu:

-Thất công chúa!

Khóe miệng Lăng Tử Lạc nở nụ cười khổ:

-Nguyệt ca ca, sao lại như vậy, muội thích huynh gọi muội là Tử Lạc như ngày trước.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt tối sầm lại, đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

-Người bắt nàng tới đây là có ý gì?

Lăng Tử Lạc nhún mày, cười lãnh đạm:

-Không có gì, muội chỉ muốn nhìn người phụ nữ này một chút, rốt cuộc nàng ta có năng lực thế nào có thể làm huynh coi trọng?!

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt híp lại, thản nhiên nói:

-Chỉ vì chuyện này?

Khóe miệng Lăng Tử Lạc vừa giật, ánh mắt nhìn hắn phần nộ:

-Nguyệt ca ca, chẳng lẽ chàng đã quên Hạ tỷ tỷ rồi sao?

Thượng Quan Nguyệt nghe, ngực đột nhiên truyền đến đau đớn, hắn cup mắt xuống giấu đi tâm tình trong mắt.

Lăng Tử Lạc thấy mặt hắn chợt dao động, cúi đầu nói:

-Hạ tỷ tỷ vẫn nhắc đến huynh, đã năm năm rồi huynh không về Bắc Thần thăm tỷ ấy.

Thượng Quan Nguyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đột nhiên mở ra, nhìn nàng ta, thản nhiên nói:

-Thất công chúa, đừng ép ta động thủ.

Lăng Tử Lạc cắn răng cười lạnh, khả năng của hắn vẫn rất tốt, nàng ta cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Trước kia khi tỷ tỷ gặp nguy hiểm, đối với người tổn thương tỷ tỷ hắn tuyệt đối không nương tay, hôm nay đối tượng đối thành nữ nhân đó, vẫn giống y như vậy.

Có phải đã rõ ràng, nữ nhân đó vô hình chung đã thay thế vị trí của tỷ tỷ trong lòng hắn, không bao giờ còn nữa.

Trước kia hắn yêu tỷ tỷ nhưng chỉ có thể lặng yên đứng một bên chúc phúc, bây giờ hắn yêu nữ nhân khác, làm sao có thể dễ dàng buông tay?

Vậy ước mong của nàng ta cũng không thành được, không phải đáng chê cười sao?

Nàng ta đã hai mươi một tuổi rồi, cái tuổi này còn chưa xuất giá, người sau lưng đàm tiếu, nghị luận thế nào, nàng ta biết rất rõ.

Thấy được bóng dáng hắn trên người Duẩn Mặc Băng, nên không hề cảm thấy hổ thẹn mà quần quýt lấy hắn ta.

Vậy mà ở tiệc rượu lại gặp hắn, hắn rõ ràng là nhìn thấy nàng ta nhưng không thèm liếc lấy một cái mắt, lòng của nàng giống như bị rơi vào hầm băng.

Cố tình gây khó dễ, chỉ hy vọng hắn có thể nhìn nàng ta, dù là liếc mắt một cái cũng được.

Nhưng, nhưng hắn lại cùng người cảm sát hợp tấu, hắn không phải từng đồng ý với tỷ tỷ, không vì người phụ nữ khác mà đánh đàn sao?

Hắn không phải là vị thiếu niên yêu tỷ tỷ nữa rồi!

Lăng Tử Lạc bỗng nâng mắt, nhìn hắn, đột nhiên cười:

-Huynh gấp cái gì, muội chỉ mời nàng làm thượng khách trong phủ, qua mấy ngày muội sẽ tiễn nàng ấy trở về!

Thượng Quan Nguyệt nhẹ mím môi, một lúc lâu sau, thờ dãi nói:

-Tử Lạc, người có oán hận gì với ta có thể trực tiếp tìm ta, không nên liên quan tới người vô tội!

Nghe được một tiếng “Tử Lạc”, lòng của nàng ta chùng xuống một chút, nhưng những câu sau làm ngực nàng ta không thể át được đau đớn:

-Hóa ra trong tâm huynh, muội là loại phụ nữ lòng dạ độc ác như vậy!

Thượng Quan Nguyệt khẽ nhủ mày, cúi đầu nói:

-Ta không có ý này.

Khóe mắt Lăng Tử Lạc chảy xuống một giọt lệ, khóe miệng cười buồn bã:

-Nguyệt ca ca, muội không có oán hận gì với huynh, tâm ý của muội với huynh chưa từng thay đổi, muội thích huynh, so với tỷ tỷ còn nhiều hơn!

Nói xong, nàng ta dùng sức ôm lấy hắn

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Mai phục họa căn

Thượng Quan Nguyệt tùy ý để nàng ta ôm, trên gương mặt tuấn mỹ không biểu lộ bất cứ vẻ mặt nào, ánh mắt lạnh băng giống như núi băng ngàn năm không tan, nói không chút tình cảm:

-Nhưng ta đối với người không có chút tình yêu nam nữ nào.

Giọng nói của hắn so với gió lạnh mùa đông còn lạnh hơn vài phần, lạnh thấu xương.

Giọng nói truyền vào tai giống như một mũi tên nhọn đâm mạnh vào lòng nàng ta.

Khuôn mặt nàng ta trở nên trắng bệch, cánh tay ôm lấy hân từ phía sau run nhẹ, đau đến nỗi không nói nên lời.

Hồi lâu, nàng ta mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt đã đầy hai mắt, trước mắt chỉ có hơi nước mờ mờ, nàng ta thì thào, khóc, nói:

-Nguyệt ca ca, sao lại đối với muội tàn nhẫn như vậy?

Nàng ta thích hân như vậy, suốt bảy năm trời, sao hân lại đối với nàng ta như vậy? Rốt cuộc nàng ta không tốt chỗ nào? Nếu như là vì tỷ tỷ, hân càng không nên yêu người phụ nữ khác.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt u ám âm trầm, giọng nói lộ ra bất đắc dĩ trầm trọng:

-Cho người hy vọng không thực tế mới là tàn nhẫn lớn nhất đối với người.

Lăng Tử Lạc mím chặt đôi môi đỏ mọng, phút chốc buông hân ra, lau đi nước mắt trên mặt, từ đôi mắt sưng đỏ bắn ra cái nhìn rét lạnh:

-Huynh có thể không thích ta, nhưng ta không cho huynh có ý niệm thích người phụ nữ gọi là Nhược Minh kia!

Bị bại bởi một người kém hơn mình, cục ức này làm sao nàng ta nuốt được?

Tự tôn của nàng ta không cho phép!

Thượng Quan Nguyệt hơi nhíu mày lại, trong mắt hiện lên không kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng:

-Đây là chuyện riêng của ta, không có liên quan gì đến người.

Trong mắt Lăng Tử Lạc hiện lên phẫn nộ, hai tay nắm chặt, lạnh lùng nói:

-Không cho là không cho, một kẻ tàn hoa bại liễu thì dựa vào cái gì?

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, từ trong mắt bắn ra cái nhìn làm người ta lạnh lẽo run sợ, quát lạnh:

-Câm mồm! Ta không cho phép người vũ nhục nàng!

Lăng Tử Lạc bị ánh mắt như hàn băng của hân làm chấn động, không nhịn được rung mình, cắn môi:

-Huynh...

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt hơi tối lại, trầm giọng nói:

-Giao người ra đây, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu không đừng có trách!

Sắc mặt Lăng Tử Lạc trắng xanh, trong mắt hiện lên ghen ghét, giọng nói lạnh lùng:

-Nguyệt ca ca, đây là huynh bức ta.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt trầm ổn, chỉ thấy nàng ta quát to một tiếng:

-Người đâu!

Tiếng nói vừa dứt thì từ phía sau nàng ta xuất hiện một nhóm người mặc đồ đen thân thủ bất phàm, lạnh lùng nhìn bọn họ, giọng nói lạnh lùng:

-Nếu như không cản được, các người hãy tự xử đi!

Khuôn mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng nghiêm lại, trong mắt lạnh lẽo như hàn băng, đây là tử sĩ được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, chiêu nào xuất ra cũng ác độc, từng đao trí mạng bổ về phía hân.

Hân biết rất rõ, tử sĩ này vì hoàn thành mệnh lệnh chủ nhân nên bao vây chặt lấy hân, không chết thì không dừng.

Mặc dù vậy, bọn họ vẫn như cũ, không ngăn cản được hân.

Một tử sĩ bị hân đoạt được kiếm, trong phút chốc, tên tử sĩ kia trúng mắt thật to rồi ngã xuống, khí tuyệt tức thì.

Bên tai Thượng Quan Nguyệt vang lên tiếng đao kiếm chém vào người,.

Sau một hồi giết chóc tàn nhẫn, trên mặt đất hiện lên đầy những vũng máu tươi, giống như Tu la đang luyện dưới địa ngục, trong không khí lộ ra hơi thở chết chóc.

Lăng Tử Lạc đứng ở một bên nhìn thấy hết tất cả, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Từ sĩ từng người từng người ngã xuống, áo bào trắng của hắn, thanh kiếm lợi hại trong tay chưa từng dính vết máu nào, gương mặt vẫn lạnh lùng như trước, giống như cảnh tượng ở đây chưa từng tổn hại đến chút tôn quý nào của hắn.

Trong chốn giang hồ, những lời đồn về hắn đều là sự thật, hắn là thần y tuyệt thế cứu vô số người, nhưng lại là Tu La đẫm máu giết người không ghê tay.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt nghiêm nghị, ánh mắt sắc lạnh lẽo, thân hình nhanh như cắt, trong nháy mắt xẹt qua người nàng ta, chỉ cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi qua mặt.

Sát khí dày đặc vây chặt lấy người Lăng Tử Lạc, nàng ta nhìn hắn, thật lâu cũng không có cách nào nhúc nhích được.

Trong lòng đau khổ không ngừng, giống như chọc giận hắn, bắt Thủy Nhược Minh đến đây, đây vốn là chủ ý của Mạc Linh tỷ tỷ, nàng ta chỉ muốn gặp hắn, sao hắn lại đối với nàng ta giống như với kẻ thù vậy?

“Thịch” một tiếng, cửa bị người đá văng ra, cánh cửa bị phân thành bốn năm mảnh, tiếng động lớn làm cho Mạc Linh và Khinh Vân Nhiễm đều ngẩn ra.

Thượng Quan Nguyệt liếc mắt một cái, thấy Khinh Vân Nhiễm đang nằm trên đất, đôi mắt không khỏi nheo lại, trên mặt mơ hồ hiện lên tức giận.

Nhìn thấy người, Mạc Linh nhanh chóng đứng dậy, vẻ mặt trong khăn che hiện lên vẻ âm lãnh nhưng tiếng nói lại ôn hòa một cách thần kỳ:

-Hóa ra là Bắc Tuấn Vương, người tới đây có việc....

Đang nói giữ chừng bị hắn điểm huyệt trong không trung cắt đứt, nàng ta chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy, lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Nhìn qua cửa thấy thị vệ bên ngoài cũng bị điểm sáu huyệt đạo, trong lòng phần hận nghiêng răng ken két, bây giờ không ai đến cứu, vẫn như cũ không thể động đây, nói không nên lời.

Thượng Quan Nguyệt nhanh chóng đi tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm, ngồi xuống, trong mắt nàng hiện lên mừng rỡ, kêu khẽ:

-Thượng Quan.

Nhìn thấy hắn, trái tim nàng đột nhiên bình ổn lại, có phải nàng rất ý lại vào hắn rồi?

Thượng Quan Nguyệt cẩn thận kiểm tra xem người nàng có vết thương nào không, thấy thân thể nàng rất tốt, hoàn toàn không bị hao tổn gì mới thở phào nhẹ nhõm:

-Không bị thương là tốt rồi!

Khinh Vân Nhiễm khó khăn cử động tay, xấu hổ nói:

-Muội không cử động được.

Hắn là mê hương vẫn chưa được giải trừ hoàn toàn.

Khóe miệng Thượng Quan Nguyệt nhẹ cong lên, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng:

-Không có việc gì, ta lập tức mang nàng rời khỏi đây.

Trong tâm Khinh Vân Nhiễm cảm thấy ấm áp, âm thầm nói: “Thượng Quan Nguyệt, cảm ơn huynh”.

Lăng Tử Lạc chạy từ đầu hành lang tới.

Đúng lúc này thì Thượng Quan Nguyệt ôm Khinh Vân Nhiễm đi ra từ trong phòng.

Nhìn hắn đối với nàng giống như trân bảo, rất sợ bỗng nhiên biến mất, đáng vẻ cẩn thận che chở cho nàng, đáy lòng dấy lên đổ kỵ.

Cẩn môi, cảm tức liếc Khinh Vân Nhiễm một cái, mắng:

-Tiện nhân!

Tiếng nói vừa dứt, một vài sợi tóc vương bên tai Lăng Tử Lạc bị cắt đứt, nhẹ nhàng rơi xuống.

Từ mặt chảy xuống vài giọt máu, đau đớn truyền đến, nàng ta bịt mắt, nước mắt lại chảy xuống, oán hận nhìn hắn, khóc không thành tiếng, nói:

-Nguyệt ca ca, sao huynh có thể nhẫn tâm như vậy?

Hắn thật sự có sát khí.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lãnh đạm, ánh mắt trong sáng nhưng lạnh lùng như băng, liếc mắt nhìn nàng ta một cái, lạnh giọng cảnh cáo:

-Từ Lạc, ta hy vọng đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nếu như vì mối quan hệ với ta mà người ra tay với nàng lần nữa, ta nhất định không giống hôm nay tha thứ cho người dễ dàng như vậy.

Nói xong không chút lưu tình xoay người rời đi.

Lăng Từ Lạc nhìn bóng lưng rời đi dứt khoát của hắn, tiến lên kéo lấy áo hắn, nói:

-Nguyệt ca ca, đừng đi, muội với huynh chỉ là hiểu lầm, huynh tha thứ cho muội có được không?

Thượng Quan Nguyệt nhú mày, nàng ta rất ngang ngạnh, nếu không giáo huấn cho tốt sẽ làm nàng ta càng si tâm vọng tưởng, hắn không đáp lại, dưới chân thi lực, nhanh chóng nhảy lên không trung, biến mất trước mắt Lăng Từ Lạc.

Ngực Lăng Từ Lạc co rút đau đớn, cho dù đã cử ra hết toàn bộ thị vệ và tử sĩ cũng không giữ chân hắn được, bất kể là tâm hay con người hắn cũng vậy!

Khinh Vân Nhiễm nhìn qua bà vai Thượng Quan Nguyệt thấy Thất công chúa đang rơi lệ, đột nhiên cảm giác nàng ta có chút đáng thương, nhưng những người đáng thương mới thường ghi hận.

Chỉ vì muốn gặp một người mà bắt nàng đến đây, quả thật là cực kỳ ngang ngạnh.

Liếc mắt nhìn gương mặt một bên không tỳ vết của Thượng Quan Nguyệt, nàng không khỏi sinh ra vài phần cảm tình, có lẽ tuy phương thức của hắn vô tình, nhưng lại đúng!

Nếu không thể yêu đối phương, thì một đao chém dứt hy vọng còn hơn là phải yêu trong đau khổ, vô vọng.

Tình yêu khắc sâu đối với phụ nữ, hoặc là ít hoặc là nhiều, đều phải nếm mùi vị đau khổ, đây là quá trình không thể tránh khỏi, nàng không khỏi than nhẹ, cả đời nữ tử truân chuyên, tất cả chỉ vì tình yêu mà thôi.

Vì Hoán nhi, cả tâm và lực nàng đã sớm tiêu tụy, đau khổ rồi.

Thượng Quan Nguyệt nghe được tiếng thở dài vang bên tai, khó hiểu, hỏi:

-Tại sao lại thở dài?

Khinh Vân Nhiễm trầm giọng, nói:

-Thượng Quan, hình như hôm nay huynh hơi khác so với mọi ngày.

Đôi mắt sáng của Thượng Quan Nguyệt chớp động, thản nhiên nói:

-Không giống chỗ nào?

Khinh Vân Nhiễm cup mắt xuống, trầm giọng nói:

-Lần đầu tiên muội thấy huynh lạnh lùng đến vậy.

Trong lòng nàng hắn giống như tiền vậy, nhưng hình tượng lúc này lại khác xa so với tưởng tượng của nàng.

Đôi mắt đen của Thượng Quan Nguyệt trở nên u ám thâm trầm, trầm mặc một lúc, thản nhiên nói:

-Ta cũng không tình tái, chỉ là tâm tư vẫn lương thiện thôi.

Hôm nay chính xác hắn đã hành động theo cảm tính, thân là Hoàng tử, đầu tiên là phải học che giấu tâm tình thật của mình, tiếp theo là phải không chế bản thân thật tốt.

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm hơi cong lên, lơ đãng nghiêng đầu, cái trán khẽ lướt qua môi hắn, cảm giác thấy lạnh lẽo, có mềm mại, gương mặt nàng phút chốc ửng đỏ, bên tai đỏ chót, tần suất trống ngực cũng từ từ nhanh dần.

Hai người cũng ần ý lựa chọn im lặng, gió thổi vù vù bên tai, vài thứ từ từ biến mất.

*

Khóe miệng Mạc Linh nở một nụ cười lạnh, nhẹ giọng an ủi:

-Tử Lạc, đừng khóc nữa.

Nàng ta vốn là con gái nhỏ nhất của Tây Giác Vương, luôn luôn được sủng ái, mặc dù hơi ngang ngạnh nhưng bản tính đơn thuần, lợi dụng nàng ta để trả thù cực kỳ thích hợp.

Lăng Tử Lạc cắn môi, đổ kỵ trong mắt biến thành hận ý thấu xương:

-Mạc Linh tỷ tỷ, muội không cam lòng...

Mạc Linh cười cười, an ủi:

-Muội vẫn còn cơ hội, đừng quên, dù sao thì Bắc Tuấn Vương cũng là Hoàng tử, với thân phận của nữ tử đó nhất định bọn họ sẽ không có kết quả. Nếu tước vị của muội không dưới nàng ta, có rất nhiều cách để làm nàng ta bỏ cuộc, cần gì phải vội vàng?

Lăng Tử Lạc nghe được lời nói của nàng ta, đôi mắt sáng lên, khóe miệng cười lạnh:

-Tỷ nói không sai!

Nước Bắc Thần tuyệt đối không sắc phong cho nàng ấy.

-Mạc Linh tỷ, tỷ nói xem muội nên làm như thế nào?

Đôi mắt Mạc Linh tối lại, cười lãnh đạm, nói:

-Cách hành hạ tâm hần nhất chính là giết người phụ nữ mà hần yêu, đã chết thì sẽ làm hần đau khổ, nhưng tâm hần sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, muội đâu không lại với người chết, vậy chỉ còn cách để bọn họ sinh ra hiểu lầm, vĩnh viễn không thể tha thứ, làm cho trái tim chết hần!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Khó khăn mới được như vậy

Nam tử lẳng lặng ngồi ở trong phòng, quanh người tỏa ra áp lực làm người khác không thể thờ nổi.

Mây hần nhúu chặt, thái độ lạnh lùng như băng, trong mắt tràn đầy cô đơn và đau đớn, lộ rõ bi thương.

Lúc này có một thị vệ tiến vào, quỳ xuống, chắp tay bẩm báo:

-Vương gia, chuyện người muốn thuộc hạ điều tra đã có chút manh mối rồi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lợi hại của Tiêu Thần Hiên sắc nhọn, chậm rãi quay xe lẩn, nhìn người thị vệ đó chăm chăm, đôi môi khẽ nói một chữ:

-Nói!

Thị vệ cúi đầu, cung kính nói:

-Hồi bẩm Vương gia, nữ tử đó đã lập gia đình, phu quân qua đời sớm, có một con, ba tuổi, tên là Hoán nhi, mắc bệnh nan y, được Thượng Quan thần y điều trị.

Nghe được thị vệ nói, đôi mắt Tiêu Thần Hiên càng thêm u ám, tay bắt giác nắm chặt.

Đứa bé kia mắc bệnh nan y! Khó trách ngày đó nàng rơi bởi không biết làm sao, ánh mắt như sắp hồng, chỉ có điều hần không ngờ đó là Thượng Quan Nguyệt không phải phụ thân của đứa bé đó!

-Phu quân nàng là ai, điều tra được chưa?

-Theo thuộc hạ biết thì đó là một nam tử bình thường người Nam Dục! Đứa bé là con hần ta.

Giương mặt Tiêu Thần Hiên nghiêm trọng, đây đều là nói dối, nếu như Thủy Nhược Minh kia là Kinh Vân Nhiễm thì đứa bé kia có phải con hần không?

Trong lòng cười lạnh tự giễu, sao có thể đây?

Thị vệ thấy hần nhúu mày trầm tư, hồi lâu không đáp lại, trầm giọng kêu lên:

-Vương gia...?

Tiêu Thần Hiên phục hồi lại tinh thần, trong mắt hiện lên phức tạp, lạnh lùng nói:

-Người tiếp tục điều tra, nếu như có tin gì mới lập tức hồi báo, giờ thì lui xuống đi!

-Thuộc hạ tuân lệnh!

Thị vệ đứng dậy lui ra, đóng cửa phòng vào.

Tiêu Thần Hiên mím chặt môi, nhìn đôi chân vô lực của chính mình, đôi mắt đen đột nhiên chùng xuống âm đạm, trong lòng dâng lên không cam lòng mãnh liệt.

Hắn nhất định phải nghĩ cách chứng minh thân phận mình với nàng.

*

Thượng Quan Nguyệt ôm Kinh Vân Nhiễm, trên đường dùng khinh công bay rất nhanh trở về Minh Vân sơn trang.

Kinh Vân Nhiễm lo lắng cho Hoán nhi, Thượng Quan Nguyệt giải huyết cho nàng liền vội vàng vàng tới Văn Vân uyển.

Trần nhi vừa đi ra từ trong phòng, thấy Kinh Vân Nhiễm bình an vô sự, khẽ cười, nói:

-Cô nương, người đã trở về!

Kinh Vân Nhiễm đang có mối bận tâm khác, trầm giọng hỏi:

-Trần nhi, Hoán nhi thế nào rồi?

Trần nhi khẽ nhún mày, thấp giọng nói:

-Cô nương yên tâm, tiểu công tử không có việc gì, chỉ là buổi sáng tỉnh dậy không thấy cô nương nên không chịu ăn gì, người mau vào xem!

Vừa vào cửa thì đã thấy Hoán nhi đứng mong ngóng, đáng vẻ vô cùng đáng thương, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi tới, đôi mắt liền sáng ngời, nói khẽ:

-Mẫu thân, người đi đâu đấy?

Kinh Vân Nhiễm vội vàng ngồi xuống bên giường, xoa lên gương mặt nhỏ nhắn của bé, áy náy nói:

-Xin lỗi Hoán nhi, mẫu thân và Thượng Quan thúc thúc có việc phải đi, sao không chịu ăn cơm?

Hoán nhi nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói:

-Hoán nhi muốn chờ mẫu thân cùng ăn.

Trần nhi bụng chầu nước đi vào, nói với Kinh Vân Nhiễm

-Cô nương, hôm nay tinh thần của tiểu công tử rất tốt, chắc qua mấy ngày nữa sẽ bình phục!

Nàng nhẹ thở dài, bé trai đáng yêu thông minh này ai có thể nhẫn tâm nhìn bé phải chịu hành hạ vì ốm đau, lại mắc phải căn bệnh nan y này, ông trời thật là không có mắt!

Kinh Vân Nhiễm cười có chút gượng ép, mặc dù sau khi được Thượng Quan Nguyệt chăm cứu, quả thật làm cho tinh thần bé tốt hơn rất nhiều nhưng nàng biết rõ đây chỉ là ổn định nhất thời, nếu không có kỹ thuật khoa học hiện đại để ghép tủy thì bệnh của Hoán nhi không cách nào chữa khỏi được.

Lúc này Thượng Quan Nguyệt một thân y phục trắng xuất hiện ở cửa, Hoán nhi liếc mắt một cái thấy bóng dáng hần, cao hứng kêu lên:

-Thượng Quan thúc thúc!

Thượng Quan Nguyệt đi vào, bắt mạch cho Hoán nhi, mắt tối đi nhưng sau đó che giấu, cười nói:

-Nếu như thân thể Hoán nhi không thoải mái cứ nói cho Thượng Quan thúc thúc!

Hoán nhi cười khẽ, gương mặt hiện đôi má lúm đồng tiền:

-Hoán nhi tốt hơn nhiều rồi!

Nói xong, bụng kêu lêu òn ọt.

Nghe tiếng, Kinh Vân Nhiễm nở nụ cười tươi, gương mặt nhỏ nhắn của Hoán nhi đỏ bừng vì xấu hổ, nàng quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Nguyệt, dịu dàng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, dùng bữa luôn nhé!

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt thoải mái, cười nhẹ, nói:

-Được.

Một bàn đầy những món ăn ngon thơm phức làm cho bụng người ta đói mà kêu vang lên.

Thượng Quan Nguyệt lấy một miếng cá gỡ xương ra, gấp vào trong bát của Hoán nhi, mỉm cười.

Khóe miệng Kinh Vân Nhiễm nhẹ cong lên, nói:

-Phiền huynh rồi!

Thượng Quan Nguyệt liếc mắt nhìn Hoán nhi một cái, đôi mắt lạnh lùng nhưng trong sáng hiện lên chút ấm áp, trầm giọng nói:

-Không có gì!

Kinh Vân Nhiễm thấy vậy, khóe miệng không khỏi cười tươi.

Một lúc sau Thượng Quan Nguyệt buông bát xuống, tiếng nói ấm áp:

-Kinh nhi, dùng bữa xong nàng đưa Hoán nhi đi lại quanh đây đi, cả ngày buồn bực trong phòng cũng không tốt cho cơ thể.

Hoán nhi vừa nghe vậy hai mắt đã sáng rực lên:

-Thượng Quan thúc thúc, cháu có thể ra ngoài sao?

Kinh Vân Nhiễm biết gần đây bé hay buồn chán, mặc dù trước kia cơ thể yếu ớt bệnh tật nhưng tinh thần tốt có thể dẫn bé ra ngoài chơi, từ khi mắc bệnh máu trắng đến giờ bé không được ra ngoài chơi với chúng bạn cùng lứa tuổi.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt gần như trong suốt của bé, trong lòng bỗng lo lắng, nhíu mày hỏi:

-Thế trạng con như vậy có thể ra ngoài chứ?

Thượng Quan Nguyệt vuốt cằm, thản nhiên nói:

-Không sao đâu, cứ để con vui chơi đi!

Kinh Vân Nhiễm gật đầu, hiểu rõ ý tứ của chàng, vừa nghĩ đến mạng Hoán nhi chỉ có ngần ngừ mấy tháng nữa thôi, tuyệt vọng và bi thương ập vào trong lòng, đau đớn sắc nhọn truyền từ ngực tới toàn thân.

Cơm nước xong, Thượng Quan Nguyệt có việc gấp phải ra khỏi phủ, Kinh Vân Nhiễm ôm Hoán nhi tản bộ trong Lâm viên, Hoán nhi ba tuổi so với khi hai tuổi còn nhẹ hơn, nàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn yếu ớt, trong lòng cảm thấy bi thương.

-Mẫu thân, người thơm quá!

Tiếng nói non nớt dễ nghe đột nhiên vang lên, cái đầu nhỏ dựa sát vào lòng nàng, trên người mang theo mùi thơm của thuốc.

-Hoán nhi, đừng làm mẫu thân buồn cười nữa.

Kinh Vân Nhiễm cười rộ lên, nhìn dáng vẻ đáng yêu của bé, không nhịn được hôn lên gương mặt bé một cái.

-Mẫu thân, những đứa trẻ khác đều có cha, tại sao Hoán nhi lại không có?

Hoán nhi đột nhiên nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi.

-Hoán nhi được nhiên là có cha!

Nụ cười của Kinh Vân Nhiễm cứng đờ, trong ngực dâng lên chua xót.

-Vậy tại sao phụ thân không đến thăm con, lúc Hoán nhi bị bệnh rất muốn phụ thân ôm một cái.

Hoán nhi rầu rĩ nói.

Khinh Vân Nhiễm day day cái mũi đag chua xót, trong lòng âm thầm xin lỗi.

-Tại sao Thượng Quan thúc thúc không phải phụ thân của Hoán nhi?

Gương mặt Hoán nhi lộ rõ, đôi mắt to sáng ngời dần dần âm đạm.

Ngực Khinh Vân Nhiễm chấn động, không nói nên lời, Thượng Quan Nguyệt là một nam tử rất tốt. chỉ là bọn họ không xứng với nhau, chẳng đáng giá có được một nữ tử tốt hơn.

Nữ tử gọi là Mạc Linh kia gọi chàng là Bắc Tuấn Vương, hẳn chàng có một quá khứ mà nàng không biết, chàng chưa từng mở rộng lòng mình với nàng, nàng cũng vậy.

Hoán nhi thấy nàng thần thò, gọi khẽ một tiếng:

-Mẫu thân, người làm sao vậy?

Khinh Vân Nhiễm nén chua xót trong lòng, nhẹ nhàng xoa đầu Hoán nhi, khẽ nói:

-Không có gì, đều là mẫu thân không tốt, cha con, người....

Nói hán đã chết rồi, không thể nói được, nàng không đành lòng phá vỡ hy vọng của Hoán nhi, mắt chớp một cái đã có cảm giác uơu ước.

Hoán nhi thấy đáng về đau thương của nàng thì gương mặt nhỏ nhăn nhăn lại, vội vàng nói:

-Mẫu thân, Hoán nhi không nên hỏi về phụ thân, Hoán nhi chỉ cần mẫu thân là được rồi!

Khinh Vân Nhiễm vui mừng nhìn con mình, tâm lý càng thêm áy náy, nàng biết, Hoán nhi muốn phụ thân, nhưng nàng không thể cho bé được!

Lúc này Trần nhi đi tới:

-Cô nương, có một bức thư cho người!

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, trong lòng sinh ra vài phần nghi hoặc, người nào viết thư cho nàng đây.

-Đưa cho ta!

Trần nhi nói:

-Đề nô tỳ bề tiểu công tử!

Khinh Vân Nhiễm đưa Hoán nhi cho Trần nhi bế, cầm lấy lá thư, thấy bút tích trên phong thư, trái tim khẽ rung lên, mở ra rất nhanh, lấy bức thư, vài chữ ngắn ngủi làm nàng mừng rỡ không thôi.

Nhị ca đã tỉnh dậy, hẹn nàng đến gặp lúc xế chiều tại khách điểm Quân Duyệt.

Nhìn Hoán nhi trong lòng Trần nhi, trong lòng nàng có chút do dự, có nên mang theo Hoán nhi đi để nhị ca gặp mặt bé không, trong đầu cân nhắc, quyết định không đưa con đi theo, tương đối thỏa đáng.

Khinh Vân Nhiễm thờ dài, nói:

-Trần nhi, ta có việc phải đi ra ngoài một lúc. Phiên người chăm sóc Hoán nhi, buổi tối ta sẽ quay về.

Trần nhi cười đáp:

-Cô nương cứ yên tâm, nô tỳ sẽ chăm sóc tiểu công tử thật tốt!

Khinh Vân Nhiễm ở trong phòng trang điểm một lúc, nhìn khuôn mặt trong gương vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, chỉ có cặp mắt trong suốt như nước kia là không thay đổi, nhị ca có thể nhận ra nàng sao?

Năm năm đã không gặp, từ lâu đã cảnh còn nhưng người mất.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, nàng ngồi xe ngựa đi tới khách điểm Quân Duyệt, vừa vào cửa, tiểu nhị vội vàng niềm nở tiếp đón:

-Cô nương, nghỉ ngơi hay ở trọ?

Khinh Vân Nhiễm nhìn không chớp mắt, thần nhiên nói:

-Ta hẹn bằng hữu ở đây, ở phòng Tự Thiên!

-Xin hỏi cô nương họ gì?

Tiểu nhị cười nịnh nọt.

-Ta họ Thủy.

Khinh Vân Nhiễm trầm giọng nói.

-Hóa ra là Thủy cô nương, xin mời đi theo tiểu nhân, vị khách quan trên lầu chờ đã lâu!

Giọng nói tiểu nhị cung kính.

Đi theo tiểu nhị lên lầu, đi lên phòng Tự Thiên, tiểu nhị đẩy cửa ra, Khinh Vân Nhiễm đi vào trong phòng, thấy trong phòng hình như không có ai, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Tiểu nhị cúi đầu, vội vàng nói:

-Cô nương không còn việc gì nữa, tiểu nhân xin lui trước!

Nói xong vội vàng đóng cửa lui ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm đang vuốt tay định thưởng tiền, đi nhanh như vậy cả tiền thưởng cũng bỏ sao?

Bỗng nhiên quay đầu, đụng phải một đôi mắt u ám. Bốn mắt nhìn nhau, khi thấy rõ dáng vẻ của đối phương, nàng không nhận được, cả người lạnh run.

Nam nhân trước mắt làm nàng theo tiềm thức lui về sau vài bước, xoay người muốn trốn thì hai tay kéo cửa, muốn mở cửa ra, nhưng người ở bên ngoài đã khóa cửa kín lại.

Giọng nói Tiêu Thần Hiên trong nhưng lạnh lùng vang lên từ sau lưng:

-Khinh Vân Nhiễm, nàng trốn không thoát đâu!

Khinh Vân Nhiễm nhú mày quay đầu, nhìn đối phương đi xe lăn đến trước mặt nàng, không thể nói được gì, cả người như bị thất chặt lại.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn hắn, thần nhiên nói:

-Vương gia lại gọi sai người rồi!

Tiêu Thần Hiên chậm rãi đến gần nàng, nhìn kỹ biến hóa trên gương mặt:

-Tôi bây giờ còn chưa chịu thừa nhận mình là Khinh Vân Nhiễm!

Khinh Vân Nhiễm không chịu bỏ cuộc, ánh mắt mang theo lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau, nàng cười lãnh đạm:

-Cho dù ta là Khinh Vân Nhiễm thì sao, bây giờ biến thành dáng vẻ này chỉ sợ cha mẹ cũng đã không nhận ra rồi, ta bây giờ là Thủy Nhược Minh, không hề có quan hệ gì với Vương gia!

Chuyện đã tới nước này nàng có phủ nhận cũng không được gì, chỉ là không ngờ ngay cả chữ viết của nhị ca hắn cũng bắt chước được.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên đắc ý, lớn tiếng tuyên bố:

-Chỉ cần ta không viết hưu thư thì nàng vĩnh viễn là Vương phi của ta!

Khinh Vân Nhiễm không khỏi cười lạnh:

-Kỳ thật có hưu thư hay không đối với ta mà nói cũng chẳng quan trọng!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên chợt tối đi, trong mắt hiện lên lạnh lẽo:

-Vậy Hoán nhi không có quan hệ gì với ta sao?

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, tên hèn hạ này dám điều tra nàng, nàng hít sâu, dần dần bình tĩnh trở lại:

-Ta nghĩ là Vương gia nhầm rồi, Hoán nhi không phải con của người!

Nghe vậy trong lòng Tiêu Thần Hiên căng thẳng, dạ dày bỗng thấy khó chịu, đôi mắt đen tối lại, hỏi:

-Vậy nàng có dám lấy máu nhận thân không?

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, lấy máu nhận thân, nhận rồi thì sao? Cho dù hần có biết đứa con đó là của hần, hần sẽ thế nào? Hần sẽ chết thay Hoán nhi sao?

Tiêu Thần Hiên thấy nàng không đáp lời, trong lòng có chút cao hứng, khóe miệng khẽ cong lên, cánh tay duỗi dài ra, ôm chặt lấy cái eo nhỏ của nàng. Khinh Vân Nhiễm nhũn chặt mày, tay giơ ra chuẩn bị cho hần một cái tát thì đã bị nắm chặt lại.

Hần hơi nhíu mày:

-Lại muốn đánh Bồn Vương, nàng thật to gan!

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm là hàn băng, lạnh lùng nói:

-Vương gia không tôn trọng ta, ta cần gì để lại mặt mũi cho người!

Tiêu Thần Hiên chăm chú nhìn đôi mắt nàng, đôi mắt trong suốt dịu dàng, xinh đẹp, giống như nước chảy róc rách giữa khe núi, trong sáng không lẫn chút tạp chất nào.

Từ đôi mắt sáng đó hần có nhìn thấy đáng về mình một cách mơ hồ.

Khóe môi hần hơi cong lên, trong mắt chớp động:

-Ta chỉ biết là nàng là nữ nhân của ta, chạm vào nàng là chuyện dĩ nhiên!

Khinh Vân Nhiễm cười lạnh, nói:

-Tiêu Thần Hiên, bốn năm rồi, ngươi vẫn không thay đổi! Vẫn hung hãn cướp đoạt, cho tới bây giờ cũng không nghĩ cho người khác?

Tiêu Thần Hiên bắt được hai tay nàng đang cố gắng giãy dụa, áp gương mặt nhỏ nhắn vào gần mình:

-Người phụ nữ ta thích, dựa vào cái gì mà bảo ta chấp tay dâng cho kẻ khác?

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, hần nói cái gì, thích nàng? Thật sự là hoang đường, nếu như thích nàng, tại sao lại tàn nhẫn với nàng như vậy, không tin tưởng nàng, cũng không tôn trọng nàng!

Ánh mắt nàng khinh miệt, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi căn bản không phải thích ta, ngươi chỉ là không cam lòng, ta không giống các nữ tử khác, vì quyền thế của ngươi mà thần phục, làm mất đi cao ngạo tự tôn của ngươi, ngươi chỉ muốn chinh phục ta, làm cho ta phải khuất phục....

-Nàng không tin?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lần đầu tiên trong cuộc đời hần để lộ trái tim mình, nhưng đối lại lại được ánh mắt khinh thường của nàng, hần có cảm giác rất khó tả, lửa giận không thể át được mà bùng lên dữ dội.

-Tiêu Thần Hiên, buông ra!

Đôi mày thanh tú của Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt, phẫn nộ quát.

-Bất kể nàng có nói gì ta cũng không buông nàng ra nữa đâu!

Tiêu Thần Hiên không kiềm chế được lửa giận trong lòng, một tay ôm chặt lấy thắt lưng nàng, giữ nàng ngồi chặt ở trên đùi mình.

-Ngươi không có lý gì cả!

Khinh Vân Nhiễm xấu hổ và tức giận, há miệng cắn cánh tay hần, máu tươi đỏ chót thấm ướt cổ áo đen của hần, trong miệng đầy mùi máu tươi.

-Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, có cắn bao nhiêu lần ta cũng không sao cả!

Khóe miệng Tiêu Thần Hiên nở một nụ cười khổ, đau đớn trên người căn bản không bằng tới một phần vạn đau đớn trong lòng, đau khổ như vậy được ném một lần là quá đủ rồi!

- Tại sao không thể buông tha cho ta?

Kinh Vân Nhiễm thả lỏng hàm răng, đôi mắt đẹp mở lớn, không thể tin được, nam nhân trước mắt vốn là Hiền Vương lãnh huyết tàn bạo trong trí nhớ nàng.

Tiêu Thần Hiền vô cùng nhượng bộ, cầu xin:

- Vân Nhiễm, theo ta quay về Đông Kỳ đi, ta đồng ý với nàng, cho dù Hoán nhi là con của ai, ta đều coi như con mình!

Hoán nhi...

Hắn nói làm Kinh Vân Nhiễm đột nhiên bình tĩnh, sao nàng có thể quên? Nam nhân này chính là thủ phạm hại Hoán nhi, làm sao nàng quên được?

Nàng lắc đầu cười lạnh, trong mắt hiện lên lạnh lùng:

- Không, ta không cần!

Trong mắt Tiêu Thần Hiền hiện lên phần nộ rồi bời, đau khổ kêu lên:

- Tại sao ngay cả một cơ hội cũng không chịu cho ta?

Thấy hắn như sắp bộc phát, giọng nói Kinh Vân Nhiễm nhẹ đi:

- Tiêu Thần Hiền, chúng ta khó khăn lắm mới được thế này, tại sao không bình tĩnh lại,, quên hết tất cả, ta không hề oán hận ngươi, ngươi cũng đừng dây mơ rễ má gì với ta, không tốt sao?

Cả người Tiêu Thần Hiền ngẩn ra, trong mắt nổi lên tia máu đỏ đậm, lạnh lùng cự tuyệt:

- Không! Cho dù nàng căm ghét ta, căm hận ta, ta cũng giữ nàng ở bên mình, người nào cũng không thể cướp đi!

Phút chốc hắn dùng lực cổ định chặt đầu nàng, hôn nàng một cách điên cuồng, hương vị nam tính nồng đậm len lỏi vào miệng nàng, nàng phần nộ, khó xử, ra sức cự tuyệt, có chết cũng không chịu mở miệng.

Nàng cố gắng giãy dụa, hai táng đánh loạn, bị hắn giữ chặt lấy, sức lực từ hai tay hắn hình như không lui bước chút nào, vẫn mạnh mẽ như trước.

Bàn tay phải to lớn của hắn chạm đến trước ngực nàng, nàng vừa kinh ngạc, vừa xấu hổ phần nộ. Thừa dịp này cái lưỡi linh hoạt của hắn chui vào miệng nàng, bá đạo cuồng dã mà hút lấy, thả chết vẫn gấn bó dây dụa.

Hắn hôn một cách mãnh liệt, triền miên mang theo ngọn lửa điên cuồng đốt cháy hết tất cả, không thể thở nổi, toàn thân cảm thấy xấu hổ, tức giận mà run rẩy, nàng phần nộ lên gỏi, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn....

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Dây dưa đến chết

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Hiền lạnh lẽo, u ám như hồ nước lạnh, trong mắt đầy kinh hãi, lửa giận làm nghiêng trời lệch đất, mãnh liệt dâng trào, đôi môi mím chặt thành một đường, cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt một cách khác thường, giống như giấu đi đau đớn vô lực và tuyệt vọng.

Nhìn tuyệt vọng và phần nộ trong mắt hắn, Kinh Vân Nhiễm không kìm được mà hít phải một ngụm khí lạnh, Tiêu Thần Hiền như vậy, quá mức ác độc, vô tình, sự cố chấp của hắn làm cho hắn tàn bạo, điên cuồng, sức mạnh của hắn đủ để phá hủy nàng.

Lần trước tránh được hắn là nhờ sự che chở của Thượng Quan Nguyệt, ở lại son trang, lý do duy nhất là vì Hoán nhi bất hạnh.... Nàng phải rời khỏi son trang, rời khỏi Thượng Quan Nguyệt... Trốn tránh nam nhân này thế nào đây?

Tiêu Thần Hiền hít mắt lại, lạnh lùng nói:

- Nàng nghe rõ cho ta, nàng, ta cả đời cũng không buông tay, đừng vọng tưởng chạy thoát khỏi tay ta, ta sẽ dây dưa với nàng vĩnh viễn, cả cuộc đời này, nàng cũng đừng mơ tưởng rời khỏi ta!

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, trong đôi mắt đen đầy đau khổ và tuyệt vọng, làm cho người ta tan nát cõi lòng, nàng gặt gao cắn môi, không cho tình cảm bị thương của mình lộ ra ngoài, khóe miệng nở một cười, giọng nói lạnh lùng như đâm thủng tai hắn:

-Tiêu Thần Hiền, người vừa ích kỷ lại vừa tàn nhẫn, chưa bao giờ bận tâm cảm nhận của người khác, chỉ mạnh mẽ, hung hãn cướp đoạt, cố tình giữ lấy, lấy lý do là thích mà tổn thương người ta, nếu thật lòng thích một người thì sẽ không làm cho người đó khổ sở vậy!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiền vô cùng tái nhợt, tức giận tích tụ trong mắt như sắp bùng nổ, ánh mắt lạnh lẽo như có độc, thân thể run lên nhè nhẹ, kiên nhẫn làm tâm đầu óc, khóe môi bỗng nở nụ cười tàn nhẫn, giống như người mới bước ra từ địa ngục.

-Nàng kháng cự ta như vậy có phải là đã yêu Thượng Quan Nguyệt không?

Ngục Kinh Vân Nhiễm bị chấn động mạnh, câu hỏi của hắn làm trong lòng nàng nổi lên sóng lớn cuộn cuộn, nàng nghĩ muốn phủ nhận nhưng trong đầu đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, sao không nhân chuyện này chấm dứt ý nghĩ của hắn.

Khóe môi nàng nở nụ cười, dịu dàng nói:

-Đúng thế, ta yêu chàng! Bốn năm qua, chàng rất nỗ lực với Hoán nhi, đối với ta rất tốt, làm ta không thể chùn bước mà yêu chàng!

Nghe vậy, Tiêu Thần Hiền gắt gao nhìn nàng chăm chăm, muốn tìm dấu vết của sự dối trá trong mắt nàng, không, nàng thật sự yêu nam nhân kia!

Nhất thời cổ họng như bị ai dùng thứ sắc nhọn đâm mạnh vào, ghen tuông trong lòng và bị ai nòng đâm đánh mạnh hất một cái, thân thể hắn run rẩy dữ dội, máu trong người sôi lên, cuồng nộ hét to, đem tất cả mọi thứ trên bàn gạt hết xuống dưới đất, ấm trà, chén trà vỡ nát đầy mặt đất, phát ra những tiếng động lớn.

Hắn gục đầu xuống, giấu đi nước ở trong mắt.

Kinh Vân Nhiễm kinh hãi trợn mắt, sau khi giây dựa, thân thể lùi về phía sau mấy bước, kinh ngạc nhìn hắn. Nam nhân vừa điên cuồng, bá đạo lại cố chấp hóa ra cũng biết đau lòng, cũng cảm thấy đau khổ, hắn thật sự có tình với nàng sao?

Trong lòng không khỏi cười lạnh, thật sự rất đáng giễu cợt, lúc này bọn họ như đã đổi chỗ cho nhau, mình biến thành người đi ngược, điểm khác chính là, hắn tự hành hạ thân xác hắn, còn nàng thì hành hạ trái tim hắn.

Nhưng nàng không hề vui vẻ chút nào, trả thù hắn, hành hạ hắn rồi thì mạng của Hoán nhi cũng không cứu được, đây là báo ứng?!

Nàng biết rất rõ, tình yêu vốn là con dao 2 lưỡi, cố gắng giữ trái tim của chính mình, chỉ vì Hoán nhi, người thân huyết mạch tương liên với nàng, chỉ vì bé mà đau đớn.

Tình yêu, đối với nàng mà nói chỉ là thứ gì đó quá xa xỉ, lại không thực tế.

Tiêu Thần Hiền không khống chế được thân thể đang run rẩy của mình, miệng cười lạnh lẽo, giống như tiếng quỷ khóc làm nàng chấn động.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt Kinh Vân Nhiễm, trong mắt không hề có chút dịu dàng, thần thái lạnh lùng xa cách, cũng giống năm đó.

Không khí giữa hai người ngày càng hẹp lại, càng ngày càng khó thở.

Kinh Vân Nhiễm mở to mắt, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói:

-Vương gia, tốt nhất là người mau thả ta đi, ngoài khách điểm còn có người của Minh Văn sơn trang, nếu ta không đi từ phòng này ra ngoài, người nói xem sẽ có hậu quả gì?

Ngụ ý, nếu hắn không chịu để nàng đi, một lúc sau người ở bên ngoài nhất định nhìn ra điều bất thường, nếu Thượng Quan Nguyệt biết được chuyện này tuyệt đối không ngồi im mà mặc kệ.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền tối đi, di chuyển xe lăn rất nhanh tới gần nàng, đôi mắt nàng sợ hãi, lui một bước về sau, bị dồn tới góc tường, đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé trắng muốt, mềm mại của nàng, giọng nói rét lạnh như băng:

-Nàng nghĩ rằng ta sợ Thượng Quan Nguyệt? Nàng cho rằng ta sẽ để tên đánh xe kia còn sống mà rời đi?

Kinh Vân Nhiễm không hề phòng, rung mình một cái, nàng làm liên lụy tới người vô tội, cắn chặt hàm răng vì tức giận hắn, vì giữ nàng mà dĩ nhiên giết người vô tội, lạnh giọng nói:

-Người không được hại người đó!

Tiêu Thần Hiền đột nhiên cười, tay vuốt nhẹ lên má nàng:

-Nếu nàng chịu nghe lời ta, có lẽ ta sẽ nể mặt nàng mà tha cho hắn!

Trong mắt Kinh Vân Nhiễm chớp động, tâm tình phấn nộ, dùng sức gạt tay hắn ra, giọng nói lạnh lùng:

-Người không có quyền giam ta!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối dần, giọng nói âm trầm

-Bây giờ Thượng Quan Nguyệt thân mình lo còn chưa xong, đừng vọng tưởng hần sẽ đến cứu nàng!

Thượng Quan Nguyệt tuy là hoàng thân Bắc Thần nhưng mẫu phi của hần xuất thân hèn kém, chỉ có dung mạo khuynh quốc khuynh thành mới được vua Bắc Thần yêu thích, sủng ái nhất trong lục cung, nhưng trong hậu cung sao có thể tồn tại, mẫu phi hần bị giết hại, bị trúng hàn độc “Băng ngưng vô ngân”, không có thuốc chữa, sau khi sinh Thượng Quan Nguyệt thì băng huyết mà chết. Vua Bắc Thần vì bảo toàn tính mạng của hần, sau khi sinh liền đưa hần ra ngoài cung. Nhưng đại ca của hần là Thái tử Thượng Quan Trịnh vẫn kiên trì dè hần, nhìn ra hần là đại họa, bất đắc dĩ không diệt trừ được hần, vì muốn khống chế hần, âm thầm bố trí, đầu tiên là thành thân với nữ nhân hần yêu mến, lợi dụng nữ nhân đó để hãm hại hần.

Thượng Quan Nguyệt thông minh như vậy sao không biết rõ ngọn nguồn, nhưng vì bảo toàn tính mạng của nữ tử hần yêu mến không thể không rời khỏi Bắc Thần.

Chuyện của hần trong tiệc rượu tại nước Nam Dục đã sớm truyền đến tai Thượng Quan Trịnh, bây giờ Thượng Quan Nguyệt đang phải ứng phó với hần ta, làm gì có sức để bận tâm tới nàng?

Đôi mắt đẹp của Tiêu Thần Hiên tối lại, trong mắt là sự tàn nhẫn vô tình và cuồng nộ, lạnh lùng nhìn nàng:

-Ta sẽ giết hần, để xem nàng yêu người chết như thế nào?

Đôi mắt đẹp của Kinh Vân Nhiễm trừng lớn, cả người run rẩy, lạnh lùng nói:

-Cho dù chàng có chết, vĩnh viễn ta cũng không yêu người!

Tiêu Thần Hiên tuyên bố đầy bá đạo:

-Ta sẽ làm nàng yêu ta!

Nói xong nâng tay phong bế huyết đạo của nàng, đôi mắt Kinh Vân Nhiễm ngậy ra, cả người không thể động đậy, tức giận trừng mắt nhìn hần.

Thấy hần móc từ trong người ra một cái lọ, đổ từ lọ đó ra một viên thuốc.

Cánh tay hần duỗi dài ra, ôm lấy eo nàng, hần xoay người về phía trước, trừng mắt nhìn cặp mắt đẹp đó, ấn viên thuốc vào đôi môi đỏ mọng.

Hần hôn, rất bá đạo, mút mút, cố ý mang chút khiêu khích, đầu lưỡi đưa viên thuốc vào trong miệng nàng, đợi tới khi nàng nuốt vào mới giải huyết đạo cho nàng.

Vừa được tự do, Kinh Vân Nhiễm móc tay vào họng, tức giận không thể át kêu lên:

-Người cho ta ăn thứ gì?

Mắt Tiêu Thần Hiên sáng lên, trầm giọng nói:

-Đó là “Chỉ tử bất dư”! Một tháng phát tác một lần, giao hợp cùng ta mới có thể giảm bớt đau đớn, nếu nàng giao hợp cùng nam tử khác thì tên đó nhẹ thì vô công bị phế, mà nặng thì một khắc chết luôn, thuốc giải cũng chỉ có một mình ta!

Sắc mặt Kinh Vân Nhiễm trắng xanh, môi run rẩy, lập tức tát hần một cái, vang lên một tiếng rất lớn, nàng thờ dốt, nhìn hần đầy hận ý, phẫn nộ nói:

-Vô sỉ!

Hần lại dùng lòng dạ độc ác đó để khống chế nàng, lòng như có băng lạnh, dù có chết, nàng cũng không cầu xin hần giải độc cho mình!

Ngoài dự liệu của nàng, hần cũng không tát lại nàng, chỉ là không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kiên định lạnh lùng như băng, sâu khó lường, đột nhiên hần quát to một tiếng:

-Người đâu!

Cánh cửa được mở ra, một thị vệ tiến vào, cung kính hỏi:

-Vương gia có gì sai bảo?!

Tiêu Thần Hiên di chuyển xe lăn, quay lưng về phía nàng, lạnh lùng nói:

-Mang Vương phi đi!

Tiếng nói vừa dứt thì tên thị vệ kia đã bắt lấy Kinh Vân Nhiễm, điếm vào cổ nàng một cái, chỉ cảm thấy chóng mặt, thân thể mềm nhũn, không còn tri giác.

Khi tỉnh lại, Kinh Vân Nhiễm cảm thấy từ trên xuống dưới đều vô lực, không nói được lời nào, cổ họng khô tới mức buồn nôn, nàng nhú chặt mày lại.

Ngước mắt nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, đôi mắt nàng hơi ngây ra, đứng rồi, Tiêu Thần Hiến bắt nàng phải thừa nhận thân phận, sau đó thì té xỉu, phần uất không thôi, nàng sẽ không để hấn được như ý muốn, muốn nàng đi vào khuôn khổ, thì nàng chết còn hơn!

Một dáng vẻ nhỏ nhắn đẩy cửa vào, thấy nữ tử ở trên giường tỉnh lại, đi tới, cười dịu dàng, nói:

-Vương phi, người tỉnh rồi!

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm lạnh lùng, lạnh giọng trách mắng:

-Đừng gọi ta là Vương phi, ta không phải!

Tiểu nha hoàn kinh ngạc, bị dọa cho phát khiếp, trong mắt ngấn lệ:

-Nhưng Vương gia bảo nô tỳ...

Kinh Vân Nhiễm nhú mày lại, mình tức giận thì đâu cần tìm người vô tội trách cứ, không khỏi áy náy, nói:

-Xin lỗi, không phải ta cố ý dọa người!

Tiểu nha hoàn lắc đầu, không dám có bất cứ hành động gì, Kinh Vân Nhiễm cảm thấy cổ họng rất khô, nói giọng khàn khàn:

-Phiền người rót giúp ta chén nước được không?

Nghe vậy, tiểu nha hoàn vội xoay người, rót một chén nước đưa tới, nâng thân thể không chút sức lực của nàng lên, nàng uống nước, sau đó dịu dàng hỏi:

-Vương phi, người thấy đỡ nhiều chưa?

Kinh Vân Nhiễm thấy tay mình không cử động được, vô tình hỏi:

-Đây là đâu?

Tiểu nha hoàn khẽ lắc đầu, mày nhăn lại, cúi đầu nói:

-Vương gia có lệnh, nô tỳ không thể nói!

Kinh Vân Nhiễm âm thầm cắn răng, trong lòng tức giận mắng chửi, lập tức thay đổi câu hỏi:

-Đây là biên giới Nam Dục sao?

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên, mang theo chút phẫn nộ:

-Mới tỉnh lại mà đã thế rồi?

Tiểu nha hoàn kinh ngạc quay đầu, nhìn gương mặt âm trầm của Tiêu Thần Hiến, thân thể không kiềm được mà run rẩy, run run nói:

-Vương, Vương gia!

Đi theo hấn vào phòng còn có một đám người dưới mang thức ăn, các nàng vội đặt thức ăn ngay ngắn trên bàn, nhanh chóng lui ra ngoài.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến lạnh lùng, quát:

-Đi ra ngoài!

Nghe vậy, tiểu nha hoàn cúi đầu, chạy trốn ra ngoài.

Nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Kinh Vân Nhiễm tựa lưng vào đầu giường, thấy hấn chậm rãi lăn xe tới, trong lòng sinh ra phẫn nộ, giọng nói lạnh lùng:

-Đừng tới đây!

Tiêu Thần Hiến đột nhiên cười, thản nhiên nói:

-Nàng sợ cái gì, ta cũng sẽ không ăn nàng!

Nói xong hắn đi tới trước giường, cánh tay duỗi dài ra, ôm nàng ngồi ở trên đùi mình.

Khinh Vân Nhiễm nhăn mặt nhăn mày, cả người xui xẻo, không có sức giãy dụa, chỉ có thể nhìn hắn đầy oán hận, trong lòng âm thầm cắn răng, ép mình phải nhẫn nại, dù sao thì nàng bây giờ cũng không có cách phản kháng.

Tiêu Thần Hiên ôm nàng đi tới bên cạnh bàn, đặt nàng ngồi lên ghế, cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng thịt đưa tới bên môi nàng, vẻ mặt ôn hòa, nói:

-Ném thử xem!

Khinh Vân Nhiễm căm ghét ngoảnh mặt sang hướng khác, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi không cần phải giả mù sa mưa!

Gương mặt Tiêu Thần Hiên lạnh nghiêm lại, buông đũa xuống, ầm nhảm nói:

-Đừng chọc ta tức giận!

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng nhìn hắn, miệng cười:

-Ngươi có thể nhốt ta, một ngày nào đó thứ ngươi nhận được cũng chỉ là một thi thể rữa nát thối um mà thôi!

-Nàng lại uy hiếp ta?

Trong mắt Tiêu Thần Hiên mang theo đau đớn từ trong tâm, nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt hung ác giống như muốn nuốt nàng vào bụng.

Khinh Vân Nhiễm hít một hơi, lạnh lùng cười:

-Vương gia muốn thử sao?

Hô hấp Tiêu Thần Hiên đình chỉ lại, trái tim như bị lắng trì, máu chảy trong người giờ khắc này như bị đóng băng:

-Đây là nàng tự hành hạ chính mình!

Khóe miệng Khinh Vân Nhiễm mang theo nụ cười lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

-Đây là ngươi bức ta!

Làm cho hắn đi vào vực sâu của sự đau khổ còn nàng chỉ đứng ở bên bờ mà thờ ơ lạnh nhạt, hắn muốn phá hủy nàng, nàng cũng không làm cho hắn được sống dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Mặc Băng thật là phiền phức

Tiêu Thần Hiên nhìn vẻ mặt lạnh như băng của nàng, ánh mắt sáng thâm sâu, chợt hiện lên đau đớn, hắn thở hắt ra, giọng nói nặng nề.

-Nếu như ta là nàng, cho dù đau khổ cũng sẽ cố gắng sống thật tốt, vì trong lòng còn có người khác.

Cho dù đã trở thành một người tàn phế, phải chịu dây vò, hắn sống sót cũng chỉ mong trước khi chết có thể ôm nàng một lần nữa.

Cả người Khinh Vân Nhiễm run lên, người quan trọng nhất với nàng là Hoán nhi.

Trong lòng cười lạnh, hắn hiểu rõ được tâm tư của nàng, nàng không thể rời khỏi Hoán nhi lâu được, vì Hoán nhi dựa vào nàng, không thấy nàng, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu như bé có chuyện gì, nàng sẽ hối hận cả đời.

Nàng nhìn hắn, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ta hận ngươi!

Tiêu Thần Hiên nhíu chặt mày, đôi mắt đen đột nhiên trầm xuống, giọng nói lạnh lùng:

-Hận cũng tốt, căm ghét cũng được, nếu nàng muốn đi gặp Hoán nhi thì phải nghe lời Bồn Vương, đừng giãy dụa vô ích!

Uy hiếp, nàng biết hấn uy hiếp, phần nộ trong lòng so với cuồng phong vũ bão còn hung mãnh hơn.

Ở chỗ này chịu sự sỉ nhục của hấn, thà chết còn tốt hơn, nhưng vừa nghĩ sẽ không được gặp Hoán nhi nữa, nàng không cam lòng mà chết như vậy!

Mâu thuẫn trong lòng làm nàng hóa điên rồi.

Kiếp trước nàng đã làm chuyện độc ác gì mà kiếp này lại bị hấn hành hạ như vậy.

Nam nhân vô tình tàn nhẫn này, niềm vui của hấn chính là vui sướng trên nỗi đau của người khác. Gương mặt Khinh Vân Nhiễm lạnh nghiêm lại, trầm giọng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ác giả ác báo, ngươi cứ chờ mà xem!

Lời này một ngày nào đó sẽ trở thành sự thật, lúc đó nàng mới biết mình còn đau khổ hơn hấn nhiều!

Tiêu Thần Hiên ngoảnh mặt làm ngơ, thản nhiên nói:

-Nàng hận ta, cần gì phải hành hạ bản thân mình như vậy?

Khinh Vân Nhiễm biết mình đâu không lại hấn, hấn nói đúng, không nên dùng cứng đầu cứng với hấn, một ngày nào đó hấn sẽ phải đau khổ gấp ngàn lần, nàng sẽ trả lại tất cả gấp trăm ngàn lần cho hấn!

Thấy vẻ mặt nàng giãn ra, Tiêu Thần Hiên thở dài, đôi mắt âm trầm, cầm lấy đôi đũa lần nữa, gấp một miếng thịt dê đưa tới bên miệng nàng, giọng nói âm áp:

-Há miệng!

Khinh Vân Nhiễm nhắm mắt, lạnh lùng nói:

-Tự ta ăn!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngậy ra, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo thấu xương, chấp nhận ý tốt của hấn khó khăn như vậy sao?

Khinh Vân Nhiễm cố hết sức giơ tay mình lên, cầm lấy đôi đũa từ từ, nhưng vì ngón tay vô lực, thức ăn gấp lên rồi xuống rất nhanh, đáng chết! Hấn hạ thuốc gì với nàng? Tay cán bản không theo sự điều khiển của nàng.

Tiêu Thần Hiên nhìn vẻ mặt quật cường của nàng cùng với ánh mắt không cam lòng, trong mắt hiện lên ý cười, đoạt luôn đôi đũa của nàng, trầm giọng nói:

-Đừng cựa mạnh nữa!

Lập tức gấp một miếng thức ăn đưa lên miệng nàng, khước miệng khẽ cong lên, uy hiếp:

-Ăn đi, đừng ép ta dùng cách khác giúp nàng ăn!

Khinh Vân Nhiễm nhìn nụ cười mập mờ của hấn, nàng làm sao lại không biết trong bộ óc đó đang suy nghĩ chuyện gì tà ác, không chịu được thâm mắng ở trong lòng, tiểu nhân hèn hạ, đồ vô liêm sỉ!

Không cam lòng, muốn hả giận nàng cắn mạnh một miếng, hàm răng ngọc ngà nghiến lại, đôi mắt như nước nhìn hấn chằm chằm, giống như miếng rau đang nhấm nuốt là da thịt của hấn vậy.

Về mặt lo lắng của Tiêu Thần Hiên dần dần biến mất, cẩn thận quan sát dáng vẻ của nàng, mặc dù diện mạo đã thay đổi nhưng gương mặt vẫn có ba, bốn phần tương tự. Nhất là đôi mắt, vẫn trong suốt linh động làm cho hấn mê say.

Tâm mắt hạ xuống, nhìn thấy đôi môi mọng đỏ của nàng bị nước mỡ làm cho sáng bóng, giống như trong lòng rạo rực làm trái tim hấn nảy lên khó chịu, cổ họng giống như đang bị ngọn lửa thiêu đốt, hấn không ngừng nghĩ đến việc hôn nàng, cảm nhận hương vị ngọt ngào, mềm mại của đôi môi.

Khinh Vân Nhiễm thấy ánh mắt nóng cháy của hấn, phần nộ trùng mắt, hấn mới cúi đầu ho nhẹ, giấu đi tà niệm trong lòng.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, phá vỡ bầu không khí kỳ lạ nhưng bình yên, Tiêu Thần Hiên không khỏi nhíu mày, tiếp tục động tác ở tay.

Nam tử ngoài cửa lớn tiếng bẩm báo:

-Vương gia, Dẫn tiểu Vương gia tới, bây giờ đang ở đại sảnh phía ngoài, mời người tới đo, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Dẫn Mặc Băng! Hấn tới đây có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 93: Sự đau đớn của trái tim

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hấn, Khinh Vân Nhiễm cũng không thoải mái, vui vẻ gì, nhẹ thờ dài! Giống như lời nói lúc này, nàng sẽ cố quên đi quá khứ, coi như hấn chỉ là một người khách qua đường.

Nàng không cách nào sửa được số mệnh của mình, cũng không có cách cứu được tính mạng của Hoán nhi, bắt đắ dĩ phải đau khổ cả đời, giống như tất cả đã được định trước một cách rõ ràng.

Nàng không đủ sức đấu được với trời, sao lại không nghĩ thoát ra một chút, quên đi mối thù hận này, để mình lương thiện một lần.

Tiêu Thần Hiến chậm rãi mở mắt ra, cái trán vì đau đớn mà chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh, gương mặt tuần mỹ trắng bệch, giống như sắp hóa thành sương khói, dần dần tiêu tán, khóe miệng cười đầy bi thương, giọng nói nhẹ bằng như không khí:

- Xin lỗi, việc trước kia là ta đã sai, ta thành tâm xin nàng tha thứ, tại sao nàng lại không chịu cho ta một cơ hội?

Nói xong nhưng lời này, hấn ho khan một lúc, phụt ra máu tươi.

Ý thức của hấn đã sắp lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng lại dựa vào ý chí mạnh mẽ kinh người để chống đỡ, bàn tay to dính đầy máu, nắm chặt lấy người nàng, thế nào cũng không chịu buông ra.

Khinh Vân Nhiễm dùng hết sức lực toàn thân gỡ tay hấn ra, lạnh lùng nói:

- Không có khả năng! Tiêu Thần Hiến, hối hận cũng muộn rồi, ngươi chưa bao giờ quý trọng ta, ta cũng chưa bao giờ thích ngươi, cần gì phải lo sợ không đâu?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến bắt đầu mờ lung, hơi thở mong manh, nói:

- Những chuyện đó ta cũng không biết cách nào để cứu chữa, nhưng Nhiễm nhi, ta xin nàng cho ta một cơ hội sửa đổi, ta xin nàng.

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, nam nhân như hấn cũng có thể cầu xin người khác?

Kiểm trong tay đâm chuẩn xác vào huyết Bách hội của hấn, đôi mắt hẹp dài của hấn mở lớn, nhìn nàng thật sâu lần cuối cùng một cái...

Cái nhìn này rất thâm tình, bao hàm tất cả tình cảm, yêu, đau đớn, khổ, oán hận hóa thành tuyệt vọng và đau khổ vô tận, dần dần biến mất trong đôi mắt khép lại.

Trong phòng đầy mùi máu tươi.

Khinh Vân Nhiễm hơi cúi đầu, thấy máu tươi chảy từ người hấn ra rất nhiều, nhiễm đỏ cả người hấn, biến cái thảm trải dưới người hấn thành một tấm thảm ướt đỏ đầy máu, nhìn thấy mà giật cả mình.

Nếu như máu tiếp tục còn chảy ra ngoài, nhất định hấn phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc đầu nàng định giết hấn, sau đó lừa Nguyên nhi đang ở bên ngoài vào, đánh bất tỉnh nàng ấy, thay quần áo chạy đi.

Nhưng nàng không ngờ chuyện này lại mất kiểm soát, nàng mềm lòng rồi...

Không những không giết hấn, ngược lại lại dây dưa với hấn lâu như vậy, trong lòng cảm thấy ảo não, tức giận chính mình miệng thì mạnh nhưng lại mềm lòng.

Coi như đây là sự nhân từ cuối cùng của nàng, hít sâu một hơi, giấu bớt phần nộ trong lòng.

Nàng nhắm mắt lại, dùng sức con dao găm trên ngực hấn, trong nháy mắt máu tươi phun thành dòng ra ngoài, một ít máu bắn lên mặt nàng.

Mở mắt ra, châm kim vào, phong bế huyết Khúc trí trên người hấn, sau đó điểm sáu huyết cầm máu, băng bó vết thương cho hấn đơn giản, cố sức đỡ hấn lên trên giường.

Làm xong tất cả, nàng đã mệt bỏ hơi tai, thở hồng hộc, chán nản ngồi dưới đất, nhìn gương mặt tái nhợt của hấn, trong lòng thấy phức tạp.

Những gì nên làm nàng đều đã làm, có sống được hay không thì là chuyện của hấn!

Nhân từ của nàng cũng dứt từ đây.

Thấy y phục trên người dính đầy máu, nàng nhanh chóng cởi y phục ra, sau đó đi tới tủ quần áo, tìm một bộ y phục nam tử thay vào, bó tóc ở trên đầu tùy tiện.

Xoay người, đang định tuyệt nhiên rời đi...

Lúc này ngoài cửa truyền đến nhiều tiếng động, tiếng kêu sợ hãi của Nguyên nhi dồn dập nhưng ngăn ngừi, trong nháy mắt thì bị cắt đứt, cùng lúc đó cửa phòng được mở ra.

Khinh Vân Nhiễm ngược mắt nhìn, thấy trên hành lang là nhiều thị vệ ngã xuống dưới đất không dậy nổi.

Thượng Quan Nguyệt mặc một bộ cẩm bào màu xanh ngọc, tóc búi cao cài trâm ngọc sau đầu, đứng thẳng ở cửa, ánh mắt chàng lạnh lẽo nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, làm nàng khó hiểu và cảm thấy kinh hãi.

Phía sau chàng là Hành Vân và Lưu Thủy, chống đỡ với đám thị vệ càng ngày càng đông.

Thượng Quan Nguyệt thấy bóng dáng nhỏ xinh của nàng trong nháy mắt, ánh mắt trở nên nhu hòa, nhìn thấy mặc nam trang, hơi hoảng hồn một chút, lập tức nở nụ cười:

-Khinh nhi, lại đây!

Nét mặt Khinh Vân Nhiễm hiện lên kinh ngạc, trong lòng rung động, vội vàng đi ra ngoài, nghi hoặc hỏi:

-Thượng Quan, sao huynh tìm được chỗ này?

Thượng Quan Nguyệt đã sớm ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, nhìn thấy nàng hoàn hảo không có tổn hại gì, không khỏi thở dài một hơi, nếu đối phương dám làm tổn thương nàng, chàng sẽ làm cho hấn tới đại giới của sự bi thảm.

Trong mắt chàng hiện lên thâm ý, khẽ cười, nói:

-Bất luận là nàng ở đâu, ta cũng có thể tìm được nàng!

Về mặt Khinh Vân Nhiễm hơi không được tự nhiên, trăm ngàn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói một câu:

-Cảm ơn huynh đã tới cứu muội!

Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại trong vắt của Thượng Quan Nguyệt lộ ra bất đắc dĩ, thần nhiên nói:

-Đừng nên nói tạ ơn với ta!

Trong lòng chàng âm thầm nói: “Chuyện gì của nàng ta cũng cam tâm tình nguyện”.

Dừng lại chỉ trong chốc lát, chàng quay đầu nhìn tình hình bên ngoài, trầm giọng nói:

-Nơi này đã có bọn họ đối phó, chúng ta đi thôi!

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, ánh mắt lướt qua phía trong phòng ốc, cặp mắt xuống, che giấu đi chua xót trong mắt.

Thượng Quan Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt của nàng, mơ hồ thấy có điểm không đúng, nhưng bây giờ quan trọng nhất là rời khỏi nơi này, một tay chàng ôm lấy eo nàng, mũi chân điểm nhẹ, trong nháy mắt, hai người bay lên không trung.

Thân thể nàng bắt gặp gần sát vào hấn, cảm giác lạnh lẽo, nhưng khi nàng tới gần lại làm cho Thượng Quan Nguyệt cảm thấy có mùi của hoan ái đã qua, đôi mắt bỗng trở nên u ám, thâm trầm, lòng đột nhiên sinh ra tâm tình khó chịu, đổ kỵ, giống như một con rắn độc cắn vào trái tim chàng, loại độc

vừa chua vừa xót đó giống như thuốc phiện xâm nhập vào lý trí của chàng, tay chàng chợt bóp chặt lại.

-Á!

Khinh Vân Nhiễm cảm thấy bên hông đau nhói, nghiêng đầu, dịu dàng hỏi:

-Thượng Quan, huynh làm sao vậy?

Thượng Quan Nguyệt bỗng nhiên bùng tỉnh, gương mặt tuần tú xuất hiện vẻ bối rối, cup mắt xuống, nói:

-Xin lỗi!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, trong mắt hiện lên tò mò, thân nhiên hỏi:

-Có tâm sự gì huynh cứ nói ra.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng thật sâu một cái, đôi môi hé mở, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Chàng sợ, đáp án sẽ làm trái tim chàng quặn đau.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào mà chàng đã sinh tình cảm khác thường với nàng, tình cảm này, mặc dù không nóng như thép nóng chảy nhưng giống như khe suối nhỏ, chậm rãi chảy vào trái tim chàng, lơ đãng len lỏi, tình sâu nghĩa nặng.

Chàng nghĩ muốn che chở cho nàng, muốn bảo vệ nàng, vĩnh viễn không để nàng bị thương tổn. Chàng tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ đành đáng đến tình yêu nữa.

Tình yêu, làm tổn thương người ta quá mức, quá khắc cốt ghi tâm.

Lúc đầu chàng nghĩ đời này mình chỉ có một người phụ nữ duy nhất, nhưng nàng ấy lại phụ chàng.

Là người gánh nặng trọng trách quốc gia, phải trở thành vợ người ta, mặc dù có rất nhiều nỗi khổ, bất đắc dĩ rất nhiều nhưng với thân phận bây giờ của nàng ấy, nhất định bọn họ sẽ không có kết quả.

Chữ tình, thật phiền lòng.

Tâm chi có thể như nước chảy vô tình, không vui, cũng không buồn.

Nhưng mọi chuyện sao có thể như mình mong muốn, số phận đã định, gặp gỡ nàng, chàng không thể trốn, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Sự lạnh nhạt của nàng, rồi lại dịu dàng, ngẫu nhiên khẽ mỉm cười như đồng ruộng gặp gió mùa xuân, an ủi trái tim chàng, nếu như không phải vì Hoán nhi mang bệnh tật thì nụ cười của nàng sẽ đáng yêu tới mức nào.

Hấp dẫn chàng nhất là sự cứng cỏi của nàng.

Cho dù trải qua rất nhiều đau khổ cũng có thể kiên cường, cố gắng vượt qua.

Cái nhìn đầy thâm ý của chàng làm cho Khinh Vân Nhiễm yên lặng cúi đầu, sao nàng không biết tâm ý của chàng, chỉ là nàng không còn trọn vẹn, sao có thể xứng đôi với chàng?

Chàng xứng với một nữ tử tốt hơn nhiều, một người toàn tâm toàn ý yêu chàng, một nữ tử thật tốt, tài hoa mới xứng.

Mà nàng thì là một người rất ích kỷ, nàng có thể nhận sự quan tâm, trân trọng của người khác, nhưng không cách nào yêu một người toàn tâm toàn ý.

Nàng vốn là trẻ mồ côi, trời sinh không được bình yên, bị thương tổn quá nhiều, tự nhiên cái xác đã trở thành vật bảo vệ, cự tuyệt giao ra trái tim của mình.

Trên đời này chỉ có Hoán nhi là uy hiếp duy nhất của nàng.

Là thân nhân có cùng dòng máu, đây là khúc mắc cuối cùng của nàng.

Trừ bé ra, không ai có thể làm lòng nàng rung chuyển, cho dù có, nếu là Hoán nhi và người đó thì nàng nhất định không hề do dự mà chọn Hoán nhi.

Nàng như vậy sao có thể toàn tâm toàn ý tiếp nhận chàng?

Trong lúc này lời an ủi nào cũng không nói nên lời, chỉ có gió thổi qua bên tai vù vù, nàng khẽ thở dài, phiêu tán theo gió...

*

Bên trong Minh Vân son trang mơ hồ lộ ra bầu không khí nghiêm trọng.

Ngoài phòng ở Văn Văn các, Trần nhi khóc đến nổi hốc mắt sưng đỏ, quỳ trên mặt đất, người co lại, nức nở, nghẹn ngào nói:

- Công tử, nô tỳ tội đáng muôn chết, bệnh tình tiểu công tử hình như ngày càng nghiêm trọng rồi!

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, trong tâm bỗng khủng hoảng:

- Trần nhi, có chuyện gì xảy ra?

Thượng Quan Nguyệt vô cùng hoảng sợ, vội đi vào trong phòng, đi tới trước giường, bắt tay chẩn mạch cho Hoán nhi, mặt biến sắc, quay đầu, quát lạnh:

- Tại sao có thể như vậy?

Bệnh tình Hoán nhi đột nhiên chuyển xấu đến nỗi không thể cứu vãn nổi.

Trần nhi vào cùng đi vào với Khinh Vân Nhiễm, vẻ mặt kinh khủng, nom nớp lo sợ mà trả lời:

- Nô tỳ không biết, tiểu công tử uống thuốc do người kê mới biến thành như vậy. ...

- Thuốc?

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm hơi giật, ánh mắt nhìn thẳng Thượng Quan Nguyệt, trầm giọng hỏi:

- Thượng Quan, thuốc kia có vấn đề sao?

- Khinh nhi, vấn đề này ta cũng không dám mạo hiểm, vì tính mạng của Hoán nhi đang nằm trong tay ta, nếu có rủi ro gì sao ta dám nhìn nàng. Kê thuốc, ta so với bất cứ kẻ nào đều cẩn thận hơn rất nhiều!

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên buồn bã, thản nhiên nói.

- Không phải muội không tin y thuật của huynh, muội chỉ muốn xác định nguyên nhân mà bệnh tình Hoán nhi chuyển xấu. Huynh cũng từng nói ít nhất cũng cảm cự được một tháng, sao mới có vài ngày ngắn ngủi đã biến thành như vậy rồi?

Khinh Vân Nhiễm không khống chế được cảm xúc, dây thần kinh trong đầu nàng như bị căng đứt rồi.

Nàng chỉ biết là đau đớn mà hôm nay Hoán nhi phải chịu còn lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Thượng Quan Nguyệt lạnh giọng ra lệnh:

- Đem nước thuốc hôm nay đến đây!

Chuyện này nếu như không điều tra rõ sợ rằng đời này chàng cũng không thoát nổi tội hại chết Hoán nhi.

Trần nhi không kìm được mà run run, nàng ấy nhìn từ mắt công tử biết chuyện ngày hôm nay rất rất quan trọng, vội vàng lui ra ngoài.

Không lâu sau thì Trần nhi mang nước thuốc vào.

Thượng Quan Nguyệt bê bát nước thuốc lên, ngón tay chạm nhẹ vào bát nước, nhắm thử, ánh mắt giống như hàn băng ngàn năm, lớn tiếng quát:

- Ngươi bỏ thêm Mã tiền vào thuốc?

Nghe Thượng Quan Nguyệt nói, Khinh Vân Nhiễm cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không khống chế được mà run rẩy, Mã tiền có thể có tác dụng giảm đau nhưng nó cũng là độc dược chết người!

Trần nhi vô cùng hoảng sợ, khóc quỳ xuống, xua tay nói:

- Nô tỳ không biết, nô tỳ thật sự không biết!

(Ờ, mình edit đến đoạn này thật sự không thể chịu nổi được nữa, đến một người không biết về y học như mình còn biết, Mã tiền chỉ để dùng ngâm rượu thuốc xoa bóp giảm đau bên ngoài chứ chẳng ai cho vào làm thuốc uống cả, uống vào nhẹ thì đầu óc có vấn đề, mà nặng thì chết người, đưa nào bỏ mã tiền vào thuốc của Hoán nhi đúng là ngu hết chỗ để mà nói, đã ngu còn tò về hiểu biết nữa)

Lúc này Hoán nhi nằm ở trên giường phát ra tiếng khóc đau đớn.

Trái tim Khinh Vân Nhiễm như bị bóp chặt, đau đến nỗi không nói nên lời, nhanh chóng đi tới, ngồi xuống bên giường.

Thân thể nhỏ nhắn của Hoán nhi không ngừng co quắp, miệng rên rỉ đau đớn, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra từ mũi và miệng của bé:

-Mẫu thân, con đau quá....

Tiếng khóc, rên rĩ của bé giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm mạnh vào trái tim Khinh Vân Nhiễm, nước mắt chảy ra không ngừng.

Nàng ôm chặt lấy Hoán nhi, hai tay run rẩy, lau mũi cho bé liên tục, an ủi, nói:

-Không đau, không đau, Hoán nhi không đau đâu mà....

Hoán nhi bắt lực khóc, đau đớn không thể tả được bằng lời, giống như bị búa gỗ mạnh vào đầu khớp xương, cả người đều đau đớn, khàn khàn gọi:

-Mẫu thân, mẫu thân....

Khinh Vân Nhiễm cảm giác trái tim mình như bị xé thành từng mảnh nhỏ, thở hổn hển:

-Mẫu thân ở đây!

Hoán nhi nhìn gương mặt đầy nước mắt của mẫu thân, nghĩ muốn cố gắng cười một tiếng để an ủi, nhưng biểu cảm trên mặt lại đau đớn tới vận vẹo:

-Mẫu thân, con không đau nữa, người đừng khóc....

Khinh Vân Nhiễm lau vội nước mắt trên mặt, ra sức gật đầu, nói:

-Được, mẫu thân không khóc nữa!

Cả người Hoán nhi co quắp, nói đứt quãng:

-Mẫu thân, Hoán nhi muốn.... rất muốn ngủ, ngủ một lúc, mẫu thân đừng đi.... Hoán nhi sẽ sớm tỉnh dậy thôi....

Giọng nói của bé ngày càng yếu ớt, mỗi lần nói một chữ như dùng hết toàn bộ sức lực, máu chảy từ lỗ mũi không ngừng.

Khinh Vân Nhiễm cố gắng gật đầu, bên môi nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nước mắt trên mặt làm lòng người chua xót, đau buồn nói:

-Được! Mẫu thân sẽ nhớ đánh thức con dậy, khi con tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là mẫu thân, có được không?

Đồng tử hoán nhi giãn to, hơi thở mong manh, nói:

-Mẫu thân, Hoán nhi muốn nghe hát ru, do mẫu thân hát.

Cổ họng Khinh Vân Nhiễm nghẹn lại, hít thở khó khăn, khẽ hát lên.

-Tiểu bảo bối, mau ngủ đi, mẹ sẽ theo con trong giấc mơ, cười cùng con, khi con mệt sẽ có mẹ ở bên cạnh, tiểu bảo bối, con mau ngủ đi, con mơ về mẹ, có mẹ ở đây, giấc mơ đẹp nhất, khi tỉnh lại cũng sẽ thấy yên lòng, hoa trôi theo nước chảy, mặt trời mọc đón xuân về, trên môi nở nụ cười, khúc mắt long lanh....

Lúc này, Hoán nhi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tay vô lực thông xuống.

Tiếng khóc của Trân nhi như tiếng nói truyền từ nơi xa nhất trên mây:

-Cô nương, tiểu công tử đi rồi!

Tư thế của Khinh Vân Nhiễm vẫn không thay đổi, cả người cứng đờ như pho tượng, nàng cảm giác cả người mình lạnh lẽo như băng, ngay cả máu cũng đông cứng lại, cười, thì thầm nói nhỏ:

-Con chỉ đang ngủ.... ngủ....

Nàng vỗ nhẹ gương mặt giống như đang ngủ say của Hoán nhi, khuôn mặt kinh ngạc, đôi mắt sáng trống rỗng thể lương, như người mất hồn.

Thân thể nhỏ nhắn cuộn trong trong người nàng, vẫn còn hơi ấm, vẻ mặt yên bình, ngoan ngoãn đáng yêu, không hề còn chút dằn vặt nào của đau đớn nữa.

Không nói, cũng không thở, không bao giờ có thể mở mắt ra nữa, không thể mở miệng gọi nàng một tiếng mẫu thân, nước trong mắt không ngừng rơi xuống....

“-Hoán nhi tự làm vòng tay cho mẫu thân, người có thích không?

-Đây là sáo tự tay Hoán nhi làm, thổi rất hay, mẫu thân, để con thổi giúp người.

-Hoán nhi không bao giờ rời xa mẫu thân. ...

-Hoán nhi không cần phụ thân, Hoán nhi chỉ cần mẫu thân là được rồi. ...

-Hoán nhi rất yêu mẫu thân, yêu mẫu thân nhất. ...

-Mẫu thân, người đừng khóc nữa. ...

-Có phải Hoán nhi sẽ chết không. ...

-Hoán nhi đau quá, đau lắm. ...

-Mẫu thân, Hoán nhi muốn ngủ. ...”

Tất cả hình ảnh trong đầu Kinh Vân Nhiễm đều là Hoán nhi, một nửa ngọt ngào, một nửa đau khổ, trong tai vang lên tiếng của bé, cổ nén nước mắt thật sự là rất khó chịu, cổ họng giống như bị dùng dao cắt vậy.

Mỗi lần thở đều đau thấu xương. ...

Thấy nàng như vậy, trái tim Thượng Quan Nguyệt như dao cắt, cảm giác chua xót tràn lên cổ họng, gục đầu xuống, ảo não, tự trách bản thân mình.

Chàng bị thương không lời nào tả được, một dòng nước nóng xuất hiện ở trong mắt, cả người thất chặt lại, cắn răng kiên nhẫn, về mặt vì quá không chế bị thương mà trở nên vận vẹo, cuối cùng cũng không kìm được mà rơi nước mắt.

-Hoán nhi. ... Hoán nhi. ... Con mở mắt ra, nhìn mẫu thân một cái. ... Hoán nhi, xin con đấy....

Tâm can nàng như vỡ ra, khóc hô lên, đau khổ gần chết, chỉ có thể lộ bi thống trong lòng để giải phóng nỗi bi ai vô hạn.

Nàng đau khổ, khóc không ngừng, mỗi một giọt nước mắt là một giọt máu chảy ở trong lòng.

Ngực đau nhói, nàng không cách nào chấp nhận sự thật tàn khốc đau lòng này.

Trái tim quặn đau, trong giây lát, máu tươi phun ra, nhiễm đỏ đôi môi cánh hoa của nàng.

Đau đớn tê tâm liệt phế, chính là sự đau đớn trong tim mà mọi người thường nói. ...

Cuối cùng nàng cũng cảm nhận được, cúi đầu nở nụ cười, trong mắt chảy ra giọt nước mắt là máu.

Chất lỏng ở khóe miệng đọng lại thành vệt máu, rơi xuống tích tích, nàng cũng không chống đỡ nổi nữa, nhắm mắt lại, chìm vào trong bóng tối vĩnh viễn không thấy giới hạn. ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tin qua đời kinh hoàng

Suốt ba ngày.

Kinh Vân Nhiễm bắt đầu cô lập chính mình, không muốn giao tiếp với bất cứ ai, sống trong thế giới của chính mình, đối với bất cứ chuyện gì bên ngoài cũng không hề phản ứng, cả ngày chìm trong đau thương không kiềm chế được.

Chỉ có thể nói một câu, thế xác không có linh hồn.

Hoán nhi là bản khoản duy nhất của nàng, vốn là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, mất đi con, nàng không biết mình tồn tại còn có giá trị gì, sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa?

Lý trí của nàng muốn thoát khỏi tư tưởng tiêu cực này, nhưng tình cảm này không phải do nàng điều khiển.

Nỗi đau này quanh quẩn trong lòng nàng, trói chặt lấy nàng, hơi cử động một chút là đau tới mức không thể thở được.

Càng cố thoát khỏi nó, càng đau đớn hơn!

Nếu như sớm biết rằng bé chỉ đến với cuộc đời có ba năm ngắn ngủi, nhưng lại phải chịu quá nhiều đau đớn và đau khổ, luôn bị hành hạ như vậy, nàng

nhất định không chọn sinh bé ra.

Nhưng làm cho người ta thấy thất vọng nhất chính là, trên đời này không có chữ “nếu như”...

Đứa con vốn là người thân, là máu mủ ruột thịt với nàng, nàng không đành lòng dứt bỏ, nguyên nhân là vì nàng không muốn vậy cho nên mới tạo thành cục diện ngày hôm nay.

Nàng tưởng rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, nhưng nàng lầm rồi, trời cao cũng không quan tâm được hết từng người.

Trên đời cũng không có thứ thuốc gọi là hồi hận, sai lầm chính là sai lầm, khi tính mạng chấm dứt, nó sẽ cự tuyệt một cách tàn nhẫn bất cứ kẻ nào muốn đền bù, đây chính là trừng phạt.

Vừa nhớ đến Hoán nhi ngoan ngoãn, thật sự đã rời khỏi nàng rồi...

Trái tim bất giác co chặt lại, đau đớn tới mức không hít thở được.

Thượng Quan Nguyệt cảm nhận sức sống của nàng giống như từng giọt, từng giọt nước chảy xuống, nếu còn tiếp tục chảy nữa, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi sự bi thương, không thoát khỏi nỗi đau mất đi Hoán nhi.

Chàng biết, nàng đang chuộc tội, muốn dùng tính mạng của mình để đền bù, nếu như lúc đầu nàng can đảm không sinh Hoán nhi ra thì sẽ không có quả đắng ngày hôm nay.

Nhưng con người rất phức tạp, nếu may mắn biết rõ mọi chuyện thì làm sao để lại hậu quả, chàng không cho rằng Khinh nhi đã sai lầm, bởi vì cả chàng và nàng đều không có khả năng đoán được tương lai, chỉ có thể trách vận mệnh quá tàn khốc.

Mặc dù trong lòng vô cùng bi thương nhưng chàng vẫn còn chuyện phải làm, lo hậu sự của Hoán nhi, bắt hung thủ hạ độc. Chàng thề, tuyệt đối không ta cho kẻ đã làm hại Hoán nhi, phải cho chúng sống trong địa ngục sâu thẳm.

Chàng vỗ về gương mặt nhỏ nhắn mắt hờn, đôi mắt ảm đạm.

Ba ngày, có ăn gì cũng đều nôn hết ra, bây giờ chỉ có thể uống nước cảm hồi, tính mạng của nàng đang cận kề cái chết.

Nhẹ thở dài một tiếng, nghiêng đầu, bưng một bát thuốc đặt lên đầu giường, dịu dàng nói:

-Khinh nhi, ngoan, mở miệng ra, uống hết thuốc đi...

Giọng nói nhẹ nhàng lộ ra đau xót chua chát.

Nhưng mặc cho chàng có nói thế nào nàng cũng không chịu mở miệng.

Bóp nhẹ miệng nàng, chạm mép bát vào đôi môi cánh hoa, nước thuốc chảy vào trong miệng, nhưng toàn bộ cũng bị trào ra ngoài, chảy chậm chậm tới cằm, rơi xuống đất tích tích.

Nàng cự tuyệt uống thuốc, ý nghĩ trong đầu càng ngày càng trầm trọng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn không hề có sức sống của nàng, trái tim như bị nhéo một cái, vô cùng đau đớn, an ủi:

-Khinh nhi, đừng hành hạ chính mình nữa, đây cũng không phải do lỗi của nàng, mỗi người đều có số mệnh của chính mình, hoặc tốt, hoặc là xấu, một sinh linh nhỏ bé vốn là niềm vui, con người, một ngày nào đó cũng phải ra đi, chỉ có thời gian ngắn dài là khác nhau thôi.

Đôi mắt trống rỗng của Khinh Vân Nhiễm hơi động, nhưng chìm xuống rất nhanh.

Thượng Quan Nguyệt chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, bắt đắc dĩ, cau mày uống hết thuốc, chạm nhẹ vào môi nàng, dùng sức cạy hàm răng của nàng ra, truyền nước thuốc vào trong miệng.

Nàng muốn nhổ ra, lại bị chàng chặn lại, thuốc chảy vào cổ họng, nàng khó chịu nuốt thuốc vào.

Một chén thuốc được uống hết.

Vì dễ dàng dễ uống, chàng cho đường vào trong thuốc, hòa tan, nhẹ nhấp một cái, nhanh chóng áp vào miệng nàng.

Hương vị ngọt ngào lan tỏa trong trái tim chàng, nhưng lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

Không có Hoán nhi, sợi dây liên kết duy nhất giữa chàng và nàng cũng bị chặt đứt...

Liếc mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn tiều tụy của nàng, dịu dàng nói khẽ:

-Khinh nhi, ta biết tâm trạng nàng rất khó chịu, nhưng vì Hoán nhi nhất định nàng phải tỉnh táo, đời con chưa hoàn thành nàng phải giúp con đi hết, con

chưa tới nơi nào, nàng phải thay con tới đó, con chưa có hạnh phúc, nàng phải hạnh phúc cho con, cho nên đừng chìm trong bi thương nữa.

Khinh Vân Nhiễm giống như người đang ngủ say trong bóng tối, không ngừng rơi xuống, nơi nàng rơi xuống giống như một sa mạc không có người đi, không thể tìm được đường về nhà.

Không có lòng tin, nhà nàng ở đâu?

Sau này nàng sẽ đi đâu, nàng không có phương hướng.

Chỉ có đứng ở giữa sa mạc, bị bão cát chôn phủ, hóa thành một nắm đất vàng.

Nhưng lúc nàng cảm giác được mình sắp tuyệt vọng thì vẫn có người cầm tay kéo mạnh lấy nàng, nhỏ nhẹ nói bên tai nàng điều gì đó.

Nàng tỉnh tâm lắng nghe, bị lời nói của chàng làm cho cảm động, chàng là ai vậy, nhưng giọng nói dịu dàng của chàng lại an ủi lòng nàng.

Ý thức từ từ rời khỏi màn sương mù hắc ám.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Nam tử trước mắt, gương mặt tuấn tú, mang theo u buồn nhưng không làm ảnh hưởng đến khí chất cao quý, lạnh lùng ẩn bên trong, quanh người như tỏa hào quang.

Thấy nàng tỉnh táo trong nháy mắt, trong mắt chàng hiện lên mừng rỡ như điên, tình cảm nóng bỏng như bị thiêu cháy.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng thật lâu, lấy tay lau đi nước mắt cho nàng, nước mắt chậm rãi chảy xuống, ánh mắt dịu dàng như làn nước mùa thu, khiến kẻ khắc tì đập thình thịch.

Khinh Vân Nhiễm hơi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chàng, sắc mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy, nhưng tuyệt vọng và đau khổ trong đáy mắt đã từ từ chuyển thành bình tĩnh, giọng nói khàn khàn:

-Muội sẽ cố gắng tỉnh táo, cảm ơn huynh!

Đúng thế! Nàng không thể chìm trong tuyệt vọng được.

Nàng muốn tỉnh lại, còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng làm, nàng muốn điều tra rõ ràng, độc được hại Hoán nhi là gì, ai là kẻ gây ra, nàng nên vì con mình mà báo thù.

Thượng Quan Nguyệt không nói gì, chỉ cầm chặt lấy tay nàng, giống như là đang truyền tất cả những gì ấm áp trên thế gian cho nàng, vì nàng mà xua tan lạnh giá.

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, cử chỉ thân mật bất ngờ này của chàng làm nàng sợ, hơi thở dần dần dồn dập, bao phủ lấy cánh tay nàng là luồng không khí cực nóng.

Giờ khắc này, đột nhiên lòng nàng rối bời.

Dịch quán Tây Lâm viên.

Nguyên nhi bưng chậu nước tới, thấy người nằm trên giường gãy dựa, không khỏi cả kinh kêu lên:

-Vương gia, người tỉnh rồi!

Nàng ấy vội vàng đi tới, đặt chậu nước trong tay xuống, vội vàng đỡ lấy hân, trầm giọng nói:

-Vương gia, vết thương của người còn chưa đỡ, đại phu từng dặn dò, phải nằm yên nửa tháng trên giường, tĩnh dưỡng cho tốt.

Tiêu Thần Hiên cắn chặt răng, trên trán mồ hôi vì đau đớn mà chảy ra mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt, cảm thấy lạnh lẽo.

Hân không chết, lúc ấy, lực hân đâm dao vào vừa sâu vừa mạnh, nếu như không phải nàng vì hân mà xử lý khẩn cấp, làm sao hân còn có thể sống được?

Cứ như vậy, tâm hân thất chặt lại, không phải nàng không tha thứ cho hân sao? Đôi mắt sáng nhưng lạnh lùng bỗng tối lại, ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng:

-Mau gọi Phương thống lĩnh đến đây cho Bồn Vương!

Cả người Nguyên nhi ngẩn ra, vội vàng nói:

-Vâng, Vương gia.

Sau khi Nguyên nhi lui ra ngoài, Tiêu Thần Hiên chạm lên vết thương trên ngực, trong đôi mắt hiện lên khổ sở, thì thảo tự hỏi:

-Cuối cùng vẫn là quá muộn sao?

Cho dù không hận, cũng vĩnh viễn không yêu hắn....

Không bao lâu sau, một nam tử nhanh chóng đi vào, quỳ xuống, nói:

-Thuộc hạ tham kiến Vương gia!

Tiêu Thần Hiên ngược mặt, dựa người ngồi ở đầu giường, hỏi:

-Ngày ấy sau khi Bôn Vương hôn mê xảy ra chuyện gì?

Người Phương thống lĩnh run lên, trầm giọng trả lời:

-Thuộc hạ đáng chết, Vương phi bị người của Minh Vân sơn trang cướp đi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, mặc dù chuyện cũng nằm trong dự liệu của hắn nhưng vẫn không nén được chua xót trong lòng.

-Còn gì nữa?

Phương thống lĩnh gục đầu xuống, trầm giọng nói:

-Mấy ngày nay, Minh Vân sơn trang đang có tang sự, con nuôi của Thượng Quan trang chủ bị người ta dùng độc ám hại, trong sơn trang xanh phòng rất nghiêm ngặt, thuộc hạ không có lệnh của Vương gia, không dám tùy tiện làm việc.

Ngực Tiêu Thần Hiên nhói đau, đôi mắt hẹp dài trừng lớn, nỗi đau này vừa bất ngờ vừa mãnh liệt, hai tay nắm chặt lại, hỏi:

-Người nói là ai chết?

Phương thống lĩnh ngẩng ra, trầm giọng trả lời:

-Là con nuôi của Thượng Quan trang chủ, tên là Thượng Quan Hoán.

Đột nhiên trái tim Tiêu Thần Hiên như bị một lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào, đau tới nỗi không nói nên lời, vết thương mới được băng bó lại bị đã thương. Máu thấm ra, thấm đỏ cả băng gạc trước ngực....

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tin qua đời kinh hoàng

Suốt ba ngày.

Khinh Vân Nhiễm bắt đầu cô lập chính mình, không muốn giao tiếp với bất cứ ai, sống trong thế giới của chính mình, đối với bất cứ chuyện gì bên ngoài cũng không hề phản ứng, cả ngày chìm trong đau thương không kiềm chế được.

Chỉ có thể nói một câu, thế xác không có linh hồn.

Hoán nhi là bản khoản duy nhất của nàng, vốn là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, mất đi con, nàng không biết mình tồn tại còn có giá trị gì, sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa?

Lý trí của nàng muốn thoát khỏi tư tưởng tiêu cực này, nhưng tình cảm này không phải do nàng điều khiển.

Nỗi đau này quanh quẩn trong lòng nàng, trói chặt lấy nàng, hơi cử động một chút là đau tới mức không thể thở được.

Càng cố thoát khỏi nó, càng đau đớn hơn!

Nếu như sớm biết rằng bé chỉ đến với cuộc đời có ba năm ngắn ngủi, nhưng lại phải chịu quá nhiều đau đớn và đau khổ, luôn bị hành hạ như vậy, nàng nhất định không chọn sinh bé ra.

Nhưng làm cho người ta thấy thất vọng nhất chính là, trên đời này không có chữ “nếu như”....

Đứa con vốn là người thân, là máu mủ ruột thịt với nàng, nàng không đành lòng dứt bỏ, nguyên nhân là vì nàng không muốn vậy cho nên mới tạo thành cục diện ngày hôm nay.

Nàng tưởng rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, nhưng nàng lầm rồi, trời cao cũng không quan tâm được hết từng người.

Trên đời cũng không có thứ thuốc gọi là hồi hận, sai lầm chính là sai lầm, khi tính mạng chấm dứt, nó sẽ cự tuyệt một cách tàn nhẫn bất cứ kẻ nào muốn đền bù, đây chính là trừng phạt.

Vừa nhớ đến Hoán nhi ngoan ngoãn, thật sự đã rời khỏi nàng rồi...

Trái tim bất giác co chặt lại, đau đớn tới mức không hít thở được.

Thượng Quan Nguyệt cảm nhận sức sống của nàng giống như từng giọt, từng giọt nước chảy xuống, nếu còn tiếp tục chảy nữa, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi sự bi thương, không thoát khỏi nỗi đau mất đi Hoán nhi.

Chàng biết, nàng đang chuộc tội, muốn dùng tính mạng của mình để đền bù, nếu như lúc đầu nàng can đảm không sinh Hoán nhi ra thì sẽ không có quả đắng ngày hôm nay.

Nhưng con người rất phức tạp, nếu may mắn biết rõ mọi chuyện thì làm sao để lại hậu quả, chàng không cho rằng Kinh nhi đã sai lầm, bởi vì cả chàng và nàng đều không có khả năng đoán được tương lai, chỉ có thể trách vận mệnh quá tàn khốc.

Mặc dù trong lòng vô cùng bi thương nhưng chàng vẫn còn chuyện phải làm, lo hậu sự của Hoán nhi, bắt hung thủ hạ độc. Chàng thề, tuyệt đối không ta cho kẻ đã làm hại Hoán nhi, phải cho chúng sống trong địa ngục sâu thẳm.

Chàng vỗ về gương mặt nhỏ nhắn mắt hờn, đôi mắt ảm đạm.

Ba ngày, có ăn gì cũng đều nôn hết ra, bây giờ chỉ có thể uống nước cảm hơi, tính mạng của nàng đang cận kề cái chết.

Nhẹ thở dài một tiếng, nghiêng đầu, bưng một bát thuốc đặt lên đầu giường, dịu dàng nói:

- Kinh nhi, ngoan, mở miệng ra, uống hết thuốc đi...

Giọng nói nhẹ nhàng lộ ra đau xót chua chát.

Nhưng mặc cho chàng có nói thế nào nàng cũng không chịu mở miệng.

Bóp nhẹ miệng nàng, chạm mép bát vào đôi môi cánh hoa, nước thuốc chảy vào trong miệng, nhưng toàn bộ cũng bị trào ra ngoài, chảy chậm chậm tới cằm, rơi xuống đất tích tích.

Nàng cự tuyệt uống thuốc, ý nghĩ trong đầu càng ngày càng trầm trọng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn không hề có sức sống của nàng, trái tim như bị nhéo một cái, vô cùng đau đớn, an ủi:

- Kinh nhi, đừng hành hạ chính mình nữa, đây cũng không phải do lỗi của nàng, mỗi người đều có số mệnh của chính mình, hoặc tốt, hoặc là xấu, một sinh linh nhỏ bé vốn là niềm vui, con người, một ngày nào đó cũng phải ra đi, chỉ có thời gian ngắn dài là khác nhau thôi.

Đôi mắt trống rỗng của Kinh Vân Nhiễm hơi động, nhưng chìm xuống rất nhanh.

Thượng Quan Nguyệt chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, bất đắc dĩ, cau mày uống hết thuốc, chạm nhẹ vào môi nàng, dùng sức cạy hàm răng của nàng ra, truyền nước thuốc vào trong miệng.

Nàng muốn nhổ ra, lại bị chàng chặn lại, thuốc chảy vào cổ họng, nàng khó chịu nuốt thuốc vào.

Một chén thuốc được uống hết.

Vì dễ dàng dễ uống, chàng cho đường vào trong thuốc, hòa tan, nhẹ nhấp một cái, nhanh chóng áp vào miệng nàng.

Hương vị ngọt ngào lan tỏa trong trái tim chàng, nhưng lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

Không có Hoán nhi, sợi dây liên kết duy nhất giữa chàng và nàng cũng bị chặt đứt...

Liếc mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn tiêu tụy của nàng, dịu dàng nói khẽ:

- Kinh nhi, ta biết tâm trạng nàng rất khó chịu, nhưng vì Hoán nhi nhất định nàng phải tỉnh táo, đời con chưa hoàn thành nàng phải giúp con đi hết, con chưa tới nơi nào, nàng phải thay con tới đó, con chưa có hạnh phúc, nàng phải hạnh phúc cho con, cho nên đừng chìm trong bi thương nữa.

Kinh Vân Nhiễm giống như người đang ngủ say trong bóng tối, không ngừng rơi xuống, nơi nàng rơi xuống giống như một sa mạc không có người đi,

không thể tìm được đường về nhà.

Không có lòng tin, nhà nàng ở đâu?

Sau này nàng sẽ đi đâu, nàng không có phương hướng.

Chỉ có đứng ở giữa sa mạc, bị bão cát chôn phủ, hóa thành một nắm đất vàng.

Nhưng lúc nàng cảm giác được mình sắp tuyệt vọng thì vẫn có người cầm tay kéo mạnh lấy nàng, nhỏ nhẹ nói bên tai nàng điều gì đó.

Nàng tỉnh tâm lắng nghe, bị lời nói của chàng làm cho cảm động, chàng là ai vậy, nhưng giọng nói dịu dàng của chàng lại an ủi lòng nàng.

Ý thức từ từ rời khỏi màn sương mù hắc ám.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Nam tử trước mắt, gương mặt tuấn tú, mang theo u buồn nhưng không làm ảnh hưởng đến khí chất cao quý, lạnh lùng ẩn bên trong, quanh người như tỏa hào quang.

Thấy nàng tỉnh táo trong nháy mắt, trong mắt chàng hiện lên mừng rỡ như điên, tình cảm nóng bỏng như bị thiêu cháy.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng thật lâu, lấy tay lau đi nước mắt cho nàng, nước mắt chậm rãi chảy xuống, ánh mắt dịu dàng như làn nước mùa thu, khiến kẻ khác tim đập thành thịch.

Kinh Vân Nhiễm hơi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chàng, sắc mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy, nhưng tuyệt vọng và đau khổ trong đáy mắt đã từ từ chuyển thành bình tĩnh, giọng nói khàn khàn:

-Muội sẽ cố gắng tỉnh táo, cảm ơn huynh!

Đúng thế! Nàng không thể chìm trong tuyệt vọng được.

Nàng muốn tỉnh lại, còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng làm, nàng muốn điều tra rõ ràng, độc được hại Hoán nhi là gì, ai là kẻ gây ra, nàng nên vì con mình mà báo thù.

Thượng Quan Nguyệt không nói gì, chỉ cầm chặt lấy tay nàng, giống như là đang truyền tất cả những gì âm áp trên thế gian cho nàng, vì nàng mà xua tan lạnh giá.

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, cử chỉ thân mật bất ngờ này của chàng làm nàng sợ, hơi thở dần dần dồn dập, bao phủ lấy cánh tay nàng là luồng không khí cực nóng.

Giờ khắc này, đột nhiên lòng nàng rối bời.

Dịch quán Tây Lâm viên.

Nguyên nhi bung chậu nước toilet, thấy người nằm trên giường giấy dựa, không khỏi cả kinh kêu lên:

-Vương gia, người tỉnh rồi!

Nàng ấy vội vàng đi toilet, đặt chậu nước trong tay xuống, vội vàng đỡ lấy hắn, trầm giọng nói:

-Vương gia, vết thương của người còn chưa đỡ, đại phu từng dặn dò, phải nằm yên nửa tháng trên giường, tỉnh dưỡng cho tốt.

Tiêu Thần Hiên cắn chặt răng, trên trán mồ hôi vì đau đớn mà chảy ra mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt, cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn không chết, lúc ấy, lực hắn đâm dao vào vừa sâu vừa mạnh, nếu như không phải nàng vì hắn mà xử lý khẩn cấp, làm sao hắn còn có thể sống được?

Cứ như vậy, tâm hắn thắt chặt lại, không phải nàng không tha thứ cho hắn sao? Đôi mắt sáng nhưng lạnh lùng bỗng tối lại, ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng:

-Mau gọi Phương thống lĩnh đến đây cho Bồn Vương!

Cả người Nguyên nhi ngẩn ra, vội vàng nói:

-Vâng, Vương gia.

Sau khi Nguyên nhi lui ra ngoài, Tiêu Thần Hiên chạm lên vết thương trên ngực, trong đôi mắt hiện lên khổ sở, thì thảo tự hỏi:

-Cuối cùng vẫn là quá muộn sao?

Cho dù không hận, cũng vĩnh viễn không yêu hắn...

Không bao lâu sau, một nam tử nhanh chóng đi vào, quỳ xuống, nói:

-Thuộc hạ tham kiến Vương gia!

Tiêu Thần Hiên ngược mặt, dựa người ngồi ở đầu giường, hỏi:

-Ngày ấy sau khi Bôn Vương hôn mê xảy ra chuyện gì?

Người Phương thống lĩnh run lên, trầm giọng trả lời:

-Thuộc hạ đáng chết, Vương phi bị người của Minh Vân sơn trang cướp đi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, mặc dù chuyện cũng nằm trong dự liệu của hắn nhưng vẫn không nén được chua xót trong lòng.

-Còn gì nữa?

Phương thống lĩnh gục đầu xuống, trầm giọng nói:

-Mấy ngày nay, Minh Vân sơn trang đang có tang sự, con nuôi của Thượng Quan trang chủ bị người ta dùng độc ám hại, trong sơn trang xanh phòng rất nghiêm ngặt, thuộc hạ không có lệnh của Vương gia, không dám tùy tiện làm việc.

Ngực Tiêu Thần Hiên nhói đau, đôi mắt hẹp dài trừng lớn, nỗi đau này vừa bất ngờ vừa mãnh liệt, hai tay nắm chặt lại, hỏi:

-Người nói là ai chết?

Phương thống lĩnh ngẩng ra, trầm giọng trả lời:

-Là con nuôi của Thượng Quan trang chủ, tên là Thượng Quan Hoán.

Đột nhiên trái tim Tiêu Thần Hiên như bị một lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào, đau tới nỗi không nói nên lời, vết thương mới được băng bó lại bị đá thương. Máu thấm ra, thấm đỏ cả băng gạc trước ngực....

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ấm áp

Thượng Quan Nguyệt từ xa nhìn thấy dáng vẻ nhỏ xinh, thất thố chạy tới chạy lui ở hành lang, hình như đang tìm thứ gì đó ở xung quanh!

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, cái váy lụa trắng phấp phới trong gió, mái tóc đen được màn đêm làm nền, càng thêm đen nhánh phiêu dật.

Dưới ánh trăng, thân thể đơn bạc gầy yếu của nàng vô cùng, vô cùng nhẹ, giống như có thể hóa thành mây khói theo gió bay đi.

Khinh Vân Nhiễm thì thảo gọi:

-Hoán nhi, Hoán nhi...

Đêm nay nàng lên chạy ra khỏi phòng, đến linh đường, muốn gặp Hoán nhi trong linh đường, nhưng không thấy bé...

Đột nhiên nàng thấy Thượng Quan Nguyệt ở hành lang đối diện, nhanh chóng chạy tới, mắt không chế kêu lên:

-Thượng Quan, muội không tìm được Hoán nhi, con biến mất rồi...

Ngực Thượng Quan Nguyệt căng thẳng, bắt lực nhìn nàng, gương mặt nhỏ nhắn đầy nước, đôi mắt lưu ly yếu ớt, giống như một đứa trẻ con bị thương.

Giây tiếp theo, Khinh Vân Nhiễm chỉ cảm thấy mình được một người ấm áp ôm lấy, mùi hương thơm của thảo được thoang thoảng nhẹ nhàng, cánh tay thon dài dùng lực ôm chặt lấy thắt lưng nàng...

Chân ngọc lạnh lẽo được một bàn tay ấm nóng nắm, dòng khí ấm áp từ lòng bàn chân truyền thẳng vào lòng.

Thượng Quan Nguyệt ôm nàng vào trong ngực, giọng nói ấm áp:

-Khinh nhi, nàng bình tĩnh một chút, Hoán nhi không biết mất, nếu nàng muốn, ta sẽ đưa nàng đi gặp con, nhưng bây giờ về phòng trước đi đã, mặc thêm áo vào....

Khinh Vân Nhiễm nắm chặt ống tay áo chàng, ra sức gạt đầu.

Bốn phía trong hầm băng đều được thấp đèn đuốc, ánh sáng xuyên qua tầng băng, chiếu xạ vào từng góc ngách. Bên trong là một cỗ quan tài bằng băng, có một thân thể nhỏ bé nằm ở trong đó.

Luồng không khí lạnh lẽo tỏa ra từ bốn phía, từ trên xuống dưới từ quan tài băng, giống như khói sương, khí lạnh chạy vào tận xương tủy.

Hoán nhi nhỏ bé đang nằm trong quan tài băng, bé được mặc quần áo mới, gương mặt nhỏ nhắn gầy yếu, trắng bệch gần như là trong suốt giống như đang ngủ thiếp đi vậy.

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn Hoán nhi, khuôn mặt an tường, nhắm mắt lại, vẫn không có cử động nào.

Nàng chậm rãi duỗi tay ra nắm chặt bàn tay hơi mềm của bé, nhưng cái lạnh như băng thấu xương, cái khắc vừa nắm tay vào đã cảm thấy đau đớn ở lòng bàn tay, nàng thế nào cũng không buông ra.

Tâm can bảo bối của nàng, một người đợi ở đây, nhất định rất sợ hãi, nàng biết Hoán nhi rất nhát, sợ tối, sợ lạnh, càng sợ cô đơn.

Lòng của nàng không chịu được mà bắt đầu thắt chặt lại...

Đã ba ngày rồi, Hoán nhi vẫn còn đáng vẻ của ba ngày trước, không hề có biến đổi gì.

Nàng quay đầu, yên lặng nhìn Thượng Quan Nguyệt, nói ra nghi vấn trong lòng:

-Sao thân thể Hoán nhi lại không có biến đổi gì vậy?

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt dịu dàng như nước, tiếng nói khẽ vang lên:

-Hoán nhi ngâm trong miệng hàn ngọc ngàn năm, hàn ngọc này có thể bảo vệ thân thể không bị phân hủy, nhưng phải vô cùng lạnh mới có thể phát huy khả năng kỳ diệu này được.

Khinh Vân Nhiễm nghe chàng nói, đôi mắt đang được che phủ bởi màn sương bỗng hiện lên ánh sáng, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai chàng, giọng nói nghẹn ngào, rầu rĩ truyền đến:

-Cảm ơn!

Hoán nhi tốt quá rồi, có thể thoát khỏi đau đớn, cho dù vĩnh viễn ngủ say, cũng tốt, nàng chỉ có thể nhìn bé là tốt rồi.

Thân thể Thượng Quan Nguyệt đột nhiên run rẩy, cảm giác có giọt nước ấm nóng chảy chậm rãi xuống cổ chàng, vẫn chảy xuống tiếp, làm trái tim chàng đau đớn.

Chàng lo lắng thờ dài, tay dịu dàng khẽ vuốt tóc nàng an ủi, trầm giọng nói:

-Khinh nhi, có một việc ta cần hỏi ý kiến của nàng

Khinh Vân Nhiễm nhẹ mím môi, ngẩng đầu, nhìn chàng, trầm giọng hỏi:

-Chuyện gì?

Thượng Quan Nguyệt hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

-Hầm băng không phải là chỗ tốt nhất có thể bảo quản thân thể Hoán nhi lâu dài, nếu như nàng đồng ý, ta sẽ đưa Hoán nhi tới Lạc thành ở Bắc Thần, phía bắc thành có một ngọn núi gọi là núi Tuyết Vô Tan, nơi đó quanh năm băng tuyết không bị tan chảy, ta nghĩ sẽ xây một tòa lăng mộ ở đó cho Hoán nhi.

Khinh Vân Nhiễm hít mạnh, trong lòng bỗng thấy rung chuyển không nhỏ, đôi mắt lưu ly nhìn chàng thật kỹ, gương mặt u ám như một hồ nước sâu.

Phượng bắc là nơi vô cùng lạnh, vì muốn lo hậu sự tốt cho Hoán nhi, nàng phải tự mình đi một chuyến tới Bắc Thần.

Một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ giọng nói ra một chữ:

-Được.

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt, sương mù bỗng biến mất, thay vào đó là tình cảm ấm áp, tay tháo trâm, tóc nàng rơi xuống, dịu dàng vén tóc bên tai

cho nàng.

Cử chỉ thân mật này làm chàng làm càng lúc càng tự nhiên.

Chàng hơi cong khoe miệng lên, ôn hòa nói:

-Đêm đã khuya, đêm nay nàng nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai chúng ta sẽ lên đường tới Bắc Thần.

Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, nhanh như vậy. Nàng còn chưa điều tra rõ chuyện hạ độc, đây là tâm bệnh của nàng, sinh ra bởi si niệm trong lòng, bị người ta dùng lực xé ra, máu tươi chảy đầm đìa.

Nhưng lúc này, chuyện của Hoán nhi mới là quan trọng nhất.

Hôm sau.

Khinh Vân Nhiễm dậy từ sớm, sau khi rửa mặt xong mới bắt đầu sửa soạn hành trang, vì đường tới Bắc Thần đường xá xa xôi, nàng phải chuẩn bị tốt hết mọi thứ.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính của Trân nhi:

-Cô nương, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi.

Nghe tiếng, Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn cánh cửa, trầm giọng đáp:

-Vào đi.

Trân nhi mở cửa ra, trên tay bưng khay thức ăn, trong đó có canh nóng, bánh bao, còn có mấy thứ đồ tráng miệng khác.

Nàng ấy nhanh chóng đi tới đặt khay đồ ăn lên bàn, tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm, nói khẽ:

-Cô nương, người mau tới đây dùng bữa đi, hành lý để nô tỳ chuẩn bị là được rồi!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, thản nhiên nói:

-Không cần đâu!

Trên giường nàng chất đầy các thứ, nhanh chóng đứng dậy, bước đi nhẹ nhàng, đi tới trước cái bàn tròn rồi ngồi xuống.

Lúc này ngoài cửa một luồng sáng trắng diu diu hiện ra, một dáng vẻ cao lớn ưu nhã đột nhiên xuất hiện trước mắt Khinh Vân Nhiễm.

Dáng vẻ mặc cẩm bào màu xanh nhạt thoát tục không đổi, tướng mạo tuấn tú, tuyệt sắc, đôi mắt sâu mang theo tình cảm ấm áp triu mến, khí chất xuất trần như thần tiên làm cho tâm người ta rung động.

Trân nhi tiến ra đón, cúi người xuống:

-Nô tỳ tham kiến công tử.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt không đổi, phát tay với nàng ấy, Trân nhi lập tức hiểu ý, vội vàng khom người lui xuống. Khinh Vân Nhiễm nhìn chàng một cái, nói:

-Thượng Quan, huynh đã ăn sáng chưa, nếu chưa thì cùng nhau dùng bữa đi. ...

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười ngồi xuống, thản nhiên nói:

-Ta ăn rồi.

Trong lòng chàng có chút vui vẻ, rốt cuộc nàng cũng đã thoát khỏi màn sương mù đau khổ rồi, trên mặt nàng không nhìn ra chút bi thương, nhưng trong mắt còn có đau đớn không cách nào dứt bỏ.

Nhưng, đây có lẽ cũng là một sự khởi đầu tốt. ...

Con người không thể luôn luôn tưởng nhớ, chìm đắm trong quá khứ bi thương, cần phải đi tiếp, cho dù có gặp sự đau khổ giống lúc trước cũng có thể kiên cường mà đi.

Khinh Vân Nhiễm uống một ngụm canh cho ấm bụng, khẽ cắn cái bánh bao, giống như lâu lắm rồi chưa ăn món gì ngon đến vậy, chỉ là làm cho nàng dễ ý, chính là ánh mắt của Thượng Quan Nguyệt vẫn chưa rời khỏi gương mặt nàng.

Lòng của nàng bỗng cảm thấy phức tạp và bất an vài phần.

Cuộc sống đau khổ này, vẫn là chàng ở bên cạnh nàng, nàng vô cùng cảm kích, nhưng ngẫu nhiên tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng đó, trái tim không kiềm chế được mà bắt đầu rung động.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, sự quan tâm của chàng đã làm cho nàng trở nên bối rối, ngượng ngùng, giống như cái khóa khóa vào trái tim nàng, làm cho nàng lạc trong mối thâm tình này, không cách nào thoát ra được.

Nàng đã sớm quyết định, nàng sẽ tiếp tục ở lại Minh Vân sơn trang, trừ khi chàng đuổi nàng đi, nếu không nàng sẽ không chủ động rời khỏi nơi này. ...

Cho dù Hoán nhi đã mất cũng không có nghĩa là ân tình ngày xưa đã tiêu tan, ân cứu mạng của chàng với nàng không thể quên, hơn nữa, nàng phải mau tìm ra hung thủ hạ độc Hoán nhi.

Nhưng nàng sợ mình sẽ không giữ được trái tim mình nữa.

Thượng Quan Nguyệt yên lặng nhìn nàng ăn xong, khoe miệng cong lên một đường cung tuyệt đẹp, giọng nói ấm áp nhắc nhở:

-Xem còn thiếu thứ gì không?

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, liếc mắt nhìn tay nải trên giường, thản nhiên nói:

-Đã chuẩn bị xong rồi!

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, thản nhiên nói:

-Tốt lắm, vậy chúng ta có thể lên đường.

Khinh Vân Nhiễm cùng Thượng Quan Nguyệt, Tổng quản gia, thị vệ, nha hoàn đi tới cửa chính của sơn trang. ...

Đột nhiên Khinh Vân Nhiễm dừng lại, ánh mắt dần lạnh nghiêm, nàng bỗng thấy ở cách đó không xa, có một dáng vẻ màu đen quen thuộc, không kìm được mà bắt đầu run rẩy.

Hắn không chết, vì nàng nhất thời mềm lòng, hắn sống sót.

Nhưng trời cao sao mà tàn nhẫn, ngày ấy, lời báo ứng mà nàng nói thật sự ứng nghiệm rồi! Đòi cha ăn mặn đòi con khát nước, hắn sống, có nghĩa Hoán nhi phải chết.

Vận mệnh, đúng là làm cho người ta bất đắc dĩ, đau lòng, lòng chua xót.

Tiêu Thần Hiên ngồi trên xe lăm, ám vệ bảo vệ hắn đứng lui sang một bên.

Gương mặt tuấn mỹ của hắn tái nhợt giống như không còn chút máu, trong mắt mang theo bi thống, đau khổ gần chết, rồi ren làm hắn gần như không hít thở nổi.

Hắn nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt khắc sâu vào tận trong xương, chua xót làm cho người ta không nhận được mà rơi lệ.

Khinh Vân Nhiễm rất nhanh phục hồi lại gương mặt bình tĩnh, đôi mắt lạnh nhạt không có chút cảm tình, giống như nhìn thấy một người xa lạ, nhanh chóng quay đầu đi, khẽ cười với Thượng Quan Nguyệt:

-Đi thôi!

Thấy cảnh này từ đầu tới cuối.

Tiêu Thần Hiên cảm giác toàn thân đột nhiên lạnh lẽo như băng, nàng rõ ràng nhìn thấy hắn nhưng lại coi như không nhìn thấy gì dời ánh mắt đi, thản nhiên cười với nam tử bên cạnh, quả thật đây chính là dùng dao khoét sâu vào trái tim hắn!

Nhìn thấy nàng bị nam nhân khác ôm vào lòng, hắn thà rằng chết ở trong tay nàng, như vậy có lẽ trái tim cũng sẽ không thấy đau đớn nữa.

Thượng Quan Nguyệt nhìn Khinh Vân Nhiễm đầy ý vị, thản nhiên nói:

-Có cần ta. ...

Khinh Vân Nhiễm khoát tay ý bảo, cắt đứt lời chàng muốn nói ra khỏi miệng, nói:

-Hắn không định hiện thân nên cũng không cần để ý tới!

Nói xong, ánh mắt nhìn thẳng vào xe ngựa ở phía sau, nhìn vào cái rương thép trên xe ngựa.

Đó là máu thịt, xương tủy của nàng, nàng muốn đích thân đưa bé tới nơi lạnh nhất của Bắc Thần.

Thượng Quan Nguyệt không khỏi nhủ chặt mày lại, đôi mắt liếc nhìn Tiêu Thần Hiên đang ở nơi xa kia, trong mắt đối phương đột nhiên xuất hiện tức giận cuồng loạn, giống như cảnh lúc này đã khơi ra trí nhớ đau xót nhất từ đáy lòng hắn.

Trái tim chàng không khỏi thắt chặt lại, ánh mắt như vậy chàng cũng từng có. Khinh Vân Nhiễm đeo tay nải lên xe ngựa rất nhanh, Thượng Quan Nguyệt theo sát sau đó, không lâu sau từ trong xe ngựa truyền ra giọng nói thản nhiên của Thượng Quan Nguyệt:

-Hành Vân, lên đường thôi!

-Chazzz....

Hành Vân hét lớn một tiếng, roi ngựa vung lên, tuấn mã hí vang, chạy nhanh như gió.

Mày Tiêu Thần Hiên nhủ chặt lại, ánh mắt gắt gao đuổi theo bóng dáng Khinh Vân Nhiễm, cho tới khi nàng vào trong xe, không nhìn thấy nữa mới quay đầu, nói:

-Trầm Đình, đánh xe, đi theo bọn họ.

Vết thương ở ngực, mỗi khi nói một chữ đều đau đớn, đau đớn càng tăng thêm.

Về mặt Trầm Đình căng thẳng, trầm giọng khuyên can, nói:

-Thứ tội cho thuộc hạ lăm miệng, Vương gia bị trọng thương chưa khỏi, sao có thể chống đỡ được quãng đường dài, Vương gia hãy suy tính cẩn thận.

Mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, lạnh lùng nói:

-Bỏn Vương gọi người trở về không phải để nghe người nói nhiều.

Trầm Đình gục đầu xuống, bắt đầu dĩ chấp tay, nói:

-Thuộc hạ tuân mệnh!

Đường đi tới Bắc Thần có vài chiếc xe ngựa chạy rất nhanh, cây cối xung quanh um tùm, rõ ràng là họ rất vội.

Bên trong thùng xe, Thượng Quan Nguyệt nhẹ nhàng cầm tay Khinh Vân Nhiễm, trầm giọng hỏi:

-Khinh nhi, có buồn nôn không?

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, nhẹ nhàng rút tay về, cầm lấy ấm trà, rót hai chén trà xanh, bưng một chén lên đưa cho tan, nói:

-Thượng Quan, huynh không nên đối tốt với muội như vậy, muội thấy thẹn trong lòng.

Cái khắc nhìn thấy Tiêu Thần Hiên, nàng đứng trước mặt Thượng Quan Nguyệt luôn cảm thấy tự ti, mặc cảm.

Nàng là người vì tính mạng mà có thể hy sinh sự trong sạch của phụ nữ, không có mặt mũi đứng trước chàng, tiếp nhận ân cần, tình cảm của chàng.

Thượng Quan Nguyệt cười khẽ, nụ cười ấm áp giống như ánh mặt trời ngày xuân, buông chén trà, thản nhiên nói:

-Ta không nghĩ muốn nàng phải báo đáp ta thế nào, nàng đừng phải chịu gánh nặng.

Khinh Vân Nhiễm hóp một ngụm trà, giọng nói cũng ngọt hơn:

-Thượng Quan, cảm ơn huynh.

Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ nhàng, lắc đầu nói:

-Ta nói rồi, không cần nói tạ ơn với ta.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm trong suốt, thản nhiên nói:

-Thượng Quan, là huynh kéo muội từ địa ngục về nhân gian, không có huynh, nói không chừng muội đã chết rồi, huynh đối với muội rất tốt, ân tình của huynh, muội không có cách nào báo đáp....

Thượng Quan Nguyệt nhẹ vuốt tóc nàng, thản nhiên nói:

-Khinh nhi, cảm tình không phải vạn nợ, nếu thật sự nàng đối với ta vô tình thì cần gì phải miễn cưỡng bản thân. Ta nỗ lực cũng không phải vì mong được báo đáp, ta chỉ hy vọng, nàng có thể vui vẻ, khoan dung với chính mình, cuối cùng, đơn giản nhất là có thể bắt đầu cuộc sống mới, đau xót dù có tồn tại, cuối cùng cũng sẽ có ngày khép lại.

Nước mắt của Khinh Vân Nhiễm chậm rãi chảy xuống, nhẹ nhàng tựa vào vai chàng, khoe miệng nở nụ cười yên bình.

Thượng Quan Nguyệt cũng cười, ánh mắt càng ngày càng dịu dàng, nhưng trong mắt đột nhiên hiện lên chút lo lắng, xe ngựa của nam nhân kia vẫn đuổi theo phía sau, vẫn ảnh hưởng lớn tới nàng.

Nếu như chàng đoán không sai, hẳn là.... phụ thân ruột thịt của Hoán nhi

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Không thể phụ lòng

Chàng vẫn che chở cho nàng cẩn thận, không đành lòng nhìn nàng như vậy, chưa được bao lâu sau thì nàng đã rất tín nhiệm và có cảm tình, nàng bị thương quá nặng, trái tim đã chịu đựng đủ chuyện, đối với chuyện tình yêu, nàng theo tiềm thức mà cự tuyệt, chỉ có từ từ làm tan chảy khối băng trong lòng nàng, nàng mới có thể mở rộng tâm mình, tiếp nhận chàng.

Nén tình cảm mãnh liệt như thủy triều ở trong lòng, tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, ôm nàng vào trong lòng, tiếng nói khẽ nhưng rõ ràng, giống như gió xuân, ấm áp lòng người.

-Khinh nhi, ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng, nếu nàng cảm thấy chán chường, mệt mỏi, bả vai của ta sẽ là nơi để nàng tựa, trong lòng nàng khổ sở, đau đớn, ta sẽ cùng nàng chia sẻ.

-Thượng Quan....

Khinh Vân Nhiễm khẽ gọi một tiếng, giờ phút này, nàng rất cảm động, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải.

-Nếu như có thể, nàng vẫn ở lại bên ta đi.

Thượng Quan Nguyệt khẽ nở nụ cười tươi, nụ cười tươi tới mức giống như ánh mặt trời xán lạn chói mắt lúc ban đầu hòa tan băng tuyết, xua tan lo lắng từ tận đáy lòng nàng.

Nước mắt vừa ngừng, giờ lại ngân ngán, trong lòng có một giọng nói, nàng không thể phụ lòng mối thâm tình của chàng, một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng đáp:

....Ừ.

Cứ như vậy đi, ở bên cạnh chàng, mặc dù không yêu, nhưng tình cảm có thể từ từ bồi đắp, nàng sẽ tìm được hạnh phúc, kể cả Hoán nhi, cũng có thể được hạnh phúc.

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt tràn đầy vui sướng nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, đầu ngón tay cảm nhận được sợi tơ mềm mại, trơn mượt, môi, nhẹ nhàng in dấu lên tóc nàng, dịu dàng nói:

-Khinh nhi ngủ ngoan đi, khi tỉnh lại, mọi việc sẽ tốt đẹp hơn....

Đôi mắt như làn nước mùa thu của Khinh Vân Nhiễm nhẹ nhàng rung động, lẳng lặng tựa vào lòng Thượng Quan Nguyệt, trong ngực dâng lên ấm áp, bình yên chưa bao giờ có, dần dần lan tỏa trong lòng.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, chúng ta đều như cây lục bình không có hoa, nàng thầm nghĩ mình muốn tìm một nơi an phận, nhìn Hoán nhi khỏe mạnh, an khang lớn lên, vẫn có người thân bên nàng đến già, nhưng tất cả đều hóa thành bọt nước rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác mình quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi rồi, lắng nghe tiếng đập từ trái tim chàng, một môi giống như thủy triều ập tới, bắt tri bất giác, an tâm mà ngủ.

Đột nhiên, Hành Vân mở cửa xe ra, nhú mày bấm báo:

-Công tử, xe ngựa ở phía sau....

Thượng Quan Nguyệt hơi nhíu mày, ngược mắt, thản nhiên nhìn hắt một cái, làm cho lời nói của Hành Vân ra đến miệng bị nghẹn lại, chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Thượng Quan Nguyệt quay đầu, nhìn Khinh Vân Nhiễm đang ở trong lòng mình, hàng lông mi dài hơi rung lên, cái mũi cao cao, sắc môi hồng nhạt, hơi tái nhợt, thấy nàng không bị đánh thức, không khỏi yên tâm hơn, bên môi khẽ mỉm cười.

Lúc này nàng ngủ rất say, đêm qua nhất định là không ngủ được, nóng lòng muốn yên ổn chuyện hậu sự cho Hoán nhi, chàng không thể rút ngắn thời gian lại, đêm mai có thể nghỉ ngơi ở vùng đồng nội ngoại ô.

Hành Vân lâu lắm rồi không thấy công tử lộ ra ánh mắt dịu dàng như vậy, thấy chàng nhìn kỹ Nhượng Minh cô nương như vậy, trong lòng hẳn không khỏi lo lắng.

Hắn vẫn biết, công tử đối với Nhượng Minh cô nương rất khác so với những nữ tử khác.

Hắn cũng từng khuyên can công tử, nhưng công tử cho rằng, chàng đối với nàng cũng chỉ là thương tiếc, nhưng chàng lại bất tri bất giác bị nàng hấp dẫn, đến ngày hôm nay không thể vẫn hồi được nữa.

Bất luận về phẩm chất, tính cách, học vấn, tư thái của Nhượng Minh cô nương không có gì để chê, nhưng không thể thành với công tử được, vì một khi nàng trở thành nhược điểm của công tử, gia tộc của công tử tuyệt đối sẽ không để nàng tồn tại.

Chẳng lẽ công tử, đã quên chuyện năm năm trước rồi sao?

Thượng Quan Nguyệt thấy ánh mắt Hành Vân tò mò, tìm hiểu, nói:

-Hành Vân, xe ngựa phía sau không cần quan tâm, sau khi vào thành trấn, tìm một quán trọ nghỉ ngơi đi.

Quá khứ, Tiêu Thần Hiên và Kinh nhi đã xảy ra chuyện gì, không cần đoán cũng biết, nhất định không phải là kỷ ức gì tốt đẹp, nếu như có thể, chàng muốn cho tất cả những kẻ làm tổn thương Kinh nhi phải nằm trái đắng.

Bởi vì Kinh nhi nói chàng không cần để ý tới, chàng mới ảm nhẫn, chàng sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng.

Hành Vân nghe giọng nói, vội vàng vuốt cằm, đóng cửa lại cẩn thận, lui ra.

Theo lời Thượng Quan Nguyệt, Hành Vân và Thủy Lư, hai người tìm phòng trong quán trọ lớn nhất của thành, sau đó Thượng Quan Nguyệt bế Kinh Vân Nhiễm vào trong phòng.

Theo phía sau bọn họ là một chiếc xe ngựa, sau tấm rèm cửa sổ là một đôi mắt lợi hại, phất chốc, ánh mắt hiện lên sự sắc bén.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trở nên xanh mét, kiềm chế đồ kỵ đang quay cuồng trong lòng, trầm giọng nói:

-Trần Đình, đỡ Bôn Vương xuống xe.

Nghe thấy giọng nói, Trần Đình nhanh chóng mở cửa xe, cẩn thận tránh vết thương của Tiêu Thần Hiên ra, nhanh nhẹn đặt xe lăn trên mặt đất, đỡ hắn từ trong xe ra.

Trần Đình chú ý vẻ mặt của Tiêu Thần Hiên, xem ra Vương gia sớm đã quyết định đi theo bọn họ tới Bắc Thần.

Khó trách, tối hôm qua phải quay về Đông Kỳ, tất cả mọi việc chuyển giao hết cho Kinh tướng quân xử lý, chuẩn bị xe ngựa, quần áo chống rét, nhưng đường đường là một Vương gia, chỉ vì một nữ tử mà chịu hạ mình làm được như vậy, hẳn cảm thấy khó hiểu, còn cảm thấy khó tin hơn.

Đoàn người Thượng Quan Nguyệt vào trong khách điểm trước, chuông quây nghe thấy tiếng chân, vội vàng đi tới đón, mặt tươi cười, nói:

-Mấy vị khách quan mau mau vào trong, xin mời.

Quan sát trên dưới một lúc, nhìn vài vóc trên người công tử mặc bạch y này, chỉ biết đây chắc chắn là người phú quý, tâm lý không khỏi mừng rỡ.

Đột nhiên, Hành Vân nói:

-Chuông quây, sắp xếp cho chúng ta hai gian phòng thượng hạng, bốn gian phòng bình thường, chuẩn bị thức ăn mang vào trong phòng.

Chuông quây tươi cười lập tức sai tiểu nhị dẫn bọn họ lên lầu, Hành Vân còn bận dặn dò, sai bảo mấy người dưới, đem hành lý trên xe ngựa mang vào trong phòng.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt khẽ liếc quanh một vòng, bế Kinh Vân Nhiễm còn đang trong giấc mộng lên lầu, đôi mắt vô tình đụng phải ánh mắt của Tiêu Thần Hiên vừa mới bước vào cửa, bốn mắt nhìn nhau.

Một bên điềm tĩnh như nước, một bên thì kịch liệt như lửa. Trong mắt đôi phương bắn ra một ánh mắt đầy sát khí đáng sợ.

Thượng Quan Nguyệt hơi nheo mắt lại, đây là bằng hữu rất tốt của Mặc Băng nên chàng mới giữ lễ, nhưng thấy hắn dây dưa không rõ với Kinh nhi, mắt đi phong độ vốn có, nếu hắn còn làm khó Kinh nhi, chàng tuyệt đối không nương tay.

Tiêu Thần Hiên nhìn hai cánh tay đang ôm Kinh Vân Nhiễm kia, hận không thể chặt đứt nó, hắn đồ kỵ mà nổi giận, trong mắt dần dần hiện lên hồng quang.

Nhưng hắn biết đối phương võ công cao thâm khó lường, nếu là lúc trước, hắn có thể liều mạng, nhưng bây giờ công lực của hắn đã mất hơn nửa, nội lực còn sót lại chỉ có thể ứng phó với vài cao thủ hạng ba.

Địch thủ như Thượng Quan Nguyệt hần căn bản không có phần thắng, hơn nữa, hai người tùy tùng theo bên cạnh chàng là nhân vật vô cùng khó chơi, cho dù hắn có Trảm Đình cũng khó mà thắng được, giờ phút này, hắn chỉ có thể nhẫn nại.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Thủy Lưu đột nhiên truyền đến:

-Công tử.

Thượng Quan Nguyệt lấy lại tinh thần, dời tầm mắt, đi theo Thủy Lưu vào trong phòng.

Thấy Tiêu Thần Hiên, chàng cảm thấy mình vẫn may mắn, nếu như không có một cơ thể khỏe mạnh hoàn chỉnh, sao chàng có thể bảo vệ đóa hoa nhỏ trong lòng này khỏi bão táp mưa sa?

Chu dù trong người có hàn độc, cuối cùng một ngày nào đó cũng đoạt đi tính mạng chàng. Nhưng nếu chàng còn sống ngày nào thì sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, nếu như có thể, chàng nguyện bỏ hết mọi hồng trần thế tục, đưa nàng đi khắp thiên hạ ngắm núi sông, hưởng thụ quãng đời vui vẻ.

Đáng tiếc, chàng bị tân hoàng tương lai cản trở, người kia luôn muốn đưa chàng vào chỗ chết.

Lúc Khinh Vân Nhiễm tỉnh lại thì đã là buổi tối, thấy mình đang ở trong phòng của quán trọ, ngọn nến nhỏ tỏa ánh sáng dịu dịu, không ngờ nàng đã ngủ lâu như vậy, sao Thượng Quan Nguyệt không đánh thức nàng? Đứng dậy đi ra đây cửa sổ nhìn trời cao, chỉ có một vầng trăng cô tịch giữa bầu trời đêm lạnh lẽo, âm u, trong lòng bỗng cảm thấy quạnh quẽ, nhớ tới Hoán nhi, kinh ngạc nhìn ánh trăng.

Không biết bao lâu, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng đập cửa, giọng nói trong nhưng lạnh lùng của Thượng Quan Nguyệt bắt ngờ vang lên:

-Khinh nhi, tỉnh rồi à?

Khinh Vân Nhiễm vội vàng ra mở cửa, thấy Thượng Quan Nguyệt mặc y phục màu trắng, dáng người cao thẳng đứng ở trước mặt nàng, trong tay bưng khay thức ăn nóng, nàng ngược mắt, hỏi:

-Sao huynh biết muội tỉnh dậy?

Thượng Quan Nguyệt khẽ cười, trên nói:

-Tâm linh tương thông, cứ nửa khắc lại tới đây nhìn nàng. Đồ ăn còn nóng đó.

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nguyệt, cười cười:

-Đói bụng rồi.

Khinh Vân Nhiễm ngửi mùi đồ ăn bỗng thấy đói, cười khẽ, gật đầu nói:

-Mau vào đi!

Thượng Quan Nguyệt cười đi vào, trong nháy mắt khi khép cánh cửa lại, Khinh Vân Nhiễm thấy một bóng dáng ở cửa sổ phòng đối diện, ánh mắt đối phương vô cùng phức tạp nhìn nàng, cuối cùng, ánh mắt này biến mất ở khe cửa.

Cánh cửa khép lại, nàng vẫn biết hắn đi theo bọn họ, nếu như Hoán nhi biết, phụ thân mà bé chưa bao giờ gặp mặt tự mình tiễn bé đi đoạn đường cuối cùng, trong lòng nhất định sẽ cảm thấy an ủi, nhưng nàng không có cách nào bình tâm mà đối mặt với hắn, hết lần này tới lần khác nàng đều phải hít sâu. Ngược mắt, đứng phải một đôi mắt sâu, nàng hơi cong khóe miệng lên, mỉm cười, đi vào trong phòng.

Tiêu Thần Hiên thấy Thượng Quan Nguyệt vào trong phòng Khinh Vân Nhiễm vẫn chưa đi ra, từ nôn nóng chuyển thành bất an, cuối cùng là lạnh lẽo âm trầm, hắn có chết cũng nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ đối diện, bóng hai người hợp thành một, không biết qua bao lâu thì nệm trong phòng bị thổi tắt, bên trong tối đen.

Ngực hắn đầy tâm tình không thể nói, hắn nắm chặt tay lại, gương mặt tái nhợt giống như tuyết mùa đông, từng cơn quặn đau trong lòng giống như bị dao đâm toạc, tay không nhịn được mà lạnh run, cho tới bây giờ, hắn cũng chưa bao giờ đau khổ đến vậy.

Lúc thấy mắt nàng đầy ý cười nhìn chăm chú Thượng Quan Nguyệt, dựa sát vào lòng chàng, trái tim hắn nảy lên dữ dội, ngực như bị người ta dùng dao khoét một cái lỗ thật lớn, máu tươi đỏ chót cuộn cuộn chảy ra, chất lỏng màu đỏ đó lạnh lẽo như băng vậy.

Sao trái tim lại đau đến vậy? Không giống lúc đầu, khi hắn thấy hài cốt của Minh Nguyệt, trái tim tuy có đau, nhưng cũng không tới mức ăn mòn lục phủ ngũ tạng, cái đau này cho hắn biết, thế nào gọi là đau tới tận xương tủy.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, mỗi một tế bào trên cơ thể mình đều đang run rẩy, la hét kịch liệt, đau đớn không nói nên lời được, bởi vì, trong lòng

đã khắc sâu một tình yêu say đắm

Nếu như mệnh mẽ đứt bỏ, việc đó so với rách da thịt còn đau đớn hơn, hẳn đã từng nghĩ vậy, đau khổ, tuyệt vọng, rồi lại hy vọng, mong sẽ có một ngày nàng tha thứ.

Hắn nắm chặt hai tay lại, cắn chặt răng mới miễn cưỡng nén được đau đớn xé lòng, từ từ mà trầm trọng lăn xe đi lại xung quanh phòng ốc...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Núi tuyết lở

Nhìn trong phòng tối đen, Kinh Vân Nhiễm khẽ nhủ mày, khó hiểu hỏi:

-Thượng Quan, chuyện gì xảy ra vậy?

Thượng Quan Nguyệt nhẹ suy một tiếng, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, chàng âm thầm làm động tác, ý bảo nàng che mũi, sau đó có một mùi hương mê tỏa vào trong phòng.

Kinh Vân Nhiễm thông minh không nói chuyện, Thượng Quan Nguyệt ôm chặt lấy thất lưng nàng, mở cửa sổ ra, nhảy xuống.

Cách đó không xa truyền đến những tiếng binh khí va chạm vào nhau, còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng quát to của Hành Vân.

Thượng Quan Nguyệt khẽ thở dài, mau di chuyển tới đó, đôi mắt híp lại, tiếng nói lạnh lùng:

-Nếu chư vị đã tới sao còn không hiện thân?

Tiếng nói vừa dứt thì có mấy tên hắc y sát thủ từ trên trời bay xuống.

Ngay sau đó là một tiếng nói ra lệnh lạnh lùng: “Giết...”

Đúng lúc này, Hành Vân, Thủy Lưu cùng một toán thị vệ từ một hướng khác chạy tới đây, nhìn hai phía đều có hắc y sát thủ đang tấn công, trong mắt bắn ra sát ý nồng đậm.

Ác chiến, hết sức căng thẳng.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, gương mặt yên lặng, một bên ôm Kinh Vân Nhiễm, một bên tránh né công kích của sát thủ.

Thấy thế, mày Kinh Vân Nhiễm nhủ lại, gấp giọng nói:

-Mau buông muội xuống...

Hành Vân và Thủy Lưu nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Nguyệt, trao đổi qua ánh mắt, Hành Vân thấp giọng nói:

-Công tử, người đưa Nhược Minh cô nương tới nơi này trước, ở đây đã có thuộc hạ và Thủy Lưu chống cự...

Thượng Quan Nguyệt cau mày lại, quát khẽ:

-Không nên khinh địch, thân thủ của bọn họ không hề kém!

Hành Vân không khỏi cả kinh kêu lên:

-Công tử, cẩn thận!

Đôi mắt đen của Thượng Quan Nguyệt híp lại, cần được mũi kiếm đang hướng đến, đối ngược trở về, một chưởng đánh mạnh vào đúng chỗ tim của sát thủ, người đó phụt ra một ngụm máu, bay lên trời rồi rơi xuống đất.

Những người này mặc dù không có võ công cao siêu bằng Thượng Quan Nguyệt nhưng dù sao cũng là sát thủ được trải qua huấn luyện, thân thủ vốn không tệ, thoáng chốc đã có tới hơn ba mươi mấy người, kẻ địch khó chống, vô cùng khó giải quyết.

Mấy thị vệ đi lên tiếp chiến, cho dù đã cố hết sức để đánh nhưng cũng không bao lâu sau đều bị kiếm đã thương.

Võ công của Hành Vân và Thủy Lưu đều trên bọn họ, nhưng lực lượng đối phương càng ngày càng đông đảo, cho dù có giết được mấy người, nhưng số

còn lại cũng phải rất rất lâu mới có thể giải quyết được.

Có thị vệ liều chết chống cự, thỉnh thoảng lại có máu tươi văng ra, lúc này Hành Vân dần dần chống đỡ không được, bả vai bị trúng một kiếm chảy máu ra ngoài.

Vân Nhiễm lo lắng nhìn Thượng Quan Nguyệt một tay cầm kiếm đỡ chiêu, ánh sáng từ thánh kiếm lóe lên, nàng hận mình không có võ công, không thể trợ giúp, mặc dù trong lòng rất sốt ruột nhưng nàng biết, nếu chính mình gặp phải nguy hiểm thì sẽ làm cho Thượng Quan Nguyệt phân tâm, vậy hậu quả còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thượng Quan Nguyệt một bên che chở cho Khinh Vân Nhiễm, một bên ứng phó với địch, nhìn sát thủ tụ tập lại đây càng ngày nhiều, trên mặt lộ ra không kiên nhẫn, chẳng tự biết, trận ác chiến này không cách nào, không phải người chết thì ta không sống được.

Lúc này có một trận gió lạnh thổi tới làm cho mái tóc và tay áo chàng tung bay.

Chàng hít một hơi, phất chốc rút ra từ bên hông một vũ khí một vũ khí kỳ quái, giống như cái quạt bằng đồng, chàng vung cánh tay lên, liên hoàn đao bắt người xuất hiện, sau đó rút lại.

Dưới ánh trăng, ánh đao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo âm trầm.

Đột nhiên, Thượng Quan Nguyệt dịu dàng dặn dò từ phía sau:

-Khinh nhi, nhắm mắt lại, khi nào ta nói nàng mới được mở mắt.

Thấy nàng nghe lời nhắm mắt lại, khóe miệng nở nụ cười khê.

Liếc mắt, chuyển tầm nhìn về phía sát thủ, mặt chàng đột nhiên chuyển sang lạnh lùng lưỡi đao sắc bén ra, chỉ thấy có một luồng ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, sau đó một cái đầu lăn lóc cộc trên mặt đất, sát thủ bị chặt đứt đầu, máu phun ra như suối, thân thể đang đứng ngã nhào xuống mặt đất. Mọi người đều bị kinh hãi, còn chưa thấy rõ là chàng ra tay như thế nào, kẻ đó đã khí tuyệt mà bỏ mình.

Rốt cuộc sát thủ được huấn luyện bài bản trút hơi thở cuối, tức giận, trừng đôi mắt đỏ, đau đớn hành hạ đến chết, máu tươi ấm nóng phun ra, tạo thành một đường cung trên không trung.

Vì bọn họ biết, không hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ có kết quả như vậy.

Nhìn đám thị vệ ngã xuống, đao trong tay Thượng Quan Nguyệt nhanh như chớp, hành động của chàng tấn công rất mãnh liệt.

Không quá bao lâu, ba mươi mấy sát thủ uy danh liền bỏ mạng hai mươi mấy người dưới tay chàng.

Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên:

-Thượng Quan Nguyệt, ngươi còn không dừng tay....

Nghe được giọng nói, Thượng Quan Nguyệt thoáng dừng lại, ngược mắt, nhìn thấy đứa bé trong tay nam tử mặc đồ đen, trong lòng chấn động, mày nhíu chặt lại, trong mắt xẹt qua sự tàn nhẫn, lạnh lùng quát:

-Ngươi muốn như thế nào?

Gương mặt nhỏ nhắn trắng như phấn của đứa bé đó giống như đang ngủ thiếp đi.

Chàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may là hân ngọc ngàn năm trong miệng Hoán nhi chưa bị đối phương lấy ra, nếu không hậu quả sẽ khó lường.

Nam tử mặc đồ đen cười lạnh lùng, lạnh giọng quát:

-Thượng Quan Nguyệt, nếu ngươi muốn con nuôi mình được toàn thân, mau giao nữ tử phía sau ngươi ra đây.

Khinh Vân Nhiễm nghe được hai chữ “con nuôi”, trong lòng run lên, rốt cuộc không kim được mà mở mắt, thấy người trong tay đối phương chính là Hoán nhi, lập tức hoảng sợ vô cùng, kêu lên đầy thê lương:

-Không được....

Nàng từ ngàn dặm xa xôi tới Bắc Thần, chính là vì muốn bảo toàn kim thể của Hoán nhi, nếu như cơ thể bé bị phá hủy, vậy tất cả cuối cùng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nam tử kia, trong mắt bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo, lưỡi đao sắc bén chỉ thẳng vào hắn, giọng nói lạnh lùng:

-Thả Hoán nhi ra, ta sẽ để cho ngươi được toàn thân.

Chuyện này khẳng định là đã có âm mưu, chuẩn bị từ trước, đầu tiên phải rất nhiều sát thủ tới giết mấy người các chàng.

Nhưng đối phương biết rõ những sát thủ này không thể làm gì được chàng, sau đó bọn họ lấy Hoán nhi để khống chế, muốn hại Kinh nhi.

Người đối phương nhắm vào không phải là chàng, mà là Kinh nhi.

Hành Vân và Thủy Lưu thấy tình hình không ổn, chạy tới bảo vệ an toàn cho Thượng Quan Nguyệt, những sát thủ còn lại nhận được lệnh đều ngừng tay, bầu không khí bốn phía như đọng lại, căng co không ngừng.

Lúc này, thủ lĩnh đám sát thủ nở nụ cười lạnh lùng:

-Quả nhiên là Nguyệt công tử danh chấn giang hồ, rất tàn nhẫn, rất tuyệt tình! Người trong thiên hạ nghe đồn, Nguyệt công tử không những mỹ mạo tuyệt thế, phong thần tuấn lãng, phiêu dật xuất trần, rất thông minh, không chính không tà, âm như ngọc noãn nhưng cũng lạnh tựa băng sương. Hôm nay thấy nữ tử mình yêu mến đau khổ mà khí thế vẫn rất bình tĩnh, quả thật danh bất hư truyền.

Kinh Vân Nhiễm cắn chặt môi, một lát sau nắm nhẹ tay Thượng Quan Nguyệt, trầm giọng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, để muội đi đi...

Thượng Quan Nguyệt không khỏi nhíu chặt mày lại, lo lắng nói:

-Kinh nhi, không được, ta hứa với nàng, nhất định sẽ đưa Hoán nhi an toàn trở về, nàng đừng làm chuyện điên rồ, bị bọn họ bắt, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn phải chết.

Sự kiên nhẫn của sát thủ cũng đã hết, đôi mắt tối lại, âm trầm nói:

-Nguyệt công tử, ngươi đã không chịu hợp tác, vậy đừng trách đao của ta tại hạ vô tình...

Đôi mắt đẹp của Kinh Vân Nhiễm nheo lại, xụi lơ, phát ra tiếng thét chói tai đầy mê luyến:

-Không được...

Nàng tro mắt nhìn lưỡi đao trong tay tên sát thủ sắp sửa chém vào người Hoán nhi, biết rõ Hoán nhi không còn cảm giác đau đớn nữa nhưng tâm lý vẫn không cách nào chấp nhận, khi còn sống bé đã phải chịu ốm đau hành hạ, sau khi qua đời còn bị người ta đối xử như vậy, nàng không thể nhẫn tâm!

Dưới ánh lửa, thủ lĩnh sát thủ ngăn cả người ra, hai mắt trừng lớn, một nam tử phóng ánh khí xuyên thẳng vào đầu của hắn, ở giữa hai mày chảy ra dòng máu, máu tươi chảy ra đầm đìa, chậm rãi chảy xuống, gương mặt dữ tợn ỉn hàng, không kịp nhắm mắt lại đã ngã xuống đất.

Số sát thủ còn lại đều kinh hoàng kêu lên:

-Thủ lĩnh!

Bọn chúng thế nào cũng không ngờ tới còn có người khác giúp đỡ ẩn mình ở chỗ tối.

Thượng Quan Nguyệt phát tay, Hành Vân và Thủy Lưu lại tiếp tục chiến đấu với sát thủ, sát thủ thấy tình thế nghiêng về phía bên kia, không thể không vội vàng mà lui lại.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, thu hồi mũi kiếm, trầm giọng nói với mấy sát thủ đang bỏ chạy:

-Trở về nói cho chủ tử của các ngươi, lần sau gặp chính là ngay ta lấy tính mạng của kẻ đó!

Trong khoảng thời gian ngắn Kinh Vân Nhiễm sững sờ, kinh ngạc nhìn Hoán nhi ngã theo người kia xuống, rồi mạnh ở trên mặt đất, nàng nhanh chóng chạy tới, run rẩy ngồi xuống, ôm thật chặt lấy Hoán nhi, rồi lẹ không ngừng...

Lúc này, một xe lăn chậm rãi lăn ra từ chỗ tối một cách khó khăn.

Thi thể lạnh như băng nằm trên mặt đất, liếc mắt nhìn một cái, làm cho người ta không chịu được mà run rẩy cả người.

Tiêu Thần Hiến thu hồi ánh khí trong tay, từng bước lăn xe tới bên cạnh Kinh Vân Nhiễm, cúi người xuống, vươn tay, chạm nhẹ vào gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Đứa bé giống Nhiễm nhi tới bảy, tám phần, người nhỏ gầy, hàng lông mi dài cụp xuống, giống như đang ngủ, nhưng không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa!

Trái tim bắt đầu thất lại, đau đớn mãnh liệt.

Kinh Vân Nhiễm ngược mắt trừng hắn, phần nộ hất tay hắn ra, sắc giọng kêu lên:

-Không được chạm vào, ngươi có tư cách gì mà chạm vào con ta, lập tức rút cho ta!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên nhìn đầy hy vọng, trong mắt bỗng lóe lên đau khổ làm cho hắn không hít thở được, hắn trầm giọng nói:

-Nhiệm nhi, đừng đối với ta như vậy, có được không?

Khinh Vân Nhiễm ôm thật chặt lấy thân hình lạnh như băng của Hoán nhi, đôi môi run rẩy, ngón tay chạm lên mặt bé, cảm giác đau đớn lạnh băng truyền tới nơi sâu nhất của linh hồn, ký ức đau khổ, trống rỗng, chậm rãi cắn nuốt lấy nàng. Mặt nàng không chút thay đổi nhìn hắn, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ta đối với ngươi xem như đã tận tình tận nghĩa rồi! Lấy đức báo oán cứu ngươi, sao người không thử đặt mình vào vị trí của ta mà suy nghĩ một chút, không nên ép ta tới bước đường cùng...

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trắng bệch tới mức dọa người, giọng nói gọi tên nàng có chút run rẩy:

-Nhiệm nhi...

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, lạnh lùng nhìn hắn:

-Đừng gọi tên ta!

Tiêu Thần Hiên đau khổ nhìn nàng, vươn tay ra, đôi mắt bị ánh mắt lạnh như băng của nàng chặn lại, nói:

-Nhiệm nhi, cuối cùng thì Hoán nhi vẫn là cốt nhục của ta, nàng không nên tàn nhẫn như vậy, ta chỉ muốn ôm con một cái...

Khinh Vân Nhiễm đột nhiên cười, ánh mắt lạnh như băng:

-Con là cốt nhục của ngươi, nhưng ngươi đã bao giờ tự hỏi, ngươi có xứng với địa vị làm cha không? Người đầu tiên ôm con, không phải ngươi, người đầu tiên khi con mở mắt nhìn thấy cũng không phải ngươi, trừ mẫu thân ra, câu thứ hai con nói được là “thúc thúc”, khi con phát bệnh, không ngừng khóc, học máu, người an ủi con cũng chẳng phải ngươi...

Nàng cười, kéo ống tay áo Hoán nhi lên, trên cánh tay trắng nõn, trên đùi hiện đầy những mảng xanh tím tụ máu to tướng, trông dữ tợn làm người ta sợ hãi.

Tiêu Thần Hiên như bị sét đánh, trong đầu bỗng thấy trống rỗng.

-Tại sao Hoán nhi lại phải chịu nhiều thứ như vậy, còn bị huyết chứng nan y nữa? Con đau khổ như vậy, tất cả đều là do ngươi ban tặng, nếu không phải ngươi, sao Tô Thiên Tuyệt lại trả thù ta, hạ thuốc ta, làm cho con của ta còn chưa sinh ra đã chết lưu trong bụng, nếu không phải độc trong thuốc còn sót lại trong cơ thể, tất cả đều ngấm vào người Hoán nhi, sao Hoán nhi sinh ra lại có thể bị bệnh này?

Ngữ điệu Khinh Vân Nhiễm bình thản nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào lòng Tiêu Thần Hiên, trái tim hắn giống như thiên đao vạn mã gãy xéo, sau đó bị ném vào vực sâu thăm thẳm...

Gương mặt hắn dần dần vụn vỡ, gió lạnh đêm khuya vô tình giống như đao chém lên người hắn, không ngừng đâm vào trong tâm, đau khổ dày vò, nóng bỏng thiêu đốt hắn, đôi mắt hắn trống rỗng vô thần, vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn đang nhắm chặt mắt, cắn răng rất chặt, nén cho bị thương không trào ra.

-Ngươi biết Hoán nhi đã phải chịu đau khổ như thế nào không? Ngươi đã từng cảm nhận đau đớn của con chưa? Khi con phát bệnh, sốt cao không giảm, có lúc cả người lại lạnh như băng, khớp xương toàn thân đau nhức, đau tới mức cả người như bị roi quất vào, ngươi đã từng ném mùi vị bị người ta bẻ gãy đầu khớp xương chưa, đau đớn này so với bị chọc vào xương còn kém hơn vài phần, ngay cả người lớn cũng không thể nhẫn nại mà chịu được huống hồ là một đứa trẻ mới bốn tuổi, con chịu đựng không kêu lên đau đớn vì con biết, không người nào có thể chịu đựng đau đớn hành hạ do bệnh tật thay con, con phải kiên cường dũng cảm, lúc nào cũng uống thuốc rất ngoan, hy vọng bệnh có thể thuyên giảm, cho dù ăn đến học máu, uống nước cùng với máu cũng cố gắng mà uống thuốc, vì sau khi uống thuốc con mới có thể dễ chịu, tất cả những thứ này ngươi đã từng ném qua sao? Ngươi không có trách nhiệm của một người làm cha mặc dù ngươi muốn, ngươi muốn bồi thường cho ta, khi chết rồi thì sẽ nhận được đền bù gì chứ, không thể là không thể, bây giờ con ở thế giới bên kia, không cảm nhận được vui sướng, bị thương đau khổ, mà ngươi lại định nhận làm cha, Hoán nhi của ta không cần một người cha như ngươi!

Cả người Tiêu Thần Hiên rung động, cảm giác toàn thân giống như lồng ngực bị đâm, cái cảm giác trái tim đau đớn này bị thương không cách nào tả được, dần dần biến thành tiếng rên không tiếng động...

Máu chảy trong ngực quay cuồng, rớt cuộc, hắn ho mạnh một cái. Máu tươi từ miệng hắn phun ra, bắn ra mặt đất, môi tái nhợt, khóe miệng rỉ máu làm cho người ta cảm thấy kinh khủng mà sợ hãi.

Thân thể của hắn theo xe lăn tới, tay không ngừng run rẩy, vô lực mà thông xuống, đôi mắt kinh ngạc nhìn gương mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, giống như mặt hồn.

Hắn cố kìm nén đau khổ, hít thật sâu một hơi, khóe mắt có chút ẩm ướt, bình tĩnh nói:

-Ta có thể nỗ lực, danh lợi, tính mạng, nàng có thể nói cho ta biết, muốn bao lâu, bao nhiêu thời gian mới bằng lòng tha thứ cho ta, muốn ta làm như thế nào mới có thể đền bù sai lầm này, hoặc ta phải đi tìm cái chết?

Khinh Vân Nhiễm dỗi tầm mắt, ôm lấy Hoán nhi đứng lên, bi thương nói:

-Người đi đi, đừng ở đây làm phiền ta, đó chính là bồi thường tốt nhất với ta.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, nhìn dung nhan tiều tụy tái nhợt của nàng, trái tim hắn giống như đao đâm, hắn muốn ôm nàng vào trong lòng, thay nàng gánh chịu tất cả đau khổ và bi ai.

Nhưng hắn không ngờ nàng tàn nhẫn cự tuyệt bất cứ sự quan tâm và đền bù, lòng của nàng đã dành cho người kia.

Đồ kỵ như rắn độc cắn phập vào trái tim hắn.

Bây giờ, sợi dây liên kết duy nhất giữa bọn họ cũng đã bị chặt đứt.

Trái tim hắn, thật sự đau quá.

Vết thương ở trước ngực đột nhiên bị vỡ ra, tràn máu, thấm đỏ vạt áo trước ngực.

Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cho dù đau lòng mà chảy ra nước mắt, lại đóng thành băng, thần kinh hắn đau đớn, giọng hắn khàn khàn nói:

-Để ta tiễn Hoán nhi nốt đoạn đường cuối cùng, ta sẽ rời đi, rời đi vĩnh viễn...

Khinh Vân Nhiễm không nhìn hắn, từ trong miệng phát ra những chữ lạnh đậm:

-Tùy người.

Tiêu Thần Hiên cố nén không để đau đớn biểu lộ trên mặt, ngực giống như bị búa tạ đập mạnh, đau tới mức không cách nào nói được.

Thượng Quan Nguyệt đứng từ xa nhìn bọn họ, trong lòng bỗng thấy giận, bọn họ biết rõ sau, khắc cốt ghi tâm.

Tay nắm chuôi kiếm bỗng bóp chặt lại.

Lúc này, Khinh Vân Nhiễm xoay người nhìn Thượng Quan Nguyệt ở một bên, trong tâm không khỏi sinh ra vài phản ám náy...

Thượng Quan Nguyệt nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, đôi mắt trong suốt, thản nhiên nói:

-Nếu như Hiên Vương không ngại, vậy cùng nhau đi đi, lần này đi tới Bắc Thần, đường xá xa xôi, có thể quan tâm tới nhau.

Tiêu Thần Hiên ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt u ám, khóe miệng không khỏi nở nụ cười lạnh, hắn ta đang đồng tình với hắn sao?

Khinh Vân Nhiễm nghe được lời chàng nói không khỏi sững sờ, lập tức ôm Hoán nhi, vội vàng đi tới bên cạnh chàng, để lại Tiêu Thần Hiên với một bóng lưng lạnh lùng.

Khinh Vân Nhiễm và Thượng Quan Nguyệt đi cùng tới phương bắc, chạy gần một tháng, nhưng phía sau bọn họ đều có nhiều cỗ xe ngựa đi theo sát.

Vốn là khí trời gió thu mát mẻ dần trở nên rét lạnh, nhưng cái tốt chính là đích mà bọn họ muốn tới đã không còn xa nữa.

Trong xe có một vài lò hương, làm cho cả không gian ấm áp.

Thượng Quan Nguyệt mặc cảm bào trắng như tuyết, dựa vào gối tựa, tóc rơi trên vai, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt đẹp phức tạp, nhàu nhĩ mệt mỏi. Khinh Vân Nhiễm nhìn về mặt nghiêm trọng của chàng, trong lòng thầm đoán, một lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi:

-Có phải lên núi rất khó khăn?

Thượng Quan Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng, cười cười:

-Núi cao nào mà không có trời ngại, chỉ cần không gặp bão tuyết thì cũng không phải vấn đề gì lớn.

Lúc này rèm cửa sổ bị bay lên, một luồng khí lạnh thổi vào trong xe.

Thượng Quan Nguyệt nhíu mày, nắm tay lại, giấu bên miệng trận ho khan.

Thấy thế Khinh Vân Nhiễm vội vàng giắt lại rèm xe, tới gần bên chàng, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng, giúp chàng dễ thở hơn, khàn khàn nói:

-Thượng Quan, huynh không sao chứ?

Thượng Quan Nguyệt vừa định đáp lời thì ngực tức, khó chịu, không khỏi ho khàn khàn.

Khinh Vân Nhiễm bưng ấm trà nóng tới, tay chân luống cuống rót ra một chén trà, đưa tới tay Thượng Quan Nguyệt, trong lúc vô tình chạm vào tay chàng, lạnh thấu xương như băng làm lòng nàng phút chốc run lên, kinh hoàng, nhỏ giọng hỏi:

-Thượng Quan, có phải hàn độc phát tác hay không?

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu, cầm lấy cái chén, uống xong một ngụm trà, giảm bớt ho khan. Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, càng gần Bắc Thần trời càng lạnh, tới núi tuyết lạnh lẽo như vậy, thân thể chàng như thế, chắc chắn là không thể chịu nổi!

Trong tâm chỉ vì chuyện của Hoán nhi mà quên mất sức khỏe của chàng.

Chàng tự biết rõ thể trạng của mình nhưng lại cố tình đưa Hoán nhi tới nơi yên nghỉ, sao lại không chịu suy nghĩ cho mình một chút? Tình cảm sâu nặng như vậy, nàng sao có thể báo đáp đây?

Thượng Quan Nguyệt buông chén trà, ngược mắt, thấy gương mặt nàng hổ thẹn, không khỏi cười an ủi:

-Ta không có việc gì, nàng không cần lo lắng quá đâu.

Khinh Vân Nhiễm cố nở nụ cười, đưa lò hương tới gần chàng, sau đó lấy từ trong rương ra một cái chăn nhung đắp lên người chàng, vừa cười vừa nói:

-Vây sẽ ấm hơn một chút.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng thật lâu, trong mắt xẹt qua âm áp, không nói gì.

Đột nhiên chàng cảm thấy bàn tay mình ấm áp, cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé đang nắm chặt tay mình, ánh mắt trở nên dịu dàng, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười hạnh phúc.

Khinh Vân Nhiễm cảm giác được tay chàng rất lạnh lẽo, trong lòng dâng lên sầu lo, mày nhíu chặt lại.

Hàn độc trên người Thượng Quan Nguyệt nghe Hành Vân từng nói, cứ một năm thì phát tác một lần, tức là mười hai tháng, nhưng tháng trước, vì chàng vận chân khí quá độ nên đã phát tác một lần, vài ngày nay, chàng thường xuyên ho khan, mới đầu tưởng rằng là do chàng nhiễm phong hàn, sau khi uống ít thuốc thấy đỡ hơn nhiều, nhưng bây giờ, bàn tay chàng lạnh như băng đã nói cho nàng biết, ho khan cũng không phải vì nhiễm phong hàn.

Thượng Quan Nguyệt nhìn mặt nàng, nhẹ giọng hỏi:

-Đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

-Không có gì.

Lập tức nở nụ cười, thu dọn một số thứ đồ:

-Thượng Quan, huynh nghỉ ngơi một lúc đi, mấy ngày nay huynh chưa được ngủ yên hôm nào rồi, cũng không còn cách núi Tuyết Vô Tan xa nữa, muội cũng không muốn đến đó mà huynh lại không chịu được.

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười gật đầu đồng ý, nhắm mắt mà vẫn cười.

Song ở một chiếc xe ngựa khác thì người trên chiếc xe đó lại không được đối xử tốt như vậy.

Một tháng vội vàng trôi qua, Tiêu Thần Hiên vốn là người đang bị thương, hơn nữa vết thương trên người cứ gần khỏi lại nứt ra, làm cho vết thương bị nhiễm trùng, khiến người luôn luôn trong tình trạng sốt cao, hôn mê bất tỉnh.

Trầm Đình là một ám vệ, không thể tỷ mỉ bằng nữ tử được, vốn định trên đường đi mua một nha hoàn hầu hạ bên cạnh, nhưng Tiêu Thần Hiên không đồng ý, giống như hành hạ mình tận lực, để lòng mình bình tĩnh vậy.

Mấy ngày nay, trong lúc hôn mê, hắn không ngừng nói mơ: “Nhiễm nhi, Nhiễm nhi...”

Trận ho khan bất ngờ vang lên, giống như bị nén lại một lúc lâu rồi mới bột phát ra ngoài (từ này mình tra trên bách khoa tri thức, họ nói rằng “bột phát” là từ nói trong Hán ngữ cổ còn “bộc phát” là dùng trong Hán ngữ hiện đại. Trong trường hợp này mình xin dùng từ “bột phát”), mang theo đau đớn như bị xé rách, như sắp sửa ho cả lá phổi ra.

Hắn vội vàng lấy tay che miệng lại, ho khan kịch liệt, giống như hắn là người mắc bệnh nan y, vô cùng đau khổ, trong miệng, quanh quẩn trong bầu không khí là mùi máu tươi, dần dần giảm bớt. Khó khăn vén màn xé lên, nhìn xe ngựa phía trước, ngực lại truyền đến đau đớn.

Phút chốc, máu tươi lại thấm qua lớp vải, trong lòng bàn tay đang che miệng dính một chất lỏng ấm nóng, dòng chất lỏng theo khe hở lòng bàn tay chảy xuống uốn lượn, rơi xuống “tích”, “tích”, trên vạt áo ở trước ngực xuất hiện nhiều đóa hoa mai màu đỏ.

Nơi lạnh nhất tại nước Bắc Thần.

Núi Tuyết Vô Tan.

Trên đỉnh núi là băng tuyết đọng bốn mùa quanh năm không tan ra, địa hình núi vô cùng hiểm trở, người bình thường căn bản không có cách nào leo lên núi. Phía bắc ngọn núi là một vách đá dựng đứng cao sừng sững, mặt vách đá bóng loáng như gương, ngay cả một gốc cây cũng không có, vô cùng hiểm trở.

Nơi này băng tuyết rơi không ngừng trong nhiều năm, bất luận là núi, hang cốc, thảo nguyên đều bị băng tuyết bao phủ, trong một năm khó nhìn thấy mấy lần tuyết tan, khí trời bốn mùa đều lạnh cong, cho nên mọi người còn gọi nó là Vi tuyết chi (hạ, sự thực mình cũng không biết nó là gì).

Tuyết đọng quanh năm trên đỉnh núi, từng tảng băng cứng chắc căn bản không có chỗ để con người đặt chân. Đoàn người Kinh Vân Nhiễm đi tới chân núi thì dừng lại nghỉ ngơi.

Nhân lúc nghỉ ngơi, Thượng Quan Nguyệt tinh táo suy nghĩ, địa hình đặc thù của núi tuyết là như vậy, địa thế hiểm trở, khó có thể leo lên, hơn nữa vì thời tiết như vậy, thường xuyên gặp bão tuyết, nếu như không may, gặp phải băng tuyết, lại càng khó khăn hơn.

Kinh Vân Nhiễm nhìn tuyết trắng mờ mịt bao phủ trên núi, gió lạnh gào thét, mây mù che khuất, tuyết rơi liên tục từ trên trời xuống, tầm nhìn trở nên mờ mờ hồ hồ.

Nàng không khỏi thất người lại, thân thể vốn lạnh, trùng hợp đây là thời điểm lạnh nhất trong năm, núi tuyết còn rét lạnh hơn nhiều, cho dù trên người có mặc áo lông cừu dày cộm thì mặt và bàn tay vẫn bị lạnh cứng.

Lúc này một bàn tay to lớn ấm áp nắm chặt lấy tay nàng, lòng bàn tay không ngừng truyền đến hơi ấm, làm cho thân thể nàng ấm lên, nghĩ tới tình trạng của đối phương, mày hơi nhíu lại, vùng tay ra.

Vô tình quay đầu, nhìn thấy bóng dáng của một người trên một chiếc xe ngựa khác, một thoáng trôi qua, hẳn thường xuyên tìm có tiếp xúc với nàng, thái độ, tâm lý nàng không cảm thấy yên tâm.

Gương mặt đối phương tái nhợt, so với gương mặt Thượng Quan Nguyệt khi hàn độc phát tác còn khó coi hơn vài phần, nhìn hẳn thường ho khan, hít thở khó khăn, chắc hẳn bị nhiễm phong hàn rồi.

Nàng tức giận cau mày nhăn mặt, quan tâm tới hẳn làm cái gì, lạnh lùng thu lại ánh mắt, quay đầu đi.

Lúc này trong tay Thượng Quan Nguyệt cầm chén nước, nắm trong tay âm thầm vận công, không bao lâu sau thì có hơi nóng bùng lên, chàng mỉm cười đưa cho Kinh Vân Nhiễm. Kinh Vân Nhiễm cầm lấy chén nước, hơi sừng sốt, chén nước ấm, ngửa đầu uống một ngụm, cảm giác ấm áp lan tỏa từ dạ dày tới bụng, nàng uống thêm mấy ngụm nữa, nhân tiện đưa chén nước lại cho chàng:

-Huynh cũng uống đi.

Thượng Quan Nguyệt cười khẽ, uống chung chén nước với nàng.

Tiêu Thần Hiến từ xa nhìn chăm chú bọn họ, nhất cử nhất động cũng không thoát khỏi mắt hắn, trái tim hắn giống như bị xé rách, hắn tưởng rằng mình vốn chết lặng từ lâu rồi, nhưng tới bây giờ, xương tủy hắn vẫn có thể cảm giác đau đớn như cũ.

Trảm Đình thấy chủ tử mình khổ sở vì tình, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Nghỉ ngơi chốc lát, đoàn người lại khởi hành, vì xe ngựa không thể lên núi nên chỉ có thể đi bộ, đi một lúc cũng tới được sườn núi.

Gió lạnh gào thét bên tai, quét mạnh vào mặt làm Kinh Vân Nhiễm cảm thấy đau.

Áo lông cừu dày cũng không thể chống được cái lạnh xâm nhập vào, nàng không nhịn được mà run run co người lại, quay đầu lại nhìn xe ngựa phía sau, nhìn cổ quan tài của Hoán nhi.

Trong thế giới trắng xóa này, đột nhiên con người trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đột nhiên trong lúc đó, cuồng phong nổi lên, bão tuyết đánh vào mặt, sinh ra đau đớn, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vu vu, từ đỉnh núi truyền đến những tiếng âm âm, vang vọng son cốc.

-Không tốt rồi, tuyết lớn, mọi người mau đi...

Thủy Lưu đi phía trước dò đường hoảng sợ kêu lên.

-Bây giờ xuống núi không kịp, mau sang bên kia tránh bão....

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh nghiêm lại, quyết định rất nhanh rồi kêu lên. Kinh Vân Nhiễm biết rõ uy lực của băng tuyết, căn bản nếu bị đè vào người chắc chắn không còn đường sống. Trống ngực nàng đập mạnh, tự nhiên không thể kháng cự, sợ hãi và bất lực, cho dù võ công cao tới đâu, trí tuệ thâm sâu tới mức nào cũng không thể ngăn cản.

Tuyết trên núi lăn xuống, càng lăn càng lớn, tốc độ căn bản càng ngày càng nhanh, toàn bộ mọi người đều theo bản năng vì sợ sống còn mà chạy trốn, tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần.

Thượng Quan Nguyệt thét ra một tiếng chói tai:

-Khinh nhi, cẩn thận. ...

Đột nhiên Khinh Vân Nhiễm gắm vào một hố sâu, nàng cảm giác sau lưng có người muốn kéo nàng, chỉ nghe thấy tiếng y phục bị rách, nhưng lại không cảm được việc nàng rơi xuống. Nàng bị một tảng tuyết rơi trúng người, đau đớn kêu lên, chưa phục hồi lại tinh thần đã bị thụt xuống hố sâu, tuyết đọng trong huyết động đều rơi xuống đỉnh đầu, giống như tuyết không ngừng chất đồng lên người.

Phía trên truyền tới một tiếng quát to:

-Khinh nhi. ...

Tốc độ trượt của xe lăn không hề thua kém khinh công chút nào. Tiêu Thần Hiên không hề nghỉ ngơi, từ xe lăn bay vọt lên, nhảy xuống theo sát, dùng chút nội lực còn lại giảm bớt lực đạo, thân người xoay tròn, hấn bắt được tay Khinh Vân Nhiễm, dùng sức kéo lấy nàng, sau đó ôm chặt lấy nàng, bảo vệ nàng trong ngực mình. Cho dù gặp băng tuyết sắc nhọn, trong tâm vẫn quyết tâm bảo vệ nàng, xuống dưới hoàng tuyền, chỉ cần có nàng làm bạn, dù hấn không tình nguyện, hấn cũng không hối hận.

Cái lạnh thấu xương từ đỉnh đầu truyền xuống thấu vào tim, khí huyết toàn thân như đọng lại ngực hấn. Sau đó máu tươi phụt ra từ miệng hấn.

Chóng mặt kéo đến, trước khi hôn mê hấn liếc mắt một cái, nhìn Khinh Vân Nhiễm đang hôn mê trong lòng mình, nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi lạnh như băng.

Khoảng không trên núi, gió mạnh gào thét, bầu trời trắng mờ mịt đầy tuyết bay múa, bên vách đá, mơ hồ trong tuyết trắng có bóng người.

Một thân tuyết trắng phiêu dật theo bão tuyết, gương mặt tuấn mỹ bi ai, quanh thân có luồng không khí lạnh thấu xương, trong tay cầm một miếng vải bị xé rách.

Dừng ở đáy cốc sâu vạn trượng, trời đất mênh mông, đau đớn tưởng chết, vạn vật bỗng biến ảo như luồng ánh sáng, tay áo tung bay theo gió. Mặc cho tuyết vẫn rơi, gió vẫn thổi không ngừng, một lúc lâu sau, thân hình chàng mơ hồ cử động, từ yết hầu dâng lên luồng khí, ho mạnh:

-Khinh Vân Nhiễm. ...

Núi tuyết lở, giống như san bằng cả sơn cốc, cuối cùng chàng đã mất nàng trong nháy mắt. ...

Đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng nói lo lắng của Hành Vân:

-Công tử bảo trọng thân thể, có nương là người hiền nhất định sẽ được trời thương, nhất định sẽ không có việc gì.

Thượng Quan Nguyệt cau mày, lại ho, đợi sau khi bớt ho, trầm giọng hỏi:

-Tim thế nào rồi?

Về mặt Hành Vân nghiêm trọng, nói:

-Thuộc hạ đã huy động tất cả thợ săn dưới núi đi tìm giúp, tạm thời chưa có tin tức gì.

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên lạnh lùng, tay bắt giác nắm chặt, trầm giọng nói:

-Hành Vân, lập tức dùng bỏ câu đưa tin, triệu tập người ngựa lại đây, tiến hành rà soát hết hang động trong núi, nhất định phải mau chóng tìm được bọn họ!

Về mặt Hành Vân ngăn ra, vội vàng nói:

-Vâng, thưa công tử.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Mất trí nhớ

Chân trời dần dần xuất hiện rạng đông, ánh sáng chiếu xuống hai người đang ngủ, màu vàng sáng dịu dịu tạo nên một bức tranh vô cùng ấm áp.

Hàng mi dài nhẹ nhàng rung động, đôi mắt u ám chớp nhẹ, cảm giác rất đẹp khi nhìn thấy nắng sớm, hần khẽ mở mắt ra.

Cảnh trước mắt hơi mơ hồ, một lúc lâu sau mới trở nên rõ ràng.

Nơi này không phải phủ Hiến Vương, mà là một sơn động đầy băng.

Cái lạnh từ trong động tỏa ra rất lạnh lẽo.

Đột nhiên cảm thấy dưới mình có gì đó động đậy, hần cúi đầu nhìn xuống, đôi mày tuấn tú hơi nhíu lại, trong mắt xẹt qua khó hiểu, dưới người hần là một nữ tử đang nằm ngủ.

Quần áo lụa trắng trên người nữ tử bị xé rách, hàng mi rất dài, hơi rung động, giống như cánh bướm vậy.

Da thịt nàng trắng nõn mịn màng, trên làn da ấy hiện lên rất nhiều những dấu hôn, thể hiện sự điên cuồng đêm qua.

Mà hần và nàng không mảnh vải dính sát vào nhau, hần cảm nhận rõ da thịt mềm mại của nàng.

Suy nghĩ của hần đột nhiên bị dừng lại, phụ nữ này là ai, nếu như nơi này là thanh lâu thì hần sẽ chẳng cảm thấy lạ chút nào, nhưng nơi này lại là một sơn động.

Cúi đầu nhìn kỹ dung mạo của nữ tử, gương mặt thanh tú, da mặt trắng, thanh lệ, ngũ quan tuy không tinh xảo nhưng lại rất thanh tú, khéo léo làm cho hần có cảm giác nàng xinh đẹp đến khó tin, khó có thể dời tầm mắt. Nàng giống như một đoá hoa tươi mát trong sáng, cả người tỏa ra khí chất tinh khiết thanh nhã, làm hần vô cùng thoải mái.

Mái tóc thật dài như thác nước vương trên làn da trắng ngần, mái tóc đen, đôi môi hồng hơi lộ ra, vô cùng xinh đẹp.

Cánh tay trắng mịn, màu hồng của móng chân tinh xảo mượt mà, hình ảnh hấp dẫn đầy nguy hiểm, trong nháy mắt hần thất chặt mình lại, không tài nào kiềm chế được.

Hần nở nụ cười, cúi người xuống, ngửi thấy hương thơm ngát tỏa ra từ người nàng, cực kỳ quen thuộc, hần không tài nào quên nổi, thứ hương thơm này hần đã từng ngửi thấy

y ở đâu đó rồi.

Đầu ngón tay si mê xoa nhẹ mi mắt nàng, người phụ nữ này là ai? Cho dù có cảm giác quen thuộc nhưng hần có thể khẳng định, hần không nhận ra nàng, sao mình lại gặp nàng ở nơi này?

Một cảm giác hoảng sợ không rõ ràng dấy lên trong lòng, tình cảnh giờ phút này nên giải thích như thế nào? Hần lấy lại bình tĩnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ, hần không hề nhớ gì về người phụ nữ này cả. Hần hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, nhậy y bào rơi trên mặt đất, y bào rách nát, đầy vết máu, mày không khỏi nhíu lại, sao lại thế này, hình như hần vừa mất đi một đoạn ký ức quan trọng.

Gương mặt hơi tối lại, mặc y bào vào, bỗng dạ dày hần kêu lên, xem ra rất lâu hần chưa được ăn rồi.

Nhìn quay bốn phía chỉ thấy ở giữa động băng là một bộ xương khô, trí nhớ trong đầu rất hỗn loạn, hần cố gắng nghĩ ra một đầu mối nhưng tất cả chỉ là sương mù.

Lúc này, nữ tử nhú chặt mày, dần dần tỉnh lại...

Cảm giác sau khi tỉnh dậy, vừa rét lại vừa nóng. Khinh Vân Nhiễm khó khăn mở mắt ra, cảm giác như thân thể không phải của chính mình, cả người không có sức lực, đau nhức không chịu nổi.

Từng cảnh tối hôm qua dần dần hiện lên trong đầu, đôi mắt nàng bắt gặp từng lớn, đêm qua không biết nàng tỉnh lại bao nhiêu lần, mỗi lần tỉnh dậy lại không chịu nổi, lâm vào hôn mê.

Nàng chỉ nhớ đêm qua có tên đồn mạt nào đó tàn phá bừa bãi thân thể nàng. ... Ngẩng đầu, thấy một ánh mắt nhìn nàng với vẻ hiếu kỳ, tìm tòi mang theo dục vọng hỗn tạp, nàng cúi đầu, nhìn y phục xộc xệch cùng ói thân thể nửa trần của nàng. Trong lòng bỗng thấy phần nộ, vội vàng sửa sang lại, bắt đắc dĩ mặc y phục rách nát vào, có vẻ vô cùng quần bách.

Đôi mắt sáng, long lanh như thủy tinh với hàng mi dài cong vút, khi nàng nhìn hắn, giống như có dòng điện đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất của trái tim hắn, làm cho trống ngực hắn gia tốc một cách khó hiểu.

Tiêu Thần Hiên bưng ngực, nghĩ muốn kiểm chế cảm giác kỳ lạ này, kinh ngạc nhìn nàng, trầm giọng hỏi:

-Nàng là ai?

Khinh Vân Nhiễm phần hận nhìn hắn, cắn môi, hắn dĩ nhiên hỏi nàng là ai? Tối ngày hôm qua, là ai giống như mãnh thú phát điên, đặt nàng ở dưới thân. ...

Tức giận xông thẳng lên đầu, cánh tay bủn rủn nâng lên muốn cho hắn một cái tát, nàng mím chặt môi, đang muốn rút về lại bị hắn nắm chặt lấy.

Tiêu Thần Hiên nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, vừa tiếp xúc với da thịt đã cảm thấy có cảm giác mềm mại tới mê muội, trong khoảng thời gian ngắn không nở buông ra.

Thấy hắn không chịu buông tay mà lại còn nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, mặt Khinh Vân Nhiễm không khỏi đỏ lên, tức giận kêu lớn:

-Tiêu Thần Hiên, tên khốn kiếp này, thả tay ra. ...

Tiêu Thần Hiên trêu đùa nhíu mày lại, phụ nữ này gan lớn thật, khoe môi nhếch lên, nụ cười mang chút lạnh lùng, tà nghệ:

-Nàng dám hô cả kỳ danh của Bồn Vương, lại còn nhục mạ Bồn Vương, không muốn sống nữa à?

Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng nhìn hắn, bĩu môi khinh thường, nói:

-Mắng nguoi thì sao, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này Vương gia thối cái gì chứ.

Trái tim của Tiêu Thần Hiên bị ánh mắt khinh thường của nàng làm cho đau đớn, lập tức buông tay ra, gương mặt khôi phục sự nghiêm trang lại, cười lạnh, nói:

-Cô nương cũng không phải thân trong sạch, chuyện này cũng đã rồi, cần gì phải tức giận như vậy?

Lời vừa ra khỏi miệng hắn đã hối hận ngay rồi, nhìn ánh mắt bị thương của nàng, ngực hắn có cảm giác không tài nào thở nổi. Gương mặt Khinh Vân Nhiễm trở nên trắng bệch, mím chặt môi, chột cười lạnh, nói:

-Tiêu Thần Hiên, ta có phải trong sạch hay không có liên quan gì đến nguoi đâu?

Tiêu Thần Hiên nắm chặt hai tay lại, tức giận không nàng không thêm để ý, sự trong sạch của nữ tử trong mắt nàng chỉ là một thứ nông cạn như vậy, vậy quá khứ của nàng, hắn cũng chẳng dám nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ nhiều, nén phần nộ trong lòng xuống, đúng vậy, sự trong sạch của nàng có liên quan gì đến hắn? Nàng cũng chẳng phải người của hắn. ... Nhưng phần nộ ngày một tăng lên, vậy sự phần nộ đó là từ đâu đến?

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày lại, lạnh lùng nhìn hắn không chút áy náy, hắn nhìn nàng giống như lần đầu tiên gặp mặt, hắn thật sự không nhớ ra nàng? Trong mắt hiện lên phức tạp, thử hỏi dò xét:

-Nguoi không nhận ra ta?

Tiêu Thần Hiên nghi ngờ nhìn nàng, lạnh lùng nói:

-Bồn Vương gặp nhiều nữ tử, nhưng chưa bao giờ nhớ là đã gặp nàng?

Khinh Vân Nhiễm cup mắt xuống, khoe môi nhếch lên, tốt lắm, hắn không nhận ra nàng, sau này hai người sẽ cắt đứt hoàn toàn, không hề có chút dính dáng nào. Nàng khẽ mím môi, nhìn thẳng hắn, hít sâu một hơi, trịnh trọng nói:

-Tốt lắm, chuyện ngày hôm qua, chúng ta coi như chưa từng xảy ra, nguoi đi cầu gối của nguoi, ta đi bằng thuyền của ta.

Tiêu Thần Hiên nhìn người phụ nữ này, khi nghe hắn nói hắn không nhận ra nàng thì trên mặt không hề che giấu nổi được mừng rỡ, sao lại thế? Thấy dáng vẻ nàng cố gắng gạt phắt quan hệ giữa nàng và hắn, trong tim cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ép xuống khó chịu trong lòng, hắn khẽ nở nụ cười, nâng cằm nàng lên, giọng nói khàn khàn vang lên:

-Nếu Bồn Vương không đồng ý thì sao?

Chỉ có hắn gây khó dễ cho người khác, làm gì có chuyện người khác gây khó dễ hắn được!!!

Khinh Vân Nhiễm nhìn hấn chăm chăm, lạnh lùng cười đầy châm chọc, nói:

-Vương gia không phải muốn nói cho ta biết, vừa gặp ta đã yêu, không thể không quên?!

Tiêu Thần Hiên hơi cau mày, ánh mắt u ám thâm trầm, nửa cười nửa không, nói:

-Là thật thì sao?

Khinh Vân Nhiễm trừng lớn hai mắt nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi, mãi mà chẳng nói gì.

Nam tử trước mắt vốn là nam tử tàn bạo trước kia, tuy đáng vẻ không chút thay đổi nhưng làm cho người ta có cảm giác như biến thành một người khác. Lẽ khí, âm lãnh trong mắt hấn biến mất, điên cuồng tà mỵ lại nhiều hơn một phần.

Tiêu Thần Hiên nhìn vẻ mặt đáng yêu của Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt hẹp dài hẹp lại, khóe môi cười tà mỵ, đôi mắt đen như hố sâu có thể nhìn thấu lòng người, làm cho người ta không rét mà run. Hấn vỗ về gương mặt của nàng, đôi mắt lạnh lẽo, nói rõ từng câu từng chữ:

-Ở nơi trời đất đều là băng tuyết thế này có một nữ nhân bên người, tóm lại rất là tốt, làm phụ nữ của Bồn Vương, Bồn Vương tất sẽ không bạc đãi!

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt nhìn hấn một cái, tức giận nói:

-Ai là nữ nhân của ngươi?

Không chịu được mà cau mày, muốn đẩy hấn ra nhưng lại không có chút sức lực nào, bụng cũng đã đói vài ngày rồi, đúng là không dư thừa sức đâu kháu với hấn.

Nghĩ đến lại mấy trái quả hôm qua không khỏi khẽ liếm liếm môi.

Tiêu Thần Hiên thấy đôi mắt nàng, trong mắt xẹt qua chút u ám, đột nhiên nở nụ cười buông nàng ra, xoay người, thi triển khinh công bay ra ngoài. Khinh Vân Nhiễm nhìn bóng lưng hấn rồi đi, đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc, khi lấy lại được tinh thần thì phát hiện trong sơn động chỉ còn lại mình nàng, liếc mắt nhìn quanh, đôi mắt của bộ xương khô giống như đang nhìn chăm chăm nàng, trong tâm cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi tới, sợ hãi vây quanh thân thể nàng, quần quanh trong sơn động.

Ở nơi lạnh băng không có đồ ăn này, không có nước, chỉ có tuyết, sống trong mệnh mông tuyết trắng và hy vọng xa vời. Lúc này có một người làm bạn cùng so với chẳng có ai thật là tốt.

Mặc dù hận Tiêu Thần Hiên, ước gì hấn chết ngay nhưng vào lúc này sợ hãi áp tới mãnh liệt, chiếm cứ trái tim yếu ớt của nàng. Nàng cuộn mình vào trong góc, xiêm y rách vụn, gió lạnh thổi qua mà run run. Không biết bao nhiêu lâu sau nàng cảm thấy cơ thể cũng cứng đờ lại, chậm rãi đứng dậy hoạt động gân cốt, mày nhíu chặt lại, miệng không ngừng mắng:

-Ghe tởm, khôn kiếp, tốt nhất là chết lạnh ở bên ngoài đi. ...

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo vang lên đầy trêu chọc:

-Bồn Vương thấy nàng đói tới mức hôn mê, không ngờ vẫn có sức mà mắng chửi người khác.

Nghe được giọng nói, Khinh Vân Nhiễm bỗng ngẩng đầu, nhìn đáng vẻ ấy từ xa, trong lòng cảm thấy phức tạp, thấy hấn ôm một đồng đồ đi về phía nàng, cười nói:

-Bồn Vương lúc này còn tưởng nhầm, hóa ra đúng thật là nàng đang mong ngóng Bồn Vương trở về.

Khinh Vân Nhiễm hơi nhíu mày, đi tới, nhìn hấn, trầm giọng nói:

-Sao ngươi tìm được những thứ này?

Từ sau khi hấn hồi phục được cơ thể bình thường hình như mọi chuyện cũng thay đổi, không cần phải ăn tuyết mà sống nữa?

Tiêu Thần Hiên nửa cười nửa không nhìn nàng:

-Vấn đề này rất quan trọng sao?

Khinh Vân Nhiễm nhin một lúc lâu, đột nhiên hỏi:

-Vậy ngươi định nhóm lửa như thế nào? Ở đây vừa không có đá đánh lửa, trên mặt đất lại toàn băng tuyết.

Tiêu Thần Hiên nhìn nàng, ý cười hiện lên trong đầu, cười tà, nói:

-Thân với Bồn Vương hơn một chút, Bồn Vương sẽ nói cho nàng.

Nghe vậy, Khinh Vân Nhiễm bực mình liếc hắt một cái rồi quay đầu đi, nhìn bộ dạng này của hắt thật muốn đá cho hắt một cái bay ra ngoài.

Tiêu Thần Hiên thấy đáng về nàng không được tự nhiên, khóe miệng bắt giác nhếch lên, không nói gì.

Tiêu Thần Hiên đập vỡ lớp băng trên mặt đất cho tới khi nhìn thấy lớp đất đá thì thôi, sau đó đem bó củi tới, cầm một nhánh cây lên, âm thầm vận công, không bao lâu sau thì nhánh cây bùng lửa.

Ánh lửa phát sáng lên, cả trong động ấm áp. Khinh Vân Nhiễm quay đầu lại nên không biết hắt nhóm lửa thế nào, trong lòng lại càng nghi ngờ, nhìn hắt bằng ánh mắt phức tạp, hắt thật sự khác so với trước kia rồi.

Nam nhân trước mắt, vài sợi tóc đen vương trên trán, ngũ quan tuấn tú, gương mặt tuấn mỹ mà kiên nghị, đôi mắt đen như mực trong suốt giống như hồ nước sâu, khi thì lạnh lùng, lúc thì tà nịnh, khi thì ôn hòa, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỉm cười, cái cằm kia ngạo thoắt vung lên, tính cách thay đổi thì ngay cả phong thái cũng thay đổi sao?

Ánh lửa chập chờn, chiếu sáng hai gò trên gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần, hơi lộ ra đỏ ửng ấm áp.

Tiêu Thần Hiên nhìn Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt chớp động, ánh mắt hoang mang không rõ vì sao trong lòng lại sinh ra cảm giác như thế, hắt không cách nào mặc kệ nàng được.

Lúc này khi đi tìm củi, hắt tiện đi xem xét xung quanh. Vị trí của bọn họ bây giờ là ở dưới vực núi tuyết, lấy võ công của hắt, một người đi tới đi lui cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng mấu chốt trước mắt là nàng, nếu hắt đưa nàng đi cùng, nếu như trên đường đi gặp gì bất trắc, hai người cực kỳ có khả năng chôn xác ở đây. Hắt và nàng cùng lắm chỉ là vô tình, trong quá khứ, hắt từng hạnh phúc từ cũng chưa bao giờ có cảm giác như vậy, duy chỉ có nàng làm cho hắt không cách nào buông tay. Chẳng lẽ chính mình đối với nàng. ...

Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắt.

Sau một khắc, cảm giác ấm áp từ bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt tay hắt, ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt chợt hiện lên khẩn trương, vì sao ngực lại có cảm giác hạnh phúc?

Khinh Vân Nhiễm nhú mày lại, đôi mắt đầy tức giận nhìn hắt, nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi ngờ ngẩn gì đấy. ...

Mới vừa rồi thanh củi hắt nắm trong tay đã cháy tới đầu ngón tay rồi, nhưng hắt lại có đáng về thần thờ chẳng biết gì. Tinh thể cấp bách nàng mới nắm tay hắt, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắt, nàng tự hiểu mình vừa làm gì, vội vàng rút tay về, đùa:

-Chẳng lẽ ngươi đói tới mức muốn nướng cả tay mình lên ăn. ...

Tiêu Thần Hiên mỉm cười, mày kiếm hơi nhướn lên, nói:

-Cô nương để ý Bồn Vương như vậy, thật sự là làm cho Bồn Vương được yêu thương mà cảm thấy kính sợ!

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm lại, nén tức giận trong lòng, đáng lẽ lúc này nên để cho lửa thiêu chết hắt.

Tiêu Thần Hiên cười cười, từ đồng củi lấy ra hai con thỏ xiên vào nướng. Không bao lâu sau trong động lan tỏa mùi thịt nướng, Khinh Vân Nhiễm ngửi thấy cảm giác mình đói cồn cào. Khinh Vân Nhiễm xoay người đứng lên, lấy ra một trái quả cắn một miếng chống đói, cắn gì phải vì một miếng thịt mà hạ thấp bản thân.

Với cá tính của đôi phương, chắc chắn sẽ không có tâm địa tốt như vậy.

Tiêu Thần Hiên nhìn nhất cử nhất động của Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt bỗng thâm trầm.

Thịt thỏ cuối cùng cũng nướng chín, hắt xé một miếng đưa tới trước mặt nàng, nhìn nàng đùa cợt, trầm giọng nói:

-Bồn Vương chưa bao giờ để người phụ nữ của chính mình bị đói.

Khinh Vân Nhiễm đứng lên, lạnh lùng nói:

-Ta không phải nữ nhân của ngươi.

Tiêu Thần Hiên hơi nhú mày lại, trong mắt hiện lên chút khác thường, nửa cười nửa không nói:

-Phụ nữ thực sự là kỳ lạ, rõ ràng muốn, cuối cùng cũng chỉ là tâm muốn mà miệng lại nói khác thôi.

Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, thành thật biểu đạt ý nghĩ của chính mình, từ bao giờ nàng đã mất bình tĩnh, trở nên không giống chính mình.

Tiêu Thần Hiên nhanh chóng cầm miếng thịt đưa tới miệng nàng, nhìn nàng cắn từng miếng, mùi vị thơm ngon lan tỏa trong miệng. Nàng chưa từng cảm

nhận mùi vị nào ngon như vậy, đột nhiên nước mắt hạnh phúc trào ra. Nàng không biết tại sao cuộc sống khổ cực như vậy mà vẫn có nhiều người sống sót, giờ khắc này nàng đột nhiên hiểu rõ tất cả.

Bởi vì còn sống mới có thể cảm nhận vui, buồn, yêu, ghét.

Bởi vì còn sống, mới có chờ mong, mới có thể theo đuổi giấc mơ, may mắn hạnh phúc.

Hai người chưa từng nói chuyện, chỉ lẳng lặng cảm nhận, chưa được bao lâu thì thịt thỏ đã hết sạch. Kinh Vân Nhiễm ngừng đầu, đôi mắt phức tạp, không cam lòng mà nói:

-Tiêu Thần Hiên, cảm ơn ngươi.

Tiêu Thần Hiên nghiêng mặt đi, đôi mắt sáng như ngọc:

-Một câu cảm ơn chẳng có thành ý gì cả.

Nghe vậy, mắt Kinh Vân Nhiễm lộ ra tức giận, hỏi:

-Vậy ngươi muốn sao....

Nàng đang nói dở bỗng miệng bị chặn lại. Từ môi truyền đến cảm giác ấm áp, mang theo hơi thở ngang ngược cực nóng của hắn, hơi thở ấy bay thẳng vào mũi nàng. Hồn nàng nhẹ nhàng, cái lưỡi tinh tế quấn lấy môi nàng, dần dần cuồng mà mãnh liệt, hắn khao khát nàng, khát vọng nàng, giờ khắc này hắn không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Có phải khoảng ký ức hắn đánh mất có liên quan đến nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tình không tự tìm hãm được

Hồn nàng mê say, cảm giác mềm mại, thơm mát, như là cánh hoa, mang theo hương thơm nhẹ nhàng, trượt tới môi hắn.

Cảm giác tê dại nhẹ nhàng lướt qua trái tim.

Môi của nàng vốn mềm mại như vậy, mang theo mùi thơm mát kỳ lạ, rất quen thuộc, so với mật ngọt rượu ngon còn say lòng người hơn.

Nhất thời hắn quên mất mình đã chiếm trọn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, ép nàng tới vách đá, cơ thể hai người dán chặt vào nhau.

Hắn duỗi cái lưỡi trong miệng nàng, quấn quýt không rời, nuốt hết cả hơi thở của nàng, xâm chiếm cuồng dã, giống như muốn nuốt nàng vào bụng.

Hắn tựa như một con thú hoang dã tham lam, cắn nuốt đôi môi mềm mại của nàng, hưởng thụ cái lưỡi thơm tho của nàng.

Kinh Vân Nhiễm ra sức giãy dụa, chống hai tay trước ngực hắn, túm chặt lấy vạt áo hắn.

Đột nhiên đau đớn truyền đến từ đầu lưỡi Tiêu Thần Hiên, hãm mím môi lại.

Kinh Vân Nhiễm then quá hóa giận, không nghĩ ngợi gì vùng tay lên muốn tát hắn nhưng lại bị đối phương túm được.

Tiêu Thần Hiên thở hổn hển, buông đôi môi sưng đỏ ra, đôi mắt mang theo dục vọng nồng đậm nhìn nàng chằm chằm.

Gương mặt Kinh Vân Nhiễm đỏ ửng, hơi thở dồn dập, tức giận nhìn lại hắn.

Tiêu Thần Hiên đi tới gần nàng, hơi thở nóng rực phả vào gương mặt trắng nõn không chút tỳ vết của nàng.

Hắn bắt được cổ tay trắng ngần gầy guộc, đôi mắt mang theo cuồng vọng, giọng nói trầm xuống:

-Mới vừa rồi được hôn, có thích không?

Gương mặt Kinh Vân Nhiễm thay đổi từ trắng sang đỏ liên tục, nổi giận mắng:

-Vô liêm sỉ!

Giơ chân lên định đá vào nơi yếu ớt nhất của hắn.

Tiêu Thần Hiên cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, tay bắt được chân nàng, không chịu buông.

-Nơi này của nam nhân cũng không thể tùy tiện đá được!

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm bỗng lóe sáng, hóp tròn người, cả người tỏa ra làn hương thơm mát, vô cùng lộng lẫy, nói:

-Buông ra!

Tiêu Thần Hiên không khỏi âm thầm thờ dài, trong lúc vô tình lại có cảm giác bị mê hoặc rồi.

Sau một khắc, hắn lại ôm chặt nàng vào lòng, một tay ôm lấy thắt lưng nàng, một tay vòng qua sau đầu nàng giữ chặt lấy gáy, cúi người xuống hôn nàng cho thỏa.

Hôn môi nồng nhiệt, không hít thở nổi, tình cảm dâng lên mãnh liệt, dây dưa không dứt, mang theo chút run sợ.

Một lúc lâu sau, Tiêu Thần Hiên bỗng buông Khinh Vân Nhiễm ra, vẻ mặt mê say, giống như người say rượu.

Hắn cảm thấy cả người mình, cả * nóng lên, đôi mắt đen bỗng kỳ lạ, âm thầm cắn răng, khó khăn xoay người, phi nhanh ra ngoài. ...

Khinh Vân Nhiễm xụi lơ ngồi trên mặt đất, nhìn bóng lưng hắn đột nhiên rời đi, không rõ ra sao.

Tiêu Thần Hiên sau khi ra ngoài cho tới trời tối muộn vẫn chưa trở về, mặc dù có lo lắng, nhưng với võ công của hắn, nhất định không có vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, nàng chợt cảm thấy mệt nhọc, cuộn mình vào tấm áo, chậm rãi thiếp đi.

Ở cửa động, một dáng vẻ cao lớn ôm một đóng thị và da thú khô đi đến.

Tiêu Thần Hiên nhìn bóng dáng nhỏ xinh ấy, bỗng cảm thấy đau lòng, vội đắp thêm một lớp lông cáo lên người nàng.

Hắn ngồi ở một bên, đôi mắt hẹp dài thâm thúy nhìn nữ tử đang ngủ say, gương mặt trắng ngần, có lẽ là vì quá lạnh, nhưng lại lộng lẫy như ngọc.

Không biết chạm vào nàng sẽ có cảm giác thế nào? Trong lòng nghĩ như vậy, tay bất giác xoa lên mi mắt nàng, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, so với đậu phụ còn mềm hơn.

Khóe môi nở nụ cười thân thiện, ngón tay xoa mắt đẹp của nàng, theo gương mặt nàng, gương mặt trắng như phấn, vẽ về đôi môi của nàng, chơi đùa hồi lâu vẫn quyến luyến không rời.

Đầu ngón tay khẽ vuốt vành tai, cảm giác mềm mại làm hắn yêu thích không muốn buông tay.

Trong đầu nhớ lại dáng vẻ khi nàng tỉnh, đôi mày thanh tú như trăng rằm, đôi mắt như làn nước mùa thu, da mặt trắng như tuyết, đôi môi tươi đẹp như hoa khẽ mỉm cười. (Chắc, đúng là kẻ đang yêu thì trong mắt mình người yêu cái gì cũng đẹp nhất)

Gương mặt nhu hòa như nước, uyển chuyển như nước chảy. ...

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên sụp xuống, ngực phập phồng, thịch thịch.

Tiếng tim đập dồn dập giữa không gian yên tĩnh, vô cùng rõ ràng, tay ôm chặt lấy ngực mình ở vị trí trái tim, nghi hoặc hiện rõ trong mắt hắn.

Hắn không rõ tại sao người phụ nữ này lại có sự hấp dẫn lớn như vậy? Chỉ một buổi sáng, chỉ là một nụ hôn, thiếu chút nữa làm hắn mất khống chế, không khỏi cười tự giễu.

Có phải vì nơi này chỉ có nàng là phụ nữ nên mới vậy?

Khinh Vân Nhiễm mơ mơ màng màng, cảm giác có người vuốt ve gương mặt nàng, đôi mắt hơi mở ra xem dáng vẻ của đối phương, khi thấy rõ bỗng khấn trương đứng vội dậy, nàng nhìn hắn đề phòng, cả người thắt chặt lại, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi muốn làm gì?

Tiêu Thần Hiên nhìn phản ứng của nàng không khỏi buồn cười, chậm rãi cúi người, nhìn nàng từ đầu tới chân, đột nhiên cười tà:

-Đêm còn rất dài, nàng nói thử xem ta muốn gì?

Khinh Vân Nhiễm mím chặt đôi môi anh đào, bị hắn nhìn một lượt cả người, bỗng cảm thấy *, nói:

-Nếu ngươi dám làm bậy với ta, ta sẽ. ...

-Sẽ thế nào?

Tiêu Thần Hiên buồn cười nhìn nàng, bỗng hôn chụt lên môi nàng một cái rồi lui ra ngay.

Mặt Kinh Vân Nhiễm ửng đỏ, tức giận xông lên phía trước, giơ tay muốn đánh hắn, bỗng nhiên bên hông cảm thấy tê dại, bị Tiêu Thần Hiên phong bế huyết đạo, thân thể cứng đờ ngã vào lòng hắn.

-Nhiệt tình như vậy sao?

Tiêu Thần Hiên bế nàng lên, cười chế nhạo.

-Trắc bĩ, vô sỉ, hạ lưu....

Kinh Vân Nhiễm trừng mắt nhìn hắn, nổi giận mắng.

Sóng mắt Tiêu Thần Hiên xuất hiện, trong mắt hiện lên ý cười mỉa hoặc, nói:

-Ta vốn không phải chính nhân quân tử, nàng đã nhiệt tình như vậy, sao ta lại không giúp nàng đây, ta sẽ để lại cho nàng một đêm mà cả đời khó quên.

Nói xong liền ôm lấy Kinh Vân Nhiễm, lấy lông thú quấn quanh người hắn, thi triển khinh công bay ra ngoài.

Kinh Vân Nhiễm khó hiểu nhìn hành động của hắn, kinh ngạc kêu lên:

-Ngươi muốn mang ta đi đâu?

Tiêu Thần Hiên cười mà không đáp. Chỉ nhẹ nhàng dùng lực chân nhảy, bay nhanh lên nơi cao nhất của ngọn núi.

Kinh Vân Nhiễm hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, cúi xuống, thấy cảnh trước mắt lập tức hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, khủng hoảng:

-Ngươi, ngươi làm gì?

Tiêu Thần Hiên ôm nàng đi tới một chỗ bằng phẳng, cõng lỏng thú trên người nàng, nhẹ nhàng buông nàng ra.

Thân thể Kinh Vân Nhiễm cứng đờ như pho tượng, cảm nhận được sự hãi của nàng, miệng hắn mỉm cười tà tính, cố ý nói lời mờ ám làm người ta đỏ mặt tím run:

-Đừng coi ra nhanh như vậy, bây giờ có thể bắt đầu rồi.

Kinh Vân Nhiễm trừng mắt nhìn hắn như nhìn chuông đồng, nổi giận mắng:

-Tiêu Thần Hiên, tên khốn kiếp....

Tiêu Thần Hiên cười ôm lấy Kinh Vân Nhiễm, đôi mắt như nước, trên tức:

-Đừng nghĩ sai lệch, ta chỉ muốn đưa nàng đi xem, nghe nói cảnh nhìn từ trên núi tuyết vốn là cảnh đẹp nhất thế gian.

Kinh Vân Nhiễm chán nản:

-Ngươi....

Nếu như không phải hắn nói một cách mờ ám, nàng cũng không hiểu làm.

Ngón tay thon dài của Tiêu Thần Hiên lướt trên mặt nàng, đôi mắt đen dịu dàng, nói:

-Hóa ra cô nương vẫn nhớ thương Bồn Vương, nếu không đồng ý với cô nương, chẳng phải là không nhận ý tốt của nàng sao?

Kinh Vân Nhiễm chịu đựng cảm giác ngứa ngáy tê dại trên mặt, lạnh giọng kêu lên:

-Quả thật là ngươi bị bệnh rồi, trời đất đầy băng tuyết này, lạnh muốn chết, buổi tối không ngủ được lại chạy ra ngoài ngắm sao, đầu của ngươi có phải bị đá đập vào rồi không?

Đôi mắt thâm trầm của Tiêu Thần Hiên vẫn nhìn nàng, không giận mà lại cười, nói:

-Nàng thấy nếu như Bồn Vương bị đập đầu vào đá, làm sao có thể lớn lên khôi ngô tuấn tú như thế này chứ?

Kinh Vân Nhiễm căm ghét bầu môi:

-Thần kinh....

Tiêu Thần Hiên đưa gương mặt tuấn tú lại gần, Khinh Vân Nhiễm tưởng rằng hắn muốn hôn nàng, hoảng sợ, cuống quýt nói:

-Ngươi muốn làm gì?

Tiêu Thần Hiên hơi nhú mồm, nói:

-Cho nàng thấy rõ gương mặt này của ta, cho nàng phải tâm phục khẩu phục.

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm đỏ ửng, lớn tiếng nói:

-Thấy rõ rồi, ngươi mau tránh ra!

Khóe môi Tiêu Thần Hiên nở nụ cười khê, mỗi lần thấy nàng giận mà không dám nói gì, gương mặt nhỏ nhắn, đáng vẻ tức giận của nàng làm hắn không nhịn được mà muốn trêu thêm, giống như xem chưa đủ:

-Đến tận bây giờ ta vẫn chưa biết nàng tên là gì?

Khinh Vân Nhiễm bực mình, mím môi lại không nói lời nào.

Tiêu Thần Hiên hứng thú trêu đùa mái tóc nàng:

-Không nói gì à? Đừng bảo tên nàng là Vô nhi nhé...

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mồm lại, nói:

-Không phải.

Tiêu Thần Hiên hơi cau mày, lại nói tiếp:

-Nàng không muốn cho ta biết nàng tên là gì, ta chỉ biết gọi nàng là Vô nhi thôi...

Khinh Vân Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

-Vậy ngươi đừng mang họ Tiêu nữa, chẳng có tên họ gì cả.

Tiêu Thần Hiên cười cười, vén mấy sợi tóc vương trên trán nàng, cái trán trắng mịn lộ ra, trầm giọng nói:

-Vô nhi, Vô nhi, cái tên này cũng hay đấy...

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mồm lại, cả người không thể động đậy:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi có phiền hay không khi muốn hành hạ ta?

Tiêu Thần Hiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, giọng nói khàn khàn:

-Đêm đẹp như vậy, có thể cùng Bồn Vương thưởng thức màn đêm, vốn là một việc rất hạnh phúc.

Khinh Vân Nhiễm đã nhẫn nại tới cực điểm:

-Biến...

Ánh trăng trong sáng nhưng lạnh lùng chiếu vào gương mặt Tiêu Thần Hiên, làm cho gương mặt hắn như ngọc, cúi đầu, cười nàng:

-Bồn Vương sẽ không biến, chỉ biết bay, hay là Vô nhi làm mẫu cho Bồn Vương đi.

Xem ra ý hắn đã quyết, từ giờ sẽ gọi nàng là Vô nhi rồi.

Quên đi, cũng chỉ là một cái tên, hắn gọi thế nào cũng được, Khinh Vân Nhiễm, cái tên này gọi từ miệng hắn ra chỉ làm nàng càng thêm đau đớn.

Mũi nàng phả ra luồng khí trắng, lạnh run nói:

-Tiêu Thần Hiên, mau giải huyết cho ta, ta lạnh quá...

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên bỗng căng thẳng, ôm chặt lấy nàng, ôm trọn nàng trong ngực mình, cúi xuống nhìn nàng, hỏi:

-Còn lạnh nữa không?

Khinh Vân Nhiễm hận không thể cắn chết tên vô lại này:

-Ta chỉ biết người rất ác!

Tiêu Thần Hiên cup mắt xuống, khóe miệng hơi nhếch lên mang theo chút sung sướng:

-Ta nghĩ nàng ăn mặc dày như vậy, cử động cũng khó khăn nữa là!

Khinh Vân Nhiễm không nói gì, cũng chẳng thèm nhắc lại.

Một lúc lâu sau.

Tiêu Thần Hiên buông nàng ra, đôi mắt chột hướng lên bầu trời đêm, có chút u buồn.

Hắn nói từ từ:

-Khi còn bé, nghe mẫu hậu ta nói, con người sau khi mất đi sẽ biến thành ngôi sao, nhưng bầu trời có nhiều sao như vậy, sao ta có thể tìm được bà trong số đó....

Khinh Vân Nhiễm sùng sốt hồi lâu, thần nhiên nói:

-Ngôi sao sáng nhất đi.

Tiêu Thần Hiên hơi cúi đầu, thì thào:

-Thật không?

Nhìn đôi mắt trong sáng có chút mê say, đôi môi khéo léo bỗng lộng lẫy, hắn không kiềm chế được mà nhẹ nhàng hôn nàng.

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt, nhìn gương mặt hơi tiều tụy của hắn, ánh sáng từ trăng nhu hòa tỏa quanh người hắn, trông hắn như một thiên thần.

Hôn nhẹ, ánh trăng mê say, hương thơm mát tràn ngập trong không khí, mãi vẫn không tan.

Gió lạnh ban đêm từ bốn phương tám hướng thổi tới, nhưng lòng hắn không thấy lạnh lẽo chút nào, thân thể hắn không ngừng tỏa ra luồng khí ấm áp, đuổi đi lạnh lẽo trong tim nàng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày ở cùng với nam nhân đã từng làm tổn thương nàng nặng nề, cùng ngắm sao, mà tình cảnh lúc này lại vô cùng bình thản.

Đau đớn bỗng biến mất như làn khói nhạt.

Một lúc lâu nàng nghe được một tiếng khẽ thở dài truyền tới từ đỉnh đầu:

-Vô nhĩ, mặc dù không nhớ ra nàng, nhưng đáy lòng ta vẫn chỉ có một cảm giác, hình như chúng ta đã quen biết từ rất rất lâu rồi.

Khinh Vân Nhiễm không nói gì, chỉ ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn sao trời một lúc lâu.

Lần đầu tiên nàng thấy nhiều sao như vậy, giữa màn đêm từng ngôi sao chột lóe sáng, cả trăm ngàn năm, vẫn là như vậy.

Những ngôi sao lóe sáng như những viên kim cương, mấy lần gờ tay muốn hái nhưng lại nắm lòng bàn tay lại, chân trời xa xôi không cách nào chạm đến được.

Bầu không khí lạ thường ban đêm làm lòng nàng giống như bay tới nơi xa thẳm nào đó.

*

Hôm sau khi Khinh Vân Nhiễm tỉnh lại, trọng động rất ấm áp.

Tiêu Thần Hiên nhanh nhẹn nướng chỗ thịt khô tới qua, bên miệng mang theo ý cười thần nhiên, một bên mặt hắn được ánh lửa chiếu vào, trông vô cùng đẹp mắt.

Đột nhiên lúc đó nàng cảm thấy mình rất vô dụng.

Ngồi ở đây hưởng thành quả của người khác, mỗi lần chờ hắn ban ơn, nghĩ đến mọi nỗ lực ngày hôm qua, trong tâm bỗng bùng nổ một ngọn lửa dữ dội.

Tiêu Thần Hiên cảm nhận được tâm tình nàng xuống dốc, đưa thịt nướng đến trước mặt nàng, thấy nàng không thèm liếc mắt một cái, mày nhíu chặt lại, trong lòng bỗng nghi ngờ, hắn đã chọc giận gì nàng rồi?

Sau khi ăn xong, hắn để lại một miếng thịt tới bên cạnh nàng, đứng dậy thu dọn rồi đi ra ngoài.

Hôm nay hắn muốn nghỉ cách lên đỉnh núi quan sát, nếu có thể tìm người hỗ trợ, nói không chừng nàng và hắn có thể ra ngoài cùng nhau, hắn không thể cứ ở lại đây mãi được.

Khinh Vân Nhiễm thấy Tiêu Thần Hiên ra ngoài, đôi mắt bình tĩnh lại, thu hồi ánh mắt lại, nhìn bốn phía, phát hiện không còn nhiều củi nữa.

Trong lòng nàng nghĩ, mình sẽ ra ngoài tìm thêm củi về, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nàng không quen ăn trắng mặc trơn.

Sau khi đưa ra quyết định này, trong tâm cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nói liền làm, sau khi ăn thịt nướng xong, Khinh Vân Nhiễm dọn dẹp lại đồng da thú trong động, lấy một bộ lông cáo trắng mặc lên người rồi chạy về rừng cây nhỏ phía tây nam.

Khinh Vân Nhiễm sẽ không trèo lên cây, nàng chỉ có thể nhặt những cành cây dưới mặt đất, nàng túm bó củi lại, trong lúc nhặt củi thì trời đã tối từ bao giờ.

Vì nhặt được quá nhiều nên mang chúng về cũng là một việc khó, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là kéo chúng đi, kéo từng bước một thành ra nàng đi rất chậm.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng trắng lớn từ trong rừng đi ra, thân hình rất lớn, tiếng bước chân nặng nề, từng bước đi tới phía Khinh Vân Nhiễm.

Khinh Vân Nhiễm lơ mơ nhận ra bóng trắng, vốn là một con hổ trắng rất lớn, lực sát thương rất cao, nếu chẳng may bị móng vuốt nó đánh qua hay bị nó cắn được cũng có thể mất mạng.

Nàng kinh ngạc, hoảng sợ, chạy lui về phía sau, trong lòng vô cùng sợ hãi, bước chân lao đảo, sau đó thì ngã ngồi xuống đồng tuyết, mông vừa lạnh vừa đau.

Con hổ trắng đó giống như đã phát hiện ra nàng, cái mũi ngửi ngửi, phát ra hơi thở ẩm ướt, trông nó có vẻ rất đói, vắt và lăm mới có con mồi, hung mãnh chạy về phía nàng.

Đầu Khinh Vân Nhiễm trống rỗng, sợ đến thất thanh, thét chói tai:

-Á.....

Có lẽ là ý chí muốn sống thức tỉnh thân thể lung lay muốn ngã, nàng vẫn bò lùi về phía sau. Thân thể mất khống chế, nàng lăn xuống sườn núi.

Mắt hổ trắng nhìn thấy con mồi đang chạy, gầm lên một tiếng rồi chạy đuổi theo.

Khinh Vân Nhiễm vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, gương mặt tái nhợt, trên người toàn là tuyết, thấy hổ trắng từng bước đến gần mình, trái tim bỗng thắt chặt lại.

Hổ trắng kêu lên một tiếng đầy dữ tợn rồi chạy nhanh về phía này, mang theo sức lực khủng khiếp.

Đột nhiên một dáng vẻ cao lớn bay về đây, ôm chặt lấy Khinh Vân Nhiễm, hứng đòn tấn công của con hổ, cả người xoay tròn trên không trung rồi rơi xuống mặt đất.

Khinh Vân Nhiễm ngửi được mùi hương quen thuộc, nghe thấy tiếng tim đập của hắn, mũi thờ ra luồng khí nóng phả vào cổ nàng làm lòng nàng khẽ run lên.

Lúc này, khi nàng ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết....

Ngước mắt, thấy vẻ mặt bối rối của Tiêu Thần Hiên, trong đôi mắt là kinh ngạc và sợ hãi chưa thể bình tĩnh, nàng không ngừng run rẩy.

Nhưng bọn họ chưa kịp bình tĩnh lại....

Con hổ trắng lại giơ móng vuốt lên chạy về phía bọn họ.

Cái miệng lớn há ra, răng nanh trắng bệch lộ ra ngoài, vô cùng sắc nhọn, dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, muốn cắn chết hai người.

Tiêu Thần Hiên còn không chờ nó chạy tới đây đã xuất một chiêu, đánh lui con hổ trắng ra xa mấy thước, nó bị trúng chưởng nhưng chưa đủ lực để giết nó ngay được.

Con hổ trắng ngã nhào xuống mặt đất, gầm lên đau đớn, tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả ngọn núi tuyết, từ tiếng nó có thể đoán ra được nó đau rất đau.

Nó vẫn khỏe kinh hồn, giây phút một lúc thì tuyết xung quanh bị đào xới lung tung lên. Con hổ trắng bị đau đớn hành hạ, rất tức giận và hung hãn.

Nó đứng lên, hai tròng mắt lộ ra cái nhìn vô cùng hung ác, dùng sức chạy về phía bọn họ giờ móng vuốt.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, vội vàng che chở cho Kinh Vân Nhiễm, vội vàng lui về phía sau, nhanh chóng thi triển khinh công, ôm Kinh Vân Nhiễm nhảy lên, đưa nàng tới chỗ cao hơn.

Con hồ trắng thấy họ nhảy lên trên, nó đứng ở dưới dùng sức đánh vào khối tuyết, mới đập vào đá có hai cái mà tuyết đọng ở trên đã rơi xuống đất.

Con hồ trắng lắc đầu, rồi đi tuyết đọng trên người nó, dùng hết sức mà đập vào khối tuyết, phát tiết phần nộ.

Kinh Vân Nhiễm thấy nếu như con hồ trắng này còn tiếp tục đập vào nữa thì cả khối tuyết này nhất định sẽ sụp xuống.

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp, ôn hòa của hắn, hơi thở khê khàng phả trên mặt nàng làm nàng hơi ngửa:

- Vô nê, nhất định phải bám thật chặt, đừng sợ, cũng đừng mở mắt ra nhìn, nhất định ta sẽ tới đón nàng.

Nói xong, hắn không chần chừ gì nữa mà nhảy xuống, đôi mắt tỏa ra sát khí rét lạnh.

Súc sinh đáng ghê tởm này, dám dẫm thương nàng!!!

Kinh Vân Nhiễm nhìn bóng lưng hắn, mấp máy môi, câu nói “Cẩn thận” bị ứ đọng ở trong cổ, không phát ra ngoài.

Tiêu Thần Hiên dụ con hồ trắng ra một nơi trống trải, vậy hắn mới không bận tâm mà chiến đấu với nó.

Tích tụ nội lực xuất ra một chưởng thật lợi hại, giống như một lưỡi đao sắc bén bay nhanh về phía hai tròng mắt của con hồ, hai mắt nó đầy máu.

Nó bị tấn công, tiếng kêu thảm thiết phát ra từ cổ họng, gào gào không dứt.

Ngay sau đó một chưởng lợi hại khác đánh vào cổ nó, từ cổ nó máu chảy ra, màu trắng của bộ lông làm nổi bật màu máu.

Lúc này vết thương đã quá nặng, nó ngã phịch xuống mặt đất, gào lên một tiếng thật vang, giống như một ngọn núi nhỏ sụp đổ vậy.

Một lúc lâu sau, cơ thể to lớn nằm bất động trên mặt đất lạnh băng, không hề cử động, không còn sức sống.

Tiêu Thần Hiên nhìn con hồ nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên vui mừng, nhìn đáng vẻ nhỏ xinh đứng trên khối tuyết cách đó không xa, bên miệng nở một nụ cười.

Hắn thi triển khinh công tới chỗ nàng rất nhanh.

Kinh Vân Nhiễm nhìn bóng dáng từ xa ấy, cảm bào màu lam bị rách nát, trên người cũng có vết máu, trái tim bị thất chặt được giãn ra.

Tiêu Thần Hiên nhảy nhẹ nhàng, ôm Kinh Vân Nhiễm nhảy từ trên xuống, bay về phía con hồ cách đó không xa.

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm vẫn còn sợ hãi nhìn con hồ trắng đã chết, loài vật hung ác như vậy mà hắn có thể đánh chết nó nhanh chóng, Tiêu Thần Hiên nhìn ra nghi ngờ của nàng, trầm giọng nói:

-Không cần sợ, nó đã chết rồi.

Kinh Vân Nhiễm im lặng một lúc lâu, đột nhiên cười khê:

-Có thể ăn no một bữa rồi.

Tiêu Thần Hiên nhìn nàng, đôi mắt nàng có nước, rõ ràng là cười khê, như một đóa hoa mới chớm nở.

Đôi mắt hắn tối sầm lại trong phút chốc, nở nụ cười trên choker:

-Nàng là quý đối đầu thai hạ, sao lúc nào cũng nghĩ đến ăn vậy?

Kinh Vân Nhiễm trừng mắt, phản bác lại:

-Ta là người, cũng chẳng phải thần tiên, tất nhiên là cần ăn rồi, người lợi hại thì đừng có ăn gì đi.

Tiêu Thần Hiên dở khóc dở cười, nâng cằm nàng lên, giọng nói trầm thấp cảnh cáo:

-Sau này ta không cho nàng được đi ra ngoài một mình, nếu chẳng may gặp phải nguy hiểm, đến lúc đó nàng muốn khóc cũng không kịp.

Mới vừa rồi, trong nháy mắt nàng bị con hồ trắng tấn công, tim hắn suýt chút nữa thì ngừng đập.

Hắn trở lại son động, không thấy nàng đâu, lục tung cả đỉnh núi vẫn không thấy nàng. Nôn nóng bất an không thể dùng từ ngữ nào mà hình dung được.

Khinh Vân Nhiễm cụp mắt, cắn cắn môi, không nói một lời cãi lại.

Tiêu Thần Hiến nhìn vẻ mặt ần ần của nàng, tâm tình bỗng cảm thấy vui sướng, không kiềm chế được mà ôm lấy nàng.

Đôi mắt đẹp của Khinh Vân Nhiễm ngậy ra, gờ tay muốn đánh hấn, đột nhiên hấn tung nàng lên, xoay hai vòng trên không trung, miệng phát ra tiếng cười dễ nghe, mang theo chút mê hoặc lòng người.

Khinh Vân Nhiễm kêu lên một tiếng kinh hãi, ôm chặt lấy vai hấn, nói:

-Người bị thần kinh gì đấy, mau thả ta ra!

Lúc này từ phía chân trời, tuyết bắt đầu rơi xuống, bông tuyết bay trên không trung làm hình ảnh hai người trở nên nhu hòa, vô cùng đẹp.

Giờ phút này trái tim hai người vô tình xích lại gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cuối cùng cũng gặp lại

Từ sau khi tuyết rơi, trên núi Tuyết Vô Tan, tuyết rơi liên tục bảy ngày.

Mấy ngày này, tuyết rơi đầy trời, ngoài phòng mờ mờ mịt mịt, xé chiều, tuyết rơi nhiều hơn, gió lạnh gào thét. Gió lạnh thổi từ ngoài cửa sổ vào. Trong phòng thỉnh thoảng nghe thấy tiếng ho khan nghiêm trọng. Nam nhân nằm tựa trên gối chậm rãi ngẩng đầu lên. Sắc mặt chàng tái nhợt, diện mạo xuất trần, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nhưng điều này cũng không làm lu mờ vẻ thanh cao, thoát tục của chàng. Bỗng nhiên chàng ho khan, cổ họng vô cùng khó chịu. Chàng vội vàng lấy khăn tay trong tay áo ra, nhẹ nhàng che miệng, khăn tay bị dính máu, nhìn mà giật mình. Mấy ngày nay chàng vẫn ở trong phòng, trong phòng có đặt sáu, bảy lò hương nhưng không khí thoáng lạnh thấu xương. Sau khi chàng tìm Khinh Vân Nhiễm ba ngày, hàn độc trong cơ thể đột nhiên phát tác, vô cùng nghiêm trọng, chàng ăn Chích viêm đan mới nếm được hàn khí trong cơ thể.

Chích viêm đan mặc dù có thể không chế được hàn độc nhưng tác dụng phụ rất lớn, nếu quá liều có thể bị được tính kích trả lại. Để tránh hàn độc tái phát làm đến nơi trẻ, chàng không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị thật tốt để Hoán nhi yên nghỉ tại nơi rét nhất, sai người xây một lăng mộ bằng băng, cuối cùng mới có thể gỡ được thắc mắc trong lòng.

Sau đó, Thượng Quan Nguyệt huy động toàn bộ sức người sức ngựa đi tìm Khinh Vân Nhiễm, giống như lật cả ngọn núi lên vẫn không có kết quả.

Chỉ có một chỗ bọn họ không tới được, vực sâu vạn trượng dưới vách núi. Sâu không thấy đáy, không có dây dầm bạn thước trợ giúp thì mình rất khó có thể an toàn mà xuống được.

Thở dài, chàng chậm rãi đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, hoàn toàn không để ý tới gió lạnh bên ngoài thổi vào, nhìn ngọn núi tuyết trắng xóa từ xa xa, vô cùng đau khổ. Chàng chỉ cảm thấy mỗi lúc hít thở đều mang theo đau đớn. Tay vuốt ngực, trong lòng nhớ kỹ cái tên làm chàng thương nhớ tới phát điên, Khinh nhi. ... Nếu nàng có gì bất trắc, cả đời này chàng sẽ không tha thứ cho bản thân mình, chàng sẽ hối hận, hối hận lúc đó đã không nhảy xuống cùng nàng, cho dù lúc đó Hành Vân và Thủy Lưu có kéo giữ chàng, nếu chàng không chần chừ... thì bây giờ chàng cũng phải chịu nỗi khổ tương tự đây rồi. Đôi mắt bỗng mờ mờ, cụp xuống, lấy từ thắt lưng miếng vải trắng, nhìn chăm chăm, trầm giọng nói:

-Khinh nhi, chỉ cần nàng có thể bình an, ta tính nguyện đổi tính mạng mình.

Cửa phòng bỗng mở ra, một nam tử cao gầy vào trong phòng, ánh mắt hấn lướt qua phòng, khi thấy Thượng Quan Nguyệt đang đứng cạnh cửa sổ, lập tức lo lắng kêu lên:

-Công tử, sao người lại đi lại?

Hấn vội vàng đóng cửa sổ vào, sau đó khoác thêm một cái áo choàng lông cừu cho chàng, giọng nói trách cứ:

-Công tử, đã nói bao nhiêu lần là công tử không thể đứng ở nơi gió lạnh, công tử chẳng chịu thương lấy mình gì cả!

Thượng Quan Nguyệt khẽ cười, chậm rãi đi về phía giường. Sau khi ngồi xuống, trông người càng gầy rộc, gương mặt tái nhợt như tờ giấy, chàng ngẩng đầu, thần nhiên nói:

-Ta định ngày mai sẽ xuống thử đáy vực vạn trượng để thăm dò xem sao.

Nghe vậy, Hành Vân ngậy ra, trong mắt hiện lên đầy lo lắng, lời muốn nói ra khỏi miệng trong chớp mắt lại nuốt vào trong.

Bởi vì hắn biết một khi công tử đã quyết định thì không ai có thể ngăn cản. Hành Vân cúi đầu, chấp tay trầm giọng nói:

-Vậy thuộc hạ lập tức chuẩn bị người ngựa.

Thượng Quan Nguyệt nhắm mắt lại, ho khan, thản nhiên nói:

-Người lui ra đi.

Hành Vân nhú mày, nói ra suy nghĩ trong đầu mình:

-Công tử, tin tức trong cung đưa tới, nói...

Thượng Quan Nguyệt phát tay, giọng nói không che giấu một mảy, cắt đứt lời hắn nói:

-Có chuyện gì thì để tìm được người sẽ nói sau, người lui xuống đi!

Hành Vân cau mày, thờ dài khom người lui ra ngoài.

Khi Hành Vân rời đi, Thượng Quan Nguyệt không chịu được nữa mà ho mãnh liệt, tự giễu và không cam lòng càng nhiều hơn, đúng là chàng đầu không lại vận mệnh, ngay cả một cơ thể khỏe mạnh cũng không có sao chàng có thể bảo vệ được nàng, nhưng chàng không cách nào buông tay được, khỏe miệng không khỏi nở nụ cười khó xử, phảng phất như bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của nàng, Thượng Quan Nguyệt ta nguyện ý ở bên nàng cả đời, nàng hơi cup mắt xuống, cúi đầu nở nụ cười khẽ dịu dàng, bốn năm trôi qua, từng giọt nước mắt của nàng đã ngấm sâu vào xương máu chàng.

Tiêu Thần Hiến dùng nhũ băng nhọn rạch lớp lông da ra, lột lớp da của hổ trắng. Sau khi được hong khô, da hổ trắng trở thành đệm giường ấm áp nhất, hai người hoàn toàn không cần lo lắng đến việc khí trời giá rét nữa. Tiêu Thần Hiến nhìn gương mặt yên bình khi ngủ của nàng một lúc lâu vẫn không cử động gì. Trong lòng hắn bỗng sinh ra ý riêng, muốn giữ Vô Nhi ở lại đây, nếu như hai người bọn họ vĩnh viễn sống ở nơi này, không sao hết. Nhưng hắn biết mình không thể.

Hoàng huynh sắp sửa nhận ngôi vị, hắn không thể ở lại nơi sơn dã với nữ nhân này vĩnh viễn, mấy ngày nay hắn cũng đã quá phóng túng rồi. Kinh Vân Nhiễm tỉnh lại, ngược mắt, nhìn về mặt cao ngạo nhưng cô đơn của Tiêu Thần Hiến, lòng hơi se lại. Hai người nhìn nhau không nói gì, ăn thịt nướng xong. Kinh Vân Nhiễm nghĩ ra một việc. Buổi đêm ở núi tuyết rất lạnh, áo khoác trên người đã cũ nát, mặc phong phanh như vậy không thể chống lại được khí lạnh. Nàng suy nghĩ một lúc, da hổ có thể làm đệm giường, da tuần lộc làm chăn, nàng định lấy da sói và da cáo làm mấy cái áo choàng, hơi sơ sài chút nhưng cũng có thể mặc tạm. May mắn là nàng phát hiện có một loại lá ở trong cánh rừng gần đó, gân lá rất cứng có thể làm kim, xơ lá có thể dùng làm chỉ, chằm từng mũi một. Bởi vì không có đồ tốt nhất nên may khá tốn thời gian, hai cái áo bảo đảm cũng mất một ngày một đêm.

Hai bộ lông cáo trắng làm được 1 cái áo bảo, còn thừa thì may găng tay, mũ và một cái khăn, cả người Kinh Vân Nhiễm trông trắng như tuyết. Đôi mắt to đen láy rất hợp với mái tóc dài, cái miệng anh đào nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn như một yêu tinh xinh đẹp, linh tú của núi tuyết.

Còn hơn là không có gì mặc, trang phục ấm áp như vậy là đã vô cùng tốt rồi. Nàng còn lấy bộ lông sói làm áo khoác cho Tiêu Thần Hiến, sau khi làm xong giờ ra trước mặt hắn, nói:

-Thử xem, xem có vừa với người không?

Trong mắt Tiêu Thần Hiến hiện lên kinh ngạc, trầm hỏi:

-Cho ta?

Thấy nàng chống cằm, bất giác hắn nở nụ cười, tay nhận lấy cái áo, không thể chờ được mà mặc lên người, rất vừa vặn. Kinh Vân Nhiễm cup mắt xuống, thấy hắn mặc xong rồi mới ngẩng đầu lên, lần đầu nàng thấy hắn mặc đồ màu trắng, vẻ mặt tuấn mỹ lộ ra ý cười, càng có vẻ phiêu dật ngang ngược.

Tóc đen dài, ngũ quan rắn rỏi tuấn tú mang theo khí chất cuồng vọng, tâm nàng mang chút phức tạp, coi như là trả nợ ân tình cho hắn đi!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến sáng lên nhìn Kinh Vân Nhiễm, giọng nói khàn khàn bình tĩnh, thì thào:

-Bồn Vương nên trả ơn nàng thế nào đây?

Đôi mắt đen thâm thúy u ám, có vẻ tà mỵ điên cuồng, vẻ mặt đắc ý, khẽ nở nụ cười trêu chọc.

Bị nhìn chăm chăm bởi đôi mắt như vậy có cảm giác nóng như lửa, gương mặt Kinh Vân Nhiễm không khỏi đỏ ửng:

-Có qua có lại mà thôi.

Tiêu Thần Hiến thấy nàng thẹn thùng, trong tim hắn thấy rung động. Trong dĩ vãng, hắn đều nhìn thấy gương mặt nàng thẹn quá hóa giận, chưa bao giờ thấy nàng lộ ra phong tình như vậy, hắn như bị mất hồn, nhìn nàng rất lâu không chịu dời tầm mắt.

Kinh Vân Nhiễm khẽ nhú đôi mày thanh tú, cười lạnh, nói:

-Có một số người, giống như con khi mặc hoàng bào, thấy sao?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên bỗng tối lại, ôm lấy thắt lưng nàng, trầm giọng nói:

-Nàng nói lại lần nữa xem!

Khinh Vân Nhiễm hơi bực mình đẩy hắn ra:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi ít động tay động chân thôi....

Tiêu Thần Hiên cầm lấy tay nàng

-Đi!

Khinh Vân Nhiễm nhủ mảy, dùng sức rút tay ra:

-Đi đâu?

Tiêu Thần Hiên cười thần bí:

-Cứ đi theo ta chẳng phải sẽ biết sao!

Bên ngoài trắng xóa mờ mịt, trên đỉnh núi, không thể hình dung nổi, hai bóng người màu trắng đứng cạnh nhau, trông hài hòa đến thần kỳ. Khinh Vân Nhiễm túm chặt lấy ống tay áo hắn, giọng the thé:

-Tiêu Thần Hiên, đừng đùa nữa!

Tiêu Thần Hiên không biết nên khóc hay nên cười, thả tay ra:

-Nàng sợ cái gì?

Khinh Vân Nhiễm ra sức lắc đầu, trong mắt hiện lên sương mù, lớn tiếng nói:

-Ta không điên như ngươi, ta phải đi về.

Tiêu Thần Hiên nhếch môi cười thần nhiên, nói:

-Như vậy sao được đây? Đây là vì muốn nàng vui vẻ nên ta mới đặc biệt nghĩ ra ý hay, nàng không nên không biết tốt xấu!

Khinh Vân Nhiễm tròn mắt nhìn hắn:

-Nói bậy! Rõ ràng là ngươi tức giận, muốn dùng cách này để dạy ta một bài học, sao ngươi nhỏ mọn thế? Buông ra!

Tiêu Thần Hiên khẽ cười lắc đầu, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, hai bàn chân dẫm lên mảnh gỗ, hắn hít sâu một hơi, dùng sức dưới hai chân, nói:

-Không còn kịp nữa, bắt đầu!

Khinh Vân Nhiễm nhìn trùng trùng cánh dưới chân mình, hoảng sợ nhắm mắt thét thật to, hai người từ trên núi cao trượt xuống dưới. “Vù vù vù”, đáng người Tiêu Thần Hiên nhanh thoăn thoắt, mặc dù không có gì giữ thăng bằng nhưng từng bước của hắn nặng như thái sơn, xẹt qua cánh rừng... Khinh Vân Nhiễm từ từ mở hai mắt nhắm chặt, tay ôm chặt lấy thắt lưng.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng vù vù và tiếng cười snag sang của Tiêu Thần Hiên. Hắn nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai, hơi thở ấm áp, thổi vào tai nàng làm nàng tê dại:

-Vô nhi, Vô nhi, không mở mắt ra nhìn một chút sao? Cảm giác lướt đi như thế này rất tuyệt vời, căn bản là không thể hình dung bằng lời.

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu kiên định, gương mặt trắng bệch:

-Không...

Nàng thật sự rất sợ cảm giác này, quá nhanh, quá kích động!

Tiêu Thần Hiên cười uy hiếp, nói:

-Nếu nàng không mở mắt, ta sẽ ném nàng đi...

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, hai tay bám chặt lấy cổ hắn, thế nào cũng không chịu buông, phần nộ la mắng?:

-Ngươi, tên khốn kiếp này.

Tiêu Thần Hiên bị ghim cổ nên thở khó khăn, lớn tiếng nói:

-Này, buông ra.... Mau buông ra....

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Á !!!!”.

Tiêu Thần Hiên lộn người về phía trước, ôm chặt lấy nàng, hai người cùng lăn xuống núi, chừng một khắc sau mới dừng lại, tuyết bám đầy quanh người. Lớn tiếng cười, tay cốc nhẹ lên mũi nàng một cái:

-Nhát gan!

Khinh Vân Nhiễm rũ tuyết trên người, đôi mắt hiện lên phần nộ, cau mày, nói:

-Đều là do ngươi hại, ta đã nói là không chơi, quả thật không thể nói lý!

Tiêu Thần Hiên cười cười, kéo nàng lại:

-Đừng tức giận, ta đưa nàng tới chỗ khác.

Khinh Vân Nhiễm dùng sức “vuốt ve” tay hắn:

-Không đi!

Cánh tay nàng bị kéo mạnh trở về, vừa chớp mắt quay đầu một cái, hắn hôn nàng. Tiêu Thần Hiên đè nàng xuống, đầu lưỡi mở đôi môi nàng, mở hàm răng nàng ra, chui vào đây đưa với cái lưỡi của nàng, hưởng thụ hơi thở và hương vị ngọt ngào của nàng. Khinh Vân Nhiễm liều mạng chống cự, nhưng nàng càng kháng cự, hắn lại cướp đoạt liên tục. Hắn hôn cuồng dã, ngang ngược, hơi thở cực nóng, dùng mãnh tiến thẳng vào cổ họng nàng, nàng cảm giác mình không hít thở được, không phát ra bất cứ tiếng nào. Cái lưỡi nóng bỏng của hắn đảo qua hàm răng nàng, cuốn lấy đầu lưỡi, trêu chọc, chơi đùa. Đầu nàng bỗng trở nên trống rỗng, nộ hỏa cuồng nhiệt của hắn như làm nàng tan chảy, hai chân của nàng bắt đầu bủn rủn, sống lưng như có dòng điện chạy qua.

Một lúc lâu sau hắn lưu luyến buông nàng ra, nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng thật sâu, sóng mắt di chuyển, thâm u tà mị, đôi mắt hiện lên dục vọng nồng đậm. Ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt, có chút tuyệt vọng trên mi mắt nàng, đôi mắt mê người mang theo chút sương mù, mê hoặc lòng người. Hắn chỉ mới hôn nàng, đầu ngón tay chạm nhẹ đôi môi anh đào ướt át lộng lẫy, yêu thích không muốn buông tay, vuốt ve nhẹ nhàng, giọng nói khàn khàn uy hiếp:

-Nếu nàng còn cự tuyệt một lần nữa thì đừng trách ta khách khí.

Giọng hắn ngang ngược mang theo chút dịu dàng. Khinh Vân Nhiễm bỗng nhiên tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn hắn, một lúc lâu sau nàng cười rất dịu dàng, rất khác thường. Tiêu Thần Hiên bị nụ cười này đầu độc, đột nhiên nàng lên gối, dưới thân đau nhức không tả được, hắn ngã sang một bên. Khinh Vân Nhiễm hài lòng nhìn gương mặt nhăn nhó của hắn, cười lạnh, nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi học tôn trọng người khác cho tốt đi!

Nàng xoay người đi nhanh về phía sơn động. Đôi mắt Tiêu Thần Hiên như hơi đỏ, chột lóc mà qua, gương mặt tối lại đi vào.

Da hổ ở dưới rất dày, rất ấm áp. Khinh Vân Nhiễm nhũn mày lại, tối qua rất sự mệt mỏi, bất tri bất giác mà chìm vào giấc ngủ, nhưng sáng nay tỉnh lại phát hiện hắn ôm chặt mình vào trong ngực. Tâm trạng nàng trở nên không tốt.

Từ sau khi hắn cứu nàng, trong tiềm thức, nàng sinh ra cảm giác ỷ lại. Hơn nữa một thời ở chung, nàng như đem nam nhân ở trước mắt và Hiên Vương gia tàn bạo kia thành hai người. Nhưng sự thật không phải như vậy, hắn là Tiêu Thần Hiên, hắn là hung thủ hại chết con nàng, việc này là sự thật tồn tại trước mắt, thế nào cũng không thể xóa bỏ được.

Trái tim cảm thấy rối loạn.... Nên cự tuyệt hắn mới phải, hay là quên hết thù hận khi xưa, làm bạn với hắn trong lúc khó khăn? Bất luận thế nào nàng cũng không tránh khỏi va chạm với hắn. Quan hệ mờ ám không rõ ràng này cho dù thế nào nàng cũng không muốn tiếp tục, nàng cũng không quên đã hứa gì với Thượng Quan Nguyệt, cũng không thể xóa bỏ cái chết của Hoán nhi. Đứng dậy mặc áo choàng vào, đi nhanh ra cửa động. Lúc này sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp:

-Nàng đi đâu?

Khinh Vân Nhiễm không quay đầu lại, lãnh đạm nói:

-Không liên quan đến ngươi.

Tiêu Thần Hiên nhìn bóng dáng nhỏ xinh của nàng, bỗng nhiên không hiểu nàng tức giận chuyện gì? Mày hắn nhũn chặt lại, người ta thường nói lòng của nữ nhân giống như kim nơi đáy bể, đoán không ra, chạm không được, đúng là chẳng hề sai. Ăn mặc ít như vậy muốn chết lạnh bên ngoài sao? Hắn hơi mở mắt, nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy áo choàng lông cáo đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói:

-Nàng muốn đi đâu? Ta đi cùng nàng!

Khinh Vân Nhiễm cảm giác thân thể mình ấm áp lên, là do áo lông cáo đã choàng lên người nàng, quay đầu liếc hẳn một cái, lạnh lùng cự tuyệt:

-Không cần, ta chỉ muốn ở một mình, yên lặng một lúc.

Cuồng phong gào thét, tuyết rơi đầy trời, xuyên qua màn tuyết này là một nam tử. Đông đảo cao thủ giang hồ tề tựu ở đây, quả thực là một chấn động không nhỏ. Chàng đứng kiêu hãnh trên đỉnh núi băng, nét mặt mặc dù không mấy biểu cảm nhưng khí chất lạnh lùng làm tôn lên ngũ quan tuấn tú, xem ra càng thêm tuấn đạt, quả nhiên là vô cùng tuấn mỹ, cũng vô cùng lạnh lùng.

Ông tay áo tung bay trong gió, tuyết dưới ánh mặt trời chiếu lên người chàng, làm cả người chàng tỏa ra ánh sáng màu bạc, chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng. Thế gian nghe đồn, Nguyệt công tử danh khuynh thiên hạ không chỉ có võ công siêu phàm mà diện mạo cũng vô song, bất kể là người đã từng gặp hay chưa bao giờ gặp đều bị khí chất thoát tục lấn lướt. Thượng Quan Nguyệt có một đôi mắt trong nhưng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén chế ngự quần hùng, cả người mang phong thái vương giả, giọng nói trầm thấp, thần nhiên:

-Hôm nay mục đích mời các vị tới đây chắc hẳn các vị đều rõ, mong các vị giúp đỡ tại hạ một tay!

Mọi người nghe vậy đều cùng trả lời:

-Nguyệt công tử không cần khách khí, chúng ta sẽ cố gắng.

Vách núi rất dốc và sâu, nếu dùng dây thừng thì rất dễ bị đứt, vì vậy chàng huy động nhiều người làm thang người, sử dụng khinh công bay lên, cho tới khi tới đáy vực thì thôi. Vách đá vạn trượng này sáng loáng như gương, ngay cả một gốc cây nhỏ cũng không có, thật sự và vô cùng hiểm trở. Mây cao thủ đều nhảy xuống, sử dụng kiếm đâm sâu vào vách đá. Tận khê che miệng ho nhẹ, dưới chân dùng sức nhảy qua nhưng người đó, Hành Vân là Thủy Lưu đều theo sát. Gió thổi ở vực nơi sơn cốc rất mạnh, gào thét dữ dội, bộ y phục màu trắng của chàng bị gió thổi phất phới.

Các cao thủ vẫn luân phiên nhảy xuống, Thượng Quan Nguyệt cũng không ngừng nhảy xuống, không biết qua bao nhiêu lâu, mây mù trong cốc dần dần tan bớt, chàng mới thấy rõ được khung cảnh dưới vách núi. Giống trên núi tuyết, bên cạnh vách đá có một huyệt động nhỏ. Từ xa chàng đã thấy bóng dáng màu trắng nhỏ nhắn từ trong sơn động đi ra, chàng nhìn thật kỹ, lòng mừng như điên không lời nào tả được. Chàng lớn tiếng hô:

-Khinh nhi.....

Khinh Vân Nhiễm bất động. Từ trong đi ra thấy gió bên ngoài rất mạnh, lờ mờ nghe thấy có ai đó gọi tên nàng, giọng nói rất quen thuộc, là Thương Quan.... Không thể nào. Trong lòng cảm thấy vui sướng. Ngẩng đầu nhìn, nắng sớm chiếu vào gương mặt tuấn tú của chàng, trong vô cùng dịu dàng, ngũ quan tuấn tú thanh nhã lộ rõ, như một bức tranh hoàn mỹ. Dáng vẻ mặc bạch y phiêu dật giống như tiên nhân hạ phàm đến trước mặt nàng, đến khi đứng trước mặt rồi mà nàng vẫn ngơ ngác nhìn. Thượng Quan Nguyệt không kim nén được vui sướng trong lòng, ôm chặt lấy nàng:

-Khinh nhi.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tương tư thành ma

Khinh nhi Khinh nhi....

Tiếng gọi thấm thiết, vô cùng kinh ngạc, gọi một tiếng rồi lại một tiếng, Khinh Vân Nhiễm bỗng cảm thấy lòng mình chua xót, nén tiếng cười bên miệng, hai tay muốn gãy ra lại buông thõng xuống. Cho dù chàng ôm chặt nhưng nàng vẫn bất động. Thân thể được bao trùm bởi hơi thở ấm áp, giờ khắc này, lòng của nàng là vô cùng khiếp sợ, dĩ nhiên chàng này xuống vách núi tìm nàng, vực sâu vạn trượng nguy hiểm là vậy, nếu có bất cứ sai sót nào thì đến xương cũng chẳng còn, đôi mắt với tấm chân tình này của chàng, nàng sẽ báo đáp thế nào đây?

Thượng Quan Nguyệt ôm chặt nàng như sợ nàng sẽ biến mất ngay trong tích tắc, hơi nóng trong miệng phả ra làn khói, chàng khẽ nhắm hai mắt lại, bên miệng mang theo ý cười. Giờ khắc này, trái tim chàng đã yên ổn, mừng như điên, có rất nhiều lời muốn nói, tình cảm cũng không nói rõ được. Nhưng trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chàng đã thấy nàng rồi, thật sự ôm nàng, không còn bất cứ chuyện gì làm chàng cảm thấy hạnh phúc. Chàng không suy nghĩ nhiều, ôm nàng rất lâu, đôi đôi kiếp kiếp không xa rời nhau, chàng muốn hôn nàng thật sâu nhưng, nhưng trong lòng lại chần chừ, sợ đường đột gai nhân. Chàng suy nghĩ rất nhiều, muốn nói cho nàng, mấy ngày nay chàng nhớ nàng như thế nào, hàn độc phát tác đau đớn ra sao cũng không bằng nỗi đau chia lìa nàng, nếu không thể gặp lại nàng còn đau hơn nhiều. Chàng sợ mình sẽ tương tư nàng mà hóa thành ma. Hương thơm trên người nàng làm tình cảm trong lồng ngực chàng kích động như muốn phun trào ra ngoài.

-Khinh nhi, hãy quên quãng thời gian đau khổ này đi! Sau này đã có ta bên cạnh nàng, ta sẽ che mưa chắn gió cho nàng, nỗ lực để thực hiện mọi tâm nguyện của nàng, chỉ để nàng tươi cười, đừng rời khỏi ta....

Nhưng những lời này chỉ là ở trong tim, tới bên miệng rồi, thế nào cũng không nói thành lời.

Nên nói thế nào đây, nói là mình đã nhớ nàng, yêu nàng như thế nào à?

Khinh Vân Nhiễm ngửa đầu, chỉ tới vai chàng, sóng mắt êm ái, che giấu cảm động và chua xót, thì thào hỏi:

-Thượng Quan, huynh có khỏe không?

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt âm áp, giống như cả người có luồng khí nóng lưu thông, chàng cười, đáp lại:

-Ta tốt lắm!

Chàng buông nàng ra, nhìn rõ gương mặt nhỏ nhắn gầy yếu của nàng, đau lòng nói:

-Là ta không tốt, đều là ta không tốt, nếu ta tới đón nàng sớm hơn thì đã không thế này, nhưng thấy nàng bình an vô sự, ta cũng an tâm!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, đôi mắt tối lại, cười khê:

-Thượng Quan, không nên tự trách mình, không phải muội sống rất tốt sao?

Nàng cười nhẹ giống như đóa hoa băng tan ra làm cho tinh thần Thượng Quan Nguyệt rạo rực. Khinh Vân Nhiễm nghĩ đến một việc, vẻ mặt vẫn duy trì bình tĩnh nhưng ánh mắt đã bi thương:

-Thượng Quan, Hoán nhi, con...

Thượng Quan Nguyệt cười trấn an, an ủi:

-Đừng lo lắng, tất cả mọi chuyện ta đã xử lý tốt rồi.

Nếu như không vì chuyện của Hoán nhi thì chàng không ở trên đỉnh núi nhiều ngày như vậy mà không lập tức đi tìm nàng.

Khinh Vân Nhiễm vui mừng gạt đầu, biết di thể của Hoán nhi đã vào lăng mộ bình an, không còn chuyện gì lo lắng nhưng vẫn không kìm được mà rơi lệ. Thượng Quan Nguyệt dịu dàng lau nước mắt cho nàng, trong mắt sớm đã là một đại dương thâm tình mênh mông. Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, nhìn chàng thấm thiết (tình chàng ý thiếp ai sâu hơn ai =))), thấy tình ý trong mắt chàng thì có xúc động, thờ dãi, trầm giọng nói:

-Thượng Quan, tâm ý huynh đối với muội, muội hiểu, nhưng muội không còn trọn vẹn, sao có thể xứng với huynh?

Sao nàng có thể để nam nhân ưu tú này chờ đợi nàng?

Thượng Quan Nguyệt vuốt nhẹ gương mặt nàng, lắc đầu:

-Ngốc quá, điều này chỉ là thứ mà thế tục thấy, điều ta để ý là chính nàng, là lòng của nàng, nếu nàng vô tâm thì ta cũng sẽ không ép.

Chàng lại tiếp tục nói:

-Nhưng giờ nàng cũng không thích ai, nếu bỏ qua cơ hội này, ta nhất định sẽ hối hận, ta chỉ hy vọng nàng có thể vui vẻ, nếu như mọi thứ ta có thể mang lại cho nàng, soa không cố gắng mà tranh thủ chứ?

Khinh Vân Nhiễm vô cùng cảm động, nhưng đáy lòng lại bị đau như kim châm, tại sao, nam nhân tốt như vậy, sao nàng có thể không đón nhận đây? Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh làm cho sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, không biết vì sao hết lần này tới lần khác nghĩ đến nam nhân đáng khinh kia.

Lúc này Thượng Quan Nguyệt đột nhiên cảm thấy có một luồng sát khí dày đặc, ngược mắt nhìn, khi chàng thấy người kia, trông sắc mặt hắn có vẻ vô cùng khó coi. Tới khi thấy rõ diện mạo của đối phương thì chàng không khỏi kinh ngạc, là hắn? Không phải gân mạch toàn thân hắn đứt đoạn hay sao? Sao giờ thân thể của hắn lại khỏe mạnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mấy ngày rớt cuộc hắn và Khinh nhi đã xảy ra chuyện gì? Tầm mắt hai người đụng vào nhau, như va chạm kịch liệt mà nảy lửa.... Tiêu Thần Hiên cũng không chịu nổi buồn bã trong lòng, thi lực dưới chân, phút chốc bay lại đây, thoát cái đã đến, tay kéo Khinh Vân Nhiễm lại.

Thượng Quan Nguyệt ngẩn ra nhìn tay của đối phương nắm lấy cánh tay của Khinh Vân Nhiễm, trong nháy mắt chàng bỗng ôm chặt lấy nàng, động tác nhanh gọn, bạch y tung bay, thân hình như chìm én vội vàng lui lại về phía sau, mũi trên cọ trên nền tuyết kêu vang. Khinh Vân Nhiễm quay lưng về phía Tiêu Thần Hiên, chưa biết xảy ra chuyện gì, nhìn Thượng Quan Nguyệt ngờ ngác, nghi hoặc hỏi:

-Thượng Quan, huynh làm gì thế?

Sau đó nàng quay đầu thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, đôi mắt run lên, chỉ có Thượng Quan Nguyệt là vẫn tiếp tục động tác, Tiêu Thần Hiên thì triển khinh công đuổi theo sau đó, đôi mắt đầy phẫn nộ, gương mặt lãnh khốc, mím chặt môi, không hề lộ ra bất cứ biểu hiện gì. Khinh công hai người cũng sần sần như nhau, người truy ta đuổi, hắn theo sát phía sau, lạnh lùng quát to:

-Người là ai, mau buông nàng ra....

Giương mặt Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, ôm chặt lấy thất lưng Kinh Vân Nhiễm, gương mặt mơ hồ bị che bởi màn sương lạnh, lạnh lùng nói:

-Hiên Vương, Kinh nhi vốn là vị hôn thê của ta, ngươi dựa vào cái gì mà ra lệnh như vậy cho ta?

Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nhìn hắn, nam nhân này biết hắn, được rồi! Hắn từng gặp qua hắn ta, hắn ta ;à Tam Hoàng Tử của nước Bắc Thần Thượng Quan Nguyệt, vậy Kinh nhi trong miệng hắn, Vô nhi. ...

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, ban đầu nàng đã hứa sẽ ở bên cạnh chàng nhưng chuyện thành thân này thì nàng còn chưa suy nghĩ tới.

Không riêng gì vị thân phận của chàng, mà còn có rất nhiều vấn đề khác, trước kia có Hoán nhi thì đã có rất nhiều lời đồn đại ác ý, nếu sau này thành thân. ... Nàng mập mạp môi, muốn nói rồi lại thôi:

-Thượng Quan, sao huynh đột nhiên lại. ...

Chứng kiến phản ứng của nàng, đôi mắt Thượng Quan Nguyệt âm trầm trong nháy mắt, lấy ngón tay che miệng nàng, cúi đầu nói:

-Kinh nhi, đừng lấy lý do là không xứng mà cự tuyệt ta, ta muốn lấy nàng không phải xúc động nhất thời, có cơ hội để ta tranh thủ, nàng cũng đã đồng ý rồi sao?

Kinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn chàng, một lúc lâu sau thì gật đầu.

Tiêu Thần Hiên thấy động tác thân mật của Thượng Quan Nguyệt đối với Kinh Vân Nhiễm, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, trong lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa vô danh, như nham thạch núi lửa nóng chảy phun trào ra ngoài. Đôi mắt hẹp dài của hắn híp lại, ngón tay lạnh như băng, cắn răng giận dữ hỏi Thượng Quan Nguyệt:

-Ngươi nói nàng vốn là nữ nhân của ngươi?

Thượng Quan Nguyệt hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên nghi ngờ, đối phương có phản ứng kỳ quái, chàng nhìn thẳng hắn, lạnh lùng nói:

-Hiên Vương, ngươi đã sớm biết từ lâu, Kinh nhi vốn là thê tử chưa cưới của ta, ngươi như vậy không phải là khinh người quá đáng sao?

Tiêu Thần Hiên cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Kinh Vân Nhiễm, nói:

-Ta khinh người quá đáng? Vô nhi, nàng mau nói cho hắn biết rốt cuộc nàng là người phụ nữ của ai!

Kinh Vân Nhiễm thấy hắn đi tới, cả người nàng run lên, trong mắt hiện lên rồi rồi, lớn tiếng kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đừng lại đây!

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trong nháy mắt chuyển từ trắng sang xanh, nhưng tự tôn cao ngạo làm cho hắn không cách nào cúi đầu. Ánh mắt hắn như ngọn đuốc nhìn nàng, không tha người, cự tuyệt, ra lệnh:

-Vô nhi, ta cho nàng thêm một cơ hội nữa, rời khỏi hắn tới bên ta!

Đôi mắt sáng của Thượng Quan Nguyệt ngẩn ra, ánh mắt tìm hiểu rơi xuống người Kinh Vân Nhiễm, nghi vấn hỏi:

-Sao hắn lại gọi nàng là Vô nhi, hắn không nhớ nàng là ai sao?

Kinh Vân Nhiễm hơi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt nghiêng tuấn mỹ của Thượng Quan Nguyệt, nhẹ mím đôi môi anh đào lại, nhỏ giọng trả lời:

-Hắn mất một phần trí nhớ.

Cụp mắt xuống, đáy lòng cảm thấy chua chát khó chịu giống như bị thứ gì giày vò. Nàng cố gắng ngăn chặn tình cảm mất khống chế này, sau khi ngược mắt, trong mắt nàng chẳng còn lại chút tâm tình nào.

Đôi mắt sáng của Thượng Quan Nguyệt có cái nhìn đầy sâu xa, ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương, khó trách, ánh mắt và cử chỉ của hắn so với lúc trước tưởng như là hai người, hơn nữa lại khôi phục vô công hoàn toàn. Gần đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến hắn có thể thay đổi lớn như vậy?

Kinh Vân Nhiễm cự tuyệt không tiếng động làm cho gương mặt Tiêu Thần Hiên dần trắng bệch, phần nộ làm ngực hắn đầy áp lực, tay buông ra rất nhanh, tới chỗ nàng, duỗi tay ra, giọng nói trầm thấp vang lên:

-Vô nhi, ta nói lại mooyj lần nữa, lại đây, đến bên cạnh ta.

Kinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào đôi mắt của hvt, lớn tiếng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi cũng thấy rồi đấy, chàng là vị hôn phu của ta, chàng mạo hiểm tính mạng tới đây tìm ta, ta phải rời khỏi nơi này.

Thượng Quan Nguyệt nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng cảm thấy mừng thầm, nắm chặt lấy tay nàng, ánh mắt chói lòa. Chẳng không kìm được mà hôn nhẹ lên má nàng, khẽ kêu:

-Khinh nhi... ..

Khinh Vân Nhiễm không khỏi kinh ngạc nhìn đôi mắt chàng, muốn nói gì nhưng lại nuốt vào trong bụng, nàng phải dùng cách tàn khốc nhất để chặt đứt sợi dây liên hệ cuối cùng với Tiêu Thần Hiên. Làm tổn thương Tiêu Thần Hiên, nàng không thẹn, nhưng tổn thương Thượng Quan Nguyệt thì nàng không thể.

Tiêu Thần Hiên thấy hành động của Thượng Quan Nguyệt, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo, đôi mắt như chứa hàn băng, tay khó khăn rút trở về, nắm chặt lại. Ngực phập phồng kịch liệt thể hiện phần nộ cực điểm trong lòng. Từ lúc nào mà hắn đã động tâm với nàng? Hắn không biết, chỉ là sâu trong tim có một cảm giác, giống như từ rất lâu, rất lâu rồi, hắn đã lưu luyến si mê nàng. Hắn vẫn tự tin cho rằng, Vô Nhi có tình ý với hắn nhưng bây giờ, nàng rúc vào lòng một nam nhân khác, khinh thường hắn, lần đầu hắn nếm được mùi vị đau lòng.

Đáy lòng như có tình cảm điên cuồng la hét, bắt phải giải phóng nó ra.

Mặt đất đầy tuyết trắng, tinh khiết như thủy tinh, tuyết phản xạ ánh sáng, hình như có màu lam nhạt, mang về thê lương, lạnh lẽo vô cùng. ...

Cuồng phong gào thét bên tai, những sợi tóc đen tung bay trong gió lạnh, quất lên mặt có cảm giác đau rát, bông tuyết trắng tinh rơi trên người bọn họ. Gió tuyết thổi mạnh vào mắt bọn họ, tất cả đều thấy trước mắt đều rất mờ mịt, cả ba người cứ giằng co như vậy.

Đột nhiên Tiêu Thần Hiên cười ha ha, đôi mắt tà lạnh cuồng loạn, mơ hồ nổi lên tia máu, làm cho người ta sợ hãi. Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn:

-Ngươi cười cái gì?

Khóe miệng Tiêu Thần Hiên nhếch lên, trong đôi mắt có luồng sáng lạnh lẽo, mặt lộ vẻ giễu cợt, nói:

-À, nữ nhân bảo bối của ngươi, không lâu trước đây còn ở dưới thân ta, xin ta muốn nàng, hương vị của nàng, Bồn Vương vẫn nhớ rõ.

Khuông mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, xấu hổ, tức giận bốc thẳng lên đầu, lớn tiếng hét to:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi cảm mờm!

Cho dù mất đi trí nhớ nhưng cá tính của hắn là không cho phép người khác làm tổn thương mình. Nếu kẻ khác làm hắn đau đớn, hắn sẽ trả gấp bội cho kẻ đó.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt đầy sát khí, giống như một con thú tức giận, giọng nói như băng châm:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đáng chết, nếu không phải ngươi ép nàng, nàng tuyệt đối sẽ không. ...

Cả người Khinh Vân Nhiễm run lên, nàng từng thấy vẻ mặt đó, đó là lúc chàng muốn giết người tỏa ra luồng không khí lạnh như băng làm cho đáy lòng người ta phát lạnh. Nàng nắm chặt lấy ống tay áo chàng, cúi đầu cầu xin:

-Thượng Quan, đừng nên vì muội mà giết người nữa.

Tiêu Thần Hiên chứng kiến đáng về đau khổ của nàng, trái tim bỗng đau đớn, tổn thương nàng cũng là tổn thương chính mình, hắn đúng là tự mình chuốc lấy đau khổ!

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt nghiêm túc, đôi mắt như có băng sương, đôi mắt híp lại, lạnh lùng nói:

-Khinh nhi, nàng đừng ngăn ta, những kẻ dám có gan làm nàng tổn thương đều phải chết! (Quá chuẩn)

Tiêu Thần Hiên nghe chàng nói vậy, cười lạnh một tiếng, nói:

-Người nào chết trên tay ai vẫn còn chưa rõ, không biết chừng. ...

Khinh Vân Nhiễm nước mắt lưng tròng, môi đã bị cắn nát, nàng nhất định phải ngăn cản bọn họ quyết đấu, tay bám chặt lấy Thượng Quan Nguyệt:

-Thượng Quan, không nên. ...

Nhưng nàng không biết hành động như vậy chẳng khác gì châm một ngọn lửa dữ dội, làm cho Tiêu Thần Hiên càng phần nộ không thể át, không đợi Thượng Quan Nguyệt có phản ứng liền vận công. Lúc này cách đó không xa tuyền đến một tiếng thét kinh hãi:

-Công tử. ...

Thượng Quan Nguyệt nghe tiếng, Hành Vân và Thủy Lưu đều tới, mới vừa rồi chàng và Tiêu Thần Hiên truy đấu, bất tri bất giác dùng khinh công,

khoảng cách từ vực núi tới đây cũng đã xa tới mức khó có thể tìm thấy. Chàng tránh khỏi chiêu của Tiêu Thần Hiên, ôm lấy Kinh Vân Nhiễm, phi thân đến trước mặt Hành Vân và Thủy Lưu, giao nàng cho hai người bọn họ, trầm giọng hạ lệnh:

-Bảo vệ cô nương cho tốt, xem ta và hấn quyết đấu, bất kể người nào trong các người cũng không được nhúng tay!

Nói xong liền phi thân đi.

Kinh Vân Nhiễm cả kinh muốn túm chặt lấy tay chàng nhưng lại không kịp, nhìn bóng dáng xuất trần của chàng gia chiến cùng Tiêu Thần Hiên, trái tim chấn động mạnh. Gương mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, trong mắt là sự lạnh lùng, khóe môi nở nụ cười tà mị:

-Thượng Quan Nguyệt, đồ mà Bồn Vương muốn lấy, nhất định phải lấy tới cùng, nếu không chiếm được, thà rằng ta phá hủy nàng, cũng tuyệt đối không cho phép người khác có được!

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, giận dữ như sắp bùng lửa hay phóng điện, phong bế thể công của hấn, phản nộ quát:

-Câm mồm!

Hai bóng người giao đấu kịch liệt, tay áo tung bay, bông tuyết phiêu đảng, hai người đều đánh tay không, chưởng phong như lưỡi đao, chưởng chưởng đánh tới, dùng nội lực đánh nhau sống chết. Luồng sát khí nọ tiếp luồng sát khí kia, bọn họ làm cho cả khối tuyết sụp xuống. Đôi mắt cả hai bên đều dày đặc sát khí, nội lực của Tiêu Thần Hiên hùng hậu như con sóng cuộn cuộn, không ngừng đánh về phía Thượng Quan Nguyệt. Hai người người tới ta đi, đánh nhau cũng đã được mấy trăm chiêu. Thượng Quan Nguyệt tuyệt đối không ngờ Tiêu Thần Hiên không những khôi phục công lực mà võ công tiến bộ thần tốc, sợ rằng trong thiên hạ không có mấy người là đối thủ của hấn.

Sinh thời, chàng chưa gặp đối thủ nào mạnh như hấn.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, tránh né nguy hiểm, khối đá sau lưng dính chưởng, chỉ nghe thấy “đùng” một tiếng, đá nổ tung. Thượng Quan Nguyệt cả kinh, nếu chưởng này mà đánh trúng chàng thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi, nghĩ vậy, cổ tay chàng không hề bắn khoả xuất chiêu đánh Tiêu Thần Hiên. Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tỏa ra ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh:

-Không muốn dùng khí công sao? Nếu nói về nội lực, người tuyệt đối không thắng được ta.

Đôi mắt sáng của Thượng Quan Nguyệt bỗng lạnh đi, chàng rút huyết kiếm bên hông khỏi vỏ. Nghĩ lại đáng về đau khổ vừa lúc này của Kinh Vân Nhiễm, chàng lại không giữ được bình tĩnh, ánh sáng từ thanh kiếm chột lóe. Trong nháy mắt, mũi kiếm lợi hại vẽ ra những đường lớn nhỏ, thân kiếm màu bạc, cấu tạo kỳ lạ, bất ngờ hướng về phía mặt Tiêu Thần Hiên, hấn hơi nhíu mày rồi lui về phía sau:

-Có tiến bộ.

Kinh Vân Nhiễm thấy Thượng Quan Nguyệt rút kiếm, trong lòng cảm thấy rối bời, nàng hét to:

-Thượng Quan, Tiêu Thần Hiên, các người mau dừng tay!

Hành Vân ở bên cạnh kéo Kinh Vân Nhiễm, an ủi:

-Nhược Minh cô nương, người không nên kích động, công tử không sao đâu!

Kinh Vân Nhiễm không ngừng lắc đầu, gọi to:

-Hành Vân, Thủy Lưu, các người buông ta ra....

Khuôn mặt Hành Vân lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Không được, cô nương nếu tùy tiện chạy ra đó thì nhất định sẽ bị thương.

Đây là hai tuyệt thế cao thủ, võ nghệ của công tử trên giang hồ không có mấy đối thủ, nhưng Hiên Vương và công tử cũng đã đánh được mấy trăm chiêu mà vẫn chưa phân cao thấp, sau đó công tử bị dồn xuống thế hạ phong, quả thật làm cho người ta lo lắng.

Kinh Vân Nhiễm thấy hai người đánh nhau ngày càng kịch liệt, càng ngày càng hung hiểm, trong đầu chợt nghĩ ra một cách. Nàng hướng về phía xa xa kêu to lên:

-Thượng Quan, cẩn thận.

Hành Vân hơi hoảng hốt, nàng thừa dịp hấn không chuẩn bị, rút nhanh thanh kiếm dài bên hông hấn, kề sát vào cổ mình, lạnh giọng uy hiếp:

-Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ tự vẫn....

Hành Vân và Thủy Lưu đều kinh hãi, kêu lên thất thanh:

-Cô nương, không nên, mau đưa kiếm đây....

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, kiểm kê vào cổ càng thêm sâu, lộ ra vết máu, hét lớn:

-Tránh ra!

Gương mặt Hành Vân lạnh nghiêm lại, trầm giọng nói:

-Cô nương, không nên làm khó chúng ta.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm run sợ, lạnh giọng nói:

-Ta sẽ đếm đến ba, một, hai,

Hành Vân và Thủy Lưu bắt đầu dõ dặt tránh ra, Khinh Vân Nhiễm đi vài bước rồi quay đầu lại, trầm giọng cảnh cáo:

-Không được đi theo ta.

Trái tim Khinh Vân Nhiễm như bị bóp chặt, mỗi bước đi đều nặng nề. Hành Vân và Thủy Lưu theo sát sau đó, mấy ngày nay cô nương không ở bên cạnh công tử, công tử sống có bao nhiêu buồn khổ, bọn họ đều để ý hết, nếu chẳng may cô nương có xảy ra chuyện gì, công tử hẳn là đau thương đến chết, sống không thể quên. Thế cục bây giờ càng ngày càng bất lợi với Tiêu Thần Hiến, nhưng hắn tỉnh táo hơn bất kỳ lúc nào, dùng hết mọi chiêu thuật. Hai người khó phân thắng bại, đột nhiên một thân ảnh nhỏ nhắn màu trắng xuất hiện trong tầm nhìn của họ, thấy nàng từng bước tiến lại gần, lo lắng cho an nguy của nàng.

Nàng càng ngày lại gần, hai người đang đấu nội lực, Thượng Quan Nguyệt trong nháy mắt bùng tỉnh, thất thanh hét to:

-Không được....

Theo hai tiếng kinh hô “Công tử”, Khinh Vân Nhiễm trở mắt nhìn Tiêu Thần Hiến đánh trúng Thượng Quan Nguyệt. Mặt chàng nhẩn lại, phụt ra một ngụm máu tươi, thấm đỏ một mảng tuyết lớn. Khinh Vân Nhiễm chấn động, vội vàng đứng lên, liều mạng chạy về phía chàng, hai mắt đăm lẹ.... Chưong này rất nặng, nếu là người bình thường thì lực phủ ngũ tạng đều bị nát bươm, chắc chắn mất mạng, may là Thượng Quan Nguyệt có nội lực mạnh mẽ hộ thể. Khinh Vân Nhiễm chưa kịp chạy tới bên cạnh Thượng Quan Nguyệt thì Tiêu Thần Hiến đã giữ chặt lấy nàng, nàng phần nộ nhìn hắn, tức giận nói:

-Hèn hạ!

Tiêu Thần Hiến cau mày nhìn nàng:

-Là do hắn thôi!

Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn, phụt chốc phần nộ nói:

-Là người thừa dịp chàng không chú ý đánh lên!

Gương mặt Tiêu Thần Hiến tối lại, tay nắm chặt hơn, rồi đột nhiên buông ra chậm rãi, đôi mắt cuồng loạn, túm chặt bả vai của Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt hơi tối đi, lạnh giọng hỏi:

-Nàng thích tên tiểu tử mặt trắng kia?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Không ai nợ ai

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, dung mạo tú lệ lạnh như băng, nắm chuôi kiếm chém rồi lại chém, lớn tiếng kêu lên:

-Ta thích chàng hay không cũng chẳng có liên quan gì đến người!

Đôi mắt đen sâu khó lường của Tiêu Thần Hiến bỗng nguy hiểm, đột nhiên hắn cười ha ha, tiếng cười có vẻ vô cùng thâm lương, khổ sở, tay bóp chặt lấy vai nàng, giọng nói khàn khàn trầm thấp:

-Không liên quan tới ta, sao lại không liên quan tới ta?

Trên vai truyền đến đau đớn làm cho Khinh Vân Nhiễm đau đớn thở gấp một hơi, nàng cắn răng cố nén phần nộ, trừng mắt nhìn hắn, trong miệng nói ra hai chữ lạnh lùng:

-Buông mau!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên chợt lóe lên, giống như hàn băng ngàn năm không tan, từ từ bóp chặt gáy ngọc của nàng:

-Nếu như ta không buông? Nàng muốn giết ta sao?

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, nhớ lại những chuyện trong quá khứ, tâm trạng muốn băm hán thành ngàn mảnh.

-Đừng cho là ta không dám!

Trường kiếm đang hạ xuống bỗng giờ thẳng vào ngực hán, nếu chỉ dùng sức một chút thì sẽ đâm vào ngay, nhưng nhìn dáng vẻ bất động không chút máy của hán, động tác xuống tay hơi chần chờ, nàng không giết người, nhưng e ngại giết người.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên đắc ý, khẽ nở nụ cười:

-Vô nhi sẽ không rút lui chứ. . .

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm đột nhiên trở nên u ám, tay cầm kiếm dùng sức đâm tới, giọng nói lạnh lùng:

-Ngươi đừng tỏ vẻ hiểu biết. . .

Chứng kiến động tác của nàng, ngực Tiêu Thần Hiên chấn động mạnh, từng bước tới gần nàng, để lưỡi kiếm sắc bén càng đâm sâu vào hơn, ngũ quan tuần nhy vì đau đớn mà trở nên nhăn nhó.

Dòng máu đỏ thấm qua lớp áo choàng, chậm rãi chạy xuống, ngưng tụ thành những giọt máu nhỏ đọng trên da. Khinh Vân Nhiễm kinh hoàng, con ngươi mất khê rung động trong khoảng thời gian ngắn, tay cứng đờ không tài nào cử động, nàng kêu lên khản khản, như mang theo tiếng nấc:

-Ngươi điên rồi sao?

Nàng rút lưỡi kiếm về, một dòng máu phụt ra, sao hán lại muốn như vậy?

Mọi vừa rồi nàng chỉ đâm nhẹ một cái, nhưng không ngờ cả người hán lại tiến gần nàng. Làm như vậy đơn giản chỉ muốn nàng cứu mình, kiếm trong tay rơi xuống mặt đất.

Đúng lúc này thì người bên cạnh đột nhiên ho khan, Khinh Vân Nhiễm vội quay sang đó.

Có hai dáng người bay lên không trung, cách Tiêu Thần Hiên mấy chục trượng.

Đội thấy rõ bọn họ, đôi mắt Tiêu Thần Hiên không khỏi lạnh lẽo.

Chương vừa nãy chính xác hán không dùng hết toàn bộ sức lực, dù sao cũng là con cháu hoàng gia Bắc Thần, nếu giết hán ta, nhất định sẽ gây ra phiền phức không nhỏ. Nhưng hán biết rất rõ, đối phương bị nội thương rất nặng, mặc dù không chết nhưng bây giờ cũng chưa thể hồi phục. Trừ phi hán ta cố tình giấu thực lực của mình. Nghĩ vậy, đôi mắt đen của hán nheo lại, cúi đầu, nhặt thanh kiếm lên rồi đuổi theo.

Lúc này Hành Vân và Thủy Lưu đã chạy tới hộ vệ bên người Thượng Quan Nguyệt, thấy Tiêu Thần Hiên đuổi lại đây, hai người liền xông lên đấu với hán. Khinh Vân Nhiễm rời khỏi lòng của Thượng Quan Nguyệt, kiểm tra thân thể của chàng, hỏi:

-Thượng Quan, huynh không sao chứ?

Thượng Quan Nguyệt khó khăn ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp truyền đến mang theo chút ảm đạm đau đớn:

-Đừng lo, ta không sao.

Hơi thở chàng rối loạn, giọng nói lộ ra sợ hãi (nữ nam hấp hối :D), nhìn một lượt khắp người nàng, không phát hiện nàng bị thương ở đâu, thở phào nhẹ nhõm:

-Đưa gốc này, sao lại chạy tới đây, nếu chẳng may nàng bị làm sao, ta thật đáng. . .

Mới vừa rồi, chàng thấy tay Tiêu Thần Hiên phóng tới cổ nàng, như nghĩ nàng đang trong tình thế cấp bách mới xuất hết nội lực ra, khiến cho chân khí nghịch lưu. Trong chốc lát, hàn độc trong cơ thể được được hiệu của Chích Viêm đan không chế, sợ rằng không giữ được bao lâu nữa.

Khinh Vân Nhiễm lo lắng nhìn chàng, sắc mặt chàng tái nhợt quá mức, vết máu bên môi nhìn mà giật mình, người chàng rất lạnh, ngay cả áo da hồ dày vẫn có thể cảm giác được, vậy nhất định phải rét lạnh thấu xương. Đột nhiên nàng cảm tay chàng, nhíu chặt mày lại, trong lòng hoảng sợ, kinh hoàng kêu lên:

-Hàn độc của huynh phát tác!

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu, giọng nói trầm thấp trấn an:

-Không sao đâu.

Khinh Vân Nhiễm không tin, bóp chặt lấy mạch ở cổ tay chàng, kêu lên đầy kinh sợ:

-Huynh ăn bao nhiêu Chích Viêm đan?

Thượng Quan Nguyệt giơ ngón tay lên, lòng Khinh Vân Nhiễm thắt chặt lại, bàn tay nắm chặt năm ngón tay của chàng.

-Huynh điên rồi, thứ thuốc này ăn nhiều sẽ có thể chết đấy....

Lòng Thượng Quan Nguyệt ảm áp, cầm lấy tay nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, nói:

-Đừng tức giận nữa, ta đồng ý với nàng, sau này sẽ ăn ít hơn!

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, mắt mở to, tay che đôi môi cánh hoa, nhất thời kinh ngạc không nói nên lời. Đôi môi chàng lạnh như băng nhưng lại rất mềm mại, còn mang theo mùi máu tươi. Cụp mắt xuống, nàng thờ dãi, trong tâm cũng đã rõ ràng, chàng không thể rời khỏi Chích Viêm đan được nữa rồi.

Thượng Quan Nguyệt càng ho khan dữ hơn, trên mặt ửng hồng mắt tự nhiên, nói đứt quãng:

-Nàng đợi ở đây, để ta ra phân thắng bại cùng hắn.

Khinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, kéo Thượng Quan Nguyệt, nói:

-Đừng đi!

Tiêu Thần Hiên đang đánh nhau chú ý nhất cử nhất động của hai người, thấy Thượng Quan Nguyệt hôn nàng, sắc mặt hắn đột nhiên âm trầm làm người khác không rét mà run. Hàn ý trong mắt giống như hàn băng ngàn năm không tan, thấy hai người nắm chặt tay nhau, trái tim hắn không hiểu sao lại đau đốn. Hắn cầm kiếm trong tay, đầu một người chết hai ta chết, quát to:

-Thượng Quan Nguyệt, ngươi có phải nam nhân hay không, muốn làm rùa rút đầu trốn sau lưng phụ nữ và thuốc hạ?

Thượng Quan Nguyệt ho dữ dội, không khí mơ hồ có mùi máu tanh, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, lạnh giọng kêu lên:

-Hành Vân, Thủy Lưu, các ngươi trở về đây....

Hành Vân, Thủy Lưu nghe được lệnh đều lộ ra ánh mắt khó hiểu, nhưng không cách nào cãi lệnh của chàng, ảo não thu kiếm trở về. Thượng Quan Nguyệt ngược mắt nhìn thẳng Tiêu Thần Hiên, ánh mắt lợi hại như băng, giọng nói lạnh lùng:

-Ngươi không cần khích tướng, ta sẽ tiếp ngươi.

Khinh Vân Nhiễm thấy vậy vội vàng kéo áo Thượng Quan Nguyệt, trầm giọng nói:

-Thượng Quan, đừng đánh nữa, nếu các ngươi còn muốn đánh ngươi chết ta sống, muội sẽ chết ở đây....

Nghe vậy, lòng Tiêu Thần Hiên cảm thấy sợ hãi, vội vàng phi thân tới trước mặt nàng, ánh mắt tối lạnh như băng:

-Vi giữ tính mạng cho hắn mà mạng mình cũng từ bỏ!

Thượng Quan Nguyệt đột nhiên cả kinh.

-Khinh nhi nói ngớ ngẩn gì vậy, là hắn nói lời làm nhục nàng, ta sẽ không để nàng phải chịu ảm ức như vậy, mạng hắn....

Còn chưa nói xong, chàng vội vàng che miệng lại, ngăn máu sắp sửa phụt ra.

Đôi mắt lạnh lùng của Khinh Vân Nhiễm hiện lên quyết đoán, xoay người, nói với Thượng Quan Nguyệt:

-Thượng Quan, muội biết huynh đối tốt với muội, nhưng không nên dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, huynh cho muội một thời gian, muội muốn nói chuyện một mình với hắn.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt ngẩn ra, vội vàng lau vết máu nơi khóe miệng, mày hơi nhíu lại:

-Tại sao....

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm không đổi sắc:

-Thượng Quan, xin huynh, đây là chuyện do muội gây nên, muội nghĩ chuyện này nên do muội chấm dứt.

Vô nhi muốn nói chuyện riêng với hần, gương mặt âm trầm của Tiêu Thần Hiên hòa hoãn hơn chút ít, nhưng nghe được nửa sau câu nói của nàng, trong mắt lại hiện lên phần nộ không thể che giấu.

Thượng Quan Nguyệt nắm tay rất nhanh, sau đó chậm rãi buông ra, ánh mắt lắng đọng lại, u trầm, sâu không lường được, một lúc lâu sau chàng cup mắt xuống, giấu đi tâm trạng trong mắt, chậm rãi nói:

-Ta ở phía đối diện chờ nàng!

Nói xong thì ho khan dữ dội, cùng với Hành Vân và Thủy Lưu xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng bi thương của chàng, trong lòng Kinh Vân Nhiễm bỗng đau đớn nói tiếng cảm ơn, hít sâu một hơi, không khí lạnh như băng làm cho lòng nàng như đóng băng rồi... Quay đầu bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, nhưng giọng nói hơi run run, lộ ra sự khẩn trương của nàng, chậm rãi mở miệng:

-Tiêu Thần Hiên, ân oán trong quá khứ không phải một, hai câu là có thể nói xong, ngươi cứu ta một mạng, ta rất cảm kích, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta cũng không nợ ngươi bất cứ thứ gì. Ta sẽ không vì ân tình mà ở lại bên cạnh ngươi. Mấy ngày nay nhờ có ngươi chăm sóc nên ta mới có thể sống sót, ta đáng phải nói tiếng cảm ơn, cảm ơn ngươi.

Tiêu Thần Hiên khẽ nhủ màu, trong mắt có nghi hoặc không thể giải thích, còn có một chút sợ hãi, hần túm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, lạnh giọng chất vấn:

-Nàng có ý gì?

Kinh Vân Nhiễm ngược mắt, nhưng ảm ức và oán hận trong quá khứ đều nảy lên trong lòng, thần nhiên nói:

-Ý đã rất rõ ràng, bất luận là tướng mạo, thân phận hay địa vị của Thượng Quan Nguyệt đều là người giữa long phượng, chàng muốn thành thân với ta, hứa sẽ không để ta phải chịu ảm ức, nhưng, mặc dù ngươi là Vương gia, giữ ta ở bên ngươi thì có thể làm gì đây, tiếp? Hay là công cụ làm ấm giường?

Nói xong khoe miệng nở nụ cười tự giễu.

Tiêu Thần Hiên híp đôi mắt đen lại, giọng nói chậm chạp không mang chút đau đớn hay tình cảm nào:

-Nàng nói ta không thể mang lại thứ gì đó cho nàng! Vì trao trái tim cho hần, nàng so mình với long phượng...

Kinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, bình tĩnh nói:

-Ta cũng chẳng trong sạch gì, ngươi cần gì phải có chấp, chuyện tối ngày hôn đó ta đã sớm nói rõ, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngươi không cần bận tâm.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, phần nộ vương tay, nắm chặt lấy cằm nàng, ánh mắt vừa quái lạ vừa lạnh lẽo:

-Nàng thích tự hạ thấp chính mình như vậy, hy vọng mọi người đều xem nàng là kỹ nữ?

Trái tim Kinh Vân Nhiễm giống như bị kim đâm, không phải quá đau, nhưng lại đau từng cơn, cảm giác khó chịu này làm nàng cảm thấy khó thở, nàng cười lạnh.

-Nàng không muốn nói cho ta biết, vì không chịu đựng được việc ta theo đuổi nàng, chẳng lẽ nàng thích ta rồi?

Gương mặt lạnh lùng của Tiêu Thần Hiên nổi lên ý cười lạnh lẽo làm cho người ta ớn lạnh, hần nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt, đôi mắt thâm thúy u ám không có chút độ ấm.

-Nàng nói xem

Kinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi, đôi mắt linh động trừng to nhìn thẳng hần, thần nhiên nói:

-Đương nhiên là không phải, ngươi rất kiêu ngạo, trái tim tự tôn quá mạnh mẽ, ngươi để ý ta chẳng qua là vì ta không chịu thần phục ngươi, nếu như ngay từ đầu ta vâng vâng dạ dạ với ngươi, sợ là đến lúc mắt nhìn ta một cái ngươi cũng chẳng thèm. Mọi người đều vậy, càng không chiếm được thứ gì đó thì càng ngày càng nghĩ đến, nhưng khi có được rồi lại không quý trọng nữa.

Tiêu Thần Hiên nheo mắt lại, tuyên bố đầy ngang ngược:

-Chuyện tương lai người nào cũng đều không biết trước, sao nàng có thể kết luận Bôn Vương không đối xử tốt với nàng? Bôn Vương đã từng nói, nàng là nữ nhân của Bôn Vương, ai dám mơ ước thứ gì đó của Bôn Vương, Bôn Vương sẽ lấy mạng của hần!

Mặt Kinh Vân Nhiễm không chút thay đổi nhìn hần, hồ hững hờ:

-Tiêu Thần Hiền, ta không phải đồ vật cho ngươi cướp đoạt. Tại sao ngươi cứ ích kỷ ngang ngược, luôn muốn đoạt lấy mọi thứ, bức người khác làm chuyện mà họ không muốn?

Tiêu Thần Hiền hơi giãn mày ra, đôi mắt bắn ra cái nhìn lạnh lẽo ra bốn phía, không nhìn thấy đáy, nở nụ cười lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Bỏn Vương vốn là như vậy, thứ mà Bỏn Vương muốn có có thể nói là không từ thủ đoạn!

Khinh Vân Nhiễm dờ khóc dờ cười, nhìn đôi mắt hấn, nói rõ từng câu từng chữ:

-Tiêu Thần Hiền, ngươi thật sự không còn thuốc nào cứu được nữa, ta chết cũng không cần ngươi quan tâm.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng hấn đã thay đổi... Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hấn ngang ngược ích kỷ, lãnh khốc vô tình.

Đồng tử trong đôi mắt Tiêu Thần Hiền co lại, khuôn mặt trắng bệch, hoảng hốt:

-Nàng có dám nói, một chút cảm giác với ta cũng không có!?

Nét mặt Khinh Vân Nhiễm nghiêm nghị, lạnh lùng nhắm mắt, thản nhiên nói:

-Không có, một chút cũng không có, là tự ngươi đa tình.

Tiêu Thần Hiền không tin, trầm giọng nói:

-Nàng nói dối! Nàng dám nhìn mắt ta nói lại lần nữa không?

Khinh Vân Nhiễm nhìn thẳng đôi mắt hấn:

-Cần gì đây? Nếu ngươi muốn nghe ta nói dối, ta có thể làm ngươi thỏa mãn ngay!

Lòng Tiêu Thần Hiền chấn động, gương mặt âm đạm, đột nhiên cảm giác mình thật nực cười, hấn đúng là một kẻ ngu, vì một người phụ nữ xem thường mình mà quyết đấu với kẻ khác. Khi mới gặp gỡ nàng, xiêm y bị xé nát, vẻ mặt phẫn hận nói rõ đêm đó không phải nàng tự nguyện. Sau này ở chung, tiếp xúc thân mật đều là hấn ép nàng, mỗi lần đáp lại hấn đều là sự xấu hổ, tức giận. Vẻ mặt lãnh đạm, phản ứng phẫn nộ cũng đủ để nói lên tất cả. Căn bản là nàng không có chút tình cảm nào với hấn, cũng chỉ hấn tự mình đa tình mà thôi. Nhưng hấn không cam lòng, phẫn nộ, đau lòng, đủ loại mặt trái của tình cảm chen chúc trong trái tim, tim hấn như sắp nổ tung rồi? Hấn không hít thở được!

Khinh Vân Nhiễm bình tĩnh nhìn hấn, dáng vẻ khác thường của hấn làm nàng có chút đau đớn, nàng tàn nhẫn làm hấn bị thương, nhưng thương tổn này cũng làm tổn thương chính nàng, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên hấn phẫn nộ đứng trước mặt nàng, hôn lên đôi môi lạnh băng của nàng một cách mãnh liệt, đầu lưỡi liếm nhẹ nhàng. Hấn hôn rất mạnh, điên cuồng tàn phá bờ bãi trong miệng nàng, đầu lưỡi quấn quanh như muốn đoạt hết tất cả của nàng, mang theo áp lực phẫn nộ, hận không thể vò nát nàng nuốt vào trong bụng.

Nàng cảm giác trống ngực mình đình chỉ, cảm giác không hít thở được truyền đến, ngay cả ngực cũng đau đớn.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền trở nên đỏ đậm, khóe miệng nở nụ cười tự giễu.

“Vô nhi, nàng dám làm cho ta đau lòng như vậy, ta sẽ kéo nàng lún xuống đầm lầy của sự đau khổ, cùng nhau cảm nhận sự dày vò mà ta phải chịu đựng, nàng đừng mơ mà thoát được.....”

Gió lạnh thét gào bốn phía, thân thể càng ngày càng lạnh, mà môi hấn thì nóng cháy, mỗi một nụ hôn giáng xuống giống như đóng dấu vậy, cơ thể hấn hơi run, không rõ là mình đang nóng cháy hay rét lạnh nữa.

Một lúc lâu sau nụ hôn mới chấm dứt, Tiêu Thần Hiền cảm cảm nàng ngước mặt lên, ngang ngược nói:

-Vô nhi, nàng là của ta!

Hấn từ từ mở mắt ra, đôi mắt với thể giới lạnh băng này, nàng là sự ấm áp duy nhất mà hấn cảm nhận được, có lẽ ngay từ ban đầu hấn đã chìm sâu trong đó. Không tài nào thoát được. Là số kiếp, là mật ngọt và cũng là gánh nặng, cũng là nguyên nhân của mọi đau khổ, là nơi sâu nhất trong linh hồn, là khát vọng, lý do hấn muốn có nàng vậy là đủ rồi.

Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, đôi mắt hấn có tâm trạng không nói nên lời như vậy, hấn mất đi trí nhớ vẫn cao cao tại thượng, sẽ không lộ ra ánh mắt hy vọng như vậy. Đây hấn ra, nàng quay mặt đi, lạnh lùng nói:

-Không phải như vậy!

Ngón tay lạnh lẽo của Tiêu Thần Hiền nâng cằm nàng lên, đôi mắt tràn đầy đau đớn, hốc mắt phỉếm hồng (khóc á???):

-Vô nhi, rõ ràng là nàng có cảm tình với ta, tại sao không chịu thừa nhận?

Khinh Vân Nhiễm dùng sức đẩy hấn ra:

-Buông ta ra....

Tiêu Thần Hiên ôm chặt nàng, cúi đầu nhìn chăm chú đôi mắt nàng, mang theo nhu tình khắc sâu.

Khinh Vân Nhiễm không hề giãy dụa, để cho hắn ôm mình, chỉ lạnh nhạt nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi nghĩ một chút thử xem, thân là Vương gia, muốn có loại phụ nữ nào cũng được, cần gì phải giữ ta ở bên người, nếu ngươi có chút tự tôn thì nên buông tay đi, nữ tử tốt trong thiên hạ còn rất nhiều, sao ngươi phải dây dưa đau khổ với ta như vậy?

Tiêu Thần Hiên nhìn nàng kinh ngạc, nụ cười tự giễu đông cứng ở khóe miệng, giọng nói khàn khàn:

-Đúng vậy, cuối cùng thì nàng có gì tốt? Lớn lên không đẹp, cũng chẳng dịu dàng, vóc người cũng không xuất sắc, rõ ràng chẳng có gì đáng quan tâm, nhưng giữ lại nàng lại không an tâm, không thể nào dứt được của nàng ra khỏi đầu, thậm chí ngay cả bây giờ tự tôn cũng bị lòng bàn chân nàng dẫm nát!

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, hốc mắt nàng dần ẩm ướt, thản nhiên nói:

-Rõ ràng là ngươi rất tốt, ta không đáng như vậy.

Một luồng khí lạnh chui vào trong phổi, dường như muốn đóng băng, đột nhiên lúc đó Khinh Vân Nhiễm cảm thấy tim rất đau đớn, một giọt nước mắt không cách nào kiềm chế rơi xuống.

Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, nhìn nàng chăm chú, đôi mắt lạnh lẽo, một câu cũng không nói, bỗng nhiên buông nàng ra, cười tự giễu, nhìn hốc mắt nàng đầy nước, tâm chợt quặn đau, trái tim lạnh lùng của hắn cuối cùng cũng không thắng được nước mắt của nàng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn về mặt lạnh băng của hắn, đôi mắt bị che bởi một màn hơi nước, xoay người bước nhanh rời đi, bóng lưng của nàng mang theo sự quyết đoán và thể lương.

-Vô nhi....

Tiêu Thần Hiên kinh hoàng vương tay ra, muốn nắm lấy thứ gì đó, song chỉ có không khí lạnh lẽo xẹt qua, đôi mắt hắn giống như đôi mắt của một dã thú bị thương, người hơi cúi xuống.

Hắn cười ha ha, tiếng cười lạnh lùng vang lên, cô độc làm cho người ta run sợ. Sao hắn lại bị thương như vậy, nàng không tốt, cũng không thích hắn, nàng chỉ có nụ cười âm áp như mặt trời, khác với những nữ tử khác. Nàng không dịu dàng, không quan tâm chăm sóc, nhưng hắn lại yêu người phụ nữ kiên cường ấy, không nên như vậy, Hắn đâm ngực mình, tại sao, khóe mắt lại có dòng chất lỏng lạnh băng chảy xuống, dường như từ trước đến giờ hắn chưa đau đớn tuyệt vọng đến vậy.

Nghe tiếng cười truyền đến sau lưng, Khinh Vân Nhiễm cảm thấy mặt mình ẩm ướt lạnh lạnh, nàng lau dòng nước đó đi, nước mắt bất tri bất giác lại rơi xuống. Trong lòng cảm thấy đau đớn, cảm giác đau đớn từ nhỏ chuyển thành lớn, sau đó thì như bị nghiền nát. Tiêu Thần Hiên chỉ là một đoạn nghiệt duyên sai lầm, nhanh chóng chấm dứt mới có thể giải thoát.

Lúc đầu nàng tro mắt nhìn thai nhi trong bụng biến thành một huyết nhục, vô lực nhìn Hoán nhi cố nén đau đớn mà không khóc, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhăn nhó vụn vụn, tuyệt vọng này, bất lực này đâm vào trái tim đau đớn, mang hết tất cả của nàng, suýt chút nữa giết chết nàng....

Đột nhiên trong lúc đó nàng cảm thấy thế giới này không còn gì để mình lưu luyến. Nhưng Thượng Quan Nguyệt luôn ở bên nàng, nắm tay nàng, cứu nàng khỏi vực sâu của sự đau khổ, chẳng nói cho nàng không thể tiếp tục như vậy, nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, nàng phải thay Hoán nhi sống cho tốt, hạnh phúc thay cho bé. Cả đời này nàng nợ ân tình của hai nam nhân, Duẩn Mặc Băng và Thượng Quan Nguyệt, mạng này đều là do họ cứu về, nếu như không có họ, nàng đã chết từ lâu rồi. Đại ân này sợ rằng cả đời nàng cũng không trả hết. Nhưng nàng đã bỏ lỡ Mặc Băng, nên giờ nàng không thể cô phụ Thượng Quan....

Nhìn Khinh Vân Nhiễm bước về phía Thượng Quan Nguyệt, trái tim Tiêu Thần Hiên như bị bóp chặt, hắn sẽ không vì thế mà buông tha nàng, từ khi sinh ra tới giờ, hắn không cho phép mình thất bại, bây giờ nàng không yêu hắn, nhưng không có nghĩa sau này cũng vậy. Hắn vẫn còn cơ hội. Nghĩ vậy, trong tâm hắn dấy lên một hy vọng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Phương thức mới

Nước mắt trên mặt Khinh Vân Nhiễm nhanh chóng biến mất, Thượng Quan Nguyệt đang đợi nàng, cố gắng lộ ra gương mặt tươi cười dễ nhìn, từng bước một đi về phía chàng.

Nhìn đáng người nhỏ xinh đi về phía mình, Thượng Quan Nguyệt không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người gần trong gang tấc, Thượng Quan Nguyệt vươn tay ra với nàng, trong mắt nàng nháy mắt hiện lên chán chừ, nhưng cuối cùng cũng đặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo lên lòng bàn tay lạnh như băng của chàng. Miệng chàng bất giác cười khê:

-Khinh nhi, cảm ơn nàng.

Khinh Vân Nhiễm âm thầm lắc đầu, người nói cảm ơn phải là nàng mới đúng.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt đột nhiên cứng đờ, nụ cười trên khóe môi chưa biến mất bỗng trở nên hơi quái dị, hàn độc phát tác vừa nhanh lại vừa mạnh, ngực cảm thấy đau đớn, thân thể không chịu được co lại. Chàng nhũu chặt mày, sắc môi dần nhợt nhạt, lục phủ ngũ tạng có luồng chân khí lạnh lẽo chạy tán loạn, chàng cố nén cảm giác khó chịu, cười khê với nàng, nói:

-Đi thôi!

Khinh Vân Nhiễm thấy sắc mặt chàng không tốt, trong lòng bỗng thấy bất an.

Về mặt Thượng Quan Nguyệt cứng đờ, ho khụ dữ dội, chàng vội vàng che miệng lại, máu tươi đỏ chót chảy ra từ kẽ tay. Khinh Vân Nhiễm nắm chặt tay lại, nhìn thân thể lung lay muốn ngã của chàng, kinh ngạc thét to:

-Thượng Quan!

-Công tử!

Hành Vân và Thủy Lưu cả kinh kêu lên, trên mặt hai người hiện đầy vẻ kinh hoàng, nhanh chóng đỡ lấy Thượng Quan Nguyệt.

-Tại sao có thể như vậy?

Giọng Khinh Vân Nhiễm run rẩy, không biết mà hỏi, nhìn sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, không ngừng nôn máu ra của Thượng Quan Nguyệt, đầu óc nàng trống rỗng. Rất nhiều máu phun ra từ miệng chàng, màu đỏ tươi dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, giống như dã thú bị thương, nàng vô cùng sợ hãi.

Máu đỏ ướt đầm lòng bàn tay chàng, bên khóe miệng chàng rỉ máu, sắc mặt dần trắng bệch, giống như đã chết đi. Khinh Vân Nhiễm giật mình tại chỗ, nắm chặt bàn tay lạnh băng, lòng hoảng sợ, nhanh chóng bắt mạch cho chàng, mạch tượng yếu ớt nói cho nàng biết, chàng còn sống.

Mặt Hành Vân tối sầm lại, vội vàng nói:

-Cô nương, hàn độc của công tử phát tác, trước hết cũng ta tìm một chỗ tránh gió tuyết đã!

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm đột biến, vội vàng gạt đầu, nói:

-Về son động trước, bên trong có lửa, mau lên...

Việc này không nên chậm trễ, Thủy Lưu vội vàng đỡ Thượng Quan Nguyệt dậy, đoàn người vội vã chạy về son động.

Vào trong son động, Khinh Vân Nhiễm cũng không chế được sợ hãi trong lòng, tâm bỗng cảm thấy bất an, nàng tới bên cạnh đồng lửa, vội vàng đẩy mọi lửa ra, lửa cháy chậm quá, lòng lại càng gấp rút, lại càng lâu hơn. Thủy Lưu thấy vậy, trầm giọng nói:

-Cô nương, để ta làm.

Khinh Vân Nhiễm vì khản trương mà hai tay không ngừng run rẩy, vô cùng ảo não, nói:

-Ta thật vô dụng.

Thủy Lưu bình thường không nói gì, thấy nàng tâm phiền ý loạn, cũng không biết an ủi thế nào, đành nói:

-Cô nương tới bên cạnh công tử đi, có cô nương ở đó với người, công tử sẽ thấy thoải mái hơn một chút.

Khinh Vân Nhiễm giật mình một cái, vội vàng đứng dậy bước nhanh tới bên cạnh Thượng Quan Nguyệt, thấy chàng còn chưa tỉnh lại, tâm lại cảm thấy loạn, bắt tay tra mạch chàng, mạch tượng yếu ớt rồi loạn, không hề có quy luật, dần dần suy kiệt.

Tim này lên một cái, như có trận gió lạnh từ sau thổi tới, lạnh thấu xương, thân thể không kiềm được mà run rẩy. Lúc này lửa bùng lên, không khí trong động dần trở nên ấm áp, nhưng thân thể Thượng Quan Nguyệt thì lạnh như khối băng. Nàng lấy tất cả lớp lông thú đắp lên người chàng, nhưng dường như không xua tan đi chút lạnh lẽo nào, nàng nắm thật chặt tay chàng:

-Thượng Quan, nói cho muội biết làm sao mới có thể giúp huynh?

Thượng Quan Nguyệt đột nhiên mở mắt, ý thức hơi loạn, chàng cảm thấy lòng bàn tay truyền đến ấm áp, khóe miệng cố sức nở nụ cười, nắm chặt tay

nàng, tiếng nói êm ái an ủi:

-Khinh nhi, ta không sao, đừng sợ!

Khinh Vân Nhiễm nở nụ cười miễn cưỡng, khẩn trương hỏi:

-Thấy thế nào, có đỡ hơn không?

Thượng Quan Nguyệt cố nặn nụ cười, khó khăn thở hổn hển, khẽ giọng nói oán giận:

-Không, ta thấy khó chịu.

Khinh Vân Nhiễm không khỏi bật cười, tranh thủ đắp thêm lông thú lên người chàng.

Thượng Quan Nguyệt ngồi dậy, chàng chậm rãi sờ vào áo bào, móc ra từ túi một bình sứ nhỏ, mở nắp bình ra, vì nhất thời cảm không chắc nên cái bình rơi xuống, từ trong bình có làn khói trắng bay ra, vấy xuống mặt đất. Trên mặt đất là một dòng nước ánh lên màu tím, khắp bốn phía trong bầu không khí lan tỏa hương thơm. Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, mùi này rất quen, dường như nàng đã từng ngửi thấy rồi. Nàng dùng sức ngửi ngửi, mặt đột nhiên trắng bệch, miệng không ngừng run run nhìn chàng không thể tin:

-Huỳnh dùng Lan Lăng hương!

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt tối sầm lại, không đáp lời, chỉ vươn tay lấy cái bình kia. Khinh Vân Nhiễm vội vàng cúi người xuống, nhanh trước một bước đoạt lấy cái bình, lớn tiếng kêu lên:

-Đây là thuốc độc, chàng không muốn sống nữa sao?

Lan Lăng hương vốn là một loại thuốc cực kỳ độc, có tác dụng giống như thuốc phiện ở hiện đại, làm giảm đau, có cùng tính chất. Loại này có tác dụng giảm đau.

Mà Lan Lăng hương có công hiệu rất thần kỳ với người bị thương rất nặng, trong thời gian rất ngắn có thể hồi phục cơ thể, so với bình thường có thể còn khỏe hơn. Nhưng khi công hiệu của thuốc hết thì lực thuốc sẽ đáp trả.

Người dùng thuốc rất dễ bị nghiện, nếu không có thì đau khổ hơn rất nhiều.

Đầu khớp xương đau ngửa không chịu nổi, cơ thể như bị thứ gì đâm vào, hít thở khó khăn, rất có khả năng không hít thở được làm tâm lực suy kiệt.

Mây Thượng Quan Nguyệt thẳng tắp thành một đường, ngẩng đầu nhìn nàng, vội vàng vươn tay, trầm giọng nói:

-Khinh nhi, mau đưa cho ta.... Khụ khụ khụ....

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên đau lòng và tức giận, lắc đầu cương quyết nói:

-Không được!

Thượng Quan Nguyệt thở dài, thân thể lùi về sau một chút, tóc đen dài hơi bừa bộn, miệng không ngừng tràn máu tươi, mặt trắng bệch làm nàng có ảo giác chàng sắp sửa ngất đi. Hơi thở chàng cố gắng duy trì sự vững vàng, cố nói hết lời:

-Khinh nhi, đưa cho ta, nếu không với sức ta bây giờ, không thể cầm cự khi lên đến đỉnh núi....

Khinh Vân Nhiễm nắm chặt bình nhỏ trong tay, móng tay cắm sâu vào da thịt mà cũng không hề hay biết, nàng cắn chặt răng, tức giận nói:

-Huỳnh muốn tự sát....

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt hơi hỗn loạn, trầm giọng nói:

-Khinh nhi, đừng ngang bướng nữa, ta chỉ dùng một ít thôi, không có nhiều ảnh hưởng xấu đâu, đưa cho ta....

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm kiên định, kinh ngạc nhìn chàng, nói:

-Không được là không được.

Không đợi chàng mở miệng đáp lời, nàng giơ tay cao lên, dùng sức quăng cái bình ra ngoài, cái bình vỡ tan, chất lỏng bên trong bắn tung tóe ra ngoài.

Thượng Quan Nguyệt sững sốt nhìn Khinh Vân Nhiễm, nhìn gương mặt nhỏ nhắn bi thương của Khinh Vân Nhiễm, trong lòng thở dài:

-Ta phải mau hồi phục. Hành Vân và Thủy Lưu chỉ có hai người, nếu vậy trên đường sẽ không đủ sức leo lên vách núi cao vạn trượng, trên vách đá có rất nhiều người canh giữ, chúng ta phải lên đó trước buổi trưa, mượn sức họ lên đỉnh núi, thời gian không còn nhiều nữa....

Võ lâm cao thủ chỉ có thể trụ được trong thời gian ngắn, thời gian gấp gáp, chàng vốn định sau khi tìm được nàng sẽ đưa nàng đi luôn, không ngờ lại xảy ra biến cố. Nghe những lời nói của Tiêu Thần Hiên nhục mạ nàng, lý trí của chàng mất đi không chế hoàn toàn, bây giờ mới ngẫm lại, đó là bản tính của nam nhân, mũi vị của sự đố kỵ, thật rất khó chịu.

Hành Vân và Thủy Lưu đứng ở một bên, trong lòng đầy mâu thuẫn, khuyên cũng không phải, mà không khuyên cũng không được, hậu quả khi uống Lan Lăng hương bọn họ biết rất rõ. Nếu không cho công tử uống, khéo công tử sẽ chết ở chỗ này, nếu như để công tử uống, sau này sẽ làm tổn thương thân thể rất lớn, nếu tiếp tục giằng co ở đây thì cơ thể công tử càng lúc càng nghiêm trọng.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm căng thẳng, cup mắt xuống, che giấu nước ở trong mắt mình, một lúc lâu sau thì ngẩng đầu lên, nhìn Hành Vân, trầm giọng hỏi:

-Thuốc thường ngày mà chàng vẫn uống có mang trên người không?

Nghe vậy, Hành Vân lập tức lấy ra một bình sứ, đổ ra một viên thuốc màu vàng kim, đưa tới, nàng nhận lấy, viên thuốc nhỏ ấy cũng nặng, cười nhẹ:

-Há miệng nào....

Thượng Quan Nguyệt miễn cưỡng há miệng ra, chàng vốn là một thầy thuốc, cũng đã sớm biết thuốc này dùng chẳng ích gì, chỉ có Lan Lăng hương mới có thể giúp chàng cầm cự được một thời gian. Tâm Khinh Vân Nhiễm càng đau, chàng giống như một đóa sen trắng không nhiễm bụi trần.

Khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật ấy của chàng, trên mặt, ngoài miệng, vạt áo, trên tay đều là vết máu, đôi mắt ảm đạm không có ánh sáng, giống như không có sức sống.

Thượng Quan Nguyệt thấy mắt nàng đọng nước, trong tâm cảm thấy đau lòng, trầm giọng nói:

-Xin lỗi, Khinh nhi....

Khinh Vân Nhiễm vội lắc đầu, thần nhiên nói:

-Đều là tại muội sai, nếu không phải huynh tới tìm muội thì sẽ không bị như vậy.

Từ cửa động bỗng truyền đến tiếng cười nhạt.

Hành Vân và Thủy Lưu lập tức cảnh giác, kiếm trong tay nắm thật chặt, chỉ cần một cử chỉ nhỏ họ cũng sẽ hành động ngay.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt như đóng băng, gương mặt nghiêm nghị nhìn bóng dáng ở cửa động, không chớp mắt. Khinh Vân Nhiễm quay đầu nhìn lại, thấy người đó thì không khỏi nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi tới đây làm gì, không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?

Tiêu Thần Hiên đứng từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, hai tay khoanh trước ngực, cười lạnh:

-Nơi này vốn là của ta, tại sao ta không thể tới?

Mắt Thượng Quan Nguyệt sắc lên, lạnh lẽo, tay đang định kéo Khinh Vân Nhiễm thì nàng đột nhiên đứng lên. Trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên căm ghét, trừng mắt nhìn Tiêu Thần Hiên, lạnh lùng nói:

-Ngươi đánh Thượng Quan bị trọng thương còn chưa đủ sao? Bây giờ tới đây có phải muốn nhân cơ hội đẩy người ta vào chỗ chết?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, trong mắt xẹt qua cái nhìn lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp khàn khàn, che giấu phần nộ không đổi:

-Trong tim nàng ta là người không thể chịu nổi như vậy sao?

Khinh Vân Nhiễm quay đầu đi, trong tâm nàng, hấn vốn là người ngang ngược, ích kỷ, hung tàn, máu lạnh. Gần đây nhìn nhầm hấn, nàng nghi ngờ đó có lẽ chỉ là một giấc mơ. Sự im lặng của nàng làm lòng Tiêu Thần Hiên dấy lên một ngọn lửa giận dữ điên cuồng, mắt sáng lên, sâu sắc, đột nhiên cười lạnh, nói:

-Đúng là mắt nàng thật sự rất kém, nam nhân vô dụng như vậy, ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không bảo vệ được, còn có mặt mũi mà sống ở trên đời?

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, lạnh giọng phản bác:

-Chuyện này không liên quan đến ngươi.

Ánh mắt Hành Vân như đuốc, quát lạnh một tiếng:

-Dám có gan hạ nhục công tử, ngươi phải chết!

Kiểm trong tay đã ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía Tiêu Thần Hiên. Thủy Lưu cũng theo hành động của Hành Vân, chĩa kiếm thẳng về hướng Tiêu Thần

Hiên, quanh người tỏa ra luồng không khí lạnh lẽo, công kích rất mạnh, không thể chống đỡ.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, ánh lửa trong động bùng lên, ngón tay làm trụ, hơi quay người lại, tránh được đòn tấn công của Hành Vân.

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt xẹt qua lạnh lùng, lạnh giọng quát:

-Tất cả dừng tay!

Nhất thời, cả ba người đều dừng động tác.

Thượng Quan Nguyệt nhìn Tiêu Thần Hiên, ánh mắt lạnh lùng lợi hại, mang theo cảm giác áp bức rất mạnh:

-Tiêu Thần Hiên, nói ra ý của ngươi đi!

Chàng biết rất rõ, hần không phải đến để giết chàng, trong mắt hần không có sát khí, ánh mắt rất khác so với lúc quyết đấu khi này.

Tiêu Thần Hiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Nguyệt một cái, trầm giọng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, giúp ta đưa Vô nhi lên trên đỉnh núi, thế nào?

Nhận thấy ánh mắt Thượng Quan Nguyệt từ đầu đến cuối đều mang theo sự tò mò tìm hiểu, khóe môi hần nở nụ cười đầy ý vị sâu xa, kỳ thật, hần và Thượng Quan Nguyệt có lẽ đều giống nhau. Bất kể cá tính bề ngoài của họ thế nào, bản tính ngang ngược, duy chỉ quan tâm một người. Từ nhỏ họ đã được dạy dỗ, là khi nhìn trúng thứ gì đó, phải dùng mọi phương thức, mọi cách tranh đoạt về mình, thủ đoạn hoặc ôn hòa, hoặc ép buộc.

Mà lần này hần thật bại, là tự mình thua bởi những cách đó.

Đã như vậy, hần sẽ đổi sang một phương thức khác mà nàng có thể chấp nhận để thắng được lòng nàng. Dù sao thứ mà hần có cũng là thời gian mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Không hẹn gặp lại

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt hơi nheo lại, thần nhiên nói một chữ:

-Được.

Khinh Vân Nhiễm nhất thời sững sốt, Thượng Quan Nguyệt là người cao ngạo như vậy mà cũng đồng ý.

Tiêu Thần Hiên cúi đầu, nếu như không phải thực sự là tới bước đường cùng, quả quyết rằng hần ta sẽ không như vậy.

Quay đầu nhìn ánh mắt khó hiểu của hần ta khi rơi vào tình thế bất buộc, giống như hần đã sớm đoán được Thượng Quan Nguyệt sẽ đồng ý, nhưng vì sao lại giúp đỡ nàng? Một khắc trước hần còn hoàn toàn không thể buông tay, không chịu để cho nàng rời đi, trong chốc lát mà đã nghĩ thông rồi sao? Tạm thời không nói chuyện này, hần đã thông suốt, muốn coi bỏ khúc mắc trong lòng, hào phóng mà thành toàn cho nàng, phải biết rằng, ở núi tuyết này, bọn họ sẽ không vượt qua được. Nàng không tài nào tưởng tượng được, nếu như hần thông suốt từ khi bọn họ mới bắt đầu đầu quen, liệu khúc mắc hiện nay có đến mức này không?

Cho đến khi hần mất trí nhớ mới thoáng đánh vỡ cục diện như vậy.

Cho dù hần vẫn ngang ngược như lúc ban đầu, nhưng hành vi cử chỉ đều quan tâm chăm sóc người khác, không còn là một người máu lạnh hung tàn, như bắt đầu một con người mới.

Quá khứ của hần bạo tàn như vậy, nghiêm nhiên vốn là một kẻ không có tim giống như dã thú. ...

Bỗng nhiên trên mặt băng đỏ sạm một mảng, thân thể cao thẳng, bỗng có một dòng máu uốn lượn chảy dọc theo cánh tay chàng. Lúc này Thủy Lư chân động, giống như gặp phải chuyện gì vô cùng sợ hãi, kêu to lên, giọng nói run rẩy:

-Công tử!

Khinh Vân Nhiễm vội vàng quay đầu, thấy Thượng Quan Nguyệt bịt chặt miệng, ngăn máu tươi phun ra ngoài, ho khan vài tiếng nhẹ nhưng lại kéo dài, trong sơn động yên tĩnh có thể nghe rõ được tiếng vang.

Đôi mắt đen trống rỗng từ từ mất đi điểm nhìn, hơi thở từ vong hiện lên ở đáy mắt rồi dần khuếch tán, cuối cùng đầu vô lực cúi xuống, tay buông thõng

xuống dưới đất.

Đau đớn và sợ hãi từ đáy lòng lan tới toàn thân, sống lưng cảm thấy ón lạnh, Kinh Vân Nhiễm vội ngồi xuống, tay đỡ gương mặt lệch đi của chàng, cảm giác lạnh lẽo thấu xương, nhìn thấy đôi môi trắng bệch và đôi mắt nhắm chặt của chàng, nàng không khỏi vô cùng hoảng sợ mà kêu lên:

-Thượng Quan...

Chàng không trả lời, nàng cảm nhận được luồng không khí lạnh lẽo xuyên thấu qua tim. Thân thể chàng lạnh ngắt, cứng đờ như một thi thể.... Nàng cắn chặt môi, vuốt ve gương mặt chàng, sau đó dùng sức lắc vai chàng, hô lớn:

-Thượng Quan Nguyệt, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...

Đối phương vẫn như trước, không đáp lại, nước mắt của nàng lặng yên lướt qua gương mắtlạnh như băng, mắt của nàng xuất hiện toàn màu đỏ, tất cả đều là máu của chàng. Hai mắt mờ mịt, màu đỏ ấy dần đông lại thành băng.

Hành Vân và Thủy Lưu từ cách đó không xa chạy tới, ngồi bên cạnh Thượng Quan Nguyệt, sắc mặt cũng tái nhợt như sương lạnh mùa đông, nhìn gương mặt Thượng Quan Nguyệt mà xám như tro tàn, bi thương vô cùng nhưng lại không có cách nào.

Tiêu Thần Hiền đi tới, giọng nói trầm thấp có vẻ vô cùng bức mình, đôi mắt đẹp như chứa phần nộ rất lớn, lạnh lùng nói:

-Nàng khóc cái gì, hần chỉ bất tỉnh thôi, chưa chết, hần chưa chết, chỉ là bất tỉnh thôi.

Kinh Vân Nhiễm ngờ ngác nhìn gương mặt trắng bệch của Thượng Quan Nguyệt, theo bản năng đưa tay sờ lên mũi chàng, chàng vẫn còn thở, tuy rất yếu ớt, như có như không.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền bỗng có cái nhìn phức tạp, đột nhiên quát:

-Tránh ra....

Hành Vân lạnh lùng nói:

-Người muốn làm gì?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiền âm trầm, quát lạnh:

-Nếu không muốn hần chết thì tránh ra cho Bồn Vương!

Hành Vân và Thủy Lưu đều sửng sốt, bọn họ không biết y thuật, nhưng theo công tử nhiều năm, trên đời này trừ Y tiên ra, không có người nào có thể trị liệu hần độc trên người công tử.

Nhưng đã tới nước này chỉ còn cách tin tưởng hần một lần, Kinh Vân Nhiễm nghe hần nói, giống như nghe thấy tiếng nhạc từ phía chân trời.

-Người có thể cứu chàng?

Tiêu Thần Hiền không đáp lời, trong tay vận chân khí truyền vào trong cơ thể Thượng Quan Nguyệt. Mặc dù hần không phải thầy thuốc nhưng tất cả mọi người đều hiểu, âm dương tan ra, nóng lạnh tương khắc, hần tập Nhiệt dương thần công, nên có thể khắc chế được hàn độc.... Hần cũng vốn chẳng phải người lương thiện, thậm chí có thể được coi là kẻ máu lạnh vô tình, đối với kẻ địch của chính mình, tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp, huống hồ người này lại là tình địch của hần.

Nhưng hần không muốn thấy nước mắt của nàng, mỗi cái chớp mắt của nàng khiến trái tim hần như bị thiêu cháy, hần không chịu đựng được sự dày vò, hành hạ này, mỗi một giọt nước mắt của nàng giống như chùy sắt đánh mạnh vào lòng hần, khiến hần trọng thương, huống hồ nếu Thượng Quan Nguyệt cứ như vậy mà chết, đối với hần chẳng tốt chút nào.... Nếu thế, hần vĩnh viễn không bao giờ có chỗ đứng trong trái tim của Vô Nhi, vậy hần càng không có cơ hội, bởi vì hần ta chết có liên quan tới chưởng lúc này của hần. Nhưng lúc đó không phải hần đánh lén, một chương đó đã ra tới nửa đường, tuyệt đối không thể thu lại được, nên hần mới giảm bớt lực đạo xuống một nửa, vậy mới làm hần ta trọng thương không thể cử động. Tiêu Thần Hiền hần là ai, coi như muốn đầu trắng đối thủ cũng không dùng cách ti tiện đánh lén này. (Hay *bật ngón cái*)

Huống hồ, nếu không phải đường đường chính chính giao đấu, muốn gây ấn tượng tốt với Vô Nhi, sau khi Thượng Quan Nguyệt bị đánh ra xa, hần cảm thấy vô cùng không vui.

Thượng Quan Nguyệt đang lâm vào hôn mê, chàng cảm thấy có luồng chân khí nóng chạy khắp cơ thể, đang tranh chấp với hàn khí trong người. Mới lúc đầu, hai luồng chân khí tranh đấu, chàng cảm thấy đau đớn một cách khác thường, tinh thần không tự chủ mà run rẩy, đau khổ than nhẹ lên một tiếng, bỗng có một bàn tay vuốt lên mặt chàng, rất mềm mại, làm tâm chàng thoải mái. Dần dần luồng khí nóng cuộn cuộn chảy vào không ngừng, ép hàn độc xuống, cơ thể dần dần ấm áp. Chàng hơi nhủ mảy, bất nhẹ lấy cánh tay kia, lời nói tuy khê nhưng rất rõ ràng:

-Là Kinh Nhi sao....

Kinh Vân Nhiễm nghe giọng nói của chàng, vui mừng quá mà khóc, nắm chặt lấy tay chàng.

Tiêu Thần Hiên thấy động tác của Kinh Vân Nhiễm, trên trán nổi rõ gân xanh, cắn răng lại, nư cảm nhận được hàn độc trong cơ thể chàng đã được ngăn chặn, lập tức rút tay về. Đôi mắt đen của hắn tối lại, tay bóp chặt lại, tim như bị đeo đá, nặng khủng khiếp, hít thở gần như không được, lực phủ ngũ tạng cũng đau đớn.

Đôi mắt thâm u của Thượng Quan Nguyệt dần sáng trở lại, đôi môi trắng bệch có chút sắc máu. Chàng chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn của nàng, tựa như nhận ra người trước mắt mình có phải ảo giác hay không, cuối cùng, khóe miệng chàng hơi cong lên, mỉm cười. Nụ cười của chàng như làm cho tuyết tan ra, vô cùng rực sáng, thoáng chốc làm băng tuyết tan chảy hết, chỉ đột nhiên ho khan một cái, chặt đứt nụ cười tươi ấy....

Kinh Vân Nhiễm bối rối nắm chặt tay chàng, dùng hết sức lực toàn thân làm cho Thượng Quan Nguyệt cảm thấy hơi đau, cái đau này làm chàng có cảm giác chân thật, rằng mình vẫn còn sống. Giọng nói của nàng hơi run rẩy:

-Chàng đừng nói gì cả!

Đột nhiên Thượng Quan Nguyệt ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lên bả vai nàng, không mở miệng nói gì. Kinh Vân Nhiễm mỉm cười, hàn độc của chàng cuối cùng cũng không chế được rồi, bây giờ cái ôm này đúng là ấm áp không gì bằng, bất luận là mặc bao nhiêu áo dày đi chăng nữa vẫn cảm thấy ấm áp tới tận xương mình.

Hành Vân và Thủy Lưu thấy Thượng Quan Nguyệt tỉnh lại đều lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, nhìn mắt Tiêu Thần Hiên, cảm thấy phức tạp, ai cũng không ngờ hắn sẽ ra tay cứu giúp.

Tiêu Thần Hiên vẫn im lặng, nhưng trên người lại tỏa ra luồng khí mạnh mẽ, tựa như không khí xung quanh bốn phía trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo tăm tối, biến ảo hàng nghìn hàng vạn. Ai cũng không biết hắn sẽ bộc phát lúc nào?

Đột nhiên hắn nắm lấy một tay của nàng, tiện tay kéo nàng khỏi vòng tay của Thượng Quan Nguyệt, Kinh Vân Nhiễm cảm giác mình được nhắc bổng lên, không khỏi kinh ngạc hô lên một tiếng, quay đầu, khó hiểu trừng mắt nhìn hắn, nói:

-Người làm gì thế? Buông ta ra!

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt tối lại, mặc dù đã tạm thời ngăn chặn được hàn độc trong cơ thể nhưng nội thương trên người cũng chưa hoàn toàn khỏi hẳn, đành phải âm thầm vận công điều trị.

Thấy Kinh Vân Nhiễm bị kéo ra, phút chốc chàng ngẩng đầu lên, đôi mắt híp lại nhìn Tiêu Thần Hiên, mặc dù sóng mắt không lay chuyển nhưng đáy mắt vẫn bắn ra luồng sáng lạnh lẽo, làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Tiêu Thần Hiên ôm chặt nàng ở trước ngực, gân xanh trên trán nổi rõ, đôi mắt hẹp dài lạnh lẽo, cụp mắt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Thượng Quan Nguyệt, có thể đi rồi đấy!

Kinh Vân Nhiễm khẽ cắn môi, muốn giãy dụa thoát khỏi cái ôm của hắn, nghe thấy hắn nói cảm thấy không vui:

-Thượng Quan mới khá hơn một chút, chàng cần nghỉ ngơi một lát....

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Tiêu Thần Hiên nhăn nhó tới đáng sợ, đôi mắt như sắp phun lửa, mơ hồ làm băng tan chảy, khóe miệng nở nụ cười giễu:

-Không đi? Chẳng lẽ muốn ở chỗ này không qua nổi mùa đông, không phải nói thời gian gấp gấp sao, sao vẫn còn chần chừ thế?

Thượng Quan Nguyệt cố nén cảm giác ngứa rât trong cổ họng, không ho khan, gương mặt dần đỏ lại, nói:

-Kinh nhi, ta đã tốt hơn nhiều rồi, chúng ta đi thôi!

Khuôn mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng, quanh thân tỏa ra luồng khí bức người, đáy mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo làm người khác run sợ, sâu không lường được, tay ôm chặt Kinh Vân Nhiễm, đứng từ trên cao, nghiêm nhiên là một kẻ chiến thắng đang nắm phần thưởng, lộ vẻ tôn quý cao ngạo.

Mà gương mặt Thượng Quan Nguyệt tuấn tú hang theo hơi thở nhỏ nhẽ, trên người cũng tỏa ra luồng khí cứng cỏi cao ngạo, khóe môi cương nghị, hơi mỉm lại, làm cho người khác có cảm giác không giận mà e ngại.

Giờ phút này, Vương đối với Vương, không ai nhường ai, tầm mắt hai người đấu với nhau, va chạm trong không khí, mơ hồ như có những ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy.

Không khí bốn phía dường như cũng ngưng lại, bầu không khí quái dị làm Kinh Vân Nhiễm nhíu mày lại, cơ thể bị Tiêu Thần Hiên ôm chặt, không được tự do, trong lòng thầm cầu khẩn đừng vì một chuyện vớ vẩn mà đánh nhau, nàng vội vàng nghĩ cách xua tan bầu không khí quái lạ này đi.

Liếc mắt, nhìn nam nhân đáng kinh bên cạnh, như bức mình, nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi còn định đứng nhìn tới bao giờ, mau đi thôi!

Tiêu Thần Hiến nhìn nữ tử trong lòng, gương mặt lập tức thay đổi, khóe mắt hơi cong lên, mang theo sự tà mỵ, miệng nở nụ cười đầy hàm ý “ghen tỵ”.
Khinh Vân Nhiễm tức giận không chịu nổi, đồ đầu đất này....

Đang muốn mắng hắn, hắn lại nhún mình, dưới chân dùng sức, thi triển khinh công bay đi. Thân thể của hắn vút lên cao, nàng vội nắm chặt lấy cánh tay hắn, hắn di chuyển nhanh như chớp điện, lao ra phía ngoài sơn động.

Cuối cùng, Hành Vân và Thủy Lưu thức thời, không nói một câu.

Hành Vân vội vàng đỡ Thượng Quan Nguyệt lên, Thủy Lưu dùng nội công phá tuyết, sau đó hai người che chở cho Thượng Quan Nguyệt theo sát Tiêu Thần Hiến, bước nhanh đuổi theo.

Thượng Quan Nguyệt nắm chặt hai tay, trong lòng bỗng cảm thấy mình vô dụng, nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên trên mặt chàng, có chút tự cười giễu, lại có chút không cam lòng, lại có chút không thể tránh được.

Đôi khi chàng thật sự rất hận cơ thể mình, cho dù chàng có quyền thế, tài phú mà nhiều nam tử mơ ước, nhưng vậy thì sao....

Chàng vẫn luôn dùng thái độ lạnh nhạt đối mặt với sống chết, chàng nghĩ chính mình chẳng muốn, chẳng cầu thứ gì....

Nhưng ngay lúc này, khi tính mạng chàng ngàn cân treo sợi tóc, chàng bỗng quay đầu, mới phát hiện chính mình cũng không phải như vậy, chàng muốn nhiều thứ, cầu không được điều gì, người mà chàng lựa chọn, chàng sẽ chờ đợi.

Nếu “nàng” dứt khoát lựa chọn hoàng huynh, cùng hoàng huynh dùng đủ mọi cách hại chàng, không phải chàng không oán hận, nhưng hận này, oán này, theo thời gian cũng đã phai nhạt, dần dần biến mất.

Đã năm năm không gặp lại, nhìn bề ngoài như đối với “nàng” tuyệt tình, kỳ thật là tự đối với mình tàn nhẫn, tàn nhẫn chặt đứt ý nghĩ, cũng hy vọng mình có thể buông tay. Thù hận, chỉ có thể tăng lên nếu ta không ngừng nghĩ về nó mà thôi.... Nếu chất vấn hoàng huynh thẳng thừng, rốt cuộc hắn có thích “nàng” hay không?

Vì sao chàng luôn cười lạnh nhạt với bất kỳ kẻ nào, kể cả “nàng”. “Nàng” nói “nàng” muốn chàng nở nụ cười thật lòng, nhưng không đợi chàng thực hiện được, “nàng” đã chuyển hoàn toàn sang nam nhân khác. “Nàng” không hiểu chàng, chưa từng hiểu chàng, về lạnh nhạt bên ngoài của chàng chỉ là vỏ bọc che giấu sự yếu đuối bên trong. Chàng nghĩ bản thân mình có đủ kiên cường, nhưng chàng đã lầm, sức của chàng chỉ nhỏ như vậy, người thường có thể làm được nhiều chuyện, nhưng trong mắt chàng đó lại là việc vô cùng khó khăn. Thân thể yếu ớt như vậy sao có thể cho người khác có được hạnh phúc?

Từ sinh khiết thoát, dữ từ thành thuyết. Chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão*. Khinh nhi muốn lấy thứ gì đó, bất luận thế nào chàng cũng vô cùng cố gắng, nhưng không cách nào giúp nàng làm được, không có một cơ thể khỏe mạnh cũng đã không làm được rồi.

Cố chấp giữ lại nàng bên cạnh là vì chàng biết, nàng không yêu chàng, nên cũng sẽ không làm chàng tổn thương.

Nên chàng bình yên hưởng thụ sự dịu dàng của nàng, gương mặt nhẹ nhàng thư thái, nàng là người ấm áp nhất trên thế gian, là một con người cứng cỏi, chỉ cần có một chút hy vọng, cho dù đau khổ thế nào cũng chịu đựng, cố gắng hướng tới một cuộc sống tốt đẹp. Chàng hy vọng nàng có thể hạnh phúc, nhưng nam nhân làm nàng hạnh phúc, cho dù không phải là bản thân chàng thì cũng không nên là nam nhân đã từng gây ra những thương tổn sâu sắc cho nàng, thương tổn đã thành, sao đền bù là có thể cứu vãn được tất cả?

Nhìn bóng người phía trước vọt nhanh, chàng cảm thấy ngực mình phập phồng không thôi.

Chỉ tiếc tiếc dù mình hoàn toàn biết rõ, chuyện này là không thể tránh được, nhưng không tài nào yên ổn, trong lòng bỗng có tâm trạng không nên có.

Khi biết trong lòng nàng, mình cũng có một vị trí nhất định, chàng mừng rỡ như điên cũng không cần biểu hiện mà nó đã tự lộ ra ngoài. Chàng chờ đợi lâu rồi, cô đơn lâu rồi, cũng khát vọng từ lâu lắm rồi, có lẽ chàng rất tham lam, muốn thật nhiều, thật nhiều hạnh phúc và sự ấm áp lấp đầy những chỗ trống trong trái tim mình.

Cảm giác ấy quá ư là tuyệt vời....

Vậy chàng nên có được nó không? Chàng khẽ thở dài, không khí thở ra hóa thành làn khói trắng dần biến mất....

Vì ở trong động ấm áp một lúc lâu nên khi ra khỏi động, Khinh Vân Nhiễm cảm thấy từng đợt gió tuyết lạnh đập vào người, thân thể không chịu được mà run rẩy. Trong mắt Tiêu Thần Hiến hiện lên sự đau lòng, nhưng cũng biến mất rất nhanh.

Hắn chỉ mở rộng áo choàng, choàng qua người nàng, lập tức vận chân khí, truyền một luồng không khí ấm áp cho nàng. Khinh Vân Nhiễm theo bản năng áp gần vào hắn, ấm áp làm cho người ta không tự chủ được mà tới gần, nhưng lòng của nàng, tại sao chỉ vì một cử chỉ nhỏ này của hắn mà trở nên ấm áp?

Nhìn gương mặt nghiêng tuấn mỹ của hắn, trong lòng lại cảm thán, cho tới bây giờ, chưa bao giờ nàng coi hắn tốt ở trong mắt mình.

Nhưng trước đó, sau khi hắn mất trí nhớ, chứng kiến cá tính của hắn biến đổi ngất trời, nàng đột nhiên mới giật mình.

Trước kia, hắn vốn là kẻ đáng thương bị thù hận che mất lý trí.... Hóa ra hắn cũng có thể là một người tốt như vậy, so với Thượng Quan Nguyệt cao quý

tuần dật cũng tương đối như nhau, Thượng Quan Nguyệt thì như đóa sen trắng tỏa sáng, còn hấn thì yếu dị như đóa hoa miền mơ ước.

Tiêu Thần Hiên mím chặt môi, hấn đã sớm chú ý tới ánh mắt cực nóng kia, khoe môi nở nụ cười khề....

Giọng nói khề trêu chọc vang lên rất rõ ràng trong vùng đất trống vắng, lọt vào tai:

-Có phải nàng hơi mê muội ta rồi?

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt, cười lãnh đạm:

-Ngươi thật chán ngắt!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên cong lên, mang theo chút cô đơn, hơi nhú mày, nói:

-Nàng nói dễ nghe chút đi, nếu không ta sợ chẳng may sẽ đánh rơi nàng xuống dưới đó....

Khinh Vân Nhiễm tức giận nghiêng răng kèn kẹt, bây giờ là lúc nào rồi mà hấn vẫn có tâm trạng để đùa cợt, cố nén tức giận xuống, lãnh đạm nói:

-Muốn thừa dịp ném thì ném luôn đi, cần gì phải đợi lát nữa....

Tiêu Thần Hiên nở nụ cười, hàm răng trắng bóng cười tỏa sáng. Khinh Vân Nhiễm mím môi, nhất thời nghẹn lời:

-Ngươi....

Tiêu Thần Hiên không để ý tới nàng, xoa cằm, tự nhủ: “Ta giúp nàng, đáng lẽ nàng không nên như vậy, nếu như chỉ hôn một cái, cũng chẳng tính gì, nếu không, thì hãy theo ta....”

Khinh Vân Nhiễm không khỏi chán nản, nghe hấn nói khá rõ ràng, lạnh giọng ngắt lời:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi nghe cho rõ, rời khỏi nơi này, chúng ta đường ai nấy đi, ngươi quay về Đông Kỳ của ngươi, làm Vương gia tiểu dao, còn ta sẽ cùng Thượng Quan Nguyệt quay về Nam Dục. Ngươi giúp ta như vậy, ta không thể báo đáp được ngươi điều gì, vậy nên đừng có suy nghĩ ngốc nghếch muốn báo đáp, nếu giờ ngươi không muốn như thế thì hãy lập tức thả ta rơi xuống chỗ này đi....

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên bỗng trở nên thâm trầm, cúi đầu nhìn đôi mắt của nàng, trầm giọng nói:

-Bỏ Vương làm việc luôn luôn tùy theo tính cách, giúp nàng, mạng có mất, Bỏ Vương cũng không có nửa câu oán hận, tất cả đều vì nàng mà ta tình nguyện. Tại sao lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả lấy lòng ta một chút thôi cũng không được sao?

Ngực Khinh Vân Nhiễm như bị kim đâm, giọng nói như từ nơi xa vọng tới vang lên chậm rãi:

-Nói cho rõ ràng thì chuyện này cũng không nghiêm trọng tới mức này, chúng ta chỉ như bình nước gặp nhau, không đáng để ngươi như vậy....

Lúc này, Thượng Quan Nguyệt cùng Hành Vân, Thủy Lưu, ba người đuổi theo họ.

Thượng Quan Nguyệt hạ nhẹ, giọng nói suy yếu, khách khí nói:

-Hiên Vương, ngươi chờ một chút!

Tiêu Thần Hiên quay đầu lại nhìn Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt xẹt qua chút tức giận:

-Chuyện gì?

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt tái nhợt như tờ giấy, mày nhú lại, ngón tay chạm vào vách đá, trầm giọng giải thích:

-Từ nơi này trở đi, cứ cách trăm thước thì có một người đóng ở đó, chúng ta có thể mượn sức họ, vậy lên đỉnh núi sẽ nhanh hơn.

Tiêu Thần Hiên hơi nhú mày, đôi mắt bỗng trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Vậy Bỏ Vương đành làm từng bước.

Đó là biện pháp tốt nhất, nếu như không có các cao thủ võ lâm giang hồ giúp đỡ thì sao hấn có thể làm được? Ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cười rộ lên, đối thủ đúng là khó chơi, đây không phải muốn khiêu khích hấn sao? Cúi đầu nhìn người trong lòng một cái, lấy tay che mắt nàng đi, nói:

-Phải đi lên rồi....

Tiếng nói vừa dứt, Khinh Vân Nhiễm cảm thấy thân thể hấn bay vút lên không trung, gió thổi vù vù bên tai, thế giới bên trong của nàng cảm giác được có tiếng động, đó là trống ngực của hấn.

Tiếng tim đập mạnh mẽ, một nhịp lại một nhịp, nhưng lại làm cho nàng không tài nào yên tâm... Bấy giờ ngừng lại, Thượng Quan Nguyệt lo lắng không phải thừa, trên người mang theo một người tật có ảnh hưởng tới sự nhanh nhẹn, càng lâu thì càng chậm, người lại càng uể oải.

Cho dù võ công hần có cao tới đâu, công lực có thâm hậu thế nào cũng không có khả năng chống đỡ nếu như chẳng may bất hạnh gặp bão tuyết trên đường đi, bão tuyết che mờ tầm mắt của họ, có thể nói là, bước nào cũng rất khó đi.

Người ta thường nói, lên núi dễ dàng, xuống núi khó khăn...

Nhưng đối mặt với vách đá bóng loáng như gương, muốn lên đỉnh núi sao có thể nói dễ như vậy, chuyện này không thể đùa, nếu chẳng may trượt chân, sẽ có kết cục vui thân nơi đáy vực.

Thời gian dần trôi qua, cả người nàng vẫn phập phồng. Không biết Thượng Quan thế nào

rồi?

Hành Vân và Thủy Lưu đã theo bên cạnh chàng hơn năm năm, sớm đã luyện thành kinh công tuyệt thế, nhưng với sức khỏe hiện giờ của Thượng Quan Nguyệt, nàng không yên lòng. Nàng sợ bị cái lạnh từ băng tuyết nhập vào người, hàn độc sẽ phát tác. Nàng rót nước mát.

Bàn tay Tiêu Thần Hiên cảm giác được ẩm ướt, trống ngực đập nhanh hơn, tốc độ bay lên dần trở nên thông thả, hơi thở tựa như mong manh hơn. Nàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi giữ nhẹ tay chút thôi!

Tiêu Thần Hiên thở hổn hển, giọng nói ác liệt truyền đến:

-Ta đây muốn tốt cho nàng, nếu chẳng may nàng bị rơi xuống vách đá, mặt bị đập mạnh, vậy là hở thẹn lớn nhất đời nàng, mặt nàng như vậy sao có thể ngẩng mặt lên nhìn người đời được.

Ngay sau đó thì hần nở nụ cười vui vẻ. Kinh Vân Nhiễm không khỏi chán nản, phản bác bật thốt ra:

-Ngươi không biết chứ, Thượng Quan Nguyệt không ngại thì thôi, chàng là thần y, cho dù ta có bị hủy dung nhan, chàng cũng có thể chữa khỏi cho ta!

Hần biết nàng sợ độ cao nên mới lấy tay che hai mắt nàng, nàng biết dụng ý của hần. Nhưng lời nói ra lại làm cho người ta cảm thấy...

Tiêu Thần Hiên không thêm nhắc lại, có lẽ là hơi tức giận. Kinh Vân Nhiễm cũng nghĩ như vậy nên cũng không nói chuyện. Lúc này, tuyết bắt đầu rơi, mặt nàng cảm nhận được cái lạnh của tuyết, tuyết rơi vào môi nàng, nàng liếm nhẹ, dần dần tan ra.

Tiêu Thần Hiên khó khăn cụp mắt, nhìn hành động vô tâm của nàng đầy hấp dẫn, đôi mắt u ám thâm trầm như hồ nước lạnh bỗng không kiềm chế được, bàn tay che hai mắt nàng di chuyển, ngón tay chạm vào môi nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cánh hoa tinh tế, triền miên lưu luyến không thôi, một lần rồi lại một lần.

Kinh Vân Nhiễm tiếp xúc với luồng ánh sáng trắng, đôi mắt của nàng thấy hơi chói một chút, nhưng lại bị hành động tiếp theo của hần làm cho kinh sợ, kinh ngạc mà nhìn hần. Tiêu Thần Hiên không nhìn nàng, tình cảnh giờ phút này không cho phép hần tham luyến, nhưng vẫn như trước không muốn dời tay, cảm nhận sự tinh tế, cảm giác được sự mềm mại.

Rốt cuộc bọn họ cũng an toàn lên tới đỉnh núi. Tầm nhìn lúc mới đầu đều là trắng xóa mịt mờ, không giống với đáy vực, nhưng từ phía chân trời đột nhiên xuất hiện những tia nắng làm nàng chói mắt.

Ánh mặt trời sáng chói rực rỡ làm nàng có chút kinh ngạc, lâu rồi không nhìn thấy ánh mặt trời, không ngờ lại ấm áp đến vậy.

Động tác của Tiêu Thần Hiên nhẹ nhàng, thả nàng xuống, ánh mắt nhìn về phía ánh mặt trời. Quay đầu nhìn đôi mắt của nàng, vốn là dịu dàng như nước, giống như nam diễn viên thâm tình trong phim Hàn Quốc, tay chậm rãi duỗi ra, vuốt nhẹ lên má nàng.

Sau đó ôm chặt lấy nàng vào lồng ngực cứng như sắt thép, vững vàng khóa chặt nàng...

Bên tai truyền đến lời thì thầm như tiếng thở dài:

-Vô nhị, ta, Tiêu Thần Hiên xin lấy tổ tiên thời đại ra thề, một ngày nào đó nàng sẽ tới bên cạnh ta, nếu như lời thề này không ứng nghiệm, ta nguyện sống cô độc suốt quãng đời còn lại...

Lòng Kinh Vân Nhiễm khẽ run lên, sao hần phải thề như vậy? Nhưng ngay lúc này, hoài bão của hần lại nóng rực, đốt cháy tâm phách của người ta. Lòng của nàng hơi động... Khẽ thở dài một tiếng, ngừng lại, thì hần cũng chỉ là một kẻ si tình mà thôi, tình yêu với Minh Nguyệt thuở ban đầu cũng như vậy, nóng bỏng như ngọn lửa.

Chỉ tiếc nàng không phải là Minh Nguyệt, không thể nào đáp lại tình cảm của hần, cho nên lần này hần chỉ có thể nhận lấy đau thương mà thôi, nàng lặng lẽ nhìn chân trời, bất kể lúc nào, ánh mặt trời cũng có thể làm cho tâm trạng của người ta trở nên vui vẻ.

Song họ lại không biết, ở chính nơi này trên núi tuyết, có tồn tại một truyền thuyết vô cùng đẹp.

Vì đỉnh núi tuyết quanh năm mây mù lượn lờ, cho dù là khí trời lúc tốt nhất, ánh mặt trời cũng rất khó có thể xuyên thủng tầng mây.

Truyền thuyết kể rằng, hàng năm vào lúc Thu phân, lúc nhật nguyệt gặp nhau, kết hợp ánh sáng, chỉ có thời khắc ngẫu nhiên này mới có thể chứng kiến ánh mặt trời chiếu rọi đỉnh núi.

Mà người được ánh mặt trời này chiếu rọi, là người có thể có tình yêu một đời không bao giờ thay đổi.

Đột nhiên có một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, phá vỡ yên tĩnh giờ phút này:

-Khinh nhi!

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngậy ra, nghĩ muốn di chuyển nhưng cánh tay đối phương lại như tường đồng vách sắt, thế nào nàng cũng không gầy nổi ra, đôi mắt nhìn qua khe hở, thấy ánh mắt bi thương của Thượng Quan Nguyệt, sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, trầm giọng nói:

-Thượng Quan, ta...

Tiêu Thần Hiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Nguyệt một cái, cười lạnh một tiếng:

-Vất vả lắm mới đưa được nàng lên đây, một cái ôm chắc hẳn là không quá đáng nhỉ?

Nói xong bỗng buông nàng ra, cho dù cái ôm đó ấm áp nhưng cũng không giữ được nàng. Nàng vội vàng thoát khỏi lòng hắn, lui về phía sau vài bước, nhưng chưa kịp nói chuyện...

Thượng Quan Nguyệt và Tiêu Thần Hiên vội nhảy về phía nàng, đôi mắt mang theo hoảng sợ, kinh hãi:

-Cẩn thận!

Thượng Quan Nguyệt thuận thế kéo nàng vào trong lòng, ở miệng thở ra làn khói trắng, mặt chàng vẫn còn sợ hãi, kêu lên:

-Đứa ngốc này, lui về phía sau nữa chính là vách đá đó.

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên hơi khó coi, phản ứng lúc này của nàng, quả thật làm hắn bị thương.

Thượng Quan Nguyệt quay đầu nhìn Tiêu Thần Hiên, ánh mắt hiện lên phức tạp. Chàng hít sâu một hơi, nói:

-Ân tình ngày hôm nay là Thượng Quan Nguyệt ta nợ ngươi, ngươi không cần đợi sự báo đáp từ Khinh nhi, chỉ cần ta có thể làm được, ta đồng ý thực hiện một yêu cầu của ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là không có liên quan gì tới Khinh nhi.

Tiêu Thần Hiên hơi nhú mồm, trong mắt đột nhiên hiện lên ánh sáng, đột nhiên nói:

-Thật không? Vậy trước hết ngươi lấy mười người thiếp đi...

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt tối đi, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lùng cự tuyệt:

-Chuyện này thứ lỗi cho ta không tài nào làm được.

Chàng là người có ân tất báo, nhưng lại bị lừa gạt như vậy. Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, sắc mặt lạnh nghiêm, giọng nói lạnh lùng:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đừng đùa quá trớn...

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối sầm lại, cười dễ dàng, tận lực làm cho gương mặt mình trở nên không khó coi, trầm giọng nói:

-Đó chỉ là nói đùa thôi, nhưng Thượng Quan Nguyệt, chuyện ngươi nói ngày hôm nay, ta nhất định nhớ kỹ. (hờ vậy mà sau này quên đấy)

Thượng Quan Nguyệt hơi sững sốt, lập tức giật từ bên hông một khối Vương bội, thần nhiên nói:

-Đây là bằng chứng.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên vẻ như nhận được phần thưởng, tuy là tình địch, nhưng hắn làm việc rất có nguyên tắc. Nếu như hai người không phải có lập trường bất đồng, thiện ác khác nhau, lại vừa trùng hợp cùng thích một người, chắc hẳn họ đã là bằng hữu. Lúc này cũng có rất nhiều cao thủ đi lên, người càng lúc càng đông, người nào người nấy đều lạnh tới cứng đờ, nếu không phải có chân khí hộ thể, sợ rằng họ cũng đã trở thành những thi thể lạnh ngắt rồi.

Thượng Quan Nguyệt quay đầu, nói cảm ơn với mọi người.

Sau đó mấy người họ cùng các võ lâm cao thủ cùng nhau xuống núi.

Đoạn đường đi xuống coi như trôi chảy, không quá bao lâu đã tới chân núi.

Thượng Quan Nguyệt lập tức ra lệnh cho Hành Vân tiễn họ tới thành trấn dưới chân núi, tìm nhà trọ lớn nghỉ ngơi. Sau khi hân đưa nhóm người đi, Thượng Quan Nguyệt liền ho khan dữ dội, còn nôn ra rất nhiều máu, là điềm báo hàn độc phát tác. Kinh Vân Nhiễm vội vàng đỡ thân thể lung lay muốn ngã của chàng, kinh hoàng thất thố kêu lên:

-Thượng Quan. ...

Nàng quay đầu, vừa sợ hãi vừa vội vàng nhìn Tiêu Thần Hiên, muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Tiêu Thần Hiên nhìn đáng vẻ khăn trương đau lòng của nàng, chỉ khi Thượng Quan Nguyệt đau khổ, nàng mới có thể cầu xin hân sao?

Đột nhiên hân có cảm giác, mình như một con người dư thừa, giữa họ, căn bản không có chỗ cho hân chen chân vào....

Hơi thở Thượng Quan Nguyệt mong manh, nhìn Kinh Vân Nhiễm thật sâu, có lẽ hiểu rõ ý nàng, tiếp tục nói:

-Kinh nhi, khụ khụ khụ. ... Trước tiên đỡ ta vào xe ngựa.

Kinh Vân Nhiễm bối rối gạt đầu, tay chàng vốn đã lạnh như băng, không hề ấm áp làm cho nàng giật mình run rẩy, đáy lòng nàng bỗng sợ hãi, nỗi sợ xâm nhập vào xương tủy.

Thượng Quan Nguyệt hít sâu một hơi, đứng thẳng người dậy, đi từng bước, vậy mà vẫn chu đáo dặn dò phu xe trông coi xe ngựa.

Thượng Quan Nguyệt đi được vài bước bỗng ho mạnh ra một ngụm máu, trên đường tới xe ngựa, máu bắn ra thành từng đóa hoa, nhìn thấy mà giật mình, có Hành Vân trợ giúp mới có thể tới bên cạnh xe khá nhanh.

Thượng Quan Nguyệt vừa mới lên xe ngựa đã ngã nằm lên trên đệm, sắc mặt không phải là bi thảm nhưng dần trắng nhợt, Thủy Lưu thấy vậy, sắc mặt đột biến, kinh hãi kêu lên một tiếng:

-Công tử!

Kinh Vân Nhiễm vội vàng nói:

-Mau mang lò ấm tới đây, lấy cả thuốc nữa. ...

Thủy Lưu nhớ lại lúc này Tiêu Thần Hiên truyền chân khí vào trong cơ thể Thượng Quan Nguyệt nên cũng làm y hết như vậy, nhưng luồng chân khí lại bị đánh bật ra ngoài, hai tay trở nên vô cùng rét lạnh. Kinh Vân Nhiễm kéo lò ấm đến, nhưng ngọn lửa quá nhỏ, không sưởi ấm được chút nào.

Viên thuốc thế nào cũng không nuốt nổi vào, có lẽ là chịu đựng đau đớn, chàng cắn răng, cắn chặt lại. Nàng thấy Thượng Quan Nguyệt nhắm chặt mắt, gương mặt dần tái nhợt, đột nhiên nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, cúi đầu nghẹn ngào nói:

-Thượng Quan, nếu chàng nghe được giọng ta, vậy hãy trả lời ta, xin chàng, đừng nên làm ta sợ. ...

(Vì chị ý chấp nhận anh rồi nên đối xưng hô nha)

Bộ dạng này của chàng làm ký ức đau đớn trong tâm trí nàng bỗng tuôn trào ra ngoài, khi đó Hoán nhi cũng nhắm chặt mắt như vậy, cuối cùng cũng không mở ra nữa.

Một lúc lâu sau, như là nghe thấy tiếng nàng khóc, Thượng Quan Nguyệt mở mắt ra, nhìn nàng cười yếu ớt, hơi thở mong manh, nói:

-Sao ta có thể bỏ nàng được. ...

Miệng Kinh Vân Nhiễm cong lên nở nụ cười khổ, nửa vui nửa lo lắng nói:

-Chàng tỉnh rồi. ...

Nàng vội vàng lau khô nước mắt trên mặt.

-Mau uống thuốc đi, chúng ta lập tức phải đưa chàng tới Dược Vương cốc tìm lão tiên bô Y tiên, trước khi tới đó, chàng nhất định phải hứa với ta, chàng phải khỏe mạnh. ...

Thượng Quan Nguyệt trừng mắt nhìn, tỏ vẻ đồng ý, há miệng nuốt viên thuốc vào, nhưng viên thuốc lại nghẹn trong cổ họng, làm chàng ho dữ dội, nàng cả kinh, vội vàng vàng vỗ ngực cho chàng, giúp chàng dễ thở hơn. Thất thế, Hành Vân đưa qua một bình nước, nói cảm ơn rồi mở cái bình, nước rất lạnh, mảy mui chặt lại, nàng suy nghĩ một lúc rồi uống một ngụm vào trong miệng, đợi cho tới khi nó ấm, rồi môi chạm môi, nhẹ nhàng chảy vào miệng chàng, nàng hôn cảm giác được cả mùi máu.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt ngậy ra, ngoài miệng là hương vị mềm mại ngọt ngào làm trái tim chàng run rẩy dữ dội, lại ho mạnh lên, gương mặt ửng hồng, nụ hôn của nàng làm cho chàng không biết nên buồn hay là nên vui. Kinh Vân Nhiễm vội vàng giúp chàng dễ thở hơn, lại uống một ngụm, ngậm ở

trong miệng, rồi cứ thế lập đi lập lại. Thủy Lưu ở một bên, lắc đầu nghĩ, công tử khó khăn lắm mới đợi được tới lúc cô nương chủ động, đúng là phải đổi bằng rất nhiều chuyện không nên.

Sau khi luống cuống tay chân, Thương Quan Nguyệt nhắm mắt, đã ngủ, tựa như thuốc đã có tác dụng. Khinh Vân Nhiễm khẽ thở dài một hơi, nhìn qua cửa sổ, thấy Tiêu Thần Hiên cách đó không xa, đôi mắt thâm u như hồ nước lạnh nhìn nàng chăm chăm, tâm trạng vô cùng khó khăn.

Nghĩ lại vừa mới rồi, nàng giúp Thương Quan Nguyệt uống nước, toàn bộ đều không thoát khỏi mắt hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng, cụp mắt xuống, chắc chắn hắn có thể nhìn thấy, nghe rõ, nàng nhẹ nhàng nói bốn chữ: “Không hẹn gặp lại”. Sau đó ngược mắt liếc nhìn một cái, hình như hắn đã nghe thấy rồi.

Đau thương trong đôi mắt đỏ ập tới nàng, tiêu diệt sự yên bình của nàng, bóng người cô độc trở nên rõ ràng hơn trong thời không, nhìn thấy mà giật mình.

Giọng nói của Thủy Lưu truyền tới gọi thần trí của nàng quay trở về, hắn nói:

-Cô nương, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường thôi.

Khinh Vân Nhiễm hơi nhú mày lại, trầm giọng nói:

-Được rồi, còn hắn thì sao?

Thủy Lưu lộ ra vẻ mặt đừng lo, khẽ giọng nói:

-Hắn sẽ đuổi theo sau!

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, khẽ thở dài, cũng không biết cái thờ dài này từ đâu mà đến.

Phu xe nghe lệnh lập tức quay đầu xe lại, chậm rãi chạy về phía trước. Khinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn thân ảnh cô độc đó một lần, buông rèm cửa sổ xuống, cụp mắt, che giấu sự mệt mỏi, dần cảm thấy rối bời, trong lòng bỗng thấy phức tạp, chỉ cảm thấy ngực hơi nhói đau.

Tiêu Thần Hiên lặng lẽ nhìn chiếc xe ngựa đi càng ngày càng xa, lúc không còn một bóng người, gương mặt của nàng hiện lên rõ ràng, môi nàng mấp máy, từ đôi môi cánh hoa có thể lờ mờ đoán ra bốn chữ “không hẹn gặp lại”.

Hắn đột nhiên cười, cười bi thảm đến vậy, đau khổ, đau đớn ào ra như thác nước, từ trong thác nước thoát ra hàng ngàn hàng vạn con rắn độc, ánh mắt nàng lạnh lẽo dứt khoát, làm tổn thương trái tim, tổn thương lòng hắn. ... Nàng đi rồi.

Là hắn để nàng đi, ngoài mặt làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng tim, vĩnh viễn cũng không được như vậy.

Nếu bắt ép nàng đi Đông Kỳ, thứ mà hắn có chỉ là thể xác của nàng, cái hắn muốn, chính là lòng của nàng, nàng sẽ không chủ động tới tìm hắn, hắn có thể khẳng định như vậy.

Nắm ngọc bội hình rồng bay trong tay, hắn cười thản nhiên. Hắn và nàng, cũng không hẳn hoàn toàn cắt đứt liên lạc, nghĩ vậy khiến tâm hắn dễ chịu hơn một chút.

Hắn bình tĩnh bước đi về phía trước. Từ xa, hắn có thể thấy được một đội người ngựa, ai nấy đều mặc binh phục quân sĩ Đông Kỳ, đang đi từ rừng ra, nam tử dẫn đầu mơ hồ hơi quen mặt. Đi tới gần hơn chút nữa, quả nhiên là người hắn quen thật.

Nhưng diện mạo của người đó so với trong trí nhớ già dặn hơn một chút, trong lòng cảm thấy hơi nghi ngờ.

Dưới chân hắn dùng sức phi thân, một vài giây sau thì đáp xuống mặt đất, đi tới trước mặt nam tử kia, kêu lên:

-Trảm Đình. ...

Nam tử được gọi xoay người lại, thấy hắn trong nháy mắt thì vừa kinh ngạc lại vô cùng vui mừng, bình tĩnh quan sát một lúc, kêu lên:

-Vương gia, sao người, sao người hồi phục được. ...

Tiêu Thần Hiên nhú mày, đôi mắt híp lại, bên trong như chứa sự bức mình, trầm giọng nói:

-Quả nhiên là ngươi! Những người này là phải tới tìm ta sao?

Trảm Đình vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói:

-Thuộc hạ đáng chết!

Tướng sĩ phía sau cũng đều quỳ xuống, tất cả kêu lên:

-Tham kiến Vương gia.

Th phất tay, nói có ý trêu chọc:

- Tất cả đứng lên đi! Trảm Đình, mấy ngày không gặp, sao người già nhanh như vậy chẳng lẽ là miệt mài quá độ hay sao? (ý anh là ông Trảm Đình này tham hoan quá độ)

Lời hần nói đều làm người ta sững sốt, tướng sĩ phía sau đều dờ ra.

Trảm Đình là người trầm mặc ít nói, mặt lạnh như núi băng, phụ nữ thích kiêu đầu gối như thế này mới là lạ.

Sắc mặt Trảm Đình dần đỏ lên, môi mấp máy, kinh ngạc nhìn hần:

- Vương gia, người đừng đùa thuộc hạ như vậy, sao người lại như mười năm trước, ít đi sự lạnh lùng hung ác, lại giống như thiếu niên hiếu thắng, y như hồi đầu vậy.

Tiêu Thần Hiên khoanh tay trước ngực mà cười, trong mắt hiện lên sự đắc ý, đùa với đầu gối này đúng là chán chết.

- Quên đi! Nói chuyện chính đi, những ngày gần đây Thái tử điện hạ có việc gấp gì giao cho không?

Trảm Đình không hiểu, cúi đầu, nói:

- Vương gia, Đông cung Thái tử còn chưa sinh ra, nếu là Hoàng thượng, gọi là Thái tử điện hạ thì cực kỳ không ổn.

Tiêu Thần Hiên hơi nheo mắt lại, đôi mắt hiện lên khó hiểu, Hoàng huynh đã đăng cơ rồi?

Hần không khỏi trầm giọng hỏi:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu, Hoàng thượng đăng cơ khi nào?

Đôi mắt Trảm Đình tối lại, trong lòng có dự cảm không tốt, vội nói:

- Năm Thiên Khải thứ mười, Hoàng thượng từ mười năm trước đã đăng cơ vì thế, Vương gia, sao người đột nhiên lại hỏi chuyện này....

Hần đột nhiên nghĩ ra một việc, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh hần, trong lòng ngáy ngẩn, vội vàng hỏi:

- Vậy Phụ vương thì sao?

Trảm Đình nhíu chặt mày, trầm giọng trả lời:

- Mười năm trước Thái Thượng hoàng đã băng hà.

Ngực Tiêu Thần Hiên nhu bị trúng một đòn nghiêm trọng, năm Thiên Khải thứ mười, suốt mười năm qua, sao hần chẳng nhớ một việc gì hết?

“Tiêu Thần Hiên, tên khốn kiếp này!”

“Người không nhận ra ta....”

“Tốt lắm, chuyện ngày hôm qua giữa chúng ta coi như chưa từng xảy ra.”

Đột nhiên hần ôm lấy đầu, sợ hãi kêu lên một tiếng, trong đầu như có thiên binh vạn mã giày xéo, trái tim đau đớn như bị ngàn vạn đao kiếm đâm chém, cả lòng quặn đau, hần chỉ cảm thấy cả tay lẫn chân, khắp toàn thân vô cùng đau đớn, đau đớn không dứt.

Sắc mặt Trảm Đình đại biến, kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Vương gia....

Tất cả trước mắt trở nên mờ ảo, dần dần biến mất.... Mơ hồ như có một đôi mắt sáng kiên cường hiện lên từ sâu dưới đáy lòng, hần muốn nhìn rõ dáng vẻ của đối phương, nhưng lại có những mũi tên không rõ từ đâu bay tới, hần ngã vào bóng tối khôn cùng.

Xe ngựa chạy nhanh trên con đường hẹp. Trái tim Kinh Vân Nhiễm cũng nảy lên nảy xuống theo những cú xóc của xe ngựa, bệnh tình của Thượng Quan Nguyệt khi tốt khi xấu, vốn tưởng rằng rời khỏi núi tuyết, rời khỏi chỗ lạnh lẽo đó, bệnh tình sẽ không nặng thêm nữa. Nhưng xem ra, hôm nay chàng hôn mê thế này, năng không cảm nhận được hơi thở của chàng, mạch tượng yếu ớt, chứng minh chàng vẫn còn sống.

Đột nhiên con ngựa hí lên một tiếng, thân xe chấn động, phu xe hét thảm lên một tiếng. Kinh Vân Nhiễm hoảng sợ che miệng lại, Hành Vân và Thủy Lưu đối mặt với cục diện này, không sợ hãi cũng không hoảng hốt, kiểm cầm trong tay siết chặt lại, tùy thời cơ cũng có thể đoạt mạng người.

Một kẻ mặc đồ đen vén rèm xe lên, tránh được Hành Vân, cũng chưa rõ hần đánh thế nào, nam tử liều lĩnh đó đã đoạt được thanh kiếm của Thủy Lưu,

“choang” một tiếng, kiếm rơi xuống dưới đất.

Chỉ thấy phía sau hắn còn có mấy nam tử mặc đồ đen cầm đao kiếm vây quanh xe ngựa.

Ánh mắt Hành Vân lãnh lẽo rút thanh kiếm dài ra, cẩn thận bảo vệ Khinh Vân Nhiễm ở sau người, dặn nàng không được đi ra.

Ánh mắt Thủy Lư cũng lạnh đi, đột nhiên hô lên:

- Mau nín thở...

Khinh Vân Nhiễm vội vàng nín thở, thuận tay bịt mũi Thượng Quan Nguyệt, chỉ thấy Thủy Lư cầm một thứ gì đó trong tay rồi ném ra ngoài.

Một luồng khói lớn tràn ngập cuộn cuộn trong không khí, mùi khói nồng nặc...

Hành Vân thừa dịp này giờ roi ngựa lên, tuấn mã hí lên một tiếng rồi chạy vút đi.

Người ngựa phía sau đuổi theo không ngừng, lúc này Thủy Lư đã ra ngoài xe, chặn đánh những sát thủ đuổi theo phía sau. Khinh Vân Nhiễm vô cùng hoảng sợ, không kịp được mà lo lắng cho hắn, võ công của Thủy Lư, nếu không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, chắc chắn là một nhân vật khó chơi. Nhưng đối phương nhiều người như vậy, khả năng hắn thắng được là không cao.

Lúc này có nhóm người ngựa đổ về từ hai phía, Thủy Lư đã bị cuốn lấy không thể thoát thân, Hành Vân điều khiển xe ngựa, Thượng Quan Nguyệt thì đang hôn mê bất tỉnh, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Chính mình không có chút võ công, hoàn toàn phải tự cứu mình. Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh lẽo, nhanh chóng mở hòm thuốc ra, lấy vào cây ngân châm dài mảnh, nếu chẳng may bị bắt được, cũng có chiêu này, bọn họ khó lòng mà phòng bị.

Đột nhiên giọng Hành Vân truyền tới:

- Cô nương, người điều khiển xe ngựa đưa công tử đi trước, đối phương người đông thế mạnh, ta và Thủy Lư chỉ có thể cầm cự trong chốc lát, mau!

Khinh Vân Nhiễm nghe thấy hắn nói vậy, khẽ cắn môi, vén màn xe lên, cầm lấy dây cương, nhìn Hành Vân nhảy xuống xe ngựa, vẽ ra một đường máu phía sau cổ xe. Nàng dùng sức vung roi lên, tuấn mã chạy như điên vào con đường gập ghềnh trong khu rừng, cả người đều rung mạnh, dạ dày cảm giác hơi khó chịu, đối với người không thường xuyên đánh xe thì đây đúng là khảo nghiệm. Phía trước là đường lớn rồi, roi ngựa trong tay càng quất mạnh hơn.

Chỉ cần tới đường lớn, sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng ý nghĩ này còn chưa thành hiện thực thì đã có một cơn mưa mũi tên bắn lên người con ngựa, con ngựa hí lên một tiếng thê thảm, ngã lăn trên mặt đất, mà thân thể nàng theo quán tính văng về phía trước, dây cương nắm trong tay cũng bị văng sang một bên, nàng rơi mạnh xuống đất.

Toàn thân cảm thấy vô cùng đau đớn, cơ thể dường như vỡ nát, không bỏ nổi dậy, nàng cắn chặt răng, tay sờ vào phía trên trán, một lượng máu lớn chảy ra đầm đìa.

Đau đớn toàn thân làm cho thần trí của nàng dần dần không còn ý thức, cảnh vật trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Chưa chết, chỉ bất tỉnh thôi!

Một giọng nói lạnh lùng khác vang lên:

- Cẩn thận một chút, chủ nhân muốn người còn sống.

Khinh Vân Nhiễm khó khăn muốn mở mắt, nhưng thế nào cũng không làm được, từng đợt chóng mặt kéo tới, trước mắt tối sầm, sau đó rơi vào bóng tối vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Không cách nào thoát được

Đang bất tỉnh dần lấy lại được ý thức, hàng mi như cánh bướm của Khinh Vân Nhiễm hơi run run, phát ra tiếng nói mê mơ hồ:

-Không được....

Bỗng nhiên nàng mở mắt, khắp người toát mồ hôi lạnh. Nàng nề mờ mí mắt ra, thờ hồn hên, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng, mang theo chút may mắn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chợt thấy cổ họng khô rát, như có thứ gì nghẹn giữa cổ làm nàng có cảm giác buồn nôn dữ dội.

Cơ thể không có chút sức lực, mảy của nàng không khỏi nhũn nhũn lại, chỉ cần suy nghĩ một chuyện nào đó, đầu bỗng đau đớn như bị đập nát vậy.

Cảm giác khó chịu, nàng chớp mắt nhiều cái, ký ức trước khi hôn mê bỗng vùng dậy, nàng hoảng sợ ngã ngồi từ trên giường xuống, não lập tức cảm thấy vô cùng đau đớn. Tay nàng sờ băng gạc trên đầu, Thượng Quan Nguyệt thế nào rồi? Có phải chỉ có nàng mới là mục tiêu của họ? Sao đối phương lại bắt nàng tới đây, tất cả mọi chuyện cũng không có đáp án.

Đột nhiên có một giọng nói mềm mại vang lên bên cạnh:

-Cô nương, người tỉnh rồi?

Theo tiếng nhìn lại, nàng thấy được một nữ tử mặc cung trang, không khỏi ngẩn ngơ, lúc này mới chú ý tới kiến trúc xung quanh, chỗ nào cũng dát vàng nạm ngọc huy hoàng, nơi này là hoàng cung sao? Nàng bị ý nghĩ này đánh bật lại, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cả người hoảng sợ, trợn to mắt, lúc lâu sau mới hỏi thị nữ mặc cung trang:

-Cô nương, đây là nước nào vậy?

Nữ tử mặc cung trang không trả lời, chỉ vội vàng chạy ra ngoài, từ bên ngoài truyền đến giọng nói của nàng ta:

-Vị cô nương kia đã tỉnh rồi, mau dẫn nàng đi gặp Hoàng thượng.

Khinh Vân Nhiễm còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì đã bị hai thị vệ dẫn tới một nơi chẳng biết là đâu.

Bên trong thư phòng tràn ngập mùi Long Tiên hương làm say lòng người. Xung quanh có các tấm bình phong lưu ly mã não, một nam tử mặc long bào màu vàng ngồi sau bàn gỗ, cầm một quyển tấu chương, đôi mắt tuấn mỹ sụp xuống.

Nam tử có gương mặt cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài đen óng, mày kiếm vút lên, cái mũi cao thẳng, đôi môi kiên nghị, đôi mắt vô cùng tối làm cho người ta có cảm giác như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy, khiến người ta sợ hãi từ tận đáy lòng, khí thế vương giả không ai bì được, cao quý lạnh lùng lại càng khiến người.

Hắn nhìn tấu chương trong tay, trên mặt có sự uy nghiêm chấn động lòng người.

Tổng quản thái giám đứng im lặng bên cạnh hắn, đang chuẩn bị nói gì thì thấy mây Hoàng thượng càng ngày nhăn lại, mặt rồng tựa hồ không vui chút nào.

Lúc này ngoài cửa truyền đến một giọng nói the thé:

-Hoàng thượng, người đã đưa tới rồi ạ.

Tiêu Thần Duệ lấy tay day day trán, buồng tấu chương đang phê duyệt sang một bên, thần nhiên nói:

-Đưa người vào.

Không bao lâu sau thì Khinh Vân Nhiễm được hai tên thị vệ dẫn vào. Dáng người cao lớn ngồi trên điện, vừa liếc mắt một cái đã khiến nàng kinh ngạc không thôi, nàng không nhận lầm đó chứ, đây là Hoàng đế Đông Kỳ... Tiêu Thần Duệ, cũng là Hoàng huynh của Tiêu Thần Hiến.

Mọi người thấy nàng đứng thẳng ở giữa điện, hoàn toàn không có ý quỳ xuống, tất cả không khỏi hít sâu một hơi.

Thị vệ thấy thế, đang định nhắc chân đá vào chân nàng, nhưng ngoài ý muốn lại thấy nam tử trên điện nhẹ nhàng phát tay.

Mọi người hiểu ý, vội vàng khom người lui xuống.

Tiêu Thần Duệ chậm rãi đi xuống, đứng thẳng người trước mặt Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt thâm thúy sắc bén nhìn thẳng nàng, trầm giọng nói:

-Thủy Nhược Minh cô nương là nữ tử đầu tiên dám có can đảm nhìn thấy trẫm mà không quỳ.

Hắn cúi đầu quan sát kỹ dung mạo của nữ tử, trên đầu còn có một miếng băng gạc, ngũ quan tinh tế, nếu kết hợp lại thì khá thanh tú, nhưng cũng không đáng để người ta nhớ rõ, so với chữ "rất xinh đẹp" thì còn một khoảng cách khá xa.

Đây là nữ tử mà Lục đệ nhìn trúng? Cái nhìn của hắn trở nên kém như vậy từ khi nào? Nhưng không thể phủ nhận đôi mắt đen sáng kia làm cho gương mặt nhỏ nhắn tầm thường này trở nên vô cùng sinh động.

Bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn đảo qua, trái tim Khinh Vân Nhiễm nhất thời nảy lên điên cuồng, chỉ cảm thấy có cảm giác áp bức, giờ phút này như bị hắn nhìn thấu, sống lưng truyền đến cảm giác ớn lạnh. Nàng bóp chặt tay lại, ngước mắt lên, đón nhận ánh mắt của đối phương, thần nhiên trả lời:

- Vì sao phải quy? Hoàng thượng là vua của một nước nhưng lại phải sát thủ bắt ép dân nữ tới nơi này, làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ đây là đạo làm vua của thiên tử?

Đôi mắt Tiêu Thần Duệ hơi nheo lại, trong mắt hiện lên sự tức giận, lạnh lùng quát to:

- Ngươi thật to gan, dám có gan đồng dục bản lớn đạo làm vua với trẫm!

Giọng nói của hắn cũng không lộ ra quá nhiều tức giận, nhưng lại khiến cho đáy lòng của người đối diện cảm thấy rét lạnh.

- Xem ra đúng là ngươi ý Lục đế thích mình nên chẳng sợ gì, nhưng ngươi đừng quên, trẫm không phải Lục đế, nên cũng sẽ không thương hoa tiếc ngọc chút nào. Muốn giết một người thì chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến.

Khinh Vân Nhiễm hít sâu một hơi, quả nhiên là huynh đệ ruột thịt, ngay cả tính cách cũng giống nhau đến vậy.

Thân là Hoàng đế, lại là huynh trưởng nên cũng trầm ổn và bình tĩnh hơn, nhưng ngạo khí vương giả thì hiện rõ mồn một. Nàng nghĩ, muốn an toàn rời khỏi nơi này, sợ là không có khả năng rồi.

Nghĩ vậy nên tâm bỗng chùng xuống, có chút băn khoăn vào thẳng vấn đề, hỏi:

- Hoàng thượng tốn sức mời dân nữ tới đây, rốt cuộc là có mục đích gì?

Tiêu Thần Duệ nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt như hàn băng, trầm giọng nói:

- Lục đế sau khi từ núi tuyết trở về luôn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, đã gần một tháng rồi mà thân thể vẫn chẳng có biến chuyển gì. Ngươi y nói cho trẫm biết, đệ ấy mắc phải tâm bệnh, y được bình thường không có hiệu quả, nếu không tỉnh lại, sợ rằng cả đời này cũng không tỉnh lại nữa...

Nghe vậy cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, tại sao có thể như vậy, nàng nhớ kỹ lúc mình rời đi, hắn vẫn còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Đôi mắt nàng run rẩy kịch liệt, cố gắng đè nén khiếp sợ và bất an trong lòng xuống, lạnh lùng trả lời:

- Vương gia đột nhiên hôn mê bất tỉnh thì có liên quan gì tới dân nữ? Dân nữ chỉ biết sơ sơ y thuật, lại càng không phải danh y, ngay cả ngươi y cũng bó tay chịu trói, dân nữ làm sao biết cách nào để chữa trị? Hoàng thượng tốn công đưa dân nữ tới đây, chắc là tìm lắm người rồi...

Tiêu Thần Duệ giãn mày ra, đôi mắt hắn có vẻ cao thâm khó lường, khóe miệng cong lên một đường cung lãnh khốc, trầm giọng nói:

- Nhưng nguyên nhân Lục đế hôn mê, chính xác là do ngươi. Trẫm không biết rõ ngươi và đệ ấy có khúc mắc gì với nhau, nghe âm vệ bên cạnh đệ ấy nói, lúc đệ ấy hôn mê luôn gọi tên ngươi, nếu ngươi đối với đệ ấy không có chút cảm tình, vậy nên làm cho đệ ấy hết hy vọng hoàn toàn, không nên gieo tia hy vọng, như vậy chỉ càng làm đệ ấy thêm đau khổ thôi.

Khinh Vân Nhiễm nhất thời giật mình, mím môi, nàng thân nhiên nói:

- Hoàng thượng, chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó, dân nữ và Vương gia căn bản là...

- Ngươi đừng giải thích...

Tiêu Thần Duệ lạnh lùng cắt đứt lời nàng, đôi mắt tối lại, không giấu được sóng mắt bên trong.

- Bây giờ trẫm cho ngươi hai lựa chọn, một là tới Vương phủ chăm sóc Lục đế, hai là uống hết rượu độc mà trẫm ban.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng.

- Ngươi chọn một trong hai cái đi.

Mắt Khinh Vân Nhiễm bỗng lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng, lạnh giọng hỏi:

- Nếu Vương gia bất tỉnh cả đời, vậy Hoàng thượng có phải có ý định nốt dân nữ cả đời tại Vương phủ?

Giương mắt Tiêu Thần Duệ hiện lên bão táp âm trầm, còn dám cò kè mặc cả với hắn, đôi mắt lợi hại chớp động.

- Một tháng, trẫm cho ngươi thời gian một tháng, nếu Lục đế còn không tỉnh, trẫm sẽ ban cho ngươi một chén rượu độc.

Khinh Vân Nhiễm không phản nộ, cũng không phản bác, chỉ thân nhiên nói:

- Hoàng thượng định lúc nào thì đưa Nhược Minh tới Vương phủ?

Tiêu Thần Duệ nửa cười nửa không nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Trẫm lập tức sai người đưa ngươi đi ngay.

Loại phụ nữ này có thể thấy rõ, chỉ cần gây áp lực một chút sẽ đi vào khuôn khổ, hẳn skhoong rõ vì sao phụ nữ như thế này có thể làm cho Lục đệ có tình ý được?

-Người đâu!

Hắn hô to một tiếng, lạnh lùng xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía nàng, khoe miệng cười giễu cợt khinh thường, sai người dẫn nàng đi. Trong mắt Kinh Vân Nhiễm hiện lên chút mơ hồ, từ trước nàng đã biết rõ, để vương luôn vô tình. Nhưng giờ xem ra Hoàng huynh của Tiêu Thần Hiên đối với hắn cũng không như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại lại vô cùng quan tâm trân trọng hắn.

Đi theo thái giám tới một hành lang khác, nàng thấy một nữ tử mặc sa y màu hồng đào. Gương mặt nữ tử như đóa hoa phù dung, mi mắt như liễu, tóc mai như mây, da thịt như tuyết, đôi mắt so với hoa đào còn quyến rũ hơn, vô cùng quyến rũ lòng người.

Trên đầu vấn tóc như mây trời, cài một cây trâm bằng vàng, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng chói mắt, đôi môi đỏ tươi hơi cong lên, thật là một nữ tử tuyệt mỹ.

Chỉ là liếc mắt một cái, nàng liền kinh ngạc đến ngây người, cũng không phải do dung mạo tuyệt đẹp của nữ tử đó, mà là ngũ quan rất giống Kinh Vân Nhiễm, nên nàng có thể kết luận đây là đại tỷ của nàng, Kinh Vân Hồng. Kinh Vân Nhiễm đi qua Kinh Vân Hồng người thấy một mùi hương. Ngửi lại vài lần, mày không khỏi nhíu lại, đây chính là mùi Tâm Ưu hương, nếu như nàng đoán không sai, đây là mùi hương có thể điều khiển tâm trí người khác.

Người hương thơm này một thời gian, tới ban đêm, thần trí sẽ trở nên hoảng loạn, buổi tối trải qua chuyện gì, ngày thứ hai tỉnh lại sẽ chẳng nhớ gì hết. Đi theo Thượng Quan Nguyệt bốn năm, nàng đã thấy được rất nhiều loại dược liệu kỳ lạ trong thiên hạ, hơn nữa khứu giác của nàng so với người thường hẳn cảm hơn nên mới ngửi thấy mùi hương này một lần mà mãi không quên.

Mặc dù nàng không còn liên lạc gì với Kinh gia, nhưng dù sao họ cũng là người thân của nàng trên đời này, không biết giờ họ ra sao, nếu biết chắc nàng cũng chẳng quan tâm lắm.

Nhưng hôm nay, nàng không tài nào không thêm đề ý.

Tiếng tiểu thái giám thúc giục truyền đến:

-Thủy cô nương, lên kiệu đi. ...

Kinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, lo lắng trong mắt biến mất rất nhanh, sau đó vào trong kiệu.

Thời gian dài bốn năm, Hiên Vương phủ cũng không có thay đổi gì nhiều, nhưng nàng lại chậm chạp không muốn cất bước vào trong, dù sao đây cũng là nơi bắt đầu những đau khổ bi thảm của nàng.

Cổ kiệu dừng ở cửa Minh Hiên uyển, đã có một thị thiếp đứng ở cửa đón, dáng người quen thuộc, đôi mắt ấy làm trái tim Kinh Vân Nhiễm chấn động mãnh liệt, là Lan nhi. ... Sao nàng ấy lại gả cho Tiêu Thần Hiên?

Tay nắm chặt lại, chưa bao giờ nàng nghĩ mình gặp lại nàng ấy lại trong hoàn cảnh này.

Quay đầu, thấy người trong cung đã cáo lui, chỉ còn lại vài đại nội thị vệ võ công cao cường canh giữ ở cửa, nhìn chằm chằm nàng, không cho nàng có bất cứ hành động bất thường nào.

Lan nhi bước tới, thấy nàng trong nháy mắt thì mắt bỗng hoảng hốt, nhưng ngay lập tức đã nở nụ cười tươi, nói:

-Vị này chính là Thủy Nhược Minh cô nương, thiếp thân tên là Lan Thâm, Thủy cô nương có thể gọi ta là Lan nhi.

Kinh Vân Nhiễm đề hồn loạn trong lòng xuống, khẽ cười:

-Được, vậy Lan nhi có thể gọi ta là Thanh nhi.

Lan nhi hơi nhíu mày, mở cửa phòng ra, sau đó cúi đầu, nói:

-Thanh nhi cô nương, mời vào theo Lan nhi.

Lan nhi không nhận ra nàng, có lẽ nàng đã đánh giá người khác quá cao, diện mạo bên ngoài đã thay đổi, không phải ai là cũng có thể nhận ra.

Nhưng Lan nhi lại là tỷ nữ hầu hạ bên người nàng từ nhỏ đến lớn, tất nhiên so với Mặc Băng và Tiêu Thần Hiên càng hiểu nàng hơn mới đúng, có lẽ nàng đã kỳ vọng quá cao. Có nhiều chuyện muốn nói, cũng có nhiều chuyện muốn hỏi, cũng không biết nên dùng thân phận gì để mở miệng.

Phòng ngủ trong Minh Hiên uyển, sắc mặt Tiêu Thần Hiên tái nhợt không còn chút máu, không hề có chút sinh khí nào nằm ở trên giường, tóc tai bù xù, gương mặt hắn gần tới mức dọa người. Hẳn như vậy sao dễ tỉnh lại được! Giật mình trong chốc lát, nàng chậm chạp không bước nổi một bước, chỉ một tháng không gặp, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Lan nhi thấy dáng vẻ nàng có chút kinh ngạc thì đột nhiên mở miệng nói:

- Thanh nhi cô nương trò chuyện với Vương gia đi, ngự y đã dặn như vậy....

Khinh Vân Nhiễm phục hồi lại tinh thần, ngồi xuống bên giường, nhìn Lan nhi, ánh mắt nàng ấy có chút âm đạm rồi đi ra ngoài, muốn mở miệng giữ nàng ấy lại, nhưng hôm nàng ấy đâu có nhận ra nàng.

Mây nhú chặt lại, cẩn thận đứng ở trên gương mặt hắc, đến bây giờ nàng vẫn có cảm giác không thể tin được.

Giờ phút này, hắc chi yên lặng mà ngủ, nếu không phải sắc mặt hắc tái nhợt dọa người, nàng cũng không cho rằng hắc đã hôn mê gần một tháng, vron tay, bắt mạch hắc, mạch tượng bình thường, mở mắt hắc cũng không phát hiện có điều gì khác lạ, tại sao lại hôn mê bất tỉnh?

Tại sao người nào tiếp xúc với nàng, vận mệnh cũng đều không tốt? Có phải nàng có tướng sát người, hay là kiếp trước nàng đã phạm phải tội gì nên kiếp này phải chịu đau khổ đền bù?

Khẽ cười tự giễu, mặc kệ thế nào cũng không thoát khỏi hắc, vướng vào vận mệnh với hắc. Trong phòng tĩnh mịch như chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hắc, hàng mi như cánh bướm rủ xuống, nàng cup mắt, mở miệng khẽ nói:

- Tiêu Thần Hiên....

Những tiếng gọi liên tiếp cũng không làm Tiêu Thần Hiên có phản ứng nào, cúi đầu thờ dài, lại tự giễu, giờ hắc đang hôn mê, sao có thể có phản ứng gì đây?

Hoàng đế Đông Kỳ căn bản là ép buộc, hắc hôn mê thì có liên quan gì đến nàng, tại sao phải ép nàng khổ sở thế này? Nàng thật sự chịu đủ rồi, đến đâu cũng bị ép buộc. Không biết Thượng Quan Nguyệt như thế nào rồi, hắc độc phát tác, lúc nào cũng có thể chết, Tiêu Thần Hiên bây giờ vẫn còn hơn, nàng lo lắng cho sự an nguy của Thượng Quan Nguyệt. Nàng oán giận nhìn hắc một cái, kêu lên:

- Tiêu Thần Hiên, ngươi sinh ra trong phúc mà không biết hưởng phúc, so với Thượng Quan Nguyệt, thật sự ngươi hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất ngươi có một ca ca quan tâm ngươi, mà chàng chỉ có một thân một mình, từ nhỏ thân thể đã mang bệnh nặng, phải chịu đau ốm hành hạ, nếu giờ được chọn, ta sẽ ở bên cạnh chàng, không phải nhìn gương mặt như người chết của ngươi!

Sao đột nhiên mình lại tức giận như đứa bé gái thế này?

Thình lình nước mắt tuôn rơi, nàng thờ dài, nói:

- Tiêu Thần Hiên, lúc đầu thật sự ta rất hận ngươi, ở Vương phủ, ngươi làm nhiều chuyện ác với ta, ta muốn giết ngươi ngàn lần vạn lần.

- Có lẽ ngươi không biết, thứ ta muốn thật sự rất ít, chỉ cần chút dịu dàng và khoan dung, lúc mới biết mình mang thai, ta đã kháng cự, nhưng sau đó lại không muốn, nếu lúc đó ngươi có thể đối xử dịu dàng với ta một chút, có lẽ ta sẽ không nghĩ cách chạy trốn như vậy.

- Vì ta mang thai, sẽ có một gia đình đầy đủ, ta có thể thuyết phục chính mình tha thứ cho ngươi, nhưng bào thai trong bụng ta đã bị ngươi hại chết rồi, đồ máu lạnh này, đau đớn ta phải chịu sao ngươi hiểu được chứ....

- Lúc đầu, ta hận ngươi không thể chết ngay lập tức, nhưng giờ ta cũng không nghĩ như vậy nữa, có lẽ đã dần phai nhạt đi, hận ngươi thì có ích lợi gì? Những thứ đã mất đi thì vĩnh viễn mất đi, không bao giờ tìm được nữa....

Từ sau khi trở về từ quý môn quan, gặp lại tại tiệc rượu Nam Dục, rõ ràng khi đó ta đã thay đổi diện mạo bên ngoài, sao ngươi có thể nhận ra ta? Sau bao nhiêu lần vướng vào nhau, gặp được con trai Hoán nhi, ta hận ngươi thấu xương, nhưng lại cùng ngươi cùng sống cùng chết, vượt qua cửa ải khó khăn ở ngọn núi tuyết, thật sự là vận mệnh trên ngươi, nhớ lại tất cả, sao ta không trốn thoát khỏi ngươi? Ngươi nói xem, ngươi đúng là âm hồn bất tán....

- Lần đầu ta thấy ngươi đúng là kẻ mặt dày, ngươi không nên lại thích ta, ta và Thượng Quan Nguyệt ở chung một chỗ, tuy rằng không có tình yêu mãnh liệt, nhưng ta thấy rất yên tâm, cảm giác như từng giọt nước chảy thành sông vậy, ta muốn cuộc sống như vậy, ngươi không thể cho ta được....

- Ta thật là khờ, sao lại ngồi đây nói này nói nọ với ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Tâm ý đã quyết

Tại sao vận mệnh lại để họ lần nữa vướng vào nhau? Vô số ký ức hiện lên trước mắt, đau khổ, chua xót, bi thương, cùng với đêm hôm đó trên núi tuyết, thời khắc ám áp duy nhất, trở thành hình ảnh cuối cùng. Một vài hình ảnh chân thật, giống như vượt qua thế giới. Khinh Vân Nhiễm thật sự không nghĩ ra, nam nhân từng bạo tàn như vậy chờ đợi nàng, tổn thương nàng, giết chết đứa con của nàng, tại sao bây giờ nàng đối với hắc không thể hận nổi được? Trong đầu mơ hồ hiện lên bóng dáng một người, vốn không thuộc về trí nhớ của nàng, mà là hình ảnh còn sót lại. Tựa như từ rất lâu trước kia, có một cô

gái len lén nhìn hần, vì hần mà vui mừng nhảy nhót, vì hần mà ưu sầu, hần thân mật với cô gái khác làm hy vọng nhỏ nhoi của nàng trở nên xa vời, hóa thành một giọt nước mắt chua xót chảy xuống, rơi trên mặt nước, vẽ ra một đóa hoa nhỏ, trong nháy mắt cả người ngập trong biển nước, biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng.

Khinh Vân Nhiễm nhắm mắt lại, quỳ trên mặt đất, nhìn Tiêu Thần Hiên, lông mi run rẩy giặt mình. Không biết qua bao nhiêu lâu, cửa bị đẩy ra, kéo suy nghĩ của Khinh Vân Nhiễm trở về hiện tại. Lúc này giọng nói dịu dàng của Lan nhi truyền tới:

- Thanh nhi cô nương, đã tới buổi trưa rồi, mau tới đây dùng bữa đi.

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, thấy phía sau nàng ấy là những nữ tử dáng vẻ thanh tú, trong tay các nàng là những đĩa thức ăn thoạt nhìn vô cùng ngon mắt, đi tới bên cạnh bàn, đặt thức ăn xuống, sau đó lui ra ngoài, nàng khẽ cười, đi tới, nói:

- Cảm ơn!

Lan nhi ngồi xuống bắt chuyện với nàng, hàn huyên một lúc, đứng dậy múc một chén canh. Khinh Vân Nhiễm thấy động tác của nàng ấy, trong nháy mắt thấy rõ được nàng ấy định làm gì, không khỏi trầm giọng hỏi:

- Lan nhi, ngươi muốn đích thân hầu hạ Vương gia dùng bữa sao? Sao không để cho nha hoàn hầu hạ?

Lan nhi cười cười, gương mặt tú lệ hơi ửng hồng.

- Vương gia hôn mê mấy ngày nay đều do thiếp thân chăm sóc thay nha hoàn mới cảm thấy không có gì lo lắng.

Nói xong đột nhiên nhớ tới nữ tử trước mắt, đúng là người bên Vương gia, vội vàng bật thốt:

- Thanh nhi cô nương đừng hiểu lầm, thiếp thân vốn xuất thân từ nha hoàn, việc này phải nói là hết sức quen thuộc, dù sao thân phận Vương gia cao quý, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, người trong phủ cũng khó thoát chết, thiếp thân nghĩ nên cẩn thận thì hơn.

Khinh Vân Nhiễm cong khóe môi cười cười, thản nhiên nói:

- Có người bên cạnh, Vương gia thật sự là người có phúc....

Nụ cười tươi của Lan nhi cứng đờ, cặp mắt xuống, trầm giọng nói:

- Thanh nhi cô nương, thiếp thân đi hầu hạ Vương gia trước, nếu có gì sai bảo, cô nương cứ nói đừng ngại.

Nói xong, nàng ấy tới bên giường Tiêu Thần Hiên rất nhanh, ngồi xuống, dùng chiếc đĩa mở miệng hần ra. Sau đó múc một thìa canh, thổi thổi rồi đút vào miệng Tiêu Thần Hiên, sau đó lấy khăn tay lau canh chảy ra bên khóe miệng hần, ánh mắt vừa chuyển tâm lại chăm chú, động tác vừa dịu dàng vừa tỉ mỉ, ánh mắt như vậy, chắc chắn là của người đang yêu, thấy vậy tinh thần Khinh Vân Nhiễm chấn động.

Lan nhi vào phủ như thế nào, sao lại yêu Tiêu Thần Hiên, bốn năm qua đã xảy ra chuyện gì? Những lời này, lấy thân phận bây giờ, sao nàng nói ra được khỏi miệng. Nàng lặng lẽ dời tầm mắt, lại bị bầu không khí gây áp lực nên cũng không biết nói gì cho phải. Sau khi ăn xong, Lan nhi rời giường, gọi nha hoàn thu dọn bát đĩa, sau đó xoay người, đề nghị với Khinh Vân Nhiễm:

- Thanh nhi cô nương ra ngoài một chút đi.

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, vui vẻ nói:

- Ta cũng đang có ý đó.

Hai người cùng đi ra ngoài, khí trời tháng mười một, gió đã se lạnh, trăm hoa trong hoa viên dần dần tàn, mắt nhìn thấy cảnh vật tiêu điều,, nha hoàn của Lan nhi chạy tới, choàng áo choàng cho Lan nhi, nói:

- Chủ tử, gió lớn rồi!

Nhìn Khinh Vân Nhiễm một lúc, trong lòng như nhớ tới cái gì, sau đó Lan nhi liếc mắt, dịu dàng nói với nha hoàn:

- Cảm thêm một cái áo choàng nữa lại đây.

Nha hoàn gật đầu, đáp:

- Vâng, chủ tử.

Sau khi nha hoàn lui ra, Lan nhi nghiêng đầu, cười hỏi:

- Thanh nhi cô nương là người ở nơi nào?

Khinh Vân Nhiễm suy nghĩ một lát, trả lời chi tiết:

-Ta lớn lên ở Đông Kỳ, sau đó mở y quán ở Nam Dục.

Sau đó liếc mắt nhìn Lan nhi một cái, thản nhiên nói:

-Chắc tâm ngươi có rất nhiều nghi vấn, tại sao ta tới Vương phủ, ta có quan hệ gì với Vương gia?

Lan nhi cười nhẹ, nói:

-Ngự y trong cung nói cho thiếp thân biết, Vương gia hôn mê bất tỉnh vì mắc tâm bệnh, dùng thuốc bình thường không thể chữa khỏi được, muốn chữa khỏi thì chỉ có thể dùng người, là người trong lòng mà Vương gia đắm chiêu suy nghĩ, cho nên ta đoán, Hoàng thượng đưa cô nương tới đây chính là để trị tâm bệnh cho Vương gia.

Sóng mắt Khinh Vân Nhiễm chuyển động, tìm thấy lại một cái, nụ cười ấy thật quen thuộc, Lan nhi thay đổi rất nhiều, ít xúc động, so với trước càng điềm tĩnh, giống như nàng trước kia.

Đang muốn nói chuyện thì lúc này nha hoàn cầm áo choàng chạy tới, thờ hồn hèn:

-Chủ tử, nô tỳ mang áo choàng tới rồi.

Lan nhi nhướn mày, tựa hồ không hài lòng lời nói mình bị cắt ngang, nhìn nàng ấy một cái, thản nhiên nói:

-Không còn chuyện gì nữa, ngươi lui ra đi.

Nha hoàn vội đưa áo choàng cho nàng, không biết mình chọc giận chủ tử thế nào, sau khi nghe được lời nàng ấy liền cúi đầu, vội vàng lui ra.

Lan nhi cầm áo choàng, cười nói:

-Để thiếp thân choàng cho cô nương.

Nói xong liền vuốt mái tóc đen của Khinh Vân Nhiễm sang một bên, lúc này một trận gió lạnh thổi tới, người nàng khẽ run lên, sau cổ Khinh Vân Nhiễm có một vết bớt như đóa hoa anh đào hiện lên, đập vào mắt Lan nhi, làm ánh mắt nàng ấy bỗng giật mình, thờ người ra gọi một tiếng:

-Tiểu... Tỳ....

Khinh Vân Nhiễm nghe được tiếng gọi, thân thể run lên, quay đầu lại.

-Lúc này ngươi gọi ta là gì?

Lan nhi giật mình nhìn Khinh Vân Nhiễm, mày hơi nhíu lại, không xác định nói:

-Tiểu thư, người không nhận ra Lan nhi sao?

Vết bớt sau cổ tiểu thư rất kỳ lạ, chỉ khi chịu lạnh, chịu nóng mới hiện ra. Nhưng nếu người là tiểu thư, sao đáng vẻ bên ngoài đều thay đổi thế này.

Khinh Vân Nhiễm nhìn nàng ấy một lúc lâu, thản nhiên nói:

-Lan nhi, xin lỗi, chuyện như thế này, ta chẳng biết nói gì với ngươi.

Lời còn chưa dứt, Lan nhi đã ôm lấy Khinh Vân Nhiễm, khóc như đứt từng khúc ruột, miệng lẩm bẩm, nói:

-Thật tốt quá, tiểu thư không chết, tiểu thư không chết!

Khinh Vân Nhiễm vừa an ủi Lan nhi, vừa thổ lộ hết chuyện bốn năm này nàng ở bên ngoài ra sao.

Chờ tới khi nàng dứt lời, Lan nhi cũng không khóc nữa, lúc đó mới phát hiện đã tới hoàng hôn rồi, nàng khẽ thở dài, trong lòng cảm động, không phải một hai câu là có thể nói rõ. Tình cảm nha đầu kia đối với mình hoàn toàn là chân thật, không phải là giả dối.

Hai người về phòng, thấy Tiêu Thần Hiên nằm trên giường vẫn chẳng có chút sức sống.

Lan nhi bước nhanh tới ngồi xuống bên giường, tay định vuốt nhẹ lên mặt hắn, nhưng được nửa đường lại rút tay về, đôi mắt hiện lên sự phức tạp, cúi đầu nói:

-Vương gia, tiểu thư đã trở về, người không chết, thật sự không chết, có phải Vương gia đã sớm biết từ trước, cho nên sau khi đi Nam Dục....

Nói đến đây, nàng hít sâu một hơi, không nói nữa, quay đầu nhìn Khinh Vân Nhiễm bằng ánh mắt phức tạp, trầm giọng nói:

-Tiểu thư, người đi theo nô tỳ tới một chỗ....

Khinh Vân Nhiễm nhìn nàng khó hiểu, nàng ấy dẫn nàng tới một mặt thất, Lan nhi đốt đèn lên, bên trong sáng rõ, Khinh Vân Nhiễm lấy tay che ánh sáng, nghe thấy Lan nhi nói:

- Tiểu thư, người xem đi.

Khinh Vân Nhiễm buông tay xuống, mắt dần thích ứng được với ánh sáng, thấy phía trước là một bức tượng trắng cao bằng nàng. Lan nhi nhanh chóng soi đèn về phía đó, Khinh Vân Nhiễm muốn nói gì lại ngắc ngứ trong miệng, thế nào cũng không nói nổi.

- Đây.... Đây là....

Đó là một bức tượng người điêu khắc rất sống động, nước sơn màu trắng, dùng mực đen, màu nước đỏ thấm vẽ mắt môi, tựa như thấy người sống, rõ ràng đó là dáng vẻ trước kia của nàng.

Lan nhi nhìn nàng một cái, khẽ nói:

- Người đời nói Vương gia tàn bạo máu lạnh, đối với kẻ khác bạc bẽo vô tình, nhưng tất cả mọi chuyện đều là ngoài ý muốn, chẳng cuối cùng cũng vì tiểu thư nên tình thần sụp đổ, không muốn tỉnh lại, sợ đối mặt với sự thật....

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngậy ra, muốn nói gì, tới miệng lại vẫn không nói nên lời.

Lan nhi nhìn nàng thật sâu, ánh mắt trong suốt như gương sáng, tựa như có thể nhìn thấu tất cả tận sâu trong tim Khinh Vân Nhiễm, cười nhẹ, nhưng lại vô cùng gượng ép, cô độc.

- Sau khi biết tiểu thư bị đẩy ngã xuống dưới vực, ngày đêm Vương gia không màng ăn uống, tự tay điêu khắc tượng gỗ của tiểu thư, cuối cùng một tối mức học máu bất tỉnh, khi tỉnh lại, ánh mắt cả ngày hốt hoảng, nhìn tượng gỗ bất kể ngày đêm, bất luận ở đâu, chỉ cần thấy nữ tử có bóng lưng giống tiểu thư liền vội vàng lăn xe tới cầm chặt tay người ấy không chịu buông ra, hàng đêm ôm di vật tiểu thư để lại mới có thể ngủ yên, vì mối quan hệ với tiểu thư nên Lan nhi mới được đón vào phủ, tới nào Vương gia cũng quần quýt lấy, luôn hỏi Lan nhi chuyện lúc nhỏ của người, cho tới khi Lan nhi không chịu nổi nữa mới bằng lòng rời đi. Lan nhi chưa bao giờ gặp một nam tử si tình như Vương gia, lúc trước Lan nhi cũng hận Vương gia vô cùng, nhưng sau khi ở chung một thời gian mới phát hiện Vương gia không phải loại người vô tình vô nghĩa, bởi vì chịu tổn thương quá sâu nên mới dùng sự tàn bạo để che giấu tâm trạng thật trong lòng mình. Khi Lan nhi trò chuyện với Vương gia về tiểu thư, gương mặt lạnh băng ấy mới dần mất đi, ngẫu nhiên có lần nghe Vương gia nhắc tới chuyện cũ của chàng mới lờ mờ biết được, Tô Thiên Tuyết kia giống Minh Nguyệt như đúc, lúc đầu là chàng hận mình không thể ở bên cạnh Minh Nguyệt, hại nàng ấy phải chết thê thảm, nên khi đối mặt với Tô Thiên Tuyết mới sinh ra cảm giác đền bù, hết sức kiêng dè thị thiếp trong phủ, nhất là tiểu thư. Vương gia nói, Minh Nguyệt là do tiểu thư hại chết nên tâm chàng rất mâu thuẫn, chàng sợ Tô Thiên Tuyết sẽ giống Minh Nguyệt, sẽ chết lúc chàng không chú ý, chàng không muốn dẫm vào vết xe đổ, thế cho nên mới đối xử với tiểu thư tàn nhẫn tới mức không thể cứu vãn, không ngờ sau khi tiểu thư rơi xuống vách núi mới giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình đã yêu tiểu thư tự bao giờ, nhưng giờ xem ra, cuối cùng cũng chỉ là tự Vương gia đa tình mà thôi....

Khinh Vân Nhiễm như bị thứ gì nghẹn chặt cổ họng lại, run giọng nói:

- Lan nhi, người hãy nghe ta nói, lúc đầu hấn làm những chuyện như vậy ta cũng không giết hấn, báo thù thay con, việc này đã xem như tận tình tận nghĩa rồi.

Đôi mắt Lan nhi khẽ run, tựa hồ như cổ nén bi thương.

- Tiểu thư, tuy nói Vương gia như ngày hôm nay là chàng gieo gió gặt bão, nhưng Vương gia cũng đã toàn tâm toàn ý đền bù rồi, chẳng lẽ tiểu thư nhất định phải nhìn Vương gia chết mới cam tâm sao?

Khinh Vân Nhiễm thở dài một hơi, trong lòng phiền loạn, nói:

- Quả thật ta có nghĩ, hấn chết mới tốt!

Lan nhi không thể tin mà ngẩng đầu lên, vội vàng nói:

- Tiểu thư, nghe xong những lời Lan nhi vừa nói, chẳng lẽ một đường sống cho chàng người cũng không để lại sao?

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, trầm giọng:

- Người nghe ta nói cho hết đã, bây giờ ta đã tha thứ cho hấn rồi, ta chỉ mong có thể rời khỏi nơi này. Lan nhi, người giúp ta có được không? Ta đã hứa gả cho người khác, sao có thể ở bên cạnh hấn được đây....

Mắt Lan nhi tròn to, kinh ngạc nói:

- Tiểu thư, người vốn là người của Vương gia, một nữ không thể hai chồng, dù sao Vương gia vẫn còn ở trên đời, sao người có thể?

Khinh Vân Nhiễm mím môi, đau xót nói:

- Đó là người khác, ta không phải Tam tiểu thư của Thừa tướng. Hôm nay ở bên cạnh hấn như vậy là đã có lòng lắm rồi, hấn đã có nữ tử tốt như người ở

bên cạnh, thật sự là có phúc rồi.

Lan nhi thở dài buồn bã, nói:

- Chẳng lẽ tiểu thư còn không rõ, người Vương gia yêu là người, Lan nhi chỉ hy vọng, Vương gia có thể tỉnh lại, ít nhất là được sống như một con người, bốn năm nay, lương tâm chàng bị hành hạ, có thể so với đau đớn mà tiểu thư phải chịu lúc đầu.

Mây Khinh Vân Nhiễm nhú lại thành một đường, lạnh lùng ngắt lời:

- Lan nhi, đừng nói nữa, có một số việc bản thân không tự trải qua sẽ không biết được, nếu như sau này ngươi có con, khi đó tự khắc sẽ hiểu, đó là bóng ma cả đời không xua đi được.

Lan nhi thấy tâm ý nàng đã quyết, trong lòng tự giễu, mình thì có tư cách gì mà nhúng tay vào chuyện của họ?

Khinh Vân Nhiễm nhìn đáng vẻ như bị thương của nàng, thở dài nói:

- Vậy thế này đi, ta nghĩ cách để hấn tỉnh lại.

Mấy năm nay nàng theo bên cạnh Thượng Quan Nguyệt cũng học được chút y thuật, có rất nhiều phương pháp chữa bệnh nàng nắm rõ, nhất là châm cứu, nàng vô cùng nắm chắc, nàng nhớ có một phương pháp châm cứu có thể làm cho người đang hôn mê tỉnh lại, nhưng chưa làm bao giờ.

Lan nhi cười gượng ép, trong mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên phức tạp, khẽ nói:

- Lan nhi, ngươi chuẩn bị giúp ta một bộ ngân châm để châm cứu.

Mấy ngày này, Khinh Vân Nhiễm luôn dùng phương pháp châm cứu châm cho Tiêu Thần Hiên, cũng dùng kết hợp một số loại thuốc, nhưng vẫn không có gì khởi sắc, mấy nhũ chặt lại vẫn không thể giãn ra.

Lan nhi thấy dung nhan nàng tiều tụy, quanh mắt thâm quầng, không khỏi lo lắng mà nói:

- Tiểu thư, hay người nghỉ ngơi một lát đi.

Khinh Vân Nhiễm cup mắt xuống, suy nghĩ, nói:

- Ta vẫn khỏe.

Nàng chuyên tâm châm kim vào huyệt đạo trên người hấn, sau khi làm xong mới nghiêng người xoa bóp tứ chi cho hấn. Nàng có kinh nghiệm làm tại y quán nên rất thông thuộc. Tất cả trình tự đều là phương pháp trị liệu cho người sống thực vật, nàng từng xem một chương trình với đề tài chăm sóc người sống thực vật trên TV, còn nhớ là phòng chăm sóc người bệnh cần có bầu không khí thoáng đãng, thường xuyên đưa người bệnh ra ngoài đi dạo, phơi nắng, cũng có thể nói chuyện, hát cho người đó nghe, xoa bóp thân thể, phòng ngừa việc tay chân bị thoái hóa, cơ thể héo mòn. Nhưng nàng không biết phương pháp này có tác dụng gì hay không.

Giờ phút này, việc nàng quan tâm nhất là sau khi hấn tỉnh lại, phải ngồi nói chuyện rõ ràng với hấn, có lẽ hấn sẽ như lần trước để nàng rời đi.

Sau khi Tiêu Thần Hiên tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra, cổ họng khô rát, hấn bực mình nhăn mày lại, đôi mắt hơi tối đi, liếc mắt, thấy một dáng người mảnh khảnh đang nằm tựa đầu vào giường. Đáy lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, nàng nhất định không biết, khi hấn mở mắt ra, thấy dung nhan nàng khi ngủ, trái tim hấn cảm động thế nào, khát vọng có thể che chở cho nàng lớn ra sao, che chở nàng vĩnh viễn. Hấn chỉ hy vọng thời gian ngưng lại giờ phút này mãi mãi....

Mấy ngày qua khi hấn hôn mê, mặc dù không tài nào tỉnh lại được, nhưng mỗi câu mỗi chữ nàng nói hấn đều nghe rõ, chỉ khổ một điều hấn không thể đáp lời được. Nhưng như vậy cũng tốt, hấn lắng lắng nghe, biết rất nhiều ý nghĩ chân thật xuất phát từ nội tâm nàng, mặc dù trong đó phần lớn đều làm hấn đau khổ, nhưng hấn vừa chịu đựng đau lòng, vừa cố lắng nghe.

Hấn hy vọng mình có thể nhanh tỉnh lại, ôm nàng một cái thật chặt, cảm giác sự tồn tại của nàng một cách chân thật.

Khinh Vân Nhiễm hơi nhú mày lại, hàng mi hơi run lên, cho dù đang ngủ, nàng ngủ cũng không được an ổn.

Trái tim Tiêu Thần Hiên không khỏi đau đớn, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập sự dịu dàng trước nay chưa từng có, hấn còn kịp để bồi thường cho nàng sao? Hấn đã đánh mất nàng, có còn kịp để tìm lại không?

Có lẽ, hấn hoàn toàn tình nguyện lấy lòng nàng, nhưng nàng cũng chỉ khinh thường hấn thôi.

Yêu, vốn không phải là hành hạ, mà là đảm đương, dùng tính mạng của chính mình để thế, dùng chính hành động của mình để làm cho nữ tử mình yêu mến sống hạnh phúc. Hấn không kim được, dùng đầu ngón tay vẽ một đường viền xung quanh đáng vẻ của nàng, không kiềm chế được tình cảm mà hôn một nụ hôn êm ái lên mi mắt nàng.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, tỏa ra vàng sáng hoàng kim, giờ phút này, Khinh Vân Nhiễm đag cuộn mình ở một bên giường khẽ “ừm” lên một tiếng, lông mi khẽ lay động, khó khăn mở mắt ra, Tiêu Thần Hiên theo bản năng lấy tay che ánh nắng cho nàng, người hấn hơi nao nao.

Khinh Vân Nhiễm nhìn bàn tay lớn che trước mắt mình, ngẩng đầu lên nhìn, một đôi mắt nhìn nàng thật sâu, tim nàng như đập chậm mắt nửa nhịp. Khinh Vân Nhiễm không thể tin được, ra sức ổn định lại hô hấp, dùng sức cắn môi dưới, đau nhói truyền đến, là thật, tất cả trước mắt nàng không phải là ảo giác.

Đôi môi hần khẽ mở ra, tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng:

-Nhiễm nhi.

Người nàng bị kéo mạnh một cái, một đôi tay dài ôm chặt lấy nàng, hơi thở đối phương rối loạn, có lẽ là quá kích động, hoặc là sợ hãi nàng sẽ biến mất, người run lên nhẹ nhàng.

Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, đồng tử co lại, nói:

-Ngươi vừa gọi ta là gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Trộm được hạnh phúc

Tiêu Thần Hiên thở dài một tiếng, cánh tay giữ bên eo nàng càng thêm chặt, cánh tay kia cố gắng giơ lên, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, sợi tóc vương vào ngón tay, giọng nói êm ái, vô cùng thương tiếc:

-Nhiễm nhi, nàng còn trách ta sao?

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm hiện lên sự phức tạp, trong lòng nàng còn băn khoăn một chuyện:

-Ngươi khôi phục trí nhớ rồi?

Tiêu Thần Hiên hơi buông nàng ra, bốn mắt nhìn nhau, một người thì cực nóng, một người lạnh lùng.

Bàn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trong mắt tràn ngập dịu dàng yêu thương, tựa như muốn hòa tan cùng nàng, trầm giọng nói:

-Ta thật đáng chết, sao lại có thể quên được nàng!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm hồ hững, không hề có tâm trạng nhìn lại hần, giọng nói lạnh lùng:

-Quả nhiên ngươi đã khôi phục trí nhớ rồi, ngươi đã nhớ hết tất cả mọi chuyện trước kia, ta cũng chẳng còn việc gì ở đây, cũng không cần ở đây nữa.

Nói xong liền muốn giẫy khỏi lòng hần.

Nghe nàng nói, gương mặt Tiêu Thần Hiên chợt tối đi, phần nộ bốc thẳng lên đỉnh đầu, biết mình khôi phục trí nhớ, nàng liền muốn rời khỏi mình sao?

Trong nháy mắt, lý trí như bị phá vỡ, đôi mắt đỏ ngầu, xoay người, đặt nàng ở dưới thân, phả ra hơi thở nam tính lên mặt nàng, mắt không chế kêu lên:

-Không được đi.

Khinh Vân Nhiễm hoảng sợ nhìn hần, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn phình lên vì xấu hổ, hai tay dùng sức đẩy hần ra:

-Ngươi làm gì thế, mau buông ta ra...

Hần vừa mới tỉnh lại nhưng sức lực lại kinh người, nhất thời lòng nàng cảm thấy tức giận, không nghi ngờ gì nữa, việc xoa bóp cho hần mỗi ngày có hiệu quả.

Tiêu Thần Hiên giữ chặt hai cánh tay nàng, cúi đầu, yêu thương hôn lên mi mắt nàng, hôn lên hàng mi cong dài run run của nàng thật lâu.

-Nàng đừng đi đâu cả, lúc nào cũng ở bên cạnh ta.

Vốn chỉ là một động tác vô thức, nhưng khi tiếp xúc với cơ thể mềm mại của nàng, thân dưới bỗng truyền đến cảm giác rùng mình, toàn thân bỗng thất chặt lại.

Hần hôn môi nàng, làm cho Khinh Vân Nhiễm như bị giật điện, nàng nhỏ xinh, nhưng gầy guộc, nàng không thoát được, cũng không tránh được.

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày liễu lại, khề cán môi dưới, phần nộ nói:

-Người từng nói gì mà đã quên rồi sao?

Thân thể hần bỗng giật một cái.

Gương mặt Tiêu Thần Hiên kè sát nàng, càng ngày càng gần, hơi thở quanh quần bên môi nàng, ánh mắt mê loạn gần như điên cuồng:

-Tại sao nhất định phải rời khỏi ta, nàng nói đi, nàng muốn ta như thế nào mới đồng ý không rời khỏi ta? Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, chuyện gì ta cũng đáp ứng nàng.

Không rõ từ lúc đáng chết nào, hần đã để ý tới ánh mắt của nàng, sự khinh thường của nàng, sự đùa cợt của nàng, và cả không khuất phục nữa, đều làm cho hần tức giận không thể át, nhưng cũng đắm sâu vào ngực hần.

Bất luận ở nơi nào hần nhìn thấy đôi mắt kia, đầu hần cũng cảm thấy trống rỗng.

Hần muốn cho hình dáng mình khảm thật sâu vào trong mắt nàng, làm cho mắt nàng cũng không thể nhìn thấy nam nhân khác, hận hần cũng được, hần muốn dùng cách như vậy độc chiếm hết tất cả của nàng.

Nhưng hần phát hiện, dùng cách như vậy nàng kháng cự càng dữ dội hơn, không! Chính xác mà nói, bất luận hần có dùng cách nào đi chăng nữa, nàng vẫn kháng cự.

Nhưng giờ hần đã không còn đường lui nữa rồi, một khi nàng đi, tất cả đèn bù, gánh chịu đều trở thành ảo giác, hần không được mất đi nàng như vậy.

Khinh Vân Nhiễm nổi giận nhìn hần, hần rất rất dịu dàng, hần chưa từng như vậy, trong nháy mắt, đôi mắt nàng bỗng trở nên hoảng hốt.

Nàng lắc đầu kháng cự:

-Vô ích thôi, Tiêu Thần Hiên, ta không oán hận người đã là sự khoan dung lớn nhất rồi, còn muốn ta ở lại, đúng là nằm mơ nói mơ rồi...

Dục vọng của hần không có chừng mực, bây giờ hần xin nàng ở lại, nói không chừng sau này hần còn muốn cả thể xác và tinh thần nàng đều thuộc về hần.

Nam nhân như hần, cao ngạo, ngang ngược, tự tôn của trái tim mạnh mẽ, đồ kỵ, đối với nàng lại càng có tham vọng độc chiếm và chi phối.

Tại sao con người lại luôn vậy? Khi có được thứ gì không biết quý trọng, đợi sau khi đối phương mất đi, cảm thấy đau lòng rồi mới biết, mình đã làm sai, giờ lại ngồi ở đây mong chờ sự tha thứ của nàng.

Một khi đối phương cự tuyệt sẽ dùng những cách tiện khóa chặt nàng ở bên người.

Vậy sao từ đầu đã không nhận ra đi, có người ở trong phúc mà không biết phúc, làm đủ mọi chuyện, tới lúc không còn cách nào cứu vãn mới hối hận, đúng là ngu xuẩn.

Không phải tất cả nữ tử đều si ngốc đứng tại chỗ, chờ đợi lãng tử quay đầu.

Trên mặt Tiêu Thần Hiên là sự đau đớn và hối hận, hần đã làm tổn thương nàng, tổn thương đã sâu tới vậy, ngay cả đường sống cứu vãn cũng không có.

-Ngoài miệng nàng cứ nói là đã tha thứ cho ta rồi, nhưng trên thực tế thì lòng nàng chưa từng tha thứ cho ta, nguyên nhân nàng hận ta, có phải là vì đứa con hay không?

Trái tim Khinh Vân Nhiễm bỗng đau đớn, theo tiềm thức phản bác:

-Không phải.

Phản ứng kích động của nàng chứng minh cho phán đoán của Tiêu Thần Hiên, đột nhiên hần nảy ra một ý nghĩ ác liệt, nếu nàng mang thai rồi, nàng sẽ không dứt khoát như vậy.

Hần nhìn nàng thật sâu, giọng nói hơi khàn khàn:

-Nhiễm nhi, đừng nên hận ta, chúng ta sinh một đứa con khỏe mạnh thay cho Hoán nhi, có được không?

Nói xong liền cúi người xuống, hôn nhẹ nhàng, nhưng lại như cơn mưa, hần cảm lòng mà hôn, thân thể nhỏ xinh mảnh khảnh trong lòng hần căng thẳng, lạnh run...

Hần có ý gì?

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, tránh né hần, kinh hãi giây dựa dữ dội, cũng không biết làm như vậy càng kích thích thú tính trong hần.

-Không được, ngươi cút ngay, ta không muốn sinh con cho ngươi. ...

Tiêu Thần Hiên trầm giọng, giọng nói dễ nghe:

-Nhiệm nhi, đừng cự tuyệt ta, nghe theo tiếng nói của cơ thể mình, đó chính là tiếng nói thành thật nhất.

Đầu lưỡi hắn xẹt qua vành tai mẫn cảm của nàng, chậm rãi cúi xuống phía dưới, vùi đầu trước ngực nàng, vạt áo đã lộ một nửa ra ngoài, hắn không kìm hãm được tình cảm mà hôn lên, mút vào da thịt mềm mại của nàng, vạt áo mở ra, lộ da thịt trắng muốt không chút tỳ vết ra ngoài. Từng chỗ đều để lại dấu vết của hắn.

Tay hắn dịu dàng ôm ái vô về, trong lòng cảm thấy vui sướng vô hạn, bầu ngực trong tay hắn vì cọ xát mà ửng đỏ như một đóa hoa kiêu diễm nở rộ.

Hắn cuồng nhiệt, muốn khám sâu nàng vào thân thể mình, để cho dòng của họ chảy cùng một chỗ với nhau.

Nhưng không được, thân thể của nàng cứng đờ, hắn cố nén dục vọng, nghĩ muốn chờ nàng thích ứng, sau đó là những nụ hôn với tình yêu và sự an ủi, nhưng vẫn không đủ. ...

Hắn rất vội vàng, luôn nghĩ muốn tiến vào thân thể thật chặt của nàng, nếm hương vị ngọt ngào tốt đẹp của nàng.

Về mặt Kinh Vân Nhiễm hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, vì kinh hãi quá độ mà đồng tử to hết cỡ, sắc mặt như tro tàn, nhịp tim giờ phút này thiếu chút nữa thì dừng lại.

Nàng liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay yêu ma của hắn, nhưng lại bị giữ chặt không thể động đậy.

Ngọn lửa dục vọng thiêu đốt trong mắt Tiêu Thần Hiên, hơi thở hắn nặng nề ôm chặt nàng trong lòng, hắn đối với nàng mê luyến đến vậy, chỉ là một ánh mắt, một động tác nhỏ cũng có thể khơi lên ngọn lửa trong hắn.

Kinh Vân Nhiễm cảm nhận được phần đó của hắn nóng rực, kề sát vào chân nàng, sợ hãi run rẩy, thoáng chốc toàn thân nàng cứng ngắc như hóa đá, bất giác run rẩy, nàng ra sức giãy dụa, kinh hãi kêu to:

-Không được, buông ta ra. ...

Hắn không biết, chuyện nam nữ hoan ái đối với nàng mà nói là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Tại sao phải ép nàng nhớ lại?

Nàng thở dồn dập, lông mi run rẩy, đôi môi đỏ mọng hé mở, kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi không thể vong ơn phụ nghĩa, ta cứu ngươi tỉnh lại, ngươi lại dám đối với ta như vậy!

“Choang” một tiếng, đó là tiếng vỡ của đồ sứ, trong không khí lan tỏa mùi canh thơm, bát canh bị đánh vỡ.

Hai bên đều sững sốt, Tiêu Thần Hiên quay đầu lại, tầm mắt thấy được một dáng người mảnh khảnh.

Lan nhi giật mình nhìn họ, đôi mắt hiện lên phức tạp.

Thấy hắn tỉnh dậy, không nghi ngờ gì là nàng ấy vô cùng kinh ngạc và vui mừng, nhưng hình ảnh trước mắt làm nàng không tài nào cười nổi, cắn môi dưới, cả người cứng ngắc đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích.

Mặt Tiêu Thần Hiên lộ vẻ bức mình, ánh mắt lạnh lẽo u tối, lạnh lùng nhìn, Lan nhi hoảng sợ vội vàng quỳ xuống, run giọng nói:

-Thiếp thân đáng chết, thiếp thân lập tức thu dọn sạch sẽ, xin Vương gia thứ tội.

Nói xong lập tức thu dọn mảnh vỡ trên sàn.

Tiêu Thần Hiên cau chặt mày, trong mắt hiện lên tức giận, lạnh lùng quát:

-Mau biến đi!

Người Lan nhi run lên, đầu ngón tay bị mảnh bát vỡ cắm vào, 1 giọt máu tươi đỏ hồng rơi xuống, rơi xuống đá cẩm thạch trên mặt đất, bắn tung tóe thành một đóa hoa máu. ...

-Vâng, Vương gia!

Cụp mắt xuống, khoe miệng nở nụ cười tự giễu, vội vàng đứng lên, bước đi lộ vẻ lão đạo, lão đạo chạy ra ngoài.

Kinh Vân Nhiễm thấy phản ứng của Lan nhi, phút chốc thu ánh mắt về, vương tay, phần nộ tát một cái thật mạnh vào mặt Tiêu Thần Hiên.

-Khốn kiếp.

Tiêu Thần Hiên vô cùng khó hiểu nhìn chằm chằm Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt bỗng trở nên tối tăm, người hơi run, cắn chặt hàm răng, môi mím thành một đường, cuối cùng cũng không nói nên lời.

Nhưng im lặng như thế này mới làm cho Khinh Vân Nhiễm cảm thấy đáng sợ.

Quanh người hắt tỏa ra luồng không khí lạnh lẽo âm trầm làm cho không khí bốn phía như ngưng kết lại, áp lực làm cho người ta khó thở.

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm lạnh lùng, phần nộ nói:

-Người quá đáng rồi đó, nàng ấy có ý tốt mang đồ ăn sáng tới cho ngươi, nhưng ngươi lại bảo nàng ấy biến đi, ngươi có biết trong khoảng thời gian ngươi hôn mê, đều là nàng ấy chăm sóc ngươi không?

Trong lòng vì lúc mới rồi Lan nhi phải chịu áp lực mà cảm thấy tức giận bất bình, nàng ấy cũng không làm sai chuyện gì, nàng biết rõ, chuyện tình cảm là không thể cưỡng ép.

Nhưng đối với nữ tử yêu hấn, hơi dịu dàng một chút cũng khó khăn đến vậy sao?

Tiêu Thần Hiên hít một hơi, giọng nói lạnh băng làm cho người ta sợ hãi:

-Ta luôn luôn như thế, chỉ ngoại lệ với một mình nàng, đừng tưởng rằng ta đối với người khác cũng có vẻ mặt ôn hòa.

Ngay cả một nha hoàn nàng cũng không tiếc công giữ gìn, không tiếc phát tay đánh hấn một cái, nghĩ vậy, ngực vô cùng đau đớn.

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm phần nộ không dứt, lạnh lùng nói:

-Nếu ngươi đã cưới nàng ấy thì nên đối xử tốt với nàng ấy.

Đây là nam nhân dạng gì... Từng câu từng chữ đều nói yêu nàng, nhưng lại dùng cách ác liệt như vậy đối với nữ nhân của hấn, lạnh lùng cay nghiệt không có chút ấm áp.

Gương mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, ánh mắt của nàng làm hấn đau đớn, thống khổ, trầm giọng nói:

-Phụ nữ của Bôn Vương chỉ có nàng thôi! Không phải nàng thì chẳng có ai cả. Nhiễm nhi, nàng biết tại sao ta đón nàng ấy vào phủ không? Vì nàng ấy là người của nàng, nếu như nàng còn sống, có lẽ sẽ trở về tìm nàng ấy, ta mới giữ nàng ấy bên người. Nhưng ta cũng chưa kịp nói, nàng đã nhẫn tâm không chút lưu tình chặt đứt lời ta.

Khinh Vân Nhiễm nghe vậy cảm thấy vô cùng phần nộ, trầm giọng nói:

-Ngươi muốn làm tổn thương bao nhiêu người mới hài lòng, nàng ấy đối với ngươi...

Đột nhiên đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, tựa như đã biết rõ ý của nàng.

Tâm cảm thấy co thắt đau đớn, sắc mặt đen lại nói:

-Khinh Vân Nhiễm, nàng công bằng một chút, cho dù không yêu ta, cũng không đáng để nàng đem ta đẩy cho người khác....

Khinh Vân Nhiễm nhất thời nghẹn lời, nàng cũng không có ý như vậy, nàng biết rõ tình cảm không thể miễn cưỡng hơn bất kỳ người nào.

Tiêu Thần Hiên nhìn chăm chú đôi mắt phát sáng, trong suốt rõ ràng của nàng, một lát sau, tức giận dần dần biến mất, khóe miệng nở nụ cười châm chọc:

-Được, chỉ cần là nguyện vọng của nàng, chuyện gì ta cũng làm được!

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn hấn, nói được một chữ:

-Ngươi...

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã thấy Tiêu Thần Hiên đi nhanh ra ngoài cửa, “rầm” một tiếng! Làm lòng nàng cảm thấy chấn động vô cùng là lời nói ban nãy, hấn có ý gì?

Trong lòng cảm thấy không ổn, nàng hoảng sợ đứng dậy, định đuổi theo ra ngoài, ra tới cửa thì bị một vài thị vệ đại nội chặn đường, nàng nhủ chặt mày.

-Tránh ra.

Một thị vệ lạnh lùng nói:

-Hoàng thượng có lệnh, nếu Vương gia tỉnh dậy, cô nương nhất định phải lập tức tiến cung diện thánh, nếu cô nương không chịu, vậy tại hạ xin đắc tội!

Kinh Vân Nhiễm kinh ngạc trừng mắt nhìn họ, đột nhiên cảm thấy sau gáy đau nhói, cả người ngã xuống.

*

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Gương mặt Tiêu Thần Hiên âm trầm, đôi mắt vô cùng lạnh lẽo, hần vọt tới cửa ngự thư phòng, đang định phá cửa mà vào.

Thị vệ đứng ở cửa ngự thư phòng thấy thế, không khỏi kinh ngạc, nói:

-Hiên Vương gia, người có việc gì gấp muốn gặp Hoàng thượng?

Đôi mắt như đang vận chuyển lực, định một chuyển giết sạch tất cả, quát lạnh:

-Tránh ra.

Toàn công công nghĩ kỹ, thấy hần đến như vậy, chắc không phải để nịnh hót.

Hần ta mỉm cười, gục đầu xuống, nói:

-Hiên Vương gia, Hoàng thượng đang nghỉ sự cùng chư vị đại thần, người đột nhiên xông vào, vậy rất lỗ mãng, không bằng để nô tài đi vào bẩm báo một tiếng, sau đó....

Đột nhiên trong phòng truyền ra tiếng Tiêu Thần Duệ trầm thấp:

-Toàn bộ lui ra, cho Hiên Vương vào.

Lúc này cánh cửa ở ngự thư phòng mở ra, mấy vị quân cơ đại thần bước ra ngoài, sắc mặt mỗi người đều khác nhau, bước đi nặng nề, thấy Tiêu Thần Hiên đứng thẳng ở ngoài cửa, tất cả đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, hành lễ, nói:

-Vi thần tham kiến Hiên Vương điện hạ.

Tiêu Thần Hiên coi như không nghe không thấy bọn họ hành lễ, vội vàng bước nhanh vào bên trong ngự thư phòng.

Tiêu Thần Duệ thấy Tiêu Thần Hiên vội vàng vào đây, khóe miệng nở nụ cười:

-Lục đệ, thấy đệ bình an vô sự, cuối cùng trăm cũng yên tâm rồi!

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên bức mình, đi thẳng vào vấn đề:

-Hoàng huynh, nàng đâu rồi?

Sáng sớm hai người đã không vui, lúc đó chỉ là xúc động nhất thời với nàng mà hần phát tay áo rời đi. Sau khi tỉnh lại hần vẫn luôn nghĩ tới nàng, nửa đau lòng, nửa tức giận, sai người chuẩn bị đồ ăn đưa đến phòng, vậy mà khi hần trở lại đã thấy trong phòng không còn một bóng người.

Thị vệ bẩm báo, đúng với phán đoán của hần.

Đôi mắt Tiêu Thần Duệ hơi tối lại, khẽ cười nói:

-Đệ sợ cái gì? Trăm có thể ăn thịt được nàng sao, giờ nàng ấy đang ở điện Phù Vân đợi đệ.

Tiêu Thần Hiên nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu, mày nhíu chặt, trầm giọng nói:

-Vậy thần đệ xin cáo lui.

Vừa xoay người, hần lại nghe được giọng nói mỉa mai của Tiêu Thần Duệ:

-Lục đệ, trăm cam đoan khi tới đó, sẽ có điều kinh hỷ chờ đệ.

*

Kinh Vân Nhiễm từ hôn mê tỉnh lại, lúc nàng mở mắt, đôi mắt màu đen mang theo chút mờ mịt, không nhớ được lúc trước nàng bị làm sao.

Tay bị người cầm chặt, đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói nóng bỏng:

-Kính nhi, nàng tỉnh rồi....

Khinh Vân Nhiễm hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen tràn ngập mừng rỡ, có cả cảm giác yêu say đắm vô hạn, bỗng chốc trở nên khẩn trương.

Giờ phút này đột nhiên có một rung động khó hiểu, ngực đập kịch liệt, không cách nào kiềm chế tình yêu với hắn, chung quy cảm thấy có thứ gì đó phá vỡ thoát ra ngoài.

Tiêu Thần Hiên nhìn thấy nàng dùng ánh mắt mê luyến nhìn hắn, cả người như có dòng điện chạy qua, làm hắn không khống chế được mà kích động.

-Nhiễm nhi, nàng làm sao vậy?

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười an tâm ôm lại hắn, gương mặt nhỏ nhắn chôn sâu vào trong ngực hắn.

Nơi này có mùi hương làm cho nàng vô cùng tham luyến, nhắm mắt lại, khoe miệng hơi cong lên, trong đầu không khỏi hiện lên tên hắn, nàng khẽ gọi:

-Hiên.

Cả người Tiêu Thần Hiên ngây ra, kinh ngạc nhìn nữ tử đang ôm mình.

-Nàng vừa gọi ta là gì?

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, mắt hơi cong lên, mang theo ánh mắt vui vẻ, buồn cười mà nhìn hắn, vội vàng vươn tay sờ trán hắn:

-Chàng thật kỳ lạ, thiếp đang gọi chàng đó!

Tiêu Thần Hiên vui sướng không biết dùng lời nào để tả, về mặt kinh ngạc nhìn nàng, nhìn kỹ đôi mắt nàng, khàn khàn nói:

-Gọi lại một lần nữa.

Khinh Vân Nhiễm khó hiểu nhìn hắn, đôi mắt hơi nheo lại, khẽ cười lên:

-Chàng ngốc này, sau này muốn nghe bao nhiêu lần mà chẳng được, tại sao lại bắt thiếp gọi lại làm gì?

Tiêu Thần Hiên ngờ ngạc nghe nàng nói, “muốn nghe bao nhiêu lần” cũng có thể.

Trên mặt Khinh Vân Nhiễm hiện lên nụ cười tươi làm cho ngũ quan thanh tú của nàng bỗng trở nên sinh động không ngờ, hai cánh tay nhỏ bé vòng qua cổ hắn, dịu dàng nói:

-Sao hôm nay chàng ngờ ngạc vậy?

Tiêu Thần Hiên chấn động, cảm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, đặt bên môi, hôn nhẹ một cái, trầm giọng nói:

-Khinh nhi, sao đột nhiên nàng dịu dàng với ta?

Phản ứng của nàng rất kỳ quái, ánh mắt nàng tràn ngập những ý nghĩ yêu thương, ánh mắt đó từ đâu mà tới? Tại sao lại bỗng yêu hắn? Chuyện này càng ngày càng đi chệch quỹ đạo.

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm mang theo chút mê muội, nghi hoặc hỏi:

-Trước đây ta đối với chàng rất hung ác sao?

Trong đầu cẩn thận nhớ lại chuyện trong quá khứ, nhưng hoàn toàn chẳng có gì, nàng bỗng đau đầu kịch liệt nên cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Chỉ là đáy lòng có một tiếng nói nói với nàng, nàng yêu hắn, giống như đã bị thôi miên.

Sự thật cũng là như thế, lần đầu tiên khi nhìn hắn, trong lòng nàng cũng rung động, không cách nào nói được bằng lời, nhất định đó là dấu hiệu khi yêu đối phương.

Tiêu Thần Hiên nhìn dáng vẻ đau đớn của nàng, gương mặt đột biến, cảm tay nàng hoảng sợ kêu lên:

-Làm sao vậy, nàng đau ở chỗ nào?

Khinh Vân Nhiễm hơi nhíu mày:

-Rất lạ, chỉ cần cố suy nghĩ một vài chuyện là đầu lại đau dữ dội.

Trong lòng Tiêu Thần Hiên lập tức chấn động, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng:

-Vậy nàng đừng nên nghĩ nữa!

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, nhìn quanh bốn phía, một nơi rất xa lạ.

-Hiên, đây là nơi nào?

Trong mắt Tiêu Thần Hiên tràn ngập nhu tình, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, trầm giọng nói:

-Đừng sợ, bây giờ chúng ta trở về nhà.

Khinh Vân Nhiễm nhìn hắn cười dịu dàng, nói:

-Hiên, hôm nay chàng làm thiệp có cảm giác rất kỳ lạ, nhưng cho dù chàng có biến thành bất cứ đáng về nào đi chăng nữa, thiệp cũng thích.

Bỗng nhiên Tiêu Thần Hiên xoay người sang chỗ khác, trong mắt như có sương mù, hắn từng vô số ảo tưởng, nếu như Nhiễm nhi yêu hắn, hắn sẽ cảm giác thế nào?

Nhưng giờ chuyện ấy xảy ra thật, hắn lại không vui sướng chút nào, ngược lại lại có cảm giác nàng càng ngày càng cách xa hắn, hình như chỉ có việc ôm chặt lấy nàng mới có thể khiến nàng gần mình hơn một chút.

Khinh Vân Nhiễm thấy hắn quay lưng về phía mình, chậm rãi tới gần hắn, nhỏ giọng nói:

-Có phải thiệp nói sai gì không?

Nàng thuận tay ôm lấy hắn, vững vàng ôm lấy cổ, cầm đặt lên trên vai hắn, chớp mũi không cẩn thận cọ vào vành tai của hắn, nghe thấy hắn gầm nhẹ lên một tiếng.

Một dòng máu nóng trong nháy mắt phóng lên đỉnh não của Tiêu Thần Hiên, thân dưới nóng rực, toàn thân không tự chủ mà thắt chặt lại, hắn xoay người, khó khăn nói:

-Nhiễm nhi, đừng...

Gương mặt tuấn mỹ của hắn dần dần ửng đỏ, cử chỉ vô tâm của nàng lại có thể dễ dàng khơi dậy ngọn lửa dục vọng trong hắn.

-Làm sao thế?

Khinh Vân Nhiễm không hiểu hỏi.

-Đừng thôi khí...

Mơ hồ truyền đến tiếng cười khẽ của nàng.

-Vậy đừng quay lưng về phía thiệp.

Khinh Vân Nhiễm nhỏ giọng yêu cầu, trong tiếng nói mang theo sự dịu dàng.

-Được....

*

Ngự thư phòng.

Tiêu Thần Hiên quỳ xuống trước mặt Tiêu Thần Duệ, hai tay bóp chặt lại, cố gắng kiềm chế phần nộ trong lòng, trầm giọng hỏi:

-Hoàng huynh, người cho nàng dùng thuốc gì?

Tiêu Thần Duệ nghe câu hỏi của hắn, lạnh lùng liếc mắt một cái, trầm giọng nói:

-Ta giúp đệ có được người phụ nữ mình muốn, đệ đang có thái độ gì đây?

Tiêu Thần Hiên cắn chặt răng, nhắm mắt lại, trầm giọng nói:

-Đệ không cần! Đây không phải là nàng thật sự, đệ muốn nàng trở về như ban đầu.

Tiêu Thần Duệ nhú mày, cười lạnh một tiếng, nói:

-Cái gì gọi là nàng thật sự, chẳng lẽ làm cho nàng yêu đệ là không phải chân thật?

Đôi mắt thâm thúy của Tiêu Thần Hiên đen kịt, trong mắt hiện lên lạnh lùng, lớn tiếng hỏi:

-Hoàng huynh hãy nói cho đệ biết, tại sao nàng lại biến thành như vậy?

Tiêu Thần Duệ buông tấu só trong tay, chậm rãi mở miệng nói:

-Trẫm gặp một kẻ tới từ phương Tây xa xôi, hắn nói cho trẫm, quê hương hắn có một loại hương gọi là Mê hồn hương, kết hợp với âm thuật mà hắn biết, có tác dụng làm tình cảm bột phát. Nghe nói nữ tử trúng Mê hồn thuật này, lúc tỉnh lại, nam tử đầu tiên mà nàng nhìn thấy sẽ sinh ra cảm giác yêu thương.

Nghe vậy Tiêu Thần Hiên chấn động, phần nộ kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên đệ là người phương nào, sao có thể chịu loại tình cảm giả dối này chứ.

Hắn muốn là lòng của nàng, nàng thật sự yêu hắn.

Đôi mắt đen của Tiêu Thần Duệ chớp động, khóe môi cười lạnh đầy trào phúng:

-Có thật vậy không?

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, sắc mặt bỗng trầm xuống, trầm giọng nói:

-Việc này không liên quan đến Hoàng huynh, đưa thuốc giải cho đệ.

Tiêu Thần Duệ lắc đầu, nói:

-Không có thuốc giải.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên lộ vẻ kinh hãi, nói:

-Sao có thể như vậy?

Tiêu Thần Duệ cau mày, trong mắt hiện lên bức mình, nói:

-Trẫm không lừa đệ, loại Mê hồn hương này không có thuốc giải, chờ khi thuốc hết hiệu lực nàng lập tức tỉnh lại. Nhưng hiệu lực của thuốc có thời gian dài ngắn khác nhau, tùy thuộc vào từng người, lâu là ba tháng, ngắn thì một tháng.

Ngực Tiêu Thần Hiên chấn động, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

Thấy đáng về mặt hồn của Tiêu Thần Hiên, Tiêu Thần Duệ tiếp tục nói:

-Tốt nhất là đệ làm cho nàng yêu mình trước khi thuốc mất công hiệu, làm cho nàng không tài nào rời khỏi đệ được.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên dần dần ảm đạm, đau lòng nói:

-Nếu nàng tỉnh rồi, nhất định sẽ không tha thứ cho đệ, Hoàng huynh không phải đang giúp đệ, mà là hại đệ.

Sắc mặt Tiêu Thần Duệ lạnh lẽo, lạnh lùng châm chọc:

-Ta có lòng tốt, không ngờ lại được Lục đệ cảm kích như vậy! Đệ đừng có nói với trẫm, biểu hiện của nàng sau khi tỉnh lại không làm đệ động lòng? Hay là đệ muốn chấp tay nàng với người khác?

Tiêu Thần Hiên nhất thời nghẹn lời, đúng vậy, hắn không thể phủ nhận, khi nàng dùng ánh mắt say đắm nhìn hắn, khi nàng cười với hắn, giọng nói dịu dàng của nàng, cử chỉ đến gần của nàng cũng làm hắn say mê không thoát được.

Chính hắn cũng từng nghĩ, mình không từ thủ đoạn đoạt lại nàng.

Nhưng hạnh phúc trộm được thế này như con dao hai lưỡi, lúc nàng tỉnh lại, nếu nàng vẫn như cũ không yêu hắn, hắn nên làm sao bây giờ?

Chờ khi hắn hưởng thụ vị ngọt ngào tới tận con tim, sau đó cướp đi tất cả, mọi thứ của hắn đều tan vỡ!!!

Nghĩ vậy, hắn cười khổ một tiếng, vẫn cao ngạo như lúc trước, là một nam nhân lạnh lùng, đột nhiên nói:

-Hoàng huynh, nhất định là huynh chẳng có ai yêu huynh thật sự!

Tiêu Thần Duệ cau mày, khó hiểu vì sao hắn lại hỏi như vậy, cười nhạt nói:

-Thì sao? Phụ nữ, chỉ là vật tiêu khiển trên giường vào ban đêm mà thôi.

-Nếu như Hoàng huynh thật sự yêu một người phụ nữ, nhất định sẽ không có ý nghĩ này.

Tiêu Thần Hiên cười tự giễu, trong lòng cảm thán, nói:

-Sau khi nàng xuất hiện, huynh sẽ biết, cuộc đời trong quá khứ vốn là không trọn vẹn, không đầy đủ, vì có nàng, cuộc sống bây giờ mới thật sự là một cuộc sống đầy đủ.

Trong mắt Tiêu Thần Duệ hiện lên sự không kiên nhẫn:

-Hoàng đế vốn là người không cần yêu, điều trăn lo lắng là làm thế nào củng cố thiên hạ của mình, không phải một lòng một dạ đặt vào tình yêu.

Tiêu Thần Hiên cười lộ vẻ sâu thẳm:

-Phụ Vương nói chúng ta rất giống nhau, thấy huynh tựa như thấy đệ.

Tiêu Thần Duệ lạnh lùng nhìn hắn, đôi mắt xẹt qua lạnh lẽo, quát lạnh:

-Đệ nhìn đệ đi, làm gì còn đáng vẻ hăng hái của Trần quốc tướng quân khi xưa nữa.

Tiêu Thần Hiên mím chặt môi, trong lòng truyền đến đau đớn âm ỉ:

-Thần đệ cũng hiểu được bản thân mình rất nực cười!

Nhưng muộn rồi, hắn đã sa chân vào hố, không cách nào kiềm chế, yêu người đẹp không yêu giang sơn thì biết làm sao? Nếu thật sự nàng có thể quay về bên cạnh hắn, nở một nụ cười chân thật, cho dù chết, hắn cũng cam lòng.

Tiêu Thần Duệ nhìn thấy vẻ mặt của hắn không khỏi bồi ngùi thở dài, Hoàng đế trước kia vốn là một người tàn nhẫn máu lạnh tới mức nào, cũng không ngờ khi gặp tình yêu lại trở nên si cuồng như vậy.

Suốt bốn năm Tiêu Thần Hiên chán chường, quyết tâm phải tìm nữ tử có thể đã chết kia.

Trong lòng cười lạnh, quán quanh người là một chữ tình, tự bức mình tới tình cảnh tuyệt vọng này, vết xe đổ của Lục đệ, nhất định hắn quả quyết sẽ không yêu bất kỳ một người phụ nữ nào.

Hắn và Lục đệ đều có bản tính ích kỷ, họ chưa bao giờ ngừng nỗ lực, một khi thấy điều gì tốt sẽ không từ thủ đoạn để loại bỏ chướng ngại, dùng mọi quyền lực của mình để tranh đoạt.

Mà lúc này đây, Lục đệ của hắn đã nỗ lực tới mức bi thảm, nhưng kết quả lại vô cùng nhỏ bé, chỉ sợ không quay đầu được nữa rồi.

Nghĩ đến nàng mà hắn không từ thủ đoạn tranh đoạt, cần gì quan tâm tới ý nghĩ của đối phương, dùng thủ đoạn hèn hạ giữ nàng ở bên người, cần gì có chấp nghĩ nàng có cam lòng hay không, cho dù có bị hận thấu xương, cũng vì mối hận trong lòng cũng vĩnh viễn nhớ rõ hắn!

Nhưng Lục đệ vì nàng mà dần dần thay đổi, cũng không muốn gì cả, nữ tử này lạnh lùng vô tâm, so với bất cứ vũ khí nào còn có lực sát thương lớn hơn!

Hôm nay hắn đã được đền bù, nữ tử này lại không chê Tiêu Thần Hiên, là vũ khí có lợi nhất.

Lục đệ, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trăm vốn là người hiểu rõ đệ nhất, đệ máu lạnh vô tình, mà giờ lại vì một nữ tử trọng tình trọng nghĩa, tính tình thay đổi hoàn toàn.

Bốn năm trước, đệ xin trăm ban hôn, trăm nghĩ đệ đã nghĩ thông suốt rồi, ngờ đâu trái tim si tình của đệ lại dẫn sói vào nhà, rước họa sát thân làm cho kinh mạch đứt đoạn, giống như kẻ tàn phế.

Hôm nay đã bốn năm trôi qua, mặc dù võ công đã khôi phục, nhưng lại vì một nữ tử mà khiến mình sống dở chết dở, nếu không phải trăm niệm tình khi xưa thì đã sớm cho đệ đi làm bạn với Phụ Vương rồi.

Tiêu Thần Hiên thấy ánh mắt Hoàng huynh có sát ý, trong lòng không khỏi chấn động...

Hắn và Hoàng huynh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, khi còn trẻ, hắn phóng túng không kiềm chế được, vô tâm với ngôi vị Hoàng đế, hơn nữa đây lại là huynh đệ ruột thịt cùng cha cùng mẹ với hắn, hắn thay Hoàng huynh chiếm nửa giang sơn, hôm nay mới có quyền thế dưới một người, trên vạn người.

Nhưng từ cổ chí kim, thân là vua sẽ có nhiều nghi ngờ kiêng dè, cho dù có là huynh đệ thân thiết cũng sẽ lo lắng hắn không yên phận, có một ngày dấy binh đoạt Hoàng quyền.

Bốn năm nay, binh quyền trong tay Tiêu Thần Hiên đã giảm hơn một nửa.

Tình nghĩa Đế vương lâu dài được bao lâu đây? Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng!

Gương mặt Tiêu Thần Duệ lạnh lùng chớp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Thần Hiên, lạnh giọng quát:

-Lục đệ, đệ biết rõ, thân là người trong hoàng thất, tuyệt đối không thể có nhược điểm, mà đệ lại lộ nhược điểm cho người khác thấy, nếu rơi vào tay kẻ khác, đệ sẽ thế nào? Nếu không phải là đệ, chỉ với người phụ nữ này, trăm có thể khiến đệ chết ngàn lần vạn lần.

Tiêu Thần Hiên cười lạnh, mặc dù không phải kẻ địch nhưng lúc nào cũng đề phòng, nếu không cũng không dòi chủ ý lên người Nhiễm nhi.

Sao hán không biết Hoàng huynh mơ ước bảo vật mà hán đang nắm trong tay.

Bốn năm qua, Hoàng huynh nói bóng nói gió, bắt đắc dĩ hán vẫn giữ kín miệng, nếu hán vẫn hôn mê bất tỉnh, bảo vật kia ở đâu, cũng như đá chìm xuống đáy biển.

Tiêu Thần Duệ nhìn hán, đầu ngón tay cọ vào nhẫn ngọc.

-Lục đệ, trăm làm nhiều việc cho đệ như vậy, đệ không dốc sức vì Đông Kỳ, không tận tâm hết sức giúp Hoàng huynh hoàn thành nghiệp lớn thống nhất, Phụ hoàng truyền lại bảo vật cho Lục đệ, nghe nói là có thể biết trước mọi chuyện trong quá khứ và tương lai. ...

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, trăm giọng đáp lại:

-Chuyện này thứ lỗi cho thần đệ không thể trả lời!

Đôi mắt sắc của Tiêu Thần Duệ tối sầm lại, cười lạnh, nói:

-Trăm không vội, Lục đệ, sẽ có một ngày nào đó đệ sẽ chủ động đến nói cho trăm, nếu không còn chuyện gì khác thì lui ra đi!

Tiêu Thần Hiên chau mày, gương mặt càng thêm lạnh lẽo, cắn chặt răng, đứng dậy, nói:

-Thần đệ cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Khó được ấm áp

Ra khỏi hoàng cung, Tiêu Thần Hiên lập tức thúc ngựa chạy nhanh về Hiên Vương phủ, khoe miệng nở nụ cười, nửa ngọt ngào, nửa đau khổ, mới rời khỏi nàng có một lúc mà trong đầu hán đã bắt đầu điên cuồng nhớ lại ngày hôm qua, Nhiễm nhi lộ ra vẻ mặt đáng yêu, đó là đáng yêu mà hán chưa bao giờ thấy, đáng yêu mà người ấy làm hán rung động, làm cho hán không kìm hãm được tình cảm mà say mê vào trong đó. Nhiễm nhi, giờ nàng đang làm gì? Hán cúi đầu than lên một tiếng, đưa tay ấn vào ngực, kiềm chế cảm giác nhưng nhớ. Vốn hán tưởng rằng, mất đi Minh Nguyệt, mình sẽ sống như vậy cả đời, thứ còn sống chỉ là thể xác, trái tim hán đã chết từ lâu rồi.

Nhưng tại sao trời cao lại an bài cho hán và Nhiễm nhi gặp nhau, nhưng lúc ban đầu ấy lại có điều kiện tiên quyết là sự hận thù, hán căm ghét, hán hận, làm cho tình yêu này trở nên điên cuồng, hán đã thương lòng nàng rất nặng, khiến nàng bị thương tới mức không thể tả, nhưng hán cũng tự hành hạ mình tới thống khổ. Cái khắc nghe tin nàng chết, hán mới tỉnh ngộ, hóa ra khi mình trả thù nàng, hán đã bắt tri bất giác yêu nàng. Từ lúc đó tới giờ, xem ra không phải là yêu, mà đã trầm luân rất sâu vào trong đó, tình yêu ấy hán không để ý, không hay biết, mất đi chính bản thân mình, thậm chí cả Kiều ngạo và tự tôn cũng vứt sang một bên, nhưng vẫn như cũ không tài nào ngăn cản được tâm trạng muốn có nàng, chỉ cần có thể có được tình yêu của nàng, hán không từ thủ đoạn, chỉ cần có thể có được nàng, hán tình nguyện mất đi tất cả.

Nhưng bất luận hán có làm gì đi chăng nữa nàng cũng không quay đầu, đây là báo ứng sao?

Biết rõ nàng vốn là thứ thuốc kịch độc nhưng hán lại vui vẻ chịu đựng. Hán hít sâu một hơi, thờ dài, có được tình yêu của nàng bằng cách này, có sai không?

Tối hôm qua hán ôm nàng ngủ say, cho tới nửa đêm, nhìn dung nhan yên bình khi ngủ của nàng, trong lòng hán vô cùng cảm động, lo lắng chiếm hơn nửa làm hán trằn trọc khó ngủ. Hán lo lắng cả một đêm, sáng nay mới có quyết định dứt khoát vào hoàng cung, vì nàng xin thuốc giải, nhưng nghe được câu trả lời thuyết phục của Hoàng huynh, trăm trạng hán cực kỳ phức tạp. Có lẽ ở sâu trong tim, hơn nửa là vui sướng, đối với cách làm của Hoàng huynh, nếu là trước kia, hán quả quyết không bán khoán như vậy, nhưng giờ hán tôn trọng ý nghĩ của nàng, mới sinh ra cảm giác mâu thuẫn như vậy, nghĩ mình có được nàng, vừa sợ hãi, sợ nàng sau khi nhớ ra mọi chuyện sẽ phần hận mà chống cự. Đứng ở cửa Minh Hiên uyển đột nhiên hán có cảm giác bước chân rất nặng nề. Nhiễm nhi dịu dàng đều là trong giấc mơ của hán, không nhắm nháp được vị ngọt ngào đích thực. Hán tham lam hưởng thụ sự dịu dàng của nàng, tâm trạng cũng khá hơn chút chút, coi như mấy tháng này là giấc mộng đẹp, khi tỉnh lại lại trở về lúc ban đầu. Mấy ngày này hán đối với nàng tốt gấp bội so với trước kia, sủng ái gấp bội, cố gắng đền bù mọi tổn thương lúc trước của nàng, cho dù tương lai nàng không tha thứ cho hán, cho dù cuối cùng hán cũng sẽ chịu tổn thương, đau khổ.

Ít nhất hán từng được nếm hương vị được nàng yêu thương, hán vĩnh viễn nhớ kỹ, nàng từng nói thích hán, cười dịu dàng với hán, có một ký ức tốt đẹp như vậy dễ nhớ lại là đủ rồi. Trong lòng hạ quyết định, hán sẽ không chần chừ nữa.

Hắn thở dài nhẹ nhõm, bước đi nhẹ nhàng vào trong uyển, nha hoàn đứng ngoài cửa là Yên nhi nhìn thấy hắn, cúi người xuống, nói:

-Nô tỳ tham kiến Vương gia.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên xẹt qua chút dịu dàng, trầm giọng hỏi:

-Cô nương đâu? Đã tỉnh dậy hay chưa?

Yên nhi cúi đầu, thấp giọng nói:

-Hồi bẩm Vương gia, cô nương đã tỉnh rồi, nhưng cô nương không cho nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ, vì thế...

Tiêu Thần Hiên hơi nhíu mày, trầm giọng cắt đứt lời nàng:

-Tốt lắm, vậy người lui đi!

Hắn đi nhanh vào trong phòng, thấy nàng mặc y phục lụa mỏng màu trắng, đang ngồi trước bàn trang điểm, kinh ngạc, thần thờ nhìn gương đồng. Nàng như đang nghĩ tới điều gì, đôi mắt như một hồ nước sâu, ngón tay trắng muốt xoa lên má mình, dần dần trong mắt xuất hiện tâm trạng hoang mang. Ngũ quan hiện lên trong gương đồng mặc dù không phải xinh đẹp tuyệt trần nhưng càng nhìn càng thấy đẹp ra.

Mí mắt như trắng non, đôi mắt như có nước, da thịt trắng nõn như tỏa ra ánh sáng dịu dịu, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, không trang điểm mà vẫn ưa nhìn, kiều diễm, có vài sợi tóc vươn trên mặt nàng, trông rất phong tình, mê hoặc lòng người, mảnh mai, làn da trắng không tỳ vết, như không vướng chút khói bụi nhân gian.

Nàng không thể nói là thanh lệ tuyệt thế, nhưng lại rất đặc biệt. Hắn si ngốc nhìn nàng, bất giác mê muội, khí chất thanh nhã, bóng lưng diễm đạm làm hắn nhìn trăm lần cũng không thấy chán, tựa như chỉ cần lặng lẽ nhìn nàng là cũng đoạt được bảo vật gì trân quý trong thiên hạ. Giờ phút này đột nhiên hắn cảm nhận được, hóa ra hạnh phúc lại gần hắn như vậy. Hắn lặng yên không một tiếng động đi về phía nàng từ phía sau, ôm chặt lấy nàng.

Mái tóc dài đen như mực, óng ả rơi xuống bờ vai hắn, hắn lấy tay quấn quẩn vài sợi, đưa tới bên môi, hôn nhẹ một cái, mùi hương thơm mát lan tỏa, ní non nói:

-Nàng đang suy nghĩ gì đấy?

Khinh Vân Nhiễm thấy trong gương đồng đột nhiên xuất hiện một gương mặt tuấn mỹ, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì nghiêng đầu, mỉm cười với hắn.

-Sao chàng trở lại nhanh thế?

Giọng nói của nàng êm ái dễ nghe, nụ cười tươi của nàng xinh đẹp động lòng người, cuộc đời hắn chưa bao giờ nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp như thế này, nụ cười ấy so với gió xuân còn ấm áp hơn, tựa như có thể làm tan chảy băng tuyết. Tiêu Thần Hiên thấy vậy mà mê muội, đầu ngón tay nâng cái cằm xinh của nàng lên, hôn nhẹ một cái, nhưng sau đó cảm thấy hôn môi là chưa đủ để thể hiện mối thâm tình của mình, hắn muốn đem nàng hòa tan vào ngực, vậy mới bằng lòng bỏ qua.

Khinh Vân Nhiễm không khỏi kinh hãi, nụ hôn thật dài và thâm tình như vậy giống như tình yêu say đắm trọn đời, tựa như tình yêu đòi hỏi kiếp kiếp. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng của nụ hôn trên môi, gương mặt khẽ ửng hồng, dần dần biến mất ở đôi môi.

Một lúc lâu sau, hắn dán vào gương mặt nàng, thở hổn hển, ní non nói:

-Ta nhớ nàng rồi?

Ngực Khinh Vân Nhiễm cứng lại, gương mặt ửng hồng, dung nhan thanh tú, đôi mắt đầy ý cười, đẩy đẩy Tiêu Thần Hiên ra, dựa vào bờ vai hắn, khẽ giọng nói:

-Không đứng đắn!

Song Tiêu Thần Hiên lại thuận thế bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, áp tay nàng vào lòng, khẽ vuốt ve tay nàng. Hắn thân mật hôn hai gò má của nàng, cố ý đùa hỏi:

-Vậy còn nàng, nàng có nhớ ta không?

Bốn mắt nhìn nhau, lòng bàn tay ngửa ngửa tê dại, lời nói dịu dàng lặp đi lặp lại thổ lộ hết bên tai nàng, lòng của nàng bỗng trở nên rối bời. Đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn nàng, không nhìn được, hôn, rồi lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, không chớp mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng đầy chăm chú, không muốn bỏ qua bất cứ biến hóa nào trên gương mặt ấy. Khinh Vân Nhiễm thấy hắn như vậy, hai má bỗng trở nên đỏ ửng, trừng mắt, quay đầu đi:

-Ai mà thêm nhớ chàng, chàng mau tránh ra, thiếp muốn chải tóc.

Vừa nói vừa đẩy hắn ra, cầm lấy cây lược gỗ định chải đầu, loay hoay một lúc nhìn vào trong gương, tóc vừa dài vừa dày như vậy làm sao vấn lên được

đây, sao mà khó quá?

Tiêu Thần Hiến thấy vẻ mặt khổ sở liền cầm lấy cây lược gỗ trong tay nàng, giọng nói phong tình mê người, áp vào bên tai nàng, mập mờ nói:

-Ta giúp nàng.

Khinh Vân Nhiễm nao nao, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra ánh mắt không thể tin, kinh ngạc hỏi:

-Sao chàng chải được?

Đôi mắt thâm thúy của Tiêu Thần Hiến hiện ra dáng vẻ ngơ ngác của nàng, tự tay chải mái tóc dài của nàng, hơi nhú mày, khẽ cười, nói:

-Sao? Nàng không tin à?

Khinh Vân Nhiễm chớp mắt, khóe miệng hơi cong lên, cười trêu:

-Thôi, để Yên nhi vào giúp thiếp chải đầu cũng được, thiếp không muốn tóc mình trở nên rối bù.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến tối lại, trầm giọng nói:

-Đây là lần đầu tiên Bồn Vương chải tóc cho nữ tử, nàng dám có dũng khí từ chối?

Sóng mắt Khinh Vân Nhiễm lưu chuyển, bên má bỗng ửng hồng, hơi thở có chút dồn dập, nhỏ giọng nói:

-Vậy chàng chải nhẹ nhẹ chút!

Gương mặt Tiêu Thần Hiến hiện lên nụ cười không thể nhìn được, trầm giọng trấn an:

-Vậy nàng đừng nhúc nhích nhé!

Nói xong, một tay vòng qua chải mái tóc đen của nàng, từ từ chậm rãi rồi vắn lên. Khinh Vân Nhiễm nhìn qua gương đồng dò xét hán, mình bị làm sao vậy?

Đối mặt với sự dịu dàng của hán nàng cảm thấy vô cùng không quen, quá khứ ở trong đầu chỉ hiện ra một số cảnh tượng mơ hồ, nhưng nếu muốn nghĩ kỹ hơn, đầu óc sẽ truyền tới từng đợt đau đớn.

Chỉ nhớ mang máng hán và nàng bị giữ chân ở núi tuyết, trải qua thời gian sống cùng nhau, gặp nhau, làm bạn, tới yêu nhau, về phần vì sao đi tới núi tuyết, trí nhớ mơ mơ hồ hồ.

Mà thân thể của nàng lại vô cùng xấu hổ, không phải thế, cũng chẳng phải thiếp của hán, chỉ như một thực khách ở lại trong phủ hán thôi. Hán đưa tới vài nha hoàn, nàng chỉ giữ lại một người, còn lại đều bị đuổi đi, nàng không có thói quen để nhiều người ở bên cạnh hầu hạ mình như vậy, tự mình có thể làm được, nàng không muốn dựa vào ai cả.

Nàng soi mình trong gương, mơ hồ cảm giác có chỗ nào không đúng, hình như đây không phải diện mạo của mình, nàng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Nhất thời, hai người nhìn nhau trong gương đồng, không nói gì, chỉ có hán vẫn đang cầm lược chải tóc nàng.

Nhìn vẻ mặt chăm chú của hán, động tác lưu loát, khóe môi mơ hồ hiện lên ý cười khẽ.

Trong tích tắc này, lòng của nàng mềm mại tựa như đám mây nơi chân trời, tình cảm như sợi lụa, sợi tơ tằm.

Nam tử vì nữ tử mà chải đầu, có thể thấy rõ nam tử đó vô cùng coi trọng nữ tử. Hán vì nàng mà chải tóc, chớp mắt, nàng cảm thấy cảm động, vui sướng, song ở sâu trong tim bỗng thấy đau lòng, chua xót, bỗng nàng nhớ tới lời thề, “nguyện có được trái tim, nếu không sẽ tay trắng sống cô độc suốt đời.”

Ngón tay của chàng xuyên qua mái tóc, ngón tay chạm tới mái tóc mềm mại như tơ tằm, man mát như nước, mùi thơm thoang thoang lan tỏa trong không khí.

Mái tóc sau khi rơi vào tay hán được vắn vừa đơn giản lại vừa đẹp mắt, sau đó hán lấy một cây trâm ngọc trắng trâm lên mái tóc nàng. Khinh Vân Nhiễm nhìn chính mình trong gương, hài lòng gật đầu, nói:

-Chàng thuần thực như vậy, nói đây là lần đầu tiên thay người ta chải tóc, có đánh chết thiếp cũng không tin.

Hai tay hán đặt nhẹ lên bờ vai nàng, sóng mắt chuyển động, ý nghĩ nồng đậm yêu thương, nghe thấy lời nàng nói, khóe môi nở nụ cười mỉa hoặc mê người.

-Tóc Nhiễm nhi thật đẹp, rất giống mái tóc của Mẫu hậu ta, Phụ hoàng rất yêu Mẫu hậu cũng một phần vì người có mái tóc dài rất đẹp, bởi vậy mẫu hậu cũng rất coi trọng chuyện tóc tai, cung tỷ bên người Mẫu hậu cũng vắn tóc rất đẹp, chuyên vắn tóc cho người, ngay cả Hoàng nữ cũng vậy, khi bà vắn tóc cho Mẫu hậu, ta ở một bên, yên lặng chú ý, mặc dù chính tay chưa làm bao giờ, nhưng một thời gian dài cũng có thể vắn tóc khá đẹp, vốn định

mượn chuyện này làm Mẫu hậu vui mừng, nhưng, Mẫu hậu. ...

Nói đến đây hán bỗng im lặng, đôi mắt bỗng trở nên lạnh lùng. Khinh Vân Nhiễm thấy ánh mắt hán thay đổi, không khỏi nhỏ giọng, hỏi:

-Làm sao vậy?

Trong đôi mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên lạnh lẽo, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, giọng nói càng trở nên dịu dàng:

-Không có gì, ta đói bụng rồi, mau gọi nha hoàn dâng đồ ăn sáng lên.

Khinh Vân Nhiễm không nghĩ ngờ gì, gật đầu:

-Vâng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn các món ăn trên bàn, cái bàn to rộng đầy kín các đĩa thức ăn.

Trời ạ! Không phải hán định nuôi nàng như nuôi lợn đó chứ, nhiều thức ăn như vậy sao ăn cho hết. Hán có tiền cũng không nên để nàng ăn như vậy, rất lãng phí.

Tiêu Thần Hiên nhìn vẻ mặt đáng yêu, trầm giọng hỏi:

-Nàng sao thế, hai mắt sắp sửa lồi ra ngoài rồi kia?

Khinh Vân Nhiễm sờ sờ chỗ dạ dày của mình.

-Nhìn một lúc đã có cảm giác no rồi.

Tiêu Thần Hiên hỏi ngược lại:

-Nhiều sao?

Đây đều là thức ăn bình thường, mười món hai loại canh, đối với hai người mà nói hình như có hơi nhiều thật. Khinh Vân Nhiễm nắm tay rất nhanh, trên mặt bỗng thư giãn.

-Uống canh trước đi.

Tiêu Thần Hiên cười vui vẻ, tự tay múc canh, mùi hương thơm ngon lan tỏa, Khinh Vân Nhiễm khẽ ngửi vài lần, tò mò hỏi:

-Thơm quá, đây là canh gì đây?

-Canh gà hầm gừng nhưng linh chi.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên dịu dàng đi rất nhiều, quan tâm múc một chén canh gà, múc lên một muống, thổi thổi, đưa tới miệng nàng:

-Ném thử xem có ngon không. ...

Khinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn hán một cái, đôi môi anh đào khẽ mở ra, ném một muống canh. Cảm giác thơm ngon lan tỏa, hương vị ngọt ngào tuyệt vời dần tan ra, làm cho người ta trở về chỗ cũ. Đôi mắt nàng sáng ngời, nói:

-Ngon lắm!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên mang theo yêu chiều cười ảm áp, hình như cả người cũng trở nên dịu dàng, hán lại thổi một muống đưa tới bên môi nàng:

-Thích thì uống nhiều một chút.

Khinh Vân Nhiễm cảm thấy không tiện lắm, nàng cũng không phải tàn phé, uống canh mà phải nhờ người khác đút sao, vờn tay, nói:

-Đề thiếp tự uống cũng được!

Nguyên nhân khác lớn hơn chính là sự đối xử dịu dàng ấy của hán làm nàng thấy không quen.

Trong tiềm thức, nàng có cảm giác hán như vậy không phải chân thật, mình như đắm nát tầng mây, mây mờ phù phiếm trôi nổi, rơi vào chỗ không thật.

Tiêu Thần Hiên nheo mắt lại, đưa bát tới nơi nàng không với được, hơi nhú mày, cười nói:

-Nhiễm nhi, đừng có lấy bát của ta.

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt, tức giận nói:

-Ngang ngược.

Nàng nhìn bát canh, đôi mày thanh tú nhíu lại:

-Còn nhiều canh như vậy, chàng cũng uống một chút đi.

Mặt Tiêu Thần Hiên lộ vẻ cười tà:

-Được, nếm thử xem.

Cảm giác môi nàng ấm áp, đầu tiên là hần nếm, sau đó cắn nhẹ một cái, nàng kinh ngạc, miệng hơi mở ra, nhưng lại làm hần thừa dịp hành động. Hơi thở nam tính dừng mãnh tiến vào mũi, vào miệng nàng, làm cho nàng ngất ngây. Khóe môi hần cười xán lạn:

-Mùi vị đích thực rất tuyệt, làm cho người ta muốn nếm thêm lần nữa.

Khinh Vân Nhiễm nổi giận nheo lấy gương mặt tuấn tú của hần, mượn cơ hội trút giận, cho đến khi mặt hần đỏ ửng mới dừng tay, thấy mặt hần không chỉ đỏ, mà chỗ đó còn bị véo sưng lên.

Mắt đôi phương thâm sâu khó lường, bỗng cảm thấy sờ sợ, nàng ngược mắt, vừa cười vừa nói:

-Thần Hiên, có cơ hội thiếp xuống bếp làm một bữa cho chàng!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên chớp động, kinh ngạc, vui mừng hiện rõ trong mắt, hần cười khê:

-Ừ, xem ra Bồn Vương phải sai người chuẩn bị ít thuốc nhuận tràng rồi.

-Đừng xem thường người ta, trước kia thiếp thường xuyên làm các món ăn. ...

Nói đến đây, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên dừng lại, thế nào nàng cũng không nghĩ ra mình nấu cho ai ăn?

Trong lúc hoảng loạn, nàng nghe thấy một giọng nói rất nhỏ, gọi nàng là mẫu thân, đầu như muốn vỡ ra. Đột nhiên có nhiều thứ gì đó chui vào đầu nàng.

Hình ảnh vỡ ra hiện lên trong đầu làm nàng đau đầu như muốn nổ tung, trong đầu có rất nhiều giọng nói, vang lên cùng một lúc, làm nàng có cảm giác như rơi vào vực sâu.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của nàng, trái tim của Tiêu Thần Hiên như bị bóp nát, hần ôm chặt lấy nàng, hôn nhẹ lên trán nàng:

-Nhiễm nhi, lại đau đầu rồi sao? Đừng nghĩ gì nữa. ...

Nghe tiếng kêu đau đớn của nàng, trái tim của hần như bị bóp chặt, mặc dù không phải cực kỳ đau đớn nhưng dần dần ghì chặt lại, làm cho hần như sắp không thở nổi, khó có thể chịu đựng được. Người hần bỗng lạnh lẽo, cảm giác sợ hãi, hoảng sợ, nụ hôn lạnh lẽo của hần đặt lên mi mắt nàng.

Khinh Vân Nhiễm cau chặt mày, khó chịu ngẩng đầu, thấy ánh mắt lo lắng của hần, tâm bỗng thấy cảm động, cố gắng nở nụ cười, yếu ớt nói:

-Thiếp không sao nữa rồi.

Đau đớn ta đi nhưng nàng lại có cảm giác khác thường, ngay cả khi được hần ôm chặt cũng không có được cảm giác an toàn, nàng làm sao vậy?

Nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của nàng, hình như cơn đau đầu đã rời xa, Tiêu Thần Hiên vươn tay, ôm lấy thân thể mềm yếu của nàng, Khinh Vân Nhiễm hơi kinh hãi, kêu lên:

-Thần Hiên, chàng làm gì thế?

Hần đi nhanh về phía giường, đặt nàng lên trên giường, nói:

-Ta giúp nàng coi hải.

Sau đó ngồi bên giường, vô cùng đau lòng vuốt ve gương mặt của nàng, vén sợi tóc vương bên má nàng, trầm giọng nói:

-Người không thoải mái, vậy nàng nằm trên giường nghỉ ngơi đi.

Khinh Vân Nhiễm hơi mím môi, bất mãn lầm bầm:

-Chàng cũng quá quan trọng hóa rồi, thiếp đã nói là không sao rồi mà.

Trong mắt Tiêu Thần Hiên hiện lên vẻ sầu lo, trầm giọng:

-Nghe lời đi, đừng làm ta lo lắng.

Mắt Khinh Vân Nhiễm chứa sự tức giận, nhìn hấn một cái, rút tay về, oán giận nói:

-Chưa từng thấy ai ngang ngược như chàng!

Tiêu Thần Hiên cười, khẽ giọng trấn an, nói:

-Hết tháng này kinh thành sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt, đến lúc đó ta sẽ đưa nàng đi chơi khắp nơi!

Mắt Khinh Vân Nhiễm sáng ngời, hỏi:

-Có việc gì mà vui thế?

Tiêu Thần Hiên yêu thương gõ nhẹ lên chóp mũi nàng, khẽ cười, nói:

-Vừa mới nói náo nhiệt mà đã hăng hái rồi. Là Thất công chúa của Tây Giác được gả làm phi cho Hoàng huynh, đội ngũ đưa dâu sắp tới kinh thành rồi.

Trong đầu Khinh Vân Nhiễm hiện lên một hình ảnh vỡ nát, lẩm bẩm nói:

-Thất công chúa, không biết tại sao, hình như thiếp từng nghe thấy ở đâu rồi. ...

Tiêu Thần Hiên như nghĩ tới cái gì, nhìn nàng một cái, thay nàng vuốt đôi mày đang nhăn lại của nàng, trầm giọng nói:

-Nhớ đừng nhớ tới gì nữa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Kinh ngạc gặp Thượng Quan

Hắn thật sự rất yêu nàng, một tác cũng không muốn rời, hắn muốn trong đôi mắt đen như mã não của nàng trừ hấn ra cũng không nhìn thấy ai hết.

Bất luận là ở đâu hấn đều ở bên cạnh nàng, tựa như nàng là thứ đồ dễ vỡ cần được quý trọng, che chở, hấn không thể cất nàng vào trong túi, lúc nào cũng có thể mang theo. Từng đêm hấn đều canh giữ bên người nàng, chỉ ôm nàng, sau đó khẽ hôn lên mi mắt nàng, trấn an nàng ngủ, không hề làm hành động nào quá khích tổn thương nàng.

Có đôi khi đêm khuya nàng bị tiếng nói mơ của hấn đánh thức. Hắn nằm mơ, ngủ cực kỳ không yên ổn, mày cũng nhíu chặt lại, tay hấn khua khua trong không như muốn bắt lấy thứ gì, miệng mơ hồ gọi tên nàng:

-Nhiễm nhi, đừng đi. ...

Nàng nắm chặt lấy tay hấn, nhẹ giọng trấn an:

-Đừng sợ, thiếp ở đây!

Hắn tỉnh lại từ ác mộng kinh hoàng, một thân toát ra mồ hôi lạnh, trên mặt đầy bất an và hoảng sợ, lo lắng nàng đột nhiên biến mất, ngồi bật dậy ôm chặt lấy nàng, thân thể run rẩy không ngừng. Nàng hơi sững sốt, nghe hấn thở dài một cái, thì thào nói:

-May là giấc mơ. ...

Phản ứng của hấn có chút bất thường, lúc này rốt cuộc hấn đã mơ thấy gì mà trở nên khủng hoảng như vậy, nàng tới gần hấn, thấp giọng hỏi:

-Thần Hiên, xảy ra chuyện gì thế?

Hắn hôn lên má nàng, hôn lên chóp mũi, một mùi hương thơm ngát lan tỏa, thần nhiên nói:

-Không có gì, ngủ đi.

Khinh Vân Nhiễm hơi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hấn, dịu dàng nói:

-Nếu có tâm sự mà chàng không ngại thì có thể nói ra, có lẽ thiếp có thể giúp chàng.

Tiêu Thần Hiền cảm động, thuận thế ôm nàng vào lòng, dùng cái ôm chân thật nhất để chứng minh sự tồn tại của nàng, nàng là của hắn, là nữ nhân của hắn.

Cái ôm bất thành linh làm nàng kinh hãi, vừa định ngẩng đầu lại bị hắn ngăn lại, mày nàng hơi nhíu lại, nhỏ giọng kêu lên:

- Thần Hiền?

Trong mắt Tiêu Thần Hiền hiện lên cảm giác bi thương, bàn tay to ôm chặt lấy thắt lưng nàng, trầm giọng cầu xin:

- Đừng cử động, để ta ôm nàng một cái thật chặt.

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt hắn, dịu dàng trấn an:

- Thiếp vẫn đang ở bên cạnh chàng, giờ chàng sợ hãi gì thế?

Sắc mặt hắn hơi tái, một lần, rồi lại hôn lên trán nàng thêm một lần nữa, ni non nói:

- Nhiễm nhi, ta yêu nàng, cả đời này, người ta yêu nhất là nàng.

- Thần Hiền...

- Nhiễm nhi, hãy đồng ý với ta, nếu có một ngày nàng phát hiện nàng không hề yêu ta, phát hiện ta làm chuyện nàng không thể nào tha thứ được, nhất định nàng phải nhớ kỹ, mọi chuyện ta làm đều là vì yêu nàng. Hứa với ta, không được quên, được không?

Hắn nói có ý gì, làm chuyện nàng không tài nào tha thứ được, nếu yêu nàng, sao lại làm chuyện tổn thương nàng đây? Nhưng nàng không cách nào tưởng tượng được hắn tổn thương nàng...

Hắn hỏi lại một lần nữa:

- Nhiễm nhi, hứa với ta chứ?

Khinh Vân Nhiễm nghe vậy bỗng cảm thấy đau xót, im lặng hồi lâu, thấp giọng nói:

- Được.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của nàng, trong mắt hiện lên đau thương, vùi đầu trong lòng nàng, nhẹ nhàng gọi tên nàng, một lần rồi lại một lần:

- Nhiễm nhi... Nhiễm nhi...

Khinh Vân Nhiễm chôn mặt vào bên cổ hắn, cảm nhận được sự quan tâm của nàng, hắn ngẩng đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, ngang ngược nhưng không mất đi sự dịu dàng, hai cái lưỡi quấn vào nhau, lửa nóng thâm tình thiêu đốt nàng. Khinh Vân Nhiễm cảm nhận được hắn đang run rẩy, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé dưới cái hôn của hắn dần nắm chặt trong chân, rồi dần dần buông ta, ngón tay trắng nõn run lên nhẹ nhẹ, không biết nên để ở đâu. Cảm giác này ở một nam nhân khí phách cũng thể thấy rõ, hắn thật sự yêu tới mức khiến bản thân trở nên bi thảm...

Mấy ngày nay hắn rất sùng ái nàng, có thể nói là cung chiều, vô cùng khoa trương, ngâm trong miệng thì sợ tan, mà cầm ở lòng bàn tay thì sợ vỡ.

Sự cung chiều này tựa như lòng mình có thể chảy ra mật nước vậy. Bài biện trong phủ đều dựa theo ý thích của nàng. Hắn không thích nàng gầy, mỗi ngày ăn năm bữa, toàn thức ăn bổ dưỡng, ngoài ba bữa chính còn có bữa trà xế chiều và ăn khuya.

Mặc dù thức ăn mỗi bữa cũng không giống nhau nguyên liệu nấu ăn đơn giản, nhưng ngày nào cũng ăn, cho dù có là thịt rồng cũng chẳng hứng thú nữa rồi, sau này nàng cứ nhìn thấy thức ăn là nôn nên hắn mới bỏ đi ý định tắm bỏ cho nàng ở trong đầu. Nàng sợ lạnh, hắn chuẩn bị rất nhiều lò lửa ấm. Nàng cảm giác ở nhà buồn tẻ nhàm chán, hắn nói sự kiện hai nước hòa thân sắp tới rồi, ngã tư đường phố chỗ nào cũng náo nhiệt như ngày lễ, đến lúc đó hai người sẽ đi chơi, đi dạo trên con đường náo nhiệt nhất kinh thành, sẽ ngắm hoa đăng, xem múa lân, giẫm vào các mũi tên...

Tối hôm đó hai người như những đứa trẻ chơi hết mọi trò chơi. Nàng chỉ thuận miệng nói muốn hoa viên trong phủ bách hoa điều linh vì ở đây có chút lạnh lẽo. Lúc ấy hắn cũng chẳng nói gì, chỉ âm thầm hạ lệnh phái người mang các loài hoa từ khắp các nơi suốt đêm tới đây.

Sáng sớm ngày hôm ấy, khi nàng tỉnh dậy nhờ nụ hôn của hắn, hắn cười nói có một niềm vui bất ngờ đang đợi nàng, nhưng lại không chịu nổi hấp dẫn, vành tai chạm vào tóc mai nàng, mãi mới ôm nàng đứng dậy xuống giường.

Một thân y phục trắng như tuyết, mái tóc dài như thác nước, ở trong lòng ngực ấm áp của hắn, nhìn hắn đẩy cửa sổ ra, trên mặt là sự phấn chấn không yên, lại có chút khảnh trương làm cho nàng không nhịn được mà cười. Liếc mắt là cảnh đẹp hiện ra, rung động lòng người, bách hoa trong hoa viên?

Những chậu hoa, những hòn giả sơn, một hàng rồi lại một hàng, hoa lệ như vậy, vô cùng tươi đẹp, kiều diễm, dưới ánh sáng mặt trời càng trở nên rực rỡ, cảnh vật như thơ như họa, rõ ràng thoát tục, đẹp không sao tả xiết làm cho người ta lưu luyến. Hắn nghiêng đầu nói bên tai nàng:

- Thích không?

Đôi mắt như đang chờ đợi được tán thưởng, chắc hẳn nàng rất cảm động, nhưng về mặt nàng lại cho thấy rõ bốn chữ: “Đã thương lao dân”. Hân hơi nhúu mày nhìn nàng một cái, sau đó mới nhìn rõ nàng đang nín cười.

Sóng mắt lưu chuyển, tức giận muốn hôn nàng, không đợi nàng phản ứng đã cúi xuống hôn, cho tới khi nàng thở hổn hển, thân thể xụi lơ mới cười ta, nữ tử thật khó chịu đựng.

Nàng chợt tỉnh táo, mắt trừng lớn, đánh tay vào người hân:

- Việc này mà chàng cũng dám làm, thiếp cũng chẳng khách khí nữa. . .

Hân cầm tay nàng, tươi cười nói:

- Đối với nàng chỉ là cái đánh nhẹ nhưng với ta thì rất rất khó chịu.

Nàng cau mày trừng mắt liếc hân một cái, nam nhân này lúc ở cùng nàng càng ngày càng trở nên dịu dàng, nhưng tại sao đáy lòng nàng vẫn cảm thấy có gì ngăn cách?

Hai người dắt tay nhau trong hoa viên, bước đi chậm chậm ngắm hoa, nàng nhắm mắt lại, hít thở không khí, bầu không khí trong lành tràn ngập hương hoa. Hân thuận tay hái một đóa hoa son trà màu hồng nhạt xuống, nhìn đôi mắt nàng, trong mắt lộ ra sự nhu hòa, nhẹ nhàng cái qua vành tai nàng, nàng ngẩng đầu lên, hàng mi như cánh bướm rung động, khẽ cười, đúng là rất hợp với câu nói “mặt người ánh hồng như hoa đào”.

Chỉ vì đó là chuyện nàng thích mà hân cố gắng làm cho bằng được, trừ yêu cầu rời khỏi hân, bất cứ yêu cầu gì hân cũng sẽ đáp ứng nàng.

Khinh Vân Nhiễm hỏi hân:

- Sao chàng lại đối tốt với thiếp như vậy?

Câu trả lời nàng được là một câu rất ngang ngược:

- Nàng là nữ nhân của ta, không phải nàng ta sẽ chẳng đối tốt với ai cả, ta không chỉ muốn chăm sóc nàng, bảo vệ nàng mà còn muốn sủng ái yêu thương nàng, khiến nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. . .

Nếu là nữ tử khác nghe những lời tâm tình như vậy có lẽ gương mặt sẽ ửng đỏ, trống ngực gia tốc, cảm động không biết nói gì, nhưng nguyên nhân là do nó quá tốt nên suy tính hơn thiệt, nàng có cảm giác không nỗ lực thì chẳng có gì cả, có lẽ là trong tim còn có khúc mắc, tóm lại là không tài nào chấp nhận được việc tốt này của hân một cách bình thường, nữ tử trong thế gian đều mơ ước được hạnh phúc, vậy trái tim lại càng bất an, có lẽ là lo lắng chuyện gì cũng có mặt trái của nó.

Ngay từ đầu rất hạnh phúc, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ tan biến, tựa như pháo hoa sau cánh cửa.

Hân toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, nhưng nàng lại hoài nghi, thật sự là không nên. Nàng có thể khẳng định mình yêu hân, chỉ là sao trong tim lại có cảm giác có lỗi, nàng thật sự không rõ?

Hôm nay Tiêu Thần Hiên muốn xuất binh ra khỏi thành, nghênh đón đoàn đưa dâu, từ sáng sớm hân đã dặn dò Yên nhi phải canh chừng Khinh Vân Nhiễm, không để nàng chạy lung tung. Hân yêu thương vuốt ve gương mặt nàng, đáy lòng thật sự không muốn rời xa nàng, nhưng đây là quốc gia đại sự, liên quan đến việc hai nước ký kết minh ước, không thể chần chừ, hân không thể không đi.

Trong lòng kv rất vui vẻ, bị người ta che chở áp trong lòng bàn tay vốn là tốt nhưng cảm giác ngọt ngào cũng cảm thấy không hít thở nổi.

Mãi cho tới khi Trảm Đình thúc giục Tiêu Thần Hiên mới lưu luyến không rời ra khỏi phủ. Khinh Vân Nhiễm thở phào một hơi, để cho Yên nhi trang điểm, muốn đi dạo trong hoa viên một lát, Yên nhi sau khi được Tiêu Thần Hiên căn dặn cũng theo sát nàng.

Trong hoa viên hương thơm ngào ngạt, nàng muốn tách khỏi Yên nhi, muốn một mình hưởng thụ một lúc, nàng yên lặng, hái một đóa hoa son trà trắng tinh khiết cầm chơi đùa trong tay.

Đột nhiên có một trận gió thu lạnh thổi tới làm tóc nàng tung bay, làn váy màu trắng trông vô cùng phiêu dật, từ xa nhìn lại như một bức tranh tuyệt đẹp. Nàng lấy tay vén tóc, vừa ngược mắt đã thấy một bóng người cao lớn, tư thế tuyệt mỹ bay về phía nàng.

Bóng người màu xanh nhạt bay nhanh về phía này.

Nắng sớm phía chân trời làm cho người đó giống như thần tiên hạ phàm, khiến hồn phách người ta bay cao tận lên trên trời.

Hai mắt nam tử diễm đam mà yên tĩnh, tựa như miếng ngọc giữa linh sơn tú thiu, khóe môi nở nụ cười tuyệt thế có thể làm tan chảy băng tuyết, lẳng lẳng nhìn nàng, giống như vượt qua cả một thế kỷ để gặp nàng. Không biết tại sao khi nhìn vào mắt chàng, nàng có cảm giác yên tâm ấm áp, cảm giác ấy giống như đã từng quen biết, rất quen thuộc.

Nam tử bước về phía nàng, phong thần tuấn lãng, phong thái tuyệt thế, khí chất xuất trần, thanh cao thoát tục không nhiễm bụi trần. Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm chớp động, ngón tay xoay nhẹ đóa hoa son trà, mỉm cười nhìn nam tử, hỏi:

-Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi?

Nam tử nghe thấy câu hỏi của nàng, trong mắt hiện lên kinh ngạc và nghi ngờ, nhưng tâm trạng đó chỉ lướt qua rất nhanh, nàng chưa kịp nhìn thấy thì nó đã biến mất.

Thấy chàng im lặng, nàng xấu hổ cười cười, tiếp tục nói:

-Nơi đây là Vương phủ, thủ vệ thâm nghiêm, sao huynh có thể vào? Chẳng lẽ... Là bằng hữu của Thần Hiến? Vậy huynh tên là gì?

Đôi mắt lạnh lẽo của nam tử nghe đến hai chữ “Thần Hiến” bỗng trở nên sắc bén, tâm trạng thay đổi liên tục làm cho người ta khó hiểu, nhìn nàng một lúc lâu mới ho khan một cái, nói:

-Khinh nhi, nàng không nhớ rõ ta là ai rồi...

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, mày hơi nhíu lại, khóe miệng nở nụ cười khổ:

-Đại khái là ta ngã bệnh, những chuyện trước kia có nhiều chuyện không nhớ rõ, nhưng nếu là người quen ta còn có chút ấn tượng, huynh có ta cảm giác y hệt như thế, ta đoán là trước kia chúng ta quen biết nhau...

Đôi mắt nam tử xẹt qua sự lo lắng, giọng nói hơi cao lên:

-Ngã bệnh?

Tiếp đó chàng nhanh chóng vươn tay, nắm lên cổ tay mềm mại nhỏ bé của nàng, ngón tay vừa chạm vào cổ tay, nàng đã vội rút tay trở về. Cử chỉ thân mật bất ngờ của chàng làm Khinh Vân Nhiễm hơi kinh hãi, theo bản năng rút tay về, hai bên má hơi đỏ, sao nàng có thể để một nam tử xa lạ coi thường mình đây, nhưng trong lòng cũng chỉ có kinh ngạc, đối với hành động của chàng chẳng thấy căm ghét gì cả.

Có lẽ ánh mắt trong sáng tinh khiết của chàng, không nhiễm chút bụi bặm nào làm cho người ta có cảm giác tin tưởng rằng chàng không phải kẻ hạ lưu đáng khinh thường.

Hơn nữa trong mắt chàng còn hiện lên lo lắng, nàng thấy rõ là chàng quan tâm tới nàng.

Thượng Quan Nguyệt thấy phản ứng của nàng, ngực cảm thấy đau xót, chàng cố nén cảm giác khó chịu, trầm giọng nói:

-Đừng hiểu lầm, ta là đại phu, bệnh của nàng có lẽ ta sẽ chữa trị được.

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu:

-Không cần đâu, Thần Hiến đã tìm rất nhiều đại phu chẩn mạch cho ta, nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân.

Sao không thể tra được nguyên nhân, trực giác nhạy cảm nói cho chàng biết, Khinh nhi mất trí nhớ có khả năng rất lớn là lo người làm, nhưng giờ Khinh nhi rất tin tưởng Tiêu Thần Hiến, nàng tình nguyện đi theo hắn sao?

-Ta vẫn chưa biết huynh tên là gì?

Khinh Vân Nhiễm nhẹ giọng hỏi.

-Ta gọi là Thượng Quan Nguyệt.

Chàng nhẹ giọng trả lời, tiếng nói giống như nước chảy qua khe suối nhỏ làm mát lòng người.

-Thượng Quan Nguyệt, trắng là người? Là trắng sáng trên bầu trời hay là không thể vượt qua?

Khinh Vân Nhiễm cười nhìn chàng một cái, nghi hoặc hỏi.

-Đưa tay đây.

Chàng trầm giọng nói, đôi mắt dịu dàng, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng.

-Để làm gì?

Khinh Vân Nhiễm không nghi ngờ gì, vươn tay ra.

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, đầu ngón tay viết một chữ “Nguyệt” lên lòng bàn tay nàng, trầm giọng nói:

-Nhớ kỹ nhé...

Khinh Vân Nhiễm nở nụ cười, nói:

-Tất nhiên là nhớ rồi, Nguyệt, Thượng Quan Nguyệt, tên của huynh rất êm tai! Ta gọi huynh là Thượng Quan có được không?

-Được.

Thượng Quan Nguyệt gật đầu.

-Mấy ngày nay Tiêu Thần Hiên đối với nàng thế nào?

-Quả nhiên là huynh biết Thần Hiên, chàng đối với ta tốt lắm. ...

Mặc dù có đôi lúc vô cùng ngang ngược nhưng nàng nhìn được ra là vì hắn quan tâm nàng, nên mới như vậy.

Nghe được câu trả lời của nàng, đôi mắt Thượng Quan Nguyệt tối sầm lại, bên trong mơ hồ như đóng băng.

Đột nhiên từ cách đó không xa truyền đến tiếng gọi của Yên nhi. Kinh Vân Nhiễm đang định đáp lại thì “Đừng”, miệng bị người ta che lại, Thượng Quan Nguyệt ôm lấy Kinh Vân Nhiễm, lắc mình một cái, bóng người bay ra xa cả trăm thước.

-Cô nương, canh hạt sen người muốn Yên nhi đã. ...

Yên nhi bước đi vội vàng tới bàn đá ở hoa viên, đôi mày thanh tú nhíu thành một đường.

-Ồ, người đâu rồi?

Nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng Kinh Vân Nhiễm đâu.

Suy nghĩ một lúc lại càng cảm giác sợ hãi hơn, nếu cô nương mất tích, với tính cách của Vương gia, hẳn là cái đầu ở trên cổ này của nàng nhất định khó giữ được, lập tức gấp gấp tới độ khóc lên, lớn tiếng gọi trong hoa viên trống trải:

-Cô nương, người ở đâu? Nếu nghe được thì trả lời nô tỳ một tiếng!

Kinh Vân Nhiễm không đành lòng thấy Yên nhi khóc thê thảm nhưng miệng lại bất đắc dĩ không phát ra bất cứ tiếng nói nào, bên tai truyền đến tiếng nói rõ ràng của chàng:

-Kinh nhi, nàng đừng sợ, ta cũng không có ác ý gì, ta chỉ muốn biết rõ chân tướng mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Đừng lừa ta

Đôi mắt long lanh như có nước của Kinh Vân Nhiễm tròn to, hẳn hồ đồ rồi, chân tướng, chân tướng cái gì mới được?

Ngay sau đó nàng nghe hắn tiếp tục nói:

-Ta và Tiêu Thần Hiên cũng không phải là bằng hữu, giờ xông vào Vương phủ chỉ là vì muốn gặp nàng, nàng đừng lên tiếng, cho ta thời gian để ta nói hết, có được không?

Kinh Vân Nhiễm nghe lời chàng nói, lo lắng chỉ trong chốc lát, cuối cùng cũng gật đầu. Nàng tin chàng không có ác ý, hơn nữa từ ánh mắt chàng cũng có thể thấy được, chàng đối với nàng không phải chỉ là cảm tình bình thường.

Giác quan thứ sáu của nữ giới luôn luôn chuẩn xác, nàng có thể khẳng định, nam nhân này sẽ không tổn thương nàng.

Thấy phản ứng của nàng, Thượng Quan Nguyệt thở phào nhẹ nhõm đồng thời buông tay ra, tâm lại không nở, cảm giác mềm mại từ đôi môi cánh hoa của nàng truyền đến, lòng bàn tay như nụ hôn trên môi, nghĩ vậy gương mặt tuấn tú bỗng thấy nóng bừng.

Tâm trạng trong lòng thay đổi liên tục.

Cuối cùng chàng nén cảm giác phức tạp trong lòng, khoe môi nở nụ cười tự giễu, chậm rãi buông lỏng tay ra, ngược mắt, nói:

-Vừa nãy tình thế cấp bách mới làm chuyện như vậy, nàng đừng tức giận.

Kinh Vân Nhiễm thấy vẻ mặt của chàng, không đành lòng trách mắng, chỉ hơi giận, nói:

-Sao huynh không nói sớm, nếu không nháo khuê phòng, tiểu thư ta đã sớm lớn tiếng hô to “dâm tặc” rồi!

Mặt Thượng Quan Nguyệt lộ ra quần bách, thấy cảnh tượng này, Kinh Vân Nhiễm không nhịn được mà cười, Thượng Quan Nguyệt này giống hệt như thiếu niên gặp được mối tình đầu, mặt lại đỏ đến như vậy.

Quay đầu lại nhìn Yên nhi, Kinh Vân Nhiễm nhủ mày, cúi đầu thờ dài.

-Thượng Quan, có chuyện gì thì huynh nói thẳng đi, Yên nhi không tìm được ta nhất định sẽ gọi thị vệ trong phủ đi xung quanh tìm ta, đến lúc đó huynh phiền phức to đấy!

Thượng Quan Nguyệt thờ dài, trầm giọng nói:

-Kinh nhi, nếu như ta nói nàng căn bản không yêu Tiêu Thần Hiên, hấn hại chết đứa con của nàng, nàng hận hấn thấu xương, chỉ vì trúng một loại vu thuật thời xưa nên trí nhớ nàng mới hỗn loạn, mà giờ nàng vốn là vị hôn thê của ta, là hấn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại, thừa dịp ta bị trọng thương bắt nàng từ bên cạnh ta đi, nàng có tin không?

Kinh Vân Nhiễm lùi về phía sau từng bước, nhủ chặt mày:

-Chuyện đùa này chẳng vui tí nào đâu.

Thượng Quan Nguyệt lại nói tiếp:

-Nàng và ta sống ở Nam Dục bốn năm nay, chuyện bốn năm đó chẳng lẽ nàng không nhớ, không có chút ấn tượng nào sao, còn Hoán nhi nữa, ngay cả Hoán nhi chết như thế nào nàng cũng không nhớ sao....

Hoán nhi....

Cái tên này làm cho nàng có cảm giác đau lòng.

Kinh Vân Nhiễm cắn chặt môi, trong lòng hoảng loạn.

-Ta không biết....

Trong lòng Thượng Quan Nguyệt biết rõ lời nói này nhất định sẽ làm nàng đau khổ, nhưng để giải vu thuật nàng trúng phải, phải dùng đòn mạnh hơn, thừa dịp Kinh nhi đang khủng hoảng mới có cơ hội bổ cứu.

Nếu sau này nàng tỉnh lại, chàng thật sự không biết nàng có thể chấp nhận không, hay là cũng hận chàng thấu xương.

Chàng thờ dài, nhìn nàng không chớp mắt, chậm rãi nói:

-Hấn đối với nàng rất tốt đơn giản chỉ vì muốn bồi thường cho nàng, ta không phủ nhận điều đó, nàng từng là Vương phi của hấn, nhưng trước kia hấn không đối xử tốt với nàng, ngược lại còn ngược đãi nàng, làm nhục nàng, ép nàng bỏ thai nhi, sau khi nàng bị hủy dung, hạ độc khiến giọng nói thay đổi, cuối cùng rơi xuống vách núi. Bắt đầu từ lúc đó nàng đã không còn là Vương phi của hấn rồi, nàng là Kinh Vân Nhiễm sống lại, một người chẳng có quan hệ gì với hấn.

Kinh Vân Nhiễm càng nghe càng kinh hãi, không thể tin mà lắc đầu liên tục, lớn tiếng phản bác:

-Không đúng, Thần Hiên sẽ không đối với ta như vậy, huynh nói dối!

Đôi mắt đen rõ ràng của Thượng Quan Nguyệt âm đạm, khóe miệng cười khỏ, ngực như bị người dùng giáo đâm thủng, đau tới mức không có sức chống cự, tay nắm lại rồi buông ra rất nhanh, trầm giọng nói:

-Kinh nhi, vì sao ta phải lừa nàng chứ. Nàng cũng biết ta là người duy nhất trên đời không thể lừa gạt nàng, người duy nhất mà ta không thể lừa gạt chính là nàng....

Kinh Vân Nhiễm hét lên một tiếng, đề tức giận ngập trời trong lòng xuống.

-Thượng Quan Nguyệt, trực giác nói cho ta biết huynh không phải người xấu, nhưng những lời huynh nói đều lạ lẫm, tq không thể dùng trực giác để tin huynh, những lời huynh nói quá mức ly kỳ, ta không tin Thần Hiên vốn là kẻ hung ác như vậy, huynh không được nói xấu chàng....

Sự dịu dàng của hấn, sự yêu thương, cả mối thâm tình ấy nữa đều không phải giả dối! Nếu như những lời Thượng Quan Nguyệt nói là thật, nếu Tiêu Thần Hiên yêu nàng, sao lúc đầu hấn lại đối xử với nàng như vậy?

Thượng Quan Nguyệt tiến lên từng bước, không nhịn được kéo tay nàng, thấp giọng nói:

-Ta biết nhất thời nàng không thể tin, nhưng những điều ta nói đều là sự thật, nàng hãy tự ngẫm lại, trái tim chân thật sẽ không lừa dối chính nàng....

Khinh Vân Nhiễm nhìn chàng, lòng bàn tay chàng lạnh như băng tựa như hàn băng ngàn năm, lạnh đến dọa người, nàng giằng tay ra, thản nhiên nói:

-Thượng Quan Nguyệt, huynh đi đi, nếu không ta sẽ gọi thị vệ đến, mời huynh đi cho, ta sẽ không nói lại chuyện hôm nay cho Thần Hiên, cũng xin huynh từ giờ đừng tới tìm ta!

Cổ họng Thượng Quan Nguyệt như bị ai bóp chặt, gần như không hít thở được, đôi mắt lộ ra đau đớn:

-Khinh nhi, quả nhiên là nàng đã yêu hắn rồi...

Khinh Vân Nhiễm bị cái nhìn đó làm cho trái tim nảy lên không ngừng, đôi mắt chàng bi thống và thương tâm khiến người ta tan nát cả cõi lòng, nàng theo bản năng quay đầu sang một bên, không đành lòng nhìn hắn:

-Thượng Quan Nguyệt, ta... Huynh đi đi!

Thượng Quan Nguyệt mím chặt môi, đau lòng không chịu nổi, nhìn Khinh Vân Nhiễm thật sâu, xoay người rời đi, bạch y trắng như tuyết biến mất ngay trước mắt nàng.

Nàng cũng không biết cách đó trăm thước, chàng không chống đỡ được mà nôn ra máu, lảo đảo nói:

-Chẳng lẽ ta và nàng khi đó chỉ là có duyên mà không có phận...

Yên nhi đứng ở một bên nhìn Khinh Vân Nhiễm, trong lòng lo lắng, từ sau khi cô nương trở về mảy như dính vào nhau, không nói lời nào ở trong phòng đánh đàn. Nàng thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, khom người, cung kính nói:

-Cô nương, giờ người dùng bữa tối chưa ạ?

Khinh Vân Nhiễm thở dài một hơi, ngón tay tiếp tục gảy đàn, tiếng đàn sợ hãi bất an phản ánh tâm trạng trong lòng nàng. “Cạch” một tiếng, dây đàn bị đứt, tiếng đàn như chỉ đứt đôi... Đau quá, đầu ngón tay chảy ra máu đỏ tươi, nàng ngậm vào trong miệng, mùi máu tươi nồng đậm làm nàng hơi giật mình.

Nàng đứng dậy đi về phía cửa sổ, đứng một lúc lâu không cử động.

Kỳ thật từ khi Thượng Quan Nguyệt đi, sự áy náy trong lòng nàng càng nhiều hơn, ánh mắt đau đớn của chàng nhìn nàng chăm chăm, ngực như bị thứ gì chặn lại không thở nổi.

Đột nhiên có một cánh tay vươn từ bên hông, người sau lưng ghì chặt nàng vào lòng, vạt tai và tóc mai chạm nhau, mờ ám nói:

-Nhớ nàng quá...

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, trong mắt hiện lên sự phức tạp, khẽ mỉm cười:

-Chàng về rồi...

Lời còn chưa dứt thì một nụ hôn nóng bỏng đã chiếm lấy nàng, từ sợi tóc, mi mắt đến cái cổ trắng ngần của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, nụ hôn dần trượt xuống trước ngực nàng, cảm giác mềm mại làm hắn si mê hôn không ngừng, giọng nói rầu rĩ truyền tới:

-Lúc này nàng đang nghĩ gì mà mất hồn thế?

Khinh Vân Nhiễm xấu hổ đỏ mặt, tay đặt trước ngực hắn, dùng sức đẩy ra, hắn hơi nhăn mặt lại, khẽ kêu lên một tiếng. Lòng nàng kinh sợ, đoán:

-Chàng bị thương?

Tiêu Thần Hiên không muốn lừa nàng, tránh nặng tìm nhẹ, nói:

-Chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, nghe hắn nói vậy không tài nào yên lòng, nói:

-Để cho thiếp xem.

Tiêu Thần Hiên nháy mắt với nàng mấy cái, trên mặt cười tà:

-Nhiễm nhi, nếu muốn thấy cơ thể ta lúc nào cũng được mà.

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt, tức giận nói:

-Chàng đứng đắn cho thiếp, đùa cợt ít thôi.

Cuối cùng Tiêu Thần Hiền không lay chuyển được nàng đành cởi áo, thắt lưng, lộ ra lồng ngực lớn quần băng kín mít. Khinh Vân Nhiễm đưa mắt nhìn băng vải trước ngực hắn đã bị thấm máu ra ngoài, trong không khí mơ hồ truyền đến mùi máu, oán giận trừng mắt nhìn hắn:

-Chàng còn nói không có chuyện gì đáng ngại, miệng vết thương cũng rách ra rồi. ...

Tiêu Thần Hiền cúi người, thuận lợi dùng một nụ hôn chặn miệng nàng, sau đó trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, cười nói:

-Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, qua hai ngày sẽ tốt hơn nhiều.

Khinh Vân Nhiễm nhắm mắt, thấy hắn không thèm quan tâm, hừ nhẹ một tiếng, đưa đầu ngón tay đến miệng vết thương của hắn, ấn mạnh một cái.

-Nàng. ...

Sắc mặt Tiêu Thần Hiền đột biến, đầu đón kịch liệt trong nháy mắt, nghĩ muốn dạy dỗ nàng nhưng lại không nỡ, chỉ có thể sủng nàng cho dù nàng làm xằng bậy.

-Không phải nói là không có việc gì sao, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, sao chàng kêu lớn vậy?

Khinh Vân Nhiễm tức giận nhìn hắn một cái, tâm trạng vô cùng đau lòng, thuận tay lấy khăn lụa trong người ra, thay hắn lau mồ hôi trên trán.

Tiêu Thần Hiền bắt được bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, đặt ở bên môi, nhẹ cắn một cái.

-Ta chỉ sợ nàng lo lắng.

Mặt Khinh Vân Nhiễm lạnh đi, nói:

-Nói nghe thật chế giễu, chết muốn mặt mũi, sống thì chịu tội, chàng mặc áo vào đi, thiếp đi gọi đại phu đây.

Tiêu Thần Hiền thấy nàng đi liền đứng dậy ngay lập tức, kéo nàng lại, cố tình nói một cách “yếu ớt”:

-Sai người đi là được rồi, nàng ở đây đi, đừng đi đâu cả, ở lại với ta, ta đàng bị thương. ...

Khinh Vân Nhiễm không nhịn được mà khẽ cười, hàng mi rung lên:

-Ô không phải chàng vừa nói đó chỉ là vết thương nhỏ sao?

Nói xong liền đi ra ngoài, định bảo Yên nhi đi mời đại phu.

Khi trở về, bất ngờ là lại rơi vào lòng hắn, nàng ngẩng đầu lên, hỏi:

-Được rồi, không phải chàng đi nghênh đón đoàn đưa dâu sao, sao lại bị thương? Chẳng lẽ ở trên đường đã xảy ra bất trắc gì?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiền xẹt qua sắc bén, thần nhiên nói:

-Đoàn đưa dâu Tây Giác đã tới kinh thành an toàn, yến hội hòa thân cũng sẽ được cử hành đúng thời gian.

Hắn dừng một chút, gõ nhẹ lên cái mũi nhỏ của nàng.

-Chuyện quan trọng bây giờ là nàng phải yên tâm dưỡng sức, đến lúc đó sinh không công cho ta một đứa con mập mập...

Nghe tới đoạn hắn nói “sinh không công một đứa con mập mập”, nàng bỗng cảm thấy đau xót, trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh mang màu máu dữ tợn.

Giọng nói êm nhẹ kia vang ra từ trong lòng, làm nàng đau đớn thấu tim.

“Mẫu thân người đừng khóc nữa. ...”

“Mẫu thân, có phải Hoán nhi sẽ chết không?”

“Mẫu thân, Hoán nhi đau quá, đau quá”

Đứa trẻ đó là ai vậy? Sao nàng không nhớ ra? Tay Khinh Vân Nhiễm ôm đầu, thân thể lão đạo muốn ngã, hét ra một tiếng thảm thiết chói tai “Á”.

Tiêu Thần Hiền bị tiếng hét thảm làm cho sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, vội vàng ôm chặt lấy nàng, đau lòng không ngừng mà kêu lên:

-Sao vậy Nhiễm nhi?

Khinh Vân Nhiễm giãy dụa mãnh liệt, đẩy hắn ra, hình ảnh trong đầu vốn mơ hồ nhưng giọng nói lại vô cùng rõ ràng, giọng nói ấy như kim đâm, từng mũi từng mũi đâm vào sự kiên cường của nàng, khiến thần trí nàng hoảng loạn, nàng khó chịu lắc đầu, nói:

-Ta không biết, ta không biết, Hoán nhi...

Giương mặt Tiêu Thần Hiên trắng bệch, đôi mắt lộ ra vết thương vô cùng đau đớn, thiếu chút nữa thì hấn phát điên. Đôi môi hấn run rẩy, hai tay bắt đầu run run, đau lòng như ốc, nói:

-Nhiễm nhi, đừng suy nghĩ nữa, tương lai chúng ta sẽ sinh một đứa con, đặt tên là Hoán nhi, có được không?

Khinh Vân Nhiễm đau đến mức mồ hôi lạnh đầm đìa, có rất nhiều hình ảnh sinh động hiện lên, nhưng khi đến đoạn mấu chốt là không cách nào hiện rõ được, thì thảo kêu lên:

-Hoán nhi, Hoán nhi...

Mỗi một tiếng gọi, trái tim liền đau đớn như bị ai đâm, trừ đau đớn ra còn có lạnh lẽo dần dần xâm chiếm.

Cái cảm giác thống khổ này tấn công toàn thân nàng, xương tủy đau đớn làm nàng như muốn ngất, thật sự không thể chịu nổi.

Tiếng Tiêu Thần Hiên truyền đến như gần như xa:

-Nhiễm nhi...

Đau đớn mãnh liệt làm Khinh Vân Nhiễm co quắp lại, nằm ở trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, trong đầu thấy ù ù, nàng cảm thấy ý thức của mình chỉ là đen tối vô hạn, mơ hồ cảm thấy bụng dưới truyền đến từng cơn đau nhức.

Toàn thân co quắp dữ dội trôi qua, từ cơn ác mộng kinh hoàng tỉnh lại.

Cơ thể khủng hoảng bất an m rầy, trán đầm đìa mồ hôi từ bên mặt chảy xuống. Sắc mặt vì quá kinh hãi mà trở nên trắng bệch như tờ giấy, đôi môi cánh hoa tái nhợt mím chặt, trong lòng hoảng loạn, đầu như có thứ gì muốn phá nát thoát ra ngoài. Lò ấm trong phòng kêu tách tách, phòng lại càng nóng hơn.

Một bên thì mồ hôi lạnh đầm đìa, một bên thì ấm áp như mặt trời.

Mồ hôi sớm đã ướt đầm xiêm y mang theo cảm giác vô cùng khó chịu, mạch máu đau đớn như muốn vỡ ra, khắp người như có dòng nước nóng sôi trào.

Tay sờ bụng chính mình, không biết là do tâm trạng tác động hay không mà nàng có thể cảm nhận được sự đau đớn.

Giấc mơ vừa này rất chân thật, nữ tử xinh đẹp nằm trên giường kia là ai?

Cảm giác cốt nhục trôi ra ngoài giống như mình từng thật sự trải qua, chỉ là đáng về nữ tử kia hình như không phải nàng...

Nước mắt rơi ra không tiếng động, rơi xuống giường.

Nhiều năm tập võ đã rèn luyện được giác quan nhạy cảm, Tiêu Thần Hiên nằm ở bên giường đã sớm tỉnh lại, thấy nàng khóc không tiếng động, trong lòng run lên, tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Khinh Vân Nhiễm hơi sững sốt, ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt bi thống của hấn.

Đôi mắt thâm trầm u ám của Tiêu Thần Hiên hiện lên đầy sự đau lòng, ngồi tựa vào đầu giường, sau đó ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hỏi:

-Nàng gặp ác mộng à?

Khinh Vân Nhiễm mím chặt môi, đôi mắt hiện lên bất an, lòng vẫn còn sợ hãi, nói:

-Thần Hiên, lúc này thiếp nằm mơ một giấc mơ rất kỳ lạ, thiếp mơ thấy có một nữ tử bị sảy thai, chảy rất nhiều máu, nàng đau tới mức chết đi sống lại, thiếp thấy nàng...

Nói đến đoạn này bỗng dừng lại, nàng không nói nữa.

Tiêu Thần Hiên nghe được hai câu đầu, sắc mặt đã trắng bệch, trầm giọng nói:

-Nàng thấy nàng ấy làm sao?

Khinh Vân Nhiễm gạt mình, nhìn gương mặt Tiêu Thần Hiên, cúi đầu nói:

-Thiếp thấy bên giường nàng ấy có một nam nhân đang ngồi, người đó hình như là chàng...

Cả người Tiêu Thần Hiên ngẩn ra, khóe môi nở nụ cười vô cùng mất tự nhiên, nói:

-Nhiễm nhi, đau chỉ là một giấc mộng, không phải sự thật...

Khinh Vân Nhiễm nhìn đôi mắt hấn khe thờ dài, hoảng sợ bất an mở miệng:

-Nhưng thiếp có cảm giác việc đó rất chân thật, tựa như mình từng trải qua rồi.

Tiêu Thần Hiên vỗ nhẹ lưng nàng, nói nhỏ bên tai nàng:

-Nhiệm nhi, đừng nghĩ cái gì nữa, đó chỉ là một giấc mộng, tất cả đều không phải thật, sáng mai tỉnh lại nàng sẽ quên nó, yên tâm ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh nàng!

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, dựa sát vào lòng hắn:

-Nhưng thiếp không ngủ được.

Mới vừa rồi khi nhìn vào đôi mắt hắn, ánh mắt hắn lẩn tránh nàng, lòng nàng càng trở nên nghi ngờ hơn.

Thượng Quan Nguyệt nói trúng tâm trạng của nàng, mặc dù nàng rất tin hắn, nhưng trong tiềm thức nàng có cảm giác chuyện này có nhiều uẩn khúc.

Hôn lên trán nàng, mi tâm, đôi môi cánh hoa, trấn an nàng.

Chậm rãi buông ra, tầm mắt lướt qua thấy nàng ướt đầm mồ hôi, xiêm y đã dính sát vào người, mỗi lần nàng hít thở là bầu ngực xinh đẹp cũng nhẹ nhàng phập phồng theo, trong mắt hắn vô cùng phong tình mê người, cổ họng như bị thiêu đốt, không thể nhìn được, thân dưới bỗng cảm thấy khô nóng, sau lưng căng ra như dây cung. Hắn kề sát tai nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo khàn khàn:

-Nếu nàng không ngủ được, chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa được không. ...

Khinh Vân Nhiễm thấy đôi mắt hắn như vậy, theo ánh mắt hắn thấy mình có dáng vẻ mê người, trong lòng bỗng quặn bách, nếu không hiểu rõ chuyện nam nữ cũng biết rõ nam nhân có ánh mắt ấy vào lúc này là không thể chịu đựng được, vội vàng rời khỏi hắn, co người lại. Nàng nghiêm mặt, nhỏ giọng nói:

-Không được, để thiếp thay xiêm y rồi đi ngủ.

Tiêu Thần Hiên thấy mắt nàng chợt hiện lên sợ hãi, khát vọng cực độ trong lòng dần dần lạnh lẽo, trái tim như bị người lẩn qua lẩn lại, đau tới mức không còn sức để thở.

Trên đời này trừ tình yêu của nàng ra là không cách nào dùng sức mạnh để chiếm đoạt, sao hắn lại không biết?

Nếu chính hắn mạnh mẽ mà đoạt lấy, chỉ càng ngày càng đẩy nàng ra xa thôi. ...

Kiên nhẫn lớn nhất cả đời này của hắn là để lấy lòng nàng.

Có lẽ chuyện này vốn không có khả năng nhưng luôn mang theo hy vọng xa vời, chờ mong, không cố gắng thử xem, sao có thể cam tâm?

Cho nên mặc kệ có bao nhiêu khó khăn khổ cực hắn cũng không lùi bước.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, giống như thờ dài, nói:

-Khinh nhi, chỉ cần là chuyện nàng không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng.

Khinh Vân Nhiễm khẽ thờ dài, trong lòng cũng cảm thấy quái lạ, rõ ràng là yêu hắn, cầm tay, hôn môi, nàng có thể chấp nhận, duy nhất có chuyện nam nữ hoan ái là đáy lòng nàng không thể vượt qua. Có một nỗi sợ hãi xâm nhập vào xương tủy nàng. ...

Phản ứng chân thật của cơ thể làm nàng càng thêm nghi hoặc. Nàng quyết định thử thăm dò hắn, ngẩng đầu, không nhìn thẳng vào hắn, thấp giọng nói:

-Thần Hiên, chàng phải nhớ rõ, thiếp có thể dễ dàng tha thứ cho mọi tổn thương, nhưng tuyệt đối không cho phép sự lừa dối, nếu có một ngày chàng lừa thiếp, thiếp sẽ không tha thứ cho chàng, mặc dù thiếp yêu chàng, nhưng thiếp cũng có thể dứt khoát được!

Trái tim Tiêu Thần Hiên chấn động, tâm trạng phức tạp, nói:

-Nếu như lừa dối nàng là có nỗi khổ, cũng không được sao?

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu:

-Thà rằng chàng nói rõ chân tướng mọi chuyện cho thiếp còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Nên tính toán rõ ràng

Trong lòng Tiêu Thần Hiên rối bời, khẽ nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, nâng gương mặt nàng lên.

-Nếu như ta che giấu vì thiện ý, coi như là lừa gạt, ta chỉ hy vọng nàng có thể bớt đau khổ, nếu vậy, nàng cứ hận ta đi.

Con người ai cũng có lòng tham, đối với người hay vật mà mình không đạt được, sau khi hưởng thụ sự tốt đẹp của nàng cũng không nỡ buông tay rồi.

Khinh Vân Nhiễm nghe được câu trả lời của hắn, trái tim không khỏi rối loạn, có phải nàng đang choáng váng, cần gì phải cố tình tìm kỹ do để hận hắn đây?

Nàng yêu hắn, cần gì phải nghĩ tới chuyện kia, đột nhiên Tiêu Thần Hiên buồn bực, hơi bất đắc dĩ nói:

-Đề Yên nhi đi mời đại phu cũng được, nàng ở đây giúp ta thay thuốc đi.

Khinh Vân Nhiễm lấy lại tinh thần, gật đầu, đáp:

-Vâng. ...

Nàng lấy kim sang được từ hòm thuốc ra, cố sức cởi áo hắn, tháo băng gạc xuống, vết máu ngưng đọng dính vào băng gạc, khi tháo ra làm nàng không khỏi kinh hãi.

Nửa thân trần trắng là vết đao lớn, vừa sâu vừa dài, chảy ra rất nhiều máu, trông vô cùng dữ tợn, bỗng nhiên lòng nàng thấy đau đớn, hắn bị thương không nhẹ.

Cánh tay Tiêu Thần Hiên duỗi ra, ôm nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, cúi xuống cười nói:

-Đồ mất cái gì chứ, nàng cũng chưa phải từng thấy ngực ta bao giờ mà.

Tư thế mờ ám đó làm Khinh Vân Nhiễm không dám cử động, sợ đụng vào vết thương của hắn, yên lặng lấy cao thuốc ra thay băng gạc cho hắn.

Mặc dù động tác của nàng rất nhẹ nhưng khi đắp thuốc chạm vào vết thương, nàng vẫn có thể cảm giác được Tiêu Thần Hiên cố nén đau đớn, nàng cúi đầu, thổi nhẹ nhàng vào miệng vết thương, thấp giọng nói:

-Thuốc đắp được rồi, trước khi vết thương lành lại không cho phép chàng được lộn xộn.

Cảm giác lạnh lạnh từ miệng vết thương truyền tới, nhưng đó cũng không phải là tác dụng của cao thuốc, mà là do nàng thổi vào miệng vết thương của hắn, bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của nàng, hắn không nhịn được mà ôm nàng vào trong ngực.

-Cẩn thận miệng vết thương của chàng, khi nãy thiếp nói gì chàng không nghe thấy sao. ...

Khinh Vân Nhiễm kinh hô.

-Nhiễm nhi, ta rất vui.

Tiêu Thần Hiên liếm vành tai nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, trầm giọng nói:

-Nàng có viết vì sao không. ...

-Đúng là một người quái lạ, bị người ta chém một đao mà còn vui được. ...

Khinh Vân Nhiễm trừng mắt, tránh cho vành tai không bị làm phiền.

-Thật sự là Nhiễm nhi phong tình đến khó hiểu.

Tiêu Thần Hiên cúi đầu thờ dài.

-Phong tình?

Khinh Vân Nhiễm bị nụ hôn vào môi của hắn, chỗ mẫn cảm bị hắn mờ ám trên chốc, bất an giã dựa trong lòng hắn, tư thế này thật sự rất mờ ám, hơn nữa. ...

Đột nhiên từ bắp đùi nàng truyền đến một cảm giác quái dị khiến nàng không thể lộn xộn.

Bàn tay Tiêu Thần Hiên chậm rãi trượt xuống bầu vú của nàng, khoe miệng cười đầy ý vị sâu xa, trong mắt không hề che giấu dục vọng, khàn khàn nói:

-Nhiệm nhi, ta muốn....

Khinh Vân Nhiệm đột nhiên nhảy khỏi đùi hắn, gương mặt thanh tú đỏ bừng, lấp bắp:

-Không, không được, thiếp còn chưa chuẩn bị tốt....

Tiêu Thần Hiên ngang ngược hôn nàng, cho tới khi Khinh Vân Nhiệm sắp không thở nổi mới quyền luyến buông nàng ra, trầm giọng nói:

-Chuẩn bị tốt thì là bao lâu nữa?

Khinh Vân Nhiệm cắn môi, cúi đầu nói:

-Thiếp không biết, cho thiếp thời gian....

Tiêu Thần Hiên thở dài, có phải quá nhanh rồi không? Nhưng khát vọng muốn được ôm nàng không ai có thể giải thích được, chỉ có chính mình rơi vào nơi sâu nhất của lưới tình mới có thể hiểu rõ. Hắn ôm lấy nàng, giọng nói khàn khàn:

-Không sao, ta có thể chờ, chỉ là đừng để ta phải đợi lâu quá.

Mặt Khinh Vân Nhiệm hơi nóng lên, nhìn nam nhân trước mắt, khi mới gặp hắn, nàng có cảm xúc mệnh mông, tim này lên không ngừng, bây giờ thì là đau lòng một cách mơ hồ, chua xót không thôi.

Cho tới ngày nay, diễn biến mọi việc càng ngày càng trở nên phức tạp, nàng cũng không rõ tâm trạng mình ra sao nữa.

Tại sao lại như vậy, là do nàng thay đổi? Hay là do mất ngày nay nàng đều sống trong mộng?

Sáng sớm khi tỉnh lại, mỗi khi nàng mở mắt ra người đó không thấy đâu nữa, tâm trạng cảm thấy có chút mất mát, lần đầu khi tỉnh dậy mà không thấy mình tỉnh lại trong lòng hắn, nàng có cảm giác vô cùng, vô cùng khó chịu.

Yên nhi ở bên ngoài nghe thấy có tiếng động liền bưng thau nước rửa mặt tới.

-Cô nương, người tỉnh rồi ạ?

Khinh Vân Nhiệm miễn cưỡng ngồi dậy, hỏi:

-Giờ là giờ nào rồi?

-Giờ là canh ba ban ngày rồi ạ.

Khinh Vân Nhiệm nhắm mắt cau mày, hỏi tiếp:

-Vương gia đâu rồi? Người chàng vẫn đang bị thương mà....

Yên nhi mỉm cười, khẽ giọng nói:

-Vương gia không nói gì, nhưng người nói với nô tỳ là bữa tối sẽ quay lại, nói cô nương chờ người.

Khóe miệng lén hơi cong lên:

-Ta biết rồi.

Nàng liền đứng dậy, sau khi rửa mặt xong ngồi trước bàn trang điểm, nét mặt cũng rạng rỡ hẳn lên. Yên nhi chân tay lanh lẹ thay Khinh Vân Nhiệm vấn tóc, liếc mắt nhìn nữ tử trong gương một cái, đôi mắt hiện lên sự ghen tỵ. Nhược Minh cô nương ngày thường không đẹp nhưng từ lâu đã có một phong thái vô cùng đặc biệt làm người khác không thể rời mắt, có thể làm cho Vương gia yên mến sủng ái đến vậy. Bốn vị phu nhân trong phủ, trừ Lan Thâm cô nương ra, còn lại đều là mỹ nhân do Hoàng thượng ban cho Vương gia, ở Thái Quỳnh uyển là Quỳnh Ngọc cô nương, ở Trúc Hà uyển là Cẩm Tâm cô nương, mấy vị cô nương đó sao có thể sánh bằng Nhược Minh cô nương. Các nàng người thì ngang ngược, người thì tính tình lạnh tựa băng sương, từ lúc vào phủ tới nay Vương gia cũng chỉ ngẫu nhiên gặp mặt chứ chưa gọi ai đi hầu hạ thị tẩm bao giờ.

Mà Lan Thâm cô nương ở Sương Lan uyển, tính cách dịu dàng hiền thực, không hề cậy địa vị chủ nhân, tính cách có thể nói là tốt nhất trong số các vị phu nhân, nhưng vẫn như trước không chiếm được chút yêu mến nào của Vương gia, quả thật là làm cho người ta thương tiếc. Vào phủ cũng đã bốn năm rồi, nghe người trong phủ bàn tán, nghe nói nhả hoàn bên cạnh nàng ấy nói nàng ấy vẫn còn tấm thân xử nữ, Vương gia mặc dù hay vào phòng của Lan Thâm cô nương nhưng chỉ ngồi chơi, chưa bao giờ qua đêm. Nói tốt hơn một chút thì là Vân cô nương ở Thục Vân uyển, được Vương gia sủng hạnh một lần, nhưng rồi cũng bị quên lãng mà thôi. Việc này không tránh được bị đám người dưới đâm tiếu. Có lời đồn là từ sau khi Vương gia tàn phế đã bị bắt lực. Nhưng từ sau khi Nhược Minh cô nương xuất hiện, tin đồn Vương gia bị bắt lực cũng dần dần tan thành mây khói.

Trừ Lan cô nương ra, dung mạo của ba phu nhân còn lại cũng không khó mà phát hiện ra, ngũ quan mắt mũi tất cả đều có một vẻ nào đó giống vài phần với bức họa nữ tử trong thư phòng.

Nhất là Thái cô nương, nàng ấy có tới sáu, bảy phần giống với nữ tử trong bức họa.

Nếu quan sát kỹ càng thì đôi mắt của Nhược Minh cô nương và Vân cô nương rất có thần, lại giống như có nước, chớp mắt mấy cái có thể làm người ta động tâm, trên đời này đúng là người giống nhau nhưng hồn không giống.

Đôi lúc Yên nhi cảm giác Vương gia ở bên ngoài với Vương gia ở trước mặt Nhược Minh cô nương là rõ ràng hai người khác nhau, một người tuyệt tình tàn nhẫn, một người lại dịu dàng thâm tình.

Khinh Vân Nhiễm nhìn đáng vẻ có chút thất thần của Yên nhi, trầm giọng nhắc nhở:

- Yên nhi, sau khi dùng bữa theo ta tới Bích hồ một lúc đi.

Yên nhi phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói:

- Vâng ạ.

Khinh Vân Nhiễm và Yên nhi đi dạo bên Bích hồ, thấy cách đó không xa có người ngồi trong đình Bát Giác, là hai nữ tử, tâm trạng bỗng thấy vui vẻ, lâu rồi nàng chưa gặp người lạ.

Đang muốn tới đó bắt chuyện thì nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề khá xấu hổ, phụ nữ xuất hiện trong phủ này, trừ tỷ nữ ra thì đó chính là tỷ thiếp của Tiêu Thần Hiến, các nàng vốn là tình địch của mình. Mấy ngày nay Tiêu Thần Hiến đối với nàng sùng ái yêu thương, chỉ sợ là truyền khắp phủ rồi, giờ mình mà đi bắt chuyện, không tránh được việc bị đối phương nghĩ là tới khiêu khích.

Vừa nghĩ tới việc trong phủ hẳn còn có nữ nhân khác, tâm trạng nàng thật sự rất khó chịu, mình đúng là ngại thơ, không gặp, không thấy được các nàng ấy thì có thể coi như bọn họ không tồn tại sao?

Với tính cách của nàng, tuyệt đối không chung chồng với những người phụ nữ khác, nàng không thể chấp nhận việc hẳn triển miên với mình rồi lại đi sủng hạnh nữ nhân khác. Nếu đã vậy thì nàng cũng không nên đến đó tán dóc.

Hai nữ tử thấy bóng dáng Khinh Vân Nhiễm đi tới, dĩ nhiên tất cả đều đứng dậy đi về phía nàng. Yên nhi thấy vậy liền vội vàng tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm, khẽ giọng nói:

- Cô nương, chúng ta trở về thôi.

Khinh Vân Nhiễm vuốt má, Lan nhi thấy vậy bước nhanh đuổi theo, hét lớn:

- Tiểu thư!

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, đối phương gọi nàng là tiểu thư, nàng có cảm giác quen thuộc, khéo môi tìm cách nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Xin hỏi, người là ai?

Lan nhi nhú chặt mày, thấy vẻ mặt của nàng không giống như đang nói đùa.

- Tiểu thư, ta là Lan nhi, sao người lại không nhận ra ta?

Ngón tay Khinh Vân Nhiễm day lên trán, bất đắc dĩ nói:

- Ta không nhận ra, trước kia có một số việc ta đã quên rồi, chỉ có cảm giác người rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu. Chính xác thì trừ Tiêu Thần Hiến ra ta cũng chẳng nhớ ra ai hết.

Lan nhi chấn động, thì thào nói:

- Sao có thể như vậy?

Khinh Vân Nhiễm cũng không để ý, tươi cười nhìn vị nữ tử đứng bên cạnh Lan nhi vẫn chưa mở miệng nói chuyện, nhìn thẳng vị nữ tử xinh đẹp ấy, khẽ giọng hỏi:

- Vị này là...

Thấy rõ đáng vẻ nàng ấy, lòng nàng không khỏi nao nao, đẹp quá, gương mặt nhỏ nhắn của nữ tử ấy thanh lệ tinh xảo, thần vận linh tú, đôi mắt đen trong suốt như đá quý, ánh mắt điểm đậm, quay người như tỏa ra ánh sáng dịu dịu, cái mũi cao thẳng, đôi môi anh đào đỏ tươi nhỏ nhắn, những đường cong tuyệt đẹp, da thịt trắng hồng như đóa hoa anh đào làm say lòng người, vô cùng lộng lẫy.

Đôi mắt Lan nhi chớp động, khéo môi hơi cong lên, thấp giọng nói:

- Đây là Tứ tiểu thư...

Đôi mắt Khinh Vân Vân dần dần hiện lên một lớp hơi nước, giọng nói nhẹ nhàng:

-Tam tỷ, sao tỷ lại biến thành dáng vẻ thế này, tỷ không nhận ra muội sao?

-Muội là Vân nhi mà....

Khinh Vân Nhiễm nhìn nàng, ra sức suy nghĩ, đầu càng lúc càng trở nên đau đớn, cau mày, nói:

-Xin lỗi, ta không còn nhớ gì hết.

Khinh Vân Vân cười khổ, nói:

-Năm đó khi tỷ được gả Vương phủ, Vân nhi mới có mười bốn tuổi, bốn năm qua Vân nhi thay đổi rất nhiều, cũng khó trách Tam tỷ không thể nhận ra.

Khinh Vân Nhiễm nhìn Khinh Vân Vân, mỉm cười mà nói:

-Mấy người cũng nhận ra ta, vậy hai người nói chuyện quá khứ trước đây của ta, có được không?

Lan nhi cũng thấy khó hiểu, nói:

-Tiểu thư, chuyện trong quá khứ cũng đã là quá khứ rồi, quan trọng là bây giờ....

Ánh mắt Khinh Vân Vân cực kỳ phức tạp, giống như buồn bã sầu đau, lại như tâm tàn ý lạnh, đôi mắt hiện lên ghen tỵ:

-Tam tỷ, giờ Vương gia yêu thương tỷ như vậy, tỷ cần gì phải để tâm tới chuyện quá khứ....

Khinh Vân Nhiễm nhú mày, nàng cũng chỉ muốn chứng thực lời nói của Thượng Quan Nguyệt xem thật giả ra sao, có chuyện này trong lòng, nàng không tài nào toàn tâm toàn ý chấp nhận Tiêu Thần Hiên, nàng khẽ nói:

-Vậy không cần để ý, chỉ là ta tò mò chuyện trong quá khứ, không tiện nói cũng không sao.

Lan nhi liếc nhìn Khinh Vân Vân, lại thoáng nhìn qua Khinh Vân Nhiễm, trực giác cho thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp!

Lòng Yên nhi sôi ruột, không muốn gặp phiền toái, ai ngờ lại đụng phải hai người này cũng một lúc. Nàng không dám làm mất mặt các chủ tử, nhưng Vương gia đã căn dặn không cho cô nương gặp các phu nhân trong phủ, không phải điều này hai người họ không biết, nhưng không những vậy vị cô nương ấy không tránh né mà còn đuổi theo. Yên nhi liếc mắt nhìn hai chủ tử, không thể không nhắc nhở:

-Lan Thâm cô nương, Vân cô nương, hai người cũng biết Vương gia không muốn ai quấy rầy cô nương tĩnh dưỡng, hai vị chủ tử, xin cứ tự nhiên.

Sau đó nhỏ giọng nói với Khinh Vân Nhiễm:

-Cô nương, giờ Vương gia chắc đã trở về, chúng ta mau về thôi....

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, hiểu ý Yên nhi muốn nói, đôi mắt bỗng xẹt qua bức mình:

-Đây là mệnh lệnh của chàng à?

Hắn không muốn người khác tiếp xúc với nàng, là vì muốn bảo vệ, hay là có chuyện gì đó giấu nàng.

Yên nhi ngăn ra:

-Nô tỳ....

Khinh Vân Nhiễm khoát khoát tay, mặt lạnh nghiêm, trầm giọng nói:

-Thôi quên đi, ta không trách người, về thôi.

Lúc Tiêu Thần Hiên trở về đã gần đến giờ Hợi, hắn lẳng lặng không một tiếng động đẩy cửa phòng ra, trong phòng ngập tràn mùi rượu.

Ánh nến chập chờn.

Mắt nàng mở ra, lẳng yên nhìn hắn, gương mặt thanh tú hiện ra vẻ kiêu mỵ hiếm thấy. Hắn hơi bực mình, hỏi:

-Sao nàng còn chưa ngủ?

Khinh Vân Nhiễm khẽ cười, lao đảo đứng dậy, chủ động quàng tay quanh hông hắn.

- Thiếp đang đợi chàng trở về.

Giương mặt thanh tú hơi ngẩng lên, kiễng mũi chân ôm lấy cổ hắn, dịu dàng hôn lên môi hắn, rồi lại dịu dàng nói:

- Trời lạnh rồi, không có chàng làm lò ấm, thiếp không ngủ được.

Tiêu Thần Hiên ôm chặt nàng trong lòng, cổ họng phát ra tiếng nói vui sướng, sự chủ động dịu dàng của nàng làm hắn kích động:

- Nhiệm nhi...

Từ đôi môi cánh hoa của nàng phả ra hơi rượu.

- Nàng uống rượu?

Tiêu Thần Hiên cau mày nhưng cũng không đành lòng trách mắng. Kinh Vân Nhiễm sau khi hôn người ta, cả người lao đảo ngã vào lòng hắn, hai gò má màu hồng đào, đôi môi hé mở, mị nhãn như tơ.

- Một chút thôi.

Giọng nói của nàng giờ phút này nghe giống như một con mèo nhỏ nũng nịu, đầu lưỡi khẽ liếm môi cánh hoa, hút cả hồn người.

Ngón tay Tiêu Thần Hiên xẹt qua môi nàng, trầm giọng hỏi:

- Sao lại uống rượu?

Kinh Vân Nhiễm lắc đầu.

- Không biết nữa, tâm trạng thấy khó chịu...

Nói xong bước chân nàng có chút không yên bước đi.

- Cần thận một chút.

Nàng muốn giã khỏi hắn, lẩm bẩm nói:

- Thiếp không sao.

Tiêu Thần Hiên đành phải ôm lấy nàng, quỳ tới bên giường, đắp chăn cho nàng, nói:

- Nhiệm nhi ngoan, nằm yên đó, đừng lộn xộn.

Kinh Vân Nhiễm nhắm mắt lại, khẽ giọng nói:

- Thần Hiên, thiếp nhìn thấy...

Tiêu Thần Hiên khó hiểu hỏi nàng:

- Nàng thấy gì?

Cổ họng Kinh Vân Nhiễm như bị ai bóp chặt, rất khó chịu, cúi đầu nói:

- Một đứa trẻ, nằm trong quan tài bằng băng lạnh lẽo, đứa bé ấy nói rất lạnh, rất cô đơn...

Trong đầu hiện lên nhiều hình ảnh rõ ràng, tâm trạng nàng không ngừng thay đổi, đôi mắt mờ hơi nước, nước mắt như những hạt châu ngọc không hề đoán trước rơi xuống. Nàng thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, nước mắt chảy bừa bộn, tràn sang cả tai.

Tìm Tiêu Thần Hiên chân động, ôm gương mặt nàng, cúi đầu, hôn hết nước mắt trên mặt, hắn đau lòng, níu non:

- Nhiệm nhi, đừng khóc nữa...

Hắn hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng, hôn không ngừng, nước mắt nàng rơi như mưa. Nàng biết vì sao nàng lại đau lòng đến vậy rồi...

Đứa trẻ ấy là con nàng...

Lúc này Tiêu Thần Hiên đang độc thoại nội tâm.

“Nhiệm nhi... Có lẽ vận mệnh của chúng ta, từ rất lâu, rất lâu rồi đã được buộc vào với nhau...”

Mấy ngày nay ở chúng sớm chiều, hẳn cũng đã hiểu ra.

Đúng là nguyên nhân kiếp trước mới có kết quả đời sau, mới có nhân duyên kiếp này giữa ta và nàng. Đối với nàng, ta từ hận chuyển sang yêu, những khúc mắc hận thù trong lòng dần dần chuyển thành những ý nghĩ yêu thương. Nàng hại chết Minh Nguyệt, sao ta có thể yêu nàng...”

“Nhưng nếu tình yêu có thể bị người thao túng, vậy sao ta có thể yêu được.

Ta không khống chế được tình cảm của chính mình, nó như con ngựa hoang thoát khỏi cương, đạo nghĩa không thể chèn bước, giống như thủy triều cuộn cuộn, càng không thể dứt ra khỏi nó.

Song hận thù làm ta bị mờ hai mắt, hại nàng nhận hết mọi đau đớn hành hạ, mắt đi đưa con trong bụng, với vết thương của nàng, ta đã sớm cảm nhận đến cực hạn rồi.

Ta hối hận, ta muốn đền bù, nhưng đổi mặt lại là sự lạnh lùng của nàng, cự tuyệt của nàng làm cho ta cảm thấy tâm lực tiêu tụy, ta không biết quãng thời gian sống với ta ở dưới núi tuyết, nàng có từng động tâm với ta không?

Ta không dám nghĩ, cũng không dám đoán, sợ sẽ thấy rõ mọi thứ, sợ biết được đáp án sẽ làm lòng ta vỡ nát.

Ngày đó khi tỉnh lại, là nàng, cái khắc nàng mỉm cười với ta.

Tính mạng của ta, ta không thể nào chấp nhận nỗi đau khổ mất đi nàng, nửa đêm nằm mơ, ta mơ thấy bóng dáng lạnh lùng của nàng, lạnh lùng xoay người bỏ đi, rời khỏi ta, giấc mộng ấy làm ta bừng tỉnh, trái tim đau thất không thể chịu nổi...

Chỉ có lời hứa không rời khỏi ta của nàng mới có thể trấn an nỗi sợ hãi, bắt an trong ngực ta...

Chúng ta cứ ôm nhau như vậy, từng nụ hôn lên môi đều say lòng người, nàng ở trong lòng ta khiến ta có cảm giác chân thật như vậy, vô cùng ấm áp, nhưng ta không tìm được mà sợ hãi.

Vì sợ hãi mất đi nàng, nên ta dung túng nàng, vì sợ mất nàng nên ta giấu nàng, bởi vì nỗi sợ mất nàng nên ta lựa chọn sự im lặng để che giấu, nói dối để lừa gạt nàng...

Biết rõ tình yêu của chúng ta yếu ớt đến vậy, yếu ớt tới mức không chịu nổi một kích, nhưng giấc mộng thiên trường địa cửu về tình yêu của chúng ta, chắc chỉ là một mộng đẹp hư ảo như ảo ảnh trong gương.

Nhưng ta vẫn có khát vọng, đi cùng với nàng tới vĩnh hằng.

Ta cũng từng nghĩ, có phải nàng yêu Thượng Quan Nguyệt không?

Đúng vậy! Ta rất ghen tỵ, đố kỵ như một con rắn độc cắn nát trái tim ta, làm ta trở nên điên cuồng.

Ta không chịu được việc nàng yêu nam nhân khác, ta sẽ không khống chế được chính mình mà nghĩ muốn giết đối phương, ta rất muốn nàng chỉ cười với một mình ta, và cũng chỉ yêu một mình ta.

Trong tim, trong mắt nàng, cũng chỉ có mình ta...”

“Ta biết mình không có tư cách có được tình yêu của nàng, không có tư cách yêu cầu nàng ở bên cạnh ta, coi như ta hạ lưu, vô liêm sỉ cũng được...”

Ta không cần mọi thứ trên đời, có thể làm cho ta điên cuồng đến vậy cũng chỉ có nàng.

Mỗi sáng sớm tỉnh lại, thấy nàng nằm trong vòng tay ta, ta có cảm giác mình đã có được tất cả mọi thứ trên đời.

Chung quy khác nào ta cũng muốn ở cùng một chỗ với nàng, cùng chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn với nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, trái tim của ta mới có thể bình tĩnh trở lại. Lúc nàng không có ở bên, lúc nào ta cũng nghĩ nàng đang làm gì, nàng có thể nhớ tới ta giống như ta đang nhớ tới nàng? Hạnh phúc này và niềm vui quá lớn làm ta không có sức kháng cự, thật sự ta muốn ở với nàng một chỗ vĩnh viễn với nhau.

Ta đã rơi xuống vực sâu rồi, tất cả mọi thứ đều là giả dối, nhưng ta vẫn không thể nào thoát ra được, khi nàng mỉm cười, sự dịu dàng của nàng, nụ hôn lên môi của nàng, sự tốt đẹp của nàng đã làm cho trái tim ta lạc lối mất rồi.

Đối với ta mà nói, nàng chính là độc dược bao mật đường, khi mật đường tan hết cũng là lúc độc dược có tác dụng, lập tức lấy mạng của ta, nhưng ta vẫn vui vẻ chịu đựng.

Có lẽ, đây là tình yêu, ta đã quá yêu rồi... Mọi việc tốt đẹp bây giờ đều là hư ảo, nên ta rất sợ hãi, sợ có một ngày nàng sẽ biến mất, sợ nàng dùng ánh mắt thù hận nhìn ta, sợ nàng nói rằng nàng hận ta...

Giữa được yêu và phải yêu, ta dứt khoát lựa chọn được yêu.

Vậy còn nàng? Có phải một ngày nào đó nàng cũng giống ta lựa chọn được yêu mà buông tay ta ra? Nếu như mất đi nàng, cuộc sống của ta sẽ thế nào, ta không có sức để chịu đựng. Nếu nàng tỉnh lại, nàng chọn Thượng Quan Nguyệt, lúc đó ta biết làm sao?

Lúc đó chắc ta sẽ chết mất, vạn kiếp bất phục....”

*

Đông Kỳ hoàng triều, năm Thiên Khai thứ mười, ngày hai mươi mốt tháng mười một.

Trong hoàng cung, Hoàng đế thiết yến tiếp đãi sứ thần đưa dâu, cung phi đại thần, cả gia quyến của họ cũng đều có mặt. Bình thường thì Kinh Vân Nhiễm cũng chẳng có hứng thú với yến hội kiểu này, tuyệt đối không có hứng thú, nhưng dưới sự chuyên chế của Tiêu Thần Hiến, không có hấn làm bạn, nàng không thể bước ra khỏi cửa lớn.

Đúng lúc này có sự kiện hòa thân giữa hai nước, ký kết minh ước, trong cung ca múa nhất định vô cùng náo nhiệt, chắc chắn thú vị hơn một mình buồn chán ở nhà.

Tiêu Thần Hiến vốn không đồng ý, sợ trong bữa tiệc đó, nhị ca Kinh Vân Ngạo của nàng sẽ trở về từ biên cương, lúc đó nếu nhận ra được Kinh Vân Nhiễm, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. Huống hồ nếu đưa nàng đi, nữ quyến phải ngồi ở chỗ khác, đến lúc đó bọn họ chỉ có thể nhìn nhau, rõ ràng là có thể nhìn thấy nhưng lại không thể chạm vào nàng, không nghi ngờ gì đó là một sự dày vò. Nhưng yến hội mà không có nàng bên cạnh quả nhiên vô vị, cuối cùng hấn khó khăn không nghĩ ra nổi cách xử lý. Trong đầu Kinh Vân Nhiễm chợt nghĩ ra một ý tưởng, vừa cười vừa nói:

-Không bằng để thiếp nữ giả nam trang, giả trang thành thị vệ bên cạnh chàng, cứ như vậy không phải mọi chuyện được giải quyết rồi sao?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến ngẩn ra, đây đúng là biện pháp tốt nhất, do dự mãi, cuối cùng cũng đành đồng ý. Tay hấn vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt yêu thương, tối đó nàng khóc như một đứa trẻ, ngày thứ hai tỉnh lại thì đã hoàn quên mọi chuyện đêm đó, hấn lo lắng thay cho nàng. Hấn cười, nói:

-Nói nhiều như vậy cũng không lay chuyển được nàng, nhưng nàng phải hứa với ta ba điều, đồng ý với ta ba điều đó, ta mới đưa nàng đi.

Kinh Vân Nhiễm hơi nhú mày, đôi môi anh đào khẽ mở, nói:

-Ba điều gì?

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Thần Hiến hơi ửng đỏ, hừ nhẹ một tiếng, nói:

-Một, không được nhìn đông nhìn tây. Hai, không được nói chuyện với nam tử khác. Ba, không được rời khỏi ta, phải ở bên cạnh ta.

Kinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn hấn, nhú mày, nói:

-Điều thứ nhất không được, không nhìn đông nhìn tây sao thiếp còn thấy náo nhiệt nữa.

Tiêu Thần Hiến dở khóc dở cười, hấn cũng không phải có ý đó, chỉ có thể nói:

-Được, đổi thành điều khác! Không được nhìn chăm chăm nam nhân khác....

Nghe vậy, Kinh Vân Nhiễm nở nụ cười huých vào thắt lưng hấn, khoe môi cong lên, nhú mày cười:

-Chàng đúng là con quý hạp hòi, chàng tốt như vậy rồi, thiếp còn nhìn chăm chăm người khác để làm gì?

Tiêu Thần Hiến cười tự giễu, chính xác hấn thấy mình càng ngày càng tham, vừa muốn có thân thể nàng, lại vừa muốn có lòng của nàng, vĩnh viễn.... Nếu nàng vĩnh viễn không nhớ lại, vẫn sống cuộc sống bình yên như thế, vậy hấn chẳng còn điều gì mong ước nữa. Hấn ôm cổ nàng, hôn môi nàng, chậm rãi trượt xuống tai, giọng trầm thấp khàn khàn mang theo hương vị đầu độc lòng người:

-Vậy nàng mãi mãi cũng chỉ nhìn ta mà thôi, đừng nhìn ai khác.

Kinh Vân Nhiễm nao nao, đôi mắt hiện lên tâm trạng phức tạp, tránh hấn ra, nhỏ giọng nói:

-Thần Hiến, nếu có một ngày nào đó thiếp không yêu chàng, chàng sẽ cho thiếp rời đi chứ?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến tối sầm lại, ánh mắt đột nhiên trở nên u ám thâm trầm, nhìn thẳng nàng, trầm giọng nói:

-Sẽ không có ngày nào như vậy!

Kinh Vân Nhiễm cười, nói:

Thiếp chỉ nói là “nếu như”, lúc đó chàng sẽ thế nào?

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến cực kỳ kích động, hoảng sợ bỗng chiếm lấy hấn, lạnh lùng chuyển hướng đề tài:

-Không còn sớm nữa, ta gọi Yên nhi vào giúp nàng thay y phục, ta đi chuẩn bị xe ngựa, nàng ra sau nhé....

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, than nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng hắn đi ra, trong mắt hiện lên cô đơn.

Sau khi Yên nhi giúp Khinh Vân Nhiễm thay y phục, hóa trang xong liền lui ra ngoài.

Vương gia luôn luôn không thích người dưới quấy rầy người và Nhược Minh cô nương khi họ đang ở cùng nhau, đây cũng là lý do vì sao phần lớn thời gian nàng đều đứng đợi ở bên ngoài.

Tiêu Thần Hiên đi tới, thấy bóng hình mặc đồ màu đen ở phía trước, trầm giọng kêu lên:

-Nhiễm nhi...

Khinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn, đôi mắt phát sáng rõ ràng, vô cùng đẹp mắt.

Mới vừa rồi, trong nháy mắt nàng xoay người đã làm cho Tiêu Thần Hiên ngất ngây, ngây dại, không tự chủ được mà ngừng thở, cho tới khi ngực truyền tới cảm giác không hít thở được hắn mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Chỉ thấy bộ y phục đen của nàng như mực, lộ ra gương mặt thanh tú, bộ y phục màu đen làm tôn lên nước da trắng như tuyết, sóng mắt lưu chuyển làm cho trái tim người ta rung động, đôi môi xinh đẹp đỏ tươi ướt át, chậm rãi cong lên mỉm cười.

Sự dịu dàng của nữ tử cùng gương mặt anh tuấn của nam tử làm cho lòng người vô cùng rạo rực.

Tiêu Thần Hiên giờ mới thấy hơi hối hận khi đồng ý đưa nàng đi tham dự tiệc hòa thân, mặc dù hiện giờ nàng mặc nam trang cũng không thể làm cho hắn yên lòng. Hắn biết không ít thân tử trong triều có nuôi nam sủng trong nhà (@@), thiếu niên thanh tú như vậy không tránh được việc bị nhiều nam tử nhòm ngó.

Chỉ vừa nghĩ đến hắn đã không chịu nổi, không khỏi buồn bực, liền ngẩng đầu lên. Khinh Vân Nhiễm khó hiểu nhìn hành động của hắn, cúi đầu quan sát trang phục trên người, ngẩng đầu lên, cau mày hỏi:

-Làm sao thế? Không giống nam nhân à?

Tiêu Thần Hiên chau mày, trong lòng lo lắng, lắc đầu nói:

-Không phải.

Khinh Vân Nhiễm đi tới phía hắn, dùng sức đâm vào ngực hắn, tức giận nói:

-Vậy chàng diễn về mặt khờ dại, khổ đau đó để cho ai xem?

Tiêu Thần Hiên cười khó coi:

-Ta không phải...

Khinh Vân Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, khẽ giọng nói:

-Còn không phải, điều đó đã sớm viết rõ trên mặt chàng rồi, không phải chàng đã hối hận vì đồng ý đưa thiếp đi đó chứ? Hối hận rồi thì nói sớm đi, thiếp cũng không phải không thể không đi.

Nói xong xoay người, định đi ra phía sau tấm bình phong.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên chớp động, tiến lên kéo tay nàng, cười bắt đắc dĩ, nói:

-Sao lại thế được, khi đã đồng ý việc gì với nàng, tuyệt đối ta sẽ không thay đổi.

Về mặt Khinh Vân Nhiễm vẫn không thay đổi, thì thầm:

-Cái này cũng chẳng khác gì.

Nói rồi xoay người sang chỗ khác, từ gương có thể nhìn ra đôi mắt nàng đang cười, nói:

-Thôi, chúng ta có thể xuất phát rồi.

Tiêu Thần Hiên không nói gì, đúng là khác tính, nàng thật sự là khác tính của hắn.

Sân trước ở hoàng cung, Thượng cung ở phía nam, đi qua hồ Lưu Ly, tới Kim Loan điện là nơi thiết yến.

Nơi này là nơi ngày thường mà Hoàng đế mở tiệc rượu chiêu đãi sứ thần, là nơi tổ chức yến hội khổng lồ. Trên danh nghĩa là tiệc rượu hòa thân, thực chất đó là mối quan hệ lợi hại giữa hai nước, không phải nói một hai câu là xong.

Đại khái là ngày hôm nay có sứ thần ngoại quốc tới chơi, vậy nên cấm vệ quân ở ngoài thành so với thường ngày nhiều hơn một chút.

Xe ngựa đi về phía cửa hoàng thành, vệ thành nhìn thấy về mặt Tiêu Thần Hiên nghiêm trọng vén rèm xe, chỉ lễ phép thi lễ, vẫn không dám lên tiếng hỏi, xe ngựa cứ như vậy mà đi qua hồ Lưu Ly, tới nơi thiết yến.

Hai người được dẫn vào trong cung, Tiêu Thần Hiên ngồi xuống vị trí của mình, mà Khinh Vân Nhiễm ở bên cạnh hẳn tự nhiên được mọi người để ý. Khinh Vân Nhiễm nhìn các cung nữ bung đồ tiến vào trong điện, cả sảnh đường được trang trí những dải lụa màu vàng, trong điện phủ đang diễn ra ca múa, vô cùng náo nhiệt.

Khí thế Hoàng đế uy nghiêm ngồi trên long vị cao vòi vọi, mái tóc như mây bụi gọn, đôi vương miện, mặc long bào, ngũ quan tuấn mỹ, mày kiếm nhếch lên, cái mũi cao thẳng, đôi môi kiên nghị, đôi mắt đen trầm như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy, cả người tỏa ra luồng không khí cuồng vọng và ngang ngược không ai sánh bằng, hơi thở lạnh lùng làm cho người ta kinh hãi.

Ngồi ngay bên cạnh là Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng, hoàng hậu đoan trang tú lệ, mái tóc dài đen nhánh tỏa sáng, da trắng như phấn, lại rất mềm mại, đầu đội mũ lục long tam phượng, trên đầu cài sáu cây trâm vàng, trâm ngọc phi thúy cánh phượng, trông như chim phượng giang cánh bay lên trời. Ngoài ra trên người còn đeo rất nhiều đồ trang sức như vòng ngọc trai, đá quý khắc thành hình hoa mẫu đơn, vô cùng xa hoa.

Phía sau cách đó không xa là Thái hậu ngồi trên ghế phượng sau một tấm rèm che.

Tại hai bên đại điện có bày mấy chiếc bàn, ngồi ở từng bàn là các vị đại thần, sau đó là hơn mười vị sứ thần ngồi theo thứ tự.

Ngồi bên trái đại điện là một vị quan văn tao nhã lịch sự mặc triều phục màu đỏ, được phong đại học sĩ, năng quan sát cẩn thận vài lần, cũng thấy hần nhìn có chút quen mặt, nhưng không nhớ nổi mình từng gặp người này ở đâu.

Ngồi phía bên phải đại điện là một vị nam tử tuấn mỹ, một thân mặc y phục nhưng màu đen, vô cùng tuấn dật, năng cũng có cảm giác như đã từng quen biết, năng nhìn chăm chăm ngũ quan tuấn tú của đối phương tới mức đui mù.

Tiêu Thần Hiên quay đầu lại, tiếng nói trầm thấp mang theo sự bức mình:

-Nhìn đủ hay chưa?

Khinh Vân Nhiễm thấy sắc mặt tối tăm của hần, biết hần đang ghen, khoe môi không khỏi mím lại mà cười, thấp giọng nói:

-Người kia là ai thế?

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên tối lại, thần nhiên nói:

-Trần quốc tướng quân Khinh Vân Ngao.

Cả người Khinh Vân Nhiễm ngẩng ra, thì thào tự nói:

-Khinh Vân Ngao, Khinh Vân Vân...

Tiêu Thần Hiên nghe thấy từ miệng Khinh Vân Nhiễm phát ra cái tên “Khinh Vân Vân”, trong nháy mắt đôi mắt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Lúc này từ hai bên cửa, ba mươi danh ca cơ vũ bước ra ngoài, giống như những chú bướm rập rờn bay vào tiệc rượu, kỹ thuật múa vô cùng uyển chuyển.

Sáu nữ từ ngoại quốc mặc bộ y phục hồ bưng, hai tay cầm hai chiếc quạt lông vũ, lộ ra cánh tay và chân ngọc trắng như phấn, eo thon nhỏ mảnh khảnh, vô cùng đẹp mắt.

Hai mươi tư ca vũ ở chính giữa lại càng là lướt đẹp mắt hơn, nữ tử đầy đặn thướt tha, mặt trắng như phấn, làn da như tuyết, trên người mặc bộ Nghê thường bằng lụa mỏng, đường cong mờ mờ ảo ảo, như ẩn như hiện làm mê đắm lòng người.

Mỗi một động tác múa thực hiện, tinh thoảng lộ ra chân ngọc trắng ngần, múa như lướt bay, ánh sáng trong điện chiếu vào càng thêm vẻ quyến rũ, nhưng chưa thấy rõ dung mạo của họ.

Hai mươi tư ca vũ uốn lượn vòng eo, kỹ thuật múa rất phối hợp với nhau, người ở giữa nhẹ phát cây quạt, dáng vẻ uyển chuyển, thất lung lộ ra đón gió, mặt giống như đóa hoa đọng nước, thấy vậy ai ai cũng khuyh đảo, quên đi tranh đấu và sầu khổ trong thế gian.

Động tác của các ca vũ vô cùng đẹp mắt, kỹ thuật múa uyển chuyển, vô cùng mê người, quạt che lúc ẩn lúc hiện, phía sau gài đuôi không tước xòe ra, lộ ra gương mặt của Lăng Từ Lạc.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, không chút tỳ vết, da thịt trắng như tuyết, tư sắc kiều diễm, đôi mắt như có nước vô cùng mê hoặc, lông mi dài cong vút như cánh bướm, mũi thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn, hồng tươi lộng lẫy, năng ta càng thêm vẻ xinh đẹp tuyệt trần.

Tiêu Thần Duệ ngồi trên long vị, đôi mắt lạnh lẽo chưa biến, nhìn nữ tử ca vũ xinh đẹp phía dưới, cầm lấy chén ngọc nhấp một ngụm, khoe môi nở nụ

cười lạnh lùng làm cho người ta ớn lạnh.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong màn ca vũ, thần hồn điên đảo, một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần, vỗ tay khen hay.

Đột nhiên từ cửa lớn bỗng ồ ào.

Từ trên không, một nam tử mặc bạch y, tựa như chàng từ bay từ trên trời xuống, không vướng chút bụi của thế gian, chàng đáp xuống đất, đứng ở giữa điện, tuấn mỹ phiêu dật, phong thái làm mê muội không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ chốn khuê phòng.

Lúc Kinh Vân Nhiễm nhìn thấy người ấy, ngực bỗng chấn động mạnh.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nhìn thẳng nam tử đứng ở giữa điện, chỉ cảm thấy như có luồng gió lạnh thấu xương thổi tới.

Giờ phút này lòng hắn như bị ai đâm chảy máu đầm đìa, vô cùng kích động.

Hắn và chàng, lúc này cũng nên tính toán rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Trăng sáng lại hiện ra

Mọi người hồng hồng sừng sốt, tất cả các ánh mắt đều nhìn về phía chàng, người ở đâu mà lớn mật như thế, đã tới Đông Kỳ, thấy Hoàng đế Đông Kỳ mà dám không quỳ. Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, đáng về người này thoát tục xuất trần, đích thật là làm cho người ta không thể không cảm phục. Sứ thần các nơi đều nhìn về phía Hoàng đế, thấy ánh mắt hắn chẳng biến đổi gì, không khỏi cảm thấy tò mò, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể làm cho Hoàng đế Đông Kỳ lạnh lùng vô tình không trách tội?

Ngũ quan tuấn mỹ của Thượng Quan Nguyệt rất tinh xảo, tóc dài đen như mực được búi gọn, cài trâm ngọc, ánh nền trong điện rọi sáng, chàng như tỏa ra vầng hào quang...

Y phục thêu mây màu xanh, viền tay áo thêu chỉ vàng, giày màu trắng thêu chỉ vàng, cả người từ trên xuống dưới đều mang theo cảm giác phiêu dật hào hiệp làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, chàng tựa như một khối bảo ngọc sáng chói vậy.

Lúc này chàng so với lần đầu gặp mặt tôn quý uy nghiêm hơn nhiều, mang theo sự vương giả, dịu dàng hờ hững, ít đi sự đậm bạc thanh nhã. Kinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn chàng, bất giác thất thần, cảnh tượng ban nãy làm đầu nàng mơ hồ hiện lên một hình ảnh.

Từ phía chân trời, mây trắng lững lờ trôi.

Một bóng hình phiêu dật xuất trần, tựa như thần tiên bay về phía nàng.

Nắng sớm dịu dàng làm cho ngũ quan người ấy trở nên mơ hồ, chỉ nhớ rõ chàng nở nụ cười.

Thượng Quan Nguyệt, trong lòng nàng gọi cái tên ấy, đáy lòng bỗng cảm thấy đau xót.

Tại sao nàng lại có cảm giác đau lòng với chàng?

Thượng Quan Nguyệt nở nụ cười yếu ớt, bước đi trầm ổn tiến lên vài bước, đôi môi khẽ mở, cao giọng nói với Hoàng đế ngồi trên ghế rồng:

- Trừ Vương Bắc Thần Thượng Quan Nguyệt thay mặt Phụ vương, dâng lên Dạ minh châu làm quà mừng, chúc mừng hỷ sự của Hoàng đế Đông Kỳ và thất công chúa Tây Giác.

Nói xong, trong nháy mắt lấy ra từ tay áo một viên dạ minh châu cực kỳ quý hiếm, ánh sáng của nó đập vào mắt mọi người. Viên minh châu dưới ánh sáng mặt trời và ánh nền vô cùng long lanh, nhìn như thể trong suốt. Từ xa nhìn lại giống như một vầng trăng sáng giữa bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng làm cho người ta có cảm giác đó là một vẻ đẹp mờ ảo.

Thượng Quan Nguyệt bạch y như tuyết, chỉ hơi di chuyển, mặt như ngọc đẹp, đứng thẳng người, cao lớn cứng cỏi, tựa như sao sáng làm cho người khác không thể không chú ý, khí chất tôn quý so với dạ minh châu còn có phần hơn. Thế gian nghe đồn, dạ minh châu mang ý nghĩa quyền uy của bậc Đế vương, có thể nói là thánh ngọc, so sánh với nhật nguyệt tinh quang (mặt trời, mặt trăng và ngôi sao), trừ Vương hậu ra, ít người có thể cầm được thánh bảo thân bí này. Trước mắt ai ai cũng sáng ngời, đó chính là báu vật dạ minh châu trân bảo của Bắc Thần. Hoàng đế Bắc Thần ra tay thế này, thật là hào phóng, trân bảo Bắc Thần, so với tứ quốc, đích thật là khiến kẻ khác thềm thuồng. Trong tứ quốc, giảo hoạt nhất là lão Hoàng đế Tây Giác, có hai người con gái, một người gả cho Thái tử Bắc Thần, một người gả làm phi cho Hoàng đế Bắc Thần.

Tiểu Hoàng đế Nam Dục tuổi còn nhỏ, cầm chính là Nhiếp chính Vương, mà Nhiếp chính Vương cũng không phải dạng dễ chơi, ba nước còn lại, khó

không chế nhất chính là Hoàng đế Đông Kỳ, hần lạnh lùng cay nghiệt khỏi nói, luôn luôn đối với phụ nữ như không có gì, lần này đưa thất công chúa tới đây, không nghĩ ngờ gì là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tiêu Thần Duệ nhú mày, trong đôi mắt hiện lên sự đùa cợt nhìn Thượng Quan Nguyệt, lại nhìn Tiêu Thần Hiên ở cách đó không xa, đôi mắt không khỏi nheo lại, nửa cười nửa không, nói:

-Đa tạ đại lễ của Hoàng đế Bắc Thần, người đâu, ban ngồi cho Bắc Trữ Vương.

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, khom người tạ ơn:

-Tạ ơn Hoàng thượng.

Lúc này Hành Vân và Thủy Lưu được người trong cung dẫn vào chính điện

Thượng Quan Nguyệt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, bước đi tao nhã tới chỗ ngồi, chậm rãi ngồi xuống, cảm giác được ánh mắt khác nhau của họ. Đôi mắt đen của chàng không kiềm chế được mà nhìn về phía Khinh Vân Nhiễm, đôi mắt mang theo sự đau đớn, chợt lóe lên rồi biến mất rất nhanh. ...

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong không khí, thời gian tựa như cũng ngưng trệ. Xa xa nhìn lại, khóe môi chàng như đang nở nụ cười nhẹ, ánh mắt yên lặng mà thâm thúy nhìn nàng, tựa như vĩnh viễn cũng không nhìn đủ. ...

Đôi mắt chàng hoảng hốt thất thần, cơ thể chàng cảm thấy nao nao.

Đột nhiên Khinh Vân Nhiễm cảm tay bỗng bị người nắm đến đau đớn, nhú mày nhìn lại, thấy đôi mắt Tiêu Thần Hiên sâu không lường được, đôi mắt ấy bỗng tối lại, lòng nàng như bị giật một cái, mơ hồ có chút đau đớn, hần càng ngày siết tay chặt hơn. ...

Thượng Quan Nguyệt thấy ánh mắt của Tiêu Thần Hiên mang theo sát ý, liếc mắt một cái rồi từ từ dời đi, không nhìn được mà bật cười, mới vừa rồi trong nháy mắt, chàng lại có cảm giác như mình bị cách ly ra khỏi thế giới.

Chàng cũng không nghĩ rằng lúc đó có ai khác đang nhìn mình. ...

Lăng Tử Lạc cắn chặt răng, cả người ẩn sau tấm màn, vốn tưởng rằng chính mình phóng đảng trong bữa tiệc này sẽ làm Hoàng đế Đông Kỳ và Thái hậu phản cảm, nhưng tên Hoàng đế đáng ghét đó lại không thèm để ý tới nàng ta.

Mà Thái hậu chắc cho rằng nàng ta là yêu nữ, không nên tiếp xúc quá nhiều với Hoàng đế, chắc có thể thoát hầu hạ thị tẩm đêm nay.

Nhưng bây giờ xem ra nàng ta đã làm điều thừa rồi. ...

Đối phương đối với Thất công chúa Tây Giác là nàng vô cùng khinh thường, vậy trò ban này cũng chỉ là một trò cười cho người ta xem mà thôi.

Đang định xoay người rời đi thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Nàng ta vén màn lên, thấy rõ dáng vẻ của người ấy, đôi môi đỏ mọng mím chặt lại, đôi mắt đen bỗng trở nên tối tăm lạnh lẽo, đáy lòng bỗng nhiên lạnh như băng, cái lạnh ấy truyền khắp tứ chi toàn thân.

Sao lại là chàng?

Lòng bị đánh mạnh một cái, đau đớn không chịu nổi. Nàng ta cũng không ngu ngốc tới mức cho rằng chàng đến là vì muốn gặp nàng, chẳng lẽ là vì ả xấu xí kia?

Nìn xung quanh một vòng, theo tầm mắt của chàng, nàng ta lập tức chú ý tới thiếu niên gầy gò đứng phía sau Hiên Vương, môi hồng răng trắng, mặt như đá ngọc, vừa nhìn là biết ngay nữ giả nam trang.

.... Là ả!

Lúc này một tiểu cung nga vẻ mặt bối rối chạy tới, vội vàng nói:

-Công chúa, cuối cùng nô tỳ cũng tìm được người rồi, người mau theo nô tỳ quay về Trữ Nguyên cung, thay lại hỷ phục, chớ dạ tiệc chấm dứt Hoàng thượng sẽ tới, nếu không mau chuẩn bị thì không còn kịp nữa.

Mắt Lăng Tử Lạc tối lại, phát tay áo lò cung nga đó đi, lạnh lùng quát:

-Người cầm miệng cho ta! Còn nói nữa, ta rút lưỡi người đó!

Tiểu cung nga sợ tới mức không dám nói gì, lắc đầu quảy quảy, nước mắt phút chốc đã rơi xuống, cả người run run, trong mắt là sợ hãi cực độ.

Lăng Tử Lạc nhú mày, khinh thường trừng mắt, liếc cung nga đó một cái.

Quay đầu nhìn lại bữa tiệc, thiếu niên mặc y phục đem mây mắt thanh tú, tay bóp chặt lại, nghiền răng ken két, trong lòng thầm nghĩ, con tiện nhân đáng

ghê tòm! Nếu không phải ả, Thượng Quan Nguyệt cũng không tuyệt tình với nàng ta đến vậy... Nếu không phải ả, Duẩn Mặc Băng cũng không từ hôn, Phụ Vương cũng không ép gả nàng ta cho Hoàng đế Đông Kỳ máu lạnh này. Nếu ả còn sống, mọi chuyện của nàng ta đều hồng bát, nàng ta sẽ không để cho ả tiêu dao tự tại như vậy!

Hừ! Còn nhiều thời gian, nhất định nàng ta sẽ làm ả phải đến đại giới của sự đau khổ.

Rượu qua tam tuần, thức ăn năm vị, ca múa nhạc dần dần tản ra.

Song sắc mặt đen kịt của Tiêu Thần Hiến vẫn không hề thay đổi tẹo nào, cứ có người kính chén nào, là uống cạn chén đó, hết một chén rồi lại một chén.

Khinh Vân Nhiễm đề bàn tay đang rót rượu của hấn xuống, nhỏ giọng khuyên nhủ:

-Uống ít thôi!

Đúng là một cái bình dấm chua lớn! Nàng và Thượng Quan Nguyệt cũng chỉ nhìn nhau có vài lần mà mặt hấn đã đen tới mức này, thật sự là làm cho nàng vừa tức giận, vừa buồn cười....

Đôi mắt Tiêu Thần Hiến bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo, lẫn lộn giữa tức giận và ghen ghét nhìn lên gương mặt Khinh Vân Nhiễm.

Giờ phút này hấn cực kỳ hồi hận, hấn không nên đưa nàng tới đây....

Hấn chạm nhẹ vào gương mặt nàng, thì thào nói nhỏ:

-Nhiễm nhi, ta muốn hôn nàng.

Đôi mắt long lanh của Khinh Vân Nhiễm tròn to, lùi về phía sau, hạ giọng nói:

-Chàng điên rồi!

Giờ nàng đang mặc nam trang, ở trong mắt người ngoài, nếu họ làm chuyện này thìngafy mai khắp đường cái hẻm nhỏ sẽ lan truyền cái tin Hiên Vương đoạn tụ.

Bầu không khí xung quanh như ngưng lại....

Đột nhiên Tiêu Thần Hiến kéo nàng về phía mình.

Tay nắm lấy gáy nàng, ngón tay thon dài từ từ luồn qua mái tóc nàng, đôi môi hạ xuống, mùi thơm thoang thoảng tràn ngập trong mũi.

Tiếp đó là ánh mắt khiêu khích nhìn thẳng về phía Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt đối phương lúc sáng lúc tối, ẩn giấu sóng gió.

Đối mặt với nhau, một lúc lâu.

Thượng Quan Nguyệt nhú mày, khóe miệng nở nụ cười lạnh, nâng chén rượu trước mặt.

Đột nhiên một vị đại hấn ở bên trái đứng lên, hấn bưng chén rượu, lớn tiếng chúc mừng:

-Sứ thần Nam Dục cung chúc Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, vạn thọ vô cương.

Nói xong không đợi Hoàng đế trả lời liền tự uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Các sứ thần khác ở đây cũng đều đứng lên, cung chúc Hoàng đế, cung chúc Thái hậu, không dứt bên tai.

Đột nhiên Thượng Quan Nguyệt đứng lên, phong thái tuấn lãng, khóe môi mỉm cười làm cho tất cả các thiếu nữ tại bữa tiệc đều kinh hô.

-Hoàng thượng, hôm nay là ngày đại hỷ, tiểu Vương có việc muốn cầu xin.

Tiêu Thần Duệ nhú mày, trong mắt mơ hồ chứa sự lạnh lẽo thấu xương, gương mặt lạnh lùng hiện lên một nụ cười hứng thú, đùa cợt nói:

-Ồ, Bắc Trữ Vương có điều gì khẩn cầu?

Thượng Quan Nguyệt hít mắt lại, cúi đầu nói:

-Nghe nói Hiên Vương Đông Kỳ Tiêu Thần Hiến võ nghệ danh chấn thiên hạ, tiểu Vương mong được Hiên Vương chỉ giáo một vài chỗ, không biết Hoàng thượng có ân chuẩn hay không?

Hành Vân và Thủy Lưu phía sau đều kinh ngạc nhìn chàng, sắc mặt nghiêm trọng, mày kiếm nhíu thành một đường.

Tiêu Thần Hiến hơi nhíu mày, đôi mắt xẹt qua sự sắc bén cao thâm khó lường, khẽ cười, nói:

-Luận võ có thể trở nên vui vẻ hơn, nhưng đã luận thì phải thực hành mới rõ, dù sao Thái hậu và Hoàng hậu cũng đang ở đây, không kinh nhiều là được.

Hoàng hậu nhìn hấn một cái, ánh mắt bình tĩnh mang theo oán hờn.

Tiêu Thần Hiên đứng lên, gương mặt lạnh trầm như tuyết, đôi mắt mờ hồ trở nên lạnh lẽo, cười lạnh, nói:

-Nếu Bắc Trữ Vương đã mở miệng mời chiến, nếu Bôn Vương không đồng ý chẳng phải là cô phụ tấm lòng của Bắc Trữ Vương sao?

Lòng Kinh Vân Nhiễm cả kinh, bọn họ muốn đấu với nhau, sắc mặt không khỏi trắng bệch, đầu ngón tay nắm chặt vào lòng bàn tay, nhìn Thượng Quan Nguyệt, tâm bỗng sinh ra hoang mang, sao chàng phải làm như vậy?

Chàng không nên tranh với người háo thắng kia!

Bên dưới tất cả mọi người đều nhỏ giọng bàn tán, , Bắc Trữ Vương này cũng quá cuồng vọng rồi đi, lúc này còn vô lễ, giờ lại khiêu khích Hiên Vương đấu võ.

Đây vốn là tiệc hỷ hòa thân, đầu đao bị thương vốn là hồng nên, nếu Bắc Thần và Đông Kỳ phân tranh, Bắc Thần hung hăng khiến người ta sợ hãi, Đông Kỳ không thể không ứng chiến.

Tiêu Thần Duệ hít mắt lại, trầm giọng cười, nói:

-Hiên Vương, đừng làm trầm thất vọng.

Ở nơi sâu nhất trong mắt, ngoài sự ảm nẫn ra còn có lửa giận muốn bùng lên mãnh mẽ, giọng nói trầm thấp khàn khàn nhìn Tiêu Thần Duệ, lạnh lùng nói:

-Hoàng thượng, chỉ là luận bàn thôi, cũng không đến mức như vậy, không bằng cứ đấu đến khi một phía nhận thua thì thôi.

Thượng Quan Nguyệt hít mắt lại nhìn về phía Tiêu Thần Duệ, đôi mắt hiện lên lạnh lẽo:

-Xin Thái hậu và Hoàng hậu thứ lỗi!

Rồi lại nói tiếp:

-Kinh ngạc không bằng đánh một trận ra trò, thế nào?

Mắt Tiêu Thần Hiên hơi tối lại, tay bóp chặt, lạnh giọng nói:

-Đánh cuộc thứ gì?

Sóng mắt Thượng Quan Nguyệt lưu chuyển, mỉm cười, thản nhiên nói:

-Một vật đổi một vật, người thắng có quyền yêu cầu kẻ thua đổi lấy một thứ, sao?

Lòng Tiêu Thần Hiên có chút chần chừ, cũng không phải sợ thua, mà tâm bỗng cảm thấy có điều gì không ổn, giống như dự cảm sắp có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

Tiêu Thần Duệ nhìn dáng vẻ ép buộc của Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt bỗng chớp động, nửa cười nửa không giáo huấn:

-Một vật đổi lấy một vật? Đánh cược thế này rất thú vị, Hiên Vương, ý đệ như thế nào?

Tất nhiên là Tiêu Thần Hiên biết rất rõ, giờ hấn đã ở thế cười hổ không thể xuống được, lạnh lùng nói:

-Mời Hoàng thượng làm chủ.

Giọng nói Tiêu Thần Duệ như nửa cười nửa không, trầm giọng nói:

-Nếu đã vậy, trăm đồng ý!

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt cao thâm khó lường, cúi đầu nói:

-Tiểu Vương tạ ơn Hoàng thượng ân chuẩn.

Đôi mắt Tiêu Thần Duệ tối lại, trầm giọng:

-Người đâu, chuẩn bị kiểm cho Hiên Vương và Bắc Trữ Vương.

Hoàng hậu nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, khoe miệng hơi cong lên mang theo nụ cười lạ thường, lạnh lẽo xuất phát từ đáy lòng tản ra khắp

người. Lúc này phía sau rèm truyền tới một giọng nói mệt mỏi:

-Ai gia mệt rồi, hồi cung nghỉ ngơi.

Tiêu Thần Duệ liếc mắt nhìn bức rèm che một cái, đôi mắt lạnh lùng hơi nheo lại, cười lãnh đạm:

-Nhi thần cung tiễn mẫu hậu.

Thái hậu ho nhẹ một tiếng, lạnh giọng từ chối:

-Không cần đâu!

Bầu không khí bỗng trở nên ngưng đọng.

Hoàng hậu lập tức hiểu ý, nhẹ giọng nói:

-Hoàng thượng, hôm nay người ký minh ước với Tây Giác, không thể để công chúa cô đơn, để Nhã nhi đưa mẫu hậu hồi cung.

Tiêu Thần Duệ nửa cười nửa không liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái, trầm giọng nói:

-Làm phiền Hoàng hậu.

Thái hậu rời khỏi bữa tiệc nhưng không ảnh hưởng đến sự hăng hái của mọi người, họ đều cầm chén lên uống rượu, lộ vẻ mặt chờ xem kịch hay.

Sắc mặt Kinh Vân Nhiễm trắng bệch, đôi mắt chớp động, sợ hãi, đột nhiên tay nắm chặt lấy tay áo Tiêu Thần Hiên, lắc đầu, nhỏ giọng nói:

-Thần Hiên, đừng đánh, vết thương của chàng vẫn còn chưa khỏi. ...

Tiêu Thần Hiên liếc mắt, trong lòng bỗng cảm thấy đau, không bận tâm đến ánh mắt mọi người, kéo nàng vào lòng, nâng nhẹ gương mặt nàng lên, trầm giọng:

-Đừng lo lắng, vết thương cũng đã lành rồi, huống hồ hần không phải đối thủ của ta.

Lòng Kinh Vân Nhiễm âu lo, cũng không phải chỉ vì mình Tiêu Thần Hiên, lòng nàng có chút phức tạp, đối với Thượng Quan Nguyệt, nàng cũng không thể mặc kệ ngồi nhìn, nhưng. ...

Khóe môi Tiêu Thần Hiên mím chặt, hơi nheo mắt, trầm giọng nói:

-Đây là ân oán giữa ta và hần, giờ ta muốn một lần tính toán rõ ràng với hần.

Vừa dứt lời thì người hần như chim ưng bay ra ngoài. Đây là lần đầu sinh tử thứ hai giữa hần và chàng, lần đầu tiên tại núi tuyết, vì Nhiễm nhi, hần đã ra tay lưu tình, lúc này cũng không thể thay đổi sự thật chàng phải bại trong tay hần. Tiêu Thần Hiên cầm lấy bảo kiếm, Thượng Quan Nguyệt cũng cầm bảo kiếm lên tay, mỉm cười với hần:

-Hiên Vương, chúng ta chỉ luận bàn võ nghệ, mong được chỉ giáo tới cùng.

Tiêu Thần Hiên hừ lạnh một tiếng, cười lạnh:

-Nếu là luận võ, đao kiếm không có mắt, khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy, ta đã sớm nói với Bắc Trữ Vương một tiếng, đừng để lúc bị thương, trở mặt không nhận người, lúc đó sẽ rất hổ thẹn.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

-Đó là điều tất nhiên.

Lúc này ở giữa tiệc rượu, Tiêu Thần Hiên và Thượng Quan Nguyệt đứng nhìn nhau, bảo kiếm trong tay cũng chưa ra khỏi vỏ mà bầu không khí đã rất lạnh, lan ra cả xung quanh. Tất cả đều im lặng, hiển nhiên là bị khí thế sắc bén của hai người bức bách tới mức không thở nổi.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên và Thượng Quan Nguyệt giao đấu với nhau, chớp mắt một cái, sát khí bắn ra từ đôi mắt. Tiêu Thần Hiên quyết định chủ động ra tay, tay phải truyền bảo kiếm sáng tay trái, lập tức đưa kiếm về phía trước, nhất thời ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, thanh kiếm nhanh như chớp.

Phút chốc kiếm đã gần tới đối phương, mau lẹ dị thường.

Mọi người thấy tay Tiêu Thần Hiên giống như tia chớp, bất luận là lực đạo, tốc độ hay bộ pháp đều vô cùng tuyệt diệu, vô cùng nhanh nhẹn làm cho người ta có cảm giác không thể ngăn lại.

Kinh Vân Nhiễm kinh hô một tiếng, sắc mặt tàn nhẫn của Tiêu Thần Hiên chiếm trọn mắt nàng, nàng che miệng lại, không dám nhìn. ...

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, ánh kiếm và ánh nến chiếu vào gương mặt chàng, gương mặt càng như ngọc quý, khóe miệng cười nhạt.

Đứng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc....

Bảo kiếm ra khỏi vỏ, lấy vỏ kiếm ngăn cản thế kiếm uy mãnh của đối phương, ngay sau đó đánh một chưởng đỡ lại lực đạo mạnh mẽ của đối phương.

Lực cánh tay của Tiêu Thần Hiên hơn người, nếu đối lại là người bình thường, chiêu kiếm lúc này của hắn có thể làm cho đối thủ văng máu tươi ra tận năm mươi thước.

Đôi mắt hắn hít lại, con ngươi bỗng trở nên lạnh lẽo....

Nhiều ngày không gặp, kiếm thuật của chàng đã tiến bộ thần tốc tới vậy, hiển nhiên là đã có chuẩn bị, lòng căng thẳng, cũng không dám khinh địch.

Ngay sau đó hắn ra chiêu tiếp theo, “keng” một tiếng, thân kiếm hướng về cổ đối phương, không ngờ đối phương lại dùng chuôi kiếm để đỡ, thân kiếm bị gạt sang một bên.

Lòng Thượng Quan Nguyệt cả kinh, mới vừa rời sát khí của hắn nồng đậm, lưỡi kiếm ác bén suýt chút nữa thì chém vào cổ họng chàng.

Cổ tay lập tức quay ngược trở lại, dùng chuôi kiếm che trước cổ, dùng sức lui về sau ba bước mới có thể giữ được tính mạng.

Thượng Quan Nguyệt cầm chuôi kiếm tiến về phía trước, đạp lên bàn nhảy về phía bên phải Tiêu Thần Hiên, bảo kiếm đâm về phía trước, tình thế hù hù thực thực, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, ép đối thủ vào trong thế kiếm.

Mọi người hô to lên, ai thấy cũng đều khiếp sợ, cao thủ so chiêu, quả không phải tầm thường, tất cả đều ngừng thở.

Khinh Vân Nhiễm bị tiếng hô lớn của mọi người làm cho chú ý, ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt hai người đều lạnh tựa băng sương, giao chiến không ngừng.

Trái tim bị thắt chặt lại, không được giãn ra lấy nửa khác, vô cùng khẩn trương, cũng không dám thở.

“Keng” một tiếng, ánh sáng lạnh lẽo từ thanh kiếm của Tiêu Thần Hiên chợt lóe, phút chốc đâm tới vô cùng nhanh, kiếm ma sát vào không khí, giống như nước ập từ bốn phía về phía đối phương.

Lòng Thượng Quan Nguyệt cả kinh, đạp bước nhảy lên, cổ tay chuyển động, đâm ra một kiếm, nhìn chiêu thức thì đơn giản nhưng thực chất lại chứa đầy sát khí.

Lúc đó, hai người cũng đã đánh tới cả trăm chiêu....

Thanh kiếm nhanh như gió chớp, ai cũng chưa chiếm được thế thượng phong, giao tranh liên tục, ánh lửa lóe lên, thủ pháp của hai người vừa nhanh lại vừa mạnh.

Trái tim Khinh Vân Nhiễm không biết đã bị néo tới bao nhiêu lần, nàng không biết võ, nhưng nàng biết, hôm nay bọn họ không phân thắng bại tuyệt đối sẽ không dừng tay, tuy chỉ là luận bàn, nhưng đao kiếm vô tình, đánh tới khi bị thương, sợ rằng sắp thành hiện thực.

Tiêu Thần Hiên và Thượng Quan Nguyệt, người nào mà bị thương, nàng cũng không muốn thấy!

Lúc này trán Tiêu Thần Hiên mồ hôi chảy ra một lớp mồ hôi, vết thương trước ngực hình như đã rách miệng, kiếm trong tay bỗng chậm lại, đành phải cản răng nhai nài....

Thượng Quan Nguyệt lập tức phát hiện ra ngay, cao thủ so chiêu, chỉ cần một người có chút thay đổi cũng có thể biết, đã đấu tới trăm chiêu, chàng cũng không muốn lấy tính mạng của hắn, nhưng trận chiến này, chàng phải thắng.

Gương mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lẽo, tay lại ra chiêu tiếp theo, giống như rắn độc, tùy thời nhưng chỉ cần cắn một cái là có thể lấy mạng đối thủ....

Bóng thanh kiếm trong tay Thượng Quan Nguyệt hiện lên bốn phía, phong tỏa thế công của đối phương.

Tiêu Thần Hiên đâm về phía bên trái Thượng Quan Nguyệt, lướt qua dọc sườn, ánh kiếm lóe lên, vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn xác.

Kiếm của Thượng Quan Nguyệt lướt đi nhẹ nhàng, vừa phiêu dật nhưng lại vừa nghiêm trọng, ngăn cản đòn tấn công của Tiêu Thần Hiên....

Đa số đều không kịp nhìn, mà nhìn thấy thì cũng giật mình, chỉ thấy một bóng đen, một bóng trắng trong thoáng chốc lại đụng vào nhau, nghe thấy tiếng kiếm va chạm kêu “keng”, “keng”, ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe rồi lại biến mất.

Tiêu Thần Hiên vận khí từ dưới lòng bàn chân, thân kiếm chạm vào nhau, ánh lửa tóe lên, kiếm chém vào không khí tạo thành những tiếng “vù vù”....

Bảo kiếm trong tay Thượng Quan Nguyệt xoay trong bên hông, bóng kiếm như nước chảy, ào tới như ngọn sóng nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, thừa dịp cánh tay Tiêu Thần Hiên còn chưa kịp thu kiếm mà tấn công.

Cổ tay xoay nhẹ một cái, giữa ánh nến trong điện chỉ nhìn thấy y phục trắng như tuyết tung bay, dáng người tuyệt đẹp, kiêu khí như núi cao biển rộng, ánh kiêu như hoa.

Thời gian dường như dừng lại ở giờ khắc này....

Trường kiếm của Thượng Quan Nguyệt đâm thẳng về phía cổ họng Tiêu Thần Hiên, cực kỳ sắc bén, tựa như chỉ cần một gạt là đầu đứt lìa khỏi cổ. Sắc mặt Tiêu Thần Hiên trở nên lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo tới tận, trầm giọng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, nếu là ba ngày sau nhất định ta sẽ không lui bước.

Thượng Quan Nguyệt cười lạnh, thu kiếm lại, chấp tay nói:

-Đa tạ Hiên Vương chi giáo.

Khinh Vân Nhiễm thờ dài một hơi, mới vừa rồi trong nháy mắt, thiếu chút nữa nàng tưởng rằng trái tim của mình cũng bị chặt làm đôi dưới đường kiếm lợi hại kia....

Mọi người ai nấy xôn xao, cuối cùng kết quả lại như thế này. Sắc mặt Tiêu Thần Duệ lạnh đi nhìn Tiêu Thần Hiên, đôi mắt dần sinh ra lạnh lẽo, là người đầu tiên vỗ tay:

-Thật sự là vô cùng đặc sắc! Bắc Trữ Vương Thượng Quan Nguyệt không hổ danh là Nguyệt công tử được người trong giang hồ tôn vinh, võ nghệ danh chấn thiên hạ, trầm cùng từng nghe qua, không ngờ lại lợi hại đến vậy, đúng là thật sự đã cho trầm mở rộng tầm mắt.

Mọi người thấy hành động của Hoàng đế cũng vỗ tay hưởng ứng, lần này Bắc Trữ Vương tới Đông kỳ, sử giả mỗi nước đều có ý nghĩ riêng, tâm đầu không rõ đối phương nghĩ gì. Tiêu Thần Duệ tựa nhẹ vào ghế, hần cũng mong chờ, sau một hồi giao đấu, thực chất hần cũng đã sớm đoán được kết quả sẽ như thế này. Lục đệ tuổi còn trẻ, khí thịnh, thiếu niên đắc chí, tuy võ học là bậc kỳ tài trăm năm khó gặp nhưng tính đệ ấy lại cuồng vọng, lại khinh địch, hơn nữa mấy ngày trước lại bị nhiều võ lâm cao thủ tập kích, bị thương vẫn chưa khỏi hẳn. Hôm nay thấy thực lực của Thượng Quan Nguyệt cũng đã hiểu rõ, hần không phải là vật trong ao, nhìn thì như cuồng vọng không kiềm chế được, chuyện gì cũng làm tùy tiện, mọi chuyện đều tính trước đường đi nước vược, nếu Bắc Thần do hần nắm giữ, vậy tương lai nhất định thành họa lớn!

Đột nhiên Tiêu Thần Hiên ho mạnh ra một ngụm máu tươi, mặc dù không bị thương bên ngoài nhưng lại nội thương rất nghiêm trọng.

Mới rồi, chiều cuối cùng thiếu chút nữa thì đã thương và phê đi cánh tay hần, nếu không phải có luồng chân khí lớn hộ thể, đối phương không có ý lấy mạng của hần, chỉ sợ rằng hần đã trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm đó.

Nhịn hồi lâu đã cảm thấy cổ họng không thể chịu đựng được nữa, không chống đỡ được mà ngã xuống.

Thấy thế Tiêu Thần Duệ nhủ chặt mày, đôi mắt hiện ra sự khác lạ, lớn tiếng nói:

-Mau truyền ngự y!

Mọi người bị tiếng quát to của Hoàng đế làm cho trầm xuống. Người Khinh Vân Nhiễm chấn động mạnh, không biết từ khi nào đã rơi lệ đầy mặt, cái khắc thấy hần ho ra máu tươi rồi ngã xuống, lòng nàng như bị một đôi tay bóp chặt, đau thấu vào tim, lan tận vào xương tủy.

Đau đớn không ngừng như con sóng mãnh liệt, từng con sóng ập đến cuộn cuộn làm nàng không thể chịu đựng, bất chấp mọi thứ, lao đảo chạy tới bên Tiêu Thần Hiên, đỡ lấy người hần, ánh mắt oán hận nhìn Thượng Quan Nguyệt:

-Người đã thắng, vì sao còn muốn tổn thương tính mạng chàng?

Thượng Quan Nguyệt chịu đựng đau đớn lạnh lẽo trong cơ thể, tay nắm chặt lại, nuốt máu trong cổ họng xuống, mặt không chút thay đổi, nói:

-Không thắng hoàn toàn sao hần chịu nhận thua? Trận này, ta phải thắng, cho dù nàng sẽ hận ta. ... Nếu việc này đổi lại là Tiêu Thần Hiên, hần cũng sẽ làm như vậy! Khinh nhi, nếu như hôm nay người bị thương ngã xuống là ra, nàng cũng sẽ trách Tiêu Thần Hiên sao. ...

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, không thể tin nói:

-Thượng Quan Nguyệt, ngươi vốn không phải người như vậy....

Thượng Quan Nguyệt cười:

-Nàng lầm rồi, bản tính ta là như vậy.

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn hần, rằng mình, nàng lui về sau một chút, cảm giác chực muốn khóc xuất hiện ở lồng ngực mà không xua tan đi được.

Vầng trăng rằm xuất hiện ở chân trời, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, u ám.

Nam tử một thân bạch y, ngũ quan tuấn nhã, dáng người tuấn kiệt, ánh trăng chiếu rọi lên người chàng, từ xa có một bóng người màu đen từ từ lại đây, lạnh lùng nói:

-Thượng Quan Nguyệt.

Thượng Quan Nguyệt hơi nhú mày, đôi mắt hiện lên sự phức tạp, thấy nam nhân lại gần, thản nhiên cười, nói:

-Hiên Vương quả nhiên bắt phạm. Thấy Hiên Vương không có việc gì, tại hạ cũng yên tâm.

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, trầm giọng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, hôm nay ta thua dưới kiếm của ngươi là do ta khinh địch, ta chấp nhận thua. Bôn Vương đã đánh cược, cũng đã thua cược, ngươi nói đi, ngươi muốn đòi cái gì?

Sóng mắt Thượng Quan Nguyệt chớp động, cười nhẹ:

-Hình như Vương gia nghĩ sai rồi, tối nay tại hạ tới đây không phải để đòi đồ.

Nghiêng người ho khan trầm trọng, đôi mắt tối lại, Tiêu Thần Hiên lạnh lùng nói:

-Vậy ngươi tìm Bôn Vương vì chuyện gì...

Thượng Quan Nguyệt nhìn Tiêu Thần Hiên, khóe môi nở nụ cười che giấu đau đớn trong lòng, hạ giọng khàn cằn:

-Hiên Vương, tại hạ muốn dẫn một người tới đây gặp mặt Hiên Vương.

Tiêu Thần Hiên nhú chặt mày, khó hiểu hỏi:

-Người nào?

Sóng mắt Thượng Quan Nguyệt chợt lóe, tiếng nói khề nhưng rõ ràng mang theo lạnh lẽo:

-Sau khi Hiên Vương gặp sẽ biết.

Không bao lâu sau có một nữ tử gầy guộc che mặt đi ra, dáng người lão đạo xuất hiện trước mắt hắn.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng nhìn Tiêu Thần Hiên, thản nhiên nói:

-Cách đây không lâu tại hạ có gặp một vị cô nương, nàng ấy muốn gặp Hiên Vương một lần...

Nữ tử mặc sa y màu xanh nhạt theo mây trời, không vấn tóc lên, mái tóc buông lòa xòa hai bên bờ vai. Nàng hơi cúi người, giọng nói mềm nhẹ, dịu dàng như mây trôi lững lờ:

-Hiên, lâu rồi không gặp.

Tiếng nói dịu dàng êm tai quen thuộc ấy như nước sôi rót vào tai hắn, làm cả người hắn run rẩy, trầm giọng hỏi:

-Nàng... Nàng là...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 116: Chúng ta thành thân đi

Đêm nay trời mưa rất lớn...

Tiếng sấm ầm ầm đình tai nhức óc, không quá bao lâu tiếng mưa rào rích bỗng trở thành mưa to tầm tã, nặng nề quất lên mặt Tiêu Thần Hiên, mơ hồ có thể cảm nhận thấy đau đớn...

Đồng thời nước mắt đau khổ của Khinh Vân Nhiễm cũng đập mạnh vào tim hân.

Đôi mắt đen u ám thâm trầm của hân trong nháy mắt trở nên đỏ sẫm như máu, trái tim như bị ngàn vạn dao đâm nát, đau tới mức không cách nào nói ra được, toàn thân run rẩy như bị sét đánh, cuối cùng như bị rút hết toàn bộ sức lực, chán nản quỵ ngồi dưới đất, hạ giọng nói:

-Nhiễm nhi, xin lỗi...

Nghe được tiếng nói khàn khàn lộ ra đau đớn, theo tiềm thức Khinh Vân Nhiễm co rụt người lại, nước mưa thấm đẫm xiêm y của nàng, lạnh như băng áp vào da thịt nàng, nàng cảm thấy rét tới thấu xương, cả thể xác lẫn tinh thần đều run run, tựa như chỉ có ôm chặt Thượng Quan Nguyệt mới có thể có được chút ấm áp.

Thượng Quan Nguyệt hơi cúi đầu, nhìn Khinh Vân Nhiễm như con thú nhỏ bị thương trong lòng mình, sóng mắt kịch liệt rung động, ở nơi nào đó trên mặt đang che giấu đau lòng khắc cốt ghi tâm.

Ngước mắt nhìn Tiêu Thần Hiên, ánh mắt chàng như hàn băng ngàn năm, trầm giọng nói:

-Tiêu Thần Hiên, chắc ngươi biết rất rõ, Khinh nhi không nợ bất cứ thứ gì của ngươi, nàng chịu khổ tất cả đều do ngươi dựng nên, ngươi có tư cách gì cầu xin sự tha thứ của nàng?

Hai mắt Khinh Vân Nhiễm mông lung đắm lệ đã không còn thấy rõ cảnh vật bốn phía, không nhìn được về mặt lúc này của Tiêu Thần Hiên, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, rồi xa hân, nàng không muốn thấy con người này nữa.

Tâm mang hận, lời nói có thể lãnh đạm, nhưng trí nhớ vĩnh viễn không thể xóa bỏ, chỉ cần nghĩ đến việc nàng mất đi hai người con, tất cả những điều hân làm nàng cảm động lập tức bị dập tắt, như đã quyết tâm, nàng ngừng khóc, cầu xin:

-Thượng Quan, dẫn muội đi đi!

Tiêu Thần Hiên tập tễnh đứng dậy, ánh mắt bắt đầu trở nên kích động, thê lương cười lớn, như chảy giọt lệ máu ra:

-Nhiễm nhi, sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy, đến tận cùng là nàng muốn hành hạ ta tới khi nào?

Thượng Quan Nguyệt liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái:

-Nếu ngươi thật lòng yêu nàng thì nên tôn trọng quyết định của nàng.

Lạnh lùng để lại một câu nói rồi dứt khoát ôm Khinh Vân Nhiễm phi thân rời đi.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên ngây ngẩn cả ra, hét lớn:

-Nhiễm nhi...

Thả người để lấy đà muốn đuổi theo, nhưng từ phía sau bỗng có hai cánh tay duỗi ra ôm chặt lấy hân, giọng nói run rẩy cầu khẩn:

-Hiên, đừng đi...

Trái tim Minh Nguyệt cũng đã bị vỡ nát rồi, có lẽ nàng không nên tới đây, chia lìa sáu năm, tình yêu của nam nhân sao có thể không thay đổi? Nàng đánh giá mình rất cao, cuối cùng cũng hiểu rõ, từ lúc mình giả chết cũng đã mất đi hân rồi...

Cả người Tiêu Thần Hiên chấn động, bỗng nhiên quay đầu, giờ phút này hân đã rõ ràng mọi chuyện rồi.

Mất đi Minh Nguyệt, hân có thể lấy lý do hận thù mà sống tốt, nhưng mất đi Nhiễm nhi, hân không biết mình có thể sống nổi hay không, có lẽ cái chết đối với hân mà nói mới là sự giải thoát tốt nhất.

Hân có thể cùng Minh Nguyệt đi cùng nhau tới khi nàng chết, nhưng trái tim hân trừ Nhiễm nhi ra đã không thể chứa bất kỳ người phụ nữ nào khác, đối với Minh Nguyệt chỉ là sự thương tiếc và đau lòng.

Tình cảm đối với Minh Nguyệt, có lẽ cái khắc nàng chết đã ngưng đọng lại thành một góc nhỏ dưới đáy lòng, nhưng giờ tim hân đã bị Nhiễm nhi chiếm trọn, không có một khe hở nào cả, đúng vậy, điều này đối với Minh Nguyệt mà nói rất không công bằng.

Nhưng chuyện tình cảm không tồn tại công bằng và không công bằng, người yêu trước vĩnh viễn là kẻ thua cuộc, nếu như có thể quyết định bằng lý trí của mình, hân cũng sẽ không đau đớn khổ sở như bây giờ.

Tiêu Thần Hiên gạt hai tay Minh Nguyệt ra, đôi mắt trở nên trống rỗng, chán chường quỵ gối dưới đất, tiếng khóc nặng nề như nén lại ở ngực, vọng lại

chỉ là tiếng rên rĩ cùng với tiếng mưa rơi rả rích làm cho người ta có cảm giác không tài nào hít thở nổi.

Minh Nguyệt cũng lẳng lặng đứng phía sau hắn, muốn an ủi, nhưng lại không nói được lời nào....

Mưa, càng ngày càng lớn hơn....

Tiêu Thần Hiên ngẩng đầu nhìn trời đêm u ám, khóe miệng cười thê lương, trong khoảnh khắc hắn hiểu rõ mọi thứ, vĩnh viễn hắn cũng không có được thứ mà mình muốn, cũng chỉ tay trắng mà thôi!

*

-Không được!

Trong phòng yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng thét sợ hãi thê lương, Kinh Vân Nhiễm từ ác mộng kinh hoàng tỉnh lại, gương mặt tái nhợt, cả người run rẩy, mồ hôi đầm đìa.

Trong mộng vẫn là hình ảnh không chịu tha cho nàng.

Gương mặt Tiêu Thần Hiên lạnh lùng cay nghiệt đi về phía nàng, đè nàng xuống, xé rách xiêm y, không hề lưu tình mà xâm chiếm nàng, vẻ mặt của hắn lạnh như băng, cố ý làm nàng đau tới mức chết đi sống lại.

Thượng Quan Nguyệt bị tiếng kêu sợ hãi của nàng đánh thức, sắc mặt lo lắng khẩn trương nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng hỏi:

-Kinh nhi, gặp ác mộng sao?

Kinh Vân Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu nhìn về mặt lo lắng của Thượng Quan Nguyệt, lòng bỗng thấy ấm áp, khóe môi nở nụ cười xin lỗi, hạ giọng nói:

-Không ý quấy rầy huynh.

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu cười khẽ, trấn an:

-Không có gì.

Kinh Vân Nhiễm nhíu đôi mày thanh tú.

-Thượng Quan, tay huynh lạnh quá.

Nàng mất trí nhớ mấy ngày không biết chàng có tới Dược Vương cốc tìm Y tiên trị liệu không? Nhưng tại sao gương mặt chàng lại như người mắc bệnh trầm trọng thế này?

Người Thượng Quan Nguyệt run lên một cái, chậm rãi buông tay nàng ra, thản nhiên nói:

-Trời lạnh rồi, ta đi mang một lò nhiệt tới đây.

Kinh Vân Nhiễm chợt thấy mũi cay cay, đôi mắt dần hiện lên một màn hơi nước, áy náy nói:

-Không cần đâu, huynh cũng không cần ở lại đây với muội, về phòng ngủ đi, muội không sao đâu!

Từ ngày chàng đưa nàng rời khỏi nơi đó tới đây, từ đó tới giờ một tác cũng không rời khỏi nàng, lúc đầu nàng sợ hãi bất an cũng dần dần trở nên bình tĩnh.

Thượng Quan Nguyệt không di chuyển, cúi đầu, không thấy được rõ về mặt chàng, hàng mi thật dài che đi ánh mắt, đột nhiên chàng hỏi:

-Kinh nhi, sau này nàng định tính thế nào?

Kinh Vân Nhiễm nghe được lời chàng nói không khỏi giật mình một chút.

Mấy ngày nay nàng nghĩ rất nhiều, Tiêu Thần Hiên thật lòng yêu nàng, nếu không cũng không từ bỏ tự tôn đến cầu xin nàng tha thứ, nhưng thương tôn đã thành sao có thể tha thứ là tha thứ được?

Cho dù vết thương trong lòng đã lên miệng, nhưng nếu bị rách lại sẽ chảy máu tươi đầm đìa, tim của nàng cũng không phải như bề ngoài lạnh nhạt kiên cường, chuyện cũ không thể theo gió thổi bay. Bọn họ có quá nhiều khoảng cách không thể vượt qua. Nền tình yêu của hắn làm nàng mệt mỏi, muốn trái tim của hắn chết hẳn chỉ còn cách dứt khoát chặt đứt những ý nghĩ yêu thương của hắn.

Thượng Quan Nguyệt thấy nàng thất thần, hỏi:

-Làm sao vậy?

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt dịu dàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay chàng, hạ giọng nói:

-Thượng Quan, muội có thể xin huynh một việc được không?

Người Thượng Quan Nguyệt dần thắt chặt lại, nàng chạm nhẹ vào chàng, nhìn đôi mắt như nước mưa thu của nàng, ánh mắt dịu dàng như gió mùa xuân làm trống ngực đập liên hồi, trong không gian yên tĩnh có thể nghe thấy hết sức rõ ràng, giống như thiếu niên gặp mối tình đầu mà không biết làm sao.

Gương mặt tuấn tú trắng trẻo bỗng ửng đỏ mắt tự nhiên.

Bầu không khí bốn phía cũng như nóng lên, Khinh Vân Nhiễm cũng cảm nhận được sự mờ ám này, vội vàng rút tay, tình thế cấp bách, nàng nói lớn:

-Thượng Quan, không bằng, chúng ta thành thân đi!

Mắt Thượng Quan Nguyệt mở lớn, trong mắt xuất hiện rất nhiều tâm trạng, kinh ngạc, mừng rỡ, khó hiểu, nhất thời dờ người ra đó.

-Nàng nói gì?

Biết mình vừa nói ra một điều đáng kinh hãi, mặt Khinh Vân Nhiễm đỏ bừng, trong đầu suy nghĩ trăm thứ, vội vàng xua tay giải thích:

-Không phải thành thân thật sự, chỉ là giả thôi..., xin lỗi, chắc là muội mặt dày quá rồi! Là muội không suy nghĩ chu đáo, huynh là Hoàng tử, sao có tùy tiện lấy vợ, làm sao có thể giả thành thân được....

Tâm trạng vô cùng ảo não, chẳng hiểu mình nghĩ gì, đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói.

Nhưng nàng không có ai là bạn bè, không ai có thể giúp nàng, ngay cả người nhà mình nàng cũng không dám nhận, một khi thừa nhận thân phận này, rất có khả năng nàng sẽ bị phụ thân đưa tới Vương phủ.

Đột nhiên Thượng Quan Nguyệt vờn tay che kín miệng nàng lại, giống như ní non:

-Khinh nhi, trước khi Mẫu hậu ta qua đời đã nói với Phụ hoàng đáp ứng người ba yêu cầu. Một là không để ta thừa kế ngôi vị Hoàng đế, hai là tề tử của ta, do ta tự quyết định, ba, bất luận tương lai có xảy ra chuyện gì cũng không thể giam cầm ta, ta luôn tự do.

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn chàng, trong lòng vô cùng cảm động, nói:

-Phụ hoàng của huynh thật sự rất yêu Mẫu hậu, mà mẫu thân huynh cũng rất yêu huynh.

Trong Hoàng gia nào có cái gọi là tự do.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt lóe sáng, cười trầm thấp, giải thích:

-Đưa ngọc này, ý ta là bản thân mình có thể quyết định mọi chuyện, cũng không vì thân phận Hoàng thất mà có thể thay đổi, Khinh nhi, chuyện cầu thân này vốn phải để nam tử nói trước, nhưng lại để nàng....

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm đỏ bừng như cắt được ra máu, lúng túng nói:

-Đừng giễu cợt muội nữa, muội nói rồi, đây cũng không phải thật....

-Suyt, đừng nói gì cả.

Tiếng Thượng Quan Nguyệt ní non, đôi mắt chàng đầy thâm tình, giống như một cái lưới lớn trùm lấy nàng, càng gây dựa càng bị quấn chặt hơn. Khinh Vân Nhiễm còn đang hoảng loạn thì lúc đó Thượng Quan Nguyệt đã nhanh chóng cúi đầu, đôi môi nóng như lửa đốt dán lên đôi môi cánh hoa của nàng, vừa như giọt lệ lại như dòng nước suối, mang theo cảm giác man mát và ngọt ngào tới tim, thanh nhã như đóa hoa sen tuyết làm cho cổ họng khô cạn bỗng tràn trề nước mắt.

Đó là cảm giác thấm sâu vào xương tủy như ở trên thiên đường.

Lý trí giờ phút này vỡ tan hoàn toàn, lòng chàng như của một con dã thú điên cuồng tìm cách trốn thoát, môi của nàng so với mật đường còn mê người hơn, môi của nàng so với hoa còn thơm ngát hơn nhiều.

Áp lực tình cảm bộc phát trong giờ phút này, căn bản là không cách nào dừng lại được, để mình phóng túng lần này đi, chàng đã đợi nửa đời rồi, cũng lạnh nhạt nửa đời rồi, chàng muốn có được người trân trọng, không bị ai cướp đi, người duy nhất làm cho trái tim chàng bình yên của cô nàng....

Chàng hôn như một ngọn lửa thiêu đốt môi nàng, cũng thiêu đốt lòng nàng, vội vàng đẩy ra, càng đẩy lại càng chặt hơn, chắc như bàn thạch.

Bình thường Thượng Quan Nguyệt đâu có những hành động kịch liệt như vậy?

Khinh Vân Nhiễm có cảm giác bản thân mình đã hóa thành một dòng nước mà vẫn không trốn thoát, vận mệnh bị chàng uống cạn. Gương mặt của nàng dần trở nên đỏ bừng say lòng người, lại càng tăng thêm vẻ kiều diễm, vô cùng quyến rũ, trái tim chàng một lần nữa lại đập lên thình thịch, lồng ngực phập

phòng kịch liệt.

Tay Thượng Quan Nguyệt không kìm được mà vuốt má nàng, bàn tay chậm rãi trượt xuống phía dưới, đầu ngón tay chạm vào da thịt nàng, trái tim như bị đầu độc rồi, không

cách nào kiềm chế được.

Trong nháy mắt tâm Khinh Vân Nhiễm trở nên hoảng loạn, đẩy mạnh chàng ra:

-Thượng Quan, không được!

Nếu việc này tiếp tục, nhất định nàng sẽ hối hận, chuyện này không công bằng với chàng, mình hưởng sự ấm áp và che chở của chàng, chẳng lẽ mình cần cách như vậy để đi trả thù hấn sao?

Đây như một nỗi nhục với Thượng Quan Nguyệt, sự cự tuyệt của nàng làm trái tim Thượng Quan Nguyệt đau nhói, người nàng yêu vĩnh viễn không phải là chàng, môi nàng bị hôn tới đỏ bầm, như một đóa hoa hồng kiều diễm, dung nhan như nước, trong mắt chàng nàng vốn mê người đến vậy.

Buông tay ra, cuối cùng cũng không thể nào mà buông được, chàng thật sự hết sức rồi...

Nỗi khổ bị hấn độc hành hạ, một tương lai vô vọng, chàng không nên tranh nữa.

Nếu tranh được, tính mạng chàng có hạn, sao có thể trân trọng, bảo vệ nàng, đây cũng như một loại tổn thương, đúng vậy, chàng tự nói với chính mình, nhưng lại không nỡ buông tay.

Trong lòng than khê lên một tiếng, rõ ràng người trong lòng nàng không phải chàng, mình lặn ngụp ngẩn đứng chờ nàng tại chỗ, chỉ cần đối phương quay đầu một cái là có thể nhìn rõ được.

Khinh Vân Nhiễm nắm chặt vạt áo, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn chàng, sau đó gục đầu xuống, hạ giọng:

-Thượng Quan, cho muội thời gian...

Trái tim mất mát của Thượng Quan Nguyệt vì những lời này mà nảy lên lần nữa, chàng đi về phía trước, nói:

-Khinh nhi, đừng để ta đợi lâu quá!

Khinh Vân Nhiễm nao nao, lời nói rất quen thuộc, tựa như đã từng nghe thấy ở đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Trái tim cứng như sắt đá

Sáng sớm Khinh Vân Nhiễm tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Thượng Quan Nguyệt lẳng lặng nhìn gương mặt nàng, đôi mắt đen sáng lên, trong mắt ẩn chứa sự dịu dàng tới chết người, khóe môi mang theo nụ cười hạnh phúc.

Không biết làm sao tim nàng bỗng run lên, nàng chỉ biết, diện mạo Thượng Quan Nguyệt tuấn mỹ, phong thần tuấn lãng, đôi mắt sáng như mùa thu, không nhiễm chút bụi trần, giống như thần tiên, dáng người đứng thẳng, phiêu dật xuất trần, tựa như ngọc thụ lâm phong, là người giữa long phượng.

Thượng Quan Nguyệt cười khẽ, tựa như gió xuân:

-Nàng tỉnh rồi!

Khinh Vân Nhiễm nhìn chàng, chàng một cái, đôi mắt bỗng trở nên u ám thâm trầm, chợt đứng dậy, nói:

-Ta gọi nha hoàn vào trang điểm giúp nàng, chúng ta chuẩn bị tới một nơi.

Khinh Vân Nhiễm nháy mắt mấy cái, nghi ngờ hỏi:

-Đi đâu ạ?

Thượng Quan Nguyệt dừng bước chân, quay đầu nói:

-Tới Bắc Thần.

Khinh Vân Nhiễm hơi kinh ngạc, mắt mờ lớn, vội vàng hỏi:

-Nguyệt? Tại sao lại đi Bắc Thần?

Thượng Quan Nguyệt thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng liền bước trở về, cười trêu chọc:

-Khinh nhi, nàng còn nhớ không? Đêm qua nàng cầu thân tra, ta đã đồng ý, đương nhiên chúng ta phải ...

Về mặt Khinh Vân Nhiễm quần bách, gương mặt hơi ửng hồng, vội vàng ngắt lời:

-Nhưng muội chưa nghĩ chu đáo, nói với huynh yêu cầu quá mức như vậy, huynh không nên dung túng muội ...

Vừa nói mày vừa nhủ chặt thành một đường, ý nàng ban đầu là nếu Thượng Quan Nguyệt thật sự đồng ý cái chuyện hoang đường này, họ sẽ cùng nhau trở về Nam Dục, về Minh Vân sơn trang, dừng chân ở đó, mời một số bằng hữu giang hồ chứng kiến.

Đến lúc đó Tiêu Thần Hiên tự khắc nghe được tin này, nhưng phàm là tự tôn của nam nhân, hắn sẽ không trở lại dây dưa với nàng nữa, kể từ đó khúc mắc giữa cũng chính thức kết thúc.

Chỉ là đã khiến Thượng Quan Nguyệt phải chịu ảm ức, rõ ràng chàng có thể lấy được một nữ tử rất tốt, nhưng cũng không lo, trước khi họ thành thân, nàng sẽ nói với chàng viết sẵn một bức hưu thư, nếu sau này chàng có gặp được ý trung nhân, nàng sẽ im lặng rời đi, sẽ không quấy rầy bọn họ.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng vội vàng vạch rõ quan hệ, trong lòng không kìm được khổ sở, cổ nén đau lòng, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, nói:

-Mặc kệ quyết định của nàng là gì, bất kể yêu cầu của nàng có hợp lý, đối với ta có công bằng hay không, nếu có thể giúp nàng, ta tuyệt không có nửa câu oán hận. Khinh nhi, hắn nàng biết rõ tình cảm của ta với nàng, ta muốn nàng có thể được vui vẻ. Những chuyện hay những người làm tổn thương tới nàng, ta đều nhất quyết diệt trừ.

Mũi Khinh Vân Nhiễm cay cay, trong lòng vô cùng cảm động, môi khẽ run lên, nức nở nói:

-Nhưng Thượng Quan, như vậy với huynh rất không công bằng, là muội ích kỷ, không lo tới hậu quả thế nào mà đã tự tiện quyết định, huynh không nên chỉ nghĩ cho muội mà nên nghĩ cho bản thân mình mới đúng!

Thượng Quan Nguyệt không chớp mắt nhìn nàng, đôi mắt vô cùng thâm tình, tựa như thủy triều ập tới Khinh Vân Nhiễm, chàng cười nhẹ nhàng:

-Không phải, Khinh nhi, có lẽ người ích kỷ nhất là ta, ta vì nghĩ cho bản thân nên mới đồng ý với nàng, cứ để ta nằm mơ trong chốc lát cũng được!

Lòng Khinh Vân Nhiễm rung động, bình tĩnh nhìn chàng:

-Thượng Quan ...

Thượng Quan Nguyệt cười khẽ, tiếp tục nói:

-Chỉ là chuyện hôn nhân đại sự, ta hy vọng có thể báo với Mẫu hậu đã mất. Về Bắc Thần, sau khi thành thân, ta sẽ cùng nàng đi một chuyến tới núi Tuyết Vô Tan gặp Hoán nhi.

Hoán nhi! Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm ngây ngẩn cả ra, dần dần trong mắt đầy lệ, gật đầu nói:

-Thượng Quan, cảm ơn huynh!

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng thấm thiết, gương mặt hơi mất tự nhiên, hạ giọng nói:

-Khinh nhi, bắt đầu từ bây giờ, ta hy vọng nàng có thể gọi ta.... là Nguyệt.

Khinh Vân Nhiễm chần chừ nhìn chàng, ánh mắt chờ mong làm nàng không thể cự tuyệt, cuối cùng mấp máy môi, kêu nhỏ như muỗi kêu:

-Nguyệt....

Thượng Quan Nguyệt nở nụ cười mỹ mãn, thân mật hôn lên trán nàng, đối ới hành động thân mật bất thành linh này, Khinh Vân Nhiễm không khỏi cả kinh, bước chân lao đảo, chẳng may xé phải ống tay áo chàng, trọng tâm mất đi, người ngã ngửa về sau, ngã xuống giường, mà Thượng Quan Nguyệt bị bất ngờ không đề phòng gì bị kéo theo, cũng ngã người về phía trước.

Lúc này một cảnh tượng xấu hổ xảy ra.

Hai người trướng mắt thật lớn, gần gũi nhìn chăm chăm đối phương, rất lâu rồi mà vẫn không nhúc nhích.

Đôi môi lạnh lẽo của Thượng Quan Nguyệt bị bất ngờ dán lên môi Khinh Vân Nhiễm, mà tay cũng vô tình, cực kỳ không khéo mà đặt lên cái rất tròn của nàng....

Cảm giác mềm mại cùng với hương thơm cơ thể mê hoặc làm Thượng Quan Nguyệt như bị tấn công, đag nằm trên giường phải bật ngay dậy, gương mặt như bạch không chút tỳ vết đỏ ửng làm người ta sợ hãi.

Trong khoảng thời gian ngắn, gương mặt Khinh Vân Nhiễm cũng như bị lửa thiêu, nóng đến dọa người.

Bốn năm hai người ở cùng với nhau đều rất nghiêm túc, là người quang minh chính đại, chưa bao giờ có hành động mờ ám nào, vì có Hoán nhi bên cạnh nàng nên khi hai người ở chung cũng không xảy ra tình cảnh xấu hổ như ngày hôm nay.

-Ta... ta đi gọi Phù nhi vào đây.

Thượng Quan Nguyệt bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm đứng dậy, nhìn bóng lưng chàng rời đi, không khỏi cười khi một tiếng, mới rời về mặt của Thượng Quan Nguyệt thật sự là cực kỳ đáng yêu!

Chờ Khinh Vân Nhiễm trang điểm xong, Thượng Quan Nguyệt bước từ ngoài cửa vào, thấy Khinh Vân Nhiễm đang ngồi trước gương, đôi mắt long lanh.

Chàng gần như mê muội nhìn gương mặt nghiêng của nàng, làn da trắng nõn mềm mịn, mái tóc đen dài tới thắt lưng làm nổi bật bộ y phục màu trắng như mây trời, trước trán vương vài sợi tóc, nàng lấy tay vén ra sau tai, ngón tay ngọc ngà thon dài, má nàng như thể có thể véo ra nước, lòng không khỏi rung động.

Tựa hồ như cảm thấy ánh mắt nóng rực của chàng, Khinh Vân Nhiễm đột nhiên quay đầu, xấu hổ nhìn chàng một cái, đôi mắt sáng như kim cương hiện lên ý cười, khóe môi hơi cong lên, nở nụ cười khẽ.

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt sinh ra hoảng hốt, má lúm đồng tiền tuyệt đẹp khi nàng nở nụ cười như đoá hoa xuân, tựa như ánh mắt trời làm trái tim người người ấm áp, làm cho cảnh vật xung quanh cũng trở nên buồn bã thất sắc, không gì rực rỡ bằng.

Chàng đột nhiên cảm thấy trên đời này không có nữ tử nào có nụ cười đẹp hơn nàng, nụ cười ấy càng làm chàng trầm luân, đôi mắt trong sáng ngời còn làm hoa mắt hơn nụ cười của nàng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn chàng, dịu dàng hỏi:

-Đã chuẩn bị xong chưa?

Thượng Quan Nguyệt đi tới phía sau nàng, vươn tay, nói:

-Chuẩn bị tốt rồi, đi thôi!

Đầu tiên là Khinh Vân Nhiễm sùng sốt, ôm lấy lòng chàng, đứng dậy, cùng nhau ra ngoài.

-Công tử, Nhượng Minh cô nương.

Khinh Vân Nhiễm gật đầu bắt chuyện:

-Chào mọi người!

Thượng Quan Nguyệt nắm tay nàng, ý bảo nàng lên xe, đang định bước lên xe ngựa thì nàng nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người quen thuộc nhìn về phía này, một thân y phục màu lam, trông có vẻ vô cùng yếu đuối cô đơn.

Lòng Khinh Vân Nhiễm bỗng căng thẳng, hôm nay nàng tới Bắc Thần, cũng không nên giấu nữa.

Quay đầu nhìn Thượng Quan Nguyệt, nói:

-Thượng... Nguyệt, đợi một lát hãy lên đường. Muội muốn gặp một vị cố nhân, muốn từ biệt nàng ấy.

Khuôn mặt Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, đôi mắt nhìn về phía nữ tử, ánh mắt đầy ý vị cao thâm khó lường, đương nhiên chàng biết nữ tử ấy là ai, đó là một trong những thị thiếp của Tiểu Thần Hiến, vốn là nha hoàn của Khinh nhi, mặc dù tình cảm hai người rất tốt nhưng Khinh nhi đã không có tin tức gì bốn năm nay, sợ rằng cảnh còn nhưng người thì không phải.

Chàng hít một hơi, nếu xúc phạm hay làm nguy hiểm tới nàng, chàng cũng phải nhanh chóng diệt trừ, chàng cười nhìn nàng rồi gật đầu, hỏi:

-Có cần ta đi cùng nàng không?

Khinh Vân Nhiễm suy nghĩ một lát, khoát tay, cười nói:

-Không cần đâu, muội sẽ nhanh trở về thôi.

Có vài chuyện không tiện nói trước mặt Thượng Quan Nguyệt.

Sao Lan nhi đột nhiên lại đến tìm nàng, sao lại biết nơi này, chắc là Tiêu Thần Hiên phái nàng ấy tới đây, quả thật không chỗ nào là hần không biết, muốn ép nàng tới mềm nhũn sao?

Mây Thượng Quan Nguyệt nhú lại một chút, sóng mắt di chuyển, khóe môi nở nụ cười, trầm giọng nói:

-Được, ta ở đây chờ nàng.

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười gật đầu, cất bước tới chỗ Lan nhi cách đó không xa.

Lan nhi thấy Khinh Vân Nhiễm đi về phía mình, trong lòng có chút kích động, khăn tơ tằm trong tay hết quấn rồi lại quấn chặt vào tay, nàng đứng ở đây cũng đã được một lúc rồi.

Khinh Vân Nhiễm đứng cách Lan nhi không xa, mở miệng kêu lên:

-Lan nhi. ...

Môi Lan nhi run lên, chạy nhanh tới trước mặt Khinh Vân Nhiễm, bắt lấy tay nàng, cúi đầu hỏi:

-Tiểu thư, thật sự người muốn đi theo Tam hoàng tử Bắc Thần sao?

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc nhìn nàng ấy, không ngờ tâm trạng nàng ấy lại kích động tới vậy, nàng vẫn coi Lan nhi là tỷ muội, mấy năm trước vì tránh Tiêu Thần Hiên nên không thể liên lạc, trong tim vẫn cảm thấy áy náy! Hôm nay từ biệt tại đây, có lẽ sẽ không có ngày gặp lại, nàng cũng không muốn giấu diếm, cũng không thể giấu được, thờ dài, gật đầu nói:

-Ừ, ta định đi cùng chàng tới Bắc Thần.

Nước mắt Lan nhi rơi thành một chuỗi, ra sức lắc đầu:

-Tiểu thư đừng đi!

Khinh Vân Nhiễm không biết vì sao nàng ấy lại khóc tới mức thương tâm như vậy, ôm lấy nàng ấy, vỗ nhẹ vào lưng, dịu dàng trấn an:

-Lan nhi, mặc dù ta và ngươi là phận chủ tớ, nhưng ngươi cũng biết, ta luôn coi ngươi là tỷ muội, trên thế gian này không có bữa tiệc nào là không tàn, nếu có duyên, nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Lan nhi rơi lệ đầy mặt, đôi mắt phỉm hồng, sắc môi tái nhợt, khóc hạ giọng nói:

-Tiểu thư đừng đi, Lan nhi xin người, người theo Lan nhi đi gặp Vương gia một lát, có được không?

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, đôi mắt hiện lên đau xót, dứt khoát lắc đầu, nói:

-Xin lỗi Lan nhi! Đã tới nước này ta không thể ở lại đây, ta quyết định lấy thân phận Thủy Nhược Minh này để tồn tại, Khinh Vân Nhiễm đã chết cùng với cái danh Hiên Vương phi! Giờ ta và hần không còn bất cứ quan hệ nào. Nhưng thấy ngươi được gả làm thiếp cho hần, lòng ta cũng không yên, nếu có thể, ngươi hãy rời xa khỏi hần đi! Kỳ thật cuộc đời nữ tử, cái gì là quan trọng nhất, đó chính là gia đình và con cái, tìm thấy một nam tử, sinh con đẻ cái, sống bình thân, làm bạn với nhau cả đời, chẳng phải rất tốt sao? Hần là Vương gia, mặc dù thiếp trong phủ không nhiều lắm nhưng cũng không thể chỉ yêu mình ngươi, để chính mình phải tủi thân, sao phải vậy chứ?

Lan nhi khóc không thành tiếng:

-Tiểu thư, không phải như thế, những gì mà Vương gia gây ra trong quá khứ đúng là tội đáng muôn chết, nhưng người ta thường nói, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, biết sai là được rồi, nếu có phạm phải tội tày đình thì cũng nên cho chàng một cơ hội, chàng thật sự rất muốn bù đắp cho tiểu thư, trái tim của Vương gia chỉ dành cho một mình người, bất cứ nữ tử nào cũng không để vào mắt, cơ thiếp trong phủ ai nấy cũng đều rõ ràng, không ai vọng tưởng cả. Nhưng từ ba ngày trước khi Vương gia hỏi phủ liên sọt cao không hạ, lại còn học máu, đại phu nói, nếu hôm nay không có chuyển biến gì tốt đẹp, sợ rằng Vương gia không qua khỏi đêm nay, tiểu thư, Lan nhi xin người theo nô tỳ về Vương phủ, chỉ gặp Vương gia một lần thôi, có được không?

Nghe thấy câu “chỉ sợ không qua khỏi đêm nay”, trái tim Khinh Vân Nhiễm chột đau tới mức không cách nào thờ nổi, trong quá khứ, nàng chưa bao giờ có phản ứng mãnh liệt như thế với những chuyện liên quan đến hần, sao ngày hôm nay lại như vậy?

Nàng miễn cưỡng đè nỗi đau khó hiểu này xuống, mặt lạnh đi, nói:

-Sinh tử do mạng, người cả đời làm điều ác, mặc dù không ai trả thù hần nhưng trời cũng có mắt, cũng có thể thấy được.

Lan nhi nghe nàng nói, không thể tin mà trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn nàng, một lúc lâu mới nói:

-Tiểu thư, trước kia người cũng không phải người như thế, sao giờ lại trở nên...

Trái tim cứng như sắt đá, hoàn toàn không để cho ai đó một đường sống.

Khinh Vân Nhiễm gục đầu xuống, giấu đi nước trong mắt, hạ giọng:

-Xin lỗi Lan nhi, ta phải đi rồi, người hãy bảo trọng.

Nói xong gạt bàn tay đang nắm tay mình ra, không dám quay đầu chạy về phía Thượng Quan Nguyệt, nàng sợ nếu nàng không đi, nước mắt thật sự sẽ rơi xuống.

Thượng Quan Nguyệt nhìn hốc mắt nàng ửng đỏ, tâm bỗng thấy đau, choàng tay qua vai nàng, hạ giọng hỏi:

-làm sao thế, nếu nàng không nỡ đi thì hôm nay chưa cần đi vội, có thể giữ nàng ấy lại ở cùng một đêm.

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười phù phiếm:

-Không sao đâu, đã từ biệt rồi, chúng ta đi thôi.

Nói xong liền bước lên xe ngựa.

Thượng Quan Nguyệt không nói nữa, giúp nàng hạ rèm xe xuống, ánh mắt nhìn nữ tử đứng cách đó không xa, thấy nàng ấy quỳ ngồi trên mặt đất khóc nghẹn ngào, mày không khỏi nhíu lại, rốt cuộc nàng ấy đã nói gì với Khinh nhi mà có thể khiến trái tim nàng hoảng loạn đến vậy, đôi mắt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trong xe ngựa, Khinh Vân Nhiễm gọi khẽ một tiếng, Thượng Quan Nguyệt thu lại ánh mắt, vén rèm xe lên bước vào trong, mỉm cười, nhanh chóng xuất phát.

Đoàn người ngựa chạy về hướng bắc, khi tới Tây Giác, trời càng ngày càng lạnh, Khinh Vân Nhiễm lo lắng có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

Hàn độc của Thượng Quan Nguyệt phát tác!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thái hậu triệu kiến

Khinh Vân Nhiễm bung chấu nước trong tay, trên mặt đầy vẻ buồn rầu, vén rèm xe lên, trong thùng xe vô cùng ẩm áp, mấy lò sưởi cũng đã cháy hết, bầu không khí có mùi thảo dược lẫn mùi máu tanh, trái tim nàng không khỏi cứng lại, nhanh tiến vào trong, tới bên cạnh Thượng Quan Nguyệt.

Thấy chàng nhắm mắt lại, nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy làm cho người ta vô cùng sợ hãi, bên môi, trên cổ, và cả ở trên tấm nệm có không ít vết máu loang lổ. Nàng vội vàng đặt chấu nước xuống, lấy cái khăn nhúng vào đó rồi vắt khô, nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng chàng, tâm bỗng cảm thấy đau đớn khó nói thành lời. Nàng giúp việc ở y quán bốn năm, y thuật cũng học được ít nhiều. Nàng biết rất rõ, lần hàn độc phát tác này còn nghiêm trọng hơn những lần trước rất nhiều, triệu chứng như đang ăn mòn tính mạng chàng, triệu chứng này mới xảy ra lần đầu, sao đã trầm trọng tới mức này!?

Trong tâm bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi, cả người không nén được mà run rẩy.

Đúng vậy!

Nàng sợ Thượng Quan Nguyệt chết đi...

Không được! Nàng không thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Nguyệt chết!

Nàng không muốn bất cứ ai chết trước mặt nàng, nếu Thượng Quan Nguyệt cũng rời bỏ nàng, nàng nhất định không sống nổi! Nếu trên đời này người nàng coi trọng cũng rời bỏ nàng...

Vậy nàng còn thứ gì đáng để lưu luyến trên cõi đời này?

Có lẽ cảm nhận được dòng nước ẩm áp, Thượng Quan Nguyệt hôn mê mấy ngày chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm sáng lên, như một người lữ khách giữa sa mạc sắp chết vì khát bỗng thấy ốc đảo, thấy được nguồn nước.

Nàng vẫn tưởng rằng. ...

Hóa ra mình vẫn luôn quan tâm tới chàng.

Thượng Quan Nguyệt dịu dàng nhìn gương mặt nàng, khẽ cười, diện mạo tuấn mỹ trong nháy mắt trở nên có sức sống hơn, hơi quay đầu đi, chạm lấy bàn tay nàng đang cầm khăn lau lên mặt chàng.

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm thẹn thùng đỏ bừng, từ lúc nào mà chàng đã học cái cách không đứng đắn như vậy, hơn nữa còn đang lúc ngã bệnh, tức giận nói:

-Này, đừng lộn xộn nữa!

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên đau lòng buồn bã, chuyển ánh mắt nhìn về phía nàng, bỗng hiện lên ý cười, vừa ho nhẹ vừa nói:

-Khụ khụ. ... Vừa nãy ta mơ thấy nàng.

Khinh Vân Nhiễm vỗ lưng cho chàng, dịu dàng ngồi dậy, cảm một cái gối dựng ở sau lưng cho chàng dựa, giặt sạch cái khăn, nói:

-Mơ thấy gì?

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt chợt sáng lên, trong mắt tràn đầy ý cười hạnh phúc:

-Ta mơ thấy. ...

Nói đến đây thì chàng dừng lại, liếc mắt nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, hơi mím môi:

-Hôn ta một cái, ta nói cho nàng nghe.

Mắt Khinh Vân Nhiễm giật giật mấy cái, không thể tin tưởng mắt nhìn chàng, sờ lên trán chàng, nghi ngờ hỏi:

-Không phải huynh bị mù mắt đầu óc rồi đó chứ?

Thượng Quan Nguyệt nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, yên tâm cười:

-Nói đùa nàng chút thôi, ta mơ thấy nàng và ta ở cùng nhau tại một nơi sơn thủy hữu tình, nàng đang ở trong bếp nấu cơm, ta mang thức ăn trở về, trong nhà còn có. ...

Khinh Vân Nhiễm thấy chàng đột nhiên dừng lại, ngơ ngơ hỏi dồn:

-Còn có gì?

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt bỗng ửng hồng mắt tự nhiên, nhìn nàng đầy ý vị thâm sâu, cúi đầu nói:

-Còn có một đứa con khỏe mạnh mập mạp. ...

Gương mặt Khinh Vân Nhiễm dần cứng đờ, đứa con!

Thượng Quan Nguyệt nhận thấy lời nói mình không ổn, đang muốn mở miệng giải thích, nàng đã đi trước một bước, nói:

-Nói chuyện từ nãy tới giờ với muội chắc huynh đói bụng lắm, để muội đem canh vừa mới nấu tới đây.

Thượng Quan Nguyệt cười cười gật đầu, không nói nữa, lẳng lặng nhìn nàng bụng chầu nước ra ngoài.

Khinh Vân Nhiễm vén rèm xe ra, thấy vẻ mặt Hành Vân đầy nghiêm trọng đứng ở bên ngoài, vừa thấy nàng đi ra, vội vàng hỏi:

-Nhược Minh cô nương, công tử thế nào rồi?

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, nói:

-Chàng đã tỉnh dậy, nhưng vẫn còn rất yếu.

Bây giờ chỉ có ba người họ mấy ngày nay chăm sóc cho Thượng Quan Nguyệt, ai cũng chưa được ngủ một giấc an ổn, lực bất tòng tâm.

Bệnh của Thượng Quan Nguyệt không thể kéo dài, Thủy Lưu đã tới Dược Vương cốc khẩn xin Y tiên tiên bói xuất cốc đến Bắc Thần chữa bệnh cho Thượng Quan Nguyệt, nhưng nàng cũng không thể khẳng định lão đầu ngoan cố ấy có tới đây không? Khẽ thở dài, ngẩng đầu, thấy sắc mặt Hành Vân hòa hoãn hơn chút ít, trầm giọng hỏi:

-Hành Vân có thể nói cho ta biết, thời gian trước chàng có tới Dược Vương cốc chữa bệnh hay không?

Hành Vân nhúu chặt mày, đôi mắt tràn đầy vẻ lo lắng phức tạp, siết chuỗi kiếm trong tay lại, một hồi lâu mới nói:

-Nhược Minh cô nương, ngày ấy khi cô nương bị ám vệ của Hoàng đế Đông Kỳ bắt cóc, ta và Thủy Lưu vốn định hộ tống công tử tới Dược Vương cốc điều trị hàn độc trước, nhưng giữa đường công tử tỉnh lại, rất lo lắng cho an nguy của cô nương, muốn đi cứu cô nương trước, hơn nữa còn thừa dịp ta và Thủy Lưu không chú ý dùng Lan Lăng hương, chịu đựng nỗi khổ bị dược lực phản trả mới kiếm chế được hàn độc, sau đó hỏi thăm mấy lần mới biết cô nương đã được đưa tới Hiến Vương phủ, công tử đi tìm cô nương, lại biết cô nương mất trí nhớ, lúc trở về không biết vì sao mà hộc máu không ngừng, mãi cho tới khi gặp được Minh Nguyệt cô nương, nàng ấy dùng máu chính mình chữa cho công tử, nhưng công tử vốn là đại phu nên biết rất rõ việc người nàng ấy toàn là độc, máu của nàng ấy có thể tạm thời không chế được độc tính của hàn độc nhưng sự phản trả so với Lan Lăng hương còn hơn gấp bội.

-Sao chàng lại ngốc như vậy?

Kính Vân Nhiễm ghen ngào lên tiếng, lòng nàng quặn đau, đau tới mức không tài nào nói nổi nên lời.

Giờ phút này nàng cũng hiểu rõ, bất kể là ai tổn thương đến nàng, Thượng Quan Nguyệt tuyệt đối sẽ không bao giờ làm như vậy, chàng luôn yên lặng ở bên cạnh nàng, dùng cách của chính mình để quan tâm, trân trọng nàng. Đúng vậy! Trên thế giới này chỉ cần người tổn thương nàng còn tồn tại, nhất định nỗi đau xót trên người nàng cũng tồn tại. Mỗi lần nhìn gương mặt gầy guộc của Thượng Quan Nguyệt đang hôn mê, lòng nàng cảm thấy vô cùng cảm động xen lẫn đau lòng, trong tim nàng ắt hẳn là có chàng, nhưng những gì đã từng trải qua trước đây làm cho nàng lùi bước!

Thượng Quan Nguyệt thật sự rất tốt đẹp, đối với nàng mà nói là quá tốt, nhưng tại sao lại rơi vào kết cục như thế này, sao mà thật đáng buồn?

Hành Vân ngẩng đầu nhìn Kính Vân Nhiễm, tiếp tục nói:

-Thấy công tử tự hủy hoại bản thân như vậy, thật sự Hành Vân rất đau lòng, Hành Vân chỉ là một nô tài, không có tư cách yêu cầu cô nương, nhưng Hành Vân không đành lòng thấy công tử khổ sở như thế, khi công tử biết cô nương đã quên người, ánh mắt khi đó của công tử Hành Vân đến giờ vẫn không thể quên, ta chưa bao giờ thấy ánh mắt người đau lòng đến vậy, nên Hành Vân khẩn thiết xin cô nương...

Vừa nói vừa quỳ sụp xuống, nhìn kỹ vào đôi mắt nàng, trịnh trọng nói:

-Coi như đồng cảm cũng tốt, đáng thương cũng được, xin cô nương đừng bỏ công tử! Với tình trạng hiện giờ của công tử, sợ rằng không chống giữ được bao năm nữa....

Trong lòng Kính Vân Nhiễm chấn động mạnh, vội bước về phía trước, gấp gấp kêu lên:

-Hành Vân, người mau đứng lên!

Hành Vân cúi đầu, không đứng dậy, nói:

-Ta biết tâm địa cô nương lương thiện, cho dù không có tình yêu nam nữ với công tử nhưng cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, làm tổn thương trái tim công tử, nhưng có đôi lúc cũng đã vô tình tổn thương, cô nương không yêu công tử nhưng vẫn đối xử dịu dàng như cũ với công tử, khiến công tử tưởng rằng mình vẫn còn hy vọng. Kỳ thật thái độ như vậy mới làm tổn thương người khác, cô nương tin tưởng dựa vào công tử, có phải trong tim cô nương cũng dành một chỗ rất nhỏ cho người? Vì thế Hành Vân cả gan nói thẳng, mong cô nương chính thức thừa yêu công tử, không nên vì Hiến Vương gia mà làm cho công tử đau lòng thêm nữa....

Kính Vân Nhiễm đau lòng. Tiêu Thần Hiến! Chỉ cần vừa nghĩ đến hẳn là lòng đã cảm thấy đau xót, loại cảm giác này trước kia cũng từng xuất hiện nhưng lại không giống như bây giờ, mỗi lần nhớ đến hẳn, nàng đều có cảm giác tựa như đã có một khoảng thời gian tốt đẹp đã bị nàng lãng quên.

Một lúc lâu sau nàng mới thở dài, chậm rãi nói:

-Ý của người ta rất rõ, ta biết nên làm như thế nào rồi!

Hành Vân trầm giọng:

-Lời nói lần này của Hành Vân với cô nương thật ra là cử chỉ bất kính, xin cô nương trách phạt.

Kính Vân Nhiễm cười khò, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, nhẹ giọng nói nhỏ:

-Người không sai, người sai là ta, là ta ích kỷ!

Hành Vân hơi cau mày, hạ giọng nói:

-Hành Vân không có ý trách tội cô nương!

Kính Vân Nhiễm cúi đầu nhìn hẳn, cười nhẹ, nói:

-Không, nhờ người ta mới hiểu rõ....

Tình cảm, không nỗ lực thì không được hồi báo, nhưng không nỗ lực, nhất định không có báo đáp. Nàng biết rất rõ tình cảm của chàng nhưng lại lờ đi. Nếu như từ thể xác đến tinh thần chấp Thượng Quan Nguyệt, nàng nghĩ, quá khứ, thân phận của nàng, trách nhiệm của nàng, tất cả mọi thứ của nàng đều phải chấp nhận và chia sẻ, đây cũng không phải là chuyện đơn giản.

Bắc Thần, nơi xa lạ ấy, liệu thật sự có chốn cho nàng dung thân?

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, đột nhiên hỏi:

-Hành Vân, còn mấy ngày nữa là tới Bắc Thần?

Hành Vân ngước mắt, thấy nàng cúi đầu, không nhìn rõ được vẻ mặt, lập tức trả lời:

-Ba ngày nữa là đến nơi!

Thúc ngựa mau chóng, trong ba ngày cũng đã tới được kinh đô Bắc Thần.

Dương An.

Hành Vân có lệnh bài trong người, vào thành vô cùng thuận lợi.

Dọc đường đi, Thượng Quan Nguyệt đều trong tình trạng mê man, thời gian tỉnh táo mỗi ngày đều là lúc uống thuốc, kiểm chế ho khan tới hộc máu.

Hành Vân đánh xe ngựa đến Trữ Vương phủ.

Trong phủ, lão quản gia lo lắng ra nghênh đón, Hành Vân đỡ Thượng Quan Nguyệt xuống xe, lão quản gia lập tức sai người đưa Thượng Quan Nguyệt vào nằm trong phòng.

Kiến trúc trong phủ rất cầu kỳ nhưng lại lộ ra khí thế trang nhã, hành lang gấp khúc, đình viện lầu các, vách đá núi giả, nước chảy rả rích, hồ nước hoa viên càng lộ vẻ thanh nhã.

Trong hoa viên mới được đổi đất mới, có các loại hoa quý thu đông, trong đó đa số đều là các loài hoa mà nàng thích.

Nghe người dưới trong phủ nói, bọn họ đã nặn được bồ câu đưa tin từ Vương gia, dặn dò sửa sang lại Vương phủ.

Khinh Vân Nhiễm vô cùng cảm động, chỉ vừa nghĩ đến hàn độc trong người Thượng Quan Nguyệt là lại thấy đau đớn, cảm giác mình thật vô dụng, giờ đã gần tới mùa thu mà nàng đã thấy lạnh hết cả người, vậy đến mùa đông, chỉ sợ máu nàng đã đông hết thành băng.

Tới Phong Khinh các, trong phòng đã có rất nhiều lò sưởi.

Thấy Thượng Quan Nguyệt ngủ yên ổn trên giường, mấy ngày nay lượng máu nôn ra cũng đã giảm bớt, nhưng giờ phút này sắc mặt chàng trắng bệch khiến nàng lo lắng không thôi.

Trần trọc một đêm, tâm đã thầm quyết định, qua mấy ngày nữa, đợi tình trạng của chàng khá hơn, nàng sẽ tự mình lên núi Tuyết Vô Tan, tìm hái sen tuyết hiếm có khó tìm để chữa căn nguyên hơn hai mươi năm bệnh tật của chàng.

Ngày hôm đó Khinh Vân Nhiễm dậy từ sáng sớm, quản gia trong phủ nói có vị công công từ tới đây tuyên chỉ, nội dung ý chỉ là Thái hậu triệu nàng vào cung gặp mặt, nàng kinh ngạc, nhưng lòng cũng đã sớm có chuẩn bị.

Biết được chuyện này, Hành Vân vô cùng lo lắng, muốn đi cùng nhưng thấy không ổn, nàng trang điểm một lúc rồi ngồi vào trong kiệu theo công công vào cung.

Đại viện hoàng cung tường đồ ngói vàng, vô cùng đồ sộ, điêu khắc chạm trổ tinh xảo.

Hành lang uốn khúc, núi giả nước chảy tồ điểm, kỳ hoa dị thảo thêm vào, kiến trúc hoàng cung tuy trang nghiêm nhưng không mất đi vẻ đẹp hùng tráng.

Tường đồ vừng chác, phiến ngói lưu ly nhiều màu rực rỡ, hương hoa thơm ngát.

Hoàng cung có diện tích rất lớn, Khinh Vân Nhiễm theo lão thái giám đi vòng vèo một lúc, cuối cùng cũng đã tới nơi.

Trữ Phụng cung.

Công công bên ngoài thông báo một tiếng, bên trong truyền tới tiếng nói, Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu theo công công vào trong, trong phòng tràn ngập một mùi hương làm người ta cảm thấy không hề thoải mái. Nàng biết mùi hương này, nếu ngửi lâu sẽ cảm thấy đau đầu, tim đập nhanh hơn.

Công công chậm rãi đi trước, nàng thấy sau tấm rèm châu là một dáng người ngồi ngay ngắn, khí thế phi phàm, đột nhiên có giọng nói truyền đến:

-Tới đây gần hơn một chút!

Tiếng nói vừa dứt, rèm che được hai cung nữ vén lên, lộ ra hình ảnh của người ngồi sau.

Một phụ nữ thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, gương mặt bình tĩnh đang ngồi trên ghế.

Trên người mặc y phục màu tím thêu chỉ vàng hoa mẫu đơn, đai lưng phượng hoàng cát tường, dù đã đến tuổi trung niên nhưng sắc mặt đoan trang, xinh đẹp quý phái, không hề có khí thế ép người mà lại có dáng vẻ rất hiền hòa.

Đứng ở hai bên là ba người phụ nữ khác, hai người là Quý phi, trên đầu cài bảy chiếc trâm phượng, vị còn lại mặc cung trang màu đỏ hoa lệ, đội mũ phượng, chắc đó là Hoàng hậu.

Khinh Vân Nhiễm chân thành cúi người, hít thật sâu một hơi, hành đại lễ ba quỳ chín vái, cung kính nói:

-Dân nữ tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Ánh mắt sắc bén của Thái hậu dừng trên người Khinh Vân Nhiễm, khẽ cười, nói:

-Ai gia nghe nói Trữ Vương rất thích ngươi, thà rằng đi ngược lại với tổ tiên cũng muốn lấy ngươi làm phi, ngẩng đầu lên để Ai gia nhìn một cái.

Khinh Vân Nhiễm giật mình, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt cung thuận, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

Thái hậu nhìn người con gái trước mặt, da tay trắng nõn, sạch sẽ, dung mạo của nàng mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng nhìn kỹ thấy vô cùng động lòng người, nhất là đôi mắt đen long lanh kia, kỳ ảo trong suốt, không nhiễm bụi bân nơi thế tục.

Nhưng đôi mắt này làm bà dấy lên oán hận giấu tận đáy lòng từ ngày xưa.

Phu quân của mình, con của mình đều bị ánh mắt trong suốt này hấp dẫn, vì thế mà họ vứt bỏ trọng trách hoàng gia, chỉ vì muốn ở cùng một người đến thiên trường địa cửu, thật buồn cười! Ánh mắt bà hơi thừ ra nhưng khôi phục lại rất nhanh, thoáng gạt đầu, hỏi:

-Ngươi tên là gì?

Khinh Vân Nhiễm đứng thẳng người, nàng có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của đối phương di chuyển trên gương mặt nàng mang theo oán hận khiến người ta ớn lạnh. Nàng ép sợ hãi trong lòng xuống, trầm giọng trả lời:

-Dân nữ tên là Thủy Nhục Minh.

Thái hậu trầm ngâm trong chốc lát, cẩn thận quan sát nàng, không nói gì, Khinh Vân Nhiễm trộm nhìn sắc mặt Thái hậu, lòng không khỏi hoảng hốt, sống lưng ớn lạnh truyền đến khắp người.

Ánh mắt Thái hậu làm nàng cảm thấy bất an, nhanh chóng cúi đầu, không dám nói nữa, không quá bao lâu, Khinh Vân Nhiễm nghe thấy giọng nói ôn hòa của Thái hậu:

-Ngươi đúng là một đứa trẻ ngoan!

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, giấu đi phức tạp trong mắt, khẽ nói:

-Dân nữ giờ chưa quen với quy củ trong cung, may gặp được Thái hậu có trái tim nhân hậu, nếu không dân nữ đã không thể đứng ở đây rồi.

Thái hậu vuốt má, cầm chén trà lên, đôi mắt hiện lên sắc bén:

-Khi ai gia thấy ngươi lại nhớ tới Nhã phi năm đó, đôi mắt trong suốt không nhiễm bụi trần, khó trách sao Trữ Vương lại thích ngươi tới vậy, đứng lên đi!

Khinh Vân Nhiễm dập đầu tạ ơn.

-Tạ ơn ân điển của Thái hậu.

Sau khi đứng dậy, thấy được ý cười trong sáng của Thái hậu, lúc này nàng mới quan sát cẩn thận.

Hy Nhân Thái hậu, bà nội của Thượng Quan Nguyệt năm đó nổi danh bên ngoài là Hoàng hậu sắt đá, hôm nay sự tàn nhẫn trong mắt đã mất đi nhưng ánh mắt vẫn rất lợi hại làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bà được chăm sóc chu đáo, tuổi đã hơn năm mươi, mà thoát nhìn như mới hơn bốn mươi tuổi.

Chỉ là trong chốn thâm cung, sắc mặt tốt, phục sức (y phục, trang sức) hoa lệ cũng không che giấu được vẻ tiêu tụy già nua, nếp nhăn nơi khóe mắt nếu tinh ý có thể nhận ra ngay, đúng là năm tháng vô tình.

Đột nhiên nàng có cảm giác nụ cười tươi tắn dễ gần ẩn giấu một nỗi oán hận và tàn nhẫn đáng sợ, có lẽ đây chỉ là ảo giác của nàng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Đả kích chí mạng

Thái hậu cười ôn hòa, sau đó thoáng liếc mắt nhìn về phía người phụ nữ mặc cung trang màu đỏ, chợt hỏi:

-Hoàng hậu, có người con dâu như vậy, con có hài lòng không?

Khinh Vân Nhiễm hơi ngạc nhiên, quả thật người phụ nữ ấy là Hoàng hậu.

Ánh mắt Hoàng hậu phức tạp nhìn Khinh Vân Nhiễm, trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén ấy liền thu lại, phút chốc nở nụ cười ân cần:

-Thần thiếp thấy đứa nhỏ này cũng bình thường, cái nhìn của Nguyệt nhi chắc cũng không đến nỗi tệ như vậy, cuối cùng chuyện này cũng xin mẫu hậu định đoạt.

Thái hậu cười nhẹ:

-Nguyệt nhi số lớn, không phải con cũng không biết, chuyện mà nó đã quyết định, ngay cả hoàng tổ mẫu là ta cũng không quản được, nhưng nhìn đứa nhỏ này, ta thích.

Hoàng hậu cười:

-Nguyệt nhi làm việc vốn có chút điên cuồng, nhưng mẫu hậu nói nó còn nghe!

Nói xong mấy vị Quý phi cũng cười phụ họa theo.

Thái hậu vuốt mặt, không nói gì, nhìn Khinh Vân Nhiễm, cười vẫy vẫy tay, ý bảo Khinh Vân Nhiễm tới ngồi bên cạnh bà. Khinh Vân Nhiễm mặc dù không quen như vậy nhưng không dám vô lễ.

Hoàng hậu và mấy vị phi tần cáo lui trước, để cho Thái hậu và nàng ngồi trò chuyện với nhau, có lẽ là lâu rồi không có ai trò chuyện cùng mình nên Thái hậu nói không ngừng, thao thao bất tuyệt. Có lẽ nửa đời cô đơn cũng không thể kể hết. Khinh Vân Nhiễm nghiêm túc lắng nghe, nhìn như cả đời được hưởng vinh hoa phú quý, kỳ thực cũng đã hy sinh không ít.

Đột nhiên Thái hậu nhíu chặt mày, vẻ mặt rất đau khổ, Khinh Vân Nhiễm liền nhíu mày, cả kinh kêu lên:

-Thái hậu, người làm sao vậy?

Ma ma bên cạnh nhìn thấy thế vội vàng rót một chén trà đưa cho bà. Thái hậu chậm rãi mở mắt, mày vẫn nhíu như trước, sau khi uống trà tựa hồ giãn ra đôi chút, lắc đầu nói:

-Người già, cơ thể cũng không dùng được nữa rồi.

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười, dịu dàng nói:

-Thái hậu ngàn tuổi, người đừng nói như vậy, người được Phật tổ ban phúc có thể sống lâu trăm tuổi.

Vừa nói vừa bắt lên mạch cổ tay Thái hậu. Nhưng kết quả chẩn đoán lại làm nàng hết sức kinh ngạc, bà trúng độc rồi, hơn nữa đây là loại độc phát tác từ từ, là ai đã hạ độc bà?

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, đồ ăn, nước uống đều được kiểm tra kỹ càng, muốn hại Thái hậu mà dễ vậy sao, kẻ hạ độc nhất định người là thân tín bên cạnh bà.

Đàn hương chính xác có tác dụng khiến người ta đau đầu, tim đập nhanh hơn, nhưng cũng không phải độc được, những nếu Đàn hương này kết hợp với một loại thảo dược khác sẽ hình thành chất độc phát tán chậm. Nàng nhìn ma ma bên cạnh, suy nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt bình tĩnh hỏi:

-Thái hậu, có phải ngày thường người thường hay choáng váng, đau đầu, vô lực, bất ngủ, mơ nhiều, thỉnh thoảng còn hôn mê, phải không ạ? Trên người còn nổi những nốt ban màu đen nữa.

Đột nhiên đôi mắt Thái hậu sáng lên, thần nhiên hỏi:

-Nhược Minh sao thế? Chẳng lẽ người biết y thuật?

Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ:

-Dân nữ cũng biết được chút ít ạ.

Thái hậu thoáng liếc mắt nhìn vị ma ma ở bên cạnh, bà ấy lập tức hiểu ý, trả lời thay Thái hậu:

-Bệnh trạng mà cô nương nói, từ sau khi tiên Hoàng băng hà đã có rồi, tới bây giờ cũng đã được hơn hai mươi năm, ngự y cũng đã từng chẩn đoán, đây cũng không phải bệnh nặng gì, mà là do đau lòng quá độ, phương pháp trị liệu là để Thái hậu thoải mái thư thái, vốn đã tốt lên rất nhiều, nhưng chẳng biết vì sao từ tháng tám năm ngoái, triệu chứng này đột nhiên tăng lên, bệnh trạng cũng trở nên nặng hơn, khi tốt khi xấu.

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, như đang nghĩ tới cái gì. Thái hậu thấy vậy, đôi mắt bỗng âm thầm, hạ giọng hỏi:

-Nhưộc Minh, có gì không ổn cứ nói ra?

Khinh Vân Nhiễm nhìn đáng vẻ già nua của bà, hỏi chi tiết:

-Xin thứ tội cho dân nữ cả gan nói thẳng, Đản hương trong phòng Thái hậu vốn là thứ dùng để an thần, nhưng nếu hít nhiều trong một thời gian dài sẽ khiến người ta đau đầu, tim đập nhanh hơn.

Ánh mắt lợi hại của Thái hậu sắc lên, giọng nói lạnh lùng:

-Thì ra là thế, nhưng chuyện này chưa từng có ai nói cho ai gia biết cả.

Lòng Khinh Vân Nhiễm căng thẳng, vội vàng giải thích:

-Nhưng xin Thái hậu yên tâm, Đản hương này cũng không có độc tính.

Về phần kết hợp với một loại thuốc khác để trở thành độc được phát tán chậm, vì nàng chưa biết rõ hung thủ nên không dám nói lung tung, việc Thái hậu bị hạ độc vốn là một chuyện rất lớn, sợ là sẽ có rất nhiều người không thể thoát tội, nàng không muốn chỉ vì một câu nói của mình mà hại những người vô tội khác.

Gương mặt Thái hậu thoáng giãn ra, lập tức sai ma ma quản sự vứt hết Đản hương trong phòng đi. Khinh Vân Nhiễm suy nghĩ, hạ giọng nói:

-Thái hậu, các đại phu đều biết, bất cứ loại thuốc nào cũng có ba phần độc, người nhiều năm uống thuốc, chung quy cũng sẽ động lại trong cơ thể, chuyển thành độc tố, tích ít thành nhiều, tới khi xuất hiện triệu chứng như vậy, cơ thể đã gánh không ít độc tố, lúc này Thái hậu đã bị trúng độc rồi.

Thái hậu kinh ngạc, nghi ngờ hỏi:

-Trúng độc?

-vâng ạ, nốt ban màu đen xuất hiện trên người Thái hậu chính là triệu chứng của việc trúng độc phát tán chậm.

Khinh Vân Nhiễm cúi đầu, cung kính nói:

-Xin Thái hậu cho dân nữ kê phương thuốc giải độc cho người ạ.

Đội Thái hậu đồng ý, Khinh Vân Nhiễm đi tới ngồi trước cái bàn, cầm lấy cái bút bắt đầu viết, sau đó đưa cho ma ma quản sự, mặc dù phương thuốc này không giải quyết được triệt để nhưng có thể giảm bớt một phần độc tố trong cơ thể bà, giảm bớt đau đớn, làm chậm tốc độ khuếch tán của độc. Ngược mắt thấy bà lão trước mắt, mặc dù cả đời vinh hoa, tới lúc tuổi già mà bên người vẫn có kẻ muốn hại bà, thật đáng thương!?!

Ma ma quản sự nhìn phương thuốc có chút do dự, vì phương thuốc kê ra này hoàn toàn bất đồng với Vương ngự y, nhưng Vương ngự y vốn là ngự y trong Ngự Y viện, y thuật cao siêu, mà nàng cũng chỉ là một nữ tử trẻ tuổi biết chút y thuật, thật sự là đáng ngờ. Bà ta không dám đùa giỡn với sức khỏe của Thái hậu liền giao phương thuốc ấy cho Thái hậu, chần chừ hỏi:

-Thái hậu, người xem này....

Khinh Vân Nhiễm nói trước:

-Nếu Thái hậu lo lắng có thể mời các ngự y trong Ngự Y viện xem qua phương thuốc này có chỗ nào không ổn không, sau đó sẽ quyết định sau.

Thái hậu nhìn tờ giấy, mở miệng nói:

-Dùng thuốc do Vương ngự y kê bao lâu nay tình trạng của ai gia vẫn không hề có gì khởi sắc, nếu phương thuốc này vô hại với cơ thể, hãy thử một lần xem sao.

Ma ma quản sự cáo lui, tuân theo mệnh lệnh cầm phương thuốc tới Ngự Y viện.

Sau đó Khinh Vân Nhiễm cáo lui, Thái hậu sai kiệu đưa nàng về tẩm Trữ Vương phủ.

Trữ Vương phủ.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt trắng bệch, miễn cưỡng chống người lên, bước đi vội vàng vào viện, hơi thở dồn dập, làn khói trắng phả ra từ miệng. Xa xa từ sau những cây mai, có một bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp đang bước về phía này.

Mái tóc dài đen nhánh vẫn gọn, cài một chiếc trâm trắng, làn da trắng như tuyết, mặc váy thêu bách hợp, áo choàng lông cáo trắng.

Đôi mày thanh tú không vẽ mà đen, đôi môi không tô son mà đỏ thắm, đôi mắt như làn nước mùa thu bị che sau lớp sương mù, bên môi nở nụ cười khẽ, quanh người nàng như tỏa ra làn sương, nhìn như một con búp bê xinh đẹp. Đôi mắt sáng long lanh làm người người yêu thích, một nụ cười, từng cử chỉ hành động hồn nhiên, không nhiễm bụi trần.

Trái tim Thượng Quan Nguyệt bỗng vang lên tiếng như băng nứt, bước chân không hề dừng lại. Kinh Vân Nhiễm thấy chàng, trên mặt hiện ra vẻ vui sướng, bước nhanh như chạy tới đây, vui mừng kêu lên:

-Nguyệt, chàng tỉnh rồi...

Thượng Quan Nguyệt bước nhanh đến trước mắt nàng, nhìn nàng một lúc, sau đó ôm chặt lấy Kinh Vân Nhiễm. Kinh Vân Nhiễm nao nao, để mặc cho chàng ôm chặt, một lúc lâu sau Thượng Quan Nguyệt mới chậm rãi buông nàng ra, thò ra làn sương trắng, phả lên gương mặt nàng, vội vàng hỏi:

-Kinh nhi, Thái hậu có gây khó dễ gì cho nàng không?

Đôi mắt Kinh Vân Nhiễm gạt mình, lập tức lắc đầu, cười an ủi:

-Không ạ, Thái hậu người rất hòa thuận, hướng hồ không phải ta đã trở về rồi sao?

Khóe môi Thượng Quan Nguyệt cong lên, đôi mắt mỉm cười, thân mật vuốt ve sợi tóc của nàng, giọng nói trong vắt lạnh lùng mang theo nhu tình, làm lòng người thoải mái.

-Trở về là tốt rồi.

Đầu ngón tay chàng rất lạnh.... Trong lòng Kinh Vân Nhiễm run lên, mày nhíu lại, hai tay ôm lấy người chàng, dịu dàng nói:

-Khí trời lạnh như thế sao chàng lại ra đây, mới vừa rồi, chàng...

Dừng một chút, nàng đoán:

-Không phải chàng định vào cung tìm ta đó chứ?

Thượng Quan Nguyệt cười nhìn nàng, không nói gì, lòng Kinh Vân Nhiễm cứng lại, thúc giục:

-Mau vào nhà thôi.

Thượng Quan Nguyệt bắt đầu đi lắc đầu cười cười, mặc dù trên người chàng mang bệnh nhưng cũng không phải kẻ tàn phế, tuy vậy thấy nàng khần trương, trong tim bỗng có cảm giác hạnh phúc không nói nên lời.

Trở vào phòng, vn không kịp cởi áo choàng đã vội di chuyển mấy lò sưởi bên cạnh Thượng Quan Nguyệt.

Thượng Quan Nguyệt nhìn gương mặt nghiêng của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, tay nhẹ nhàng đặt lên đầu vai của nàng, cúi xuống nói bên cạnh tai nàng:

-Có đói bụng không? Ta lập tức gọi người chuẩn bị....

Kinh Vân Nhiễm gật đầu, nhưng đã vội cản chàng:

-Dừng cử động, để ta đi.

Trên thực tế thì nàng không đói, chủ hy vọng có nàng ở đây, chàng có thể ăn nhiều hơn một chút, mới hơn một tháng gần ngủ mà chàng đã gầy tới mức không nhìn nổi ra dáng vẻ thế nào, tim bỗng thấy nhói đau. Nhưng chàng có thể tỉnh lại, hơn nữa tinh thần còn rất tốt, tâm trạng nàng vô cùng vui vẻ, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng nhanh chóng ra ngoài.

Sau đó mấy ngày tinh thần Thượng Quan Nguyệt vẫn rất tốt, trái tim đang treo lơ lửng của Kinh Vân Nhiễm dần dần hạ xuống.

Hai người ở chung, mọi hành động cử chỉ càng ngày càng trở nên ăn ý hơn, mà trái tim hai người cũng xích gần nhau hơn.

Trong hoa viên, họ dắt tay nhau bước đi chậm chậm ngắm hoa, ngồi tại đình các thưởng mai, trong thư phòng, họ xem các bức thư pháp, lòng ai cũng cảm thấy ấm áp.

Sáng sớm khi Khinh Vân Nhiễm tỉnh dậy, không nhìn thấy Thượng Quan Nguyệt đâu, tay sờ chỗ chàng ngủ lạnh lẽo, hẳn là rời đi đã lâu rồi. Nàng không thể không cảm thấy rối bời, trong tâm bỗng có cảm giác sợ hãi khó hiểu, sáng sớm như vậy mà chàng đã đi đâu?

Đột nhiên từ phía sau có người ôm chầm lấy nàng. Khinh Vân Nhiễm quay đầu, hạ giọng trách một tiếng:

-Sao đột nhiên lại nhảy ra thế này, đúng là dọa chết người mà! Sáng sớm nay chàng đã đi đâu vậy?

Thượng Quan Nguyệt cười khẽ, trả lời:

-Đương nhiên là để chuẩn bị chuyện thành thân rồi.

Khinh Vân Nhiễm nao nao, nụ cười tươi hơi cứng lại, ngược mắt nhìn chàng, hỏi không xác định:

-Nguyệt, thật sự chàng muốn thành thân cùng với ta sao?

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt hơi run lên, nhẹ giọng hỏi:

-Nàng không muốn sao?

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, hơi khó xử, nói:

-Không phải là không muốn, nhưng như vậy thật sự có được không? Ta đã từng được gả cho kẻ khác, hơn nữa đã từng sinh con, thật sự chàng không ngại sao?

Thượng Quan Nguyệt ngược mắt, trong mắt hiện lên buồn bã, an ủi:

-Đứa nọ, quá khứ của nàng ta còn không biết sao? Hoán nhi vốn là con ta, vĩnh viễn ta đều nhớ rõ, khi con mới sinh ra, nhỏ bé như vậy, gương mặt nhỏ gầy nhảnh lại nhưng không khóc cũng không nháo, ngoan ngoãn tới nỗi làm cho người ta đau lòng, nhưng khi ta ôm con vào lòng, thật sự lúc đó ta có cảm giác tự hào của một người cha.

Khinh Vân Nhiễm nghe được lời chàng nói cũng hồi tưởng lại, gương mặt dần trở nên bi thương.

Thượng Quan Nguyệt kéo nàng tới bên người, than khẽ một tiếng, ngón tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, từ mái tóc ấy tỏa ra mùi hương thơm ngát quen thuộc.

Mái tóc dài như thác nước bao quanh người, khiến nàng trở nên vô cùng quyến rũ, lại thêm vài phần đáng yêu, sự hồn nhiên hấp dẫn người ta tới chí mạng khiến Thượng Quan Nguyệt có chút si mê. Chàng nghịch tóc nàng, giọng nói ấm áp:

-Khinh nhi, ta giúp nàng chải đầu, có được không?

Khinh Vân Nhiễm hơi giật mình, trong tiềm thức có cảm giác mơ hồ, từng có một người đã chải tóc cho nàng. ... Nàng từng tưởng tượng ra cảnh có một nam nhân dịu dàng chải đầu cho nàng, trong lòng cảm thấy bình yên, nam nhân chủ động chải tóc cho nàng, tương lai là người nàng yêu cả đời.

Thấy nàng mãi không trả lời, Thượng Quan Nguyệt hỏi lần nữa:

-Khinh nhi, có thể không?

Khinh Vân Nhiễm nhìn chàng, cười gật đầu, mái tóc đen mềm mại được chải dưới lược, mái tóc ấy như mây trời được chàng chải một cách dịu dàng, tỏa ra mùi hương thơm ngát, tóc dài trong tay chàng được vắn gọn lại, sau đó chàng lấy từ trong lòng ra một cây trâm gỗ cài lên tóc cho nàng. Khinh Vân Nhiễm cảm giác chàng cài một thứ gì đấy lên đầu mình rất nhẹ nhàng, tay khẽ vuốt lên, cảm giác vô cùng mượt mà. Đây là. ... Lòng nàng chấn động, ngón tay khẽ chạm lên vật đó, động tác bỗng dừng lại, đó là một cây trâm cài tóc, hơn nữa còn là một cây trâm gỗ?

Khinh Vân Nhiễm quay đầu, nhìn về phía gương đồng, kinh ngạc nói:

-Nguyệt, cái này là chàng tự làm sao?

Thượng Quan Nguyệt vuốt cằm, nở nụ cười quay người nàng lại, đầu ngón tay cốc nhẹ lên chóp mũi nàng, hạ giọng hỏi:

-Thích không?

Khinh Vân Nhiễm mỉm cười gật đầu, cup mắt xuống, đặt bàn tay nhỏ bé lên bàn tay lạnh lẽo của chàng, hai người nhìn nhau cười.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng lạnh lẽo.

Nam tử thi triển kinh công lướt nhanh trên nóc nhà Vương phủ, nhờ ánh trăng mờ mờ rọi xuống, gương mặt người này so với một tháng trước tái nhợt đi rất nhiều, vô cùng tiêu tụy, ánh mắt cũng tiêu tụy, trống rỗng, gương mặt xanh xao, hoàn toàn không thấy mỹ nam ngày xưa nữa (điên vì tình mờ, đẹp giai sao nổi, chắc chắn). Đôi mắt trống rỗng của hắn ngược lên nhìn cách đó không xa, trong phòng tại Vương phủ truyền đến ánh sáng yếu ớt, trái tim hắn đột nhiên nhảy dựng lên. Tâm trạng phức tạp vô cùng mãnh liệt đánh mạnh vào trái tim hắn, khiến người hắn thất chặt lại, nhanh chóng nhảy lên nóc nhà,

cẩn thận lật một lát gối lên, hắn biết rất rõ tai Thượng Quan Nguyệt rất thính, nếu không cẩn thận một chút, hắn sẽ bị phát hiện rất nhanh, có khi hắn quá ngây thơ, nói không chừng từ lúc hắn nhảy xuống sân trước, đối phương đã biết hắn xuất hiện ở đây rồi.

Trong phòng có hai người đang ôm nhau. Kinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nguyệt, trịnh trọng nói:

-Nguyệt, ta thích chàng, nhưng cũng chưa yêu tới mức sâu đậm như vậy, nên hãy chờ ta, có được không?

Cả người Thượng Quan Nguyệt ngẩn ra, trái tim rối bời làm chàng nhũn mày lại, một lúc lâu mới nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, hạ giọng:

-Kinh nhi, không cần yêu ta cũng được, như bây giờ đã tốt lắm rồi, thật đó....

Kinh Vân Nhiễm nhũn chặt mày, khó hiểu nói:

-Tại sao?

Thượng Quan Nguyệt ho nhẹ một tiếng, tiếng nói khàn khàn vang lên:

-Đừng nói gì cả....

Chàng nâng mặt nàng lên, có thể nhìn rõ đôi mắt long lanh, đáy lòng bỗng có cảm giác khác thường, chua xót, không phải, là đau lòng mới đúng. Là người kiên cường đến mấy cũng sẽ thấy đau đớn! Rõ ràng nàng cảm nhận được nam nhân này thật sự rất yêu nàng. Ngón tay chàng luôn qua mái tóc nàng, cảm giác ấy khiến nàng nhớ tới ban ngày, chàng vì nàng mà chải tóc. Nam nhân chải tóc ấy sắp làm bạn nửa đời còn lại với nàng, tìm bỗng nhiên nhói đau, đáy lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, càng ngày càng cháy lớn, không cách nào dập tắt. Nàng hít sâu, cổ lấy dũng khí cầm chặt lấy tay chàng, nhỏ giọng nói:

-Nguyệt, sau khi thành thân, chúng ta thành phu thê thật sự đi!

Giọng nói êm ái vang lên bên tai Thượng Quan Nguyệt. Lý trí của chàng hoàn toàn mất đi không chế.... Ngón tay mảnh khảnh của Kinh Vân Nhiễm khẽ vuốt lên gương mặt chàng, sau đó lướt qua mái tóc dày của chàng, rồi đến hàng mi, trong mắt như có nước rơi xuống.

-Nguyệt, chàng....

Hôn, nụ hôn của chàng tuy mạnh mẽ nhưng không mất đi sự dịu dàng, đầu lưỡi khiêu khích trong miệng nàng, khiến nàng hơi run sợ. Dần dần nàng cũng bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình ấy, hôn lại chàng, cái lưỡi thom mát quấn lấy lưỡi chàng, hút lấy nhau. Chàng cảm nhận được hương vị ngọt ngào, trong lòng vô cùng vui vẻ, nụ hôn dịu dàng ấy thật lâu, tình tế, tựa như một cái lưới lớn tóm gọn nàng vào trong, tựa như muốn khám sâu cơ thể nàng vào tận xương tủy của mình.

Hai người đều tập trung vào việc hôn nhau, như muốn dung hợp cùng một chỗ, vướng vào nhau tới già, đến chết không thôi!

Trên nóc nhà, đầu óc Tiêu Thần Hiên trống rỗng, máu toàn thân như ngừng chảy trong nháy mắt. Phút chốc mắt hắn trừng lớn, nhìn chăm chăm vào trong phòng, trên giường là hai người đang ôm chặt lấy nhau mà hôn, cả người cứng đờ lùi vội về phía sau, mãi cho tới khi hắn găm vào một lát gối rồi.

Tiếng vang lớn làm hắn đột nhiên bừng tỉnh, hắn không ngừng lắc đầu, đồng tử co lại, hắn không muốn tin cảnh lúc này mà hắn thấy là sự thật! Lần đầu tiên hắn biết, chỉ một câu nói đơn giản cũng có thể ném người ta xuống mười tám tầng địa ngục. Hai người đang đắm chìm trong cử chỉ thân mật hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của hắn, hắn nở nụ cười điên cuồng, hắn điên rồi, dùng khinh công bay không ngừng, đâm đá loạn xạ! Hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại, mãi cho đến khi gió lạnh quét vào mặt, hắn cảm giác được sự lạnh lẽo tới thấu xương, lúc này mới giật mình, không biết tự khi nào, nước mắt của hắn đã đầm đìa khắp gương mặt. Cô hòng như bị một con dao đâm thủng, trái tim như bị một mũi tên sắc bén cắm xuyên qua.... Mỗi một hơi thở đều đau đớn tới vậy, giống như con lử đồ về, chua xót đau đớn làm người ta muốn nôn....

Tại sao biết rõ mình không thể chiếm được còn liều mạng đi đoạt, chém giết? Để đến cuối cùng, người có kết cục thê lương cũng chỉ là hắn.

Tại sao rõ ràng đã rời xa nàng, nhưng giọng nói của nàng vẫn vang lên rõ bên tai hắn? Hắn nhắm mắt lại, nôi điên bịt chặt hai tai, muốn thoát khỏi giọng nói làm cho hắn đau khổ, nhưng cảnh họ thân mật với nhau vẫn hiện rõ, làm hắn tuyệt vọng như đang ở trong địa ngục.

Một vết máu đỏ tươi chảy ra từ miệng hắn, chậm rãi chảy xuống, mà máu càng lộ rõ vẻ trống rỗng của hắn, giống như trái tim đã chết mà thân xác còn sống sờ sờ. Hắn đang ở trong khu rừng trống trải, ngựa mặt lên trời hét to, cuối cùng bóng người cao lớn ngã xuống. Hắn ôm lấy đầu, đau như muốn vỡ ra, điên cuồng đập vào mặt đất, đâm không ngừng, không nghĩ, trên trán chảy ra một dòng máu chảy theo má xuống dưới đất. Hắn không dám dừng, cũng không thể dừng....

Vì chỉ cần dừng lại, trong đầu hắn sẽ hiện ra hình ảnh hai người họ hôn nhau.

Tiếng gió vù vù bên tai, giọng nói ấy bỗng biến thành tiếng cười nhạo điên cuồng, giống như một cây kim vừa cứng vừa nhọn đâm phập vào đầu hắn, hắn càng muốn thoát, lại càng bị cảm giác đau đớn khó tả thành lời làm cho không thể động đậy.

Mới rồi, sao hắn lại muốn chạy trốn?

Tại sao không chạy vào, lớn tiếng hỏi nàng? Đúng vậy! Hắn sợ, sợ nàng dùng ánh mắt căm ghét để nhìn mình, càng sợ việc nàng nói với hắn, nàng chưa từng yêu hắn, tất cả chỉ có hắn đơn phương tình nguyện mà thôi. Nàng yêu Thượng Quan Nguyệt, người nàng yêu, cũng chỉ có Thượng Quan Nguyệt mà

thôi! Hắn không thể chịu đựng được, không thể chịu đựng hành động thân mật ấy của họ, hắn liều mạng tự nói với chính mình, không thể tổn thương nàng, tuyệt không thể tổn thương nàng!

Nhưng nếu tiếp tục nhìn, hắn chịu không nổi, hắn sẽ bị bức tới phát điên, nên hắn chỉ còn cách chạy trốn! Hắn đối với nàng thật tốt, sủng ái nàng, cố gắng bù đắp cho nàng. Nhưng bất luận hắn làm gì đều không thể lấy lại lòng nàng, cuối cùng vẫn mất đi nàng, nàng sẽ không bao giờ trở về bên cạnh hắn. Rồi khỏi nàng mấy ngày, hắn như một xác chết, để cho đau khổ ăn mòn linh hồn mình, nỗi đau ấy thấm vào tận xương tủy, khiến cho mong nhớ điên cuồng trở thành nghiện. ... Nàng trở thành nỗi đau đớn ở nơi sâu nhất trong đáy lòng hắn, là vết sẹo khắc cốt ghi tâm, như đóng một dấu thật sâu khắc vào lòng hắn, khiến hắn cả đời này không thể quên.

Tiêu Thần Hiến cúi đầu, nét mặt hiện lên vết máu loang lổ, gương mặt tuấn mỹ vì trái tim gãy vỡ mà trở nên vụn vỡ, nắm chặt tay, khớp xương trở nên trắng bệch, có phũ nhận, có che giấu đến thế nào cũng vô dụng! Tình yêu với nàng đã khắc sâu vào hắn. Thậm chí hắn còn muốn khám sâu nàng vào trong cơ thể mình, muốn khám nàng vào xương cốt, hòa chung một dòng máu, vĩnh viễn chẳng tách rời, nhưng dù có yêu đến thế thì sao, có thể thay đổi được cái gì?

Đột nhiên lúc ấy hắn bỗng hiểu rõ, hiểu rằng mình sớm đã không còn tư cách có được nàng, từ cái khắc hắn giết con nàng, từ cái khắc nàng khôi phục trí nhớ cũng đã hoàn toàn mất rồi! Tất cả đều là lỗi của hắn, là hắn làm chuyện không thể nào cứu vãn, là hắn tàn nhẫn, mới khiến nàng trở nên tuyệt tình như vậy, là hắn! Chính tay hắn đã đẩy nàng vào lòng Thượng Quan Nguyệt. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, không phải chính tai nghe được họ thổ lộ những ý nghĩ yêu thương với nhau, trong lòng hắn vẫn một mực ảo tưởng, Nhiễm Nhiễm vốn là yêu hắn, mới vừa rồi giọng nói của nàng chỉ là ảo giác, không phải sự thật, tất cả những thứ mà hắn vừa thấy đều là ảo giác! Đây như là một cơn ác mộng, chờ tới bình minh, hắn sẽ tỉnh lại, nhưng nếu chỉ là giấc mơ, sao hắn lại cảm nhận được đau đớn đến thế? Hắn khẽ nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên nụ cười mê người của Khinh Vân Nhiễm, má lúm đồng tiền đáng yêu của nàng, nung sau đó nàng dứt khoát, tuyệt tình rời đi, gương mặt lạnh lùng hiện rõ trong lòng hắn, nàng dịu dàng hôn lên môi Thượng Quan Nguyệt, hình ảnh ấy lại hiện ra, cổ họng bỗng cảm thấy tanh tanh, không thể nhìn mà phụt ra máu tươi. Hắn ôm chặt ngực mình, không cách nào thở được, hình như ở một nơi nào đó phát ra tiếng rên rỉ thê lương. Nếu Thượng Quan Nguyệt có thể xoa dịu lòng nàng, nếu như Thượng Quan Nguyệt có thể mang lại hạnh phúc cho nàng, có phải hắn nên đứng tự xa, lặng lẽ nhìn nàng, vì thấy nàng hạnh phúc mà cảm thấy vui sướng?

Nhưng sao khi hắn nghĩ đến việc ấy, ngực lại đau đớn kinh khủng? Đau đớn làm hắn không thể chịu đựng được, đau tới mức khiến hắn hận sao mình không chết luôn đi? Hắn chậm rãi bỏ lên mặt đất, đôi mắt trở nên âm trầm tuyệt vọng, lao đảo bước đi về phía trước, thất hồn lạc phách rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ngày thành thân

Nổi gió rồi, cửa sổ bị gió thổi rung mạnh lên. ...

Khinh Vân Nhiễm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Thượng Quan Nguyệt, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, lặng yên không một tiếng động tới bên cửa sổ, khép cửa sổ lại. Gió lạnh thổi vù vù quét vào mặt khiến nàng tê dại. ...

Xoay người lại, thấy Thượng Quan Nguyệt tỉnh dậy, đôi mắt còn buồn ngủ mang theo chút giận dữ như một đứa trẻ, nàng mỉm cười đi tới bên cạnh, vuốt nhẹ lên gương mặt chàng, vuốt đi ánh mắt ai oán bất đắc dĩ của chàng.

Người chàng luôn lạnh lẽo như vậy, từ đầu tới chân đều tỏa ra luồng không khí lạnh như băng, sự lạnh lẽo ấy làm nàng run rẩy không ngừng.

Mấy ngày nay, họ giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Ban ngày, nàng ở bên cạnh chàng, vì chàng mà rửa tay nấu canh.

Khi chàng đọc sách, nàng sẽ vẽ tranh, bức tranh trên bàn luôn có hình bóng chàng, lúc thì cầm tiêu thổi một khúc nhạc, khi thì nàng đem một cây đàn cổ đến, cùng chàng hợp tấu.

Khi tinh thần chàng tốt lên, họ đã hẹn với nhau lên núi ngắm mùa thu, hai người tay nắm tay, gấn bó làm bạn, bước chầm chậm lên núi, ngắm dòng suối thác nước, nhìn mây trời lững lờ trôi.

Buổi tối, khi nàng cùng chàng đọc sách, nàng nói cho chàng biết kiến thức của thế kỷ XXI, nàng cũng sẽ học thổi tiêu theo chàng, thổi khúc nhạc chàng vẫn hay thổi, tiếng nhạc du dương, tiêu điều tự tại.

Chàng hơi cúi đầu, đôi mắt đầy thâm tình và vạn phần quyến luyến, nàng cup mi xuống, che giấu ngượng ngùng trong mắt, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều mỉm cười.

Buổi tối, nàng luôn dựa vào lòng chàng, ôm chặt lấy chàng, người chàng lạnh như băng, dù có nhiều lò sưởi cũng như không, cái lạnh làm nàng run rẩy, muốn dùng chính nhiệt độ cơ thể mình cho chàng ấm áp.

Đôi với Thượng Quan Nguyệt, mỗi một thời, một khác cũng giống như trong giấc mơ. Thời gian cũng quá ngắn ngủi, chàng hy vọng thời gian có thể chậm

một chút, nhưng thời gian trôi qua, không ai có thể ngăn cản.

Sáng sớm Khinh Vân Nhiễm thấy Thượng Quan Nguyệt tản bộ trong hoa viên, bạch y trắng như tuyết, đứng thẳng ở nơi đó, từ xa nhìn lại, dường như thế gian chỉ có duy nhất mình chàng có được phong thái tuấn lãng đến vậy.

Nàng hơi bận tâm, cảm áo choàng vội vàng ra ngoài.

Nàng tới sau chàng rất nhanh, choàng áo nhẹ nhàng lên người chàng, Thượng Quan Nguyệt quay đầu, mỉm cười với nàng:

-Hôm nay thời tiết đẹp thật.

Khinh Vân Nhiễm nhìn về phía chân trời, cười gật đầu:

-Ừ.

Tay Thượng Quan Nguyệt ôm lấy nàng, ngón tay thon dài đẹp mắt lướt qua mái tóc nàng, đôi môi hôn nhẹ lên trán, dịu dàng hỏi:

-Khinh nhi, đời này chuyện nàng muốn làm nhất là gì?

Khinh Vân Nhiễm lặng đi một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh một người, nhưng chỉ chợt lóe lên, còn chưa kịp nhìn rõ, nàng ngẩng đầu, vừa cười vừa nói:

-Ngủ sâu một giấc cho tới khi tự tỉnh dậy thì thôi.

Trên mặt Thượng Quan Nguyệt mang ý cười, vuốt ve mái tóc nàng:

-Nàng thật đúng là dễ thỏa mãn!

Bỗng nhiên chàng nhìn nàng chăm chú, nói:

-Chuyện ta muốn làm nhất cả đời này, chính là có thể lấy nàng làm thê tử.

Lòng Khinh Vân Nhiễm hiểu rõ, bỗng có cảm giác nhói đau, hạ giọng:

-Nguyệt, ta không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần hai người có thể yêu nhau, có thể đợi chờ nhau, thủy chung, không xa rời, cho tới khi chỉ còn là nắm xương tàn.

Nguyệt có được trái tim, đến chết vẫn không chia lìa.

Lòng Thượng Quan Nguyệt chấn động, ôm lấy nàng, thản nhiên nói:

-Ta đáp ứng với nàng, sau khi thành thân, ta sẽ quy ẩn nơi núi rừng với nàng!

Nếu như chàng không mang hàn độc, nguyện vọng như vậy vốn thực hiện rất dễ, nhưng có một số việc chàng không tài nào tránh được, hơn nữa chàng còn là người trong hoàng thất, nhất định không thể tránh việc bị cuốn vào tranh đấu.

Chàng muốn bảo vệ nàng, cùng nàng đi cùng nhau tới đầu bạc răng long, đây là chuyện mà chàng muốn làm nhất.

Phượng Trừ cung, ngày thứ ba sau khi Khinh Vân Nhiễm hỏi phủ, trong cung truyền đến Thánh chỉ, hoàng đế Bắc Thần chỉ hôn cho nàng và Thượng Quan Nguyệt, ngày hai mươi tháng này cử hành hôn lễ.

Tính ra cũng chỉ còn mười ngày là tới.

Liếc mắt cũng đã tới đại hôn rồi.

Muốn danh chính ngôn thuận gả cho Thượng Quan Nguyệt, nhất định phải có thân phận xứng đôi với chàng, giờ nàng đã có một thân phận khác, là thiên kim tiểu thư của Đại học sĩ Lam Dục.

Khinh Vân Nhiễm ngồi trước gương đồng, ánh mắt có chút mê muội.

Ngày mai chính là ngày thành thân của nàng và Thượng Quan Nguyệt, tâm trạng có cảm giác khó tả, có chút khẩn trương, có chút vui vẻ, lại có chút không thể nói thành lời.

Vốn tưởng rằng chuyện giữa họ sẽ bị khắp nơi ngăn cản, nhưng không ngờ tất cả đều trải qua thuận lợi.

Thượng Quan Nguyệt vốn có ý định cả đời không thành thân, nay chàng thay đổi chủ ý, nguyện ý lấy nữ tử khác làm thê tử, lòng Hoàng đế Bắc Thần vô cùng vui vẻ, mà Thái hậu cũng đẩy thuyền xuôi dòng, đồng ý việc này.

Hôm trước đại hôn, công việc chuẩn bị cho hôn lễ vô cùng khẩn trương, tất bật, đèn lồng đỏ và dải lụa đỏ treo đầy Trữ Vương phủ và Lam phủ.

Bên trong phủ giăng đèn kết hoa, tiên hoa lụa đỏ, hai chuỗi đèn lồng đỏ rực rỡ, đóa hoa mai đầy sức sống, mùi hoa thoang thoảng, người người mang lễ vật vào trong, người ra kẻ vào liên tục, trên mặt ai nấy cũng là nụ cười tươi vui mừng.

Tựa hồ mọi người đều mong tới ngày mai thật nhanh.

Ngày đại hôn, trời còn chưa sáng, Kinh Vân Nhiễm đã bị kéo từ chăn ấm nệm êm đi tắm rửa, xúc nước thơm, sau đó thay y phục, chải tóc, mặc một cái yếm đỏ thêu long phượng quay quần (@@), mặc một cái khố cùng màu thêu chỉ vàng (áo quá đi thôi), từ áo cho đến váy, đường viền thêu dùng làm cho người ta có cảm giác làm từ vàng mà ra.

Y phục thêu bách điều làm bằng lụa mỏng, giữa có thêu một con chim phượng vờn mây, xiêm y bó sát người, bên hông đeo ngọc bội, trông eo thon mảnh mai, bộ ngực thướt tha, sau khi trang điểm thì đôi mắt phượng, khăn đỏ thêu chỉ vàng trùm lên đầu.

Kinh Vân Nhiễm được nha hoàn dìu đỡ tới ngồi trước bàn trang điểm, sau khi thoa phấn tô son, nhà hoàn cầm lấy lược ngà voi chải mái tóc mây, sau khi vấn tóc xong, nha hoàn nhìn vào gương đồng, nói:

-Vương phi, người thật đẹp, nhất định ngày hôm nay Vương gia sẽ khuyên đảo vì người!

Kinh Vân Nhiễm cười nhẹ không nói gì, gương mặt này so với khi trước thua kém không ít, nhưng nhìn kỹ trong gương, nàng phát hiện mình cũng không giống ngày thường.

Đôi mắt đen như có nước, ánh mắt vui sướng, khóe môi mỉm cười như đóa hoa nở rộ, quanh người tỏa ra vàng sáng hạnh phúc, gương mặt đầy sức sống làm nàng có vẻ vô cùng xinh đẹp.

Ngoài phủ vang lên tiếng pháo nổ và tiếng nhạc tung bùng, đàn xen lẫn nhau, vang vọng chân trời.

Tất cả đều đã chuẩn bị xong, Kinh Vân Nhiễm trùm khăn đỏ ngồi ở ghế hỷ, cầm trong tay dải lụa “Bình an Như ý” ngồi yên chờ đợi đoàn rước dâu tới.

Khung cảnh quen thuộc không khỏi làm nàng nhớ lại chuyện không hay khi trước. Nàng lắc đầu, rũ bỏ những hình ảnh ấy, hít sâu một hơi, nàng chậm rãi đứng dậy, quay đầu, nhìn chính mình trong gương. Gã cho Thượng Quan Nguyệt, không ít cô gái đã từng mơ được như vậy. Diện mạo chàng tuấn mỹ, gia thế, văn sơ võ lược đều là đệ nhất, hơn nữa nam nhân như vậy, ở thế kỷ XXI, các cô gái thường gọi là “Bạch mã hoàng tử”, “Rùa vàng kim quý”,....

Quan trọng hơn, chàng đối với nàng rất chân thành, hơn nữa bảo vệ nàng không cần gì báo đáp, quý mến, tôn trọng nàng, điều này không thể không làm cho nàng cảm động.

Nhưng chàng càng đối xử tốt với nàng, nàng càng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Chàng xứng đáng để lấy một nữ tử khác tốt hơn, nhưng không biết từ khi nào, trong lòng nàng, chàng đã trở thành một bộ phận không thể thiếu, từ đầu vốn chỉ là cảm kích, theo thời gian trôi đi, khi làm bạn tri kỷ với nhau, chàng đã yên lặng mà yêu nàng, bất kể khó khăn cách trở gì vẫn không ngừng nỗ lực, khiến nàng cảm động.

Sau đó nàng trải qua phong ba, nàng đã quyết định đáp lại tình cảm ấy, dần dần muốn thấy chàng, hy vọng bản thân có thể yêu chàng, nàng khép mắt lại, kiếp trước khi còn sống, cuộc sống vui vẻ của nàng quá ngắn ngủi, nên giờ nàng muốn bảo vệ nó, tình cảm không muốn đổi thay, cũng vì thế mà cố gắng.

Giờ đối mặt với tình cảm của Thượng Quan Nguyệt, nàng vừa có tình thân lẫn với tình yêu, nhưng từ hôm nay trở đi, nàng coi mình đã trở thành thê tử của chàng, nàng luôn nhớ kỷ niệm ấy, một ngày nào đó họ có thể hạnh phúc!

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm đã quyết định, đôi mắt đen từ từ mở ra, cách một lớp khăn sa trùm đầu nhìn về phía cửa.

Lúc này bà mối và mấy nha hoàn vào trong, dìu nàng ra ngoài, một người hô lớn:

-Vương phi, đoàn rước dâu tới rồi.....

Kinh Vân Nhiễm cười khẽ, bước ra cửa.

Cửa Lam phủ, hai bên đường từ sáng sớm đã chật ních dân chúng đến xem náo nhiệt. Đây là hôn lễ của Trữ Vương gia với thiên kim Đại học sĩ, có thể tưởng tượng được long trọng tới mức nào, dù không thể tham gia góp vui nhưng nhìn đã mắt đã là tốt rồi.

Nếu có thể gặp “Nguyệt công tử” vang danh thiên hạ ở đây đối với tiểu thư khuê phòng chưa bao giờ bước chân khỏi cửa, coi như đời này cũng không có gì hối tiếc.

Thượng Quan Nguyệt ngồi trên tuần mã, mái tóc mềm mại búi gọn, cài trâm rồng vàng, cả người mặc y phục thêu rồng, song nếu chỉ cần tinh ý cũng có thể thấy, chàng đang rất gấp gáp.

Toàn thân run rẩy không ngừng, hai tay nắm không chặt được dây cương, đôi mắt thâm u như hồ nước lạnh, vừa khấn tụng lại vừa chờ đợi nhìn cánh cửa Lan phủ, nhìn không chớp mắt.

Chàng chưa bao giờ khăn trương như vậy, chàng nôn nóng, chờ đợi trong bất an, cảm giác thời gian dài đằng đẳng.

Phía sau là các phu kiệu nâng kiệu hoa, ai nấy đều kiên nhẫn chờ đợi, sau họ là đoàn rước dâu, nhạc khí tung tẩy, thổi lên khúc nhạc vui mừng.

Thời gian mỗi lúc một trôi, ở cửa phủ vẫn không thấy bóng dáng tân nương.

Thượng Quan Nguyệt nắm chặt dây cương, lòng nóng như lửa đốt, lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng nóng rực lên, không khỏi thầm đoán, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không hay ngoài ý muốn? Rồi lại không thể nhẫn nại. ...

Một người trong lúc khăn trương sẽ có rất nhiều suy nghĩ miên man trong đầu.

Đột nhiên chàng nghĩ, tất cả mọi chuyện đang xảy ra là thật sao? Hay khung cảnh này chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp mà chàng không muốn tỉnh lại. ...

Có lẽ khi chàng tỉnh lại, bản thân vẫn một mình như trước, vẫn là một kẻ cô độc, mà Kinh Nhi, từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ thuộc về chàng!

Có phải chàng đã quá tham? Một người sau khi hưởng mùi vị hạnh phúc trên thiên đường, sao có thể chịu đựng được trái tim bị thiêu đốt bởi lửa địa ngục?

Đột nhiên cửa phủ bỗng trở nên ồn ào huyền ảo, nhiều nha hoàn bước ra, vui sướng hét to, một nữ tử mặc y phục màu đỏ, đầu đội mũ phượng, tân nương xinh đẹp động lòng người xuất hiện rồi!

Nhìn Kinh Vân Nhiễm xuất hiện tại cửa phủ, trông ngực Thượng Quan Nguyệt như dừng lại. Đẹp quá! Nàng hôm nay so với bất cứ nữ tử nào đều xinh đẹp hơn rất nhiều, cho dù dung nhan của nàng bị khăn đỏ trùm đầu che mất đi một phần, chàng cũng có thể tưởng tượng, giờ khắc này nàng xinh đẹp tới mức nào, mà nay, cuối cùng nàng cũng đã kết tóc se tơ, trở thành thê tử của chàng!

Nha hoàn và bà mối dìu Kinh Vân Nhiễm bước qua cánh cửa Lam phủ, liếc mắt nhìn lại, đoàn rước dâu long trọng hoành tráng và dân chúng đứng chật ních hai bên làm cho mấy người ấy lại càng hoảng sợ.

Tân lang mặc y phục màu đỏ, trên mặt Thượng Quan Nguyệt mang theo nụ cười ấm áp, quanh người tỏa ra vàng sáng hạnh phúc, trời sinh tôn quý tao nhã, phiêu dật xuất trần, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, thậm chí những thiếu nữ đứng hai bên đường chỉ vì nụ cười ấy của chàng, mặt ai ai cũng đỏ ửng.

Bà mối đơn đã chạy ra, cười thấy răng mà chẳng thấy mắt đâu, hơi ngậy người nhìn Thượng Quan Nguyệt, nói:

-Vương gia, tân nương tử tới rồi!

Thượng Quan Nguyệt lấy lại tinh thần, mỉm cười, chậm rãi đi về phía Kinh Vân Nhiễm.

Chàng càng ngày càng đến gần, đến gần tới mức có thể thấy sau cái khăn trùm đầu là nụ cười tươi ngượng ngùng của nàng, cùng với đôi mắt lấp lánh động lòng người, trái tim đang treo lơ lửng mới có thể yên ổn mà hạ xuống.

Thượng Quan Nguyệt cầm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Kinh Vân Nhiễm từ trong tay bà mối, một cảm giác hạnh phúc bỗng nảy sinh, cùng nắm tay, cùng bạc đầu giai lão tới khi chẳng còn trên cõi đời.

Không chờ Kinh Vân Nhiễm phản ứng, Thượng Quan Nguyệt đã ôm lấy nàng, đưa nàng tới kiệu hoa, đoàn người theo sau cùng đi tới Trữ Vương phủ.

Trữ Vương phủ.

Đèn lồng đỏ treo cao, chữ hỷ mà đỏ dán đầy khắp các cánh cửa, dải lụa đỏ tết thành hoa, tiên hoa đẹp đẽ quý giá, các tân khách với thân phận cao quý tề tựu, tiếng chúc mừng nối tiếp nhau vang lên không dứt, những lễ vật xa hoa đắt tiền không ngừng được đem vào trong phủ.

Quản gia đứng ở cửa cùng với vài gia nhân, không ngừng khom người tạ ơn, nhận lễ vật, ngay cả thời gian để thở cũng không có.

Kinh Vân Nhiễm ngồi trong hỷ kiệu, nha hoàn bên cạnh nhỏ giọng nói:

-Vương phi, Vương gia sắp bắn tên rồi.

Mũi tên dùng gỗ đào làm thành, đầu tên sắc nhọn sáng loáng, tục lệ bắn tên là để tẩy trừ tà khí trên người tân nương lúc đi đường, chỉ nghe ba tiếng “Vù vù vù”, tên đã được bắn hết.

Nha hoàn đến trước kiệu, cùng với bà mối dìu Kinh Vân Nhiễm ra ngoài.

Kinh Vân Nhiễm biết giờ phút này, nhất định Thượng Quan Nguyệt đang đứng ở trước mặt mình, nhưng cách một cái khăn trùm đầu, cái gì nàng cũng không nhìn rõ lắm, chỉ thấy tầm mắt toàn một màu đỏ.

Cảm giác này hết sức kỳ diệu, tựa như là cảnh trong mơ.

Có người lấy đóa hoa trong tay nàng đi, cũng lấy một bình ngọc giao vào tay nàng. Đây là bảo vật chứa vàng bạc.

Một bàn tay lạnh lẽo, móng tay vô cùng sạch sẽ, nắm lấy tay nàng, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trong vắt dịu dàng của chàng:

-Khinh nhi, không phải ta đang nằm mơ đó chứ?

Đôi mắt rõ ràng của Khinh Vân Nhiễm mang theo ý cười, nhỏ giọng nói:

-Chàng ngốc này!

Thượng Quan Nguyệt mỉm cười, buông tay nàng ra, quay lưng về phía nàng, người hơi cúi xuống, bà mỗi thúc giục, người nàng cúi xuống, e lệ nằm sấp trên lưng chàng để chàng công đi.

Cánh tay thon dài nắm chắc lấy chân nàng, cồng nàng trên lưng.

Bất kể ở đâu vẫn là thân thể lạnh lẽo ấy, bờ vai rộng dài giờ phút này bỗng làm nàng cảm thấy vô cùng ấm áp và an tâm.

Đường đi, tựa hồ rất dài, mà lại tựa hồ rất ngắn...

Chàng cồng nàng tới cửa lớn, bên dưới là một chậu lửa than, mũi chân Thượng Quan Nguyệt nhóm lên, dễ dàng cồng nàng bước qua chậu lửa.

Tới tiền sảnh Vương phủ, Thượng Quan Nguyệt thả Khinh Vân Nhiễm xuống, bà mỗi đi lên, lấy bình ngọc trong tay nàng, rồi cầm một dải lụa kết hoa giao một đầu cho Thượng Quan Nguyệt, đầu còn lại giao tới tay Khinh Vân Nhiễm.

Lòng Khinh Vân Nhiễm chấn động, đầu dải lụa bên kia là do Thượng Quan Nguyệt cầm, chàng kéo từng chút một khiến nàng xích gần đến bên người.

Trong đại sảnh, chiếu trống vang lên tới tận trời cao, vô cùng náo nhiệt, dáng người cao lớn của Thượng Quan Nguyệt rất hợp với dáng vẻ nhỏ xinh của Khinh Vân Nhiễm.

Lúc này một tiếng nói the thé đột ngột vang lên:

-Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Hoàng thượng!

Mọi người theo tiếng nói kinh ngạc nhìn lại, một nam một nữ tuổi trung niên chậm rãi đi tới.

Nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi, diện mạo tuấn mỹ, ánh mắt lợi hại, trên người mặc long bào càng thêm khí chất uy nghiêm, tôn quý, khí thế bức người.

Nữ tử ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên người mặc phượng bào tơ tằm thêu chỉ vàng, đầu đội mũ phượng, cử chỉ tao nhã, khí chất cao quý, ung dung đoan trang.

Đây là đương kim Hoàng thượng và Hoàng hậu, là Phụ Vương và dưỡng mẫu của Thượng Quan Nguyệt.

Khinh Vân Nhiễm đang suy nghĩ thì được người ta dìu xuống, bên tai vang lên tiếng hô vang dội mà cung kính:

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!

Hoàng đế tươi cười, vung tay lên, nói:

-Chúng khanh bình thân!

-Tạ ơn Hoàng thượng.

Mọi người đồng thanh khấu đầu tạ ơn, đứng dậy cúi đầu, chờ Hoàng đế an tọa trước.

Thượng Quan Nguyệt dẫn Khinh Vân Nhiễm đầu đội khăn hỷ đi tới trước mặt cha mẹ, cả hai quỳ xuống:

-Nhi thần tham kiến Phụ hoàng, mẫu hậu.

-Đứng lên đi.

Hoàng đế đỡ Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt hiện lên vui mừng, nhưng biến mất rất nhanh, Hoàng hậu thì nâng Khinh Vân Nhiễm dậy, mặt tươi cười, nói:

-Hôm nay là ngày vui của hai con, lễ nghi bình thường có thể miễn thì miễn, Phụ hoàng và mẫu hậu chúc các con trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt mang theo ý cười, liếc nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, hai người cùng kêu lên:

-Tạ ơn Phụ hoàng, mẫu hậu.

Lúc này công công đi về phía trước, nhắc nhở:

-Hoàng thượng, giờ lành đã tới, có thể cử hành hôn lễ được rồi.

Hoàng đế cười gật đầu, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu.

-Nhất bách thiên địa!

Giọng nói cao vút vang lên, tất cả tân khách đều quay đầu lại, ánh mắt đều tập trung lên đôi uyên ương giữa sảnh.

Hai người ăn ý cùng xoay người ra phía ngoài trời, quỳ lại dập đầu.

-Nhị bách cao đường...

Hai người xoay người lại, quỳ lại Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Dưới dải lụa đỏ, Thượng Quan Nguyệt nắm chặt tay Kinh Vân Nhiễm, lòng bàn tay chàng ẩm ướt, giờ phút này chàng rất khẩn trương, Kinh Vân Nhiễm dùng ngón trỏ vẽ vẽ lên lòng bàn tay chàng, trấn an tâm trạng Thượng Quan Nguyệt.

-Phu thê giao bách...

-Không cho phép bách!

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Kinh Vân Nhiễm chỉ cảm thấy gió lạnh kéo tới, tay phải của mình bị đối phương hung hăng nắm chặt, mà Thượng Quan Nguyệt nắm tay trái nàng, lực kéo tới từ hai phía làm nàng không gãy ra được.

Lúc này có người xóc cái khăn trùm đầu của nàng lên.

Kinh Vân Nhiễm nhíu mày ngẩng đầu, nàng thấy một gương mặt tang thương, mắt lõm sâu, khuôn mặt xanh xao, hốc hác, giống như gương mặt nam tử, nàng quan sát cẩn thận trong chốc lát, bỗng kinh ngạc trừng lớn hai mắt, như không thể tin được, nam tử trước mắt, đúng là Tiêu Thần Hiên!

Mới hơn một tháng, sao hắn có thể biến thành bộ dạng thế này?

Đối phương nhìn nàng không chớp mắt, ngơ ngác nhìn nàng, vẻ mặt bi thương khổ sở, đôi mắt như có cơn mưa lát phát mang đến cảm giác áp lực, đôi mắt ấy trống rỗng làm người ta tan nát cõi lòng.

Nàng chưa bao giờ thấy hắn khóc như vậy, có lẽ là đã thống khổ đến mức tận cùng, có lẽ đã bị thương tới cực hạn, đôi mắt thâm thúy vốn mê người kia trở nên ảm đạm không có ánh sáng, như xác chết bị rút đi linh hồn, yên lặng không tiếng động, vành mắt đỏ lên, từ khóe mắt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt trong suốt.

Về mặt đau đớn ấy làm nàng có cảm giác rất khó chịu, như là bị khí ép tới nỗi không thở nổi, “đoàng”, trái tim bị bất ngờ không kịp phòng ngự bị chấn động mạnh, dao động như khuếch tán ra bầu không khí.

Tay Thượng Quan Nguyệt nắm tay nàng rất chặt...

Trong đôi mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên một luồng sáng lạnh lẽo, giọng nói trong nhưng lạnh lùng vang lên, lạnh giọng uy hiếp:

-Tiêu Thần Hiên, mau buông thê tử của Bỗn Vương ra, nếu không đừng trách Bỗn Vương vô tình!

Tiêu Thần Hiên không nhìn chàng, đôi mắt trống rỗng như không có tiêu cự, nhìn Kinh Vân Nhiễm, giọng nói khàn khàn như thê cổ gắng lắm mới nói ra được:

-Theo ta đi!

Tiếng nói vang lên bốn phía, chuyện này quá đột ngột khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Phía trên sảnh đường, sắc mặt Hoàng đế Bắc Thần lạnh lẽo như sắt, ánh mắt tối lại, lạnh giọng quát::

-Còn đứng đó làm gì, bắt hắn lại!

Lòng Kinh Vân Nhiễm cả kinh, đôi mắt xẹt qua rồi vội, hô to một tiếng:

-Chậm đã! Nơi này là hoàng triều Bắc Thần, tuy hắn chỉ có một mình ở đây, nhưng đây là Vương gia Đông Kỳ, nên để cho hắn một đường lui.

Nàng nhanh chóng rút tay khỏi tay Thượng Quan Nguyệt, tay vung lên cho Tiêu Thần Hiên một cái tát, ánh mắt lạnh nghiêm, lạnh lùng quát:

-Thần Hiên, ngươi nên tôn trọng ta một chút, lần trước ta đã nói rõ ràng với ngươi rồi, ngươi không nên gian ngoan mất linh.

Giờ phút này nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, đó là đuổi hắn đi.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên như bị lửa thiêu đốt, tơ máu màu đỏ nổi đầy trong mắt, ánh mắt điên cuồng hét lên với Kinh Vân Nhiễm:

-Nàng là người phụ nữ của Tiêu Thần Hiên ta, ta tuyệt đối không cho phép nàng gả cho kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Một đêm tóc bạc

Kinh Vân Nhiễm thở dốc không ngừng, ngực vì tức giận mà trở nên phập phồng, liếc mắt nhìn Tiêu Thần Hiên một cái, lạnh lùng nói:

-Ngươi đừng ở đây nói hươu nói vượn, ta là tứ tiểu thư Lam phủ, không có quan hệ gì với ngươi, thả tay ra!

Đôi mắt nàng chú ý, bốn phía toàn là ngự tiền thị vệ, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, bọn họ nhìn nhất cử nhất động của Tiêu Thần Hiên đầy cảnh giác, tùy thời cơ hành động.

Mà Tiêu Thần Hiên hiển nhiên chẳng ngại gì chuyện đó, một người một ngựa xông vào đây, chỉ muốn phá nghi thức hôn lễ của nàng, cho dù võ công hắn có lợi hại tới đâu, chẳng lẽ đạo lý đa số đánh bại thiểu số hắn cũng không hiểu sao?

Giương mặt Tiêu Thần Hiên vô cùng tang thương, nhưng vẫn lộ ra khí phách ngang ngược, điên cuồng, đôi mắt đen có lửa giận thiêu đốt hùng lực, nhìn Kinh Vân Nhiễm trước mắt, đáy lòng bỗng hoảng sợ.

Hỷ phục đỏ như lửa, mũi phượng sáng lóa, gương mặt thanh tú trắng ngần, tựa như một đóa hoa quỳnh mới hé nở, mày mắt như tranh mà cũng không phải tranh, môi đào đỏ thắm, đôi mắt đầy sức sống, trắng đen rõ ràng, mang theo phong tình quyến rũ, đáng người như ngọc, quanh người như tỏa ra làn khói, mái tóc dài như nước chảy, một nụ cười, một cái nhăn mày cũng đủ để lấy đi hồn phách người khác.

Dáng vẻ này làm hắn không khỏi nhớ lại đêm động phòng hoa chúc bốn năm trước, đêm đó, nàng cũng xinh đẹp động lòng người như vậy, nhưng khác ở chỗ ngày hôm nay người nàng được gả, không phải là hắn!

Khi thấy hắn, vẻ mặt của nàng không mừng rỡ chút nào, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, trừ kinh ngạc, phiền hà ra còn là sự lạnh lùng xa cả ngàn dặm.

Chẳng lẽ ngay chút tình cảm mà họ cũng không có sao? Trong quá khứ, họ cũng từng ngọt ngào, tốt đẹp, việc đó cũng là sự thật, sao nàng lại khinh thường nó như vậy?

Chỉ ngần ngừ hơn một tháng, nàng đã mặc hỷ phục cùng Thượng Quan Nguyệt bãi đường thành thân.

Nếu hắn đến chậm một bước, chỉ sợ nàng đã trở thành thê tử của kẻ khác, không, hắn không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Vì ngăn cản hôn lễ này, ngoài phủ hắn đã phái trăm tử sĩ ẩn nấp chờ đợi, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, nơi này liền máu chảy thành sông, hắn đã biết hậu quả của việc này, nhưng vẫn cứ làm.

Việc đã đến nước này, hắn không được lựa chọn.

Hắn sẽ không để nàng gả cho kẻ khác, mặc kệ giờ nàng có đồng ý hay không, coi nư là đoạt, hắn cũng đoạt nàng đưa về Đông Kỳ, từ nay về sau không bao giờ để nàng phải chịu tổn thương, không bao giờ để nàng rời xa.

Tiêu Thần Hiên nghĩ vậy, nắm cổ tay nàng thật chặt, ngăn chặn lửa giận trong lòng, mở miệng nói:

-Theo ta đi!

Lòng Kinh Vân Nhiễm không nhịn được mà cười lạnh, chuyện đã tới nước này, hắn còn có mặt mũi nói ra lời này sao?

Chậm rãi lắc đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng đôi mắt đối phương, tiếng nói lạnh lùng tới mức ngay cả tim của bản thân cũng phải run lên.

-Hiên Vương gia, hôm nay là ngày vui của ta và Nguyệt, ta không muốn chứng kiến cảnh đánh nhau, nếu ngươi không thích, xin mời lặng yên rời đi,

không cần quá nhiều giờ lành báỉ đường, ta khuyên ngươi một câu ở đây, người chết không thể sống lại, đã mất đi gì đó thì đừng vọng tưởng sẽ có ngày thứ ấy quay trở lại trong tay, ngươi nên chấp nhận đi...

Lời nói này không thể nghi ngờ gì là lấy hòn đá ném xuống mặt hồ đang phẳng lặng, từng đợt sóng lớn ập tới, tâm trạng Tiêu Thần Hiên sôi trào quay cuồng, hốc mắt hần nóng lên, trái tim, ruột gan đều vỡ nát, ánh mắt Khinh Vân Nhiễm lạnh như băng giống như dùng dao lăm tri hấn.

Nhìn Tiêu Thần Hiên thù người ra, Khinh Vân Nhiễm dùng ngón tay gõ tay hấn ra, không đợi hấn phản ứng đã xoay người không chút chần chừ, đi tới bên cạnh Thượng Quan Nguyệt, kéo ống tay áo chàng, khẽ môi hơi cong lên, cười như chưa có chuyện gì xảy ra:

-Nguyệt, chúng ta tiếp tục.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện, trầm giọng hỏi:

-Nguyệt nhi, đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Thượng Quan Nguyệt nhìn Khinh Vân Nhiễm một cái, trong lòng sáng tỏ, Khinh nhi làm như vậy, chỉ đơn giản là muốn Tiêu Thần Hiên an toàn rời khỏi đây, người đại náo hôn lễ, làm cho Phụ vương rất bức mình, huống hồ người này lại là Vương gia Đông Kỳ, có liên quan đến quan hệ hai nước, là mặt mũi quốc gia, với tính cách của Phụ Vương, chuyện này nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Nghĩ vậy, gương mặt chàng không khỏi rồi bời, đột nhiên quỳ xuống, khấn cầu:

-Phụ Vương, xin người và mẫu hậu hồi cùng trước đi ạ, chuyện này cứ giao cho nhi thần tự mình xử lý!

Ánh mắt Hoàng đế Bắc Thần lợi hại nhìn Thượng Quan Nguyệt, sau đó chuyển tầm đến trên người Khinh Vân Nhiễm, bức mình nhũ mảy, tâm trạng có dự cảm không tốt, nhìn tân khách nhón nháo, sắc mặt trầm xuống.

Không khí dần dần ngưng đọng lại, mọi người như không dám thở.

Một lúc lâu sau, Hoàng đế Bắc Thần hừ lạnh một tiếng, phần nộ phát tay áo một cái, cùng Hoàng hậu nương nương phần nộ rồi đi.

Thượng Quan Nguyệt cup mắt, mảy cau chặt, chắc từ đó Phụ Vương sẽ có thành kiến với Khinh nhi, nhưng tình hình hiện giờ chàng không thể nghĩ gì nhiều.

Khinh Vân Nhiễm nhũ chặt mảy, đôi mắt tối sầm, hàng mi cup xuống, hạ giọng:

-Nguyệt, xin lỗi, đều tại thiếp không tốt...

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu, cười nói:

-Không liên quan đến nàng, cục diện thế này ta đã sớm đoán được từ trước!

Chợt quay đầu nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, rồi ren bức mình, đáy mắt tỏa ra luồng khí lạnh lẽo mạnh mẽ, đôi mắt dần trở nên u ám thâm trầm:

-Tiêu Thần Hiên, nếu hôm nay ngươi thành tâm đến chúc mừng, Thượng Quan Nguyệt ta tất nhiên là hoan nghênh, nhưng nếu ngươi đến đây để phá hỏng hôn lễ, ta sẽ không để ngươi được toại nguyện!

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên thâm u như hồ nước lạnh, lạnh lùng nói:

-Thượng Quan Nguyệt, hôm nay ta sẽ lấy máu ngươi rửa Trừ Vương phủ, ngươi, nhất định hôm nay ta phải mang đi.

Thượng Quan Nguyệt lạnh lùng, đi tới trước mặt Tiêu Thần Hiên, ngược mắt nhìn thẳng:

-Khẩu khí lớn thật, ta biết ngươi đến đã có chuẩn bị, nhưng ba ngàn tinh binh ngoài thành của ngươi còn cần thời gian mới tới được, mà ta, chỉ cần một khắc là có thể đoạt tính mạng của ngươi.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên trong nháy mắt trở nên vô cùng tức giận, quát lạnh:

-Một khắc đã đòi lấy mạng ta, khẩu khí của ngươi cũng quá cuồng vọng rồi, thắng bại vẫn còn chưa rõ đâu!

Nói xong, hấn vỗ hai tay, bốn phía đột nhiên xuất hiện một đám hắc y tử sĩ, tay cầm vũ khí sắc bén, bắt được người nào, kiếm liền hạ xuống.

“Á.....”

Từng tiếng thét chói tai vang lên liên tiếp, cục diện trong nháy mắt mất khống chế, khách khứa và đám người dưới chạy tán loạn, hỗn loạn vô cùng.

Hành Vân và Thủy Lưu nhảy ra hộ giá, chống đỡ với các tử sĩ.

Tiêu Thần Hiên lại coi mạng người như cỏ rác, Khinh Vân Nhiễm phần nộ không chịu nổi, tức giận quát to:

-Tiêu Thần Hiên, đây không phải Đông Kỳ, cũng không phải Hiên Vương phủ của ngươi, không phải ngươi muốn thế nào là được thế đó.

Tiêu Thần Hiên thừa dịp loạn nhảy đến trước mặt Kinh Vân Nhiễm, điên cuồng túm lấy cổ tay nàng.

-Đã đến đây, ta cũng đã quyết tâm có chết cũng phải đến, nếu không thể mang nàng rời khỏi đây, ta chết cũng không nhắm mắt.

Thượng Quan Nguyệt tấn công về phía Tiêu Thần Hiên rất nhanh, đoạt Kinh Vân Nhiễm lại, kéo nàng về phía sau mình.

Tiêu Thần Hiên nhìn động tác của chàng, đôi mắt bùng lên lửa hận đỏ ky, tiếng nói lạnh lẽo như băng:

-Nếu hai người muốn thành thân, trừ phi ta chết.

“Trừ phi ta chết!” Bốn chữ nặng tựa núi đá nện mạnh vào lòng Kinh Vân Nhiễm.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo tới cực điểm.

-Được, ngươi đã muốn chết, ta đây giúp ngươi toại nguyện.

Ánh mắt chàng như nhuộm máu, Kinh Vân Nhiễm chưa bao giờ thấy, trước mắt không khỏi trở nên mơ hồ, chàng muốn giết Tiêu Thần Hiên, tình thế cấp bách, nàng bối rối túm lấy tay áo chàng, nói:

-Nguyệt, hôm nay là ngày thành thân của chúng ta, đừng nên làm máu vấy khắp nơi...

Thượng Quan Nguyệt mím chặt môi, kiềm chặt bả vai nàng, giọng nói lạnh lùng:

-Nếu thả hán, hôm nay hán không chịu thua, Kinh nhi, ta hứa với nàng, không lấy tính mạng hán.

Ngẩng đầu, lạnh giọng mở miệng:

-Tiêu Thần Hiên, lúc này ngươi rời đi vẫn còn kịp.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau, rất nhiều nhân sĩ giang hồ không rõ lai lịch đang đấu với tử sĩ do Tiêu Thần Hiên đưa đi theo.

Đôi mắt Tiêu Thần Hiên trong nháy mắt như nhuộm máu, tựa như đang muốn đại khai sát giới, cười lạnh, nói:

-Trừ phi nàng đi cùng ta, nếu không, ta tuyệt đối không rời khỏi đây.

Vừa dứt lời, hán nhanh chóng tấn công, Thượng Quan Nguyệt tinh táo ứng chiến, một người mặc hắc y như đẹp, một người mặc hồng y như lửa, đánh nhau kịch liệt ở giữa hỷ đường.

Ánh mắt hai nam nhân không yếu thế chút nào, giữa không trung va mạnh vào nhau tạo thành những bông hoa lửa....

Không bao lâu, hai người cũng bị thương, vết thương trên người không ngừng chảy máu, lúc này đây, bọn họ ra tay so với bất cứ lúc nào cũng tàn nhẫn hơn, chiêu nào cũng chí mạng, lấy cái chết để chiến đấu.

Trái tim Kinh Vân Nhiễm rối bời mà từ trước tới nay chưa bao giờ có, cục diện đao kiếm ngày hôm nay giữa họ đều là vì nàng, nếu như không có nàng, hai nam nhân này sẽ không quyết đấu như vậy, nếu không có sự tồn tại của nàng, trận phân tranh này sẽ không xảy ra, sẽ không mệt mỏi và làm hại tới người vô tội.

-Nguyệt, đừng đánh, đừng đánh nữa....

Nhưng bất kể có hò hét thế nào, tiếng kêu thảm thiết ra sao thì vẫn vậy, nếu nguyên nhân là do nàng dựng lên, vậy hãy để nàng chấm dứt đi! Nếu như nàng chết, có lẽ tất cả sẽ được hóa giải.

Nước mắt nóng bỏng của Kinh Vân Nhiễm rơi xuống không tiếc được, trong lúc hỗn loạn, không có ai chú ý tới mình, nàng gỡ trâm phượng trên đầu xuống, chưa người nào chú ý, nàng lấy trâm cài tóc sắc nhọn nắm chặt trong tay.

Tất cả nên kết thúc, không nên dây dưa, vương bận nữa!

Mái tóc dài đen nhánh xổ tung ra như thác nước, màu đỏ của hỷ phục như ngọn lửa làm đau đớn mắt người, giờ tay, trâm cài tóc xẹt qua không khí tạo nên ánh sáng lạnh lẽo, ra sức đâm vào vị trí của trái tim mình, thật sự đau quá, trái tim đau như dao cắt, máu tươi đỏ chót, như một đóa hoa nở trên hỷ phục.

“Không được....”

Hai tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên làm tất cả mọi người chấn động, dừng đánh nhau, nhìn chủ nhân của mình nổi giận chạy về phía nữ tử.

Tiêu Thần Hiên ngây ngẩn, hắn không muốn tin, nàng thà rằng chết cũng không muốn đi theo hắn, đau đớn tê tâm liệt phế từ lòng truyền ra tứ chi, toàn thân hắn.

Hắn trơ mắt nhìn nàng giờ cây trâm lên, đâm mạnh bản thân, tất cả xảy ra quá nhanh, hắn không kịp phản ứng, không kịp ngăn cản, linh hồn như bị mang đi từ khắc đó.

Cho dù hắn đã trải qua trăm trận chiến, tàn nhẫn, cay nghiệt lạnh lùng, đã từng thấy máu chảy thành sông, xác chết chất cao như núi, nhưng giờ khắc này, trái tim hắn lại không chịu được hành hạ như vậy mà vỡ vụn ra, nhanh chóng chạy về phía nàng.

Nhưng Thượng Quan Nguyệt nhanh hơn hắn một bước, đã tới bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng, thấy vết thương không sâu lắm, lập tức nhổ cây trâm ra, sau đó điểm huyết cầm máu cho nàng, tay đè chặt lên vết thương của nàng, nhưng máu vẫn chảy từ khe hở ra, hỷ phục như máu. ...

Thượng Quan Nguyệt đau lòng ôm lấy nàng, bi thống ní non:

-Khinh nhi, sao nàng lại ngốc nghếch như vậy?

Khinh Vân Nhiễm nở nụ cười miễn cưỡng với chàng, suy yếu nói:

-Tại sao không mắng thiếp, đều là do thiếp sai, chàng mắng thiếp, lòng thiếp sẽ dễ chịu hơn một chút.

Mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên ánh lệ, phần nộ kêu lên:

-Không phải lỗi của nàng, là hắn ép nàng, rõ ràng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, tại sao lại muốn vướng vào người không phải của mình. ...

Khinh Vân Nhiễm nhìn về phía Tiêu Thần Hiên, ánh mắt hắn trong nháy mắt trở nên thống khổ vạn phần, cúi đầu nói:

-Tiêu Thần Hiên, người đi đi, ta sẽ không theo người đâu. ...

Nghe được lời nàng nói, Tiêu Thần Hiên đau đớn nhắm hai mắt lại, sau khi mở ra, trong đôi mắt trống rỗng là sự tuyệt vọng u ám, hắn lao đảo đến trước mặt nàng, tiếng nói như chảy ra lệ máu:

-Đây là lần cuối cùng, sau mười ngày, ở núi Thu Trần, tiếng tiêu trên đỉnh núi, ta chờ nàng, ta vẫn sẽ chờ nàng, không đợi được nàng, vĩnh viễn ta cũng không đi. ...

Nói xong hắn điên cuồng cười ha ha, mang theo số tử sĩ nhanh chóng biến mất trước mắt bọn họ, không đi, thì sẽ thế nào? Hắn đã không thể tranh đoạt. ...

*

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất, lộ ra ánh tuyết mỏng manh, tỏa ra cái lạnh thấm lòng người.

Trong phòng, Thượng Quan Nguyệt giúp Khinh Vân Nhiễm uống hết chén thuốc, đắp chăn cho nàng, dịu dàng hỏi:

-Khinh nhi, thật sự nàng không định đi sao?

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chàng:

-Chàng hy vọng thiếp đi sao?

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt hiện lên vẻ phức tạp, muốn nói lại dừng:

-Không phải ta hy vọng, nàng cũng biết rõ, hẹn ở đỉnh núi, chỉ sợ hắn. ...

Khinh Vân Nhiễm nhìn dáng vẻ không thẳng thắn của chàng, cầm tay, mỉm cười nói:

-Nguyệt, chàng nhớ rõ, chúng ta đã bái đường thành thân, chàng là phu quân của thiếp, chàng có quyền phản đối thiếp đi gặp nam tử khác.

Thượng Quan Nguyệt nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy có chút khổ đau:

-Tôn trọng nàng, cũng rất quan trọng.

Khinh Vân Nhiễm cảm động, nàng hơi cụp mắt, che giấu ánh lệ, giọng nói có chút nghẹn ngào:

-Nguyệt, sao chàng đối tốt với thiếp như vậy, có đáng giá không? Để chàng nỗ lực, điều này thật không công bằng với chàng!

Thượng Quan Nguyệt cười nhạt, thản nhiên nói:

-Đối với một người tốt không phải có đáng giá hay không, chỉ có tình nguyện chứ không phải không muốn, tình cảm với nàng là do ta tình nguyện, nỗ lực cam tâm tình nguyện, nếu so đo công bằng với không công bằng, vậy cũng không phải chính thức yêu một người.

Đáng giá và công bằng? Vốn là do chàng nghĩ mới đúng, nếu lòng Khinh Vân không có chàng, sao lại có cảm giác không công bằng với chàng?

Khinh Vân Nhiễm cười thư thái:

-Nguyệt, hôm nay chàng ở lại đi.

Thượng Quan Nguyệt tự nhiên hiểu rõ ý nàng, thần nhiên nói:

-Giờ nàng đang có bầu, an tâm dưỡng thai mới là quan trọng, ta ngủ gian ngoài cũng được....

Đứa con trong bụng nàng tới thật bất ngờ, ngày ấy thành thân, nàng tự đâm bản thân bị thương, sau đó, chàng bắt mạch cho nàng, ngoài ý muốn lại biết nàng đã có bầu hơn một tháng, đứa trẻ này, không thể nghi ngờ gì nữa, là con của Tiêu Thần Hiến!

Nên giờ chàng đang lo lắng nàng sẽ nghĩ ngợi linh tinh.

Khinh Vân Nhiễm im lặng không nói gì, trời cao đúng là đùa cợt con người, đứa con này thật sự nàng không nhớ ra là có lúc nào, chuyện giữa nàng và Thượng Quan Nguyệt cũng chưa xảy ra, đúng là không thể không suy nghĩ.

Ánh mắt đau khổ tuyệt vọng của Tiêu Thần Hiến, lòng nàng cũng phập phồng theo, có cảm giác tựa như là cùng một người, đau khổ của hắn, tình yêu của hắn đối với nàng, nàng tin, đó đều là sự thật!

Nhưng mỗi khi nàng mềm lòng, trong đầu sẽ hiện lên cảnh hắn tàn nhẫn làm tổn thương nàng, cùng với vết mắt đau đớn khổ sở của Hoán nhi lúc sắp chết, lòng của nàng bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo cứng rắn, hận không thể đẩy hắn xuống mười tám tầng địa ngục!

Nhìn gương mặt nàng hiện lên vẻ buồn rầu, Thượng Quan Nguyệt vô cùng đau lòng, không kìm được nâng dương mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên trán, hôn rất cẩn thận, như đối với trân bảo.

Trước kia khi chưa yêu nàng, đối với Hoán nhi, chàng có thể coi như con mình, đó là vì quá khứ của nàng chàng không rõ, sai lầm của chàng là không gặp nàng sớm hơn.

Nhưng nay, chuyện đó cũng đã thay đổi, người phụ nữ mà mình yêu thương mang trong mình đứa con của kẻ khác, tìm chàng thật sự rất khó chịu, thế nào cũng không chấp nhận được, lạnh nhạt chống đỡ.

Hóa ra bản thân cũng không phải một người không cầu, mà chỉ là một kẻ phạm phu tục tử đắm sâu trong tình yêu, cuối cùng cũng không rũ bỏ được thói hư tật xấu của con người.

Có nàng ở bên cạnh, chàng nên thỏa mãn mới đúng, không nên có lòng tham, nghĩ vậy, hai tay dùng sức ôm chặt lấy nàng, chỉ tiếc thời gian trời cao cho chàng, thật sự quá ít.

Khinh Vân Nhiễm cup mắt, lòng nàng có lẽ được chàng không, thật ra nàng rất dễ ý.

Tiêu Thần Hiến nói là một lần cuối cùng, nàng có nên đi không, nói như vậy nghĩa là từ giờ về sau hắn sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa, hay hắn sẽ chết?

Nàng nhắm mắt lại, bên tai quanh quẩn câu nói của Tiêu Thần Hiến trước khi đi: “Ta sẽ vẫn chờ nàng, không chờ được nàng, vĩnh viễn ta cũng không đi....”

*

Một nam tử mặc y phục đen đứng trên đỉnh núi.

Gió đêm lùa tới, ống tay áo bay lên, ánh trăng chiếu lên người hắn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt toát lên một nỗi trầm thiết bị ai làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Gương mặt Tiêu Thần Hiến vẫn tiêu tụy như trước, bóng người cô độc, dung nhập vào màn đêm không một tiếng động, trong tay cầm tiêu ngọc xanh biếc, khẽ lên môi thổi lên....

Khi còn trẻ (đúng, giờ anh già rồi >O

Mà hôm nay hắn lại thổi lần nữa, nữ tử mà đời này hắn yêu nhất, cuộc đời này, hắn cũng chỉ muốn thổi tiêu cho mình nàng!

Đêm dài chậm chậm cũng làm nội tâm đau đớn, hành hạ bản thân, hắn thống khổ gầm lên một tiếng, ngồi xổm xuống, vùi đầu vào giữa hai gối.

Thổi tiêu cả một đêm, vết thương trên người đau đớn không chịu nổi, hai tay cầm tiêu ngọc gân xanh nổi lên dữ tợn, như đang cố gắng hết sức để chịu đựng, tiếng thở dốc của hắn có vẻ vô cùng nặng nề, giống như một dã thú bị thương sắp tới thời khắc phải chết, bỗng gầm lên tuyệt vọng.

Ván cược này, hần thua, thua hoàn toàn!

Đợi cả một đêm, cuối cùng nàng cũng không tới.

Nhưng hần đã hứa với nàng, vẫn sẽ chờ đợi, chờ tới khi nàng đến mới thôi.

Ngày thứ hai, hần chưa ăn một hạt cơm nào, đói bụng, chỉ uống nước mưa rơi từ trên trời xuống, cả ngày ngồi trên tảng đá, vẫn thổi tiêu, không nhúc nhích.

Ngày thứ ba, hần không ăn không uống, ánh mắt trống rỗng nhìn xuống dưới vực núi.

Ngày thứ tư, hần vẫn chưa ăn gì, cho đến khi không còn sức, thổi tiêu đến bất tỉnh, bị cơn mưa to làm mình tỉnh lại.

Đã ngày thứ năm rồi, suốt năm ngày năm đêm, tiếng tiêu ai oán thê lương vẫn vang lên, người nghe thấy đều đau lòng, người nghe được phải rơi lệ, lúc tỉnh lại lại thổi tiếp, khi tỉnh hần chưa bao giờ ngừng thổi.

Tiếng tiêu vang lên tận chân trời, mưa phùn vẫn rơi, trái tim rơi lệ máu đầm đìa.

Tay hần vì không ngừng che các lỗ thổi tiêu đã phù thũng tới mức không thể phù thũng hơn nữa, môi đã sớm khô nứt đến mức bật máu, trên tiêu ngọc xanh biếc đầy những vết máu loang lổ, hần chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dừng lại.

Năm ngày năm đêm hần không ngừng thổi, gió lạnh, mưa cũng ngừng, nhưng tiếng tiêu vẫn không hề dừng lại, nước mắt cũng không ngừng rơi.

Vì bản thân bị trọng thương, hơn nữa lại tự dày vò bản thân năm ngày liên tiếp, cơ thể hần đã vô cùng suy yếu.

Đôi mắt thâm thụy u ám của hần vì bị thương mà xung huyết, cho đến khi máu gần như đông lại, huyết lệ đã khô, cảnh vật trước mắt dần dần đều nhuốm máu, chờ tới khi tất cả chỉ còn là một màu đen.

Đây đã là hoàng hôn ngày thứ năm, ánh đỏ chiều tà như màu máu, gió nổi lên lồng lộng sau cơn mưa to.

Tiếng tiêu bị đứt đoạn, hần đột nhiên ngã xuống, không thể đứng dậy nữa, máu chảy ra từ mũi và miệng hần, kể cả nước miếng cũng đã khô cạn, cơ thể vô cùng yếu ớt không còn chút máu, đã không thể chống giữ được nữa.

Lúc hôn mê, bên tai như có tiếng đàn vang lên, còn có tiếng giai nhân đang hát:

“Hồng ngầu thom mát tàn ngọc diễm thu, nhẹ giải la thường, độc thượng lan thuyền.

Vân trung người nào ký cảm thư đến? Nhận chữ quay về khi, nguyệt mãn tây lầu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự chảy. Một loại tương tư, hai nơi nhân sầu.

Này tình không có kẻ nhưng tiêu trừ, mới hạ mây, nhưng lại dễ tâm đầu.”

(Họ thông cảm cho mình, lười tìm bản raw edit từ bản convert, hiểu thì có hiểu những diễn giải ra ngang phè phè nên để nguyên convert T^T)

Tiếng đàn ấy rõ ràng như vang ngay bên tai, tiếng giai nhân vẫn nỉ non vang ngay bên cạnh.

-Nhiễm nhi, Nhiễm nhi, là nàng sao?

Thế gian này, trừ Nhiễm nhi ra, không ai có thể đàn Nguyệt Mãn Tây Lâu, cũng chỉ có cảm khúc của nàng mới động lòng người như vậy, cũng chỉ có tiếng ca của nàng mới làm hần chìm đắm trong sự say mê. (Hức, anh yếu quá nên sinh ra ảo giác rồi T^T)

Thật lâu vẫn không thấy ai đáp lời, dần dần tiếng đàn nhỏ dần, tiếng người hát cũng dứt.

Ý thức Tiêu Thần Hiên đã sắp lâm vào hôn mê, hần không thể nào khống chế được cơ thể mình, không thể cử động được chút nào, tâm huyết của hần, đều đã bị nấu chảy.

Năm ngày năm đêm, hần thổi tiêu không ngừng nghỉ, hần cần tiếng tiêu ấy truyền đi theo gió, thổ lộ hết đau khổ và bị thương nơi đáy lòng trong lúc tuyệt vọng, chờ đợi không biết khi nào mới có thể tới người mình yêu.

Đỉnh núi này còn có một truyền thuyết thê lương nhưng cũng rất đẹp.

Truyền thuyết kể rằng, có một thư sinh chốn phàm trần, tiếng tiêu của chàng có thể vọng tới trời cao, lọt vào mắt xanh của một tiên nữ, tiên nữ ấy lừa gạt Thiên Đế, hạ phàm kết duyên với chàng thư sinh, nhưng không bao lâu, Thiên giới phát hiện ra chuyện này, Thiên Đế hạ lệnh bắt tiên nữ đưa về Thiên đình, không để cho linh hồn lưu lạc chốn nhân gian, thư sinh ngốc nghếch kia về đến nhà, nhìn thấy thê tử của mình không còn thở nữa, bị thương gần chết, dứt khoát ngồi canh giữ bên mộ, thổi tiêu suốt mười ngày mười đêm, tiếng tiêu thê lương bi thảm, đừng nói là người nghe thấy, đến cây cỏ cũng nghe thấy được, ai ai cũng rơi lệ, đến đá tảng nghe thấy cũng sẽ đau lòng, cuối cùng tiếng tiêu truyền tới Thiên đình, vì khúc tiêu cảm động trời xanh, cuối

cùng ngày sau thiên ân, thả vị tiên nữ ra, cho nàng ấy hạ phàm, tác thành cho mối lương duyên ấy.

Đây chỉ một truyền thuyết không có căn cứ, nhưng hẳn hết lần này tới lần khác tin tưởng, nghĩ rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, nhưng đúng là hẳn thật sự quá ngốc nghếch, đúng là gieo gió gặt bão.

Chợt hẳn cười một cách si ngốc, cười một cách tuyệt vọng và bi thương, nước mắt theo đôi mắt mờ ảo của hẳn rơi xuống khôn tiếng động, trái tim đau đớn đã chết....

Có lẽ đây là việc cuối cùng ở kiếp này hẳn làm được cho Nhiễm nhi, thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành một tiếng gọi khàn khàn làm lòng người bia ai.

“Nhiễm nhi.....”

Rốt cuộc trời cũng đã sáng, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi từ phía chân trời.

Ánh mặt trời rọi xuống, mái tóc hẳn biến thành tóc bạc, vô cùng chói mắt.

Một đêm tóc bạc, ba nghìn thành tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Niềm vui mới, tình yêu cũ

Gió lạnh từ tứ phía quét mạnh vào vách đá, một nam nhân tuyệt vọng lấy ra từ trong người một túi hương run rẩy đưa túi hương ấy vào gần môi mình, mùi hương thơm ngát quanh quẩn trong không khí, từng chút, từng chút một xâm nhập vào trái tim hẳn. Đây là vật đã khiến bọn họ kết duyên nơi trần thế này. Có lẽ thứ duy nhất trên đời này làm người ta đau quặn từng khúc ruột, uống say tới chết, mơ mộng hão huyền, chính là tình yêu nam nữ. Đôi mắt nam nhân trống rỗng vô hồn như ẩn chứa cô đơn, nỗi cô độc cả đời không thể gặp lại người yêu, cuối cùng, đôi môi khô nứt của hẳn khẽ run lên, chậm rãi nhắm mắt lại, vật gì đó trong tay cũng rơi xuống....

Trong bóng tối vô hạn, hẳn lẳng lặng chờ đợi tới thời khắc mình chết. Không biết qua bao lâu, gió lạnh vù vù gào thét, suy nghĩ hỗn loạn của hẳn dần trở nên khôi phục một chút, đầu ngón tay hẳn có chút run rẩy, giật mình. Trong gió lạnh, đột nhiên hẳn nghe thấy một giọng nói già nua, thờ dài sâu kín:

-Nếu đã một lòng muốn chết, dùng phương pháp như vậy, chẳng phải rất đau đớn, thống khổ sao?

Giọng nói kia trầm thấp hiền lành, là của một lão nhân lớn tuổi đang nhẹ giọng an ủi.

Đầu Tiêu Thần Hiền vốn đang mơ hồ, đột nhiên bị giọng nói làm cho ý thức thức tỉnh được chút ít. Hẳn cố gắng nhớ lại, đã xảy ra chuyện gì? Đây là đâu?

Hắn cảm giác mình đang nằm trên mặt đất, gương mặt đang chạm trên nền đất lạnh như băng, trong gió phảng phất có mùi thơm như có như không phiêu tán, mùi thơm này làm cho hẳn có cảm giác quen thuộc tới khó hiểu. Đột nhiên trong đầu hiện lên luồng sáng trắng, đúng rồi, đây vốn là túi hương Nhiễm nhi tự may cho hẳn! Nhiễm nhi, Nhiễm nhi.... Hẳn một lần, rồi lại một lần gọi tên nàng, trái tim cũng càng ngày càng trầm xuống. Hẳn cảm thấy dạ dày mình co thắt dữ dội, cảm giác này không chỉ đơn giản chỉ là co thắt dạ dày khiến mình đau đớn, giống như trái tim của mình bị đảo lộn trong cơ thể....

Đối với một người, mất đi tình yêu quý như sinh mạng, thứ hai là mất mát, tuyệt vọng, đau thương mà sinh ra đau lòng, đó là mùi vị của việc không còn hy vọng. Bất kể là ai, nếu đã không còn cách nào đánh phải thừa nhận sự đã kích của nỗi thống khổ, có lẽ sẽ lựa chọn quên lãng, đó chính là cách duy nhất để cứu vớt chính mình. Nhưng, coi như đó là nỗi đau đớn, khổ sở, hẳn cũng không thể làm cho mình quên. Trong đầu hiện lên những hình ảnh trong quá khứ, mỗi một ký ức, mỗi một hình ảnh, từng lúc được ở chung với nàng đều hiện lên rõ ràng, nhớ tới việc này, trái tim hẳn lại vỡ vụn một lần nữa, chảy máu đầm đìa. Sự thống khổ này cắn xé, tàn phá từng dây thần kinh của hẳn....

Hắn luôn hy vọng chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, cũng chỉ là một giấc mộng, đợi khi tỉnh lại, tất cả những chuyện không tốt sẽ theo gió bay mất, tất cả lo âu cũng như sao trên trời, tắt lị trong nháy mắt.

Nhưng điều hẳn hy vọng có thể thành hiện thực sao? Giọng nói rất trầm, giống như chủ nhân của nó là một lão nhân đã trải qua nhiều phong ba bão táp, nói nhỏ:

-Người còn trẻ, hẳn là luôn ước mơ về một cuộc sống tương lai tốt đẹp, cuộc đời của người vừa mới bắt đầu, sao lại chọn rồi đi một cách thê lương, người không hối hận sao?

Là ai đang nói chuyện với hẳn? Hối hận sao? Cả đời này, chuyện hối hận duy nhất của hẳn, chính là làm tổn thương nàng. Nghe nói một người trước khi chết sẽ sinh ra những ảo giác kỳ quái, tại sao ngay tới lúc này rồi, ngay cả ảo giác hẳn vẫn không muốn thấy....

Môi hẳn khô nứt như vỏ cây, hơi mím lại, hẳn có chuyện muốn nói, có rất nhiều chuyện nghẹn trong lòng muốn thổ lộ hết ra ngoài, nhưng bất kể chuyện gì đi chăng nữa hẳn cũng không nói nên lời. Hẳn nghĩ muốn mở mắt ra xem đến tột cùng là ai nói chuyện với mình, nhưng hẳn không làm được. Đầu óc

hắn đã không thể chi phối được bản thân làm ra bất cứ động tác nào, càng không cách nào khống chế tuyệt vọng và bi thương như thủy triều ập tới, lại như dung nham núi lửa phun ra mãnh liệt ở ngực mình. Không quá bao lâu, Tiêu Thần Hiến không chống đỡ được nữa, rơi vào bóng tối vô hạn.

Mấy ngày này, nàng tận lực không để mình nghĩ ngợi lung tung, chuyện của Tiêu Thần Hiến, mặc kệ thế nào, nàng đã đặt quyết tâm không thể vướng vào nữa, mối quan hệ với Thượng Quan Nguyệt không thể tuột dốc không phanh. Đây là điều mà nàng muốn là, về phần hắn, nàng nhất định cô phụ, cũng không phải không thương, nhưng nếu tiếp tục như vậy sẽ chỉ làm cả ba người đều đau khổ. Cho nên nàng quyết định, nhẫn tâm không tới gặp hắn. Mỗi lần nhớ tới, nàng có cảm giác đau đớn khó hiểu trong lòng mình. Trí nhớ của nàng như mất đi một phần rất quan trọng, đến tận cùng là cái gì, nàng cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Minh Nguyệt tới thăm

Khinh Vân Nhiễm bưng khay trà vào thư phòng, trong phòng không có ánh nến, trên vách tường có gắn một viên dạ minh châu rất lớn, soi sáng căn phòng như ánh sáng ban ngày.

Thượng Quan Nguyệt mặc bạch y có vẻ vô cùng sáng chói, lại càng thêm vẻ phiêu dật xuất trần, đôi mắt đen sáng như ngọc nhưng cũng u thâm như biển, cái mũi cao thẳng, cùng với đôi môi nở nụ cười trong sáng. Thượng Quan Nguyệt đọc nhất vô nhị trên đời, âm như noãn ngọc, lạnh tựa băng sương, khí chất của chàng khiến nơi này trở nên ấm áp, vô cùng tao nhã và tôn quý.

Thấy nàng đi đến, Thượng Quan Nguyệt buông quyển sách trong tay, nhìn nàng đầy dịu dàng, khẽ cười, hỏi:

- Trể thế này sao nàng còn chưa ngủ?

Giọng nói trong vắt như khe suối nhỏ trong núi làm cho nàng có cảm giác bình yên, Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ, nàng thấy Thượng Quan Nguyệt rất ít khi tươi cười trước mặt người khác, rất ít khi để lộ hy, nộ, ái, ô, nàng biết, chàng không muốn lộ điểm yếu trước mặt kẻ khác.

Cũng vì như thế mà nàng vô cùng vui vẻ, trước mặt nàng, chàng không do dự mà lộ ra biểu cảm chân thật của mình.

Mày hơi nhíu lại, đặt khay trà lên bàn, giọng điệu mang theo đau lòng:

- Chàng cũng biết là muộn kìa đấy!

Thượng Quan Nguyệt hơi sững hốt, trong đầu suy nghĩ đủ thứ, thờ dài một tiếng.

Chàng nâng chén trà lên, cúi đầu, ngửi hương trà thơm mát, nhẹ nhấp một ngụm, hương trà tỏa ra khắp miệng, chàng cười khẽ, buông cái chén, ngược mắt, nói:

- Khinh nhi, lại đây!

Khinh Vân Nhiễm đi tới, Thượng Quan Nguyệt kéo nàng ngồi lên đùi mình, tư thế vừa nhạy cảm lại vừa mờ ám khiến gương mặt nàng có chút ửng hồng, cho dù đã là vợ chồng rồi, nhưng hai người cũng chưa chính thức tiếp xúc với nhau bao giờ.

Trầm ngâm trong chốc lát, Thượng Quan Nguyệt thần nhiên mở miệng:

- Khinh nhi, ngày mai ta muốn đi Đông Kỳ một chuyến, nàng biết đấy, hàng năm vào lúc này, ta đều phải tới Dược Vương cốc tìm Y tiên.

Tính tình Y tiên vừa cổ quái lại vừa cổ chấp, ông ta thề không bao giờ xuất cốc, tuyệt đối sẽ không vì chàng mà phá bỏ lời thề, trước đó Thủy Lưu có tới mời ông ta xuất cốc, đã hai tháng rồi mà vẫn chưa có tin tức, tất nhiên đã là công cốc rồi. Khinh Vân Nhiễm có chút kinh ngạc, sau đó cup mắt, giấu đi tâm trạng không tốt.

Thượng Quan Nguyệt nắm chặt tay nàng, giọng nói mang theo xin lỗi:

- Giờ nàng đang có thai, không chịu được khổ cực đường dài, xin lỗi vì không thể đưa nàng đi cùng. Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ trở về rất nhanh.

Khinh Vân Nhiễm lắc đầu, nắm chặt bàn tay lạnh như băng, hạ giọng nói:

- Thiếp biết rồi, chỉ là đột nhiên nghe vậy có chút không quen, lại có chút không muốn, hàn độc trên người chàng phát tác, lòng thiếp cũng không cách nào yên tâm được...

Thượng Quan Nguyệt im lặng chỉ trong chốc lát, trầm giọng nói:

-Mặc dù đường xá xa xôi nhưng ta sẽ cố gắng trở về trong vòng hai tháng.

Một năm phải đi một lần, nghỉ ngơi trong cốc nửa tháng. Khinh Vân Nhiễm gật đầu, hai tháng, đối với nàng mà nói, thời gian thật sự là dài đằng đẳng, nàng nhất định sẽ rất nhớ chàng, mặc dù không muốn, nhưng không còn cách nào khác, bệnh của chàng vẫn là quan trọng hơn.

Ban ngày, chàng đều dựa vào nội lực và đan dược để ép nỗi đau đớn xuống, nhưng buổi tối bệnh trạng sẽ càng tăng thêm, mấy tối gần đây, cơ thể chàng vô cùng lạnh, cũng vì suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng nàng, chàng mới ngủ ở gian ngoài, những lời này chàng cũng chưa từng nhắc tới, nhưng nàng biết rất rõ. Thế gian không thể tránh khỏi những lúc sinh ly, chỉ mong đừng từ biệt. Nàng nghĩ tình cảm giữa họ như nước chảy, mặc dù không phải âm âm mãnh liệt, nhưng cũng là yêu nhau tới bạc đầu, không cần vinh hoa phú quý gì, cũng không cầu cảm y mỹ thực (ăn ngon mặc đẹp đó), chỉ mong cả đời yên ổn, thanh thản đến già, nếu không thể, nàng chỉ mong đời mình có một kỷ ức đẹp, dựa vào nó, nàng cũng có thể sống sót được.

Thượng Quan Nguyệt nhìn Khinh Vân Nhiễm đang suy nghĩ, hỏi điều muốn biết nhất trong lòng:

-Khinh nhi, nàng không hối hận sao?

Khinh Vân Nhiễm ngẩn ra, đôi mắt hơi rung động, lông mi dài sụp xuống, thấp giọng cười:

-Nguyệt, thiếp có gì để hối hận? Hối hận vì đã chọn chàng, hay hối hận vì đã không thể gặp gỡ chàng sớm hơn?

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu, nghiêm túc nói:

-Kỳ thật lòng ta có chút sợ hãi, nhưng cũng không hối hận, Thượng Quan Nguyệt ta làm những chuyện như vậy sẽ không hối hận, ta chỉ sợ hãi rằng bản thân mình sẽ không thể sống dài lâu với nàng. ...

Khinh Vân Nhiễm cười nhẹ, đôi mắt hiện lên cái nhìn kiên định:

-Thiên trường địa cửu, đầu bạc răng long, cũng chỉ là thời gian lắng đọng, thứ mà thiếp đề ý không phải răng long đầu bạc, mà là khi chúng ta còn sống, không được sống cùng nhau, không có được nhau, thiếp mới không nguyện như vậy.

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng đầy khiếp sợ, chàng thật không ngờ ý nghĩ của nàng lại cứng cỏi đến vậy, chàng vốn cho rằng có lẽ Khinh nhi hận mình, hận mối thâm tình này của chàng, sau đó sẽ trở thành căn nguyên thống khổ của nàng.

-Khinh nhi, cảm ơn nàng!

Không kiềm chế được tình cảm mà ôm nàng vào lòng, ngửi hương thơm trên mái tóc nàng, hình như một thứ gì đó rất quan trọng vốn đã mất trong lòng, nay lại trở về, chàng bỗng có cảm giác thỏa mãn. ...

Đối với thiên hạ, nàng chỉ là một con người, nhưng đối với một người, nàng lại là cả thế gian của chàng.

Thượng Quan Nguyệt khẽ vuốt ve mái tóc của nàng, trong lòng áy náy nhưng lại rất sâu nặng, nàng so với tưởng tượng của chàng còn kiên cường hơn nhiều, cho dù thật sự chàng có phải rời khỏi thế gian này, chẳng lẽ nàng không thể sống sao? Chàng không dám khẳng định!

Chàng nói:

-Khinh nhi, hứa với ta một chuyện, bất luận có xảy ra chuyện gì thì phải sống tốt, được không?

Lòng Khinh Vân Nhiễm nhói lên một cái, tay ôm chặt lưng Thượng Quan Nguyệt, nghiêng mặt tựa sát vào ngực chàng, điều này làm cho nàng yên tâm hơn, nơi ấy như chỗ dựa của nàng, tâm bỗng thấy cảm động:

-Nguyệt, ta hứa với chàng.

Thượng Quan Nguyệt buông nàng ra, cười nhẹ, nhắc nhở:

-Được rồi, nàng đã có con, đêm đã khuya rồi, mau đi nghỉ ngơi đi!

Khinh Vân Nhiễm nghiêm túc hỏi lại:

-Vậy còn chàng?

Thượng Quan Nguyệt khẽ nói:

-Ta phải thức cả đêm, có một số việc phải xử lý hết trong ngày hôm nay....

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, trong mắt hiện lên đầy vẻ đau lòng:

-Ngày mai chàng đã đi rồi, hôm nay thức đêm, cơ thể chàng có thể chịu nổi không?

Thượng Quan Nguyệt lắc đầu:

-Đừng lo, trên đường đi Đông Kỳ ta ngủ bù cũng được.

Khinh Vân Nhiễm hơi nhú mày lại, mặc dù lo lắng nhưng cũng đành bất đắc dĩ nói:

-Thiếp đi gọi người làm đồ ăn khuya cho chàng.

Thượng Quan Nguyệt gật đầu, trong mắt đầy thâm tình, cười nhẹ, nói:

-Đi ngủ đi!

Khinh Vân Nhiễm đứng lên, nói:

-Ngủ ngon.

Nói xong nàng hơi cúi người, thừa lúc Thượng Quan Nguyệt không chú ý, hôn nhẹ lên môi chàng một cái, chàng còn chưa kịp phản ứng đã biến mất nhanh như chớp.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt giật mình, một hồi lâu, trên mặt bỗng đỏ ửng, tiếng chúc ngủ ngon như vẫn vang đâu đây, tay chạm lên môi mình, nơi đây vẫn còn lưu giữ mùi hương từ đôi môi thơm mát mềm mại, đây là sự chủ động hiếm có của nàng, nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

*

Khi tỉnh lại, chỗ bên cạnh Khinh Vân Nhiễm đã trống trải, lạnh lẽo, hiển nhiên là đã rời đi rồi.

Chậm rãi đứng dậy, gọi nha hoàn vào giúp nàng rửa mặt. Gần đây nàng ngủ khá nhiều, mang thai hai tháng rồi, bụng vẫn chưa rõ ràng, vóc dáng vẫn còn nhẹ nhàng, đứa con trong bụng cũng rất thông minh, không đạp nàng là mấy, nôn nghén so với những người phụ nữ khác cũng là khá hơn rất nhiều.

Ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, nha hoàn tên Linh nhi nhanh nhẹn giúp nàng chải tóc.

Đột nhiên có một con bồ câu trắng, miệng ngậm một đóa hoa sắc vi nhảy nhót bên cửa sổ.

Linh nhi không nhìn được mà bật cười, híp mắt, cười tươi:

-Vương phi, chẳng lẽ đây là sứ giả tình yêu mà Vương gia phái tới?

Trong nháy mắt, gương mặt Khinh Vân Nhiễm bỗng đỏ ửng, khẽ nói một câu, lời nói chứa đầy ý cười:

-Người đứng là lắm miệng.

Linh nhi biết rõ tính cách hiền hòa của Khinh Vân Nhiễm, biết nàng không phải tức giận thật sự, liền nói tiếp:

-Người xem Vương gia xem, mới đi chưa được bao lâu đã bắt đầu nhớ nhưng Vương phi rồi.

Trong mắt Khinh Vân Nhiễm ẩn chứa ý cười, phát tay, ý bảo Linh nhi lui ra, đứng dậy đi tới cửa sổ, trong lòng thầm đoán đang có chuyện gì xảy ra?

Đây vốn không phải tính cách của chàng, lấy cách này để làm nàng vui.

Hoa sắc vi, vốn là tới tháng chín mới nở, hôm nay đã gần đông, hoa chắc cũng đã nở rồi.

Hoa sắc vi có cái lạ là cho dù trời đông có rét tới đâu cũng không bị ảnh hưởng, giống như ánh mặt trời, loài hoa này vốn có xuất xứ từ Tây Giác, vốn là một loài hoa hiếm có, có giá trị vô cùng lớn, là loại dược liệu dùng để hỗ trợ điều trị hàn độc! Vì rất khó trồng nên vô cùng quý giá, giá trị cả ngàn vàng.

Cánh hoa màu trắng như một đóa phù dung, không lẫn một màu nào khác, tinh khiết rõ ràng, cánh hoa giống như viên ngọc trong suốt, chắc là vừa mới hái xuống chưa lâu! Khinh Vân Nhiễm hơi cúi đầu, khẽ ngửi, mùi thơm thanh nhã lan tỏa ra bốn phía, rất lâu mà vẫn chưa tan, bên môi không khỏi nở nụ cười khẽ, mặt mày cũng giãn ra.

Một tay nhanh chóng bắt được con bồ câu, lấy đóa hoa sắc vi trong miệng nó, đưa tới tay Linh nhi, tiện thể lấy luôn mảnh giấy được cuộn lại gắn vào chân bồ câu. Mảnh giấy có vết mực mới, bên trong có viết một bài thơ tình:

“Người nông ta nông, thác sát tình nhiều, tình nhiều chỗ, nhiệt như hỏa.

Đem một khối bùn, niệp một người người, tổ một người ta.

Đem ta hai người, đồng loạt đánh vỡ, dùng thủy điều hòa.

Tái niệp một người người, tái tổ một người ta.

Ta bần trung có người, người bần trung có ta.

Cùng người sinh cùng một tuyến, từ cùng một phù.

Ta trung có người, người trung có ta, khó phân lẫn nhau, không cách nào cách khi địa tình trạng”

(Hơ thông cảm cho bạn đoạn này nha >O

Chữ chữ đều thể hiện mối thâm tình.

Nhớ lại ngày ấy, chàng đối với nàng thâm tình là vậy, hai người yêu nhau, tự nhiên sẽ có thần giao cách cảm

Lúc này họ đã yêu nhau tới giai đoạn này rồi sao?

Lòng nàng không khỏi run lên, hốc mắt hơi ươn ướt, khẽ mím môi, cầm bút lên, vung nhẹ mấy cái, đầu nghĩ tới đầu, bút di chuyển đến đó.

Viết xong, nàng cuộn mảnh giấy lại, gắn vào chân bả câu, tung nó ra ngoài, bả câu đuổi thẳng cánh bay đi.

Xoay người ngồi lên ghế, rót một chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, trong đôi mắt là ý cười hạnh phúc.

Tối gần buổi trưa, Khinh Vân Nhiễm nhận rồi chẳng có chuyện gì làm, đành ngồi trong đình viện vẽ tranh, cảnh sắc trong phủ vô cùng tươi đẹp nhưng Thượng Quan Nguyệt không có ở đây khiến nàng vô cùng mong nhớ, muốn có chàng làm bạn tới núi Thu Trần ngắm cảnh.

Vẽ xong tranh, mặt trời đã ngã về phía tây, tuyết cũng đã rơi, đúng lúc này thì một người dưới trong phủ vội vã tới đây thông báo:

-Vương phi, vừa mới rồi ở bên ngoài có người đưa một phong thư tới, nói là phải giao tận tay cho người...

Thư? Là người nào đưa thư cho nàng? Ở Bắc Thần nàng chẳng quen ai cả!

Khinh Vân Nhiễm kinh ngạc, tay nhận phong thư, mở nó ra, vừa mới nhìn, mày đã dần nhíu lại, ánh mắt trầm xuống, gọi nha hoàn thân cận tới, giao phong thư, nói:

-Linh nhi, ta muốn đi ra ngoài một lúc.

Linh nhi có chút kinh ngạc, nói:

-... Vương phi, người muốn ra ngoài? Không đi không được sao?

Khinh Vân Nhiễm trầm ngâm chỉ trong chốc lát:

-Người này cũng không phải là không thể không gặp, nhưng ta muốn gặp một lần.

Cũng tới lúc gỡ bỏ mọi nút thắt trong lòng rồi.

Linh nhi quýnh lên, nghĩ đến việc công tử giao cho trước khi đi:

-Vương phi, Vương gia có dặn, nếu Vương phi muốn ra ngoài thì phải mang theo tứ đại thị vệ trong phủ.

Khinh Vân Nhiễm nghi ngờ hỏi lại:

-Chàng có nói như vậy sao?

Nếu là chàng đã dặn, nhất định đã có suy nghĩ trước, trước đó vài ngày, vì chuyện của mình nên mới đành để Vương phi ở lại, việc mấy ngày trước khiến cho chàng không thể không đề phòng.

Linh nhi được Thượng Quan Nguyệt giao việc, không chần chừ mà nói luôn:

-Vâng ạ, công tử có dặn, mấy ngày này người không có ở trong phủ, tốt nhất là Vương phi ở lại trong phủ yên tâm dưỡng thai, chờ sau khi người trở về sẽ đưa Vương phi đi.

Khinh Vân Nhiễm đối với việc đưa cả một đoàn người rời phủ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vì suy nghĩ cho sự an toàn của bản thân, nên đưa cao thủ trong phủ đi cùng để phòng ngừa rủi ro:

-Được rồi, Linh nhi, người gọi tứ đại thị vệ theo, người đi cùng với ta.

Linh nhi gật đầu, vội vàng lui xuống sắp xếp.

Khinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, trong tim cảm thấy có rất nhiều nghi vấn, tại sao tất cả mọi chuyện đều quanh quẩn bên người Minh Nguyệt?

Chương 124: Hắc y tóc trắng

Tới địa điểm hẹn, tứ đại thị vệ cảnh giác quan sát khắp bốn phía. Lòng Kinh Vân Nhiễm vô cùng khẩn trương, nàng đưa thị vệ tới đây cũng chỉ phòng bất trắc, thật ra nàng không nghĩ Minh Nguyệt có bất cứ lý do gì để hại nàng.

Đột nhiên từ phía sau có một tiếng nói dịu dàng truyền tới:

-Kinh cô nương...

Kinh Vân Nhiễm bỗng xoay người, nhìn thấy một nữ tử đang bước lại đây, trên người nàng mặc y phục màu trắng đơn giản, khiến người ta có cảm giác thanh nhã mà không đi vẻ xinh đẹp quý phái.

Mặc dù bên ngoài choàng áo choàng màu đen nhưng vẫn có thể hiện ra dáng điệu thướt tha của nàng ấy. Gương mặt bị che bởi một tấm khăn, chỉ để lộ ra một đôi mắt trong, đôi mắt này làm cho Kinh Vân Nhiễm có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Cảm giác ấy là cảm giác hiểm ác ghê sợ!

Trong đầu không khỏi nhớ lại đêm đó, hình ảnh nàng ấy và Tiêu Thần Hiên ôm nhau vô cùng ấm áp, lúc ấy tâm trạng của nàng vô cùng khó chịu và phức tạp, sinh ra cảm hận Tiêu Thần Hiên. Có lẽ khắc ấy đã làm dấy lên hận ý trong nàng, oán hận và khổ đau như một cơn đại hồng thủy đánh vào não, không thể nào cứu vãn được nữa. Kinh Vân Nhiễm vuốt mắt, nhẹ nhàng gọi:

-Minh Nguyệt cô nương...

Minh Nguyệt hơi nghiêng đầu, đôi mắt quét lên người tứ đại thị vệ sau lưng nàng, thần nhiên hỏi:

-Họ là...

Kinh Vân Nhiễm nghe vậy, hạ giọng giải thích:

-Bốn thị vệ này vốn là thị vệ thân cận của phu quân ta, phu quân không có trong phủ, bọn họ tuân lệnh phải canh giữ ta một tấc cũng không rời, vì để bảo vệ an toàn cho ta! Ta nghĩ tới gặp Minh Nguyệt cô nương cũng không phải chuyện đáng giấu nên dẫn họ đi theo! Nếu Minh Nguyệt cô nương sợ họ nghe được nội dung cuộc nói chuyện, ta có thể bảo họ đi ra xa một chút.

Minh Nguyệt khẽ gật đầu, thần nhiên cười, nói:

-Cũng được.

Ánh mắt Kinh Vân Nhiễm vô cùng bình tĩnh, phát tay cho Linh nhi đi ra chỗ khác, xoay người ngồi vào chỗ của mình, đi thẳng vào vấn đề:

-Không biết Minh Nguyệt cô nương hẹn ta ra đây là có chuyện gì?

Minh Nguyệt nói:

-Kinh cô nương thật sự là rất vội.

Kinh Vân Nhiễm nhíu chặt mày, thần nhiên nói:

-Minh Nguyệt cô nương tìm ta chắc không chỉ đơn giản là để tán dóc như vậy?

Đôi mắt đen của Minh Nguyệt không có sóng, ánh mắt sâu kín lạnh lùng:

-Minh Nguyệt đang nghĩ, Kinh cô nương đúng là vô cùng tin tưởng Minh Nguyệt rồi, tin tưởng một người không quen biết, chẳng lẽ cô nương không biết lòng người hiểm ác sao?

Kinh Vân Nhiễm cười nhẹ, trầm giọng:

-Cũng không phải là không biết nhân gian hiểm ác! Ta cũng vậy. Không phải tới đây một mình, nhưng trước khi ta đến, tâm đã khẳng định trước một việc, phải tìm Minh Nguyệt cô nương, gỡ bỏ một số nút thắt trong lòng.

Minh Nguyệt cười lạnh lùng:

-Khinh cô nương muốn biết chuyện gì?

Sóng mắt Khinh Vân Nhiễm hơi động, ánh mắt lạnh như băng:

-Minh Nguyệt cô nương và Tô Thiên Tuyết cuối cùng là có quan hệ như thế nào, là người không quen biết, hay là tỷ muội ruột thịt, hay là cùng một người?

Nghe vậy, Tô Thiên Tuyết đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nở một nụ cười tuyệt đẹp:

-Người thật đúng là không chứa lại một đường sống cho chính mình? gương mặt thay đổi, bản thân ta thật sự không nhận ra người nữa rồi!

Ánh mắt Khinh Vân Nhiễm rét lạnh, giọng nói lạnh lùng:

-Vì sao phải vậy? Lần đầu tiên thấy đôi mắt của người, ta liền có cảm giác này rồi! Phụ nữ đối với kẻ mình hận thấu xương, chỉ cần một dấu vết nhỏ cũng có thể nhận ra! Có thể nói là khắc cốt ghi tâm, từ sau khi người xuất hiện, trong lòng ta bỗng thấy hận thù, sự hận thù này từ đâu mà tới? Nếu như người là Minh Nguyệt, đối với ta mà nói là một người hoàn toàn khác, sao ta lại có tâm trạng như vậy được, ngay lúc này ta cũng vừa mới nghĩ, trên đời này vốn không có hai người hoàn toàn giống nhau. Cho dù là hai người lớn lên thoát nhìn giống nhau như đúc nhưng cũng sẽ có một điểm khác biệt rất nhỏ nào đó, nếu cẩn thận sẽ phát hiện được, nếu là hai người có thân phận khác nhau, cho dù bên ngoài có giống nhau tới đâu đi chăng nữa cũng sẽ có điểm khác nhau rất nhỏ, nếu không có điểm nào khác nhau, sao có thể là hai người?

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết trở nên ác độc, tàn nhẫn, quát lạnh:

-Vậy vì sao người không vạch trần ta trước mặt Tiêu Thần Hiến?

Khinh Vân Nhiễm mạnh mẽ trấn an bản thân, cười:

-Cần gì phải vạch trần? Không phải hắn đã sớm phát hiện ra rồi sao? Nếu không nhận ra người, sao hắn lại bỏ người một mình để tới Bắc Thần này?

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết oán độc như một cây roi quất mạnh vào linh hồn Khinh Vân Nhiễm, làm cho nàng không nhịn được mà run rẩy.

Đúng thế, nếu không phải hắn còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, chỉ sợ đã sớm cho ả một chương chết ngay rồi, dù ả nguy tạo chuyện xưa để dối trá, nhưng chuyện ả không còn sống được bao lâu nữa là thật, ả cũng không muốn chết!

Chỉ cần lấy được “Bình thiên hồn kính” giao cho cung chủ, ả sẽ có cơ hội được sống! Từ sau khi quay về cung, cung chủ đã cho ả ăn một loại độc, mỗi tháng phải ăn thuốc giải mới giảm bớt đau đớn, suốt bốn năm, cơ thể của ả đã sớm là đèn cạn dầu rồi.

-Khinh Vân Nhiễm, mấy năm không gặp, đầu óc người cũng lợi hại lên rất nhiều, nhưng đáng tiếc là người chỉ đoán đúng một nửa, Minh Nguyệt vì tình mà phản bội cung chủ, đã chết từ lâu rồi! Nhưng hôm nay ả không có cơ hội xuất hiện nữa....

Rồi chỉ vào ngực mình:

-Ta đã hoàn toàn phong bế ả, ả không bao giờ có cơ hội đi ra để phá hỏng chuyện tốt của ta nữa.

Nghe được lời ả nói, Khinh Vân Nhiễm cũng đã sáng tỏ, Tô Thiên Tuyết này dĩ nhiên là người có hai tính cách, ả và Minh Nguyệt là hai linh hồn khác nhau, nhưng lại cùng tồn tại trong một cơ thể.

Trên mặt Tô Thiên Tuyết là sự tức giận tột độ, ánh mắt rét lạnh bắn về phía Khinh Vân Nhiễm:

-Hôm nay người dám đến đây, người tuyệt đối không trốn thoát khỏi bàn tay ta đâu....

Về mặt Khinh Vân Nhiễm hờ hững nhìn gương mặt Tô Thiên Tuyết dần trở nên vặn vẹo, lạnh lùng nói:

-Bắt ta làm gì? Muốn lợi dụng ta để dụ hắn sao? Đáng tiếc, âm mưu của người thất bại rồi, hắn sẽ không tới đâu....

Hôn lễ khi ấy đã làm tổn thương lòng tự tôn của hắn, hủy hoại hắn, nàng còn có cái gì đáng giá để hắn lưu luyến?

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết híp lại, khóe miệng cười lạnh:

-Sao người biết hắn sẽ không đến?

Khinh Vân Nhiễm không khỏi cười lạnh, nói:

-Coi như có tới, người cho rằng với chỉ một người mà có thể ngăn cản hắn sao? Lấy võ công của hắn, cho dù có là sát thủ dày dạn kinh nghiệm, hạ được kẻ đó cũng không phải việc khó.

Trong mắt Tô Thiên Tuyết hiện lên sự lạnh lùng:

-Làm sao người biết chỉ có mình ta?

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trong miệng ả phát ra mấy tiếng kỳ dị, từ trong rừng bỗng xuất hiện mấy hắc y sát thủ.

Tứ đại thị vệ thấy thế, lập tức muốn chạy tới bên cạnh Khinh Vân Nhiễm nhưng lại bị bao vây.

Đôi mắt Tô Thiên Tuyết hiện lên sương lạnh, cười nói:

-Cho dù không thể khống chế hắc thi nam nhân như Thượng Quan Nguyệt, với thực lực của hắc chẳng lẽ không lấy được “Bình thiên hồn kính” để đổi lại người, hắc sẽ nhử mầy sao?

Tay ả hướng tới cô Khinh Vân Nhiễm, lòng nàng có chút sợ hãi, không muốn ả đã thương tới đứa con của mình, ngân châm tẩm thuốc mê giấu trong tay dùng sức phóng ra.

Tô Thiên Tuyết không ngờ Khinh Vân Nhiễm tay trái gà không chặt lại giấu ngân châm, tay bị trúng châm, tác dụng của thuốc mê dần dần khuếch tán.

Cách đó không xa, Linh nhi nhìn như nhỏ nhắn, yếu đuối lại đang quyết chiến với vài tên sát thủ, lò mò có thể nhận ra võ công của nàng ấy không dưới tứ đại thị vệ, mà tứ đại thị vệ đang đối phó với những kẻ khác, tuy họ võ nghệ cao cường nhưng đang đối số đông kẻ địch, không một ai phân thân tới bên cạnh nàng.

Tô Thiên Tuyết phần nộ thét chói tai một tiếng, nhanh chóng vén áo choàng lên, rút một thanh kiếm từ bên hông đâm thẳng tới tìm Khinh Vân Nhiễm, ánh lửa lóe lên, một bóng đen xuất hiện, thân hình cao lớn trở mình trong không trung đáp xuống đất.

Nam tử mặc một bộ y phục màu đen, mái tóc trắng vô cùng bắt mắt, gương mặt đeo mặt nạ bạc, chỉ để lộ một đôi mắt u thâm như hồ nước lạnh, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Thanh kiếm trong tay nam tử tóc trắng quét ngang, cắt vụn khăn che mặt của Tô Thiên Tuyết, lộ ra gương mặt xấu xí của ả, mũi kiếm xoẹt trên gương mặt, máu tươi chảy đầm đìa trên mặt ả, khuôn mặt càng thêm dữ tợn kinh khủng, vụn vụn nhún nhún.

Tô Thiên Tuyết bùng mặt, bi thảm kêu lên một tiếng thê lương, quỳ sụp xuống đất.

Khinh Vân Nhiễm quay đầu lại, ánh mắt chạm vào đôi mắt đen thâm thúy u ám. Lòng nàng bỗng run lên, có cảm giác vô cùng quen thuộc nhưng không cách nào xác nhận, người này trong ấn tượng của nàng quả rất khác hắc ta, không khỏi nghi ngờ mà kêu lên:

-Người là ai?

Nam tử tóc trắng không trả lời nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng, hắc đã ôm lấy thắt lưng nàng, mau chóng đưa nàng rời khỏi nơi này.

Từ phía sau truyền đến tiếng gào thét kinh hoàng của Linh nhi và tứ đại thị vệ:

-Vương phi.

*

Bóng đêm như một tấm vải, lạnh lẽo như nước.

Khí trời tháng mười hai, gió lạnh gào thét, lạnh tới thấu xương.

Trong thùng xe đầy những lò sưởi, Thượng Quan Nguyệt tựa vào nệm, ngủ không được yên ổn, tựa hồ như gặp ác mộng! Đôi mày đẹp nhíu chặt thành một đường, trên trán toát ra một lớp mồ hôi, ngưng đọng thành giọt, rơi xuống tóc mai, người như đã ướt đầm mồ hôi.

Khinh nhi.

Giống như trong mộng mà không phải mộng, chàng đi vào một nơi rất mờ ảo, Khinh nhi của chàng hình như không ngừng gọi tên chàng lên.

Tiếng nào cũng như chảy ra lệ máu, làm trái tim càng không khỏi thắt chặt lại, chàng gọi khản cả tiếng vẫn không thấy bóng dáng nàng xuất hiện, chàng vươn tay muốn kéo lấy nàng, nhưng lại không cách nào chạm được vào nàng.

Cảm giác sợ hãi đau lòng đánh mạnh vào trái tim chàng, khủng hoảng và bất an khó hiểu khiến chàng kinh sợ mà tỉnh giấc.

Đôi mắt đen như mực của chàng hiện đầy vẻ lo lắng và sợ hãi.

Gió đêm rét thấu xương từ bên ngoài thổi tung màn xe vào trong.

Thượng Quan Nguyệt cảm giác được gương mặt mình lạnh lẽo, theo bản năng chà chà hai tay, lòng bàn tay ẩm ướt, chàng mới giật mình, cả trán, cả người đều ướt đầm mồ hôi, trái tim chàng không khỏi chùng xuống. Chàng chưa bao giờ nằm mộng như vậy, khi tỉnh dậy, chàng có cảm giác như Khinh nhi đang nói với chàng rằng mình đang gặp bất trắc! Chàng cũng không tin quý thân, nhưng chuyện như vậy có phải là thật không, nhưng giọng nói

ấy lại vô cùng rõ ràng, chẳng lẽ Khinh nhi thật sự gặp nguy hiểm?

Rời đi lúc này lòng chàng cũng không muốn chút nào, tâm trạng vô cùng bất an. Nhưng với sức khỏe hiện tại của nàng, nàng sẽ không chịu được đường xa xa xôi, chàng mới cố nén nỗi khổ chia lìa để nàng lại Bắc Thần, cho tứ đại thị vệ thân cận bảo vệ nàng, cho dù là thế, chàng vẫn có một nỗi sợ hãi sâu kín khó hiểu.

Nam tử như Tiêu Thần Hiên chàng hiểu rất rõ, cũng hết sức rõ ràng tính cách của hắn, hắn chưa bao giờ buông tha cho bất kỳ thứ gì, chỉ cần hắn còn một hơi thở cũng sẽ đoạt lại bằng được.

Bên ngoài, Hành Vân đột nhiên kéo cửa xe ra, gương mặt vô cùng bối rối, trong tay cầm một tờ giấy, vội vàng kêu lên:

-Công tử, không hay rồi! Vừa mới rồi bỏ câu đưa tin trong phủ đưa thư nói, Nhượng Minh cô nương đã bị người ta bắt đi rồi...

Gương mặt Thượng Quan Nguyệt vô cùng âm trầm, nhanh chóng lấy tờ giấy trong tay hắn, vừa mở ra nhìn, mày đã cau thành một đường, đôi mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, phần nộ vô nát tờ giấy trong tay, môi mím chặt lại, nhanh chóng quát:

-Hành Vân, nói với Thủy Lưu lập tức quay xe về Bắc Thần.

Hành Vân vừa nghe đã chau mày, việc này là không thể được, khuyên nhủ:

-Không được đâu công tử! Hàn độc của người đã không khống chế được nữa rồi, giờ mà trở về sao công tử có thể chống đỡ được qua mùa đông này?

Nếu như không phải tới tình trạng này, chàng cũng không phải chịu nỗi khổ tương tư rồi khỏi Nhượng Minh cô nương tới Dược Vương cốc tìm Y tiên để tìm cách trị tận gốc căn bệnh.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt bình tĩnh, trầm giọng nói:

-Ta biết...

Hành Vân hoảng hốt:

-Vậy vì sao lại phải mạo hiểm tính mạng bản thân?

Thượng Quan Nguyệt nói:

-Hành Vân, đó là người chưa biết, nếu sau này người gặp người mình thương yêu thì sẽ rõ. Trên đời này chỉ có một người có thể khiến người liều mình đi cứu, chỉ có tình nguyện mà không có hối hận.

Nhưng giờ chàng không thể không thừa nhận, trong đầu chàng, hình ảnh Khinh nhi hiện lên điên cuồng trong đầu chàng.

Hành Vân nói không làm chàng lay chuyển, đành đánh đòn sát thủ:

-Nhưng công tử, nếu Nhượng Minh cô nương biết chuyện thì người tuyệt đối không vui đâu.

Trong lòng Hành Vân biết rõ, nam tử khi bình thường vô cùng tỉnh táo, nhưng sau khi đắm chìm trong tình cảm sẽ trở nên mất khống chế, công tử là một ví dụ điển hình, hắn thật sự rất tin mà không nghi ngờ chút nào!

Nhưng bệnh tật của chủ tử lại làm hắn hết sức khổ sở, trên vai công tử không chỉ có hạnh phúc của cô nương mà người còn có nhiều trọng trách phải gánh vác, sao có thể coi thường tính mạng chính mình?

Thượng Quan Nguyệt nhíu mày, đôi mắt lạnh tựa băng sương không có độ ấm, lạnh lùng nói:

-Ý ta đã quyết, người đừng nhiều lời!

Nói xong ho kịch liệt, ngực tràn ra một mùi tanh, phút chốc không nhịn được mà phụt ra một ngụm máu tươi, chàng vội vàng lấy khăn tay ra lau khô môi.

Âm thầm vận khí một lúc mới đề được hàn khí lạnh thấu xương xuống!

Trong lòng Hành Vân hoảng hốt, lòng nóng như lửa lấy ra từ trong bình một viên thuốc, đưa cho Thượng Quan Nguyệt, khẩn trương nói:

-Công tử, người không sao chứ?

Công tử nhà hắn cái gì cũng tốt, chỉ duy với chuyện của Nhượng Minh cô nương là sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, trở nên tùy tiện, ngay cả sức khỏe cũng không màng tới.

Thượng Quan Nguyệt cầm lấy viên thuốc, nhanh chóng ăn vào, đôi mắt lạnh lẽo quét về phía hắn, giọng nói lạnh băng vang lên:

-Hành vân, người mau đi nói với Thủy Lư, chúng ta lên đường ngay lập tức.

-Vâng, công tử!

Hành Vân không nhận được mà rung mình một cái, xem qua công tử đã quyết tâm phải đi về rồi, hần đành phải quay đầu xe đi về đường cũ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khi Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Mục đích là gì?

Phủ Thái tử, Đông Thính các.

Đột nhiên cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, một nữ tử dung mạo thanh lệ giận dữ vọt nhanh vào, tức giận quát:

-Thượng Quan Trinh!

Nam tử tuần mỵ đang được tỳ nữ hầu hạ thay quần áo hơi ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử, bực mình nhăn mặt cau mày, lạnh giọng hỏi:

-Thái tử phi đại giá quang lâm là có chuyện gì?

Con mắt Lăng Nhược Hạ lạnh lẽo, lớn tiếng nói:

-Người đừng giả bộ hồ đồ với ta!

Đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy của Thượng Quan Trinh u ám, sóng mắt chuyển động, khẽ phát tay áo, tất cả các tỳ nữ trong phòng khom người lui ra, rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai người là Thượng Quan Trinh và Lăng Nhược Hạ.

Thượng Quan Trinh hơi quay đầu đi tới bên cạnh Lăng Nhược Hạ, bóp cổ nàng ấy, dùng sức khiến Lăng Nhược Hạ đau tới nỗi gương mặt có chút vặn vẹo, nụ cười bên hần càng trở nên lạnh lẽo:

-Thái tử phi, hình như người đã quên mất thân phận của mình, dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ trước mặt Bẩm Thái tử?

Lăng Nhược Hạ nhú mày thật chặt, kiên cường cắn răng, ánh mắt sáng như đuốc trừng mắt nhìn hần, lạnh giọng quát:

-Người để cho dư đảng của Huyết Sát cung bắt Trữ Vương phi là có ý gì?

Đôi mắt Thượng Quan Trinh lạnh như băng, khóe môi hơi cong lên, cười lạnh, nói:

-Có ý gì? Thái tử ta giúp người diệt trừ cái gai trong mắt, không phải người nên cảm ơn ta sao?

Lăng Nhược Hạ cười lạnh một tiếng:

-Nói cho cùng, trong tâm người nghĩ cái gì, ta biết rất rõ....

Tay Thượng Quan Trinh chậm rãi buông ra, đôi mắt không có chút độ ấm:

-Nhược Hạ, người muốn hỏi gì?

Lăng Nhược Hạ phần nộ hét lên giận dữ:

-Trước kia lúc đồng ý gả cho người, người đã quên mình đã hứa gì với ta sao? Nhưng giờ người lại đi ngược lại lời hứa ban đầu, đúng là vô liêm sỉ!

Mắt Thượng Quan Trinh vô cùng lạnh lẽo, nhìn nàng ấy chăm chăm, mạn bất kinh tâm, nói:

-Ta có lấy tính mạng hần đâu, người gấp cái gì?

Trong mắt Lăng Nhược Hạ hiện lên vẻ phần nộ, giọng nói lạnh lùng:

-Rõ ràng là người biết chàng đi tới Dược Vương cốc tìm Y tiên trị hàn độc trên người nhưng lại ở sau lưng bắt Trữ Vương phi đi, người muốn chàng phải trở về, bỏ trị liệu, có đúng không?

Đôi mắt hẹp dài của Thượng Quan Trinh híp lại, giọng nói lạnh lùng mang theo phần nộ tuyệt đỉnh:

-Thượng Quan Nguyệt hẳn nếu có thể an phận, không đụng chạm gì tới việc ở Bắc Thần, đương nhiên ta sẽ không đối với hắn như thế! Nhưng...

Lăng Nhục Hạ cười lạnh một tiếng, nói toẹt những gì hắn muốn nói tiếp:

-Nhưng giờ thế lực trên giang hồ của chàng đủ để chống lại ngươi! Ngươi sợ, sợ chàng uy hiếp đến địa vị của ngươi, nên ngươi muốn diệt trừ chàng, vậy ngươi mới có thể thoải mái!

Từ đôi mắt phượng của Thượng Quan Trinh tỏa ra luồng khí lạnh lẽo tới thấu xương, thừa nhận luôn:

-Không sai! Ta nghĩ rằng cả đời này hắn sống chết cũng không lấy vợ, nhưng giờ, hắn không chỉ thành thân, hơn nữa mấy ngày gần đây còn có tin tức chính xác là Vương phi của hắn đang mang thai, nếu giữ lại mối tai họa này ở trên đời thì khó có một ngày hắn sẽ thay thế ta.

Lăng Nhục Hạ hí mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ngươi thật ra đã nghĩ chu toàn rồi, không tự mình động thủ nhưng lại để ta chịu tội thay cho ngươi, cả thiên hạ đều biết Huyết Sát cung chính là thế lực giang hồ của Tây Giác, cứ như vậy chàng sẽ hiểu lắm kẻ đứng sau việc này là ta.

Hiểu lắm là do nàng đổ kị, mới làm ra chuyện như vậy!

Mắt phượng của Thượng Quan Trinh ẩn chứa giận dữ, lạnh lùng chăm chọc:

-Ngươi đứng ở trước mặt ta giả vờ chính nghĩa, ngươi dám thề với trời là chưa bao giờ nghĩ tới việc diệt trừ nữ nhân đó không, nhìn Thượng Quan Nguyệt sùng ái nàng ta, chỉ sợ lòng ngươi đã nổi giận, đổ kị từ lâu rồi!

Lòng Lăng Nhục Hạ ngẩn ra, im lặng hồi lâu, lớn tiếng nói:

-Đúng thế! Ta từng nghĩ như vậy, nhưng ta sẽ không dùng thủ đoạn ti tiện như thế.

Lần trước khi gặp nhau, nàng không ngăn cản hành động độc ác của Châu nhi, lúc ấy nàng còn nhớ rõ, Thượng Quan Nguyệt nhìn ánh mắt nàng, khiến nàng xấu hổ tới mức nào, nàng vốn là không cam lòng, nàng ghen ghét, nhưng hôm nay thân là Thái tử phi, nàng biết làm thế nào, nàng còn có Hạo nhi, cả đời đều bị giam cầm ở đây! Nàng không muốn những kỷ niệm đẹp biến mất hoàn toàn trong lòng chàng.

Thượng Quan Trinh nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, tay nhẹ vuốt ve gương mặt lạnh băng của nàng, giễu cợt:

-Lăng Nhục Hạ, ngươi thật đúng là dối trá! Có phải thấy Thượng Quan Nguyệt có được cuộc sống tốt đẹp như ngày hôm nay, hơn nữa còn tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, nhìn hắn có nữ tử yêu mến, thấy bọn họ tình nồng ý mật, ngươi đổ kị, hối hận rồi, hối hận vì đã giả cho ta?!?

Đôi mắt Lăng Nhục Hạ vô cùng lạnh lẽo, lớn tiếng nói:

-Ừ đây! Ta hối hận vì đã bỏ Nguyệt mà giả cho ngươi, ngay cả rách giầy cho chàng ngươi cũng không xứng! Lúc đầu nếu không phải ngươi mặt người dạ thú, cưỡng ép ta....

Trong mắt Thượng Quan Trinh hiện lên phần nộ tuyệt đỉnh, tát mạnh vào mặt nàng, giận dữ hét:

-Tiện nhân! Giờ ngươi hối hận cũng muộn rồi, ngươi đã sớm là ngươi của ta, hàng đêm hầu hạ dưới thân Thượng Quan Trinh ta, ngươi cho rằng Thượng Quan Nguyệt muốn kẻ tàn hoa bại liễu như ngươi sao?

Đôi mắt Lăng Nhục Hạ phiếm hồng, nước mắt đảo quanh trong mắt:

-Ngươi...

-Huống hồ giờ hắn chỉ coi trọng nữ nhân kia, căn bản sẽ không thèm liếc mắt nhìn ngươi lấy một cái!

Thượng Quan Trinh tiếp tục nói, xé rách vết sẹo trong lòng nàng.

-Thượng Quan Trinh, ngươi khinh người quá đáng!

Hốc mắt Lăng Nhục Hạ đỏ bừng, tức giận tới mức đôi môi đỏ mọng run lên bần bật, phần nộ vung tay về phía mặt Thượng Quan Trinh, lại bị hắn bắt được, trên mặt hiện lên nụ cười âm lãnh.

-Chỉ tiếc, hắn cũng lợi hại, nhưng lại vẫn không qua nổi chữ tình này, để lộ nhược điểm chí mạng, ngươi nói xem, Thái tử ta sao lại không lợi dụng cơ hội tốt như thế này được chứ?

Thượng Quan Trinh nói từng câu, chữ chữ đều lạnh thấu xương, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười máu lạnh.

Lăng Nhục Hạ cắn chặt răng, lớn tiếng nói:

-Nên ngươi có ý lợi dụng Trữ Vương phi để khiến chàng chết, máu không dính vào tay?

Thượng Quan Trính cười lạnh lùng:

-Không sai!

-Thượng Quan Trính, chàng là huynh đệ của ngươi, sao ngươi có thể ác độc đến vậy?

Tay Lăng Nhược Hạ bị siết chặt sinh đau, lạnh lẽo trong mắt không giảm, nam nhân này thật sự là độc ác!

Mắt phượng của Thượng Quan Trính lúc này lộ ra hàn ý:

-Từ nhỏ tới lớn, hần luôn đề lên người hoàng huynh này, cuối cùng thì hần có gì tốt, nói về trí tuệ, coi như ta xui xẻo không bằng hần, nhưng ánh mắt yêu thương của Phụ hoàng chỉ dành cho hần, nếu không phải hần mang hàn độc trong người, ngự y đều chắc chắn hần sống không quá hai mươi tuổi, sao Phụ hoàng lại đem vị trí Thái tử này cho ta? Nếu để hần sinh con nối dõi, sợ rằng có ngày nào đó Phụ hoàng sẽ thay đổi ý định, lập lại vị trữ quân khác!

Giọng điệu gay gắt của Thượng Quan Trính làm Lăng Nhược Hạ không ngừng lui về phía sau, nàng cắn chặt môi dưới, phần nộ kêu lên:

-Thượng Quan Trính, từ trước cho tới giờ chàng chưa bao giờ nghĩ muốn tranh giành với ngươi!

Thượng Quan Trính cười lạnh:

-Đó chỉ là suy nghĩ của ngươi, sao hần lại không tranh, chỉ vì trên người hần mang hàn độc không có thuốc chữa, một người chẳng còn sống được bao lâu nữa không muốn tranh giành, mà nếu có muốn tranh thì cũng bất lực?

Lăng Nhược Hạ không khỏi lắc đầu, đôi mắt hiện lên vẻ thương hại:

-Thượng Quan Trính, ngươi thật đáng thương, chưa từng có thứ gì thuộc về ngươi nên tới giờ ngươi chỉ biết chém giết, tranh đoạt! Dù ngươi có đoạt được thứ gì cũng không có cảm giác an tâm, vì ngươi biết, thứ ngươi đoạt được căn bản không thuộc về ngươi, một ngày nào đó, nó sẽ trở lại bên cạnh vị chủ nhân vốn có của nó. Năm đó, ngươi dùng thủ đoạn ti tiện để có được ta, chẳng qua là vì Nguyệt thích ta, ngươi thích đoạt những gì chàng thích, phá hỏng hạnh phúc của chàng! Lòng của ngươi lại méo mó đến vậy, đúng là chẳng còn thuốc nào cứu được ngươi nữa!

Thượng Quan Trính đột nhiên cười ha ha:

-Ngươi đừng tưởng so với ta ngươi cao thượng hơn, chúng ta cùng một loại người, vì mục đích của mình có thể không từ thủ đoạn, hai người chúng ta cũng chỉ theo như nhu cầu thôi.

Lăng Nhược Hạ lắc đầu, nói:

-Không đúng, ta và ngươi không giống nhau, ta có tình cảm, ta sẽ không đi hại chính người mà mình yêu!

-Ta mặc kệ là ngươi yêu kẻ nào, tóm lại, nhất định ta không để ngươi phá hỏng kế hoạch của ta!

Nói xong, Thượng Quan Trính hô to một tiếng:

-Người đâu!

Vài thị vệ lập tức đi vào, Thượng Quan Trính lạnh giọng sai khiến:

-Đưa Thái tử phi quay về Nam Phong viện, không cho nàng ra khỏi cửa nửa bước, nếu có sơ sẩy gì ta sẽ hỏi tội các ngươi!

Lăng Nhược Hạ trừng mắt, phần nộ nói:

-Thượng Quan Trính, ngươi dám giam lỏng ta!

Thượng Quan Trính liếc mắt, đôi mắt không có chút độ ấm, lạnh giọng uy hiếp:

-Ngươi tốt nhất là yên phận cho ta, nếu không ta lập tức lấy cái mạng nhỏ của nghiệt chủng đó!

Trong lòng Lăng Nhược Hạ chấn động, lớn tiếng kêu lên:

-Thượng Quan Trính, ngươi không phải là người! Hồ đồ cũng không ăn thịt con, ngươi dĩ nhiên. ...

Ánh mắt Thượng Quan Trính lạnh lùng, nói:

-Thằng bé là ai ngươi rõ nhất, Thái tử ta cũng không ngu tới nỗi nuôi con kẻ khác như con mình!

Lòng Lăng Nhược Hạ run lên, nhìn hần chằm chằm:

-Người.

Thượng Quan Trinh bị nàng nhìn chăm chăm gây mất tự nhiên, phút chốc xoay người sang chỗ khác, lạnh giọng ra lệnh:

-Còn đứng đó làm gì, mau mời Thái tử phi về Nam Phong viện.

Lăng Nhục Hạ ra sức giãy dụa, bị vài tên thị vệ kéo ra ngoài. Đúng lúc này thì ngoài cửa xuất hiện một bóng đen, giọng nói trầm thấp:

-Thái tử điện hạ, thuộc hạ có việc bẩm báo.

Ánh mắt Thượng Quan Trinh trầm xuống trong phút chốc, âm vệ đi tới trước mặt, quỳ xuống, trầm giọng nói:

-Thái tử điện hạ, có chuyện xảy ra ngoài kế hoạch, có kẻ cướp Trữ Vương phi trước một bước!

Thượng Quan Trinh nhíu chặt mày, trong mắt hiện ra phần nộ:

-Sao không phái người đuổi theo?

-Sát thủ phải tới, tất cả đều bị kẻ đó đánh gục.

Âm vệ hạ giọng trả lời.

-Khôn kiếp!

Thượng Quan Trinh gầm lên, đập mạnh vào cái bàn gỗ, cái bàn lập tức xê bốn xê năm đổ ầm xuống.

-Lập tức triệu tập người ngựa đi tìm, phải tra ra xem kẻ kia là người phương nào!

Chuyện đã tới nước này chỉ còn cách như vậy, mắt phượng của Thượng Quan Trinh tỏa ra luồng khí lạnh lẽo.

*

Kinh Vân Nhiễm nhìn chăm chăm nam tử tóc trắng đeo mặt nạ, rốt cuộc không nhìn được mà hồi lần nữa:

-Này, tới cuối cùng là ngươi muốn đưa ta đi đâu?

Phía sau có rất nhiều sát thủ đuổi theo, tất cả đều đã bị hắn giết sạch, xuống tay vừa mau lẹ, vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn xác, nàng còn chưa kịp kinh sợ, đối phương đã đưa nàng tới một nơi rất xa.

Dọc đường đi, bất kể nàng có nói gì với hắn, hắn cũng chỉ nghe nhưng lại không chịu mở miệng nói chuyện, nàng không khỏi thầm đoán, có phải hắn bị câm điếc không? Không biết giờ này Linh nhi và tứ đại thị vệ như thế nào rồi, hy vọng bọn họ có thể an toàn trở về Vương phủ, mau chóng phái người đi tìm nàng, nàng không biết người này là ai, cũng không biết hắn tốt hay xấu? Nhưng ở bên cạnh hắn, nàng không có cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Trữ Vương phi bị kẻ xấu bắt cóc, tin này chắc đã truyền khắp kinh thành rồi, Thượng Quan Nguyệt và nàng sau này chắc sẽ phải đối diện với rất nhiều lời đồn không hay, những lời đồn như vậy khẳng định là không ít.

Miệng khẽ than một tiếng, tốc độ đi càng ngày càng chậm, Kinh Vân Nhiễm cảm thấy có gì đó khác lạ, mơ hồ như nam tử tóc trắng này vừa toát mồ hôi, lại như đang chịu đựng đau đớn, khổ sở.

-Này, ngươi làm sao vậy? Mau dừng lại đi!

Nam tử gạt mình chỉ trong chớp lát, tìm một sơn động dừng lại nghỉ chân.

Kinh Vân Nhiễm hơi nhíu mày, cẩn thận quan sát, cánh tay hắn bị thương, đây là vì lúc nãy che chở cho nàng nên mới bị trúng ám khí của sát thủ.

Hắn vốn mặc y phục màu đen, không nhìn ra được vết máu, nhưng khi đầu ngón tay nàng chạm nhẹ vào mới phát hiện máu chảy ra đều là màu đen, vậy là ám khí có kịch độc, trong lòng bỗng tức giận nhìn chăm chăm đối phương, cái tên ngốc này!

Đã là người có võ nghệ cao siêu trong giang hồ đều biết, sau khi trúng độc rất kỳ vận chân khí, cố gắng kéo dài thời gian vận công, mới vừa rồi hắn còn dùng khinh công lâu như vậy, sợ là độc tố đã lan rộng trong cơ thể.

Kinh Vân Nhiễm cau mày, mang theo sự lo lắng, hơi cúi người, dán môi vào miệng vết thương, định hút máu độc ra ngoài thì nam tử vội vã chặn động tác của nàng. Kinh Vân Nhiễm liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn chỉ vào sườn thắt lưng mình, cúi đầu, bỗng nghĩ lại mà thấy sợ, nàng cũng chẳng quan tâm tới việc trong bụng đang mang đứa trẻ, thiếu chút nữa thì làm một việc vô cùng ngu xuẩn.

Tay khẽ vuốt bụng, không ngờ lại chạm vào cái hộp đeo bên hông, hóa ra lúc này hắn muốn nói tới cái này, trong hộp có ngân châm, lòng run lên một cái, trên mặt lộ ra vui mừng. Nàng nhanh chóng mở hộp ra, lấy ngân châm bên trong châm vào mấy huyệt đạo quanh chỗ bị thương của hắn, làm chậm

tốc độ khuếch tán của độc.

Nhưng chỉ làm chậm tốc độ khuếch tán của độc là không đủ, nàng quan sát bốn phía một chút, trong núi này thế nào cũng có loại cây giải được độc! Trong lòng hy vọng như vậy, nàng bỗng đứng lên, hạ giọng nói:

-Người ở lại đây chờ ta một chút! Ta đi ra ngoài kiếm thảo dược.

-Đừng... đi...

Lời còn chưa dứt, một tay dính đầy máu đã kéo nàng, cầm chặt ở cổ tay, tiếng nói khàn khàn của hắc y giả Khinh Vân Nhiễm giật mình.

Khinh Vân Nhiễm nhíu mày, gương mặt thanh tú đầy vẻ lo lắng, hạ giọng nói:

-Nhưng trên người ngươi có độc, nếu tiếp tục để lâu, sợ rằng sẽ có khả năng...

Nam tử lắc đầu, mở miệng khàn khàn:

-Không sao, ta có thể ép độc!

Nam tử như phá lệ nói nhiều lên, Khinh Vân Nhiễm cũng không thể để như vậy, khề trách mắng:

-Người đã cứu ta, ta không muốn nợ ân tình này của ngươi, ngươi trúng độc cũng là vì cứu ta, ta muốn giải độc cho ngươi cũng chỉ để báo đáp ơn cứu mạng, nếu ngươi cảm thấy không quan trọng, ta đây xin cáo từ!

Vừa nói vừa quan sát mắt hắc y giả, cách một lớp mặt nạ, nàng không nhìn ra vẻ mặt hắc y giả thế nào, cho nên chỉ có thể nhìn đôi mắt mới có thể biết được tâm tình của đối phương.

Đôi mắt nam tử lúc sáng lúc tối, chữ chữ như đông cứng:

-Thảo dược giải độc?

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, người này thật đúng là không được tự nhiên, tâm cảm thấy hơi kỳ quái, sao đối với hắc y giả mình lại có cảm giác quen thuộc, buồn cười mà lắc lắc đầu, có lẽ do nàng quá đa tâm, sau đó ra ngoài rất nhanh.

Lúc trở về, Khinh Vân Nhiễm đã thấy nam tử hôn mê rồi, bên người là những vết máu loang lổ, có lẽ là thời gian bức độc ra quá muộn, độc khí đã tấn công vào tim, may mà nàng đã tìm được dược thảo giải độc, loại này chỉ là một thảo dược thường thấy, mọc rậm rạp trên một tảng đá lớn ở sườn núi bên kia. Nàng nhai nhỏ thảo dược ra, mùi bùn đất đầy ở trong miệng, thiếu chút nữa làm nàng nôn ra ngoài, trong chốc lát nhả ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng đắp lên vết thương của hắc y giả, xé góc váy băng bó đơn giản cho hắc y giả. Hôm nay có thể phục hồi được không, cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắc y giả.

Nam nhân này trong lúc hôn mê phát ra một tiếng than nhẹ khó nhận, hắc y giả vô thức mở miệng kêu lên: “Nước...”

Khinh Vân Nhiễm đứng lên đi ra ngoài, tìm xung quanh một lúc lâu mới thấy một dòng suối nhỏ, dùng hộp đựng ngân châm ban nãy múc một ít nước mang về trong động.

Khinh Vân Nhiễm quỳ ngồi xuống dưới đất, hơi cúi người nhìn miệng của hắc y giả bị mặt nạ che, tay không khỏi có chút chần chừ, liệu có nên tháo mặt nạ của hắc y giả ra không?

Người này đeo mặt nạ đúng là có chút kỳ quái, nói không chừng sẽ giết kẻ nào biết được diện mạo thật sự của hắc y giả! Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, đây đều là tình tiết trong phim võ hiệp trên TV chẳng có căn cứ gì cả, mặt nạ bị nàng tháo xuống, lộ ra gương mặt tiêu tụy tái nhợt, gương mặt nam tử tuấn tú hiện ra trước mắt nàng, khuôn mặt xa lạ khiến nàng hoàn toàn gạt bỏ được bản khoản trong lòng. (hức khổ thân anh, anh khác trước tới mức chị chẳng nhận ra nổi >O

Đưa cái hộp tới cạnh miệng hắc y giả, đổ nước từ từ vào miệng, hắc y giả nuốt nuốt dòng nước lạnh lẽo, cổ họng như bị đốt cháy được giảm nhiệt, hắc y giả uống liên tục, tới khi trong hộp không còn một giọt nước nào chảy xuống.

Hắc y giả nhắm chặt hai mắt, lồng ngực rần rần chắc hơi pháp phòng, nhiệt độ cao như đốt lửa, dần dần lan tỏa khắp người.

Phút chốc, tay hắc y giả vô thức nắm lấy tay Khinh Vân Nhiễm, thế nào cũng không chịu buông ra, Khinh Vân Nhiễm cảm nhận được sức nóng trên tay hắc y giả, nhẹ chạm vào trán, hắc y giả nóng rần lên rồi!

Nhìn bàn tay nắm chặt tay nàng, nàng không khỏi thở dài, mặc dù người này đã cứu nàng nhưng lại kéo nàng khỏi Linh nhi và tứ đại thị vệ, không biết hắc y giả có mục đích gì nữa?

Đột nhiên hắc y giả nói mơ: “Nhiễm...”

Khinh Vân Nhiễm ghé sát tai nghe, chỉ nghe thấy một chữ “Nhiễm”, cái gì “nhiễm”...

Hắc y giả ngừng gọi, chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt trống rỗng dần ngưng tụ lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, trên đôi mắt này, trừ nàng ra, trong mắt

hắn không nhìn thấy ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khi Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Kịch chiến trên đỉnh núi

Hắn nhìn nàng thật sâu, đôi mắt đen thâm sâu mang theo mê ly hỗn loạn, thần trí nửa tỉnh nửa mê, tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên:

-Nàng không đi sao?

Đôi mày thanh tú của Kinh Vân Nhiễm nhíu lại, bắt đầu đi bị hắn nắm chặt.

-Ngươi thả tay ra trước đi!

Đúng vậy, chính mình rốt cuộc đã là gì, lúc này không phải là nàng nên vội vàng rời đi sao? Sao lại ở lại để chăm sóc hắn?

Không khỏi tự cười giễu chính bản thân mình, từ trước kia nàng luôn cố gắng làm một người tốt.

Cả đời này, nàng gặp quá nhiều đau khổ và bị tổn thương quá nhiều, không biết là may mắn hay là bất hạnh, đi tới đâu nàng cũng gặp Thượng Quan Nguyệt, giờ người duy nhất mà nàng tin tưởng, người duy nhất nàng ái mộ dựa vào chỉ có chàng!

Cho nên, dù người này cứu nàng, nàng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng!

Trong mắt nam tử hiện lên chút vui mừng, khóe miệng hơi cong lên, cười như mắt hôn:

-Ta đang nằm mơ sao?

Kinh Vân Nhiễm thấy ánh mắt hắn khác thường, nghi hoặc vươn tay, sờ lên trán hắn, nóng quá! Hắn nóng rần lên rồi, vậy nên ý thức mới trở nên rối loạn!

Đang muốn rút tay về thì nam tử lại nắm chặt lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, dùng môi cọ xát vào lòng bàn tay nàng, cảm giác mát lạnh truyền đến người hắn đang nóng rực, hắn thở dài thỏa mãn:

-Mát quá, thật thoải mái.

Cả người Kinh Vân Nhiễm ngẩn ra, không biết làm sao, muốn rút tay về nhưng lại không được, hơi thở cực nóng của nam nhân ấy quanh quẩn trong lòng bàn tay mềm mại của nàng, làm cho nơi nào đó trên da thịt nóng rực như bị lửa đốt, đôi môi nóng bỏng của hắn hôn nhẹ lên bàn tay mềm mại của nàng, mang theo chút cảm giác tê tê ngứa ngứa, khiến nàng không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy.

-Ngươi nóng quá rồi, trước tiên thả tay ra đã, ta tới khe suối nhỏ kia lấy chút nước cho ngươi!

Kinh Vân Nhiễm bắt đầu đi nhíu mày, khẽ nói.

-Đừng đi!

Nam tử khẽ thở dài, vẫn như trước không chịu thả tay, đôi môi nóng như sắt nung ấn vào lòng bàn tay nàng càng thêm sâu, hắn muốn ôm nàng vào lòng tới mức nào, gắt gao giữ chặt, không bao giờ buông ra nữa, nhưng ở trong mộng, nàng vẫn cự tuyệt sự đụng chạm của hắn.

Kinh Vân Nhiễm có chút bắt đầu đi, lại hơi xấu hổ và tức giận, đang chuẩn bị cho hắn vài cái bạt tai để hắn tỉnh táo một chút, nhưng đôi mắt đen của hắn từ từ nhắm lại, hơi thở trở nên vững vàng, thâm trầm.

Tựa hồ là đã hôn mê mà tay hắn vẫn cầm chặt tay nàng không chịu buông.

Tay bị nắm cũng mất đi tự do, Kinh Vân Nhiễm thở dài một hơi, cố sức rút khỏi tay hắn, chậm rãi đứng dậy, xoay người đi ra ngoài. ...

Kinh Vân Nhiễm lẻ loi một mình đi tới dòng suối nhỏ, xa xa nghe được thấy tiếng binh ngựa chạy loạn, như có một lượng lớn binh lính đang tìm kiếm gì đó ở ngọn núi này?

Trong lòng nàng vui vẻ, bước nhanh tới phía đó, đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, bước chân thoáng chốc dừng lại, đôi mày thanh tú nhíu lại, ngón tay bịt vào miệng, trong lòng bất an mà đoán, những người này là tới cứu nàng, hay là tới bắt nàng?

Nếu như tùy tiện đi ra ngoài, chẳng may gặp phải người của Tô Thiên Tuyết thì làm sao bây giờ?

Nhưng nếu nàng vẫn đợi ở vùng đồng nội hoang vu này, trời sắp tối, cũng hết sức nguy hiểm!

Lúc này những tiếng vó ngựa vang lên, một tiếng gào của nam tử loang thoáng truyền tới:

-Nhất định còn đang ở gần đây, thừa lúc trời chưa tối phải tìm được ả, mau lên!

Lòng Kinh Vân Nhiễm không khỏi rối bời, nàng nhanh chóng ẩn mình vào sau một tảng đá lớn, giọng nói này vừa nghe liền biết là không phải kẻ lương thiện! Người của Trữ Vương phủ không có khả năng điều động binh mã nhiều như vậy để tới tìm nàng!

Nguy rồi!

Người kia vẫn còn ở trong sơn động, giờ nàng phải về cứu hấn sao? Dù sao hấn cũng đã cứu nàng thoát khỏi tay chúng, nếu như bị bắt được, hấn cũng sẽ có kết cục tốt.

Tâm trạng thật không yên lòng, thở dài một hơi, thừa dịp họ còn chưa đến trước, nàng vội vàng chạy đi, xiêm y mặc mùa đông rất nặng, nàng vén váy chạy nhanh về phía sơn động.

Đột nhiên, bước chân tiếp theo lão đảo, nàng cả kinh kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống đất, bụng bỗng đau thắt kịch liệt, nàng cảm thấy từ thân dưới bỗng chảy ra một dòng chất lỏng, đau đớn trong nháy mắt chiếm hết toàn bộ cảm quan, tay ôm chặt bụng, đứng lên:

-Bụng đau quá, Nguyệt, Nguyệt,....

Lúc này giọng nói của một nam tử đột nhiên vang lên:

-Trưởng quân, bên kia phát hiện một nữ tử!

Kinh Vân Nhiễm không nghe thấy được, đau đớn kịch liệt như từng con sóng đánh vào nàng, trước mắt dần trở nên mờ ảo, cuối cùng không chịu được mà hôn mê.

*

Hai ngày sau.

Đoàn người ngựa của Thượng Quan Nguyệt không dừng vó vội vàng trở lại Bắc Thần, sau khi quay về Trữ Vương phủ thì nhận được một phong thư.

Hành Vân tiến lên từng bước đưa lá thư tổng quản giao cho Thượng Quan Nguyệt, đôi mắt lợi hại bỗng sáng lên, giọng nói lạnh lùng:

-Công tử, quả nhiên như người dự liệu, thám tử báo lại, vốn là người của Thái tử đã bắt Nhược Minh cô nương đi, xem ra Thái tử đã liên kết với dư đảng của Huyết Sát cung, muốn mượn danh nghĩa chúng để diệt trừ công tử! Giờ đưa thư này tới hấn là hấn muốn hiện thân ra khỏi chỗ tối.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt cực kỳ khó coi, tay nắm chặt lại run rẩy, tâm trạng phần nộ đã bị trái tim lo lắng thay thế, trầm giọng hỏi:

-Họ đưa ra điều kiện gì...

Hành Vân sững sốt, mày nhíu chặt, mở lá thư trong tay ra, sau khi đọc xong thì trả lời chi tiết:

-Nếu như muốn Vương phi và thiếu chủ bình an vô sự, công tử phải một mình tới Tiêu vực, nếu không, một xác hai mạng.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo như băng, trong đầu suy nghĩ lung tung không ngừng, với sức khỏe của Kinh nhi căn bản không chịu đựng được hành hạ, nếu không cẩn thận, mất con, nhất định nàng sẽ chết mất, lòng như bị vạn tiễn đâm thủng, vô cùng đau đớn, nghĩ vậy, từ ngực bỗng đẩy dòng máu lên, chàng cố gắng ép nó xuống, bình tĩnh mở miệng nói:

-Hành Vân, Thủy Lưu, các người mau đi chuẩn bị!

Hành Vân và Thủy Lưu đồng thời kêu lên:

-Công tử, không được đâu!

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt trầm trọng, môi mím thành một đường, ánh mắt sắc bén quét qua, lạnh giọng quát:

-Các người dám có dũng khí không tuân mệnh?

Trong lòng Hành Vân rung mình, trên mặt hiện lên đầy lo lắng, phần nộ kêu lên:

-Công tử, giờ sức khỏe của người sao có thể, so với bất kỳ ai công tử rõ hơn hết, đông đã tới gần, hàn khí tàn phá bừa bãi, khí trời lạnh như vậy không chỉ làm cho hàn độc thường xuyên phát tác, ngay cả đan dược cũng không có cách ngăn cản, huống hồ chắc chắn Thái tử đã bày ra thiên la địa võng, chờ công tử cắn câu, nếu công tử liều lĩnh tới đó nhất định sẽ trúng gian kế của Thái tử, bọn thuộc hạ không thể để công tử mạo hiểm!

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt âm trầm, vô cùng trầm trọng, nói:

-Ta đi, Kinh nhi còn có thể sống, nhưng nếu ta không đi, Kinh nhi ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Các ngươi còn đứng đó tranh cãi gì nữa, còn không mau đi chuẩn bị...

Mắt Hành Vân bỗng trở nên bình tĩnh, chấp tay kêu lên:

-Xin công tử thứ lỗi cho thuộc hạ không thể làm theo lệnh, nếu công tử muốn đi, vậy mời bước qua thi thể của ta!

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt hiện lên sát khí, tay bên hông phát một cái, kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, nắm chặt trong tay, lạnh giọng quát:

-Chỉ bằng ngươi mà ngăn cản được ta sao?

Đúng lúc này Thủy Lưu đứng yên ở bên cạnh im lặng không một tiếng động ra tay, điểm huyệt đạo của Thượng Quan Nguyệt:

-Công tử, xin đắc tội!

Thượng Quan Nguyệt cả kinh, nhanh chóng vận chân khí giải huyệt, nhưng không giải được, nổi giận nói:

-Thủy Lưu, mau giải huyệt cho ta!

Thủy Lưu không để ý, hai người đặt Thượng Quan Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế gỗ tử đàn, quỳ xuống, trịnh trọng nói:

-Công tử, tính mạng Nhượng Minh cô nương quan trọng, nhưng trong tâm tại hạ, mạng của công tử không ai có thể thay thế được, công tử có thể bỏ mạng vì Nhượng Minh cô nương, thuộc hạ cũng có thể dốc sức vì công tử, chết cũng không chối từ....

Thượng Quan Nguyệt nhú chặt mày, trong mắt bắn ra cái nhìn tức giận, ánh mắt nhìn chăm chăm hai người, trầm giọng nói:

-Nếu Kinh nhi chết, ta sống còn có nghĩa gì, từ nhỏ các ngươi lớn lên cùng ta, ta luôn coi mấy người là bằng hữu, ta cũng biết các ngươi không muốn ta chết, ta đã mang hàn độc trong người bao nhiêu năm, có thể sống tới giờ đã là kỳ tích, quy luật tự nhiên, công người không ai tránh khỏi sinh lão bệnh tử, các ngươi cần gì phải cố chấp coi trọng tính mạng ta dài ngắn thế nào! Hành Vân, Thủy Lưu, để ta đi đi!

Hành Vân ngẩng đầu lên, trầm giọng nói:

-Công tử, Hành Vân đã nghĩ ra kế sách chu toàn! Thủy Lưu sẽ thay ta chuẩn bị một mặt nạ da người có khuôn mặt giống công tử!

Thượng Quan Nguyệt cả kinh, lớn tiếng quát:

-Hành Vân, đừng làm chuyện điên rồ....

Hành Vân cười, hạ giọng nói:

-Công tử, tại hạ nhất định sẽ nghĩ cách cứu Vương phi và thiếu chủ ra, xin người hãy ở lại trong phủ đợi tin!

Nói xong lập tức cùng Thủy Lưu vọt ra ngoài.

Ngực Thượng Quan Nguyệt cứng lại, chỉ cảm thấy trong cơ thể có luồng khí lạnh lẽo đẩy lên mãnh liệt, yết hầu cảm thấy tanh tanh, phụt ra một ngụm máu tươi, lấy lực của hai người họ sao có thể cản được ba nghìn tinh binh của Thượng Quan Trĩnh.

Chàng cắn chặt răng, vận công giải huyệt, Thủy Lưu điểm huyệt nạo, nếu là cao thủ tuyệt đỉnh muốn giải được cũng đã mất nửa canh giờ, chàng phải mau mau giải được để tới Tiêu vực.

*

Tiêu vực.

Hai bên người ngựa đại chiến trên đỉnh núi, chém giết lẫn nhau, cục diện vô cùng thảm.

Kiểm dài múa khắp nơi, đại đao hô mưa gọi gió, có những cánh tay bị chặt đứt bay vèo, có tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp bầu trời Tiêu vực.

Vô số tinh binh chém giết, đại đao hung tợn chém xuống, có người bị chém thành hai nửa, máu phụt ra, máu chảy thành sông, thi thể nhanh chóng chất thành đống.

Máu tươi bắn tung tóe lên mặt binh lính, càng thêm hung mãnh, sát ý càng thêm điên cuồng, không ngừng chém giết, máu tươi tung tóe, thi thể khắp nơi, vô cùng thảm hiết, khiến cả đỉnh núi biến thành Tu La trận.

Nam tử đeo mặt nạ bạc cười tuần mã, một thân mặc y phục đen, ánh mắt lạnh lẽo như băng chém giết liên tục, gương mặt lạnh băng, ánh mắt nhìn về

phía vách đá, mắt tối lại, lộ ra chút rồi bởi ẩn sâu dưới đáy lòng.

Thượng Quan Trịch không thể ngờ phía sau lại gặp một đoàn tinh binh khác, binh lực hai bên không kém nhau là mấy, đánh nhau sống chết, chết đã tới phân nửa.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người phía trước, hắn ta là ai, sao lại đột nhiên tập kích binh mã của hắn?

Lúc Hành Vân dịch dung thành Thượng Quan Nguyệt chạy tới đỉnh núi đã phát hiện trên đỉnh núi có tới hai bên người ngựa đang giằng co lạnh lùng, mà một nữ tử đang túm chặt Kinh Vân Nhiễm đứng ở vách đá, gương mặt che khăn, hắn không thấy rõ hình dáng.

Sắc mặt Kinh Vân Nhiễm tái nhợt, tay ôm chặt bụng, ánh mắt trống rỗng, nữ tử kẻ kiểm sát vào cổ nàng, mơ hồ lộ ra vết máu, nhưng nàng không hề có phản ứng sợ hãi.

Tay Hành Vân nắm chặt lại, thi triển khinh công nhảy xuống, kêu lên:

-Thượng Quan Nguyệt ta ở đây, các người muốn thế nào mới bằng long thả thê tử của ta!

Thượng Quan Trịch ẩn ở chỗ tối đi ra, cười lạnh một tiếng, nói:

-Thượng Quan Nguyệt, cuối cùng người cũng tới rồi. ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đau đớn thấu tim

Hành Vân nhíu chặt mày, la lớn:

-Thượng Quan Trịch, mau thả nàng ra!

Thượng Quan Trịch lạnh lùng hừ một tiếng:

-Vất vả lắm người mới tới được đây, ta muốn có một cơ hội để độ sức với người, Thượng Quan Nguyệt, muốn cứu nữ nhân của người về, vậy hãy thắng Thái tử đây đã!

Sắc mặt Hành Vân lạnh lẽo, lạnh giọng hỏi:

-Thượng Quan Trịch, nếu ta thắng, người lập tức thả nàng ngay!

Trên mặt Thượng Quan Trịch lộ ra nụ cười khinh miệt, hừ lạnh một tiếng, nói:

-Thượng Quan Nguyệt, người to mồm vừa thôi, chưa rõ thắng bại, mau tiếp chiêu!

Hai người nói chuyện với nhau nhưng cánh đao kiếm va chạm vẫn không dừng, không khí lạnh đi vài phần, nồng nặc mùi máu tanh.

Thi thể khắp nơi trên, máu tươi đỏ mặt đất, binh lính bị chết vô cùng thê thảm, hai bên người ngựa đánh nhau vô cùng kịch liệt, không có lệnh của thủ lĩnh, họ không dám dừng lại, chém giết càng thêm kịch liệt.

Ánh mắt Hành Vân lạnh lẽo, rút kiếm khỏi vỏ, chống đỡ thế công của Thượng Quan Trịch, lùi ra sau vài bước, lộn trong không trung một vòng, phản kích đâm lại, khí thế của hắn vô cùng mãnh liệt, bắt đầu so chiêu.

Một đen một trắng, hai bóng người nhảy lên không trung, quyết chiến với nhau.

Mũi kiếm của Hành Vân chìa thẳng vào cánh tay Thượng Quan Trịch, Thượng Quan Trịch cũng không yếu thế, thi lực đạo, hai bên đánh lẫn nhau, ánh lửa giăng dầy, tiếng đao kiếm va chạm khiến người nghe đau cả tai.

Kiểm khí của Thượng Quan Trịch rất lợi hại tạo thành một lưới võng, nhắc chân đá thẳng vào cổ tay của Hành Vân, tránh kiếm của hắn, thân thể bay vèo, chiêu nào cũng cao thâm, bóng người nhanh như chớp, quả thật rất khó đối phó.

Hành Vân tự biết võ công của mình không địch lại hắn, nhưng giờ chỉ có thể trì hoãn một thời gian, cánh tay truyền tới từng cơn đau, kiểm xét qua ống tay áo, máu nhanh chóng chảy ra ngoài.

Thượng Quan Trịch cau mày hừ lạnh:

-Làm sao vậy Thượng Quan Nguyệt, võ công của ngươi xuống dốc rồi sao?

Tiếng nói vừa dứt, Hành Vân nhảy lên, thế công càng trở nên hung mãnh, đúng lúc hai người đang khó phân thắng bại thì Thủy Lưu dẫn theo một nhóm binh lính tinh nhuệ nhanh chóng chạy lên đỉnh núi.

Đột nhiên trên đường tới đó, một nam tử bay tới, bóng người cao lớn của nam tử cố gắng bay thật nhanh, ngũ quan lạnh lùng, sát khí điên cuồng, phong thái tôn quý vương giả, người như con báo nhỏ bay thẳng lên đỉnh núi.

Một thân mặc bạch y như tuyết, bên vạt áo có vết máu, bên khoe miệng cũng có vết máu nhưng không hề ảnh hưởng đến sự tuấn tú tao nhã của chàng, miệng không ngừng học má, nuốt xuống nói:

-Khinh nhi, nhất định phải chờ ta....

Xa xa, gương mặt dịu dàng của nữ tử ấy, bất kể là qua bao nhiêu thời gian, bao nhiêu khó khăn cách trở đã khắc sâu trong lòng, Thượng Quan Nguyệt phi tới phía Khinh Vân Nhiễm từ xa xa, khăn khăn hét lên:

-Khinh nhi....

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm đã tái nhợt như tuyết đọng mùa đông, liếc mắt thấy Thượng Quan Nguyệt đang bay từ xa xa tới đây, ánh mắt vô thần dần tụ lại, tâm trạng mừng rỡ, khăn khăn hô lên:

-Nguyệt....

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết lạnh lẽo, phần nộ, kiếm cang dí sát vào cổ nàng, một vết máu đỏ dần dần chảy xuống, tức giận mắng:

-Tiện nhân! Còn lộn xộn nữa, ta giết ngươi!

Thượng Quan Trinh kinh ngạc nhìn bóng người Thượng Quan Nguyệt, trong đầu suy nghĩ trăm thứ, ánh mắt lộ ra tức giận, phần nộ không thể át, quát:

-Ngươi không phải Thượng Quan Nguyệt! Hỏi làm sao lại vậy!

Hành Vân nhíu chặt mày, tâm loạn như ma, một bên lo lắng cho sức khỏe của công tử, một bên lo lắng cho an nguy của Vương phi, phần nộ nói:

-Thượng Quan Trinh, muốn lấy tính mạng công tử nhà ta, trước tiên hãy bước qua xác ta đã!

Bên vách núi, đôi mắt Tô Thiên Tuyết tối dần, trong lòng lo lắng, lăm bắm:

-Sao Tiêu Thần Hiên còn chưa xuất hiện?

Khinh Vân Nhiễm chịu đựng đau đớn, nghĩ đến tình cảnh bây giờ, vui mừng lúc này đã biến mất không chút tăm hơi, nàng cố gắng trấn an chính mình, không để ánh mắt lộ ra chút khủng hoảng nào, nàng không thể làm nhiều loạn trái tim của Thượng Quan Nguyệt, cắn chặt môi dưới, nở một nụ cười yên tâm với Thượng Quan Nguyệt.

Tô Thiên Tuyết hết sức cảnh giác đề phòng, cẩn thận quan sát tình hình bốn phía, hít sâu một hơi, rống lớn lên bầu trời:

-Tiêu Thần Hiên, tên khốn kiếp này, nữ nhân và con ngươi ở đây, ngươi mà không xuất hiện, ta lập tức lấy mạng tiện nhân này!

Vừa dứt lời, kiếm trong tay hung tợn đâm về phía bụng nàng....

Tiêu Thần Hiên mặc y phục đen thấy được cảnh đó không thể chịu nổi được nữa, ám khí trong tay phóng ra, bay thẳng tới tay Tô Thiên Tuyết, tiếng ám khí bay đi vù vù.

Tay Tô Thiên Tuyết đau đớn, nắm chặt binh khí trong tay:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi đi ra cho ta!

Lúc này, một trận cuồng phong kéo tới, làm rối tung mái tóc của Khinh Vân Nhiễm, mặt nàng rất cứng cỏi nhưng cơ thể yếu đuối lại phát run trong gió lạnh, nhưng đúng khắc này lại trở nên kiên cường khác lạ.

Tiêu Thần Hiên gỡ mặt nạ bạc trên mặt xuống, gỡ mặt nạ da người ra, lập tức bay vọt tới cách Tô Thiên Tuyết không xa, đôi mắt thâm thúy tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, lớn tiếng quát:

-Tô Thiên Tuyết. Tiêu Thần Hiên ta ở chỗ này, nói điều kiện của ngươi ra!

Trong mắt Tô Thiên Tuyết hiện lên vẻ ác độc, khoe miệng cười:

-Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện! Tiêu Thần Hiên, ngươi có tư cách gì bàn điều kiện với ta? Giờ ả đang trong tay ta, ngươi dám khinh thường mạnh động,

lập tức ta sẽ cho ả chết không có chỗ chôn!

Đôi mắt đen thâm thúy của Tiêu Thần Hiên hip lại, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo làm người khác sợ hãi, trong lòng phần nộ tuyệt đỉnh, lạnh giọng quát:

-Tô Thiên Tuyết, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?!?

Trong mắt Tô Thiên Tuyết hiện ra cái nhìn oán độc, miệng cười lạnh, nói:

-Ta muốn ngươi chết!

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên chùng xuống, lạnh như băng, thâu vào tận xương tủy:

-Có phải ta chết rồi, ngươi sẽ thả nàng không?

Tô Thiên Tuyết đột nhiên cười lớn, tiếng cười sắc nhọn vang tận mây xanh, bay theo cuồng phong bão cát tàn phá bờ bãi, tiếng cười thê tuyệt xen lẫn hận ý khắc cốt ghi tâm.

-Đừng có nằm mơ, các ngươi một người cũng không chạy thoát!

Mà lúc này Thượng Quan Nguyệt cũng đã tới vách đá, từng bước lại gần.

-Tô Thiên Tuyết, thê tử của ta không thù không oán với ngươi, sao ngươi phải đối với nàng như vậy? Mau buông nàng ra!

Đôi mắt tăm tối, lạnh lẽo của Tô Thiên Tuyết bỗng hiện lên sát khí, tay vung lên, kéo mạnh khăn che mặt của ả xuống, giọng nói sắc nhọn đầy hận thù:

-Không oán không thù?

Cái khăn che mặt rơi xuống, lộ ra gương mặt vô cùng đáng sợ, da mặt không còn, xấu xí dư tợn, khiến mọi người nhìn thấy ai cũng khiếp sợ, giống như ác quỷ tái thế.

Kinh Vân Nhiễm đứng ở gần, thấy máu và thịt trên mặt ả, hít sâu một hơi, người không khỏi phát run, đôi mắt lộ ra vài phần sợ hãi, sắc mặt tái nhợt bỗng trở nên trắng bệch vạn phần.

Tô Thiên Tuyết thấy sợ hãi trong mắt nàng, then quá hóa giận vung tay lên, cho Kinh Vân Nhiễm một cái tát thật mạnh, lực tay rất lớn khiến ả cũng cảm thấy cả bàn tay tê dại, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

-Tiện nhân! Đáng sợ sao, xấu xí sao? Những thứ này đều là do ngươi ban tặng! Nếu không phải vì báo thù cho ngươi, mặt của ta sao lại bị lột da?

... Kinh Vân Nhiễm bị đánh tới mức đầu lệch sang một bên, bên má đỏ bừng, truyền đến cảm giác nóng rát đau đớn, khóe miệng rỉ máu, trên gương mặt trắng bệch, có thể nói là vô cùng rõ ràng.

-Nhiễm nhi...

-Kính nhi...

Trong mắt Tiêu Thần Hiên và Thượng Quan Nguyệt tỏa ra sát khí khiến người ta sợ hãi, thanh kiếm của Tiêu Thần Hiên không chút lưu tình đâm thẳng về phía Tô Thiên Tuyết. Tô Thiên Tuyết nhanh chóng lấy Kinh Vân Nhiễm chắn ở trước người, tránh đòn tấn công hung mãnh.

“Choang” một tiếng! Thượng Quan Nguyệt chặn lại đòn tấn công của Tiêu Thần Hiên, quát:

-Ngươi điên rồi, có thể làm Kinh nhi bị thương!

Thượng Quan Nguyệt quay đầu, đôi mắt lạnh lẽo sắc bén, lạnh giọng phần nộ quát:

-Tô Thiên Tuyết, tổn thương nàng không phải chuyện đùa!

Tim gan Tiêu Thần Hiên như bị vỡ ra, giận dữ nói:

-Tô Thiên Tuyết, nếu dám động đến một sợi tóc của nàng, Tiêu Thần Hiên ta thề, ta mà còn sống ta sẽ giết ngươi, băm thây vạn đoạn, thiêu thành tro bụi!

Về mặt Tô Thiên Tuyết dần dần vụn vụn, tay bóp cổ Kinh Vân Nhiễm càng thêm chặt, Kinh Vân Nhiễm đau tới mức mồ hôi đầm đìa, mới rồi lời nói tàn khốc vô tình của Tiêu Thần Hiên kích thích làm ả mất đi lý trí.

Thượng Quan Nguyệt và Tiêu Thần Hiên đau lòng không ngừng, nhưng không có cách nào tiến thêm bước nữa.

Tô Thiên Tuyết lạnh lùng kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi muốn điều kiện, được, ta bàn điều kiện với ngươi, muốn cứu nàng, vậy dùng mạng ngươi đổi lại, nhưng ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy, trước tiên ngươi chặt đứt một tay mình đi!

Khinh Vân Nhiễm bị bóp cổ tới mức không thở được, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, khổ sở nói không nên lời, chỉ có thể phát ra từng tiếng đứt quãng:

-Không, không được....

Tiêu Thần Hiên thấy Khinh Vân Nhiễm bị bóp cổ không thở được, trong lòng như bị ngàn đao đâm nát, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, cắn chặt răng, đứt khoát nói:

-Được, ta đồng ý!

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt cực kỳ khó coi, ngăn cản hành động điên rồ của hắn, lạnh giọng phần nộ quát:

-Dừng tay, ngươi điên rồi, cho dù có tự sát trước mặt ả, ả cũng không bỏ qua cho Khinh nhi. ...

Tiêu Thần Hiên đau tới mức ruột gan muốn vỡ ra, phần nộ quát:

-Vậy ngươi nói xem phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn ả giết Nhiễm nhi sao?

Tô Thiên Tuyết đã mất đi kiên nhẫn, đôi mắt độc ác càng thêm tối, lớn tiếng nói:

-Ta hô ba tiếng, nếu không chặt, ta sẽ chặt tay ả, một, hai, ba...

Chữ “ba” chưa kịp nói dứt, một lượng lớn máu tươi đã phụt ra tung tóe, đỏ cả mảng đất lớn, thê tuyệt như địa ngục, mang đầy hơi thở tử vong.

Phía chân trời cũng như bị nhiễm một tầng mây đỏ, máu nhuộm đỏ tầm mắt của Khinh Vân Nhiễm, lòng bỗng cảm thấy vô cùng bi thống khó tả, giống như thủy triều mãnh liệt ập tới nàng.

Một cánh tay bị chém đứt lia đầy tàn nhẫn, không cam lòng rơi xuống đất, lúc rơi xuống, tựa hồ như có một ngón tay không muốn mà khẽ run lên.

Tiêu Thần Hiên nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo quanh cánh tay cầm máu, vẻ mặt vạn vạo, không còn phân biệt là thống khổ hay lạnh lẽo, khắc đó, hắn đã quyết tâm, dù mình có chết cũng phải bảo vệ được nàng!

Khinh Vân Nhiễm hét lên tê tâm liệt phế, hốc mắt đỏ đậm, nước mắt vốn trong suốt biến thành màu đỏ, tựa như lệ máu, bi thương thê tuyệt.

-Không. ...

Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Nguyệt trừng lớn, đồng tử co lại, trong lòng như bị đánh mạnh, giờ chàng đã hiểu rõ, thật sự cảm động, đây là tình cảm, không cần báo đáp, không cần có được, chỉ toàn tâm toàn ý vì nữ tử mà mình yêu mến, nỗ lực tất cả, cho tới khắc cuối cùng của cuộc đời.

Ánh mắt Tô Thiên Tuyết trở nên hơi điên cuồng, không khỏi cười ha ha:

-Tốt! Dù tàn nhẫn, Tiêu Thần Hiên, năm đó ngươi dựa vào sự tàn nhẫn này diệt bộ tộc ta! Ha ha ha, giờ ta cho ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết!

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt lộ ra tàn nhẫn, lạnh giọng quát:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi làm nhiều điều ác, tất cả đều do ngươi gieo gió gặt bão, không thể oán hận người khác!

Tô Thiên Tuyết dờn ánh mắt lên người Thượng Quan Nguyệt, khốc mỗi người lạnh lùng độc ác.

-Ta quên mất ngươi, Thượng Quan Nguyệt, ngươi chính là nam nhân trong tim tiện nhân này phải không, nếu hành hạ ngươi cũng là làm cho ả phải thống khổ!

Mắt Khinh Vân Nhiễm trừng lớn, trước mắt toàn một màu đỏ, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, có một dự cảm không tốt, lớn tiếng kêu lên:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi muốn làm gì?

Ánh mắt độc ác của Tô Thiên Tuyết vẫn không rời khỏi Thượng Quan Nguyệt, thốt lên, so với hàn băng ngàn năm còn lạnh hơn ba phần:

-Yên tâm! Ta và ngươi không thù không oán, ta sẽ không nghiêm trọng tới mức muốn cả cánh tay ngươi đâu, chỉ cần ngươi tự đâm thủng xương đòn của mình là được!

Xương đòn vốn là ở bên hai vai, là chỗ xương đỡ xương cổ và xương đầu, sau khi bị đâm thủng xương đòn, cho dù có là người có võ công cao thâm tới đâu cũng sẽ không còn chút sức lực, võ công không tài nào thi triển được, là cực hình tương đương với việc đánh gãy tay chân.

Khinh Vân Nhiễm roi lệ đầy mặt, khóc tới mức ruột gan đứt thành từng khúc, môi không kìm được mà phát run, trong mắt không ngừng chảy ra huyết lệ:

-Đừng, Nguyệt... xin chàng, đừng làm vậy....

Nói còn chưa dứt, lưng đã bị Tô Thiên Tuyết đánh một chưởng mạnh, phụt ra một ngụm máu tươi, máu bắn tung tóe trên mặt đất, ngất đi.

Tô Thiên Tuyết thấy ánh mắt Thượng Quan Nguyệt lạnh lẽo, dung nhan xấu xí như ma quỷ dần trở nên méo mó, tiếng cười sắc bén vang lên:

-Sao thế, không nở à? Xem ra tiện nhân này đã chọn sai người rồi!

Về mặt Thượng Quan Nguyệt thay đổi đột ngột, hai tay nắm chặt lại, la lớn:

-Không được dả thương nàng, ta làm!

Giơ kiếm lên đâm vào vai mình, đâm được ba phần, máu đã nhanh chóng thấm đẫm bạch y.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiên ngăn ra, nhanh chóng dùng tay phải chặn kiếm của Thượng Quan Nguyệt lại, vì tay bóp chặt vào lưỡi kiếm nên vô cùng đau đớn, miệng vết thương ở tay rất lớn còn chảy rất nhiều máu, máu chậm rãi chảy xuống uốn lượn.

Giờ phút này, cơ thể cử động chút nào lại càng thêm đau đớn thấu tim. Trán hắn đã toát ra một lớp mồ hôi, hắn cắn chặt răng, sắc mặt xanh mét tối tăm, cổ hết sức nói:

-Tô Thiên Tuyết, ta làm thay hắn, không phải ngươi hận ta sao? Đem tất cả hận thù trút hết lên người ta, chẳng phải tốt hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngược Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Đại kết cục

Cả người Thượng Quan Nguyệt ngây ngẩn, đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Thần Hiên chăm chăm, giọng nói lạnh lùng:

-Tiêu Thần Hiên, chuyện của ta không khiến ngươi nhúng tay vào!

Đúng lúc này một mũi tên bắn từ xa về phía Tô Thiên Tuyết, trúng thẳng vào bụng ả, vì lúc trước Tô Thiên Tuyết dùng Khinh Vân Nhiễm làm lá chắn nên người khác không thể làm ả tổn thương.

Trảm Đình thừa dịp Khinh Vân Nhiễm hôn mê ngất xỉu mới có thể làm ả bị thương.

Tô Thiên Tuyết phụt ra một ngụm máu tươi, kêu lên thê lương thảm thiết, về mặt càng thêm hung ác dữ tợn, một tay ôm bụng bị thương, một tay túm tóc Khinh Vân Nhiễm, kéo giật nàng lên....

Khinh Vân Nhiễm bị người ta hành hạ tới mức chẳng còn sức, tóc nàng bị kéo giật tới mức tê dại, nhưng bụng lại vô cùng đau đớn, nàng cảm giác có dòng chất lỏng ấm nóng chảy dọc theo bắp đùi, tay chân đau đến co quắp, hận mình không thể ngất ngay lập tức....

Ánh mắt phẫn nộ của Tiêu Thần Hiên như sắp phun ra lửa, giận dữ hét:

-Tô Thiên Tuyết, ngươi đáng chết!

Tô Thiên Tuyết đau tới mức khuôn mặt trở nên méo mó, vừa hộc máu, vừa phẫn nộ kêu lên:

-Tiêu Thần Hiên, ngươi dám làm vậy với ta, được, xem ra ngươi chẳng cần ả tý nào, xem như ngươi lợi hại!

Dứt lời, khoe môi nở một nụ cười lạnh lẽo tối tăm, giọng điệu càng ngày càng trở nên ác độc, tàn nhẫn:

-Cho dù không thể cùng ngươi đồng quy vu tận, ta cũng khiến Tiêu gia các ngươi đoạn tử tuyệt tôn!

Tô Thiên Tuyết hung tợn túm tóc Khinh Vân Nhiễm, khắp nơi trên người Khinh Vân Nhiễm đều đau đớn, bị Tô Thiên Tuyết kéo lê trên mặt đất tới bên vách núi, dưới đất vẽ ra vết máu rất dài....

Sắc mặt Tiêu Thần Hiên đại biến, ánh mắt vô cùng hoảng sợ, trơ mắt nhìn Tô Thiên Tuyết ném Khinh Vân Nhiễm xuống vách núi:

-Không được....

Sau khi Tô Thiên Tuyết ném Kinh Vân Nhiễm xuống vách núi lên cười phá lên, đánh mạnh vào mạng tai họ, đau đớn thấu tim. ...

Kinh Vân Nhiễm chỉ cảm thấy đỉnh đầu rất đau đớn, chóng mặt, cảm giác cả người mình đang rơi xuống, một giọt nước mắt trong suốt tràn mi, khắc cuối cùng của cuộc đời, trong đầu hiện lên gương mặt Thượng Quan Nguyệt, vô cùng rõ ràng.

-Vĩnh biệt, Nguyệt. ...

Có lẽ là thời gian quá nhanh, phút chốc dưới chân dùng sức, thân thể bay nhanh về phía nàng. ...

Thượng Quan Nguyệt giật mình, dùng một chưởng đánh vắng Tiêu Thần Hiến trở về đỉnh núi còn bản thân thì rơi xuống vực.

“Kinh nhi. ...”

“Nhiễm nhi. ...”

“Công tử. ...”

“Vương gia. ...”

Tô Thiên Tuyết thừa dịp này, cố nén đau đớn hướng kiếm đâm về phía Tiêu Thần Hiến vừa ngã xuống mặt đất, ác độc nở nụ cười sắc bén:

-Ha ha ha, Tiêu Thần Hiến, hôm nay chính là ngày chết của ngươi. ...

Tiêu Thần Hiến mất quá nhiều máu, đầu óc choáng váng, hơn nữa còn bị nỗi đau Kinh Vân Nhiễm rơi xuống vực đã kích, để yên cho ả ta đầy hận ý đâm mình, thanh kiếm dài đâm thủng người hắn.

Tay phải hắn cầm lấy thanh kiếm, máu đỏ trào ra từ trong miệng, máu từ vết thương chảy ra cuồn cuộn. ...

Tô Thiên Tuyết bị ánh mắt hận thấu xương của hắn làm cho chấn động, cả người giật mình một cái, bỗng sững sờ, hai tay hoảng sợ thả chuỗi kiếm ra, ngã chổng chơ trên mặt đất.

Ánh mắt Tiêu Thần Hiến như đuốc, tay dính đầu máu bóp mạnh cổ ả, đôi mắt càng tỏa ra luồng sát khí đáng sợ, bóp chặt cổ ả, hàm răng cắn chặt:

-Tại sao, ta đã vì tình xưa nghĩa cũ mà thả cho ngươi con đường sống, sao ngươi lại đối với ta như vậy?

Gương mặt bị lột da của Tô Thiên Tuyết bỗng đen kịt, vẻ mặt méo mó như quỷ dữ, thống khổ lộ lười ra, mắt trắng bệch, con ngươi co rút lại, đáng vẻ khiến cho người ta sợ hãi, căn bản không nói được nửa chữ.

Hai tay ả sống chết kéo cánh tay hắn ra, dùng sức cầu xé nhưng không thể làm hắn di chuyển.

Hành Vân thấy Thượng Quan Nguyệt phi thân xuống vực, nhất thời phân tâm, bị Thượng Quan Trinh dùng một chưởng đánh bay, hộc máu rơi xuống dưới đất.

Mắt phượng của Thượng Quan Trinh híp lại, muốn tới vách đá thăm dò nhưng một đại đội người ngựa vừa tới đây chém giết, đứng đầu là thuộc hạ Thủy Lưu của Thượng Quan Nguyệt, hấn âm thầm căn rằng, không thể không chỉ huy binh lính ứng chiến.

Giờ phút này trên đỉnh núi có ba bên người ngựa hỗn chiến kịch liệt, kẻ nào cũng không thể bận tâm ai an toàn ai không.

Đây là một trận ác chiến, ba bên không ai chịu dừng tay trước, đánh người chết thì ta sống, gió lùa lạnh lẽo, mũi tên bay loạn xạ, đâm vào nười, kiếm dài chém tứ chi, máu văng trong không trung, tấn công điên cuồng, thấy người là chém, trời như nhuộm máu, chém giết vô tình, trời mờ đất mịt, trong chốc lát, xung quanh thì thể đã chất thành đồng, cục diện vô cùng bi thảm.

Hai tướng thống lĩnh mất đồ ngẫu, gió lạnh thấu xương, như lưỡi dao sắc bén cắt lên da thịt trên mặt, chân trời nhiễm máu hờ hững nhìn mặt đất biến thành biển máu.

Thượng Quan Nguyệt và Kinh Vân Nhiễm rơi xuống vách núi, tình thế lại càng thêm vạn phần nguy hiểm. ...

Người Thượng Quan Nguyệt rơi nhanh, tay duỗi ra đón gió lạnh, bắt được cánh tay Kinh Vân Nhiễm, mượn sức người chuyển mình, chàng ôm lấy eo Kinh Vân Nhiễm, hai người cùng nhau rơi xuống vực. ...

Thượng Quan Nguyệt cắn chặt hàm răng, nắm ngón tay cào mạnh vào vách đá, tảng đá sắc nhọn đâm thủng da thịt chàng, đâm vào xương chàng, móng tay đang cố bám vào vách đá như bị vạn mũi tên xuyên qua, vô cùng đau đớn, khiến chàng muốn bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch như tuyết, mồ hôi đầm đìa, sống không bằng chết.

Rốt cuộc sau một lúc trượt nhanh, tay chàng cuối cùng cũng bám được vào một tảng đá nhọn, lòng bàn tay rách toạc, máu tươi đầm đìa, hai người dừng lại, dưới chân lơ lửng, dùng giữ không trung. ...

Thượng Quan Nguyệt không ngừng hít sâu để giảm bớt đau đớn, đôi mắt hơi tối lại, tinh táo phán đoán tình thế, vị trí của bọn họ cách đỉnh núi hơn ba

mười thước.

Hai người bám vào ở cùng một chỗ khiến sức nặng cũng không nhẹ, mà tảng đá chẳng bám được vào như sắp rơi ra, hình như đang bắt đầu nứt, hơn nữa lòng bàn tay bị đá nhọn đâm vào, chẳng không chống giữ được bao lâu nữa....

Gió lạnh lẽo thổi khắp bốn phía, máu tươi đỏ đậm theo lòng bàn tay chẳng uốn lượn chảy xuống, dính đỏ cánh tay và thấm vào xiêm y chẳng, từng giọt, từng giọt rơi trên mặt Khinh Vân Nhiễm, đông lại rất nhanh.

Giờ phút này, tóc tai nàng lộn xộn không thể chịu nổi, sắc mặt tái nhợt như tuyết mùa đông, nàng ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy tình hình bi thảm trước mắt, đôi môi cánh hoa dính máu run run, nửa ngày vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. ...

Ngay sau đó bụng dưới truyền đến từng cơn đau quặn, đau đớn sắc bén giống như bị vô số đao nhọn đâm thủng, mọi cảm giác, mọi dây thần kinh đều như bị lãng trí, thần trí của nàng dần dần tan rã, cả người xụi lơ.

Mà sức nặng của cơ thể nàng đều đặt trên người Thượng Quan Nguyệt. ...

Thượng Quan Nguyệt cố gắng hết sức bám lấy tảng đá, tảng đá không chịu được sức nặng của hai người đã lung lay không ít, một ít đá vụn rơi xuống, tâm chẳng biết rất rõ, lúc nào bọn họ cũng có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Khinh nhi. ...”

Tay Thượng Quan Nguyệt ôm chặt lấy thắt lưng của Khinh Vân Nhiễm, trong mắt mang theo hoảng sợ, bất an, vội vàng hô lên:

-Khinh nhi, mau tỉnh lại, kiên nhẫn một chút, hãy cố gắng kiên trì, vì đứa con, nàng nhất định phải chịu đựng, bọn Hành Vân sẽ nhanh nghĩ cách để cứu chúng ta lên, đừng lo lắng!

Giọng nói của chàng ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cũng có thể làm cho người ta có cảm giác yên ổn bình yên, cho dù đang trong thời khắc nguy cấp, chàng cũng dùng cánh tay mạnh mẽ của mình để xua tan đi yếu đuối và bất an của nàng.

Khinh Vân Nhiễm nhìn gương mặt tiều tụy của Thượng Quan Nguyệt, không hề rên rỉ, nước mắt điên cuồng trào ra, không phải vì sợ bị rơi xuống vực, bụng đau đớn kịch liệt cũng không làm nàng khóc.

Biết Thượng Quan Nguyệt cùng nàng nhảy xuống vách núi, trái tim nàng như bị ngàn vạn mũi tên đâm thủng, đau tới mức không hít thở nổi, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóc không thành tiếng:

-Thượng Quan Nguyệt, sao chàng lại ngốc như vậy....

Gương mặt trắng bệch của Thượng Quan Nguyệt hiện lên nét dịu dàng, đôi môi tái nhợt hơi cong lên, sức lực dần dần bị tiêu hao, ngữ khí khàn khàn nghe như nỉ non:

-Đúng, là người ngốc ngếch nhất trên đời này! Một kẻ ngốc không cách nào buông tay nàng ra!

Nước mắt Khinh Vân Nhiễm tuôn ra như thủy triều, gió lạnh thổi qua làm gương mặt lạnh lẽo, ghen ngào khóc:

-Nguyệt, Nguyệt. ...

Thượng Quan Nguyệt thấy nàng nước mắt lưng tròng, trong lòng như bị kim đâm, đau lòng khó tả, bình tĩnh an ủi nàng:

-Đừng khóc, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì, hãy tin ta!

Khinh Vân Nhiễm khóc tới mức hai mắt đỏ ngầu, khe lacrimal, nói như bị nghẹn:

-Nguyệt, chàng muốn chết theo thiếp sao? Thiếp không muốn chàng có kết cục tan xương nát thịt, thiếp không chịu được. ...

Thượng Quan Nguyệt nhìn gương mặt dính đầy máu của nàng, ánh mắt bình tĩnh dịu dàng ẩn chứa thâm tình khắc cốt ghi tâm.

-Khinh nhi, nàng cũng thử nên nghĩ mà xem, nếu như nàng chết, ta biết làm sao? Đừng khcos nữa, ta không muốn nàng thừa nhận, nàng có thể ích kỷ, yên tâm thoải mái, không cần áy náy, ta nguyện ý nỗ lực vì nàng, không cần báo đáp, chỉ cần nàng còn sống, ta sẽ không bao giờ thả tay nàng ra, cho dù có xuống hoàng tuyền, vĩnh viễn không thể chia lìa....

Những ý nghĩ yêu thương chân thành, mối tình thâm sâu, yêu nàng không vì bất cứ lý do gì, đó là tình yêu sao, đúng là như vậy, yêu điên cuồng, khiến người ta tan nát cõi lòng, có lúc lại như pháo hoa, khi ánh sáng tắt lại trở về bình yên. ...

Năm tháng trôi qua, không biết từ khi nào đã không còn chỉ là của bản thân nàng, chàng không cách nào không để ý tới tính mạng của nàng được.

Hai mắt Khinh Vân Nhiễm đỏ đậm, cắn chặt môi, miễn cưỡng nở nụ cười nhẹ, so với khóc còn khó coi hơn:

-Nguyệt, cho thiếp biết, phải làm sao mới giảm bớt gánh nặng của chàng. ...

Thượng Quan Nguyệt hơi đu người, khiến chân Khinh Vân Nhiễm chạm được vào vách đá, nơi đây rất hiểm trở, căn bản là không bám lại được, không có tảng đá này giữ lại, chắc chắn sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng, thịt nát xương tan.

“Á...”

Một trận đau quặn truyền đến từ bụng, Khinh Vân Nhiễm thờ đốc vì kinh ngạc, sau khi cố vùng lên, mồ hôi đầm đìa, chân lơ lửng cố gắng đập vào vách đá, bụng lại đau nhói, nàng không khỏi hét to thất thanh:

-Á... Bụng đau quá, Nguyệt, thiếp không làm được...

Sắc mặt Thượng Quan Nguyệt đột biến, trải qua mấy ngày hành hạ, nhất định thai nhi của nàng đã bị động, mới rồi lại bị Tô Thiên Tuyết kéo lê trên mặt đất, cuối cùng đứa con trong bụng cũng đã bị thương, với tình huống bây giờ, sợ là không biết khả năng giữ lại được đứa trẻ còn lại bao nhiêu.

Lòng chàng co thắt đau đớn, đối với đứa trẻ này, giờ khắc này chàng không muốn, thấy nàng đau khổ như vậy, đành phải hạ giọng trấn an:

-Khinh nhi, kiên nhẫn một chút, hít sâu, kiên trì một lúc, sẽ có người kéo chúng ta lên rất nhanh...

Khinh Vân Nhiễm gật đầu, nghe theo lời chàng, không ngừng hít sâu...

Lúc này tảng đá mà Thượng Quan Nguyệt đang bám vào lại tiếp tục nứt vỡ, đá vụn xung quanh rơi xuống dưới, chốc lát chẳng còn nghe thấy tiếng động gì nữa.

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày lại, nhìn xuống phía dưới, cảm thấy chóng mặt, không nhìn thấy đáy đâu, tìm nàng thấy một cái, dán sát vào người Thượng Quan Nguyệt, không dám nhúc nhích.

Mà trên đỉnh núi, Trảm Đình mang theo một đội tinh binh mở đường máu, tới được vách đá, thấy bụng Tiêu Thần Hiên trướng kiềng, vì mất máu quá nhiều mà đã bất tỉnh nhân sự, tâm trạng hấn hoảng hốt, lập tức ngồi xổm cho Tiêu Thần Hiên ăn một viên thuốc cứu mạng.

Trong mắt Trảm Đình bỗng tối đi, những chuyện nên làm Vương gia cũng đã làm, cho dù là bồi thường bằng cả tính mạng cũng không cách nào lấy lại được trái tim Vương phi, cần gì phải như thế nữa?

Sự sống chết của Bắc Trữ Vương và Vương phi đã chẳng còn liên quan gì tới Vương gia.

Mười tuổi hấn đã thế, cả đời trung thành với Tiêu Thần Hiên, luôn luôn phục tùng mệnh lệnh, vĩnh viễn cũng không được phản bội.

Nhưng hôm nay hấn đã vì Tiêu Thần Hiên mà làm một chuyện rất có khả năng khiến Tiêu Thần Hiên tức giận, khiến mạng mình khó có thể giữ, biết rõ như vậy nhưng hấn vẫn muốn làm, muốn thay Vương gia chặt đứt mối nghiệt duyên dây dưa không rõ này.

Quay đầu, thấy Tô Thiên Tuyết đã bị bóp cổ tới mức hơi thở yếu ớt, đôi mắt tối lại, rút kiềng ra, một kiềng chém đứt đầu ả, máu tươi phun mạnh ra ngoài, đầu lăn trên đất, đầu người tóc tai bù xù, gương mặt đen kịt, hai mắt mở lớn, hết sức kinh khủng.

Sau đó lập tức sai mấy thị vệ đỡ Tiêu Thần Hiên dậy, nhanh chóng rút khỏi đây.

Số người ngựa còn sót lại của Thượng Quan Trệ bị hai bên người ngựa tấn công, tổn thất thương vong vô cùng nghiêm trọng, thấy Thượng Quan Nguyệt đã rơi xuống vực, mục đích đã đạt thành, lập tức ra lệnh cho binh mã chạy trời chết trở về thành.

Hành Vân bị thương khó khăn chém giết mở một đường máu, đi tới vách núi nhìn xuống, thấy Thượng Quan Nguyệt và Khinh Vân Nhiễm đang lơ lửng giữa không trung, nhất thời kích động, kinh ngạc, vui mừng kêu lên:

-Thủy Lưu, công tử và Nhược Minh cô nương còn ở trên vách đá, mau lại đây...

Thủy Lưu không khỏi mừng rỡ, liền tập hợp mấy ám vệ khinh công giỏi cầm dây nhanh chóng chạy tới vách đá.

Hành Vân cúi đầu, vội vàng la lớn:

-Công tử, cố gắng một lúc, lập tức có thể kéo hai người lên...

Song Thượng Quan Nguyệt ở bên vách núi còn chưa kịp vui mừng thì lại cảm thấy có điềm xấu, ngửa đầu nhìn lên đã thấy tảng đá phát ra tiếng nứt lớn, chàng sợ hãi, nguy rồi!

Tảng đá không thể chịu được sức nặng của hai người họ, nứt càng ngày càng lớn, nếu tiếp tục nứt nữa, chàng và Khinh nhi đều tan xác. Thượng Quan Nguyệt ngẩng đầu lên xem, cho dù bây giờ họ có tới đây cứu hai người, cũng không kịp nữa rồi...

Khinh Vân Nhiễm nhú chặt mày, bụng quặn đau làm nàng cắn chặt răng, mồ hôi đầm đìa, thống khổ nắm vạt áo Thượng Quan Nguyệt, mặt nhăn nhó.

Lòng Thượng Quan Nguyệt đau nhói, nhìn đôi mắt nàng đầy quyến luyến và đau lòng, gió thổi tóc nàng bay, quần chặt vào tóc chàng.

Hơi cúi người, hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng, thà chết cũng phải ở cạnh nhau, tựa như nhiệt tình của nửa đời sau mà hôn nàng mãnh liệt, tình cảm nồng đậm nhưng lại lộ ra tuyệt vọng, bi thương!

Khinh Vân Nhiễm khó hiểu nhìn chàng, đôi mắt chàng buồn bã, đầy bi thương và tiếc nuối, phút chốc, nàng ý thức được điều gì, tâm trạng bỗng sợ hãi, không ngừng lắc đầu, nói:

-Nguyệt, đừng rời khỏi thiếp....

Thượng Quan Nguyệt nhìn Khinh Vân Nhiễm chăm chú, cười nhẹ, nụ cười này giống như có thể bị gió thổi bay:

-Khinh nhi, ta yêu nàng, so với tưởng tượng của nàng thì còn sâu đậm hơn rất nhiều, ta không biết nó sâu đậm tới đâu, nhưng tuyệt đối không thua kém Tiêu Thân Hiên....

Trong lòng Khinh Vân Nhiễm càng thêm sợ hãi, run rẩy, cảm giác vô cùng mãnh liệt, quên mất mình đang đau bụng:

-Nguyệt, đừng nói nữa....

Trên mặt Thượng Quan Nguyệt lộ ra đau buồn, đôi mắt mang theo tiếc nuối và bi thương, khàn khàn nói:

-Thật sự ta rất muốn sống với nàng đến răng long đầu bạc, vĩnh viễn chẳng thể tách rời, vì thế ta rất muốn sống, không muốn từ bỏ chút hy vọng nào, nhưng giờ đã quá tàn nhẫn, nguyện vọng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng không cách nào đạt được rồi!

Sắc mặt Khinh Vân Nhiễm trắng bệch, khóc không thành tiếng, đau khổ cầu xin:

-Nguyệt, thiếp xin chàng, đừng tàn nhẫn như vậy....

Về mặt Thượng Quan Nguyệt càng thêm đau thương, hạ giọng thỉnh cầu:

-Khinh nhi, hứa với ta, hãy sống tốt, sống thanh thản nhân nhả hơn so với bất cứ người nào, nếu như có thể, nàng hãy đi chu du tứ quốc, có lẽ nàng sẽ gặp một người đối tốt với nàng, nàng và người ấy cùng nhau ngắm hoàng hôn, cùng nhau thưởng thức cảnh mặt trời mọc, người ấy và nàng cùng nhau già đi....

Tâm Thượng Quan Nguyệt vô cùng hiểu rõ, nếu như chàng chết, nhất định Khinh nhi cũng sẽ không sống được lâu, đau đớn khổ sở sẽ hành hạ nàng sống không bằng chết, chắc chắn một nửa là sẽ theo chàng ra đi, chàng hiểu rõ nàng, nên không thể làm gì khác hơn là ép nàng phải hứa, trói buộc nàng, khiến nàng có lý do để sống sót....

Khinh Vân Nhiễm ra sức lắc đầu, roi lệ đầy mặt, kêu lên:

-Không được, không ai, không một ai tốt hơn chàng....

Giọng nói Thượng Quan Nguyệt khàn khàn mang theo đau khổ:

-Hứa với ta....

Khinh Vân Nhiễm chưa kịp đáp lại, trong lúc hoảng hốt, Thượng Quan Nguyệt đã nhanh chóng kéo tay nàng, để cho nàng nắm chắc vào tảng đá, chân đạp vào vách đá, như vậy có thể chống đỡ trong chốc lát.

Tiếng nói Khinh Vân Nhiễm xé rách đau đớn, như bị người ta dùng dao cắt, trước mắt chỉ có một màu đỏ mông lung:

-Nguyệt, đừng như vậy, thiếp sẽ hận chàng, chỉ có thiếp và chàng với nhau.... Cho thiếp và chàng....

Lời nói đứt quãng, chữ chữ như rơi lệ máu....

Hai trong mắt Khinh Vân Nhiễm đỏ bừng, ngực như có máu trào lên, lòng của nàng co thắt đau nhói.

Đôi mắt Thượng Quan Nguyệt như có ngàn vạn lưu luyến, vạn phần không muốn, khóe mắt khẽ rơi một giọt lệ, cúi đầu, hôn đôi môi lạnh lẽo của nàng, nỉ non:

-Khinh nhi, hãy sinh con, hãy sống thật tốt, sống thật tốt....

Thượng Quan Nguyệt nhìn nàng luyến tiếc, thắm thiết nhìn nàng, chứa chan yêu thương, cả tình yêu say đắm, không nỡ rời xa, bi thương tiếc nuối, tất cả hiện lên trong nháy mắt, rồi bị chôn vùi ngay lập tức.

Chàng đột nhiên buông tay ra, cả người rơi xuống vực, dần dần biến mất, không còn nhìn thấy bóng dáng....

Khinh Vân Nhiễm không thờ được, không cảm nhận được chàng còn ở bên, trong lòng hoảng hốt, khàn khàn tuyệt vọng hét lên, tiếng hét chói tai vang tận chân trời:

-NGUYỆTTTTTTTTT.....

Hành Vân ở trên đỉnh núi thấy vậy, sắc mặt đột biến, hét to lên một tiếng:

-Công tử....

Hành Vân thê lương hét to, kích động khủng hoảng trong lòng Hành Vân, hấn và mấy ám vệ nhanh chóng bay vút lên vách đá, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, hốc mắt đỏ lên, hét lớn:

-Hành Vân, công tử đâu? Không phải người nói người còn ở đó sao?

Lòng Hành Vân chùng xuống, lớn tiếng nói:

-Người bình tĩnh một chút, việc cấp bách trước tiên là cứu Nhượng Minh cô nương lên đã....

Di nguyện cuối cùng của công tử, nếu không giúp người làm được, ở dưới cửu tuyền, họ sao còn có mặt mũi gặp lại không tử?

Hành Vân thấy Khinh Vân Nhiễm lơ lửng ở vách núi, nửa thân người đang ở ngoài vách núi, hết sức nguy hiểm, tựa hồ chỉ cần cử động một cái là nàng sẽ rơi xuống, hấn thấy vậy mà cảm thấy run sợ, cách ba mươi thước, không biết dây thừng của họ có đủ chiều dài hay không?

Hành Vân hô to với Khinh Vân Nhiễm:

-Nhượng Minh cô nương, cố gắng kiên trì, chúng ta lập tức cứu người lên....

Khinh Vân Nhiễm bám chặt lấy tảng đá, tiếng nói đã trở nên khàn khàn, hai tròng mắt đều đỏ, không thể nói được nữa, Thượng Quan Nguyệt rời đi làm linh hồn nàng bị vỡ nát theo, cả người không chịu được mà run rẩy, đau đớn khổ sở làm nàng không hít thở nổi....

Chỉ có thể không tiếng động gào thét tên chàng trong lòng.

“Nguyệt....”

Trái tim vô cùng đau khổ và vô cùng tuyệt vọng, quá đột ngột khiến nàng hận không thể chết ngay lập tức, tóc tai nàng bừa bộn, khuôn mặt hơi vằn vẹo, chỉ cảm thấy một mùi tanh nồng ngưng tụ lại trong cổ, vệt nước mắt màu đỏ trên mặt lần lượt thay đổi, đôi mắt đã đỏ bừng, cả người đều tuyệt vọng....

Đột nhiên nàng hiểu ra, vị trí của Thượng Quan Nguyệt trong lòng nàng, đã sớm đâm sâu bén rễ tại nơi đáy lòng.

Tình cảm này, không phải sự lãng mạn vừa thấy đã yêu, mà là tích lũy, lắng đọng theo năm tháng mà hình thành, sớm chiều ở chung mấy năm qua, đau khổ, yêu thương, che chở, từng chút từng chút đọng lại, bất tri bất giác, nàng đã sớm yêu chàng rồi....

Chỉ là thói quen có chàng làm bạn, quan được chàng che chở, nàng tưởng rằng tình cảm này chỉ là dựa vào nhau, nàng nghĩ rằng tình cảm này chỉ là tình thân, nhưng khi chàng lựa chọn rời bỏ nàng, lòng nàng lại đau đớn, sống không bằng chết. Thậm chí nàng còn tình nguyện lấy tính mạng mình đổi lại mạng cho chàng, nàng thật sự rất tiếc nuối, đến chết cũng không nói được tâm ý của mình với chàng, ai có thể nói cho nàng, phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi sự dằn vặt này.

Tảng đá đã bắt đầu vỡ ra, nếu cứ vỡ ra như vậy, có phải tim nàng sẽ dễ chịu hơn chút?

“Khinh nhi, hãy sinh con, hãy sống thật tốt, sống thật tốt....”

Lời nói của Thượng Quan Nguyệt còn văng vẳng bên tai nàng, Khinh Vân Nhiễm đau khổ nhắm mắt lại, chàng thật sự đáng giận, ngay cả quyền lựa chọn được chết cũng bị chàng cướp đi, bụng dưới lại quặn đau, nhắc nhở nàng, nàng còn có con, nàng phải quan tâm tới đứa con trong bụng mình.

Trên vách núi, Hành Vân và Thủy Lưu vội vàng thả dây, la lớn:

-Nhượng Minh cô nương, người đã thấy sợi dây chưa?

Thần kinh Khinh Vân Nhiễm căng như dây đàn, lòng bàn tay lẫn thể xác và tinh thần đều đã mệt mỏi, cho dù dây thừng có xuống tới nơi, nàng cũng không có sức mà túm được, nàng không chống giữ được nữa rồi, lúc này thì tảng đá vỡ ra, nàng cảm giác người mình càng ngày càng nhẹ, rơi nhanh xuống vực, nàng từ từ nhắm mắt lại, như vậy cũng tốt....

Nguyệt, thiếp tới bên chàng ngay đây....

Lúc chết mà cũng bình tĩnh như vậy, bên tai là tiếng gió xẹt qua cực nhanh, trong lòng yên lặng.

Bỗng nhiên nàng cảm giác người mình dừng lại, bên tai truyền đến tiếng than.

Khinh Vân Nhiễm mở mắt, đôi mắt nhuộm máu hiện lên rõ ràng cảnh tượng trước mắt, nàng thấy một đôi mắt sáng trầm ổn, bên kia là một người khiến ánh mắt nàng sợ hãi, đó là Thượng Quan Nguyệt! Chàng đã hôn mê rồi....

Vị này là một lão nhân khinh công tuyệt đỉnh, một trái một phải, đưa cả hay bọn họ bay lên đỉnh núi.

Chân vừa mới chạm đất, Hành Vân và Lưu thủy kinh ngạc, vui mừng, lập tức chạy ra đón.

-Công tử, Nhượng Minh cô nương. ...

Ngực Kinh Vân Nhiễm đau xót, máu tươi cổ giữ ở trong cổ họng phụt ra ngoài, bụng dưới quặn đau, quay đầu vội hỏi:

-Nguyệt, là chàng sao?

Lão nhân lấy ra một bình ngọc, kề trước mũi Thượng Quan Nguyệt, không bao lâu sau thì Thượng Quan Nguyệt tỉnh lại.

Kinh Vân Nhiễm cố nén cơn đau ở bụng, điên cuồng nhào tới bên người Thượng Quan Nguyệt, nói:

-Nguyệt, là chàng thật rồi. ...

Thượng Quan Nguyệt cười yếu ớt, khẩn trương nói:

-Là ta, khinh nhi, nàng không nên kích động, cẩn thận đứa trẻ. ...

Sau đó thì họ khan kịch liệt, nôn một lượng máu lớn ra, Kinh Vân Nhiễm kinh hãi, Thượng Quan Nguyệt vội vàng che miệng lại, dòng máu nóng ầm chảy theo khe hở, uốn lượn, từng giọt, từng giọt rơi trên mặt đất. ...

Đau lòng tới mức không hít thở được, nước mắt chảy xuống không ngừng.

-Nguyệt. ...

Thượng Quan Nguyệt cử động người, thâm tình nhìn Kinh Vân Nhiễm chăm chú, khóe môi hơi mở ra, họ khan kịch liệt, lại nôn ra rất nhiều máu, máu dính cả lên hai bên má chàng.

Kinh Vân Nhiễm vội vàng lấy tay lau đi giúp chàng, ngược lại lại có cảm giác, càng lau càng thấy ra nhiều. ...

Lão nhân đưa một viên thuốc cho Thượng Quan Nguyệt, trầm giọng nói:

-Nam nhân trẻ tuổi, viên thuốc này có thể giúp ngươi không xảy ra chuyện gì trong bảy canh giờ, nhưng qua bảy canh giờ, hàn độc của ngươi sẽ phát tác lần nữa có muốn ăn không, là tùy ngươi chọn!

Thượng Quan Nguyệt không do dự mà ăn luôn, ngẩng đầu, chấp tay với lão nhân, cảm kích nói:

-Đa tạ tiên bối cứu giúp!

Lão nhân nhìn thăm cảnh trên đỉnh núi, nhú mày, thờ dãi nói:

-Lão phu ẩn cư trong vách đá, thấy ngươi rơi xuống nên trùng hợp mới cứu được thôi, Tiêu vực này vốn là chốn thanh tịnh, cũng không ngờ trước sau lại có nhiều người đến tìm cái chết đến vậy.

Ánh mắt Thượng Quan Nguyệt trầm xuống, nói:

-Nếu như tại hạ đoán không sai, tiên bối chính là Bắc Đầu tiên ông!

Bắc Đầu tiên ông cười lớn, giọng nói rất trầm:

-Không ngờ hậu bối còn trẻ như vậy mà nhận ra được lão phu!

Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ, nói:

-Tiên bối danh chấn thiên hạ, trùng hợp vẫn bối lại hiểu biết một chút về y thuật.

Trong mắt Bắc Đầu tiên ông hiện lên bất ngờ, nói:

-Hàn độc trên người ngươi đã hơn hai mươi năm, nếu ngươi có thể gặp lão phu sớm một chút, nói không chừng lão phu còn có thể cứu được, chỉ tiếc. ...

Nghe vậy, nét mặt Kinh Vân Nhiễm không khỏi vui vẻ, vội vàng quỳ xuống, cầu xin:

-Lão tiên bối, van xin người hãy cứu lấy chàng!

Bắc Đầu tiên ông khẽ vuốt cằm râu, lắc đầu nói:

-Không phải lão phu không muốn cứu hần, chỉ là hàn độc đã công vào tâm, cho dù giờ phút này có ăn sen tuyết ngàn năm cũng không còn cách cứu chữa!

Trong lòng Kinh Vân Nhiễm đau đớn không chịu nổi, đôi mắt hiện lên thê lương, cố gắng thỉnh cầu:

-Tiền bối, van người, hãy nghĩ cách. ...

Thấy Bắc Đẩu tiên ông không cử động mà nhú mày lại, trong mắt Kinh Vân Nhiễm nóng lên, kêu:

-Tiền bối. ...

Thượng Quan Nguyệt nhẹ nhàng nắm tay Kinh Vân Nhiễm, khẽ giọng an ủi:

-Kinh nhi, không nên làm khó tiền bối!

Ánh mắt Bắc Đẩu tiên ông trầm xuống, trầm giọng nói:

-Lão phu đã nói rồi, không phải là không muốn cứu, mà là không cứu được! Lão phu vốn đã không màng thế sự, nhưng trước đó vài ngày đã phá lệ cứu một người trẻ tuổi, hần ở Tiêu vực này thôi tiêu năm ngày năm đêm, lão phu cũng vì tiếng tiêu của hần làm cho cảm động, dùng Tuyết Liên hoàn cứu hần một mạng.

Kinh Vân Nhiễm ngậy ra như phồng, ngực bỗng thất lại, không thể thở được.

Trước đó vài ngày, Tiêu vực, người trẻ tuổi. ...

Bắc Đẩu tiên ông lắc đầu nhìn nàng, thở dài, sau đó phi thân xuống dưới vực, rồi đi trong chốc lát.

Hành Vân và Thủy Lưu yên lặng đứng phía sau Thượng Quan Nguyệt:

-Công tử. ...

Thượng Quan Nguyệt quay đầu, khẽ nói:

-Hành Vân, Thủy Lưu, những chuyện còn lại các ngươi hãy xử lý sạch sẽ, ta muốn ngồi một mình với Kinh nhi. ...

Ánh mắt hai người trầm xuống, vội vàng đáp:

-Vâng, công tử!

Thượng Quan Nguyệt quay đầu nhìn Kinh Vân Nhiễm, áy náy nói:

-Xin lỗi, đã để nàng phải đau lòng rồi!

Kinh Vân Nhiễm lắc đầu, Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ.

-Kinh nhi, chúng ta tới núi Tuyết Vô Tan thăm Hoán nhi đi, đột nhiên ta muốn gặp con quá!

Kinh Vân Nhiễm không đành lòng cự tuyệt, gật đầu mỉm cười, song ánh mắt lại vô cùng đau đớn.

Núi Tuyết Vô Tan, một năm bốn mùa đều là tuyết trắng xóa, trời đất không tiếng động, tuyết bay đầy trời, rất thê lương.

Tuyết trắng lạnh lẽo sáng lên, trong trời đất, chỉ có một loại phát sáng.

Ánh trắng lạnh như băng, xuyên qua ngọn cây, như nước chảy chiếu lên tuyết trắng xóa, tuyết trắng như bạc, sáng chói dưới ánh trắng, ánh sáng lóe lên chiếu sáng núi rừng.

Đêm tối thần bí, ánh trắng sáng tỏ, sao sáng lộ rõ, cảnh vật mờ mịt tuyết trắng như trong ảo mộng, tựa như ảo mộng.

Trong xe ngựa đầy lò ấm, không khí lạnh lẽo vẫn quanh quẩn bên người như trước.

Hôm nay họ đi thăm lăng mộ của Hoán nhi.

Kinh Vân Nhiễm dựa vào lòng Thượng Quan Nguyệt, bốn phía tĩnh lặng, tựa hồ như chỉ nghe thấy tiếng đập ở ngực họ, đối với hai người mà nói, cứ như vậy lặng lẽ ở cùng một chỗ, không nói gì cả, cũng là một loại hạnh phúc.

Khi yêu nhau, có được thể xác và tinh thần của đối phương đã không còn cầu gì nữa rồi, có đôi lúc, sự thỏa mãn lại đơn giản đến vậy.

Thượng Quan Nguyệt lặng yên sử dụng nốt quãng thời gian còn sót lại của mình, ngực cảm giác đau đớn, khí lạnh khắp người đã ngấm vào xương, loáng

thoáng cũng biết, sắp hết thời gian rồi...

-Nguyệt, có một việc thiệp quên chưa nói cho chàng!

Giọng nói êm ái phá vỡ sự yên tĩnh, nhưng lại mang theo chút hạnh phúc.

Thượng Quan Nguyệt cười nhẹ.

-Gì vậy?

Kính Vân Nhiễm cười, cười nhẹ nhàng, đôi mắt như có nước càng thêm cảm động, dựa sát vào lòng chàng, mang theo chút e lệ, lại có chút buồn đau:

-Nguyệt, thiệp yêu chàng...

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt tràn đầy màu sắc, tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, chàng thờ dãi thật sâu, nhắm mắt lại, cảm đặt trên đỉnh đầu Kính Vân Nhiễm, cuối cùng vẻ mặt hiện lên không muốn và bất đắc dĩ:

-Kính nhi, xin lỗi...

Kính Vân Nhiễm cup hàng mi xuống, hạ giọng hỏi:

-Nguyệt, tại sao lại nói như vậy?

Vui sướng mang theo đau lòng mà đến, tựa vào lòng chàng, cảm nhận sự tồn tại của chàng, hoàn hảo, chàng vẫn còn ở đây.

Khoảng cách gần như vậy, Thượng Quan Nguyệt cảm giác được sự bất an của nàng, trái tim vừa mới hạnh phúc nhưng lại phải nhận lấy sự đau lòng, khiến nàng khổ sở như thế, chàng thật sự không nỡ, thật không nỡ...

Phát hiện mình yêu nàng, phát hiện bản thân sẽ yêu một người, yêu tới khắc cốt ghi tâm, chàng rất rất muốn vĩnh viễn ở cùng nàng, nhưng chàng không có sức kháng cự được sự an bài của vận mệnh.

Kính Vân Nhiễm dùng sức hít sâu, nước mắt đầy cả hốc mắt, cười nhẹ, đây là nụ cười đau đớn, và cũng là nụ cười hạnh phúc.

Đặt tay ở ngực chàng, tay nắm chặt lấy vạt áo, nàng còn chưa đủ kiên cường, hơi ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, đây là cách duy nhất khiến nước mắt không thể rơi xuống.

-Nếu như rất thống khổ, nàng hãy quên ta đi!

Thượng Quan Nguyệt biết, mình đang làm một chuyện tàn nhẫn, sự thống khổ của nàng không tránh được, nhưng đau đớn mà chàng gây ra cho nàng, chàng thật sự rất giận!

Kính Vân Nhiễm nghiêng đầu, tránh đôi mắt chàng, nhẹ nhàng cọ vào đầu, ngực có chút phập phồng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt vô tình vẽ ra nơi khóe mắt, rơi vào y phục trắng như tuyết.

Thượng Quan Nguyệt ghì chặt lấy nàng trong lòng, thầm nói nhỏ:

“Kính nhi, xin lỗi, ta không có cách cứu vãn được thứ gì...”

“Nhưng nàng đừng nên bi thương, ta sẽ luân hồi chuyển kiếp, dùng tính mạng mình để bảo vệ nàng, không tranh tình yêu của nàng, chỉ yên lặng làm cho nàng hạnh phúc.”

Kính Vân Nhiễm không nhìn được, hốc mắt lại đỏ lên, nàng cố gắng kiềm chế chính mình, chàng vẫn luôn che chở cho nàng, lúc này đây hơn tất cả, cho dù có đau lòng hơn cả cái chết, cũng không thể rơi nước mắt trước mặt chàng.

Kính Vân Nhiễm khẽ lắc đầu, nhưng lại không cản được nước mắt rơi...

Thượng Quan Nguyệt cau mày, máu tươi lại phun ra, dính đỏ y phục trắng như tuyết và cả ở trên miệng, chất lỏng màu đỏ ấy trên nền bạch y vô cùng chói mắt.

Phút chốc, sắc mặt Kính Vân Nhiễm trở nên tái nhợt hơn cả Thượng Quan Nguyệt, bất lực và sợ hãi khiến nàng run rẩy từ trong lòng, vội vàng lấy khăn tay ra lau cho chàng.

-Nguyệt, chàng thế nào rồi?

-Xin lỗi, thật sự xin lỗi...”

Thượng Quan Nguyệt thống khổ nhắm mắt lại, chàng nói muốn cho nàng hạnh phúc, nhưng cũng chính là chàng, chàng tàn nhẫn lấy đi tất cả, chỉ để lại ký ức, quá tàn khốc!

Chàng muốn nói với nàng, không nên vì sự ra đi của chàng mà đau lòng, cũng đừng khổ sở! Nhưng, nói không nên lời. ...

Kẻ còn sống, so với người chết đi, ai là người khổ hơn, họ không muốn chấp nhận bị thương, vĩnh viễn không thấy được nhau, làm sao bây giờ? Đột nhiên chàng nảy sinh ý nghĩ đưa nàng cùng đi, chàng sợ sẽ làm tổn thương trái tim nàng, sẽ đau khổ, không được hạnh phúc. ...

Một tay Thượng Quan Nguyệt kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy, dùng hết sức lực ôm chặt, Kinh Vân Nhiễm cúi đầu, khẩn cầu:

-Nguyệt, đừng rời khỏi thiếp. ...

Thượng Quan Nguyệt không nói gì mà chống đỡ, chàng không có cách nào đáp lại lời hứa hẹn này, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. ...

Chàng cầm chặt tay Kinh Vân Nhiễm, ở trần thế này, nàng là điều duy nhất mà chàng quyến luyến, không muốn rời xa.

Kinh Vân Nhiễm nhìn bàn tay nắm lấy tay mình, hơi khép mắt, hàng mi run rẩy, sau khi mở ra, cười hứa hẹn:

-Chàng yên tâm, nếu thật sự đau khổ như vậy, thiếp nhất định sẽ quên chàng. ...

Nghe được lời hứa của nàng, tim Thượng Quan Nguyệt dâng lên bi thương, lòng đầy lo lắng, chàng và nàng trong lúc đó không cần nói quá nhiều, chàng hiểu rõ sự kiên cường của chàng, nhưng sự kiên cường ấy không đủ để chống cự thống khổ như vậy.

Kinh Vân Nhiễm khẽ hôn môi chàng, đặt tay ở bụng mình, mỉm cười, nói:

-Thiếp còn có nó!

Tuyết bên ngoài càng ngày càng rơi nhiều hơn, trời đất trắng mịt mờ, bông tuyết bay đầy trời, tựa như lông vũ, nhẹ nhàng phiêu dạt. ...

Hai người lặng lẽ dựa sát vào nhau, hưởng thụ những gì thuộc về họ. ...

Thượng Quan Nguyệt ngẩng đầu, muốn vuốt ve gương mặt của nàng, cổ họng bỗng truyền đến cảm giác khó chịu, chàng vội vàng che miệng, ngăn máu sắp sửa trào ra, dòng máu đỏ chảy dọc theo cánh tay chàng.

Đau đớn toàn thân lan ra, chàng ho khan kịch liệt, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn, một lúc lâu sau, hơi thở đầy mong manh, nói:

-Kinh nhi, hát cho ta nghe một khúc, được không?

Kinh Vân Nhiễm dùng khăn lụa lau đi vết máu trong lòng bàn tay chàng, sau đó, rúc vào lòng chàng, khẽ mím môi lại, rồi hơi mở ra, khẽ hát:

“Mưa phùn tung bay, thanh phong điều, bằng vào si trái tim bàn tình trường;

Bông tuyết rơi, Hoàng Hà trọc, tùy ý chàng lấy tuyết tình đã thương;

Buông đi, kiếm trong tay, thiếp tình nguyện;

Gọi trở về, đáy lòng tình, số mệnh dứt;

Vì sao phải, cô độc quanh quần, chàng ở thế giới bên kia;

Thâm tình đối với thiếp, có thể nào dùng chỉ một từ là nói được, nói được hết;

Không tham cầu một người nguyện. ...

Lại nghĩ tới gương mặt chàng, hướng hướng mộ mộ, từ từ trên đường đời;

Giờ nào khắc nào cũng thấy, thấy trong đôi mắt chàng, nhu tình như nước;

Duyên kiếp này, kiếp sau tái tục, tình vật gì, sinh tử tương hứa;

Như có chàng làm bạn, nguyện làm duyên ương không thành tiên. ...”

Thượng Quan Nguyệt liếc mắt nhìn Kinh Vân Nhiễm một cái, nhưng lại cảm thấy chóng mặt, ánh mắt chàng dần dần tan rã, trước mắt xuất hiện một luồng sáng trắng, xa xa, có một nữ tử mặc y phục trắng, lặng yên xoay người lại, vươn tay với chàng, mỉm cười, nụ cười như hoa, chàng gọi tên nữ tử, hướng về phía nàng, chạy tới. ...

“Tình thiên di chuyển, trong núi xanh, gió lập tức thổi mây bay xa ngàn dặm;

Tìm giai nhân, tình khó khăn chân, ngự kiếm đạp phá loạn hồng trần;

Bay lượn giữa trời cai, trái tim vô cùng;
Tung hoành tại, ngàn năm gian, luân hồi chuyển;
Vì sao làm cho, tịch mịch trường, thiếp ở thế giới bên này;
Nhưng nhớ chàng, có thể nào dùng thiên ngôn vạn ngữ nói rõ ràng, nói rõ ràng;
Chỉ hy vọng xa vời một lần...

Lại nhớ tới gương mặt chàng, tìm tìm kiếm kiếm, gặp lại tại trong mộng;
Giờ nào khắc nào cũng thấy, thấy trong đôi mắt chàng, khiến quặn hàng vạn hàng nghìn;
Duyên kiếp này, kiếp sau tái tục, tình vật gì, sinh tử tương hứa;
Như có chàng làm bạn, nguyện làm duyên ương chẳng thành tiên..."

Nghe tiếng đập ở ngực chàng dần dừng lại, sắc mặt Khinh Vân Nhiễm càng thêm tái nhợt, cho tới khi gương mặt thắm lạnh, gió lạnh ăn sâu vào xương tủy, thổi tung màn xe.

Bàn tay nắm chặt tay dần dần cứng ngắc, lạnh như băng, nàng ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên hai gò má lạnh lẽo của chàng, lại hát thêm một lần nữa, hy vọng ánh sáng mặt trời ngày mai, sẽ là cảnh đẹp nhất trong cuộc đời này.

*

Tuyết ngừng rơi, nắng sớm chiếu lên hai người, vàng sáng dịu dàng, hình ảnh yên bình, nhưng lại làm cho người ta muốn khóc khó hiểu...

Khinh Vân Nhiễm ngẩng đầu, nhìn phía ánh sáng mặt trời xuất hiện, nhẹ nhàng nói:

-Nguyệt, chàng xem, hôm nay ánh mặt trời đẹp quá...

Người khẽ tựa vào vai nàng không có phản ứng, như là ngủ thiếp đi, vẻ mặt yên bình, khóe môi nở nụ cười nhẹ, hai mắt của nàng, trống rỗng như mất đi linh hồn...

-Nguyệt, chàng tỉnh lại đi...

Giọng nói rất nhẹ rất khẽ, không nghe ra được bất cứ tâm trạng nào.

Bầu không khí khiến cho người ta có cảm giác trầm trọng khó thở.

Có lẽ bị thương quá mức đã trở thành chết lặng, nàng không khóc được nữa.

Khinh Vân Nhiễm có thể cảm giác hơi ấm trong trái tim dần biến mất, trầm xuống tới mức không thể lấy lại được.

Gió lạnh thổi đánh vào người, xuyên qua áo choàng rất dày, luồng hơi lạnh ấy như thấm thấu vào da thịt, khiến nàng có cảm giác cả người lạnh lẽo, lạnh đến trái tim, đau đớn như bị dao cắt, sau đó dần dần kết thành băng, luồng khí lạnh này tràn đến lục phủ ngũ tạng.

Rời đi, cuối cùng phải rời đi, điều gì phải đến, cuối cùng cũng sẽ đến.

Kỳ tích không xảy ra, chỉ để lại đau xót bị thương...

Một giọt lệ rớt xuống tay Thượng Quan Nguyệt, đóng băng ngay lập tức, chàng không thể dịu dàng lau nước mắt cho nàng được nữa, vẻ đau đớn bị thấm trên mặt, chàng cũng không thể xoa tan cho nàng nữa rồi.

Lúc này Khinh Vân Nhiễm mới rõ ràng, chàng vĩnh viễn không thể trả lời nàng được nữa.

Chàng đã đi, vĩnh viễn rời xa...

Cõi lòng tan nát, từng mảnh, từng mảnh rơi xuống đất, nàng có thể nghe thấy tiếng rơi. Thế giới của nàng đột nhiên sụp đổ, vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ, từng mảnh đâm vào lòng nàng, máu tươi đầm đìa, bị thương muốn chết.

Nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi, giờ phút này, nàng run rẩy ôm lấy chính mình, gào khóc thật lớn, mãi vẫn không thôi...

Nàng biết rõ, biết rất rõ, từ này về sau, nàng không còn hạnh phúc nữa.

Hơi thở của nàng cứng lại, linh hồn chẳng biết đang ở nơi đâu, vĩnh viễn không thể ngừng rơi xuống, tựa hồ có vật gì đâm vào cổ họng nàng, đâm càng ngày càng mạnh, giọt nước mắt diễm lệ như châu sa nơi địa ngục.

Từ sinh khiết thoát, dữ từ thành thuyết. Chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão....

Cuối cùng, cũng không thể thực hiện được lời hẹn ước.

*

Lúc Hành Vân tìm thấy họ, hai người đã ngồi trên đỉnh núi hai ngày hai đêm.

Khi Hành vân tới nơi, Thượng Quan Nguyệt đã không còn thở nữa, trong lòng bi thương không thể chữa lành, nước mắt lập tức trào ra, kêu lên:

-Nhược Minh cô nương, công tử đi rồi....

Đôi mắt Khinh Vân Nhiễm không có điểm nhìn, trước mắt đều tối tăm mờ mịt, cái gì cũng không nhìn thấy, như người trong mộng, nàng cố tìm nụ cười khẽ trên gương mặt nam tử, nhẹ nhàng dựa vào người chàng.

“Nguyệt....”

Hành Vân thấy nàng cư xử khác lạ, nhưng việc cấp bách bây giờ là lo chuyện hậu sự của công tử.

Lập tức điểm huyết ngũ của nàng, Linh nhi vội vàng tiến lên, đỡ Khinh Vân Nhiễm lên xe ngựa, lập tức chạy về Tây kinh.

Trở lại Trữ Vương phủ Khinh Vân Nhiễm ngủ liền một mạch suốt sáu ngày sáu đêm không tỉnh lại, sau khi tỉnh dậy, ai cũng không nhận ra được.

Chỉ nhớ rõ tên một người, đó chính là Thượng Quan Nguyệt.

Mời đại phu đến chẩn bệnh cho Khinh Vân Nhiễm, lão đại phu hạ giọng nói:

-Thai nhi của Vương phi đã được an toàn, nhưng sau này phải cẩn thận một chút, thể chất Vương phi quá yếu, mạch thai không ổn định. Về phần trí nhớ của Vương phi, chắc vì việc Vương gia qua đời khiến Vương phi bị kích động quá lớn, thần trí trở nên thất thường, mà hai mắt của Vương phi vì rơi lệ quá nhiều, mắt đã bị tổn thương nặng, muốn hồi phục, cần phải kiên nhẫn điều dưỡng....

Nghe được lời đại phu nói, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Ngày hôm đó, nha hoàn Linh nhi cùng Khinh Vân Nhiễm tới chùa Tướng Quốc thắp hương cầu phúc.

Chùa Tướng Quốc ở ngoại thành phía nam gần Hoa sơn, lộ trình chỉ có một canh giờ, đoàn người Trữ Vương phủ đi suốt hồi lâu mới đến được chùa Tướng Quốc.

Chùa Tướng Quốc rất lớn, hương khói mờ mịt, hơn nửa dân chúng trong thành đều đến chùa Quốc tự cầu phúc, xin điều ước.

Khinh Vân Nhiễm quỳ xuống gối hương bồ, hương khói bay lượn lờ, trong điện thờ tràn ngập mùi hương khiến người ta có cảm giác yên bình, thanh thản.

Nàng nhẹ nhàng khấn đầu, hai tay tiếp nhận nén hương và ống que thẻ trong tay ni cô, miệng yên lặng thì thầm:

-Phật Tổ phù hộ, tiểu nữ không mong vinh hoa phú quý, trường mệnh trăm tuổi, chỉ cầu hài nhi trong bụng khỏe mạnh an khang, sinh ra bình an.

Nói xong liền thắp hương, nhẹ nhàng xóc ống trúc, một que thẻ rơi xuống mặt đất, Linh nhi ở phía sau liền nhặt lên, kính cẩn đưa cho vị ni cô đứng ở bên cạnh.

Sau khi giải que thẻ, Linh nhi và nàng đi ra sau hậu viện, mây trôi lững lờ, mùi hương thoang thoảng, cảm thấy thư thả thoải mái.

Hậu viện có một rừng đào rất lớn, hai bên trồng hai hàng cây, nước suối róc rách, đâu đó còn vang lên một khúc nhạc du dương.

Cánh hoa rụng rã, hoa rơi đầy trời, từ xa nhìn lại như một cơn mưa màu hồng, nàng không ngừng đi về phía xa xa.

Khinh Vân Nhiễm ngửi thấy hương mai trong không khí, khí trời lạnh giá khiến nàng có cảm giác lạnh lẽo, quay người nói:

-Linh nhi, ta thấy hơi lạnh, đi lấy áo choàng lại đây cho ta!

Linh nhi dặn dò:

-Vương phi đừng nên đi xa quá!

Khinh Vân Nhiễm khẽ vuốt má, cười nhẹ, nói:

-Ta biết rồi!

Đột nhiên có tiếng tiêu vang lên rõ ràng, tiếng tiêu du dương thanh nhã, xen lẫn sự cô độc, tang thương.

Khinh Vân Nhiễm lắng lắng mà nghe, trái tim theo tiếng tiêu mà lên xuống, tiếng nhạc tuyệt vọng cô tịch làm lòng nàng rung động, theo tiếng tiêu, nàng nhìn xung quanh, dọc theo đường mòn đầy đá, đi vào trong rừng mai.

Mùi hoa mai càng ngày càng thơm mát, tiếng tiêu dẫn nàng đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua rừng mai, trong tầm mắt Khinh Vân Nhiễm mơ hồ xuất hiện bóng dáng người thổi tiêu kia.

Cả người mặc y phục màu đen, vốn là người cụt một bên tay, dùng tay còn lại để thổi tiêu. Gió lạnh lướt qua, cánh hoa nhẹ nhàng bay múa, phiêu dạt, linh tú....

Người thổi tiêu tựa hồ phát hiện ra sự hiện diện của nàng, Khinh Vân Nhiễm lễ phép mỉm cười với hắn, tiếp đó, nàng thấy bóng dáng người kia, nhanh chóng chạy về phía nàng....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thất Ngục Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.